This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

EX LIBRIS
ALBRECHT
MENDELSSOHN
BARTHOLDY.

~~UNS, 162 d. 13~~

Vet. Ger. III B. 89

HOMERI
CARMINA

CVM BREVI ANNOTATIONE

ACCEDVNT

VARIAE LECTIONES ET OBSERVATIONES VETERVM GRAMMATICORVM CVM NOSTRAE AETATIS CRITICA

CVRANTE

C. G. HEYNE

TOMVS SEPTIMVS

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

TAYLOR INSTITUTION
LIBRARY
11 SEP 19[illegible]
UNIVERSITY OF OXFORD

VARIAE LECTIONES

ET

OBSERVATIONES

IN

ILIADEM

CVRANTE

C. G. HEYNE

VOLVMINIS SECVNDI PARS SECVNDA

LIB. XV—XIX

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

IN ILIADEM
VARIAE LECTIONES
ET
OBSERVATIONES

IN ILIADEM

VARIAE LECTIONES

ET

OBSERVATIONES

IN LIBRVM XV. (O) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Liber hic loco non satis opportuno, in media pugna, initium habere videtur; poterat iam inde a v. 508 Ξ. noui libri exordium fieri. Sed grammatici, qui Iliadem in rhapsodias diuiserunt, Ioue e somno euigilante statum pugnae iterum mutatum pro rerum cardine habuere. Ου rhapsodiam inscriptam fuisse, vt E, ει, memorat Eustath. ex antiquis, vt syllaba produceretur, in Ἐπιγραφῇ· οὐ Κρονίδης κεχόλωτο Ποτειδάωνι καὶ Ἥρῃ. quasi ο ante κρ non produci posset. Altera inscriptio, παλίωξις, respicit vs. primos libri, comparatione facta cum lib. superiore Ξ, 14: hic fugiebant Achiui, nunc fugantur Troiani.

Habeo in hanc rhapsodiam fragmentum Moscuense MStum cum Scholiis, quae nulla alia sunt quam Veneti codicis B. qui tamen eadem plenius exhibet.

Notabile et hoc, quod lectio codicis Vrat. d. cum cod. Vindob. CXVII. vbique conuenit. Omnino hoc saepe miratus sum, codices ceteroqui diuersae lectionis in vno vel altero libro exacte inter se conuenire. Scilicet recordandum est, multo maiorem numerum codicum vnum tantum vel aliquot libros continuisse, e quibus deinde modo ab hoc modo ab illo librario volumen manus plurium rhapsodiarum aut integrae Iliados confectum esset.

Ceterum hic liber est ex iis, qui inprimis rhapsodorum seduitatem est expertus. Sunt quoque in eo plures, quam in alio rhapsodia vllius.

1. διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν. διὰ σκ. pro διέβησαν σκόλοπας monent A. B. Argutantur grammatici ambigentes, sitne hyperbaton dicendum, nec ne: ap. Eustath. Refellit eos Hermog. π. μεθόδου δεινότητος c. 14. Bentl. comparat: ἀνά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων (sup. Z, 511. et O, 268 κατά τ' ἤθεα).

3. οἱ μὲν δὴ — οἱ ἔξω καταλειφθέντες ait Sch. B. scilicet οἱ ἡνίοχοι, et tertiam hanc Troianorum partem constituit. Male. Nam Troiani, qui pugnauerant, fugientes vbi ad currus extra vallum stantes (M, 76 sq. 82 sq. cf. Obss. ad N, 749 add. ad Z, 429.) peruenerant, substiterunt a fuga.

4. ὑπὸ δείους retineo cum Wolfio et Bentleio, vt lectio quum aliis locis consentiat. ὑπαὶ tamen vbique innaserat locum, (vnde et Hesych. ὑπαὶ δείους, ὑπὸ δέους petiit) etiam in Ven. vbi Sch. A. monet, Tyrannionem ὕπαι scripsisse pro ὕπαιθα per Apocopen.

Porro scriptum fuit ὑπαιδείους (similiter Townl. sup. K, 376) vna voce, quo spectant quae Sch. B. (male descriptus) comparat, κατασπείους (Od. I, 330. M, 93) ἐξερέβευς (Il. Θ, 368). καταμαξιτὸν (Il. X, 146.). Nec Sch. A. aliter legisse videtur, quandoquidem comparat ὑπαπτόδα νεῖατον Ἰδης (Il. B, 824). Ἰωνικῶς ista contrahi ait Sch. B. quo iure, haud assequor.

Tandem χλωρὸν ὑπαὶ δείους iungenda esse, Aristarcho quoque placuerat, aliis ὑπαὶ δείους τεθορυβημένους. Sch. A. et Sch. br.

5. χρυσοθρόνου Ἥρης. manifestus hic vsus vocis Ἥρη sine digammo, vt et v. 14. vi Excurs. II, ad lib. I.

7. Idem versus sup. Z, 14.

8. μετὰ δέ σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων ξ. μετὰ δέ σφι sc. Ἀργείοις quod ad posterius (Ἀργείους) prius redit. Addit Sch. B. μετὰ esse pro ἐν vt in ἐυκήλοι μετὰ πᾶσιν pro ἐν πᾶσιν, E, 13.

10. εἶαθ' ὁ μὲν παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, κῆρ ἀτυζόμενος, ὃ δ' quod κῆρ plena voce est scribendum, et item ἀπινύσσων, τὸ κέαρ ἀτιμήσας. scilicet Aristarchus haec

est lectio, quam et Venetus A. habet, et edd. vulgatae vbique exhibent; vt sit τὸ κῆρ, τὸ κῆρ ἀσύνετος ὤν. Ita conuenit cum illo: δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν Od. E, 342. Z, 258. Assentiuntur Ascalonita, Alexio et fere omnes, et ipse Schol. A. Apollon. Lex. ἀπινύσσων. ἀπινυτῶν, ἀσωφρονῶν, οὐκ ὢν ἐν ἑαυτῷ. Hesych. κῆρ ἀπινύσσων, παραφρονῶν. Et in ἀπινύσσων. ἀπινύτως ἔχων, οὐ σωφρονῶν. Eustath. ἀλλοφρονέων, καὶ οὐ πινυτὸς ὤν. Miscent vbique duo diuersa: *anima deficere* et *desipere*. Disertius Etymol. et Sch. br. De πινύσσειν dictum sup. Ξ, 249.

At alii verba seiunxerant, quos Herodianus redargnerat. Scilicet, vt Sch. A. et Lips. narrant, scripsere multi κῆρ' (quod esset ab ἡ κήρ, *fatum. mors.*) *mortem instare putans*; verum ἀπινύσσειν non est προσδοκᾶν." Schol. B. Ita grammatici ex contextu vocum ignotarum notiones constituere solent. Quod mireris, editur quoque κῆρ' ἀ. in Apollon. Lex. in ἀπινύσσων.

ἀπινύσσων Aristophanes scripserat, a quo Aristarchus discessit.

εἴαθ'. Aristarchus legebat εἴαθ' pro ὑπῆρχον, ab εἰμί. Vt ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο Od. Υ, 106. At Herodianus defendebat εἴαθ' ab ἔω, ναίζω, περιεκύκλουν, περιεκάθηντο. Sic Sch. B. et A. malunt; hic addit Aristarchum etiam Il. Ω, 83. 84 praeferre: ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι εἴαθ' ὁμηγερέες. ἦντο. vt Γ, 153 ἧστο, H, 414 εἵατο, vt h. l. et Od. Υ, 106. At εἵατο. ἐκαθέζοντο. Hesych.

ἔχετο. Sch. B. συνέχυτο. immo συνείχετο. ἄσθματι. Φυσήματι. τῷ συνέχοντι πνεύματι Hesych. ad h. l. vt Sch. B. et br. Verbo ἄσθμαινε. vt bene Eustath. quod Virgilius: *Creber anhelitus artus aridaque ora quatit.*

11. ξ „quod αἷμ' ἐμέων contra lectionem αἷμ' ἀπέμασσεν (Ξ, 437) memorari potest." Schol. A.

ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν. οὐκ ἀφαυρότατος, pro contraria ἰσχυρότατος. Od. P, 415 οὐ γάρ μοι δοκέεις ὅ κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι ἀλλ' ἄριστος. Sch. A. Similia Hermogenes π. μεθόδου δεινότητος c. 37. Schema

obſeruatum ſexcenties, vt iam A, 330 οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς. — ἀφαυρότερος Townl. Vrat. h. l. vt in his ſuperlatiuis plerumque fit, vt ii cum comparatiuis variant.

13. δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδών — Inepta eſt ζήτησις in Sch. B. cur κεστὸς nunc nullam vim ad placandum Iouem habeat.

14. ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, τὸς δόλος. Ἡσ. ξ — quod ἀμήχανος eſt et μὴ δυναμένη μηχανὴν εὑρεῖν et πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι. Hoc altero ſenſu accipiunt vocem h. l. Sch. A. et B. vt K, 167 σὺ δ' ἀμήχανος ἐσσι, γεραιέ. Eſt adeo ἀμήχανον τὸ ἄπορον, vt Θ, 130 ἀμήχανα ἔργα γένοιτο. — Etiam Apollon. Lex. ἀμήχανε, ἀπροσμήχανε., hemiſtichio laudato, Euſtath. ἀμηχανέργαστον reddit. Heſych. ἀπροσμάχητε. Apud eundem in princ. per κακομήχανος exponitur, ſaltem ad ſenſum non male. πανοῦργε Sch. br. Nimis in etymologia haerent plerique: add. Euſtath. multis locis. Eſt *indomita, pervicax*, Iuno. Neſtor K, 167 eſt *inuictus labore*, et Achilles peruicax in reiiciendis precibus, implacabilis, Π, 29.

δόλος. κακότεχνος, ἐπὶ κακῷ τεχνηθείς Sch. A. idem miro modo iungere iubet μάλα ἀμήχανε.

15. Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης. ξ — quod ipſe Iupiter Hectorem δῖον appellat: οὐχ ὑπόπτευον ῥύσιν (ſcr. ὑποπτευτέον. *Non itaque in ſuſpicionem adducendus locus*) τὴν ἐν Ὀδυσσείᾳ· πῶς ἂν ἔφειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην." Sch. A.

16. κακορραφίης. κακομηχανίας Sch. B. et Heſych. κακοσυνθεσίας. κακοβουλίας Sch. br. Notum ῥάπτειν κακά. vt Od. Γ, 118 et al. Simile μῆτιν ὑφαίνειν. cf. Euſtath.

17. πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πλήγῇσιν ἰμάσσω. πρώτη, προτέρα, ante Neptunum et Achiuos. Sch. A. πρώτη. et ſupraſcr. πρῶτον Harl. ἐπαύρηαι. ſic per η eſſe ſcribendum et in antepenultima acuendum, vt ἀφίκηαι. ὄλῃαι Γ, 417. Sch. A. B. (ſc. ne quis ab ἐπαυρέομαι, vel ἐπ ἀε-

μαι dicat.) Etymol. in ἐταμρῶ, verſu laudato, ἀντὶ τοῦ, ἐτηρώσω, ἐφύλαξα. (vt Sch. br.) cf. eund. in ἔλγαι.

ἱμάσσω, propriè. ἱμάντι πλήξω. (add. Heſych. μαστίξω Sch. br.) tropice, pro κερτυνώσω. μάστιγα Διὸς appellat tubmen, vt M. 37 Διὸς μάστιγι δαμέντες. pro Φόβῳ τῆς χαλάζης κερτυνοβολίας. Similia alia habet Euſtath.

18. ἦτοι μέμνῃ, ὅτε τ' ἐκρέμω — ἐκ. μέμνῃ. διὰ τοῦ η. μέμνῃ. εἶχον πᾶσαι Sch. A. (nec tamen ſatis conſtat μέμνῃ (pro μέμνησαι) an μέμνῃ) quid igitur alii? an μέμνεαι? an μέμνησ'? vt in Phurnuto expreſſum c. 17.

ἔτ' ἐκρέμω. Lipſ. Cant. putes ſic conſulere voluiſſe metro, cum non viderent ἦ. οὐ vna ſyllaba pronuntiari, ἦὐ. ſed eſt mera ineuria librarii. ἐκρέμασο, ἐκρέμαο, ἐκρέμω. Etymol. h. v. ὅτε τ' ἐκρ. *quando vtique. quando nimirum.* Clarke. idem in ſono verborum pendentem deam videre ſibi viſus eſt: Sane quam argute! — ὅτε τε κρέμω malebat Bentl. ſcil. vt Ionicum eſſet.

In Schol. B. et ex parte in Sch. br. infertum eſt Scholion Porphyrii, qui τὴν κοσμικὴν Φύσιν ab Homero expreſſam putat; dicere debebat, e poetis coſmologicis fabulas ductas eſſe, quas poeta hic in vſum ſuum ſine vllo κοσμικῆς τάξεως reſpectu transfert. Si enim rem paullo curatius, animo euolueris, probabilius fit, iam ab initio poetam viſum aliquod coſmologicum ita expreſſiſſe quam id, quod per ſe abſurdum fuiſſet, ad placitum philoſophicum aliquando traduxiſſe. Alia ac diuerſa opera ſuis ſeriorum, ad allegorias iſta reuocantium. Sequitur locus *Heracliti* (ita h. l. ſcribitur) de Alleg. Hom. c. 40. 41. tandem ἐκ τῶν Sch. A. ἀλληγοριῶν, quae et in Schol. br. habentur et ex iis in Euſtathio. Nec minus in allegoria occupatus eſt Phurnut. c. 17. de Homer. poeſi c. 11. Scilicet eſt hic locus inter eos, in quibus impietate dictorum de diis permoti philoſophi exercuerunt ſtudia iam inde a Xenophane: vid. ap. Sext. Empir. p. 280 et al. Mythum, vt mythum, expoſuerat Hellanicus in libro Διὸς πολυτυχία inſcripto; ſi fides habenda eſt Fulgentio in Mythol. 2. Quaeri poteſt, num ille iam ab initio al-

legoricum sensum habuerit, an hic serius accesserit. Allegoricum vtique non habuit; verum, vt iam a primo inde vsu symbolicum quid mythum habuisse statuas, movere potest, quod alioqui non apparet, quomodo hoc cuiquam in mentem venire potuerit, vt narraret deas incudes pedibus Iunonis esse appensas. At si secundum ea, quae antiquitus tradita tenemus, iam olim fuisse ponas poetas cosmogonicos, qui atmosphaeram seu aerem inferiorem per Iunonem, vt aetherem per Iouem, declaraverant: cum terram et mare inferiorem locum tenere, apta tamen et nexa dicere vellent ex superioribus elementis esse inferiora: facile ii eo deuenire potuerunt, vt Iunonem inter aetherem et terram ac mare pendentem sibi animo fingerent, et terram ac mare per duo pondera, pedibus deae appensa, declararent. Fabulam autem ex carmine antiquiore repeti, ex ipsis poetae verbis apparet. Scilicet fuit Heraclea Iliade antiquior, in qua praeter superius Ξ, 249 et alibi narrata, memoratum erat, Iouem castigasse Iunonem, quae Herculem Troia reducem tempestate graui oppressérat, vt naue fracta vix Con incolumis enataret; porro, cum alias in locis saepe monitum sit, Homerum antiquos mythos symbolicos in res gestas mutasse, apparet iam ante Homerum alios poetas hoc idem tentasse; nam Heracleae auctor Iunonem suspensam in aere pependisse, tanquam verum euentum, memorauerat.

Vt vero in supplicii genus, quod nobis tam insolens esse videtur, incideret vetus poeta, tenendum est, quod Koeppen noster iam viderat, in vsu hoc supplicium fuisse, suspendere aliquem e columna, manibus religatis, ita vt sublimis ille penderet, nec pedibus terram attingeret; processum postea inde est ad crucis supplicium. Ita Prometheum punitum Hesiodus narrat Theog. 521. 522 ὄφρα δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον, δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας h. e. ἐλάσας τοὺς δεσμοὺς διὰ μέσον κίονα, adigens, religans vincula, circa medium palum, vt alligatus inde penderet. Et Hesiodi Homeri-

que animas, propter mythorum de diis narratorum impietatem, in inferis ita puniri, ediderat Pythagoras, ap. Diog. Laert. ex Hieronymo, lib. VIII, 21. *τὴν μὲν Ἡσιόδου ψυχὴν πρὸς κίονι χαλκέῳ δεδεμένην, τὴν δὲ Ὁμήρου κρεμαμένην ἀπὸ δένδρου.* (Licetne suspicari, ductum hinc esse phantasma de suspensis in aere Manibus apud Maronem: *aliae panduntur inanes suspensae ad ventos.*) Vt tanto atrocius supplicium esset, pedibus alligata fuere pondera saxorum seu ferri massae, vti Ixiones h. l. aliis *μύδρους*. Habet similitudinem poena de Melanthio simta Odyss. X, 173 sqq.

19. *ἄκμονας ἦκα δύω.* ξ— „quod in h. l. et sup. A, 587 sq. absoluit poeta fabulam de Vulcani casu et Iunonis vinculis“ Sch. A. Et comparatione vtriusque loci et Ξ, 249 sq. patet, vtrumque in Herculis nauigatione a Troia locum habuisse.

21. *ἐκρέμων, ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον.* ξ— „quod *μακρὸν Ὄλυμπον* tanquam montem vocat; at si οὐρανὸν, appellat *εὐρὺν οὐρανὸν εὐρύν.*“ Sch. A. (hoc, puto, metrum suadebat; non vocis vis.)

ἠλάστεον. ἄλαστα εἶναι ταῦτα ἔφασκον. (vt et Eustath. et alii) *ἢ ἐταράσσαντο περὶ* (leg. *παρὰ*). *τὴν ἄλην* noue etymologia! Sch. B. At per *ὠργίζοντο* exponit Apollon. Lex. *ἐχαλέπαινον, ἐθυμοπάθουν*, Hesych. *συνήλγουν* addunt Sch. br. quod dinersum est ab ira, vt et *σχετλιάζειν*. Ad iram manifeste adhibuit Apollon. Arg. III, 369 *ᾗ δ' ἐπαλαστήσας, μενέαινε δὲ παισὶ μάλιστα χ.* Vox iam supra lecta M, 163 ad quem vide. *γρ. ἠλάστευν*, Barnes.

22. *λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν. ὃν δὲ λάβοιμι. παρασταδὸν* ad anteced. et ad seqq. referri potest. Sch. A. *λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασπάντες. ὃν δὲ λάβοιμι, δῆλον ὅτι παρεστῶτα ἢ λύοντα. παρασταδὸν ὃν δὲ λάβοιμι* Sch. B. cum Sch. br. iungit, *παρεστῶτα*. potest quoque sic accipi *ὃν λάβοιμι παραστὰς* sc. *αὐτῷ*. De ipso Vulcano hoc esse accipiendum, monent Sch. br.

ἀπὸ ἑπταπόρου πετεηνὸν — ἐς, quod iidem fere vobis visus est alter locus puto A, 592 — 3. Sch. A. Addo ἐπτάζων sup. Ξ, 257.

Θοώκων vidimus A, 49. idem puto, quod μόρσιμα λαβόμενος ex ἁμά, σάω, τετάγω.

24. ὀλιγηπελέων, ὀλίγον ἔχων. τὸ πέλειν. Sch. B. vt parum vitae inesset. Apollon. Lex. minus commode πάλιν ἀνιώμενος, quod forte inf. ad 245 spectat. Eadem Hesych. et addit ἀσθενὴς, ἄτονος. vbi cf. Not. Conuenit quod inf. 246. videbimus, ὀλιγοδρανέων. ὀλίγον ἰσχύων, ἐξησθενηκώς. vt Etymol. explanat; qui alio loco p. 1768. 41. laudat ὀλιγηπελὲς ex Oppiano Hal. 767. 8. ὀλιγοψυχῶν Sch. br. addunt. Ap. Hippocratem est νηπελεῖν, pro ἀδυνατεῖν, vt Galenus explicat in Glossis.

24. ἐμὲ δ' οὐδ' ὡς θυμὸν ἀνίει Ἀζηχὴς ἀδύνη, non dubitaui h. l. alterum lectionem recipere, non modo tanquam doctiorem et ἀκριβεστέραν, verum et antiquitate et auctoritate potiorem. Vulgo lectum: ἐμὲ δ' οὐδ' ὡς θυμὸς ἀνῆκεν ἀζηχὴς ὀδύνη. Ita θυμὸς ἀζηχὴς ὀδύνη est, parum commode; vel ὀδύνῃ, pro διὰ ὀδύνης, ita gravis propter, ex dolore propter Herculem. Altera lectio est: ὀδύνη ἀζηχὴς οὐκ ἀνῆκεν ἐμὲ (κατὰ) θυμόν. Diserte de hac lectione agit Eustath. ex antiquo Scholio. Lectio est Aristarchea, et extat in vtroque Veneto, Lipf. a m. pr. Vat. Harlei. Mosc. receperat eam iam Barnes ex Eustathio, iterum expulerat Clarke. Norant vtramque Schol. A. B. Lipf. at hi adiiciunt: ἄμεινον δὲ θυμὸν γράφειν.

ἀνίει. ἂν ἴσι vitium cod. Veneti, ἀνῇ Townl. ἐνῇσι vn. Vindob. ἀνῇσι Cant. Vrat. d. et hoc Barnes malebat, sollicitus de media syllaba; quem refellit Clarke. Actum de his iam sup. ad VI, 525.

25. ἀζηχὴς ὀδύνη. ἀζηχὲς vidimus sup. A, 435. quod iam veteres tanquam obsoletum ex etymologia vel ex verborum contexto interpretati sunt. Ita et h. l. recc. dant παλαιότατος, ῥητορικὸν τὸ. Schol. B. ἀλληγορεῖσθαι videtur, si iure coniecerim, grauem, accoperis. Fuisse ἄζηχος dixi inter verba, quae a peculiari

ad generalem notionem vsu transierant, vt esset: *magnus, multus*.

26. *τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας*. Dubitat Schol. B. et ex antiquioribus Eustathius, sitne sententia: Iunonem, sociata cum Borea opera, mouisse procellas, an, Iunonem permouisse procellas cum Borea; praeferunt illi posterius. Certe Hercules *ἐμνησικάκει τῷ Βορέᾳ*, et eius filios interfecit in insula Tenedo; Schol. Apollonii Arg. I, 1300. qui h. v. laudat. Apollod. III, 15, 2. v. Not. ad e. l. p. 856. Inuerse rem exponit Eustath. p. 1003, 57.

ἀνέμων πεπιθοῦσα θυέλλας mf. Mori, nec male hoc. Sunt *Θύελλαι* h. l. personae, vt *Ἄνεμοι* alibi.

27. *πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον*. Memorabile est, quod Schol. A. adscripsit: *Ζηνόδοτος οὐδὲ ὅλως τὴν νόλαυσιν τῆς Ἥρας γράφει*. Obscurum est, omiseritne ille lo, cum totum iudicio suo de indignitate rei, an quia in suis *libris* non inuenerat.

ἀτρύγετον. Hic demum de hac voce agunt grammatici A. B. Eustath. Eam tamen vidimus iam A, 316 et al.

πόντον alii Myrtoum, alii Aegaeum intellexere; ex ipsa re; *οἱ δὲ ὑπὲρ τὴν εὔκρατον θάλασσαν* (exposuerunt *ἀτρύγετον tranquillum* mare; nisi fuit *ἄκαρπον*) *τινὲς δέ φασιν, ἐπὶ Παλλήνην* (Thessaliae) *κατὰ Γιγάντων ἀπιόντας Ἡρακλέα πλανηθῆναι*. Illustrat haec Apollod. II, 7, 1. Parauerat iter aduersus Gigantes a Troia solenne; idque iter repetiit a Co insula profectus.

28. *Κόωγδ'* Lips. *Κόων* sine *δ'*. Est *Κέωγά'* etiam in Schol. Pindari N. IV, 40.

29. *τὸν μὲν ἐγὼ ἔνθεν ῥυσάμην καὶ ἀνήγαγον αὖτις*. Pro *ἔνθεν* Cant. *αὖτις*. Vrat. *αὖθις*. atque *αὖτις* in fine versus appositum est.

ῥυσάμην. vix ab Homero profectum esse potest. Cum prior syllaba correpta sit, non nisi ab *ἐρύω* (*ἐρυω*) *traho* ductum esse potest. Videtur tamen h. l. positum esse notione *τοῦ seruaui*, ita vero *ῡ* est producta. v. de

nis Excurs. IV. ad lib. I. Bentl. conjiciebat ῥῶμην, vt hoc disyllabum haberetur; suspicor fuisse ῥῶμην; pro ἐρύμην, quod alibi ἐρῥόμην est.

30. Ἄργος ἐς ἱππόβοτον. Memorat Eustathius, post hunc versum nonnullos adscripsisse hos versus:

πρίν γ' ὅτε δὴ σ' ἀπέλυσα ποδῶν, (leg. ποδῶν vinculis) μύθους δ' ἐνὶ Τροίῃ
κάββαλον, ὄφρα πέλοιτο (l. πέλοιντο) καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.

καὶ δεδιήνυνται, φασιν, ὑπὸ τῶν παρηγητῶν οἱ τοιοῦτοι μῦθοι. Locus postea dictus Ἄτης λόφος. cuius origo alia est apud Apollodor. III, 12, 3.

31. ἦ' ἀπολλήξῃς ἀπειλέων. Schol. A. „ἀπολλήξεις, καὶ Ἀριστάρχου." deseruit igitur is antiquiorem scripturam simplici λ. quae occurrit quoque in Barocc. Vrat. A. Lipс.

τῶν σ' αὖτις μνήσω. Excidit σ' Cant.

32. ὄφρα ἴδῃς, ἦν τοι χραίσμῃ Φιλότης τε καὶ εὐνή. Quod legebatur ὄφρ' εἰδῇς, peccabat in regulas digammi: de quo iam monitum ad Θ, (VIII) 406. et A, 203. ὄφρα ἴδῃς vidimus iam N, 449. et legitur nunc h. l. in Mori. Townl. Ven. fragm. Mosc. Vrat. d. et ap. Eustath. Editur quoque sic ap. Plutarch. de aud. poet. p. 20 B. ὄφρα ἴδῃ (pro ἴδηαι) Barnes ex Exc. mf. memorat; estque hoc frequentius in Homericis, vt ἴδωμαι. ἰδέσθαι. ὄφρα ἴδοι. Lipс.

ἦν τι Eustath.

33. ἦν ἐμίγης ἐλθοῦσα Sch. A. „Versus nec apud Xenodotum, nec apud Aristophanem erat; et eo carere possumus." Recte vtique: est vnus ex iis versibus, quos ad supplendam sententiae partem, quae per se intelligi poterat, subiunxere rhapsodi. Habet tamen versum Plutarch. de aud. poet. l. c. qui omnino interpolatius exemplar habuit.

35. φωνήσασ' ἔπεα. peccat scriptura; fuit haud dubie φωνήσασά γε πτερόεντα, vt legatur contracte γεπτ. Monuit quoque Bentl.

36. Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς — καὶ Στυγὸς ὕδωρ. Morem per *tria elementa* iurandi hinc effinxit Schol. B. Leid. et ex antiquis Eustath. Medium dixeris, esse tria regna, Caelum, Terram, Haden, vna cum diis ea inhabitantibus. Pro Hade Styx in iureiurando plerumque memoratur, vt Σ, 271. et alibi; Stygia aqua poetis pro Orco: vt Il. Ω, 389. Hercules effugit. Στυγὸς ὕδατος αἶσαν ἀλύξας. Il. Quamm. Aliis modis variatur in iureiurando ac precibus alibi vt Γ, 276 sqq. vidimus.

Repetuntur hi tres versus 36. 37. 38. in Odyss. Ξ, 184. 5. 6. et excitantur ap. Pausan. VIII, 18. p. 645 (qui male ad Stygem Arcadiae reuocat) et ap. Cyrillum in Iulian. X, p. 338 E. In fine ὕπαρδε scripsi grammatica auctoritate et e fragm. Mosc.

37. ὅς τε μέγιστος. Barnes: „γρ. ὅττι apud Eustathium.“ Vides morem viri in effingenda varietate lectionis. Ait Eustathius tantum haec: potuisse Homerum quoque scribere: ὅ, τι sc. ὕδωρ. Legitur ὅς τε vbique, etiam excitato versu in Schol. Pindari Ol. VII, 119.

38. δεινότατος, σεβάσμιος. vt δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔσται. inf. Σ, 394. Schol. B. pro πέλει, πέλεται vn. Vindob.

39. λέχος κουρίδιον, in quo habetur, ἄλοχος κουρίδιη, cum virgo ducta esset. Laudat versum Hesych. in γνήσιον, ἡμῶν τῶν ἴδιων, ἡμέτερον. et comparat locum Schol. Sophocl. Ai. 491. cum versu: πρὸς — εὐνάς τε τὰς σὰς, ἢ συνηλλάχθης ἐμοί.

41. μὴ δ' ἐμὲν ἰότητα, ξ— „quod ad aliam rem, quam de qua agebatur, testandam, iusiurandum transiit: cum de eo quaereretur, quod fraudulenter Iouem *sopierat*, vt Neptunus Troianis adesset, vtque Achiuorum pugna restitueretur.“ Schol. A. Notatur quoque, quod copula abest, vt in iureiurando fieri solleme est; sed per quartum casum cum infinitiuo eloquitur rem postea pro ὅτι οὐ δ' ἐμὲν βουλὴν βλάπτων. Ilgenius. De quo v. ad T, 261.

42. ἔδει δ' ἀφῆγε. *debebat antecedere, τοὺς μ*
ἐμπλέοντας pro hoc disserte Τρῶας memorauit. Hoc
quod Ernesti contra Eustathii cauillationes monuit. A Vers
sequente 43 aberat a fragm. Mosc. suspicor errore ocu
ἀπήγγειλε πάντα.

44. τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶ ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιού
πτεροφορέοντας, Aristophanes, Massiliensis; Argolica κτεινο
μένους, eliquit hoc ἐμφατικώτερον, et miserationem face
re potuit et ad excusandum Neptunum vim habere. B
Hermolaus. Sch. A. B. Venit adeo ille temporibus
apibus illa elimatiora superarunt an ab antiquioribu
petit? Ex Massiliotica Eustathius quoque πτεροφόρους me
morat; habuit ergo antiquiores in manibus. Ἢ κ. δ' ἐπ
ε est δὲ pro γὰρ.

45. καὶ κρύφα Ven. A. B. Cant. Harl. fragm. Mosc.
et sic Aristarchum legere monet Sch. A. haud dubie an
tiquius, quam quod serius intulerant κἀκείνῳ.

46. τῇ ἧμεν ἢ κεν δὴ σὺ — ἡγεμονεύῃς. h. e. ἐν παν
τὶ σοι ἡγεμόνι χρῆσθαι" Sch. B. προαίρεσιν καὶ γνώμην
ὁμοίαν σοι ἔχειν Sch. br.

ἢ κεν δή, *quocunque demum* Clarke.

ἡγεμονεύοις in edd. vulgatas intulerat Ald. 2, cum
tamen ἡγεμονεύεις lectum esset in ed. Flor. Ald. 1. et
ed. Rom. hoc idem exhibent boni codd. Barocc. Cant.
Vat. Townl. Lipsi. Ven. b. Vrat. b. d. A. duo Vindob.
cum Schol. Aristoph. Acharn. 303. et Suidas in τῇ pro
ἐνταῦθα. ἡγεμονεύῃς legitur in Ven. A. Harlei. fragm.
Mosc. quae lectio et ipsa ferri potest.

47. μειδήσας nihil aliud quam exhilaratum vultum de
clarat, supercilium remisisse. Arguitur alias Sch. B.

48. κακὸν ἀκεσβόμενος. Duo hoc καί μιν φωνήσας
Vrat. b.

49. αἱ μὲν δὴ σύγ' ἔασιν, ἔασιν abtildare ali
Sch. Al. at Sch. B. esse ἐν παραλλήλῳ positum cum δὴ
νῦν δή, ἔασιν Od. E. 89. ἐάσιν hoc nunc dicitur καὶ
ἔασιν νῦ et Od. M. 400. αἱ μὲν δὴ σύ, *hoc quidem re
vera*" Clarke.

βοῶπις πότνια Ἥρη. Vrat. vnus exhibet βοῶπις τε Schol. Ven. A. Aristophanis lectionem ait esse βοῶπις καὶ ἀστεμφὲς ἔπος. Aelius, quod sine metro stet βοῶπις legi potuit. Ἐν ἄλλοις δὲ ἐστιν ἀμφότερα, καὶ ἀστεμφὲς καὶ ἀμετάθετον Schol. Ven. (Haec ex Aristarchi scholio, quod fuit forte idem ac Schol. B. Ἴσον δὲ τὸ ἀστεμφὲς καὶ ἀμετάθετον καὶ τὸ μένον βουλόμενος). Porro ipse Aristarchus quod est pro εἶς, dixerat consilii deorum, mentem Sch. A. ἐν παραπλησίῳ σκοπῷ (in vulgatis ἔπος) καὶ ἀστεμφὲς βουλὴν. Etiam Philippus Barocc. Τοῦτο τῷ μὴ βουλεύσασθαι γε, καὶ οἱ μάλα βούλεται ἄλλῳ τῷ προειρῆσθαι (nunc dictum esse ait Sch. B. hanc vocem ἐν τούτῳ ἄρα). Vrat. abest ab Ilias. et Townl. suspicatur Basil. fuisse καὶ ἀστεμφὲς μεταφορικῶς, νόον ἐμὸν καὶ ἐμὸν βουλὴν ἐμὴν dicere τὸν φίλτατον ingi ait Sch. A. cum Schambacii mss. scite μετὰ τὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, ἐπεὶ τοῦτ' ἐστὶ τὸ πλησίον καὶ ἐμοῦ πρακτόμενον καὶ νοούμενον Sch. B. ἐπὶ τοῦτον ἄλλοι ἐμὸν πρέπτον Sch. Ven. Vrat. ἐπὶ τοῦτον, γρ. Sch. A. notat esse etiam Aristophanis lectionem. Scilicet in alia γρ. abfuit καὶ ἐμὸν δεύτερον πάλιν ἐν ἄλλοις πάλιν.

56 — 78. Versus XXII. (in Schol. Lips. XXI. nitiose, ut in Schol. Ven.) ἀθετοῦνται etiam ab Aristophane et tum ab Aristarcho, librorum auctoritate laudatur nulla, at causae memorantur aliae in Sch. A. et B. et Lips. qui Sch. B. redhibet, et ex antiquis in Eustathio, qui cum Sch. A. conuenit, quas breuissimis verbis enuntiare attinet. Versus, inquiunt, otiosi, nec narrant nisi quod in sequentibus exponetur. (Contra quae dicas: arte quadam usum poetam nunc ea, quae paullo obscurius adhuc innuerat, nunc apertius declarare consilia: cf. sup. Not. ad A, 5.) II. quod versus sunt enile κατὰ τὴν σύνθεσιν εἰσελεῖν. III. quod duobus positis magis ad posterius, vt solet, sed ad prius pedis spondaici positum

dem et Apollinem memoratos ὅφρ' ἦ μὲν (nugax o seruatio, centies repetita; nam vtrumque passim occurri III. Falsi sunt dicta vs. 63 φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι Πηλείδεω Ἀχιλῆος, nam ad Achillis nauc fugientes Achiui non peruenerunt; falsum quoque quo sequitur: ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον Πάτροκλον, nam eum Achilles non excitauit, nec auctor ei fuit vt in pugnam exiret. (verum tamen vltus Patrocli precibus Achilles animum armis instruxit, et, cum mater iam ardere vi disset, vt lis festinaret, cohortatus est Il. 126 ὄφρα —) Nec πέσωσι recte dictum: nam ἐμπεσεῖν Homero est ἐν σάλπιγξ. vt: ἔφαντο γὰρ ἐνθάδε Ἀχαιοὺς ἐλθέμεναι· ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσ' ἐμπεσέεσθαι. (M, 125. 126) (Habuit forte in animo grammaticus locum inf. O, 696 ἐν δ' ἅτερ, ἀλλοτε κῦμα θοὴ ἐν νηῒ πέσῃσι aut aliquem similem. Obseruatio tamen est futilis: nam ἐμπεσεῖν νηυσὶν et ἐμπεσεῖσθαι irruere in naues de adorientibus et de fugientibus promiscue dicitur: B, 175. Λ, 311. M, 107. 126 et alibi. ὀρθῶς λέγεται· θηλυ γὰρ καὶ τὸ νικητικὸς προβαλεῖν, καὶ τὸ ἀγεννῶς πεσεῖν (πέσειν) ap. Eustath. p. 1006, 28. Sed aliud est, quod poterant memorare: in naues suas irruebant Achiui vt mari fugerent; non, vt in Achillis castra se reciperent; etsi et hoc quodammodo, etsi improprie, dici potuit: v. Not. ad 63.) V. non πολλαχῆς (v. 69) inde pro φυγῇ ponitur, sed de fuga eorum, qui hostem antea in fugam verterant. cf. M, 71. (Est tamen et hic ἐν μεταβολῇ φυγὴ τῶν διωκόντων. vt inf. O, 601.) VI. quod Ἴλιον neutro genere dixit: Ἴλιον εὐρὺ ἔλοιεν. 71. cum vbique in Homero sit ἡ Ἴλιος. (hoc monitum est grauissimum, et vestigium manifestum serioris aeui, nisi alia modo afferri posset.) Tandem VII. quod v. 77 Achillem πολύτροπον appellauit, quod nusquam Achillis est epitheton, (scilicet, quia non interfuit excidio Troiae; sed est πολύτροπος Ὀδυσσεύς. Aristarcheum hoc iudicium futile nota res est. Atqui Achillem πολύτροπον legimus quoque Il. Θ, 372. Φ, 550 et Ω, 108 nec ratione caret, quin dicendum Achillem, nec vrbes in coni-

nenti et alias in insulis expugnauerat: v. I, 328 seqq.)

Rationes aliae in Schol. B. occurrunt hae: quod Iunoni haec oratio debuit esse ingrata; si v. 67. decreverat Iupiter Sarpedonis caedem, quorsum ille lamentatur? (Π, 433 sq.) et male memoratur fuga Achiuorum post Hectoris caedem ab Achille factam; (ἀφ' οὗ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐξῆλθεν, οὐκ ἐτράπησαν Ἀχαιοί. scil. ita, vt Troianis repressis iterum fieri potuisset παλίωξις. Nisi voluit puto Τρῶες scribere ex v. 69. et hoc dicere: Troianos iam ante caedem Hectoris a nauibus fuisse fugatos a Patroclo: et haec est inter grauissimas reprehensiones) tum quod Ἀθηναίης διὰ βουλὰς Ilium ait esse captum; cum Iuno potius esset memoranda. Adduntur inde in Schol. B. nonnulla, quibus eleuantur vna et altera reprehensio: interposita interdum responsione; „dici posse, esse figuram, quae dicitur προαναπεφαλαίωσις, qua futura breuiter praemonentur, vti Vlysses Telemacho caedem procorum exponit, antequam facta esset (Od. Π, 258 sqq.) Nil tamen esse simile; (οὐδὲν ἴσοι f. ἴσον.) et esse ea quae acta sint, non praemonstrantur, sed statim narratione exponenda; — porro, si Iunoni nunc ingrata sunt, poterant ei iucunda esse propter ea, quae aliquando euentura erant, vt Troia euerteretur 70. 71. porro πεσεῖν εἰς τὰς ναῦς, dictum esse ἀντὶ τοῦ, δεηθῆναι Ἀχιλλέως, (vt sit *supplicem fieri* scil. vt succurrat Achilles Achiuis, quod ille sperauerat fore Λ, 608 Νῦν ὀΐω.) vt ἐνέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας σου. (hoc non esset ἐμπεσεῖν sed προσπεσεῖν. προσπίπτειν τοῖς γούνασι. Aliud est de iis qui confugiunt et se recipiunt aliquo: Z, 81 πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας πεσέειν et vt Venus ἐνέπιπτε γούνασι Διώνης E, 370) — quod Sarpedonem miseratur, eo spectat, quod ante Troiam occubiturus sit, non in patria — quid si post Achillis mortem fugae fieri potuere? — Mineruae βουλαὶ bene memorantur, quia eius consilio Epeus equum fabricauit — Praeterea auditorem consolatur, quis enim hoc tolerare potuisset, si Achiuorum

cladem et Aiacis fugam mox acceptūrus erat, nisi ill iam antea resciuisset, Troiam iri euersum. (εἰ μὴ ἀπείκετ ταῖς ψυχαῖς (leg. ἀπέκειτο, nisi animo insedisset hoc it fore.) Hactenus Sch. B. et Schol. fragm. Mosc. quae Api oni et Herodoro aut deberi aut communia fuisse collig ex Eustathio p. 1005, 62. — Apud Eustath. excusatio it constituitur, nisi Troiani prohibiti fuissent, potuisse vtiqu fieri id, vt fugerent Achiui vsque ad Achillis castra; e porro Achillem, dum Patroclum ipse armauit bene posse dici ἀναστήσειν eum — quod Ἴλιον αἰπὺ dixit esse inte ἅπαξ λεγόμενα, cuius generis sunt plura in Homero — quod πτολίπορθος Achilles, non ad Troiae excidium spectare, sed ad XXIII vrbes quas expugnasse narratur.

Ex his apparet, rationes criticas ex auctoritate exemplarium aut fide et fama prisca non memorari; laudari tantum argumenta a iudicio virorum doctorum petita: quid Homero dignum indignumue iudicauerint; ex his autem pleraque esse leuissima. Rem omnem ad liquidum perduci posse haud credo, cum tot alia sint exempla et praedictionis rerum aliquando narrandarum et repetitionis eorum, quae iam narrata sunt, critices autem seueritas retundatur memorata simplicitate et facundia interdum nimis copiosa. Summa rei, vt Iouis consilium in rebus ad dignitatem Achillis restituendam attemperandis apertius quam ante exponeretur, conuenit cum ceteris locis, A, 5. et saepe de hoc monitum est. Nec tamen totum locum interpolationis vitio carere certum est, nec interpolationem ab vno auctore profectam esse. Vsque ad vs. 62 versus Homericos esse haud ambigo; quae inde sequuntur, a vs. 63 alia posti alia accessisse videntur, ducta primo loco ex vss. O, 593 sqq. quae si comparaueris facile eundem mecum sensum habebis. Conf. ad singulos versus dicta.

Cum haec olim scripsissem, monitus sum Ilgenium V. C. commentatione iusta hunc locum tractasse. Est ea Disquisitionum Actionis principis in Iliade Pars III. Occupatus ille est in refellendis argumentis grammaticorum,

58. *παυσάμενον πολέμοιο.* Euſtath. et Rom. *παυσαμένῳ*, vt iungatur cum *Ποσειδάωνι.*

60. *λελάθῃ τ' ὀδυνάων.* transitiue, *εἰς λήθην ἀγάγοι.* quod non caret analogia; alioqui ſubintelligendum eſſet, *Ἕκτωρ δὲ λελάθῃ ὀ.* Fragm. Moſcov. et vn. Vindob. *λελάθοι.*

62. *αὖτις ἀπροτρέψῃσι.* *αὖτις* nunc eſt, *retro*, vt vſ. 60 erat, *iterum;* vt recte monet Euſtathius. *ὑποστρέψῃσι* erat in mſ. Mori.

63. 64 *Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσοιεν Πηλείδεω Ἀχιλῆος. „— ἀθετοῦνται, ὅτι ψεῦδος.*" Schol. A. Poſſunt priora eſſe vera, et verſus poteſt ſeruari, ſi reſcindantur ſequentia; nam *nauibus ſuis ἐμπεσεῖν*, fuga irruere, Achiui fugientes recte dici poterant, minus recte Achillis nauibus; ſaltem non ſatis proprie. Interpolator ante oculos habuit vſſ. 646 — 651. ſupra Jl. I.

64. *ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον.* „*οὕτως οἱ Ἀριστάρχου.* (Ex hoc apparet, Ariſtarchum verſus ſcripſiſſe, etſi damnatos) nonnulli autem *ὁ δ' ἀνστήσειεν ἑταῖρον.* Zenodotus vero omnino non ſcripſerat verſus inde a 64 *Πηλείδεω Ἀχιλῆος* vsque ad 77 *λισσομένη τιμῆσαι.*" Sch. A. Zenodotus itaque aut iudicio aut codicum bonitate ceteros hic antecelluit. Etiam Euſtathius ſimilia exſcripſit p. 1006. 3. *φασὶ δὲ καὶ, ὅτι ὁ μαλλώτης Ζηνόδοτος* (aliquoties hoc occurrit; conſtat tamen Zenodotum fuiſſe Epheſium; Malloten Cratetem) *τὰ ἐκ τοῦ· Πάτροκλον κτενεῖ Φαίδιμος Ἕκτωρ, καὶ τὰ ἑξῆς, ἕως τοῦ· λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον· Εὐριπιδείῳ λέγει ἐοικέναι προλόγῳ, ἀφελῶς προαχθέντα καὶ εἰς οὐδὲν δέον ἀφηγηματικῶς.* vltima haec obſcura ſunt. Ceterum Euſtath. non bene a vſ. 65 initium omiſſorum a Zenodoto verſuum facit, cum a vſ. 64 illud ducendum eſſet.

ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον. Nunc de ipſo Achille haec dicta ſunt; inf. Σ, 358 ipſa Iuno *ἀνστήσασ' Ἀχιλῆα.* cum effeciſſet illa, vt Achilles in pugnam prodiret.

66. *Ἴλιον προπάροιθεν.* aduerſantur haec prosodiae; cum breuis ſyllaba producatur; nam *Ἴλιον ἐξαλαπάξαι*

et similia aliquoties vidimus; etsi Hermann de Metris excusationem in accentu breuem producente quaerit. Verum cum tantus versuum sit numerus, in quibus prosodia seruatur, duo tresue versus alios, in quibus media producta occurrit, corruptos aut interpolatos esse, satis probabile sit. Sunt haec loca Z, 478. Φ, 104 et X, 6. et nostro in versu: in his trinis peccatum est in vltima syllaba, quae fuit aut ϝιλιόθι προπάροιθεν aut cum Bentleio ϝιλιοφι προπάροιθεν, quae forma quoque Φ, 295 legitur: πρὶν πατὰ Ἰλιόφι πλυτὰ τεύχεα λαὸν ἐέλσαι. Simili modo ὁμοιόφι πτολέμοιο corrumpi solet. v. ad I, 440. Rob. Payne Knight p. 44. scribere vult ϝιλιοϝο, vt secundus casus Ἰλιοο factus sit ex Ἰλιου:

πολεῖς ὀλέσαντ' αἰζηούς. Ven. ὀλέσουτ'.

68. τοῦ δὲ χολωσάμενος. quod ad proximum Sarpedonem spectare debebat, retrahendum est ad vs. 65 de Patroclo: τοῦ δὲ Πατρόκλου ἕνεκα. Manifestum sit haec ab alio rhapsodo subiecta esse.

69. ἐκ τοῦδ' ἄν τοι ἔπειτα πάλιωξιν παρὰ νηῶν αἶψ ἐγὼ τεύχοιμι. ⟨— — „ὅτι οὐχ Ὁμηρικῶς ἡ πάλιωξις" Sch. A. (scilicet hoc sensu vt sit simpliciter *fuga*. cf. sup. ad vs. 56.)

ἐκ τοῦδ' ergo *caeso Hectore?* hoc est vtique molestum. πάλιωξις facta est Troianorum, vt castris expellerentur, statim incensa vna naue: vt diserte inf. O, 601 νηὸς καιομένης — ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε πάλιωξιν παρὰ νηῶν θησέμεναι Τρώων. Et incensa naue Achillis Patroclum festinare iubet Π, 124 sqq. quo facto πάλιωξις fit eaque per Patroclum (vid. Π, 652 sq) iterum Achille in vallum prodeunte (Σ, 215 sq.) et multo magis Achille in pugnam progresso Il. Υ extr. Φ, pr. At Hector caesus est sub moenibus vrbis. Vt ergo Homerus sibi constet ἐκ τοῦδ' referendum est ad 64. 65 ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον Πάτροκλον. Atque hic manifesta interpolationis signa se produnt; forte inf. ex vss. 601. 602.

ἐκ τοῦ δή τοι Cant.

70. αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερὲς, εἰςόκ' Ἀ. — Si versus ab Homero esset: omnia μεθομηρικά seriora cominatis

esse, eaque ignorari ab Homero statuendum esset. Nam in μεθομηρικοῖς plures factae sunt strages et fugae modo Achiuorum modo Trpianorum.

71. Ἴλιον αἰπὺ ἔλοιεν. — ξ „quod Ἴλιον αἰπὺ dictum genere neutro: id quod nusquam alibi occurrit; sed vbique ἡ Ἴλιος.“ Sch. A. et Lipſ. add. Schol. B. Victor. hoc vnum ex critica priscorum in h. l. seruauere *Sch. br.* Sexcenties illud in Scholiis notatum: v. c. ad Δ, 46. M, 115. Stephanus Byz. in Ἴλιον· οὐδετέρως δὲ παρὰ πᾶσι τὸ Ἴλιον. παρ' Ὁμήρῳ δὲ θηλυκῶς. τὸ γὰρ Ἴλιον αἰπὺ νοθεύει Ἀρίσταρχος. Auctor Scholii B. Ἴλιον nunc totam regionem significare suspicatur; sine fundo idoneo. Aristarchus Ἴλιον ἐκπέρσωσι substituerat, haud dubie e correctione; quo etiam ducunt Schol. A. B. Victor. et Lipſ. Minus definite Schol. Leid. ap. Valken. Diss. p. 123. ἀθετεῖται ὁ στίχος οὗτος. τινὲς δὲ, Ἴλιον ἐκπέρσωσι, γράφουσι. Barnes putabat subintelligi posse αἰπὺ scil. πτολίεθρον vel αἰπὺ πρᾶγμα. In mſ. Mori. et Harlei. erat αἰπὺν, in quod et ipse inciderat, vt esset pro Ἴλιον αἰπεῖαν. Vidi quoque in hoc prochiuem fuisse Bentleium qui adscripsit ϝιλιον ἀϊπὺν, vt sit ὁ καὶ ἡ αἰπύς. Fuit vir doctus, qui emendaret Ἰλίου ἄστυ, at sic nouum vitium infertur ϝιλιου ϝαστυ. Frustra tamen nos in his laborare arbitror, quandoquidem hos versus apparet laciniam esse a rhapsodo minus docto attextam.

Pro ἔλοιεν est ἕλωσι in Lipſ. a m. pr.

72. τὸ πρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύσω χόλον. „παύω Aristarchus et Herodianus; testibus Schol. A. B. Lipſ. Et sic quoque Harl. Vat. Ven. fragm. Mosc.

οὔτ' ἄρ' ἐγώ. Barnes: „γρ. οὔτ' ἂν ἐγώ.

οὔτε τιν' ἄλλων. ἄλλον mſſ. Thomae Bentleii (Vat. et Harlei.) Lipſ. Vrat. b. d. A. fragm. Mosc. Ven. B. et ed. Rom. Facile intelligitur, haec et similia nos non tenere a primis inde temporibus, sed serius a grammaticis et librariis; nec quicquam adest satis tutum, nec interest quicquam vtro modo legatur.

Ceterum huius assertî sui immemor inf. in Φ. deos in pugnam committit pro suis quemque partibus.

73. ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω. — ἐνθάδε reprehendit Sch. B. dictum improprie pro ἐν τῇ μάχῃ. dictum forte esse respectu Olympi. ἀμυνέμεν Rom. ed.

75. ὣς οἱ ὑπέστην πρῶτον ἐμῷ δ' ἐτένευσα κάρητι. Respiciunt ergo haec Il. A. et nexum rerum cum iis faciunt. ὑπένευσα Flor. et Ald. 1. sicque Cant. fragm. Mosc. κάρητι a κάρης. Minus bene alii a κάρηαρ, καρήατος et κάρητος ducunt ap. Eustath. et Etymol.

77. λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα. τίσαι Ἀχιλῆα mf. Lipsi librarii incuria.

78. θεὰ λευκώλενος Ἥρη. At Vat. et Harl. (qui sunt duo codd. Tho. Bentl.) βοῶπις πότνια Ἥρη. v. inf. ad 92. et Excurs. II ad A.

79. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων. Harlei. et Lipsi. βῆ δ' ἐξ.

80. ὡς δ' ὅτ' ἀνιήξῃ legebatur. Vsus τοῦ ἀνιέσθαι alienus a re; sed cogitationes τομαὶ σε, ἀΐσσουσι. Succurrit Venetus vterque, mf. Mori, fragm. Mosc. Vrat. b. Sch. br. ed. Ald. pr. et Rom. Porphyr. ad Λ, 269. item Schol. Apollon. II, 543. Norat vtrumque Eustath. Ortum vitium ex scriptura ὅτ' ἂν et ὅταν. De forma ὡς δ' ὅταν v. ad Ξ, 16. Habuit quoque versus στιγμὴν διπλῆν, propter comparationem celeritatis hyperbolicam. Et quod ex h. l. et ex Odyss. H, 36 ductum proverbium: διέπτατο δ' ὥςτε νόημα. Ceterum est iam in Sc. Herc. 222 ὁ δ' ὥςτε νόημα ποτᾶτο.

81. Φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοῆσαι. In Eustath. legitur, vt et in Vindob. a pr. m. νοήσει. et νοήσοι ap. Porphyr. ad Λ, 269.

πευκαλίμῃσι ornat; nihil amplius; contra quam argutatur Eustath. De vbce v. ad Θ, 366. in vno Vindob. ἐληλεγθώς.

82. ἔνθ' εἴην ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά. εἴην lectio Aristarchi: sicque Ven. A. B. et Sch. ex Porphyrio. ita est cogitatio ipsa τοῦ ἀνδρὸς ἐπιλογιζομένου, ποῖ πορευσόμην. Fingunt igitur hominem, qui iter ingressurus est,

incertus, quo tendat. Atqui iam ante erat: ὅς τ' ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλουθώς. At Sch. br. εἶην — „καὶ σημαίνει τὸ ὑπῆρχον." Accepit ergo εἶην pro ἦν: scilicet hoc puto modo: ἦν factum est ex ἔην, quod et occurrit, etiam ἤην et nunc εἶην. Tandem alii εἶην ab εἶμι duxere, vt sit idem quod ἠρχόμην, *ieram*, vel *ibam*. Ex vsu vulgari hoc debebat esse ἤειν (sc. ἤεισν), vel ἤην, quod eodem modo, atque εἶην ex εἰμί, potuit scribi εἴην. Scilicet ἔω. εἶα. εἴην. Praefert quoque εἶην, ἠρχόμην, Bentleius. Etiam Eustath. inter cetera habet εἶην, ἤρχετο. Etymologus p. 342, 20 e Philoxeno, εἶω, τὸ πορεύομαι imperfectum εἶειν, et Aeoles εἶην. Ambiguitas in his orta ex antiqua scribendi ratione, quae non discernebat ει, ηι, ει.

Fuit quoque lectio εἴη, quae et in Etymoli p. 342, 16. in fragm. Mosc. Vrat. d. occurrit, et in Ald. sec. est edita, vt sit aut optativus: (ὑπάρχοι vel πορεύοιτο) *vtinam sit hic vel illic*, vel *luceat an illuc eat*, vt deliberet quorsum se conferat; aut εἴη i. q. ἦει. ἐπορεύετο. Bentlei. e Schol. Lipsi. laudat εἶϑ', ἦει, παρὰ Ἀριστάρχῳ καὶ εἴη, ὑπῆρχε. Adscripsit quoque Hesych. ἦει, ἐπορεύετο. Conueniret sic cum Apollonio in loco hinc expresso, lib. II, 543 sq. vbi etiam est aliquis, qui, longe a patria profectus, volvit animo loca, quae peregrauerat, summa cum celeritate; omnes terrae quasi in propinquo et ante oculos sunt: οὐδέ τις αἶα τηλουρὸς (sc. ἐστίν εἰ) πᾶσαι δὲ κατόψιοί εἰσι κέλευθοι. animo videt suam domum, totum iter terra marique tanquam oculis perlustrat. Apud Porphyr. Qu. Hom. 6 ἔνϑα ἴη legebatur in Ald. et Bas. quod editores mutarunt in ἔνϑ' εἴην.

Secundum haec facile intelligitur, poetam magis decere personam primam, quam tertiam, propter τὸ δραματικόν. et ἔνϑ' εἴην esse pro ἔνϑ' ἦν siue vt sit, *hic eram*, vel *hic ibam* seu iui.

Quod sequitur: μενοινήσειέ τε πολλά. referendum est ad νοήσῃ. Aristarchea lectio erat: μενοινήῃσί τε πολλά, quod cum νοήσῃ magis conspiraret.

83. *διέπρατο πέντια Ἥρη.* Lipſ. *διέπρα*, ſed eſt vitium librarii.

84. *ὁμηγερέσσι δ' ἐπῆλθεν.* Lipſ. omiſſo *δ'*, *ὁμηγερέσσιν.*

86. *πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.* ξ — „Ἀριστάρχου σημειοῦται, (fuere ergo eiusmodi notae ab Ariſtarcho ipſo appoſitae) *δεπάεσσι* vnice veram eſſe lectionem (deb. pronuntiari *δέπασσιν*) ſequi enim vſ. 88 *δέπας δέπας.* Scilicet Zenodotus ſcripſerat *ἐπέεσσι* (*δεικανόωντ' ἐπέεσσιν*, vt legitur in Od. Σ, 110 *καὶ ἓ δεικανόωντ' ἐπέεσσι*, et Od. Ω, 409 *δεικανόωντ' ἐπέεσσι*, *καὶ ἐν χείρεσσι Φύοντο*, aut ſi digammum nouit, *δεικανόωντο ϝέπεσσι.*) poterat reſponderi, etiam iſto Odyſſeae Σ, 110 loco poſt *ἐπέεσσι* ſequi vſ. 120 *καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δαιδίσκετο.* Similia iis, quae Venetus habet, e Schol. Lipſ. adſcripſerat Bentley.

Nonnulli porro legebant: *πάντες ἀνήϊξαν, κάλεσεν δέ μιν εἷς ἕ ἕκαστος*, quod refellitur a grammatico; Iunonem enim habuiſſe ſedem certam; melius iſtud conuenire Iridi quae ad Ventos deuerterat Od. Ψ, 203. Dionyſius autem Thrax *σημεῖον* adſcriptum eſſe aiebat, quod deorum vita per epulas declaratur.

δέπασσιν nunc vbique legitur, excepto Vrat. A.

καὶ ἐδεικανόωντο Vrat. d, et vn. Vindob. Infeliciter hanc vocem nuper in Ariſtoph. Theſmoph. 169 intulit Invernizzi.

87. *ἡ δ' ἄλλους μὲν ἔασε*, non *ἠτίμασε*, ſed *ἔφθασεν*, ait Schol. B, bene, ceteras praetergreſſa eſt.

Θέμιστι. παρὰ Θέμιδος δὲ — Schol. br. Supra A, 566 erat *παιδὸς ἐδέξατο δέπας*, v. ſupr. ad B, 186.

ἔασε, quod alibi Barnes ſubinde intulit, hoc loco receperat Turnebus ex ed. Rom. ſequente H. Stephano. Etiam Apollon. de Syntaxi p. 45.

88. *πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα.* At Schol. B. cum Sch. Lipſ. et Vict. nonnullos ait melius ſcribere *φέρουσα*, nam deam procurrere alienum a Themidis perſona. Habet hoc quoque Lipſ. Harl. fragm. Moſc. At Eu-

Iath. agnoſcit in *θέουσα, τὴν ταχυδρόμον τῆς ἐξαποστολῆς.* Tam diuerſi ſunt hominum ſenſus. — *ἐναντίον* Mori.

90. *ἀτυζομένη δὲ ἕκαστος.* In Schol. br. *ἀτυζομένη, τεταραγμένη, ἠπορημένη* primo caſu. Sic et Harlei. Sed *ἕκαστα* tertio caſui iungitur, et recte Ernesti monet Iotae ſubſcriptum ſexcenties negligi.

91. *ἦ μάλα δή σε Φόβησε Κρόνου πάϊς, ὅς τε καὶ ἄλλους.* Mori *δή σ' ἐΦόβησε.* Scribitur *παῖς* in plerisque. *παῖς τός τοι* Lipſ. *ὅς τις* fragm. Moſcou. *ἕκοιτις* edd. Flor. Ald. 1.

92. *Θεὰ λεσκώλενος Ἥρη.* inuito diſgrammate, vt ſup. 78. Iam Sch. A. *ἐν ἄλλῳ βοῶπις πάντως Ἥρη.* Videntur adeo loca ſimilia a ſequioribus eſſe interpolata.

93. *μή με, Θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρεο.* Vatic. *Θεὰ μήτι* ſed ſubnotata vocula *τι*, vt lectum videri debeat: *μή με, Θεὰ, μὴ ταῦτα*, et hoc verius eſſe videtur.

94. *οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερΦίαλος καὶ ἀπηνής.* „quod *ὑπερΦίαλος* nunc in deterius, *ὁ ὑπέρστονδος*, melius *ὁ ὑπέρμετρος*. Alias in laudem, vt Od. Φ, 289 *οὐκ ἐγατῆς, οὐδ' ἔκηλος ὑπερΦιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι.* Sch. A. et B.“ add. Suidas h. v. atqui iam Γ, 106. N, 621. vox occurrebat: ad poſteriorem locum v. Obſſ.

ἀπεινὴς Barocc. et in capite verſus: *οἷος θυμὸς ἐκείνου* Lipſ.

96. *ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν.* Verſum adſcribit, vt doceat *μετὰ* eſſe interdum *ἀντὶ ἐν*, Apollon. Lex. *μετά*. et ex eo Suidas. v. Villoiſ. ad l. l.

97. *οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιΦαύσκεται.* Οἷα poſſe *θαυμαστικῶς*, legi monet Sch. A. Melius tamen iungi cum ſuperioribus: *ταῦτα — οἷα. πιΦαύσκεται, ἐνδείκνυται, καὶ ἀμΦίως ποιεῖ.* Sch. B. Melius Sch. br. *ἐμΦανίζει. λέγει. μηχανᾶται — πιΦάσσεται* Mori. at v. ad M, 280. In *οἷα* producta vltima per *Ζεύς — „γρ. οὐδ' ἔτι* Barnes. Schol. Lipſ. *γρ. ἑ, „* ſc. pro *τι*“ addit Ern. Immo legerat Schol. *οὐδέ ἑ Φημί. — κεχαρηότα*, ad ductum eorum, qui *Iouem laetificari* alios volebant. Eſt quoque *ἑ* in Vrat. d. et vn. Vindob.

98. πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν. Sch. B. χαροποιῆσαι. vt transitiue dictum fit, ea vt τὸν Δία subiectum facias. A κέχαρα, (vnde κεχαρόντα vidimus H, 312) κεχάρημαι vidimus iam A, 266. μέγα κε κεχαρόατο θυμῷ. Occurrit alibi κεχάροντο. Nunc κεχαρέω poſſit ſatis transitiuam vim habere; et ᾧ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται eſt Od. Ψ, 266. Videtur tamen accommodatius eſſe: *nec puto omnibus parituros τὸν θυμὸν κεχαρησέμεν, omnes omnia eſſe laetaturos.* χαρήναι Sch. br. et Euſtath. Miro modo accepit Schol. A. οὐκέτι τὸν Δία οὐδενί. — Ἀλαφοῦ ἕνεκα θεῶν. In Heſychi eſt κεχάρηκεν, χαίρων θυμῷ Vrat. b. d. In ἕνεκα θεοῖς ad Martem reſpici propter Aſcalaphum (v. 510) Sch. B. obſeruat.

99. εἴπερ τίς ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων. ἔτι abeſt ed. Flor. Aldd. vnde in Aldd. ſcriptum εἴπερ τις νῦν δαίνυται εὔφρων male producta media in δαίνυται. Reſtituit ἔτι Rom. et Turnebus.

101. ὄχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί. ὀχθήσαν. ἠχθέσθησαν. De eo iam vidimus ad A, 570. ὤχθησαν erat in edd. ἄχθησαν vterque Ven. Lipſ. Harl. Townl. Vrat. b. d. A. fragm. Moſc. ſiue ex antiqua, ſiue ex incerta ſequiorum ſcriptura. ἡ δὲ γέλασσε Ionice cum Ven. fragm. Moſc. et al. pro vulg. ἡ δ' ἐγέλασσε.

102. Χείλεσιν — Laudat verſum Schol. Ariſtoph. ad Lyſiſtr. 8 τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, vbi editur ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσι.

103. 4. Riſum *Sardonium* talem riſum dici omnes notant, adde Suidam in Σαρδάνιος γέλως vbi vſſ. memorantur corrupte. ἰάνθη, διεχύθη. addit Suidas ἥσθη. ἐχάρη. v. ſund. in τοξοποιεῖν. (ἐν) τοῖσιν. Sch. B. εὐφράνθη addunt Schol. br. Pro μετηύδα legit τρεσηύδα Townl. et vn. Vindob.

104. Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες. „In nonnullis commentariis ἀφρονέοντα" Sch. A. retrahendo ad ſequens μίν. ἀφραδέοντες Mori. haud indocte. Ζηνὶ Baroco.

105. ἦ ἔτι μιν μέμαμεν κατα πωυσέμεν, ὅσσον ἰόντες. Vti legitur et interpungitur, ἦ ἔτι; iungimus μενεαίνομεν ἦ μέμαμεν. At veteres, in Sch. A. et B. et Lipſ. ſcribere iubent ἦ ἔτι. Sic et Euſtath. Ita ab hoc verſu noua procedit ſententia. Atqui melius eſſet ſcribere: ἦέ μιν. quod et Barnes affert alicubi lectum; et habet quoque Harlei. ἦέ τιν.

106. ἀφήμενος, ἀποκαθήμενος Sch. B. ἀπωτέρω καὶ πόρρω καθεζόμενος. Apollon. Lex. h. v. et Sch. br.

αὐτὴ ἀλεγίζει οὐδ' ἔθεται. Haec iam vidimus A, 180. 181.

107. Φησὶ λεγίζεται. ὡς τὸ· αὐ μὲν γάρ ποτε Φησὶ καλὸν πείσεσθαι ἀτίσαντ' Od. Σ, 131. Sch. A. Peſſime autem nonnulli e veteribus, vt ipſe Sch. B. volunt Iunonem dicere haec tentando, et inflammendo deorum, in primisque Martis, animos. Manifeſtum eſt, eam dehortari ac deterrere. οὐ πρὸς πεῖραν, ἀλλὰ πρὸς παιδαγωγίαν οἱ λόγοι, recte monet Sch. A. Mox de διακριδὸν v. ad M, 103.

109. τῷ ἔχεθ' ὅττι κεν ὔμμι — ἔχετε. Recte Sch. B. ἐνέχεσθε Sch. br. καὶ ὑπομένετε. Euſtath. ἄμμι ἢ ὔμμι. Eſſe ὔμμι ἑκάστῳ pro ὑμῶν ἑκάστῳ monent Sch. B. Moſc. Verſu vtebatur Chryſippus ap. Plutarch. de Stoic. repugn. p. 1056. B.

112. τὸν Φησὶν ὃν ἔμμεναι. Simile illi: μήτηρ μέν τε μὲ Φησὶ τοῦδ' ἔμμεναι, (Od. A, 215.) Sch. B. qui adiicit aliquid quo nil vidi ineptius: Φασὶ δὲ τὸν Ἀσκάλαφον εἰς Ἑβραΐδα τεθάφθαι γῆν. διὸ καὶ Σαμάρειαν καλεῖσθαι, διὰ τὸ σῆμα, ᾧ Ἄρης ἐποίησε. Repetit tamen Euſtathius.

113. θαλερὼ μηρὼ, *carnoſa, pinguia*, vt de pinguedine et adipe alibi vidimus dictum. Niſi omnino ad *iuuenile* corpus referas: vt θαλεροὶ ἀίζηοι dicantur. — πεπλήγετο notare iubet Clarke, quo propria medii vis ſit ſeruata *ſua ſibi percuſſit femora*. Iterum inf. 397 occurrit.

114. ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα. Ven. Lipſ. et Euſtath. cum ipſa ed. Rom. ſicque Schol. A. ait Ariſtar-

chum legere et omnes non προσηύδα." Patet et ex hoc ignorantia τοῦ digamma. In Townl. erat ἐπηύδα. In eodem κατεπρηνὲς ὀλ. vitiose. et κατεπρηνέσσ' fragm. Mosc.

115. μὴ νῦν μοι νεμεσήσετ', Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Barnes: „γρ. νεμεσήσατ'." nescio unde. Lipf. νεμεσσήσῃ contra metrum. Recitat versum Apollon. Lex. vt doceat, νῦν esse interdum idem, quod δή. In vno Vindob. est με pro μοι.

116. τίσασθαι Φόνον υἷος, τίσεσθαι Cant. quod praeferebat Bentl.

119. καί ῥ' ἵππους κέλετο Δείμου τε Φόβον τε ζευγνύμεν'. ξ „quod κέλετο Δείμοῦ τε Φόβον τε pro Δείμῳ τε Φόβῳ τε κέλετο. ambiguitate simili, vt E, 118 ὃς δέ τε μ' ἄνδρα ἕλεῖν. et Od. Γ, 24 νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι. et quod inde natus error nonnullorum, qui equos istos Martis putarunt esse, cum sint filii: vt expresse N, 299. Adde Δ, 440. Λ, 37. Licet adiungere Hesiod. Scut. Herc. 195. 463. Theog. 934. Incidit in errorem aliorum vt equos esse putarent, Quintus VIII, 242.

καί ῥ'. „et proinde, vt comminatus erat." Clarke.

κέκλετο Flor. et Aldd. Emendatum a Bas. et Turneb. ex Rom.

120. ζευγνύμεν' αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα. Barnes: „γρ. ζευγνύμεν" vtique in multis: sane et hoc pro ζευγνύμεναι.

ἐδύσατο. fragm. Mosc. Vrat. A. et Barocc. ἐδύσσετο vitiose Eustath. c. al. παμφανέοντα Barocc. male.

121. ἔνθα κ' ἔτι. Sic Ven. A. Lipf. Townl. Vrat. d. Alludit Ven. B. Harlei. fragm. Mosc. Vrat. A. in quibus est ἔνθά κέ τι. Edd. habebant κε τις.

122. χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη. ξ „quod ἐκ παραλλήλου dicta: χόλος et μῆνις tanquam eandem vim habentia. In Vrat. d. Φόνος καὶ μῆτις.

123. πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσι. „περιδδείσασα duplici δ, κλ. Ἀριστάρχου" Schol. A. Atqui antiquiores scripserant vna littera, suppleuerant alteram pronuntiando. πᾶ-

ει esse pro *πάντων* ait Sch. B. scilicet si cum *περὶ* iunxeris. verum est, timere alicui, *δείσαι τινι*.

124. *ὦρτο μὲν ἦ ὦρτο δ' ἐκ* Eustath.

θάσσε Townl. *θαάσση* vn. Vindob.

125. *εἵλετο, καὶ σάκος ὤμων.* — *ὤμοιν* scribere voluit Vrat. d. in quo est *ὤμοιιν*.

126. *στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἢ ἐκ χειρὸς* Eustath. Sane *ἀπὸ* erat in Ven. Harlei. Mori. Vrat. A. pro vulgato *ἐκ χειρός*.

127. *ἔγχος ἔστησε — ἡ δ' ἐτέσσατο παλάπτετο θοῦρον Ἄρηα.* ξ— ,, quod repetitur articulus *ἡ δὲ* — Locus similis illi E, 733. 736 *Αὐτὰρ Ἀθηναίη — ἡ δὲ χ.* etsi, inquit Sch. A. etiam ferri potest *ἠδὲ*, vt sit, *ἔστησεν ἠδ' ἐτέσσατο παλάπτετο.* Similem dubitationem, sitne *ἡ δὲ*, an *ἠδὲ*, esse in aliis locis, E, 66. Od. E, 391." Totus locus ex Aristarcho petitus est, et legitur quoque in altera *Scholiorum* classe, B. Mosc. adduntque *παλάπτεσθαι*, alias *πραΰνειν* et *ἐξευαιδίζειν*, nunc esse *τὸ λόγῳ προσφωνεῖν*.

παλάπτετο. Vat. Townl. a m. sec. vn. Vindob. *παθήπτετο*. De voce v. ad Π, 421.

128. *μαινόμενε, Φρένας ἠλὲ διέφθορας.* ξ— Post *μαινόμενε* interpungunt omnes. at de *ἠλὲ* dubitant, sitne *ἠλὲ Φρένας* an *διέφθορας Φρένας. σὺ, ὦ ἠλέ.* Schol. A. B. fr. Mosc. etiam Etymol. Volunt *ἠλὲ* per apocopen dictum esse pro *ἠλεὲ*, quod Od. B, 243 occurrit: *Μέντορ ἀταρτηρὲ, Φρένας ἠλεὲ, ποῖον ἔειπες;* Dicamus potius duplicem fuisse formam, vt in tot aliis similibus: *ἠλὸς* et *ἠλεός*. pro *πεπλανημένος*, aberrans sana mente. (videtur ex ea compositum esse *κοάλεμος* apud Timaeum p. 160. *ὁ νοῶν τὰ ἠλεά*) In edd. Flor. et Aldd. erat *ἠλεὲ*, quod correxit Turnebus e Romana. Vitium insidet quoque cum codd. tum Ammonio p. 42 et Apollon. Lex. h. v. *ἠλεὲ, μάταιε*. Quod autem ad illam quaestionem attinet, qua iunctura dictum sit *ἠλὲ*, prius illud, *Φρένας ἠλὲ*, ipse Homerus videtur probare l. l. Od. B, 243 ita *διέφθορας* absolute est dictum. *periisti*. Sic Schol. br.

et Aristides Quintil. de Musica III, p. 158. Vim medii in eo quaerebat Clarke, te ipse perdidisti. Si vero alterum sequaris, ἢλὲ, διέφθορας φρένας, h. e. ἀπώλεσας τὰς φρένας, habes consentientes Schol. B. Lipsi. et Mosc. monent etiam respondere his ipsis νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς. Ita reuocatur quaestio ad usum τοῦ διέφθορας, quod in Homericis alibi non occurrit, at in Atticistis multa de hac voce disputantur, dum contendunt διέφθαρεν Atticis dici passiue pro διεφθάρη. Addit Tho. Mag. h. v. non nisi vno Sophoclis loco Electr. 307 actiue poni. Contra contendunt viri docti ad Thomam, Atticis vocis vim activam potius probari; vero propius esse videtur, occurrere in ipsis Atticis vtrumque. Hactenus res aeque incerta manet. Malim tamen vel sic, si est διεφθάρης, accipere κατὰ φρένας.

Pro μαινόμενε laudat θαυμάσιε Etymol. in ἄλλως. Memorat hoc idem ex Etymologo inedito Bentleius.

129. νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς. Excidit δ' Ald. 2 et sequacibus. καὶ αὐτὸς Mori. et Barocc.

131. ἡ δὴ νῦν πάρ Ζηνὸς — Lipsi. ἤδη e more. pro εἰλήλουθεν est εἰληλούθει in vno Vindob.

132. ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν — ἦὲ θέλεις edd. Flor. Aldd. male. ἦ ἐθέλεις correxit ex Romana Turnebus. ἦ ἐθέλεις Barnes cum Lipsi. fragm. Mosc. recte in perpetua varietate.

ἀναπλῆσας κακὰ πολλά. Venerat in mentem Bentleio ἀνατλήσας. sed eodem sensu ἀναπλῆσαι dici, quo ἀνατλῆσαι, et ἀνατλῆναι, iam vidimus ad Θ, 34.

134. αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι est Aristophanea lectio. Zenodotus scripserat: αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισιν Θέτις μέγα πῆμα φυτεῦσαι. monstrum lectionis! forte τοῖς ἄλλοις ἐθέλεις μέγα — vel τοῖς ἄλλοισι θεοῖς. et recte hoc posterius; nam ita quoque e Vatic. laudat Bentl. et τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ex Vat. et binis Ital. Tho. Bentleius, qui forte ad πῆμα non attenderat. Hoc modo Zenodoteam lectionem amplectar,

αὐτὰρ ὃ τοῖς ἄλλοισι erat in Flor. et Aldd. donec eiectum est ὃ Romana duce a Turnebo. Ernesti putabat, ita alios loeum aliter distinxisse et post ἀνάγκη sententiam finiisse, tum vero nouam sententiam exorsos: Αὐτὰρ ὃς τοῖς ἀ. — φυτεῦσαι (vt ad Iouem referatur? sic tamen saltem φυτεύσοι (ἄν) scribendum esset, ac potius φυτεύσει.)

136. ὁ δ' ἡμέας : εἶσι. ἡμέας iterum Clarke vltimam produci notat, et esse legendum ἡμᾶς. At v. ad Θ, 529.

137. μάρψει δ' ἑξείης. Cum iam aliquoties μάρπτειν, etiam συμμάρπτειν occurrerit, repente ad h. l. effundunt grammatici disputationem de μάρπτω, ducto a μάρη manus, νοῆσαι. vnde ἐπιμαρής, εὐχερής. μάρναθαι, διὰ χειρῶν μάχεσθαι. Nunc μάρπτειν simpliciter καταλαμβάνειν. Sch. B. Victor. Eustath. „Versu festiue in conuiciatorem Momum vtitur Iupiter Tragoedus ap. Lucian. 44.

138. μεθέμεν χόλον υἷος ἑῆος ξ— „quod Zenodotus scribebat υἷος ἑοῖο (quod ille accipere debuit pro σοῖο, σοῦ) Recte monet Sch. A. requiri h. l. ἑῆος, quam vocem Zenodotus ignorauerit, h. ἀγαθοῦ, Sicque ἀστῆρας ἑᾶων." De his iam diserte actum ad A, 395 et 496. Variat et h. l. ἑῆος et ἑῆρς. Et est ἑοῖο in vno Vindob. a pr. m. in altero γρ. ἑοῖο adscriptum. — Idem Sch. A. esse υἷος (ex ὕιος, ὕιος, υἷος) — τὸν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς χόλον Sch. B.

139. τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείλιχον. τοῦγε Ven. Townl. et Vatic. Vrat. b. vn. Vindob. Sublicit quoque Sch. A. „Zenodotus et Aristophanes τοῦ — δε."

140. πεφάσσεται Vat. pro πεφήσεται.

141. γενεήν τε τόκον τε. Sch. A. et Sch. br. τοὺς γονεῖς καὶ τὸ γένος. Hoc vero mirum; Sunt enim synonyma. ἧσθαι pro ἐρύεσθαι referendum ad notata in Exc. IV. extr. ad A.

144. Ἶρίν θ', ἥ τε θεῇσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισι. Ad ἥ τε „quae, ut ita, quae scilicet" Clarke. μέτ' ἄγγελος Ven. Mori. Vrat. b. fragm. Mosc. Vulgg. μετάγγελος, in vnam vocem contractum more sollenni grammaticorum, vt noua vocabula procuderent. Nec

antiquiores vocem agnoscunt; Eustathius interpretatur. In Townl. ἤτε μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισι θεοῖσι. v. ad Ψ, 199.

146. Ζεὺς σφὼ esse acuenda docet Sch. A. „γρ. σφῷ." Barnes. male. hoc esset σφώ.

147. — 148. — ἀθετοῦνται. Stultum enim est, hoc addi, quod per se intelligitur καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει. Sch. A. et B. Vict. Lipsi. fragm. Mosc. Arguitur tamen Sch. B. in hoc: esse forte a Iunone additum cum irrisione et indignatione; quo significet, rem ingratam fore quam ille sit mandaturus. Διὸς τ' Vrat. b. Διὸς δ'. εἰς ὥπα ἰδησθε. „γρ. ἴκησθε." ait Barnes. An ipse id finxit e Sch. br. εἰς ὄψιν ἔλθητε? Verum εἰς ὥπα ἰδέσθαι oculos attollere in aliquem, eumque intueri, iam vidimus I, 373 οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετλαίη, κύνεός περ ἐών, εἰς ὥπα ἰδέσθαι. Add. Od. X, 405. Ψ, 107. quae loca vetant accipere cum Koeppen: εἰςιδέσθαι ὥπα. Supra quidem Ξ, 286 erat πάρος Διὸς ὅσσε ἰδέσθαι. ἴδεσθε Lipsi. Clarke: „al. ἴδητε" ἰδέσθαι vn. Vindob.

148. ἔρδειν, ὅττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ. Variat scriptura ἔρδειν et ἔρδειν, quod et Barnes notauit. tum idem: „γρ. ὅττι κ' ἐκεῖνος. Hoc habebat Vat. m quo et est ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. vtrumque quoque est in Vrat. b. alterum ἀνώγει in vno Vindob.

151. Ἰδὴν δ' ἵκανον. Ἰδὴν δ' ἵκ. Mori.

153. ἥμενον, ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο. „quod haec est illa nubes, quam supra Iouem sibi Iunonique inducere vidimus Ξ, 350. Est θυόεν νέφος, εὐώδες etiam ap. Hesych. h. v. Caussam boni odoris repetunt Sch. B. et Sch. br. et Eustath. a floribus e terra natis et ex Iunonis vnguentis. Non meminerant ambrosios odores deorum omnino.

ἥμενον Vrat. A. quod aliis locis potest varietatem inferre (vt ap. Pind. Ol. X, 41.) at h. l. est merum vitium.

154. τὸ δὲ πάρεσθ' ἐλθόντε. fragm. Mosc. vitiose προπάρεσθ'.

155. οὐδὲ σΦῶϊν ἰδὼν ἐχολώσατο. θυμῷ. ξ — „quod contrarium declaratur, ἀλλ' ὑπεδέξατο, sed eos placide ac benigne excepit.“

In σΦῶϊν ἰδὼν prostat iterum exemplum mutatae lectionis antiquae cum ignoratione digammi. σΦῶϊν non potest esse nisi tertiae personae dualis casu tertio pro αὐτοῖν οὐκ ἐχολώσατο, illis duobus, ἰδὼν sc. αὐτούς. Iam σΦωιν ϝιδεσθαι non fert metrum; nec σΦῶϊ scribi potest; necesse ergo est, antiquitus lectum fuisse οὐδὲ σΦωὲ ἰδὼν, σΦως ϝιδων, h. e. αὐτώ. vt statim A, 8 τίς τ' ἄρ σΦῶϊ θεῶν. Contra Θ, 402 γυιώσω μὲν σΦωϊν, illis duobus, cf. Apollon. de Syntaxi p. 167. 168. Vnde quoque patet, vel corruptam lectionem non σΦῶϊν, sed σΦωὶν aut οὐδὲ σΦωὶν fuisse exarandam. Hoc est quoque, cur in Schol. B. ad vs. 155 adscriptum: ἐγκλιτικῶς.

156. ὅττι οἱ — πιθέσθην. πιθέσθαι Lips. vitiose.

158. βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα. ξ — „quod ταχεῖα h. l. est pro ταχέως et prouocatur ad Ω, 144 vbi idem hemistichium occurrit.

βάσκ' ἴθι iam vidimus B, 8.

159. πάντα σάω' ἀγγεῖλαι. Notatur ab omnibus A, B. Sch. br. ἀγγεῖλαι esse, noto vsu, pro imperatiuo. Cur non iungit grammaticus cum ἴθι? Videntur fuisse, qui ἐλθοῦσ' ἀγγειλαι legerent: ex ἠγγειλάμην.

161. ἔρχεσθαι μετὰ Φῦλα θεῶν ἢ εἰς ὅλα δῖαν. ξ — „quod ἄλα διῖαν Iupiter appellat a se ipso.“ At Sch. B. et Eustath. μεγάλην, vel ὑγρὰν, vel Φοβερὰν, vt δῖα Χάρυβδις.“ Quid tandem in hoc haesere, quod toties occurrit pro epitheto mere ornante? — Lectum quoque sit Sch. A. ἔρχεσθ' ἢ μετὰ vt 177. Sic et Vatic. et vn. Vindob.

162. εἰ δέ μοι οὐκ' ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται. lectio haec recepta e Romana et Eustathio in edd. Basil. Steph. eamque mentur Ven. Townl. fragm. Mosc. Lips. in quo tamen vitiose ἐπέεσσιν ἐπιπ. In ed. Flor. et Aldd. erat cum codd. parte ἐπέεσσι πεπείσεται. Saepius ἐπιπείθεσθαι occurrit. cf. vs. 178.

163. *Φραζέσθω δὴ ἤπειτα.* Leue est, monendum tamen de scriptura. Edd. Flor. Ald. Turn. Steph. scribebant *δ' ἤπειτα.* Neque aliter exaratur in codd. optimis Ven. Townl. fragm. Mosc. Vrat. b. d. et A. Enimuero nulla est vox *ἤπειτα.* saltem exarandum est *δἤπειτα*, ex *δὲ ἔπειτα*, Ionico more forte. Meliorem scripturam ex ed. Rom. recepit Barnes *δὴ ἤπειτα* hic et Υ, 338. et Lacpius in Odyssea. Accedit h. l. Eustath. et mss. Lipsc. Est enim haud dubie ex *δὴ ἔπειτα.* quod patet ex eo quod est in apodosi Υ, 338. Od. A, 290. 294. Intulit quoque *δὴ ἔπειτα* Clarke Υ, 338.

164. *μή μ' οὐδὲ, κρατερὸς περ ἐών, ἐπιόντα ταλάσσῃ μεῖναι.* In *οὐδὲ* haerebat Bentlej. et tentabat *οὐ δή*, vel *οὐ καί.* vsus loquendi fert: *Φραζέσθω μὴ* et *μὴ οὐ.* v. Obss. ad E, 411. et Excurs. II ad VIII p. 405. potest *μὴ οὐδὲ* dictum esse, vt saepe, simpliciter pro *μὴ οὐ*, vel *μὴ κρατερός περ ἐών* (h. *καίπερ — οὐδ' ὡς*) *οὐδὲ ταλάσσῃ μεῖναι ἐμὲ ἐπιόντα*, *videat ne, ne satis quidem animi habeat, vt sustineat in loco stare et excipere me, si eum aggressus fuero.* Reliqua similia loco A, 534 *οὐδέ τις ἔτλη μεῖναι ἐπερχόμενον.* et N, 330 *τί κε ταλάσσῃς μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρόν.*

165. *ἐπεὶ εὖ Φημὶ βίη πολὺ Φέρτερος εἶναι.* Vulgata lectio, quam quoque Ven. B. retinet cum aliis, erat: *ἐπεί ἑο*, aut quod scribi debebat *ἐπεί ἐο*, quandoquidem encliticum hoc est; etsi de hoc certatum est inter grammaticos veteres: v. Exc. VII ad lib. I p. 185. et ad A, 114. p. 50. inf. ad v. 241. At *ἐπεὶ εὖ* in fragm. Mosc. et in Ven. A. *ἐπεί εὑ*, monet enim diserte Schol. A. esse *εὑ* encliticum. vt in illo: *καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον* Ω, 293. ad quem loc. v. Obss. et hoc recepissem vtique, tanquam probabilius et Aristarcheum, nisi statim inde ad A, 114 amplexus essem alterum, quo negatur *ἕο* encliticum esse, ideoque scribitur *ἀπὸ ἕο*. ergo etiam *ἀπὸ εὖ*, *ἀπὸ οὗ*. Manifestum porro, *ἕο* et *εὖ* non modo esse *sui*, sed etiam *αὐτοῦ*, vt h. l.

166. ※ — et 167 ※ — Damnantur hi duo verſus in cod. Veneto primario, et in Schol. A, ſignanturque aſteriſco, tanquam translati ex Iridis verbis vſ. 182. 183. Alieni enim ſunt a Iouis perſona et a loco.

166. *τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ. οὐκ ἐτιστρέφεται* non veretur, ſed, audet. Aliter quam paullo ante vſ. 107 et inſolenti vſu.

167. *ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι* Barnes: „γρ. *καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην.* ex A. 187.“ In *φάσθαι* primigenium medii vſum agnoſcit Clarke, vt ſit, *dicere ſe. τόν τε.* „quem vtique“ Clarke.

στυγέουσι nunc *δεδοίκασι*, vt H, 112. T, 68. v. Schol. Apollonii II, 630.

169. *βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων.* ℰc „quod Zenodotus: *βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων.* ſed praeſtat *κατὰ*, quia de deſcenſu.“ Sch. A.

170. *ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα.* ℰc „quod discernit *νιφάδα* et *χάλαζαν*“ Schol. A. *νιφὰς δὲ, χιών. χάλαζα, πεπηγὸς ὕδωρ μετὰ βροχῆς.* Sch. B. Vidimus iam ad K, 6. 7. Vſſ. 170. 171. iisdem fere verbis leguntur T, 357. 358.

171. *ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς.* Etiam hic *ὑπαὶ* inſederat codd. et edd. damnatum iam Bentleio, maxime ante *ῥ*.

Dupliciter poſſe iungi: *ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς*, et *πτῆται ὑπαὶ*, notat Schol. A. Alterum hoc verius.

αἰθρηγενέος Βορέαο. Schol. B. laborat in hoc: quomodo boreas natus *caelo ſereno* dici poſſit, cum de nive et grandine agatur; ait igitur, epitheton aut *παρέλκειν*, aut *πλεονάζειν*, quia *νέφη*, atrae nubes, fugantur. Aliis *ὁ αἰθρος* viſus eſſe *τὸ ψύχος*: quod legitur Od. Ξ, 218 *αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον.* cf. Heſych. Etymol. *Enimuero αἴθρα* ſimpliciter eſt aer, quod poſtea vulgari vſu obtinuit; boreas autem *αἰθρηγενὴς* nihil aliud eſſe poteſt, quam in aere genitus; eſtque epitheton proprium ventorum, vt et ap. Apollon. IV, 765 Aeolus imperat *ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσι.* At vt *αἰθρηγενὴς* ſit *qui progenerat frigus*, quod volunt grammatici, hic et ad

T, 358, etiam Schol. Apollon. IV, 765. aut qui *ſerenat caelum*, ſi analogiam teneas, fieri nequit; eſt is ἀϋτμηγενέτης Od. E, 296. βοῤῥέαο Lipſ.

172. διέπτατο ὠκέα Ἶρις. Fuit ωκεα γιρις. at ſupereſt alter hiatus, — ατο ω — Aut explendum eſt διέπτατ' ἄρ' ὠ. aut epitheton alienum immigrauit. Bentl. πότνια coniicit. Si ἔπτην a πτῆμι, in Homero occurreret, ſuſpicarer διέπτη. Reſtat vt tueamur hiatum in tono quieſcente in quarta ſede. Sed totus verſus potuit a grammatico vel rhapſodo ſubiungi, cum δ' inſertum eſſet poſt ὡς, pro eo quod olim fuerat: βῆ δὲ — ὡς ὅταν ἐκ ν.

175. παρὰ Διὸς. — Etiam hic παραὶ obtinet. — Eſt tamen παρὰ in Mori.

176. παυσάμενόν σε κέλεται violato metro Ven. et Sch. A. cum Lipſ. Debebat ſaltem κέλεταί σε ſcribi. In Sch. A. adſcriptum: γρ. κέλευε. Eſt quoque σε κέλευε in fragm. Moſc. Vrat. b. σ' ἐκέλευσε Flor. et reliquae edd. σ' ἐκέλευε Ald. 1. vitio operarum. σὲ κέλευσε Cant. recte, cum Townl.

177. ἔρχεσθαι μετὰ Φ. Cant. Barocc. Harl. Lipſ. Ven. Townl. fragm. Moſc. Vrat. b. d. duo Vindob. Ed. Flor. vt ſup. 161. vulgg. ἔρχεσθ' ἴῃ.

178. ξ — nullo Scholio appoſito. Verſum iam vidimus 162.

179. καὶ κεῖνος. Ven. et Sch. A. B. Lipſ. Vrat. b. d. adde Euſtath. ed. Rom. cum fragm. Moſcou. et notatur, eſſe lectionem Ariſtarchi, haud dubie a ſerioribus e more mutatam, vt iam ſupra, in κἀκεῖνος. πολεμίξων Cant. Mori Vat. Lipſ. Townl. Vrat. d. vn. Vindob. πτολεμίζων Aldd. Vrat. b. temere h. l.

180. σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει. ὑπεξαλέασθαι, ἐκπλῆναι καὶ Φυλάξασθαι Schol. B. add. Heſych.

ἄνωγε Harl. et Vat.

181. πολὺ Φέρτερος εἶναι. Vrat. b. Φέρτατος.

182. 183. ※ — „quod non bene hinc retracti ſunt duo verſus ad ſupr. 166. 167" Sch. A. Equidem ne nunc

quidem eos locum ſuum recte tueri cenſeo; ſed omnino eſſe ſetum rhapſodi interpolatoris, qui ex Il. A, 287 ſqq. memoria tenebat. Ad στυγέουσι ſpectat ſtigme, quod nunc eſt pro δεδίασι, metuunt, vt vſ. 167 vidimus.

Ἰσόν οἱ φάσθαι. Barnes malit ἴσον ἑοῖ. Clarke putabat ἴσόν σ' οἱ Φ. ſcribi potuiſſe. Enimuero nec ſcribi potuit, digamma vetante.

184. τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας. Barnes mutat in τῇνδε vt fere ſolet.

185. ὑπέροχλον ἔσπεν ὑπερήφανον. Schol. Ar. hic et P, 170.

187. τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκετο Ῥέα.„τ' ἐκ Κρόνου Ariſtarchea eſt lectio." Alii legerant τρεῖς γάρ τε Κρόνου. quod ex Euſtath. quoque diſcimus. In mſ. Lipſ. τε Κρόνου: γρ. ἐκ Κρ. Etiam γάρ τε lectum erat a Sexto Empirico, qui p. 591 hos tres vſſ. recitat. Ita caute eſt diſtinguendum: τρεῖς γάρ τε Κρόνου εἰμὲν (ſc. παῖδες), ἀδελφεοί, ne Croni ſint fratres. In Vrat. A. ſine τ' erat, τρεῖς γάρ ἐκ, quod et ipſum poteſt defendi. Reſpexit locum Plato in Gorgia ſub f. nec vno modo argutati ſunt veteres in h. l. interpretando; praeter Heraclidem v. Plutarch. de def. Orac. p. 422 F.

οὓς τέκετο Ῥέα. Ita ed. Flor. Ald. 1. mutauerat id in οὓς τέκε Ῥέη Ald. 2. et emendatum ex Rom. Ῥείη inde a Turnebo. Redeundum erat ad antiquius οὓς τέκετο Ῥέα, quod et Venetus habet, et Cant. Barocc. Harl. Townl. Vrat. d. et A. Vindob. duo, etſi in altero οὓς τέκετο ῥαία eſt. In vnam ſyllabam pronunciando contrahendam, eſſe Ῥέα facile videas; etſi Schol. A. ait alios α in Ῥέα producere, alios dactylum facere. Legerat quoque τέκετο Ῥέᾳ Euſtath. e quo patet p. 1012, 3. ab aliis Ῥέᾳ tertio caſu fuiſſe acceptum ab aliis lectum οὓς τέκε Ῥέᾳ (quod et fragm. Moſc. et Vrat. b habent). Legi Ῥείᾳ alicubi, anditu tantum acceperat Euſtathius.

ἀδελφεοί. Flor. Ald. 2.

Fabula de Aegide ex pelle Amaltheae confecta h. l. in Schol. Ven. inserta, ad vs. 328 spectat; ad quem vs. ea quoque legitur in Schol. br.

189. τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς. — ; quod πάντα abundat: ὅτι τὰ πάντα κατὰ παρολκήν. ὡς· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἄνδρες ἀνέσταν. „(H, 161) Sch. A. Habet haec eadem Suidas in τριχθὰ, cum aliis, satis perturbata. Vt teneas, quid grammaticos offenderit, teneas, sequi mox γαῖά τ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος. Si communis iuris terra et Olympus, quomodo πάντα δέδασται? diuisa sunt? Dixerunt ergo. πάντα esse otiosum. In Schol. Victor. fuere qui πλεῖστα substituerent. Est etiam ζήτησις et λύσις in Schol. B. quam Porphyrii esse, disco ex fragm. Mosc. adde Eustath. Simplicissimum erat, dicere: *omnia* diuisa fuisse, *exceptis* terra et Olympo, monte, sede deorum, de quo vs. 193 subiicitur.

Cumulantur porro in h. v. argutiae philosophorum et grammaticorum per allegoriam physice haec interpretantium in Sch. A. et B. Eustath. Sch. br. haud dubie petitae e Porphyrio, Stobaeus Ecl. I, 22 p. 442 Heer. vbi vll. 189—193 leguntur, add. Heracl. Alleg. c. 41. alio quam hoc modo. Atque iterum diuerso modo ludit in seruitione Gallen in loc. 61. Ad Heraclides aliquid adiicit ad mythica memorabile; quod et Koeppen noster bene obseruauerit: πλῆθος ἐμυθεύσαμεν ἐν Σικυῶνι. Haec est illa disceptatio, de qua agit Hesiodus Th. 535 ὅτ' ἐριδμαίνοντο θεοὶ Μηκώνῃ. Suspicari enim licet, θνητοί τ' ἄνθρωποι, quod hic additur, esse interpolatum, cum aliud predicatum deorum subiectum esset, vt antea τοὶ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἐάων ὅς τ' ἄφενος δάσσαντο καὶ ὡς τιμὰς διέκριναν qui locus est parallelus et 882 ἐπεὶ μάκαρες θεοὶ — Τιτῆνεσσι δὲ τιμάων κρίναντο βίηφι. Ducit eo Schol. et Schol. Pind. Nem. IX, 127. Ipsam ἰσοτιμίαν deorum non ferebat Maxim. Tyr. Diss. XL p. 468. adde Diss. XXXII

p. 130 — τριχθά, τριχῶς hoc versu laudato Apollon. Lex.

In altera versus parte: ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς, inest difficultas metrica: δέδασται ἕκαστος. Miror Clarkium non sensisse, repugnare δέδασται canoni grammatico saepe inculcato; debebat esse: *diuisa erant*, δέδαστο ἕκαστος. Sic et Bentl. emendabat ἔμμορε γ. ad A, 278. Commode hoc versu vtitur Plutarch. in Pompeio de relictis post Crassi mortem Pompeio et Caesare p. 647 F.

191. παλλομένων videtur non vno modo acceptum esse: in Hesych. est κληρουμένων expositum, ac si esset παλλομένων ἡμῖν, *nobis sortientibus*: est tamen πάλλειν *sortem iacere*, non πάλλεσθαι, vt adeo emendandum sit: παλλομένων sc. τῶν πάλων, τῶν κλήρων, *cum sortes iacerentur*, at Sch. br. κλῆρω μεριζομένων sc. τῶν πάντων τριχθὰ δεδασμένων. In Schol. sup. ad 18 ex Heraclito (Heraclide vulgo) παλλομένην laudatur, et δὲ λάχεν. vtique Ionicum erat in vtroque loco Αἴδης δὲ λάχε et Ζεὺς δὲ λάχ' οὐρ. Notum Virgilianum Aen. I, 138. g. *Non illi imperium pelagi saeuumque tridentem, Sed mihi sorte datum.*

192. Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρύν. ξ — „quod Zenodotus οὐρανὸν αἰπύν legerat, aupi id montis epitheton est. Sch. A. Scilicet αἰπὺν Ὄλυμπον saepe vidimus, ac vbique οὐρανὸν εὐρύν. Vulgata lectio est ap. Aristot. de Mundo, sub fin.

καὶ νεφέσσι laudat Sch. A. ad Π, 666. Debuit Ionice esse Ζεὺς δὲ λάχ'.

193. γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος, ξ „quod adhaeret terrae Olympus, tanquam mons: vti Od. J, 21. ναιετάω δ' (corrupte in Scholio: νάιεν ἀνὰ δ' Ἰθάκην — ἐν δ' ὄρος αὐτῇ. Sch. A. in quo praemittitur quaestio: quomodo Terra et Olympus communis esse dici possit: Κράτης ἐν δευτέρῃ Ὁμηρικῶν καὶ Στησίβροτος οὕτως δέδασται. . . . Locum mancum esse apparet.

Sed subiicitur mox aliunde physica interpretatio aliena a poeta. Occurrit ea quoque in Schol. br. et in Eustath. Nunc assequi licet, fuisse qui locum sic illustrarent, vt Olympum h. l. montem esse dicerent. Poterant facile his turbis superfedere. Nam Olympus, qui est supra nubes et caelum, etsi saepe cum hoc eodem nomine appellatur, est sedes communis deorum; Terra autem pariter, quatenus communi cura hominum prouident dii, et communi cultu ab iis excipiuntur. γαῖα δέ τοι ap. Schol. A. ad T, 18. et Aristides To. I. p. 225. γαῖα δέ τι Suidas in τριχθά. vbi πάντων abundare dicit, et fragm. Mosc.

194. τῷ ῥα καὶ οὔ τι Διὸς βέομαι Φρεσίν. βέομαι vox antiquata, quam grammatici varie exponunt modo ex contexto, modo ex etymo. Sch. A. „διὸ οὐκ ἂν κατὰ τὴν αὐτοῦ γνώμην βιῶσομαι, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ. (ἑαυτοῦ vt et Sch. br. scribunt) Demetrius autem, ἀποβήσομαι, εἴξω. (leg. ἢ ζῶ.) quomodo illud: οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ. (Π, 85a) οὐ προβήσῃ κατὰ τὸ ζῆν πολὺν χρόνον" Sch. A. et Sch. br. cum Etymol. At Sch. B. ἐπιστρέφομαι, διὰ φροντίδος ἔχων (ἔχω) παρὰ τὴν βίαν non intelligo, quomodo haec cohaereant, sed de βίᾳ et alii in hoc verbo, et Eustathius, cogitarunt: apud Hesych. βείωνται. καταπονῶνται pro βιῶνται nonnulli, οὐκ ἀκουσθήσεσθαι τῆς βοηθείας διὰ τὸν Δία. vt in illo: ἔφθ' ἂν ἐγὼ τροτὶ ἰδιοὺ βείω. (Z, 513) ait igitur se non cessuram loco sibi cum illo communi (φησὶν οὖν, ὅτι κινεῖν κἀγὼ οὐκ ἀπελαύνομαι χωρίου. f. οὐκ ἀπελαύνομαι) Res videtur hoc modo constituenda: βάω fuit et βέω, βῆμι. incedo, πορεύομαι. (καταβείομεν K. 97.) quod etiam de vitae institutu dictum in antiquo sermone, vt saepe ap. Pindar. ἐν αὐδαίαις ὁδοῖς στείχειν. et ἔρχεσθαι sup. E, 442. οὐ βέομαι, pro βάσομαι, aut etiam praesenti, non ego incedo, vado, Διὸς Φρεσίν, κατὰ τὰς τοῦ Διὸς Φρένας. hactenus reddi potuit h. l. βιώσομαι. vt Π, 85a οὐ γὰρ οὔτ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ. X, 431 τί νυ βείομαι. ἐς τί ἔτι βιώσω καὶ ζήσω; Etymol. et Porphyr. ad e. l. et Ω, 131 οὐ γάρ μοι δηρὸν

βέη. et Hesych. βείομαι, πορεύσομαι. ζήσομαι. Apollonium miror de hac voce omnino nihil monere. Sic et βείομαι ex h. l. Etymol.

196. χερσὶ δὲ μή τι μὲ πάγχυ, κακὸν ὡς δείσασθαι. Notant A. et B. Sch. br. fragm. Mosc. posse iungi l. ὡς χερσὶ κακὸν ὄντα l. διὰ χειρῶν ἐκφοβεῖτω. l. ὡς χερσὶν ὑπερέχων. Verior media ratio, vn. Vindob. δείσεσθαι.

197. θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι κέρδιον εἴη. „κέρδιον εἴη sic vulgares, alt Sch. A. οἱ εἰκαιότεροι. At Aristarchus βέλτερον. (Hoc quoque Vat.) Aristophanes κάλλιον εἴη." Sch. A. κέρδιον ἢ βέλτερον. Eustath. In Barocci. m. abest ante καὶ — κέρδιον εἶναι Vrat. d. et duo Vindob.

198. ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν. „ὀτρηφόνοις — παραπλήσιον" Sch. B. Caeterum ἐννεσέμεν, ἐπιπλήττειν in Hesychio ex hoc vs. corrigit Bastl. quod et alii fecerunt. Laudat quoque versum Etymol. et reddit κακὸν λογεῖν, et ἐπιπλήττειν ἀπὸ τοῦ ἐνίσσω. ὁ μέλλων ἐνίξω. Est adeo idem quod ἐνίπτω. At ἐνίσσω est idem quod ἐνέπω. simpliciter dico.

199. οἱ ἔθεν ὀτρύνοντος. Sch. A. monet de enclitica, οἱ ἔθεν, quae Aristarchea erat praeceptio. v. ad A. 114. et sup. ad 165. οἱ εὖ. ἔθεν pro αὐτοῦ manifeste. „γρ. σ' αὐσωσιται." Barnes.

201. οὕτω γὰρ δή τοι, Γαιήοχε — Eustathius ait γὰρ abundare. Clarke autem et h. l. argutatur, quasi semper supplenda sit alia propositio, etsi commode reddit, *siccine autem, quaeso. siccine enim revera.* Ernesti: *enimvero an sic.* Simpliciter dicendum γὰρ esse ex γ' ἄρα, vnde iunctum γὰρ δή, vt centies. Dionys. Halic. in Arte s. 9. laudat orationem Iridis propter τὸ συμπεσές.

Apud Sextum l. c. ad 203 est οὕτω γάρ κέλσαι. e quo rem narrat P. Victor. Var. Lect. XXXIV, c. 18. et οὕτω γάρ ἂν τοι recitat Stobaeus (de Ira) Serm. XX p. 173. vbi tres vll. 201. 2. 3. inter sententias habentur. His iisdem vll. 201. 2. 3. recitatis placatum esse Antigo-

ri regis animum a Sostrato Ptolemaei legato narrat Sextus adu. Grammat. p. 276. Vitur is quoque Lucianus in Timone s. 35. memorante Ernestio. Sententiae similes sunt I, 493 et N, 115.

203. *ἢ τι μεταστρέψεις; ἀτρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν.* Apud Dionys. l. c. et Sextum codd. *μεταστρέψῃς.* Comparat Schol. B. cum Eustath. versum Hesiodeum: *Ἔργ. 295 Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πείθηται.* (leg. *πίθηται.*) *ἤ τι* et *ἤ τί* variat in libb.

204. *οὐκ ἂν μὲν πρεσβυτέρῳσιν ἔπι,* quod haec de suo addit Iris, vide supra vs. 182 *καὶ γενεῇ πρότερος.* Schol. Sub. Posse autem versum vel cum vel sine interrogatione pronuntiari, monet Schol. B.

πρεσβυτέρῳσιν. Vatic.

206. *κατὰ μοῖραν εἰπεῖν.* Barocc. *εἰπᾶς.* perperam vs. sequente. Vide A, 106 et ad Eustath. *ἡμέρτες, ἢ κατὰ μοῖραν.* fuit ergo et alterum lectum.

207. *ἐσθλὸν καὶ τὸ τετυγμένον, ὅτ' ἄγγελος αἶσιμα εἴπῃ.* respicit versum Pindarus P. IV, 494. 5 *ἀγγέλαν ἐσθλὸν ἔφα τιμὰν μεγίστων πράγματι παντὶ φέρειν.* et Euripides: *ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κυπτὸς ὀρθοῦται λόγος* ap. Schol. B. et Eustathium, in quo *κρυπτὸς* est. Monitum est iam ad Fragm. Eurip. CCXXIV versum Aeschyli esse videri Choeph. 771, vbi edd. *ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται φρήν.* Varie tentatur locus, etiam a Schutzio: sed *κυπτὸν* ipse Hesych. interpretatur *τὸ ταπεινούμενον*, cui respondet *τὸ ὀρθοῦν.* quod sit per nuntii hdem, auctoritatem et similia, *ὁ ἄγγελος, ἐν ἀγγέλῳ.*

αἶσιμα εἴπῃ Zenodotus legerat; verum hic de prudentia nuntii agitur. Est quoque *εἴῃ* ap. Schol. Apoll. I, 650. qui versum recitat.

Reuera autem Iris prudentis puntii partes egit, qui non exasperare animum vult, cum iussa dura perferat, sed placare mitigando verbis. Possit adeo aliquis Iouis ipsius prudentiam mirari, qui ad Neptunum non Apollinem, sed Irin deam misserat, cuius ex ore blandiore

mandata Neptunus animo remissiore acceptarus erat: cf. Schol. B. et Eustath. ad vs. 221.

209. ὁπτόθεν ἰσόμορον καὶ ὁμῆ πεπρωμένον αἶσαν. Caput versus peccat in clum digammi: debuit esse ὁπτόθεν ἴσομορον, quod Bentl. iam obseruauit. Scribitur ὁπτόθ' in Ven. Eustath. et al. communi variatione. Schol. B: ἐπόνυμα, ἀντὶ τοῦ ἡλίκα, ἢ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ὅτε.

ὁμῆ πεπρωμένον αἶσαν. Schol. B. ὁμοίως μεμερισμένον μοῖραν. Melius Sch. br. τῆς ἴσης μερίδος μεδέξοντα. Hesych. corrupte μεμεριάμενον, emend. ex Suida: εἰμαρμένον. ὡρισμένον, πεπρωσμένον, ἐκ μοίρας εἰς πέρας. vltima sunt. Eustath. πεπρωτωμένην, συντετελεσμένην. Simplex oratio erat: ἔχοντα ἴσην μοῖραν tanquam frater destinatus erat iuri et portioni pari. Apparet hinc succedaneum fratrum vsu habitum esse in deorum hereditatis portionem. Argumenta de his Porphyr. ad Z, 466. vbi versus corrupte excitatur.

210. χολωτοῖσιν ἐέσσιν. Schol. B. κινροῖς. Schol. br. et Eustath. ὀργίλοις.

211. ἀλλ' ἤτοι νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω. Sic et Ven. et Schol. A. „νῦν μέν γε Ἀρίσταρχος. ἄλλοι δὲ νῦν μέν κε.“ Accedam equidem Aristarcho. Alterum erit ὑποείξω κεν, ἂν; pro futuro.

νεμεσσηθείς, *indignatus quamuis*. At Schol. br. ἀλδεσθείς, vt et Schol. B. 227. at Schol. Harlei. „τὴν νέμεσιν εὐλαβηθείς, vix satis grammatice. ἀλλ' εἰ τὰ νῦν. Vindob.

212 vsque ad 217. — „ἀθετοῦνται στίχοι ἓξ, ὅτι ἀντίκειται τὰ κατὰ τὴν σύνδεσιν, καὶ τὰ κατὰ τὴν διάνοιαν. cum dixisset antea Neptunus, se cessurum esse, νεμεσσηθεὶς ὑποείξω, nunc tanquam mutata mente subiicit, ἀπειλήσω minatur, se implacabilem fore, si Troia non excidatur aliquando; cum tamen iam sciat, Iouem Troianis tantum ad certum tempus, donec Achilli satisfactum fuerit, opitulari: (hoc iure norat sup. 69. non Neptunus) Nomina Mercurii et Vulcani vs. 214) arrepta esse ex θεομαχίᾳ Il. Φ.“ Schol. A. ἀθετοῦνται οἱ ἓξ, aiunt quoque

Schol. B. Lipſ. Moſc. verſus tamen excuſant; voluiſſe quidem cedere Neptunum, ſed cum dignitate, ira in poſterum dilata. Rationes ſane ad probandum vel improbandum, quod ſcriptum eſt, per ſe leues, ad docendum autem, quid ab Homero profectum ſit, multo magis. Sententia tamen, ex longo vſu contractus, me dubitare haud patitur verſus inde ab ἄλλο δέ τοι ἐρέω eſſe laciniam a rhapſodo attextam; ſententia per ſe eſt inepta et puerilis minatio, etſi reponi poteſt, eſſe hoc petitum ex natura hominis irati, et neceſſitati obtemperantis, vt minas adiiciat, etſi a re alienas. Koppen comparat Achillis exemplum A, 298 ſq. Quid de ſingulis verſibus ſit non nondum, ſtatim ſubiiciam. Atticis quoque τὸ ἀθετεῖσθαι Euſtathius.

ἀπειλήσω τό γε θυμῷ ἐοικὸς eſt; ſuccurrit Cod. Cant. μύθῳ, quod tamen et ipſum ortoſum eſt.

213. αἴ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης. Barnes: „γρ. ἀνευθεν ἐμεῖο A. vtique praue. Epitheton ἀγελείης iam vidimus Δ, 128.

214. Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἡφαίστοιο ἄνακτος. Ita quoque libri, ipſe Venetus. Nec tamen ratio grammatica voc. Ἑρμείω obuia eſt. Nam ex Ἑρμῆς eſt Ἑρμέω, vt Βορέω, Euſtathius formatum eſſe ait ex Ἑρμείαω. Etiam Scholion eſt in Ven. A. Ἑρμείω Ἰωνικὴ γενικὴ παροῦσα. εἰ γὰρ ὑγιὴς, ἔσται Ἑρμείαω, ὡς Ἀτρείδαω. Aliud Scholion docet nonnullos legere Ἥρης, Ἡφαίστου τε καὶ Ἑρμείαο. Vides eos, qui ita legerant, ſenſiſſe vitium grammaticum. In principio τε interponi malebat Bentl. Ἥρης θ' Ἑρμ. deficit tamen copula paſſim, vt inf. 302. Verum totus verſus interpolatorem redolet; et nusquam horum deorum mentio aliqua ſit praecipua in bello Iliaco.

216. ἐοῦσαν δὲ μέ. Vat. τε, nec male.

217. Ἴστω τοῦδ', ὅτι νῶϊν ἀνήμοτος χόλος ἔσται. Lectus fuit verſus ab Apollon. Lex. in ἀνήμοτον. cf. ad E, 394.

218. λαὸν Ἀχαικόν. Male hîc vt alibi quoque, legitur Ἀχαιικόν. Bentl. corrigit Ἀχαιϊκόν.

221. ἔρχεο — μετ' Ἔκτορα. πρὸς pro πρὸς vel ἐπί. Schol. B.

223. αἴχεται εἰς ἄλλα ὅπλα. ξ — ad stigmen excidit Scholion; quod forte spectauit ad οἴχεται pro ὤχετο, vel ad χόλον αἰπὺν pro χαλεπόν.

224. 5. μάλα γάρ τε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι, οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες. Vulgata lectio erat μάλα γάρ κε, inde ab Ald. 2. Rom. Turn. Steph. etc. etiam ab Eustathio probata. Ita aut laborabat grammatica, vt τοῦ κε nulla vis esset, aut erat iungendum ἐπύθοντό κε τῆς μάχης καὶ ἄλλοι (ἐπύθοντο ἄν) *etiam alii dii audituri fuissent, quantus pugnae tum multus exoriturus* erat. Ita vero non bene sequitur ἄλλοι οἵπερ ἐνέρτεροι. *alii dii qui in Tartaro sunt.* At erunt quoque dii in Olympo. Sin κε tueri velis, expungendus saltem erit vs. 225 aliunde conflatus. Etsi faciendum est, per se esse sublimem sententiam: futurum fuisse, vt ad ipsos Titanes in Tartaro tumultus praelii perferretur.

Praestat altera lectio τε, quae erat in Flor. et Ald. 1. et vero etiam in bonis codd. Cant. Townl. Ven. Nec aliter legere potuit auctor Schol. br. *satis iam olim Titanes experti sunt pugnam, h. e. qualem pugnam, quibus viribus, ego facere soleam.* Reuocat Iupiter in memoriam bellum Titanicum: v. Hesiod. Theog. 850 sq.

225. οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί. ξ — sed Scholion excidit. ἐνέρτεροι ab Ernesti commendatum recepit Wolf. Est enim in Eustath. ed. Rom. et mss. Lipsi. Sic quoque Ven. A. adde Mori. Cant. Townl. fragm. Mosc. At quod vulgatum erat οἵπερ νέρτεροι, erat in Ven. B. De toto versu dubitari posse, professus iam sum ad vs. antec.

226. ἠδὲ οἱ αὐτῷ. Ascalonita hoc modo acuebat. At Schol. A. contendit ἠδὲ οἱ αὐτῷ scribendum esse, quod et Apollon. de Syntaxi p. 247, vt editus est, exhibet; etsi causas admodum obscuras proponunt grammatici. Si

recte rem allequor, volebant subtiliores; οἱ pro ἑοί vel sibi esse encliticum, et οἱ αὐτῷ, si est, σοί; at si est sibi ipsi, tum esse ἑοὶ αὐτῷ, ergo et οἱ αὐτῷ. cf. ad E, 64. Hoc sensu accipiebant dictum et scribebant μνησᾶῆρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναί τε οἱ αὐτῷ. sibi ipsi. Statuebant et sic de Od. Δ, 667 ἀλλὰ οἱ αὐτῷ (ubi putes esse, σοί). Schol. A.

227. ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόεικε χεῖρας ἐμάς. Inest hiatus ἔπλετο ὅττι, facile tamen explendus: ἔπλετ' ἄρ'. Sic et Bentl. Lenius hoc quam alterum ἔπλεθ', ὅ μοι τὸ πάροιθε. nisi haec admiseris, hiatum dices proficisci a tono quiescente.

Eustath. χεῖρας ἐμὰς νεμεσσηθεὶς iungebat. At est omissum καίπερ νεμεσσηθείς, ὑπόεικε. Vrat. d. ὑπάεικε, aduerso metro.

228. ὑπόεικε χεῖρας ἐμὰς, subint. πρὸς. κατὰ ...

ἐπεὶ οὔ νεν ἀνδρωτί γ' ἐτελέσθη (sc. τὸ πρῆγμα. ἡ μάχη. e contexto. Verum totum versum pro panno rhapsodi habeo, qui ad ὑπόεικε aliquid desiderabat.

ἀνδρωτί. Barnes: „γρ. ἀνιδρωτεί. γε„ vt 476, Θ, 512 et alibi ἀσπουδεί." Legitur tamen alterum vbique; sic quoque ἀναιμωτὶ P, 368. Etiam ap. Hesych. ἀνιδρωτί, ἄνευ ἱδρῶτος. Est autem ἐμφατικῶς dictum, pro, multo labore et aerumna ea pugna ipsi constitura fuisset; malo suo fuisset experturus, quantum viribus praesto.

229. ἀλλά σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσανόεσσαν. ξ ad stigmen deficit Scholion; spectauit haud dubie ad αἰγίδα θυσσανόεσσαν quam iam E, 738 vidimus. Schol. Exc. ap. Barnes: δύο ἔφη ὁ Σιδώνιος εἶναι αἰγίδας, τὴν μὲν Διὸς, τὴν δὲ Ἀθηνᾶς. Toup. Emend. in Suidam P. IV. (Vol. II. p. 625.) corrigit Ποσειδώνιος. non bene. est *Dionysius Sidonius*, non vno loco simpliciter ὁ Σιδώνιος laudatus.

θυσανόεσσαν, vno sibilo, etiam h. l. Townl. fragm. Mosc. cum al.

230. ξ τῇ μὲν ἐπισείων, φοβέειν ἥρωας Ἀχαιούς. ξ quod ἥρωας hoc quoque loco, omnes Achiuos dixit,

nec modo reges, quod Iſter contendebat. Schol. A. Lectum vulgo erat τὴν μάλ' ἐπισσείων. Flor. et Ald. 1. habent τῷ μάλ' — quod non displicebat Erneſtio. Idem erat in Harlei. Vrat. d. Townl. fragm. Moſc. accedit Venet. cf. Schol. T. ad X. 221. Modo memineris, iungenda ſic eſſe, vt diſtinxi, τῷ Φαβέειν ἤρωας, ἐπισσείων αὐτὴν αὖτοῖς. Φαβέειν ex Iollenni vſu pro imperatiuo accipi poteſt; poteſt quoque iungi cum μελέτω, ἐπισσείων Baroce. Lipſ. Vrat. d. haud dubie, vt antiquius, ita melius, cum ſibilus ipſa pronuntiatione gemi netur.

Schol. B. et Moſc. aiunt: πολλαὶ δὲ αἰτίαι τῆς ἥττης Ἑλλήνων. Ποσειδῶνος ὑποχώρησις, Ἀπόλλωνος κάθοδος, καὶ γίδος ἐπεισοδίων leg. ἐπίσεισις.

231. ad 235. — ,, ἀθετοῦνται στίχοι πέντε. quod importuna eſt oratio, dum robur Hectori addere iubet Iupiter, *donec* ille ad naues peruenerit; tum Iouem eſſe ipſum deliberaturum, ὡς δεῖ τοὺς Φεύγοντας ἀναπλεῦσαι leg. ἀναπνεῦσαι. *Se recipere.* Etiam abſurda praedictio et ingrata auditu Apollini. " Sch. A. Sane iunctura 231 καὶ δ' αὐτῷ eſt moleſta; deſiderabatur tamen id, quod ſupra 221 ἔρχεο — μετ' Ἕκτορα mandatum erat, diſertior rei expoſitio; etſi facile ſuppleri poterat ex verbis ad Iunonem ſup. 59—62. Certe verſus 231 abeſſe haud poteſt.

232. τόφρα γὰρ οὖν, οἱ ἔγειρα μένος μέγα ὄφρ' ἂν Ἀχαιοί. ,, οὖν vt dixi. vt decreui. vt ſtatui. " Clarke. Subiicit Erneſti: male γὰρ hic vertitur, *enim.* γὰρ οὖν eſt pro τοιγαροῦν, in quo manifeſte γὰρ παρέλκει. " recte hoc; inngenda ſunt: γὰρ οὖν (quod alias τοιγαροῦν) ἔγειρέ οἱ μένος τόφρα, —

μένος μέγα | ὄφρ' hiatum facit. Duplex eſt medendi modus, iudice Bentleio: μέγα μένος, vel μένος μέγα, πάρ φρ'. At eſt μένος μέγα eodem verborum ordine inf. 262 et alibi, nusquam μέγα μένος. Ignoro quoque vſum τοῦ τόφρα — τόφρα. quod alibi occurrere memini, ſi variatur, eſt τόφρα — ὡς ἂν ἔτι τὸ πρίν. Videtur itaque re-

correndum esse ad versus pronuntiationem quiescentem sede quarta pro λένος μέγα.

233. νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον. Latius hunc dici et iam de littore Troadis iam obseruatum ad H, 86.

234. Φράσσομαι ἔργον τε ἔπος τε. Videtur communi usu dictum pro via et ratione. Obseruat Sch. B. ἔργον esse egressum Patrocli, ἔπος verba: Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγειν. Υ, 25.

235. ὥς κε καὶ αὖτις. Est ὥς τε in ed. Rom. Vrat. A. idque praeferam. Variat quoque αὖτις et αὖθις.

236. οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. „ἄρα vt solitus erat. vt aequum erat. vt par erat" Clarke. dicam simplicius nec sane.

237. ἴρηκι ἐοικώς. ἴρηκι male scribitur, cum tonicum sit. Versus laudat Aelian. H. An. X, 14. argutans in eo, quod Apollini sacrum esse accipitrem, hinc efficere vult.

238. Φωσφόνῳ qui φῶτας, palumbes, necat: Hesych. h. v. et Toup. Emendatt. ad e. l. To. III. Op. p. 288.

240. ὅς τ' ὤκιστος πετεηνῶν. „ὅς τε. qui vnquam" Clarke. ὅς est ὅς et nihil amplius. πετεεινῶν Vrat. b. νέον δ' ἐφαείρετο θυμόν. ἐφαείρετο Venetus; sicque Aristarchus. (quem sequuntur Harl. Vat. duo Vindob.) Alii ἐφαείρατο. Sch. A. quod vulgo lectum hic et iterum inf. Φ, 417. Sane imperfectum frequentius: vt statim B, 52 οἱ δ' ἠφείρανθ' μάλ' ὦκα. Occurrit tamen et altera forma, vt in fine Il. Ω. εὖ συναειράμενοι, vbi tamen Ven. συναειρόμενοι, et Od. Ξ, 323. Υ, 293. Forma loquendi θυμὸν ἀείρεσθαι obuia: supra Δ, 152 ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη. et Χ, 475. Et sic est θυμηγερής, et Od. Η, 283 ἐν δ' ἔπεσον θυμηγερέων. ἥμενον οὐδ' ἔτι πεῖτο οὐδέ τι Lipsi ed. Rom. Vrat. d.

241. ἀμφὶ ἑ γιγνώσκων ἐτάρους. ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρὼς παύετ'. ξ— „quod γιγνώσκων idem est ac ἀναλογόμενος, καὶ ἀναμιμνησκόμενος τῆς ἑκάστου ἥψεως. (Similia Sch. B.) οὐκ ἐκ προχείρου γιγνώσκων, ἀλλ' οἶον ἀναμνήσεως. Sch. A.

Porro idem monet scribendum esse ἀμφὶ ἑ, esse enim pro ἑαυτόν. εἰς ἑκάτερον ἑαυτοῦ μέρος ἐκοπῶν. Alii aliter statuebant: v. sup. ad 165. et ad Δ, 497. Bentl. em. Hesych. ἀμφί ἑ γινώσκων. πειρώμενος. περιορώμενος.

ἄσθμα Hesych. ἀναπνοὴ βιαίη, σύρισμα. Bentl. autem etiam ἄσθματος ἐναχέτου. ibidem corrigit: ἄσθμα, τὸ ἐυσχὲς τῆς ἀναπνοῆς (in cod. erat ἄσθματος ἐυχέτου. ap. Schow.)

242. ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος. Paullo aliter h. l. dictum de recreato Hectore, quam alibi de animo audacia et virtute nova inflammato, vt sup. N, 58 εἰ καί μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγαίρει. et saepe.

245. ἦσ' ὀλιγηπελέων· ἦσ', pro ἦσαι, esse δασυντέον, et ἦ scribendum, non ἦ, monet Sch. A.

ὀλιγηπελέων. h. q. ὀλιγοδρανέων. vt sup. ad vs. 24 hoc idem, 246 ὀλιγοδρανέων. quod iterum Π, 843. X, 337 legitur. Apollon. Lex. h. v. ὁ ὀλίγον ἰσχύων. τὸ γὰρ δραῦναι, ἰσχύειν. (vt Il. K, 96.) Sicque esteri, Etymol. Hesych.

247. τίς δὲ σύ ἐσσι. Nisi post σὺ subsistit pronuntiatio, haud dubie σύ γ' ἐσσι scribendum cum Bentleio.

248. οὐκ ἀΐεις, αἰσθάνῃ. de quo iam dictum ad K, 160, aliter mox 252.

249. οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα. γρ. στέλλοντα. ms. Lipsi perperam.

252. ἐπεὶ Φίλον ἄϊον ἦτορ. ξ. quod ἄϊον, ἐτεταθόμην. τοῦτο δέ ἐστι, τῆς ψυχῆς μου ἥψατο. Sic et alibi τοὶ δὲ πληγῆς αἴνυτες, ἐπαισθόμενοι. Λ, 532. Sch. A. Recte haec quatenus de significatu vocis ἄϊω pro sentio. At versus nostri sententiam nemo hinc assequi poterit. Similiter tamen alii: Apollon. Lex. ἄϊον — σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐτεταθόμην. laudato hemistichio hoc. Colligo tamen ex aliis, κατὰ substituisse veteres: ἄϊον (πὸ ἄλγος κατὰ τὸ) Φίλον ἦτορ. sensit dolorem animo. Ita Sch. B. ἤλγησα. ἥψατο γὰρ τῆς ψυχῆς ἡ ἄλγησις, ὥστε καὶ αἰσθησιν αὐτῇ γενέσθαι. In Hesychio corrupta habentur: ἐπεὶ Φίλον ἄϊον ἦτορ. ἐπεὶ πεθήμεν τῆς ψυχῆς ἀλγησάσης. Emend.

dam, ἐπεὶ ψυχὴν. vnus in Sch. br. ἐπεὶ ψυχὴν ἀπ. πρὸς τοῦ ψύχους. f. ἀπηπάσας τῆς ψυχῆς. Potuisse haec eruditis inter Graecos probari miror. Accipiam saltem sic: cum sentirem *haec* (καὶ ὄψεσθαι ἐμὲ τὸν Ἄδην) ἔφαγ' τὸ ἦτορ.

Praestat, puto, ponere haec ἄω, ἄημι, fulle quique ἄω. *efflare animam* et *animam agere*, sunt analoga et loco accommodata. Sic θυμὸν ἀίσθων, Π, 468. Υ, 403. Sicque Sch. br. altero loco: ἀπέπνευσε τὴν ψυχήν. Et alteram hanc interpretationem adoptauerat altero loco Hesych. in ἄϊον· ἦτορ. ἐξέπνεον τὴν ψυχήν. quod iam emendatum ἐξέπνευσεν. in MS. esse: αἰωνήτωρ. ἐξέπνευσεν. testatur Schow. Habet quoque vtramque Etymologus: et amplexus est alterum, ἄϊον, ἀπέπνευσον Eustath. cui et alterius meminit; eamque sequuntur passim interpretes recentiores. Tollius tamen propior erat in veterum rationem.

Quod prima in ἄϊον nunc producitur, quae paullo ante v. 247 corripiebatur, ab augmento, η in α, mutato supra Barnes. Aequi augmento abiecto redit pristina vocalis quantitas. Clarke ait vocalem longam ante aliam vocalem corripi posse; sane quidem in fine vocis. Suspicor hoc ducendum esse ab interposito digammo, cum vsu habitum esset vtrumque, vt in aliis quoque, prodiantiare ἀΐω et αἴω. Etenim in altero quoque significatu, cum sit, *sentio*, primam productam videmus: vt K, 532 Νέστωρ δὲ πρῶτος ὑπόνοιαν ἄϊε. cum Λ, 463 sit: τρὶς δ' ἄϊε δῖος Ἀχαιός. Φ, 388 — ἄϊε δὲ Ζεύς. Sic et Apollon. II, 1260. I, 124. Affertur quoque e Sophocle ἀΐειν productio τῇ αι Ai. 1283.

Quod ad vocem ipsam attinet, prima significatione ἄημι, ex ἄω factum, fait, flo, spiro, inde notione vitae adiuncta, sentio, quae significatio in vsum sollennem abiit; pari modo ex ἀάσθω, efflo, est factum αἰσθάνομαι, sentio.

ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι: Ἀρίσταρχος, ἴδεσθαι. καὶ οὐκ ἔστιν ἄχαρις ἡ γραφή. Schol. A. Bt Schol. Townl.

μὲν ἴεσθαι γράφουσιν, οἱ δὲ ἰξεῖσθαι· οὐ γὰρ ἄχαρις ἡ γραφή.'

253. ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων. mſ. Lipſ. ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων.

254. τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα. primo nunc occurrit vox Homerica. Redditur per βοηθὸς iam ap. Apollon. Lex. h. v. Heſych. Schol. br. Addit Etymol. cum Euſtath. ὁ ἄνευ ὄσσης καὶ πληδόνος βοηθῶν αὐτομάτως.

255. παρεστάμεναι. Vrat. d. et fragm. Moſc. παριστάμεναι.

256. Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὅς σε πάρος περ. Apollinem χρυσάορον v. ſup. ad E, 509. Euſtathius notat: ſecundum hunc verſum, Zenodotum ſtatuiſſe Παιήονα et Apollinem eſſe vnum idemque numen, cum ab hoc nunc Hector vires recipiat, vt alibi ſanantur vulnerati a Paeone: de quo v. ad E, 401, A, 473.

πάρος περ. πάρος γε Lipſ. Harl., Mori., Vat., Vrat. d. duo Vindob., fragm. Moſc. nec male.

257. ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰτεινὸν πτολίεθρον. ῥύομαι priore longa, tueor. v. Exc. IV. ad A, p. 97. aut ὅς γε legendum, aut, diſtinctione poſt ῥύομ' ſublata, iungenda eſſe ſtatuebat Koeppen, σὲ ὁμῶς αὐτόν τε, vt appareret σεαυτὸν vnam vocem eſſe. ſed et ſic, aliis adiunctis vocibus, Φ, 521 Τρῶας, ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεσον καὶ μώνυχας ἵππους.

258. ἀλλ' ἄγε, νῦν. Vrat. d. cum aliis ἀλλά γε, vt ſaepe alibi quoque.

259. ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους. Vat. ἐλαύνειν.

260. προπάροιθε χιὼν, Lipſ. προπάροιθεν ἰών.

261. κέλευθον πᾶσαν λειανέω. ὁμαλὴν καὶ λείαν ποιήσω. Schol. br. Heſych. Acceperunt pro futuro a λειαίω, vulgo λειαίνω, pro λειανῶ. Poteſt nec minus eſſe nouum verbum λειανέω, vt ſupr. 246 ὀλιγοδρανέω. Sic cenſebat Koeppen.

262. ἔμπνευσε μένος. Vrat. b. A, ἔπνευσε. Reſpicit verſum Plato in Sympoſ. p. 179. B. καὶ ἀτεχνῶς, ὃ ἔφη Ὅμηρος, μόνους ἐμπνεῦσαι ἐνίοις τῶν ἡρώων τὸν θεὸν τοῦ-

τὸ δ' Ἔρως τοῖς ἐρῶσι παρέχει γιγνόμενον παρ' αὐτοῦ. Et apud Plutarch. de virt. mor. extr. p. 452 C. cum respectu ad ipsum Platonis locum: τὸ ἐνθουσιῶδες, ὃ καὶ τοὺς θεοὺς Ὅμηρος ἐμποιεῖν φησι τοῖς ἀνθρώποις· ὡς εἰπὼν ἔμπνευσέ μένος μέγα ποιμένι λαῶν. memoriter. ἔμπνευσέ μένος lectum iam K, 482.

Versus totus abest ab vno Vindob. Si esset in gravioris auctoritatis, dicerem non male omissum esse.

263 — 268. supra lecti et illustrati sunt Z, 506 — 511. ad quos vide Obss.

264. δεσμὸν ἀποῤῥῆξας θείῃ recepi et hic pro vulgato θείῃσι codicum auctoritate Mori. Vat. Townl. Vrat. b. d. fragm. Mosc. plerique sine iota subscripto, vt et Venetus.

265 ad 268. — ※ „ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, inducti ex Il. Z, 508. 511. quocirca et asterisco est appositus, quod eo loco melius leguntur, de Paride, vt docet Schol. A. at vll. 263. 264., qui ibid. Z, 506. 507. leguntur, esse seruandos, propter comparationis apodosin; et spectat h. l. comparatio ad celeritatem, non ad ferocientem animum. Similia Eustath. memorat ex antiquis.

Ad vll. seqq. varietatem denuo apposuit Barnes ex altero loco. In v. 265 εὐῤῥῆος vn. Vindob. a m. pr.

266. ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει. Vrat. d. ἔχῃ vt conueniat cum θείῃ.

267. ἀμφὶ δὲ χαῖται ὦμοις ἀίσσονται. Vrat. A. ὦμοιν. feram, si ὤμοιν.

270. ἔπλευε αὐδήν. Lipf. ἔπλυνον.

271. ὥςτ' ἔλαφον κεραόν. τινὲς, τὸν ἄρσενα· οὗτος γὰρ κεραςφόρος. addit idem Sch. A. τί οὖν ἐστι τὸ χρυσόκερον (leg. — ρων) ἔλαφον θήλειαν παρὰ Πινδάρῳ λεγόμενον; (Ol. III, 52.) Responderi debebat, esse fabulosum, et minus accurate dictum, poeta tamen haud indignum, cui mira sequi liceat.

Ceterum expeditior erit iunctura, si εἰ subintellexeris οἵ δ' ὥς τε, εἰ ἢ ἔλαφον — nam omissa hoc loco frequenter.

272. ἐσσεύοντο, κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται. „ἐσσεύαντο. Aristarchus — καὶ ἅπασαι." Sch. A. quod mireris; num hoc nusquam alterum vsu probetur.

ἀνέρες ἀγροιῶται. Sch. B. ἀγρόται. οὕτω δὲ τοὺς θηρευτὰς ἀεί φασιν οἱ Ἀττικοί. Mireris, hoc ab Atticismi venatoribus nusquam memorari. In Hesych. est simpliciter ἀγρόται. θηρευταί. Forma ἀγροιώτης aliquoties occurrit in Theocrito, sed pro rustico. Koeppen subtiliter monebat ἀγροιῶται l. l. proprie agrestes dici et venatoribus opponi: hi enim leonem aggressuri essent, non fugituri: comparatque loca A, 548. et 414. Γ, 25. Attamen et in his locis aut longius absistunt, aut repente conspecto leone fugiunt ipsi θαλεροὶ αἰζηοί.

273. τὸν μέν τ'. τὸν αἴγαγρον, οὗτος γὰρ τῶν ἠλιβατούντων ἐστί. Sch. A. „Scilicet vt δάσκιος ὕλη ad ceruum spectat, ita πέτρη ad capram siluestrem. Si accurate volebat loqui poeta, debebat esse τοὺς μέν τ'.

ἠλίβατος πέτρη. primo nunc occurrit; significatus satis constat, δύσβατος καὶ ὑψηλός. At quaeritur de etymo: quod variè constituunt: v. Etymol. h. v. docto et eximio in loco, qui plenior est excerptis Hesychii h. v. cf. Schol. br. et B. ad h. v. Eustath. inf. ad 619. Schol. Apollon. Arg. II, 169. Schol. Pind. Ol. VI, 110. Eurip. Hippol. 732. Plerumque probabiliter satis ab ἥλιος ductum videas, vt sit fere *apricus*, praeeunte Apollonio Lex. ἠλίβατος, ὑψηλή. (ad hunc ipsum versum) ἐφ' ᾗ ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. vbi cf. Villois. quasi ἠλιόβατος sit, vnde et cum aspero scripsere hoc quoque loco τὸν μέν ϑ' ἠλίβατόν. teste Sch. B. —

δάσκιος ὕλη. ἢ λίαν σκιώδης. ἢ δασυσκιος. Sch. A. B. Hesych. Adde Apollon. Lex. ad Od. E, 470. qui posterius vnice cum Schol. Apoll. Arg. II, 1287 praefert; at prius Etymologus h. v. Bentl. emendat in Hesych. ἄσκιος ὕλη. δασεῖα. in δάσκιος.

274. εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν. αἴσιμον. Sch. B. εἱμαρμένον alii, addit, καθῆκον. Idem

τε ait abundare. Immo iungenda sunt οὐδέ τε. Clarke reddit: *ac proinde non*. τ' pro τε habet Vatic.

In capite versus ἐῤῥύσατ', media breui; quod si esset, deberet significatus esse, traxit; subduxit; quod alienum est. A ῥύομαι, seruo, tueor, media longa, ἐῤῥύατο pro ἐῤῥύετο, aut ἐῤῥύσθη pro ἐῤῥύετο, sed υε in vnam syllabam contractis, scribendum esse patet: cf. Exc. IV. ad A, p. 179.

275. τῶν δὲ ϑ' ὑπὸ ἰαχῆς ϑΦάνη λὶς ἠϋγένειος. λὶς. Disputatum de hac voce sup. ad Λ, 239. ἠϋγένειος de voce v. ad Σ, 318. — ὑπὸ ἰαχῆς reuocaui, auctoritate quoque Ven. Lipsi. Mori. Townl. fragm. Mosc. Eustathii. nam ὑπαὶ ἰαχῆς grammaticorum seriorum est interpolatio. Ab Homero profectum erat ὑτε ἰαχης. v. sup. ad A, 482. In Vrat. b. τῶν ϑ' ὑπὸ ἰαχῆς.

276. ἐΦάνη — εἰς ὁδὸν pro ἐν ὁδῷ. quis dubitet? coniuncta est notio τοῦ προέρχεσθαι. Sch. B. putabat etiam μαμαῶτας εἰς ὁδὸν iungi posse. Immo μαμαῶτες ad τὸ ϑεύεσθαι spectat.

Pro ἀπέτραπε Lips. ἀπέτρεπε. alterum iam vidimus Δ, 757.

277. ὡς Δαναοὶ εἶως μὲν — ἔφυγον. εἶως pro τέως. Sch. A. et esse pro ἕως, τινος. Sch. B. τέως, καὶ μέχρι τινός. Eustath. v. sup. ad M, 141.

279. Ἕκτορ' ἀπεσσύμενον Vrat. d. pro ἐποιχόμενον.

280. παρὰ ποσὶ reposui et h. l. vt scriptura sibi constaret; et erat hoc in Vrat. d. in ceteris παρά. Mira sunt quae comminiscuntur ad h. l. grammatici; A. B. br. Eustath. Hesych. in παρὰ ποσί. cum dicere deberent: esse dictum modo loquendi antiquo, ex quo seriores *animo aliquem concidisse*, vel alicuius *animum concidisse* aiunt; aut et simpliciter πεσεῖν vt iam Pindar. Isthm. VIII, 13. 14 κῆ πέσωμεν. (παραπέσωμεν) ἐν ὀρφανίᾳ στεφάνων (διὰ ὀρφανίας ατ. ἀδρείᾳ), et in noto illo Aristophanis: ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι. At veteres addebant ϑυμὸν πεσεῖν παρὰ ποσί. Ex Scholiis saltem tenendum: πάντες ταῖς ψυχαῖς κατέπεσον. Alter, V. Cl. ex vno Vindob. memorat huic versui subiectum

esse versum sequentem: τοῖς πᾶσιν ἠσπίος ἐν τοῖς πολὺ ἥλιστος ἦτοι ἐν τὸ τρέχειν. Quae hexametri sint vestigia in his verbis non assequor: est merum interpretamentum versus: τοῖς πᾶσιν ἡ πατρία ἐν τοῖς ποσὶν ἥλιστος, ἤτοι ἐν τῷ τρέχειν.

282. ἐπιστάμενος μὲν ἄμυντι. proprie dictum per ellipsin τοῦ ἀμυντίζειν.

283. ἀγορῇ δέ ῥ' παῦροι Ἀχαιῶν ἦσαν. Sch. br. ἀγορῇ, λόγῳ. ἐμιλία. Si subtilius inquiras, exoritur dubitatio, quod κοῦροι h. l. memorantur, cum γερόντων, senum, sint consilia, et senes verba faciant, non iuniores, κοῦροι. Hoc forte fuit, quod in Schol. Exc. Barnesii nonnulli dicuntur παῦροι, κοῦροι Ἀχαιῶν iunxisse, vt ὣς Ἀχαιῶν. quod tamen naturalis verborum ordo respuit. At poeta ipse sedulo cauit, ne abeamus; addit ἀγορῇ. non βουλῇ, vt reuocemur ad concionem populi, in qua suadendi et dissuadendi causa etiam iuniores ad dicendum surgunt, vt in partes suas populum trahant.

285. ὅς σφιν εὐφρονέῃσιν. ὅ σφιν etiam h. l. Ven. Lipf. ὅς φιν Vrat. d. et edd. ante Turneb. quod saepe factum vidimus; et iam A, 73.

287. οἷόνδ' pro ὡς et per exclamationem accipi potest, et iungi cum superioribus: vti etiam sup. N, 633, ὁ οἷον δὴ ἄνδρεσσι.

288. ἦ ἦν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου. ἦν „quod ἦν pro που.“ At sequitur: ἀλλως· ἦν διαβεβαιωτικός ἐστι. διὰ περισπαστέον αὐτόν.“ Voluit hic grammaticus legi: ἦ ἦν μιν. vel sic tamen esse debet ἦν pro δή, Verum pro enclitica plerumque habetur. v. sup. ad Θ, 448. et ad K, 104. ἦ ἦν σε vidimus iam Λ, 365 πάντ δή σε. ἦ ἦν πού τοι N, 813. Recte Eustath. ἦ ἦν μιν. ἤγουν, ὄντως δή. ἦ ἦν που. etiam Vrat. d.

Iam μάλα ϝελπέτο scriptum olim esse debuit; at θυμὸς ϝεκάστου vitio laborat. In voce hac saepe vsum τοῦ Digamma desiderari, dixi ad K, 215. Inter plures modos eius restituendi: praestat hoc; quod Bentleius tandem praetulit: ἦ ἦν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς Ἀχαιοῖς. Vt inf.

701 Τρωσὶν δ' ἤλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἑκάστου. Alde P, 395 μᾶλλα γάρ σφισι ἤλπετο θυμὸς, Τρωσὶν μὲν — πάτηρ Ἀχαιοῖς. — cf. ibid. 495. Alias eſt frequens: ἤλπετο θυμῷ. ἤλπετο θυμῷ: v. c. Ξ, 67.

289. θανέειν. Lipſ. θανέμεν.

290. ἀλλά τις ὧδε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν. ἐρρύσατο. Media longa docet diuerſam vocem eſſe quam 274 εἰρύσατ'. etſi Sch. bis ibi εἰρύσατο, νῦν ἐρρύσατο, ἔσωσε. v. ad A, 141. Exc. IV. Mori. ἐρρύσσατο. καὶ ἐσάωσεν. καί γε σάωσεν Beath rotundius effe rebat.

291. πολλῶν Δαναῶν. πολλῶν ἀνδρῶν. Vat. et Flor.

293. πρόμος ἵσταται ὧδε μενοινῶν. (fuit ξ—) „quod πρόμος manifeſte nunc πρόμαχος.“ Saepe repetita obſervatiuncula: v. ad H, 75.

ὧδε μενοινῶν. rectè Sch. B. διαμάχεσθαι ἡμῖν προθυμούμενος.

294. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω. ἐγὼ Ven. fragm. Moſc. vn. Vindob. et al. non ἐγών, quod deleuit, tanquam a ſcioribus appictum.

295. προτὶ νῆας. προτὶ et ποτὶ variat et h. l.

297. στείομεν. Sup. Λ, 348 vbi v. Obſſ. erat στέομεν vel στέωμεν. quod vſitatiore modo, στῶμεν.

εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν. Venetus: ὡς κεν. (ex interpretatione) Sch. A. γρ. καὶ εἴ κεν. nam τὸ ν omnes aſſuunt, etiam edd. ante Steph. excepta ed. Rom. Pro var. lect. ὡς κεν habet Harl. Sch. B. ait κεν abundare; immo εἰ ἐρύξομέν κεν (pro ἄν) ſollenne eſt pro, vt. ἵνα. ὡς. cum ſubiunctiuo. Elegans eſt ſuſpicio Bentleii: εἴ ἑ (εἴ ϝε) πρ. ἐρύξομεν.

298. δούρατ' ἀνασχόμενοι et ad στείομεν et ad ἐρύξομεν ἀντιάσαντες referri poteſt. Puto, prius melius. Ita et l. θυμῷ μεμαῶτα, l. θυμῷ δείσεσθαι. hoc puto verius.

301. ἀμφ' Αἴαντε. Zenodotus et Ariſtophanes“ Sch. A. Ergo Ariſtarchus Αἴαντα exhibuerat: quod et in Veneto legitur. Αἴαντα intulerat Ald. a. quod et reliquae

re Turnèb. Steph. al. etsi Ἀΐαντα ed. Flor. Ald. 1. Rom. habent, cum Eustath. Codd. Cant. Townl.

304. Μέγην τ' ἀτάλαντον Ἄρηϊ. Μέγην. Sic Aristarchus: καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις. At Ascalonita et alii Μαγῆν. Et sane in similibus Θάλητα et Θαλῆν, Φάλητα et Φαλῆν, analogum est etiam Μέγητα (vt Il. T, 239) et Μαγῆν esse, (Scilicet dicendum duplicem fuisse formam Μέγης, ητος. Μαγῆς, οῦ. ῆν.). Etiam Μύνητα (Il. B, 692) et Sophocles Μυνῆν dicere debuit, nam ex eo laudatur: Μυνοῦ τ' Ἐπιστρόφου τε. Sic et Μίνητα et Μινῆν de quibus vide Sch. A. et Eustath. qui nonnulla aliter profert, alia de suo addit. In Schol. A. Arati vs. 244. Diosc. male μοῖραν pro μύξαν legitur; Hecataei fragmentum: καὶ ἐπωφήσας τὸν ταλεὸν τοῦ ξίφους, τὸν μυκῆν, ἄγρην ἀποπεπτωκότα. ad Perseum et Mycenas spectant.

305. ὑμίνην ἤρτυνον. Schol. br. Vrat. b. ἤρτυαν, cum vitio metrico. Tum vn. Vindob. ὑμίνῃ.

306. ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο. ξ, „propter figuram: πληθὺς ἀπονέοντο" Sch. A. br. add. Sch. B, 278. et Sch. Pindari P. II, 85. vbi scribitur: ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας ἀπὸ συρατοῦ ἀπονέοντο. etsi Cod. Gott. ἀπονέοντο legit.

306. Τρῶες δὲ προΰτυψαν. Versum iam N, 136. vidimus: προέδραμον, προῆλθον, — ποτὶ νῆας Mori et Eustath. ἦρχε δ' ἄρ' ὡυτ par erat, vt solebat" Clarke.

307. μακρὰ βιβάς· πρόσθεν δὲ κὶ αὐτοῦ Φ. „μακρὰ βιβῶν Aristarchus." Sch. A. addit alius: βιβῶν πᾶσαι εἶχον (sic et Vatic. fragm. Mosc. Vrat. b. vn. Vindob. pro var. lect. Eustath. et vn. Vind. At Zenodotus μακρὰ βοῶν, vt et 321. (vt B, 224.) πρόσθεν δ' ἔχι' Mori.

308. εἴμενος ὤμοιϊν νεφέλην· ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν, ὥμασιν Vrat. b. d. A. De epitheto αἰγίδα θοῦριν, nusquam quicquam notatum video: v. sup. ad A, 3a. — Eustath. „γρ. ἀσπίδα." ex interpretamento.

Inter eosqui aliam Iouis, aliam Mineruae, aegidem fuisse statuerent, fuit (Dionysius) Sidonius ap. Eustath. ad h. l. p. 1017, 38.

306. ἀμφιδάσειαν. Disputatum est (in Sch. A. B. bis Mosc.) sitne ἀμφὶ δάσειαν tum sitne proparoxytonon δασείαν, an δασείαν, tandem de significatu: Sch. A. et B. πανταχόθεν τετριμμένην. (non satis intelligo; fuit, puto τετρωμένην. nisi volunt reddere notionem τρώχειν? prius tamen verius esse, videor et Schol. Mosc. fragm.) ὅτι μὲν ἀμφίμαλλον οἱ δὲ κυκλοδάσειαν διὰ τοὺς θυσάνους. postremum hoc bene. Habent quoque hoc Hesych. Schol. Comparat cum ἀμφίμιτος Pollux X, 8. § 38. at ἀμφιδάσειαν editur in Hesych.

ἦν ἄρα. „quippe quam. quam vulgo" Clarke.

310. ἦν ἄρα χάλκευς Ἥφαιστος Διὶ δῶκε — „quod hinc manifestum fit, Aegidem esse Ioue, non Minerua, vt recentiores edunt" Sch. A. v. Not. sup. 229.

311. τὴν ἂρ' hanc, inquam, Clarke.

313. ἀπὸ νευρῇφι δ' ὀϊστοὶ θρῴσκουσι. Sic Eq. 773 ἰοὶ τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῇφι θοροῦσαι. νευρῇφι et νευρῆφι scribitur, potest prius hic locum habere, vt sit ἀπὸ θρῴσκουσι τῆ νευρῆ. Verum est νευρῆφι pro νευρῆς, vt quoque statim πολλὰ ἀπὸ χειρῶν. Dicta de his v. ad Θ, 300. Vt nobis constemus, quod antea administeramus, etiam nunc retinuimus. νευρῆφιν ὀϊστοί Townl. quod potest videri vim ex asyndeto habere.

315. ἄλλα μὲν ἐν χροὶ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν Vatic. ἐν χροὶ πῆχθεν vt iam sup. Θ, 298 οἱ τοὺς — πάντες δ' ἐν χροὶ πῆχθεν ἀρηϊθόων αἰζηῶν. In ἄλλα et πολλὰ genus mutatum, post ὀϊστοί, in animo erant βέλη.

316. πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν ξ — „quod χρόας ἐπαυρεῖν pro χροὸς ἐπαυρεῖν, ἐπιτυχεῖν" Sch. A. br. At hoc iam vidimus Λ, 572. 573 vbi hi duo versus legebantur. Ibidem quoque de λιλαιόμενοι χροὸς ἅσσαι. χρόας λευκὸν ex eodem loco Cant. Harlei. Townl. vn. Vindob. Eustath. Malit Bentlei. χαλκῷ ex Il. N, 649 πάντοσε τετμημένον ἠΰτε χαλκὸς ἐπαυρεῖν.

ἄλλα δὲ καὶ Vrat. d. et vn. Vindob. pro ἄλλα.

318. ἄφρα μὲν αἰγλὴν χαρίεν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων. ἀτρέμα hoc vno loco pro ἀτρέμας, obseruat Etymol.

319. Repetitus versus alibi, vt Θ, 67.

320. Multis ineptiunt grammatici de voc. κατενῶπα in Sch. A. B. Lipsi. Effectus ma voce, cum debuerit esse κατ' ἐνῶπα, ex ἐνώψ, ἐνῶπα. Sic recte quoque Aristarchus exposuerat. At Alexion, cum plerisque (in quibus Apionem et Herodorum fuisse discimus ex Eustathio p. 1017, 61.) dixerat κατήωπα esse vt κανήνωτα. Assentiuntur Scholia, (vt ex Sch. B. intelligo, Herodiano auctore) sed vt sit pro κατ' ἐνώπια; contrahi ια, vt in μηρὰ pro μηρία, σιτία, σιτά. (Non vident eiusdem vocis duplicem esse formam μηρέα et μηρίον). Additur posse et esse vocem ἐνωπή, (quam vidimus E, 374.) hinc ἐνωπήν, et pro hoc ἐώπην vt ἰωκή, et per metaplasmum ἴωκα (quam inscite hoc ἴωκα est ab ἰώξ). Vetustum hoc Scholion A. in suam farraginem inseruit Etymologus in κατενῶπα et iterum attigit in ἐνωπῇ. Adde Eustath. In Hesych. est: κατενῶπα κατ' ἐναντίον. κατ' ὄψιν. Sch. br. κατὰ πρόσωπον.

321. τοῖσι δὲ θυμός. δὲ abundat Sch. B. " Est δὲ in apodosi, vt saepe Homerus.

322. θυμὸν ἔθελξε. παρέλυσεν. ἐσκότωσε. Sch. B. ἐγοήτευσεν. ἠπάτησε. Sch. br. prius melius. ἐξέστησε Eustath. De voce actum ad M, 255. cf. N, 435.

321, 2. recitat Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2 sed in altero versu: ἔθελξε, φόβου δ' ἐμύησατο Ἕκτωρ memoriter.

323. πῶυ μέγ' οἰῶν. hoc οἰῶν, nunc pronuntiatum binis syllabis. v. ad Λ, 677.

324. θῆρε δύω κλονέωσι μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ. De ἀμολγῷ v. ad Λ, 173. κλονέωσι Barocc. Etiam Ven. vterque. Harlei. fragm. Mosc. doctius quam vulgare, ὡς — κλονέουσι. v. Exc. I. ad lib. IX, p. 697.

325. σημάντορος οὐ παρεόντος. σημάντωρ pro pastore vt omnes obseruant, etiam Apollon. Lex. ἀπὸ τοῦ σημαίνειν imperare, proprie signo edito: vnde μῆλα σημαντὰ quae sunt sine custode ac pastore, supr. K, 485. vbi de hac voce dictum.

326. Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες addit Sch. B. ἀνάλκιδες τότε νενόμισαι. vt κυκλοτερὲς μέγα τόξον, Δ. 124.

327. ἐν γὰρ Ἀπόλλων ἦκε Φοῖβον. ἐξῆκε Φ. Vratt. d. cum vno Vindobn.

328. παῦσαι θείσης ὑσμίνης τῆς τάξεως διαλυθείσης ait Sch. B. proprie tamen cum ab omnibus partibus pugnaretur; At Koeppen ita accepit, vt sit pro τῶν μαχομένων σταδὸν θέντων, nam iidem antea ὑσμίνην ἤρτυναν 303. in quem sensum Sch. br. διασκορπισθείσης. ἀλλαχοῦ ἄλλως γραπέντος.

ἔνθα δ' ἀνὴρ ἄλεν ἄνδρα. ἔνθ' ἄνδρ Flor. Ald. i. quod ferri potest, addit Ernesti. Equidem haud scio, vel aurium iudicio. ἐνθάδ' ἀνὴρ alii, vt fragm. Mosc.

330. τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων. ξ „quod in τὸν μὲν ad posterius priore loco redit. Nam Arcesilaus Boeotus est.“ Schol. A.

ἡγήτορα παρτερομύμων fragm. Moscou. Vrat. b.

333. νόθος υἱὸς Οἰλῆος. ξ „quod Οἰλεὺς cum o scriptum; (spectat ad scripturam Ἰλεύς; v. ad B, 527. N, 203.) et quod nunc ad prius redit priore loco, et quod nomine adiecto hoc facit, ὁ μὲν — et Μέδων.“ Sch. A. Versus 333—336 iam lecti sunt sup. N, 694—697. vbi vide.

336. γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος. ξ „quod γνωτὸς pro ἀδελφός. et quod Ἐριωπὴ (Ἐριῶπις) nomen proprium.“ Sch. A.

ἦν εἶχ' Οἰλεὺς Harlei. forte legerat Ἰλεύς. vid. ad 333.

338. ΣΦήλοιο. non σφῶλοιο, docetur — ὡς αἱρήσεται ἡμῖν ἐν τοῖς περὶ καθολικῆς προσῳδίας. est ergo obseruatio Herodiani. — In καλέσκετο iniecit scrupulum Barnes, quod a καλέω esse debuit καλέσκω. Ipse ideo reposuit ΣΦήλου καλέσακετο. retudit eum Clarke: esse enim simili modo οἴχνεσκον E, πρὸ cum οἰχνέω sit. Scilicet plures fuere formae οἴχω οἴχνω. οἰχνέω. πλέω. πλήμι. πίλνω. καλέω. καλέσκω. καλεσάω.

339. Μηκιστῇ vt Τυδῇ, siue per apocopen pro Μηκιστῆι, siue Dorica est πρᾶσις, Μηκιστέως — στῆι. Sic Sch. A. B. Eustath. Repetunt ea scriptores de Dialectis; etsi non videas cur pro dorico habeatur. v. ad Δ, 384. add. Barnes. Scriptio Homerica haud dubie fuit Μηκιστεω contractum pronuntiando. — Μηκιστῆν Cant. Μηκιστὴν Flor. Ald. 1. Vrat. b. vn. Vindob. indocte.

340. πρώτῃ ἐν ὁμίλῳ, in primo ordine, vel inter promachos; nec accipiendum de pugna inita Sch. B. Sch. hr.

341. βάλε νείατον ἄνδρα τὸν πρὸς τῷ ἀνέχοντα. Sch. B. Δηΐοχον, vn. Vindob.

342. Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι. nonnulli: ἐν πυμάτοισι, quod sane in persequendo fugientes factum probabile fit, vel, vt ad Paridem referatur, vt ille fuerit ἐν προμάχοις Troum. Haec Sch. A. et addit, (quod et Eustath. transtulit) „solum hunc Dejochum inter Achiuos a tergo vulnerari et Eioneum ab Hectore Η, 11.“ Ceterum dubitatio grammaticorum latet in hoc, quod iunctura verborum est ambigua; potest iungi: Φεύγοντ' ἐν προμάχοις. et Δηΐοχον ἐν προμάχοις ἔβαλε, et Πάρις ἐν προμάχοις ὤν. Verum esse videtur, quod medio loco posui; sicque interpunxi — διὰ δὲ πρὸ Lips. male. nam vbique διὰ πρὸ et διὰ πρὸ δὲ iunctum vidi. διαπρὸ et hic alii.

343. τόφρα δὰ — Iterum δὰ in apodosi. Non τοφρά δε, vt Barnes.

344. τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ. Hinc Hesych. gl. ἐνιπλήξαντες. ἐμπελάσαντες. πλησιάσαντες. Vidimus iam M, 72. Notabile hyperbaton: τάφρῳ καὶ ἐ. ὀρυκτῇ. interpositis inter τάφρῳ ὀρυκτῇ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες.

345. ἀνάγκῃ. οὐ δι' ἀνανδρίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ἀνάγκην Sch. B.

346—349. laudat Longin. §. 27. exemplum transitus ab oratione obliqua ad rectam magna cum vi; etiam auctor περὶ τῆς Ὁμηρ. ποιητ. §. 8. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀπηγηματικοῦ μετέβαλεν εἰς τὸ μιμητικόν. Loca alia huius

figurae notauit Clarke. Nec tamen omnis vis loci in hoc uno latet, verum in ipsa sententiarum et verborum *δεινότητι* quod et Koeppen bene obseruat.

347. *Τρώεσσιν ἐκέλευε — νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι ἔχν* — ,, quod Zenodotus scribebat *ἐπισσεύεσθον*, vt iam ipsa Hectoris verba: *irruite in nauium stationem*. Sic tamen dualis pro plurali positus esset. sch. A. Sequitur quoque *ἔχν*. quod cum *ἐπισσεύεσθαι* iungitur, et hoc pendet ab *ἐκέλευε*, vt nunc versus scribuntur; nec nisi 348 ad orationem rectam transit oratio *Ὃν δ' ἂν ἐγώ*. Nec aliter Longinus l. l. At alii inter veteres, vt e Ven. A. discas, orationem rectam statim v. 347 exorsi sunt, vt sint ipsa Hectoris verba post *Ἑκτωρ δὲ — κέλευσε*. *Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι ἔχν δ' ἔναρα βροτόεντα*. Ita infinitus pro imperante modo positus est, vel supplendum cum Schol. B. *λέγω*. Habet et haec ratio, quo te probare possit, obstat tamen dualis pro plurali admissus, de quo v. ad A, 567. *ἐπισσεύεσθε* vn. Vindob. a m. rec.

ἐπισσεύεσθαι alii recte, si pronuntiando sibilus geminatur.

348. *ὃν δ' ἂν ἐγὼ ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω*. Similes erant minae Agamemnonis B, 391.

ὃν δ' ἐγὼν Vatic. ap. Toll. ad Longin. l. l. *ἐγὼ* Lipsi ed. Flor. Ald. 1. Saepe iam dixi illud *ν* in *ἐγὼν* seriorum inuentum esse.

ἀπάνευθε νεῶν. Schol. Lipsi. *θεῶν*. lapsu. Pro *ἐτέρωθι* legit *ἐτέρωσε* auctor de Homer. poesi. at *ἐθέλοντα νοήσω* Longini edd. et codd. ex B, 391. Aristoteles autem de Mor. III, 10 recitat e poeta: *ὃν δέ κ' ἐγὼ ἀπάνευθε μάχης πτώσσοντα νοήσω, οὔ οἱ ἄρειον ἔσσεῖται Φυγέειν κύνας*. memoriter partim ex eodem loco B, 391 sq.

349. *αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι* — barbaricae, inquit Schol. B, minae, inprimis si cum Nestoris oratione huic simili comparas Z, 70. 71.

αὐτόν al. ed. pr. Longini.

μνησάρμοι. Edd. μνησσομαι, cum parte codd. aduersante prosodia. v. ad Γ, 416. Eam stabilitam vidimus Brunckii ad Apollon. I, 655.

350. γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θυέντα. (perperam ξ— applicitum in Schol.) „λελάχωσι, ἀντὶ τοῦ, λαχεῖν ποιήσουσι.“ Schol. A. B. et τῆς διὰ πυρὸς ταφῆς λαχεῖν ποιήσωσι, Schol. Br. recte hoc, quod aoristum subiunctiuum per futurum reddunt. De voce et modo loquendi vidimus iam ad H, 79. 80.

γνωτοί τε γνωταί τε. Apollonio Lex. h. v. notitiae, ἀδελφοί.

351. ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος. ξ— „quod ἐρύουσι pro ἐρύσουσι dictum, praesens pro futuro.“ A. B. Non admittunt grammatici futurum secundum, quod vulgo appellatur, ἐρυοῦσι. vt nec ex αὐλῶ. v. ad Λ, 365. Scholia remittunt nos ad Π. Λ, εἰρηται δὲ περὶ τῆς προφωνίας ἐν τῇ Λ. Scilicet ad vs. 454. ad quem vide dicta. In vno Cant. erat ἐρύσουσι.

352. 353. μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους ἐπὶ στίχας, iungenda sunt, vt in medio interponantur μεχλόμενος Τρώεσσι. sicque interpunxi. Per medios ordines curru inuectus, ardore pugnandi. Legebatur vulgo: Τρωεσσι κατὰ στίχας. Verum ἐπὶ in optimo quoque cod. legitur, Cant. Mori. Vat. Vrat. b. d. fragm. Moscou. Ven. A. B. Lipſ. et in Eustathio. Pro κατωμαδὸν vn. Vindob. μετ' ὠμαδὸν, male. v. inf. Ψ, 500.

354. ἔχον ἐρυσάρματε ἵππω. Puta fuisse duplicem formam: ἐρυσάρματος, et ἐρυσάρματες, ὁ ἐρύων τὸ ἅρμα. v. Eustath. Ita metaplasmo opus non est, quem grammatici memorant, vt Gregor. de Dialectis p. 207. vbi v. Koen.

356. ἐσὶ ὄχθῃσι ποσσὶν ἐρείπων. ξ— „quod Zenodotus χερσίν. At decere deum pedibus hoc facere, nullus quisque facile sentit.“ Sch. A.

ἐρίπτων Sch. A. ad Ξ, 15. est merum vitium. ἐρίπτων Lipſ. Ven. Townl. male; esset ἐριτὼν, media breui. ἐρα-

ἐπὶν Flor. Ald. 1., iterum praue. vt fere vbique in hac voce peccari solet. cf. ad Z, 15.

357. γεφύρωσε. διάβατον ἐποίησε. Apollon. Lex.

358. ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται. Non potest copulae locum tueri πε. molestum enim esset supplere, ἐργεῖαν, καὶ ἐπὶ τόσον ἐφ' ὅσον, sed est vt ὅστε pro ὅς, sic ὅσσον pro ὅσος. Alias ὅσον γ' amplecti malim. Clarke: *quam longe vtique*, vt solet in hoc ὅς τε argutari.

In Townl. est εὐρείην. Si non est merus librarii lapsus, versus olim ita erat scriptus: μακρὴν, εὐρείην, ὅσσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται. Iterum forma loquendi occurrit Φ, 251. add. Ψ, 529.

359. ὀπτῆρ' ἀνὴρ, σθένεος πειρώμενος ἦσι, ἧσι pro ἧκεν, ἀπὸ τοῦ ἵημι. At Ven. A. B. ἧσι, et Sch. obseruant esse pro ᾗ, h. e. ἀφῇ. πέμψῃ. In Vrat. d. est γαι. Edd. Flor. εἶσι, cum Ald. 1. At Ald. 2 ἧσι intulit, quod et Rom. habet. Et ἧσι, πέμψει. etiam Eustath. cum Sch. br. Sicque codd. Nec ἦσι alinnde nisi ex Harlei. et fragm. Mosc. notatum video. quae tamen tanquam difficilior lectio probabilior esse videtur. Enimuero iudicium tutum de his esse nequit: antiquiore enim scriptura εσι (ΗΕΣΙ. ΗΕΣΙ) dignosci res nequit. σθένεος πειράμενος Clarke notat, propter primigenium vocis mediae vsum: *suarum sibi virium periculum faciens.*

360. Fuit olim στίγμὴ secundum Sch. A. Obseruatum enim, „esse XVIII χρόνους in hoc versu." ὀλίγαι δ' εἰσὶ παρ' Ὁμήρῳ τοιαῦται. (an στιγμαί?) Nec satis temporum numerum expedio, nec singulare quid cum habere, nec numerum infrequentem esse. Verum inepta esset in his explorandis sedulitas.

361. πρὸ δ' Ἀπόλλων, αἰψηρὰ ἔχων ἐρίτιμον, sc. ἦν supplet Sch. B. quin potius, προεχεῖτο, *incedebat* (ex προέχοντο). Iterum ἐρίτιμα peccant codd. vt Townl. fragm. Mosc.

363. ὅς τ', ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιάχοισι, ἐπεὶ οὖν ποιήσει edd. (vt est quoque in parte codd. vt Vrat. A.) praeter Barnes. et Clark. a quibus admissum est quod

ἦσιν, quod codd. habent Cant. Barocc. Harl. Mori. Ven. fragm. Mosc. Vrat. d. ex emendat. Apollon. Lex. in ἀθύρει. παίζει. καὶ ἀθύρματα. παίγνια. laudato hoc versu. Iam si vsum Homericum consulas, neutrum est alienum; possis quoque ποιήσει scribere: nam est oratio obliqua. cf. ad I, 304. Futurum cum ἐπεί in confesso est Λ, 478 αὐτὰρ ἐπεὶ τόν γε δαμάσσεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Exquisitior tamen est vsus subiunctiui. Porro Clarke: „ὅςτ' ἐπεί olim qui videlicet postquam ex arena, quam dixi." νηπιέῃσι supplent Φρεσί. Est potius ab ἡ νηπιέη pluralis pro singulari, pro (ἐν) νηπιέῃ, διὰ νηπιέης, νηπίως, pueriliter. Vidimus ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ sup. I, 487. νηπιάα est Od. A, 297. At pro stultitia est manifeste Od. Ω, 468.

364. ἄψ αὖθις συνέχευε ποσὶ καὶ χερσὶν ἀθύρων. ἐν θύρῃ recte seiungit Schol. B. συνέχευε, συνέχεεν, ἀθύρων, ludendo. per ludum: ornat; nec facit ad comparationem ipsam. Male χερσὶ καὶ ποσὶν ἀθύρων iungit Eustath. ἀθύρει posse olim alicubi lectum esse coniicit Tollius. ex glossa Apollonii, Hesychii et Etymol. ἀθύρει. παίζει.

365. ὣς ῥα σὺ, ἦϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ἀνίην σύγχεας. ἦϊε Φοῖβε. (Ilium inf. Υ, 152 ἀμφὶ σὲ, ἦϊε Φοῖβε) „Aristarchus ἦϊε scribebat, esse enim ἀπὸ τοῦ ἵημι, ab emittendis sagittis vel radiis: habebatur enim iam tum pro eodem numine Sol et Apollo. At Crates, Herodianum addit Eustathius, ἦϊε, vt sit ἀπὸ τῆς ἰάσεως. (haec ratio est inepta; Apollo medicus an iam tum fuerit, cum Paeon ab Homero nominetur, dubitatur; tum vero ab ἵημαι quomodo duci potest ἦϊος? sed ille ἠΐος forte scripserat.) Cur leni spiritu insignienda sit vox, Herodianus causam attulit, quia ante vocalem nusquam Eta adspiratur: ἠὼς, ἦέλιος, ἠέλιος ex ἥλιος. Sch. A. B. Eustath. Sch. br. In Schol. A. sequitur: ταύτῃ καὶ τὸ ἦϊε ξενον θέμις ἐστὶ δασύνεται. Corrupta haec sunt et aliena: corrige ἦτε ξεινων θέμις ἐστί Od. I, 268. Hactenus Scholia: quibus adde alios ἀπὸ τοῦ ἰέναι, ἔρχεσθαι ductum augurios esse. At alii olim ἦϊε Φοῖβε aut legisse aut intulisse

videntur; quod epitheton apud Sophoclem et alios occurrit, Apollon. Rh. II, 714. 715. et ad h. v. Etymol. in ἰήϊε. Etiam hoc alii ἰήϊος scribebant. At in Apollon. Lex. est ἴηε Φοῖβε et additur: „Ἴηος ὁ Ἀπόλλων. ἀπὸ τῆς τοξείας (ergo deb. esse ἴηος) ἔνιοι δὲ ψιλῶς, ἀπὸ τῆς ἵεσεως.“ vnde paria Hesych. in ἰήϊος. Est alia derivatio ab ἰή, ἰὴ, acclamatione: vnde ἰήϊος ductum esse non improbabile fit: quam etiam probatam video a doct. Ilgen ad Hymn. in Apoll. 120. Ex ἰήϊος factum esse ἤϊος statuebat Etymologus cum Sch. br.

Mihi haec commemoranda erant, quoniam ad grammaticorum curas in Homerum spectabant: ceterocquin enim bene teneo, antiquissimorum horum nóminum, inprimis religiosi generis, origines et notiones vix vnquam tùto constitui posse, et doctam quidem, parum tamen vtilem, operam in exquirendis iis poni.

„ὥς ῥα. sic iungnam“ Clarke. Pro σὺ ἦις debuit esse σύ γ', notante Bentl. vt notarat sup. VI. 247. ὣς ἄρα σὺ fragm. Mosc.

367. ὣς. οἱ μὲν — pro οὕτως Apollon. Lex. in οἵ, non ὅν.

369. χεῖρας ἀνίσχοντες. laudat Schol. Aeschyli VII. ad Th. 177 χεῖρας ἀνασχόντες.

370. Nestor Γερήνιος v. ad B, 336. Excidit et hic ante αὖτε δ', quod exhibet vnus Vindob.

372. ἐν Ἄργεϊ περ πολυπύρῳ. Recte Sch. B. et Eustath. ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Nam Argos proprie dictum ἱππόβοτον erat, non πυροφόρον. Nec Nestor Argis, sed Pylo imperabat.

374. εὔχεσθ' νοσφίσασι. „γρ. νοσφίσαιμι.“ Clarke. Notatum video a Bentl. e Vatic. pro var. lect.

376. πρὶν αὖτε Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς. — „quod Τρωσὶν dictum mutato casu pro ὑπὸ Τρώων.“ Schol. A. „γρ. δαμνᾶσθαι“ Barnes. δάμνεσθαι Barocc.

379. μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς. — „quod Zenodotus habebat μέγα δ' ἔκλυε. Atqui non exaudit Iupiter, sed auertatur preces Nestoris.“ Sch. A. Hic igitur toni-

tru pro ſiniſtro omine a Ioue miſſo accepit? Atqui inter ſecunda omina hoc fere haberi ſolet fauſtiſſimum; vt v. c. Il. Θ, 170. κ. Nec cur non exauditus videri poſſet Neſtor, ex ſequentibus apparet; nam nec pereunt Achiui; nec reditus intercipitur. Troiani porro interpretantur omen in ſuam vtilitatem, et tanto ferocius inſtant. Ceterum de toto verſu 378 dubito, an rhapſodi ſedulitati debeatur; eſt enim merum interpretamentum.

379. Διὸς κτύπον Ven. Lipſ. Harl. Morl. Vat. Townl. Vrat. b. d. A. fragm. Moſc. vn. Vindob. Euſtath. ex interpretatione, vt Erneſti recte monuit; ſatis tamen antiqua. Eſt autem τυθέσθαι τι et τινὸς promiſcue dictum.

381. Comparationem diſerte commendat Sch. B. de ea v. Notam. Vt magis perſpicua ſit oratio monebo, eſſe ſupplendum: οἱ δὲ, iidem Τρῶες e vſ. 379 ὥστε πῶμο ἁλὸς βαίνει σὺν μεγάλῃ ἀϊχῇ, εἰ καταβήσεται ὑπὲρ τείχων νηός. Sed τὸ εἰ poſt ὥστε fere omitti ſolet; vt modo monitum ad vſ. 323.

Θαλάσσης εὐρυτόρμου. Apollon. τοὺς εὐρεῖς πόρους ἐχούσης et Heſych. πλατεῖς ἢ μεγάλους. At eſt ſimpl. pro εὐρείας. μεγάλης. vt innumera in poetis, compoſita pro ſimplicibus, aliquantum ornatus ex hoc mutuata. A Koeppen laudatur γῆ εὐρυόδεια, εὐρύχορος et alia ſimilia.

382. καταβήσεται poſt ὥστε. iterum pro καταβαίνει, vel καταβῇ ἄν.

ἐπιόσ' ἐπείγῃ. vn. Vindob. ἐπείγει.

383. ἦ γάρ τε. „Etenim ea.“ Clarke. Scilicet eſt pro ἤτε γάρ. In Harlei. ἦ γάρ ῥα. et ipſum bene.

385. ξ quod ſingulare pugnae genus ſequitur; Achiuorum a proris, Troianorum a curribus, ſed equis retro conuerſis verſus vtrem. Sch. A. Ex Sch. B. (quod et in Schol. Moſc. et Schol. Leid. habetur, in quo ap. Valk. diſſ. p. 130 ἰδίωμα corrigendum eſt ἰδιότητα,) intelligitur, Ariſtarchi eſſe obſeruationem, quam ipſa res ſuggerere debuit, nam ſi equi ante naues ſtetiſſent, caeſi telis et contis fuiſſent. Vnde eo illud lucem accepit, quod inf. 451 Clitus aſtiga in femine vulneratur, quippe auerſus

a nauibus. Pugnant autem de curribus, vt pares essent pugnantibus de nauibus: haec et Eustath. attigit. Parum tamen satisfacere omnia haec fatendum est. Haud vereor dicere, videri ab Homero sententiam fuisse absolutam cum versu 384 aut, si cum 385. fuisse δὲ pro τε: f. δ' εἰ. ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο. reliqua ad 389 allata videri a rhapsodis, non satis apte. Dicendum saltem ad ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδὸν omissum esse οἱ μὲν — At sequitur οἱ μὲν ἀφ' ἵππων. cum deberet οἱ δὲ sequi. Nisi forte interpunctione iuuari potest locus; — ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν. οἱ μὲν ἀφ' ἵππων, οἱ δ' ἀπὸ νηῶν etc. sc. ἐμάχοντο. Sed interpolationem vix tollas vt nec in altero loco inf. 449. 50. 51.

386. ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν αὐτοσχ. edd. omnes vsque ad Oxonienses, qui primo digitos metiendo versui adhibuerunt. A codd. vitium exulat; etiam ab Eustathio. Ernesti per errorem contrarium edixit.

387. οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων, — vna voce, ὑψιμελαινάων, edd. excepta Romana et hinc excusa Bas. cum Eustathio ipso, cui nemo paruit, ne Stephanus quidem. Sustulit Barnes.

388. τὰ ῥά σφ' „quae et sibi, quae, vt solipum est" Clarke.

389. ξυστὰ — ναύμαχα, πολλήεντα. Mixtionem facit ναύμαχα, cum Troiani belli tempore nondum pugnas nauales nossent. Respondet Sch. B. Homerum e suo tempore vocem transtulisse, quia tum e nauibus his armis pugnabatur. „Potuere tamen vel praedatores antiquissimis temporibus, saltem littore prohibiti, contis pugnare. — Notatur porro accentus in tertia ναύμαχα. — πολλήεντα sc. ὑπὸ βλήτρων. nam et alibi: νῶμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι Κολλητὸν βλήτρουσι, ὀυδωκαιεικοσίπηχυ. inf. 677. 8. Etymol. ἐκ πολλῶν συγκεκολλημένα, ἵνα γένηται μακρά. οἷον σύνδετα καὶ οὐ μονόξυλα. Conueniunt Sch. br. et Eustath. Intellige plures contos annulis ex aere iunctos et vinctos: br bene. Koeppen. δόρατα ναύμαχα, ὡς φησιν Ὅμηρος, διὰ μήκους χρείαν συν-

ἡρμοσμένα. Pollux I, 137. Spectant ad h. v. Heſych. gl. in ναύμαχα et κολλήεντα, — κατὰ στόμα, κατὰ τὸ ἄκρον. „γρ. κατὰ στόμαθ' εἷμ." Barnes e ſuo puto; nec norat κατὰ στόμα ϝειμενα χαλκῷ.

390. Bene Sch. B. obſeruat: quod re iam ad ſummum discrimen adducta poeta Patroclum inducit; admirabilis quoque oeconomia in hoc, quod Patroclum tam *diu intra* tentorium Eurypyli retinuit morantem, vt ille ipſo rerum adſpectu perculſus ad Achillem rediret.

392. ἀγαπήνορος. Sch. br. ἀγαπῶντος τοὺς ἄνδρας. ἢ ἀνδρείου. Melius Apollon. Lex. ἀγαπήνορός. ὅταν ἐπίδετον, ἀγατῶντος τὴν ἠνορέην, (ergo pro ſimpl. fortis, generoſus) adſcripto hoc verſu. Et in hoc conſentiunt Etymol. Heſych. in ἀγάνωρ male ſcriptum pro ἀγαπήνωρ.

393. ἦστό τε καὶ τὸν ἕτερπε λόγοις. „λόγοις." ſemel vox h. l. legitur in Iliade" Sch. A. Recte, et ſemel in Odyſſ. A, 56. Ad ἕτερπε Sch. B. laudat verſum Menandri: ἰατρός ἐστιν ὁ λόγος ἀνθρώποις νόσων. Noti verſus Aeſchyli Prometh. 378 ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι. vbi Scholl. laudat locum noſtrum; et Iambos: Λόγος γὰρ ἀνθρώποισιν ἰᾶται νόσους. Ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει θελκτήρια.

394. ἀκήματα. Sch. A. „in nonnullis ἀκέσματ'. etiam ſic Ariſtarchus. Legitur quoque ἀκέσματ' in Lipſ. At Apollon. Lex. ἀκήματα. ἰάματα, laudato hoc verſu.

μελαινάων ὀδυνάων iam vidimus Δ, 117 et al.

396. γίνετο ϝιαχὴ — Legebatur γίνετ' in Flor. Ald. i. quod metrum ferre aiebat Erneſti. Immo vero non fert, nec magis, quod Ald. a. intulit et Turnebus retinuit γίνετο, aut quod ed. Rom. cum Euſtathio exhibent, γίνετ'. Reduxit γένετο H. Steph. ex Δ, 456 ὡς τῶν μιγνομένων γένετο ἰαχή τε φόβος τε.

397. 8. καὶ ᾧ πεπλήγετο μηρῷ iam ſup. 113 vidimus. ᾧ ἐπεπλ. vn. Vindob.

398. ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα. vulgatum erat: δ' ἔτος ηὔδα. Aduerſatur metro δ' ϝετος. Sch. A. ait ſic legere Ariſtarchum. „Fuit ergo lectum ab aliis aliter?

scilicet ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα, vt sup. 114. et sic Barocc. Vrat. b. d. vn. Vindob.

400. δὴ γὰρ — reuera enim. nam profecto. Clarke.

401. ποτιτερπέτω. προσηγορείτω. Sch. br. Supra 393 ἐτέρπε λόγοις.

402. σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀ. Iterum hiatus, in caesura tamen medii versus.

403. ξ quod εἶκεν οἱ θυμὸν ὀρίνῃ dixit pro: εἰ αὐτοῦ τὸν θυμὸν ὀρίναιμι. Schol. A. Respicit ille vss. 403. 4. supra iam lectos Λ, 792. Vtrumque in Homero obvium: v. Excurs. III ad A. p. 174. 5. Male Barn. em. εἴκειν ἑοῖ.

404. παραιπῶν. et παραίφασις iterum de hortatu et suasu quo quis ab aliquo consilio abducitur. v. Λ, 791. 792 vbi vid. Obss. παράφημι iam A, 577 vidimus.

„γρ. παρρεπτῶν" Barn. Immo vero fuit παρρεπτων.

405. τὸν μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντα πόδες φέρον. ξ „ὅτι οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον, οὐκ αὐτὸς τοὺς πόδας respectu ad Zenodoti scripturam habito: ῥίμφ' ἐὰ γοῦνα φέρει." Locus est Z, 511. vbi vide. Scholion repetitum in Schol. B. Mosc. iam e suo codice apposuerat Victorius Var. Lect. XXIX, 24. XXXVI, 3. quo ipso patet, etiam eius Scholia non alia fuisse quam Veneti, Leid. Lipsi. et similium.

406. „γρ. οὐδ' ἐθύναντο vt mox 416." Barn. sicque vn. e Vindob.

407. παυροτέρους περ ἐόντας. ξ „quod manifeste Troiani pauciores numero eduntur quam Achiui: etsi socii simul exierant" Sch. A. Contra Sch. B. socios excluſos numero esse vult; addit tamen, οἱ δὲ, ἀσθενεστέρους. Attingit quoque rem Eustath. Vt intelligas, quorsum haec disputata sint, inspice Obss. ad Θ, 558 et ad B, 129.

ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν, ἀπὸ νηῶν ap. Eustath. pro var. lect.

408. οὐδέ περ. recepi, ratione grammatica postulante, et succinente Veneto, Vrat. d. fragm. Mosc. Etiam

οὐδέ ποτε Rom. ed. et duo Vindob. Vulgo οὔτε ποτὲ T. etiam in Euſtath.

409. οὐδὲ νέεσσιν. „ἐν ἄλλῳ· ἠδὲ ν.“ Sch. A. Sicque (pro var. lect.) Euſtath. item Barocc. Vrat. A.

410. ἀλλ' ὥςτε στάθμη δόρυ νηΐϊον ἐξιθύνει. στάθμη. Sch. A. ἢ καὶ κατευθυντρία λεγομένη et alio loco: σχοινίον λεπτὸν ἐρυθρῷ ἢ μέλανι χρώματι ἐχρισμένον. Eadem in Sch. br. Alia ap. Heſych. h. v. et Euſtath.

ἐξιθύνῃ Sch. br. additur tamen ἴσον ποιεῖ. ἀρθοῖ. Alias ſubiunctiuus Homerico vſui conueniret. Laudat ἐξιθύνοι Sch. mſ. Barnes. Ita poſt ὡς. ὥςτε ſaepe variat lectio. v. Excurſ. I. ad lib. IX. Ipſam rem illuſtrat locus Od. E, 245 Vlyſſes nauem fabricans αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα — ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.

411. ὅς ῥά τε *qui vtique*. Clarke.

412. εὖ εἰδῇ σοφίης. ξ— „quod ſemel h. l. σοφίαν dixit poeta, οὐ τὴν λαγωνὴν, ἀλλὰ τὴν τεκτονικὴν τέχνην. nam olim σοφὸς, σοφιστὴς, τεχνίτης.“ Sch. A. B. Similia Sch. br. Euſtath. et Suidas h. v. σοφία. πᾶσα τέχνη. Apollon. Lex. Et ſic paſſim alii vt Ammon. de quinque vocalibus p. 5 b. Ald. 1546. Reſpicit h. l. Heſych. σοφίης. τῆς περὶ τὴν τέχνην σχολῆς. Idem mox in σοφιστὴν. πᾶσαν τέχνην σοφίαν ἔλεγον. Ex lexico aliquo Homerico Suidas ſua habet h. v. Eſt ναυπηγὸς δαήμων. Alia quaeſtio eſt, quo ſenſu πᾶσα σοφία dicta ſit: num pro παντοία an ὅλη. vtrumque Homero frequentatum. Eſt quoque ſaepe ambiguum, dum vtrumque locum habet, vt in illo μάχης εὖ εἰδότε πάσης B, 823 et alibi. Si tamen h. l. eſt *ars fabrilis* praeſtat, pro *tota arte* acciperes.

ὑποθημοσύνῃσι Sch. B. cum Sch. br. Euſtath. διδασκαλίαις. Apollon. Lex. ὑποθήκαις. συμβουλίαις. Ex more, pluralis pro ſing. Et eſt idem ὑποθημοσύνη, quod ὑποθήκη. „al. εἰδὼς“ Clarke; nec notatum, qui ſint illi alii. Eſt tamen illud in fragm. Moſcou.

413. ἐπὶ φρεσί. Eadem forma loquendi iam lecta eſt, et totus verſus, M, 436. Sunt iungenda ἐπιτέτραται

ἴσα, ἴσως. de pugna in neutram partem vergente. ἴσα pro ἴσως, vt et mox 439. v. ad Λ, 336.

414. ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν. ※ In Schol. A. eſt: ἡ διπλῆ, ὅτι ἐκ τούτου διεσκεύασται ὁ τῆς τειχομαχίας στίχος· ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσι." Verſus eſt M, 175. ad quem v. haec eadem notata, quae ad locum noſtrum nil faciunt.

415. Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἐείσατο. Townl. Ἕκτωρ δ' αὖτ'. Porro ἐείσατο. Schol. B. Moſc. ὥρμησεν. Sch. br. ἐφάνη (adeoque ab εἴδω) ἐφώρμησεν. ἐπῆλθεν. fere vt dubitabatur Λ, 358 et inf. 544. At enim ἐείσατο h. l. eſt ab εἶμι ſeu ἔω. non ab εἴδω. eoque quaeri poteſt, vnde δ' ἀντ' εει naſci potuerit; at fuiſſe εἴσατο et ἐείσατο iam vidimus ad Λ, 358.

416. τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς. Vrat. A. τὼ δὲ ἰῆς.

οὐδὲ δύναντο. Ven. Vrat. b. ed. Rom. et ratio: cum paullo ante 406 ita legeretur et Ionicum hoc ſit. Vulgg. οὐδ' ἐδύναντο.

417. νῆας vulgo lectum. Ariſtarchus νῆα, quod ſe legenti ſponte offert ex v. 416 μιῆς περὶ νηός. Notarat quoque Bentleius.

418. ἐπεί ῥά γε. *quandoquidem. quando videlicet.* Clarke.

δαίμων. Apollo vel Iupiter ait Sch. B.

419. υἱὸς Κλυτίοιο Καλήτορα. ξ „quod *Clytius* Priami fuit frater (v. Υ, 238) eoque *Caletor* nepos Hectoris ex patruo. Fuit et alius Clytius, Dolopis pater (Λ, 302. inter Achiuos.) Paria Sch. br. habent.

423. νεὸς πρύμνηθεν μελαίνης. νεὼς ediderat Steph. e Rom. cum fuiſſet in Flor. Aldd. νηός. Turneb. νεὸς. Sic et Ven. Nec niſi in Odyſſ. νεὼς occurrit, haud dubie grammaticorum commento. Nam Homeri aetate ignorabatur τὸ ω, et ſcribebatur ο. Tum vero eſt νέες. νέας. νέεσσι. νεῶν a νεύς, vnde νηύς, νηός. ναύς, ναός. Videtur adeo ω omnino excludendum eſſe in Homero. Sic et iudicaſſe video Bentleium, qui Euſtathii locum laudat ad Od. M, 100 τὰ πλεῖστα τῶν παλαιῶν ἀντιγρά-

φων, καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν ἄλλοις τόποις, νεὸς διὰ τοῦ ο. Itaque νεὸς recepi.

426. μὴ δή πω χάζεσθε μάχης. abundat πω. Sch. B. et Mosc. At Clarke: *nequaquam quaeso.*

ἐν στείνεϊ τῷδε. τῷ μεταξὺ νεῶν καὶ τῆς τάξεως τῶν ἵππων στενῷ τόπῳ. Sch. B. vt aliud erat στένος sup. M, 66. inter fossam et vallum. Potest tamen esse etiam τὸ στένος inter naues et vallum; vt Eustath. etiam ipsa condensatio pugnantium ordinum, quod et Schol. br. monent; et hoc videri potest probandum esse. cf. ad Θ, 476.

427. σαώσετε Vrat. d. et vn. Vindob.

428. νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα. ξ — „quod νεῶν ἐν ἀγῶνι est ἐν ἀθροίσματι νεῶν, τῷ ναυστάθμῳ. Sch. A. cum Sch. br. et Eustath. ἐκ παλαιῶν. et recte; non est h. l. *pugna ad naues*, sed *nauium statio*, apud quam pugnatum est; declaratur autem pugna per locum. Nam verissimum hoc est, in Homero ἀγῶνα *non dici de ipso certamine, sed de loco vel de consessu.* Etiam Apollon. Lex. ἀγών. ὁ τόπος, εἰς ὃν συνάγονται, laudato T, 42 καί ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον. Add. Π, 239. et Υ, 33. De versu Π, 500 suo loco videndum est.

432. ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισι. ξ — „quod deest ἐν. ἐν Κυθήροισι, et quod vltima in κατέκτα est brevis. vt Od. Λ, 409 ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ. De hoc v. ad Δ, 319.

433. τόν ῥα. *hunc inquam.* Clarke.

435. λῦντο δὲ γυῖα. iam lectum H, 16. λῦτο Cant.

437. δὴ νῶϊν ἀπέκτατο. ξ — „quod hic aperte docetur discrimen inter νῶϊν et νῶϊ" Sch. A. nam sequitur νῶϊ — ἐτίμεν. cf. ad Θ, 352. Monetur quoque, esse distinguendum post πέπον, non post πέπον δή. ἀπέκτατο ex κτῆμι. cf. ad Δ, 319.

438. ἔνδον ἐόντα. *apud nos, domi.* De hoc vocis vsu v. sup. ad N, 363. Et additur ἐν μεγάροισι.

439. *ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν.* ξ „quod Zenodotus (in Sch. B. et Lipſ. Ariſtarchus nominatur) ediderat *τέκεσσι*. Atqui nec Teucer nec Aiax, antequam ad Troiam venerant, liberos ſuſceperant.

440. *ποῦ νύ τοι ἰοί*; Formula eadem E, 171. Aen. V, 391. *Clarke.*

ἀπέκτανε. Memoratur *ἀπέκτονε* forma praeteriti perfecti ab Etymologo. Vid. ad Z, 414. In capite pro *τὸν δ'* eſt in vno Vindob, *τόν β'*.

441. *καὶ τόξον ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.* ξ „quod *τόξον* h. l. pro *τοξικὴ τέχνη*. Sch. B. *ἡ τῆς τοξικῆς ἐμπειρία*. non enim arcum, ſed peritiam ſagittandi Apollo ei largitus erat." Sic et Euſtath. *ἐκ παλαιῶν. ὠκύμοροι* ſagittae, quae celeriter mortem inferunt: Sch. B. br. Euſtath. Heſych. aliter quam A, 417 Achilles *ὠκύμορος* erat.

443. *Φαρέτρην ἰοδόκον.* „*ἰοδόκον* ſcribebat Alexio, nam pharetra *δέχεται τοὺς ἰούς*. vt *ξεινοδόκον*. Sic et Attalus. Alii *ἰόδοκον*." Sch. A.

444. *βέλεα* recte recepit Barnes e Cant. Add. Harl. Lipſ. Etiam Ven. exhibet, cum Townl. Vrat. A. b. d. Euſtath. *ἐφίη* Barocc. *ἀφίει* Vrat. b.

445. Ambiguum viſum, vtrum Κλεῖτος ſit nomen viri an Ἀγλαὸς, in Schol. Victor. et Leid. ap. Valk. Diſc. p. 131. In Schol. A. haec habentur: Κλειτὸς, *ὄνομα κύριον. ὀξυντέον δὲ ὁμοίως τῷ ἐπιθέτῳ, ἐπειδὴ κόσμου ἐστὶ τὸ ἐπίθετον.*

447. *ἡνία χερσὶν ἔχοντα. ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους.* Non notarat hiatum h. l. Bentleius, alioqui acerrimus in iis inueſtigandis: Si vſquam, hoc vtique loco recte dixeris, in medio verſu moram hiatum admiſiſſe. Potes quoque defendere altero exemplo Il. T, 133 *ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα, ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.* verum ibi melior lectio ſuppetit: *παρ' Εὐρ.* At h. l. par emendatio locum non habet. Solet hoc hemiſtichio aliquoties vti Homerus; nusquam ſimili hiatu nec cum apoſtropho in *ἔχοντα*, quo ipſo ſuſpicio naſcitur, inſertum eſſe verſum a rha-

pſodo interpretamenti loco, ex Π, 739. Θ, 121. Vt nunc legitur: τῇ γὰρ — χαριζόμενος Clarke parentheſi poſita accipit. — καθ' ἵππων Vrat. d. cum vno Vindob. Mox ἵππους ἔχε iterum pro ἤλαυνε.

449. 450. 451. ※ → ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς, quod Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος alienum eſt; ſocii bene dici poſſunt, χαρίζεσθαι, non autem *vnius e ciuibus* qualis erat Clitus. Schol. A. B. Vict. Melius de Hippothoo, quippe qui e ſociis erat, hoc dictum eſt Il. P, 291 vbi duo hi verſus 449. 450. iterum leguntur. (Addit Sch. B. melius etiam de Pandaro dictum Il. E, 211 ἡγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ Ariſtarcho iudice.) Tum vulnus in ceruice h. l. abſurdum eſt, ſi ille egit equos in hoſtem. Haec Sch. A. et Lipſ. Addit Sch. B. quomodo enim conuerſis retro curribus ſtatum ſeruare potuiſſent *pugnantes* equis loco cedentibus? (Scilicet, vt verba ſenſum ſuum habeant, ſtatuendum, retro verſus vrbem conuerſis equis adſtitiſſe currus, ex eorum autem extremis partibus ad puppes ſpectaſſe pugnantes. Sic et Sch. br. ad h. v. cf. ſup. ad 385.) Nec tamen Polydamas de curru pugnat, vt patet vſſ. 455. 457. Supereſt, vt commemorem, quod Clarke, ſecundum Daceriam, autumat factum, iuuenem praecipitem et quoque verſum equis incitatis diſcurrentem ceruice telum accepiſſe.

His ſingulis diſpectis et expenſis fatendum eſt, auctoritate veterum, quam Schol. A. B. Lipſ. Moſc. ſeruarunt, et ipſa ratione recte damnari verſus: quibus ſublatis bene ſibi conſtat locus. Pugnat pedes Polydamas, vt mox iterum vſ. 457 αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη. Currum prope eum a tergo tenet Clitus, in media pugnantium turba: vti mox idem Polydamas facere iubet Aſtyochum vſ. 456. 7 πολλὰ δ' ἐπισμύνει σχεδὸν ἴσχειν ἵππους, et quidem εἰσορόωντα, oculis in eum intentis, quo, ſi res poſtulet, ſtatim curru eum excipere poſſet; id quod prudentiae viri ſaepe laudatae conueniebat.

450. τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένῳ περ. Sic legebatur in edd. et codd. At Townl. ἱεμένων forte librarius legerat ἱεμένων περ, hoc praeferam: nemo ex sodalibus, etsi cupientibus opem ferre. Sic P, 292 τάχα δ' αὐτῷ ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ. Differte quoque ἱεμένων legit Vrat. A. et ed. Rom. cum Eustathio, qui tamen et alterum norat. Nunc video etiam Venetum ita legere, et Schol. διχῶς Ἀρίσταρχος καὶ ἱεμένῳ καὶ ἱεμένων. duplicem puto lectionem ille repererat et appoſuerat. Probauit quoque Erneſti e conſuetudine Homerica, niſi malis, addit, ἱέμενός περ. quo non egemus, oblato altero. Friget ἱεμένῳ, nam ipſum hoc cupiiſſe nemo dubitabit: etiamſi cum Koeppenio exponas ἱεμένῳ ſc. ἐς πόλεμον, μάχην, vt Θ, 313 et al. Habent tamen hoc Schol. br. cum codicum parte. In Lipſ. ſuperſcriptum ἱεμένου.

451. αὐχένι γὰρ οἱ ὄπισθε vt iam vidimus, putandum eſt equos fuiſſe verſus vallum et vrbem conuerſos, et aurigam auerſo a nauibus corpore currui inſtitiſſe occupatum in equis continendis. Sic fere Schol. br. Sed v. modo ad vſ. 449. 450. 1.

453. κεῖν' ὄχεα προτέοντες· ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα. Corruptela verſus obuia eſt in proſodia: προτεόντες ϝάναξ. obſeruata iam Bentleio et Daweſio, Miſcell. crit. p. 150. medela tamen parata: ἵππω — προτέοντε ϝάναξ. repugnante Erneſtio, ſed fruſtra. nomina dualia et verba pluralia iungi, Homero haud infrequentatum eſt. Alioqui οἱ ἵπποι ſeruari poſſint, ſi legeris: κεῖν' ὄχεα πράτόν τε. et inanem currum iactabant. In Vrat. d. et vna Vindob. προτέοντοϛ. Pro προτεῖν hoc ſenſu, quod etiam in H. in Apoll. 234 legitur, erat προταλίζειν ſup. Λ, 160 πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι κεῖν' ὄχεα προτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. ſicque Sc. Herc. 308 τὰ δ' ἐπιπρατέοντα πέτοντο ἅρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἀΰτευν.

454. καὶ πρῶτος ἐναντίος ἦλυθεν ἵππων. Erat in edd. ἐναντίον. perpetua varietate v. c. Λ, 129. nunc ἐναντίος in optimis codd. Cant. Baroc. Mori. Vrat. b. fragm. Moſc. vn. Vindob. ex emendatione, Lipſ. vtroque Ven.

455. τοὺς μὲν ὅγ' Ἀστυνόῳ. Monuit iam Bentl. scri ptum fuisse ϝαστυναϙ, ergo ὁ ϝαστυναϙ. Videtur homo esse idem qui in Polygnoti tabula ap. Pausan. X, 26 p. 863 occurrebat, a Neoptolemo ense percussus.

Προτιάονος υἱέε. Imagm. Mosc. Προτιάνορος quod verum arbitror; habet enim analogiam cum similibus.

456. πολλὰ δ' ἀπ' ἀσπίδων. Vrat. d. et vn. Vindob. ἐ-πὶ σπίδων. Sic. et alibi saepiat. hoc quidem Ionicum est: οἱ σχεδὸν ἴσχειν ἐλαφόωντα. malim scripsisse ἰσχέμεν.

457. αὐτὸς δὲ αὖτις ἰὼν Vrat. d. αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰών.

459. καί κεν ἔπειτα μάχης. Est lectio Zenodoti. At μάχην alii, etiam Aristophanes, quod quidem recte et ipsum dicitur; sed alterum doctius quod et Venetus habet, et perpetuo Homeri more; vt modo vs. 15 Ἕκτορα, δῖον ἔπαυσε μάχης. Sic quoque πεῦσε μιν ἀλλήλους τε καὶ χάρμης.

460. εἴ μιν ἀφαυρότερον βάλων ἐξέλασε θυμόν. Iellamam satis hoc et tantam non ludibrium fecisset fama Hectorem cessare a pugna, si modo eum feriflet. Solpiel cum quoque idem verum fuisse Bentleio; ortus versus videtur ex interpretamento rhapsodi. Occurrere potuit forte molestiae cum Eustathio dicens εἰ μὴν esse dictum pro ἐπειδή, siquidem.

461. ὅς ῥ' ἐφύλασσεν. „vel, qui utique; vel, si ad superiora referas, qui, vt dictum est" Clarke.

462. Τεῦκρον Τελαμώνιον ἔγχος ἀκωκὴ. Τεῦκρον pro Τεύκρου dictum Schbl. Ad B. Mosc. quasi hoc insolitum sit. ἀκωκὴ in vno Vindob. et in Flor. Aldd. correctum ἀκωκὴν in Rom. Turn. Steph. Aliud est ἀκωκὰς A, 356 et alibi.

463. ὅς οἱ ἐϋστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τάμνε. Barnes: „γρ. ὅς ῥ' οἱ." perperam: fuit ὅς ῥα.

Est in his oratio minus polita; debebat esse ὃ ἐξέ-ῆξε νευρήν, vel, καὶ οἱ ἔρρηξε.

ἐϋστρεφέα vltimam productam positione facile credas: attamen notat Clarke eam produci, quia dupenda

ſit a genitivo — εως. at ſi eſſet ab εος, fore εα, breviter. Spectare haec ad Atticos puta, non ad Homerum.

464. ἐπὶ τῷ ἐρύοντι. — ad ſtigmen excidit Scholion, quod ſpectaſſe ſuſpicor. ad ἐπὶ τῷ quod dictum videtur pro ἐπὶ τόν. Verum eſt. ἐπερύουσι ἑαυτῷ pro ἐρύοντι κατ' αὐτοῦ.

παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλη. Barnes: „γρ. ἄλλῃ" ſcilicet, vt plerumque iota ſubſcriptum in codd. omittitur. Heſych. ad h. l. ſpectat: παρεπλάγχθη, παρεκρούσθη.

465. ὦ πόποι. in alia: ὦ πάτερ. Schol. A.

ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα πείρει. Schol. B. ἐπιπείρει, οὐκ ἐξ αὐξήσεως. Schol. bT. ἐπιτυγχάνει τὰ βουλεύματα. πᾶσαν τὴν εἰς τὸν πόλεμον ἐνθυμίαν θεός τις καλύει, καὶ παραστᾷ. Similia ſunt in Heſych. μάχης ἐπὶ μήδεα πείρει. τὰ περὶ τῆς μάχης βουλεύματα κωλύσει καὶ ἀτενείσει ἢ κωλύει. et ſimilis alia gloſſa ap. quand. in ἐπὶ μήδεα πείρει. Senſum, non vim, verbi haec reddunt, quae affert ἐκπέπνευκε. ἐπιτέλλει. Iterum occurrit Π, 120.

468. ὅ τέ μιν θοὸν ἐκβαλε χειρός. Clarke: „qui ſcilicet, qui vtique" — — — ſi angu[illegible]

469. πευρὴν δὲ ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησε πρώην. Duplex eſt lectio vtraque bona; nam in aliis eſt ἣν οἱ ἔδησαν. Reſcripſi ἐνέδησε vetuſtiſſimae auctoritate. Sic enim Barocc. Townl. Vrat. b. fragm. Moſc. duo Vindob. vbi alter ἐνέδησαι. Lipſ. Ven. Etymol. in πρώϊα. Euſtath. e quo praeterea Etneſti. Idque legebatur in ed. Rom. et iam in Ald. a. cum propagine. Iterum reduxit οἱ ἔδησε Turnebus, inde H. Stephanus. Haud dubie politius eſt et γλαφυράτερον, οἱ ἐνέδησε; at alterum antiquius ac auſterius, et, ſi recte cenſeo, verius. Exciderat in aliquo codice οἱ, et ſuppletum eſt ut

νεόστροφον. πέπλον ἐστραμμένην οἷον καινήν. Apollon. Lex. et Heſych. Schol. Ven. A. memorat quoque ἐξέρρηξε ἔντροφον, quod ille ait habere ἐπίτασιν.

470. πρώϊον. — „Zenodotus ſcripſerat πρώϊον, ita longinal tempus declarans, heſternum ſcilicet. At πρώϊον eſt πρωΐτατον. Et ſane ſuperiore die raptus fuerat nervus

ἧξε δὲ οἱ νευρὴν Θ, 328. Itaque alterō manē, hoc ipso die, quo pugnatur, πρωΐας, nouam chordam innexuerat." Sch. A. et B. Aliud Scholion: „vtrumque scribi ait Aristarchus: πρώην ex πρώϊον· ταὐτὸν δὲ ἐξ ἑκατέρου σημαίνεσθαι." quod et ipse statuere malim. Seruant tamen πρώϊον codd. et edd. Etiam Sch. br. πρωΐον, ἔωθεν. ἑῴθριον. ἢ πρόςφατον. Similia Etymol. Add. Hesych. et Eustath. ex πρωΐ, πρῶι vnde πρώϊζα sup. B, 303.

ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρῴσκοντας ὀϊστούς. exquisite dictum obseruat Eustath. vt *perduret, sufficiat, ad sagittas plures numero emittendas.*

472. καρφέας ἰοὺς „οὓς συνεχῶς βάλλεις κατὰ τῶν πολεμίων" Sch. B. Vidimus iam Λ, 387.

ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα. ἀλλὰ, simpliciter ad excitationem valet: quasi omissum esset: *ne amplius de arcu cogita*, sed . . .

473. ἐπεὶ συνέχευε θεὸς Δαναοῖσι μεγήρας. „συνέχευε Ic. βιὸν καὶ ὀϊστούς; — ἀντὶ τοῦ, τῆς πρὶν εὐχοσμίας ἐστέρησεν, ἀναγκαῖον γὰρ τὸ συγχέειν πρὸς τὸ εὐκόσμως, καὶ οὕτως εὐκρινῶς τάττειν." Eustath. vt Π, 470 ἦνία δὲ σφι σύγχυτο, *habenae*. Scilicet proprie *vsus* arcus confusus et turbatus erat, rupto neruo.

474. αὐτὰρ χερσὶν ἑλών. (ἐν) χερσὶν — (ἐν) ὤμοις

476. μὴ μὰν ἀστοῦσί γε. ξ „quod ἀστοῦσι, χωρὶς τοῦ τ ionice" Sch. A. add. Sch. br. Eustath. ἀντὶ τοῦ ῥᾴστως καὶ ἀπονητί. Vidimus iam Θ, 512 vbi et de vsu scribendi ἀστουσάσι et ἀστούσι dictum, quod h. l. habent Ven. cum Sch. A. Interpungi autem potest, sic, vt superioribus haec adiungantur; (Ita acceperant, qui scribebant 477 μνησαίμεθα. vt Barocc. Harl.) aut vt seiungantur, subintellecto: *Caueamus vero, μὴ ἀστοῦσί γε* etc. Hoc verum.

477. νῆας ἐϋσσέλμους. ἐϋσέλμους Lips. (cum al.) „nec opus duplicatione" addit Ernesti. recte: antiquitus non scriptum σσ sed pronuntiatum fuit. Aliter res se habet in codd. in quibus varietas a librariorum ignorantia et incuria proficiscitur; non a doctrina antiqua. Itaque ex

ὃς δέ κεν ὑμέων. Stobaeus εἰδόκεν.

ὑμέων. Monet Sch. A. acuendum esse in prima, ὑμεων quia indefinite ponitur. de hoc v. ad A, 147. (Scilicet fuit ἥμεες, ἥμεων, ἥμιστιν et ἧμιν. Ita et ὔμεες. Contra inualuit vsu altera forma ὑμέες. Bentleius malebat ἡμέων. quod et ipsum habet, quo placeat. — Porro est iunctura minus grammatice facta ὃς δέ κεν — ἀλλ' ἄλοχος. debebat esse, εἰ δέ κε θάνοι τις. vti v. c. erat sup. N, 288. 9. 290 εἴπερ γάρ κε βλεῖο sq. Notarunt quoque veteres ap. Eustath.

495. βλήμενος ἠὲ τυπείς. ξ — „quod distinguitur βαλεῖν et τύψαι." Sch. A. B. br. Eustath. θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ v. ad B, 359.

496. οἳ οἱ ἀεικές. Versus praeclari! Monuit ap. Sch. B. et Eustath. iam Crates: iuuenibus haec esse legenda ad excitandos se ad virtutem, εἰς διέγερσιν. κάλλιον δέ φησι ταῦτα τοὺς νέους ἀναγινώσκειν. Κράτης εἰς διέγερσιν. Supplenda haec ex Eustathio: καὶ φασιν οἱ παλαιοὶ, ὡς κάλλιόν ἐστι ταῦτα τοὺς μαχίμους νέους ἀναγινώσκειν ἐν βραχεῖ, δυνατῶς, καὶ κατὰ τάξιν, ἢ ἃ Τυρταῖος πολυλογῶν Λακεδαιμονίοις ἔγραψε. Continetur loci laus in sententiarum grauitate et breuitate et enumeratione singularum rerum cum respectu eorum, quae vrbe capta fiunt: ἄνδρας μὲν κτείνουσι — v. sup. I, 587 — 590. add. Eustath. Laudat Sch. B. et comparat aliud exemplum κατα-μερισμοῦ, ad demonstrandam vim, quam ille habet, e Midiana Demosthenis: ἐφ' οἷς τῶν πεπονθότων etc. (ed. Reisk. p. 521, 10.)

ἀεικὲς, κακὸν, Sch. br. immo ἀπρεπές. quod inter plura est apud Hesych. add. Etymol. alioqui posset esse: *quod intolerabile, indignum, vel iniquum videri debeat.*

497. παῖδες ὀπίσσω. laudatur hoc in Sch. B. et Victor. quod apponitur, ad declarandam perpetuam posteritatis durationem. Porro Sch. B. et Eustath. e veteribus: ἠδύνατο μὲν εἰπεῖν· καὶ νήπιοι τέκνα. ἀλλὰ τῷ σεμνο-

diendus Barnes ſyum γάρ ῥ' ἴδον intrudens. — „δὴ γὰρ certe enim.“ Clarke.

490. Διὸς ἀλκὴ, ἡ νίκη, ὅταν ἐκ θεοῦ γίνεται. Sch. B. Eſt ſane potenter dictum pro vulgari: Facile cognitu eſt, quoties dei *opera intercedit*. Schol. br. ἀλκὴ, νῦν βοήθεια. quod preſſius verba ſequitur. γίνεται et γίγνεται variat et h. l. In Vrat. A. γένετ'. debebat ſcribere ἀνδρέσσι γένετ' ἀλκή. ſed eſt Apoſtolii ſphalma.

491. ἡ μὲν ὀτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ. ὀτέοισιν, tertio loco eſſe acuendum, contra ὅτοισιν, docent Sch. A. B. Etiam Etymol. verſum in h. v. recitat: ὀτέοισι κῦδος — ἀντὶ τοῦ οἷςτισι. De forma hac ὅτεῳ. ὅτεων. ὀτέοισι. et de altera ὅτινας monent vulgares libri grammatici; et ad h. l. Barnes cum Euſtath. dicunt eſſe Aeolícum; malim dicere antiquum; nam et ab Ionibus frequentatur, vt ab Herodoto: cf. ad eum Valken. Tribus ſyllabis nunc pronuntiandum eſſe, vix opus eſt monere. nec dubito τὸ ν deberi grammaticis et fuiſſe ὀτέοισι κῦδος.

κῦδος ὑπέρτερον. Vrat. d. et vn. Vindob. ὑπέρτατον.

ἐγγυαλίξῃ. Mori. Ed. Rom. Reddit Euſtath. δώσει. Nulla eſt forte ſententia, quam vetuſtiores poetae toties repetierint, quam haec, qua fortunae viciſſitudines, inprimis in pugna, ad numen, ad Iouem, referuntur: ita ap. Pindar. Tragicos, Menandrum, Heſiod. pr. Ἔργων, inprimisque Homer. ſaepius; ita P, 98 ſq. 176 ſq.

492. ἠδ' ὅτινας μινύθῃ τε καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν. ὅτινας. οὕστινας. v. modo 491. et ad X, 450. μινύθει Barocc. Vrat. b. A. cum Euſtath. μινύθῃσι Vrat. d. et vn. Vindob.

ἀμῦναι Vrat. d. ἀμεῖναι vn. Vindob.

494. ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες. Verſus hic cum quinque ſeqq. recitatur a Lycurgo c. Leocr. c. 26. (p. 210. R.) Et vſſ. 494. 5. 6. 7. relati ſunt inter ſententias a Stobaeo de patria, Serm. XXXVIII (al. — IX.) p. 227. De ſententia nobiliſſima v. ad M, 243.

ἐπὶ νηυσίν. Vrat. b. ἐν νηυσίν. Ap. Lycurg. l. c. ἐπὶ νηυσὶ διαπερᾶς legitur.

577. *νισσόμενον πόλεμόνδε.* „γρ. *νεισόμενον* et *νισόμενον*“ Barnes. scilicet aliis locis; an vero et h. l.? Legitur vero *νεισόμενον* in Harlei. fragm. Mosc. Vrat. A. *νισόμενον* Vrat. d. Townl. Ven. sollenni varietate; v. ad J, (IX) 381. N, 186.

578. *δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.* pro altero hemistichio: *τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε* Harl. Lipſ. Ven. fragm. Mosc. vn. Vindob. vt solet frequenter fieri in versibus aliquoties repetitis. Nec refert. Omittit totum versum Vrat. b. et d. et vn. Vindob. et recte.

579. *Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὡς,* — Barocc. Mori. et pro var. lect. Harlei. *λέων ὡς.* sed canis videtur aptior ad narrata.

ὅςτ' ἐπὶ νεβρῷ· Clarke: „*ὅς τ'*, qui vtique„ vt et *τε*. 580. 587. argutiae intolerabiles toties quoties inculcatae! inprimis, si cogites, quam innumera alia erant de quibus Clarke monere debebat.

νευρῷ scribi pro *νεβρῷ*, res obuia.

580. *τὸν δ' ἐξ εὐνῆφι θοροῦντα.* hic manifeste pro *εὐνῆς*. v. Exc. ad lib. VIII.

581. *τόν τε — θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών.* *ἔτυχε βαλὼν, τυχὼν ἔβαλε.* Schol. B. voluit, puto, obseruare, iungenda esse *τόν τε βαλὼν, ἐτύχησε* pro *ὃν βαλών, ἔτυχεν αὐτοῦ* nam *ἐτύχησεν αὐτὸν* graeca non sunt. Si Attici cum casu quarto iungunt *ἔτυχε*, subintelligendum est *κατά*. *ἔτυχε βαλὼν* vitiose edd. etiam Rom. vsque ad Turnebum, quem primum video emendasse.

582. *ὣς ἐπὶ σοὶ, Μελάνιππε,* — „propter apostrophen“ Sch. A.

583. *ἀλλ' οὐ λάθεν Ἕκτορα.* Vrat. b. *οὐ λάθετ'*. male.

584. *ὅς ῥα οἱ ἀντίος ἦλθε.* „*ὅς ῥα*. *qui proinde, qui vt expectandum erat*“ Clarke.

585. *θεὸς παρ' ἐὼν πολεμιστής.* hemistichium repetitum ex E, 571.

586. *ἀλλ' ἦ ἄρ'* Vrat. d. cum vno Vindob. *ἀλλ' ὃ γὰρ ἔτρεσε.* nec hoc male. Minus bene *ἀλλὰ παρέτρεσε*

νέρθ· ὀνόματι τῶν παίδων χρῆται, παῖδας καλῶν τὴν πᾶσαν γενεὰν καὶ διαδοχήν. Scilicet fuit olim hoc quoque lectum: καὶ νήπια τέκνα. quod eſt ap. Lycurg. l. c.

498. καὶ οἶκος καὶ κλῆρος. Sch. A. „καὶ ἡ οὐσία καὶ βίος.“ et mox: „ἄλλως: (quae et Sch. br. habent) κλῆρος, ἡ χωρικὴ περίκτησις quia ſorte ager aſſignabatur. — Sed et hereditas ſorte diuidebatur vt Od. Ξ, 208. 9.“ Apud Lycurg. l. c. inuerſo ordine legitur καὶ κλῆρος καὶ οἶκος. κλῆρος — ἐπὶ τῶν κτημάτων hoc verſu appoſito Apollon. Lex.

ἀκήρατος. ἄθικτος. ἄφθαρτος. ap. Apollon. Lex. et al. Occurrit vox iterum Ω, 303. Od. P, 532. Commenta ſunt de etymo variae grammaticorum. Simpliciter erat dicendum: κεράω miſceo, plures habuiſſe formas, in his κηράω. κηραίνω. vnde ἀκήραντος et ἀκήρατος. μίτρην ἄχραντον καὶ ἀκήρατον dixit Apollon. IV, 1025 et I, 974 ἀλλ' ἔτι οἱ κατὰ δῶματ' ἀκήρατος ἦεν ἄκοιτις ὠδίνων. Occurrit de aqua pura ap. Theocr. XXII, 38. add. Eurip. Or. 574. vbi Schol. Hippol. 73.

499. εἴ κεν Ἀχαιοὶ — οἴχωνται. Apud Lycurgum l. c. eſt ἴωνται, refragante metro. οἴχονται (adiecto tamen πορευθῶσιν.) Sch. br. Barocc. Lipſ. Adde Mori. Cant. Harlei. Euſtath. perperam, vt iam monuere Clarke et Ern. v. Exc. III ad A. et Exc. II ad E.

500. μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. Fuit θυμόν τε ἑκάστου. vt iam Bentl. emendauit et aliis locis et hoc, in quo verſamur.

502. ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισι. In Lipſ. et in marg. vn. Vindob. ἐκέκλετο μακρὸν ἄυσας.

502. νῦν ἄρκιον. De hac voce Homerica cf. notata ad B, 393. vbi eſt, ὃ ἀρκεῖ, vel ἐπαρκεῖ, *prohibet, facit, quo minus*. — At h. l. eſt vſus diuerſus: etſi et hic ἐπαρκοῦν ſubſtituit Euſtathius. Accipitur vulgo: *nunc ſatius eſt*, vt adeo habeatur pro comparatiuo: quaſi ſit ἀρκίων, ἄρκιον vt ἧσσον. βέλτερον. Eſt quoque inter alia apud Heſych. αἱρετώτερος pro interpretatione. Impedita tamen hinc oritur ſtructura; et ſupplendum membrum; νῦν, ἢ

Apollon. Lex. ἀρὰ, εὐχῇ. Verum in ἐξαίσιον argutantur grammatici. Quis dubitet, esse, *magnam, grauem rem*, quam illa petierat. At Porphyr. Quaest. Hom. 18 τὴν παράνομον εὐχὴν, καὶ ἔξω αἴσης καὶ μοίρας. Schol. br. παρὰ τὸ καθῆκον γενομένην. μεγάλην ἢ οὐκ ἀγαθήν. Etiam Eustath. τὴν ἔξω τοῦ αἰσίου non, vt seriores τὴν ἄγαν αἰσίαν. Et Sch. B. ἄδικον (Schol. Vict. addunt παράνομον) τοὐναντίον γὰρ, ἐναίσιμα, τὰ καθήκοντα καὶ δίκαια. Addit tamen ἢ ὑπεραγόντως μεγάλην. hoc quoque est ap. Hesych. in ἐξαίσια et ἐξαίσιοι. et simpliciter μέγα ap. Etymol. inter cetera. Ita et Od. P, 577 ἦ τινά που δείσας ἐξαίσιον; *valde*. Altero sane sensu adhibita vox Od. Δ, 690 οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον iniusium quid. neque aliquem afficiens, iniuria aliqua.

599. τὸ γὰρ μένε μητιέτα Ζεύς. pro μένε, Vrat. b. et A. arripuerat μενέαινε e glossa, vel animo agitabat, vel expectabat.

601. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ γηῶν. ξ — „quod recte (ὑγιῶς) παλίωξιν dixit, πάλιν δίωξιν.“ v. sup. ad v. 69. cui loco videbis hunc alterum esse simillimum et quod ἔμελλε, ἐώκει.“ est tamen simpliciter periphrasis futuri: *immissurus erat fugam*, expulsionem. — μέλλε Aristoph. Sch. A. Ἰακῶς. — „δὴ; *nam ex illo videlicet tempore*“ Clarke.

602. κῦδος ὀρέξειν. Townl. et vn. Vindob. Edd. Flor. et Aldd. 1. 2. cum seqq. e quibus praefert Ernesti, quia θησέμεναι praecedit; non minus tamen probabile, a nimis docto grammatico correctionem esse factam. Mutatum ex Rom. in edd. Bas. Turn. Steph.

605. μαίνετο. Vis vocis declaratur per seqq. ἀφλοισμὸς δὲ περὶ — Occupatus est in re declaranda grammaticus Ven. B. et Mosc. Scilicet eo res redit: corpore et animo ita erat incitato, vt sui haud esset compos, sed summo impetu ferretur. Atqui hoc sensu non nunc primum occurrit; vide v. c. I, 238. Tertium comparandi inest in *motu* et *impetu*, vnde etiam *ignis furere* dicitur. Bene Sch. br. μαίνετο. νῦν σφοδρότερον ἐμνείσθη καὶ

fert, utro modo legatur. (κατ') αὐτοσχεδίην μάχην recte se habet; vt sup. E, 830 τύψον δὲ σχεδίην simili modo. nec minus (ἐν) αὐτοσχεδίῃ μάχῃ. vt sup. N, 325 ἐν αὐτοσταδίῃ. Minus suetis videri potest. duplex accusatiuus. De voce et scriptura v. ad M, 192.

512. βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρύγεσθαι — ξ. quod non tria distinguuntur, sed duo: vt sit, *praestat mari aut viuere vno momento, quam longo tempore consumi*: βέλτιον, καθ' ἕνα χρόνον συντόμως ἀπολέσθαι ἢ πολὺν χρόνον φθείρεσθαι. Sic Sch. A. nec aliter Sch. B. Volunt ergo prius membrum ἀπολέσθαι enuntiatum esse per duo: ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι. scilicet, vt sit, *puto, vno momento, in vnius horae de vita et morte decernere*. quod praestat, quam diu aerumnis et metu, confici: Sensum bene reddit, etsi verbis non expeditis. Schol. br. βέλτιον πρὸς βραχὺ κινδυνεύσαι ἢ ζῶντας καὶ κατ' ὀλίγον ἀπολλυμένους ταλαιπωρεῖν. Iterum similis sententia Od. M, 350. ἦ βούλομ' ἅπαξ πρὸς πῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ. Fatendum tamen vel sic orationem futuram esse magis perspicuam et comtam, si esset: ἠὲ βιῶναι καὶ δηθὰ στρεύγεσθαι.

512. στρεύγεσθαι idem quod στραγγίζεσθαι καθ' ὀλίγον ἐκλείποντας. Sch. A. et μετὰ ταρολικῆς κατατακεῖσθαι. et κακοπαθεῖν. ταλαιπωρεῖν Sch. A. B. br. de eo qui fame contabescit, dixit Callimach. in Cer. 68. et aerumnis Apollon. Arg. IV, 385 στρευγάμενος καμάτοισι, Sch. ἀντὶ τοῦ κατατηκόμενος καὶ στρεβλούμενος. Iterum vox sic adhibita IV, 622. et 1058. Proprie scilicet dictum στρεύγεσθαι de iis quae guttatim (κατὰ στράγγα) exprimuntur ac diffluunt. Eustathius: στρεύγεσθαι, τὸ στραγγίζεσθαι, καὶ, οἷον κατὰ στράγγα, καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλείπειν. add. eund. ad Od. M, 351. p. 1725, 12. Apollon. Lex. στρεύεσθαι, καταπονεῖσθαι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ στρατεύεσθαι μετεληφε τὴν λέξιν. ἢ δηθὰ στρεύεσθαι ἐν αἰνῇ ὀϊστῆγι. Apertum est vitiose scriptum esse στρεύεσθαι pro στρεύγεσθαι. Simile vitium esse debuit in co-

dice, quo auctor gloſſae ap. Heſychium vſus erat: θαστρεύεσθαι. ἐπὶ πολὺ ἀναβάλλεσθαι. Legerat ſcilicet ἤδη θαστρεύεσθαι pro ἦ δηθὰ στρεύεσθαι, corrupte pro στρεύγεσθαι. Alterum autem ab Heliodoro pro interpretatione adſcriptum στρατεύεσθαι non minus obuium vitium eſt, pro στραγγεύεσθαι. quae corruptela etiam in Heſychio: στρατεύομαι, διατρίβω, et in Suida et alibi occurrit, iam notata a Valken. ad Ammon. et Toup. Emendatt. ad Suidam h. v. Meliora offert Heſych. in voc. στρεύγει et στρεύγομαι. Etymol. h. v. στρεύεσθαι Ἰλιάδος ὅ. οἷον στραγγίζεσθαι. τουτέστι κατ' ὀλίγον κινεῖσθαι καὶ ἐκλείπειν. videtur in στρεύγειν notionem τοῦ στρέφειν quaeſiuiſſe, vti et additur: στρευγομένη, στρεφομένη. vt Schol. Apollonii paullo ante per στρεβλούμενος reddebat. Et haec quidem ad Homerum ſpectant. Nam vocem ceteroqui illuſtrarunt paſſim multi, inprimis Caſaub. ad Athenaeum. στραγγεύεσθαι in Mori erat.

513. ᾧδ' αὔτως παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισι. ξ „γραπτέον, ᾧδ' αὕτως. ἡ διπλῆ δὲ, ὅτι τὸ ᾧδ' ἀντὶ τοῦ οὕτως.“ Sch. A. Apparet, ſcriptum fuiſſe ᾧδ'. Mirum eſt factum hoc eſſe hoc vno loco; eſſe enim ᾧδε natum ex ᾧδε ſc. τρόπῳ, nemo dubitet; etſi Etymologus aliter argutatur. — ᾧδ' αὕτως. ἀτράκτως, ματαίως Schs. br. ἐν ἀνδράσιν ἢ ὑπ' ap. Euſtath. legitur. idem etiam χειροτέροισι legi poſſe cenſebat.

514. καὶ θυμὸν ἑκάστου. Immo θυμόν τε ἑκάστου. vt ſup. 505 et ad K, 215.

515. ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίον Περιμήδεος υἱόν. ξ „quod hic *Schedius*, Perimedis f. eodem eſt nomine, cum altero Iphiti filio B, 518. et vterque ab Hectore occiditur“ (aliter P, 306.) Dicta haec ſunt reſpectu ad Pylaemenem (v. ad N, 643.) Sch. A.

516. Λαοδάμαντα. Λαομέδοντα fragm. Moſc.

518. Ὧτον Κυλλήνιον — ἀρχὸν Ἐτεώνων. ξ „quod Κυλλήνιον non (vt faciunt Schol. br.) a monte Arcadiae dixit, quippe Eleum; ſed nauale Eleorum fuit *Cyllene*.“ Sch. A. Eadem docet Strabo, verſu hoc laudato, VIII,

p. 520 B. Respicit quoque versum lib. X, p. 699 C. vt doceat Epeos Elidem tum inhabitasse; et vtrumque versum affert Pausan. VI, 26. p. 520. vbi de hac Cyllene agit.

520. ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη. Pugnant de sensu τοῦ ὕπαιθα. sed prius videndum est de λιάζειν, voce Homerica, quae aliquoties molestias facit. Omnino λιάζειν est χωρίζειν, disiungere, soluere, seiungere. cf. inf. ad Ψ, 879 λιάζεσθαι, mouere se de loco, et vel de statu deiici, ruere, vel declinare se, ἐκκλίνειν, etiam euitandi caussa. Quae posui, declarantur per seqq. inf. 543 πρηνὴς ἐλιάσθη, praeceps ruit. At νόσφι λιασθεὶς de eo qui secessit, χωρισθεὶς, A, 349. Λ, 80. et ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα Il. Ω, 96, διίστατο. Ariolationes grammaticorum de etymo nil moror, sufficit notionem primariam tenere, quam habet Etymol. in ἀλίαστος. λιάζω, τὸ ἐκκλίνω. vnde ἀλίαστος proprie ἄφυκτος, hinc omnino instans, vrgens, ingens, grauis, vt πόλεμος ἀλίαστος de pugna B, 797. Rem illustrant glossae Hesychianae: λιάσαι, χωρίσαι. λιασθεὶς, χωρισθεὶς, ἐκκλίνας· λιάσθη, ἀπεχωρίσθη, ἐξέκλινεν. Et idem: λιάζει. ῥίπτει, παράσσει. ἢ λίαν σπουδάζει. de his cf. inf. ad Ψ, 879. λιάζετο, ἥπλοῦτο· partibus resolutis. λιαζόμενοι, σκιρτῶντες in diuersa secedentes. Vulgaris notio mansit τὸ χωρίζεσθαι, secedere, vel discedere v. c. Apollon. III, 1163. Iason redit ad socios, ἐν χώρῃ, ὅθι τούς γε καταπρολιπὼν ἐλιάσθη. Infra X, 12 οἱ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης, deuertisti, venisti. ἐξετράπης.

Nunc h. l. Polydamas Megete in se irruente et hasta elenata petente ὕπαιθα λιάσθη, declinantem se hastae vim euitasse, apertum est; sed dissensus est in eo, declinaueritne se in obliquum an prono corpore. Prius vulgo accipitur, sicque Schol. br. εἰς πλάγιον ἐξέκλινε. Etymol. εἰς πλάγιον ἐξέκλιγεν, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν. et sane hoc de prono lapsu probarunt antiquiores. Schol. B. et Mosc. εἰς τοὔπροσθεν ἀνεχώρησεν. Apollon. Lex. ὕπαιθα, ἔμπροσθεν. sicque alii similia. Eustath. ὅτι — ὕπαιθα μὲν

ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἰθὺ καὶ ἀντικρὺ καὶ ἔμπροσθεν. ἐκ πλαγίου γὰρ νοῆσαι τὸ ὕπαιθα, οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. Per se vtique ludicrum est de ipso casu pugnare velle; verum agitur de notione vocum constituenda. Videtur vtraque grammaticorum ratio ex contextis petita esse; nam ὑπαὶ, ὕπαιθα, per se nihil aliud declarat quam *sub*, *subter*. vt Σ, 421 αἳ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον, puellae Vulcanum incedentem sub axillis sustinentes; ante erat: ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι. Φ, 271 amnis sub pedibus, ὕπαιθα ῥέων. et ap. Apollon. II, 736. 7 nemus, κοίλη νάπη, a promontorio se subducens in interiora, εἴσω καταπέκλιται ἠπείρου δς ὕπαιθα. vbi etiam Schol. ὕπαιθα τὸ ἔμπροσθεν, καὶ ἐκ πλαγίου, σημαίνει. Corpus si flectitur, potest et ante et in latus inclinari; qui hasta se petentis ictum euitare vult, ita vt nec in fugam se vertat, sed aduerso corpore, vtrumque facere potest; hoc tamen loco, hastam, quam Polydamas euitauerat, alter Croesmus pectore excipit: conficitur itaque, latere contracto et corpore in latus inclinato Polydamantem hastam in se emissam euitasse. Ita tandem litem diremtam putabimus. Alio modo Hector Achillem se persequentem fugiens Φ, 255 ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς φεῦγε; in obliquum deflectens. Contra alius inf. 543 πρηνὴς ἑλιάσθη. et columba quae accipitrem effugit, inferiora petit, accipitre desuper eam adorto, ἡ δ' ὕπαιθα φοβεῖται X, 141.

522. εἶα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι. Mori Πανθόου. Vrat. d. c. vno Vindob. ἐνὶ Τρώεσσι. et Harlei. μιγῆναι.

525. Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς. ξ „quod hic Dolops Troianus, Lampi, qui Priami frater fuit, filius, idem nomen habet cum alio Dolope, Clytii f. Λ, 302 vbi ex Achiuis principibus, caeso ab Hectore.

526. Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο, Φέρτατος ἀνδρῶν. Ex Λάμπος esse debebat Λαμπίδης. At Λαμπετίδης a Λάμπετος. Notauit quoque Eustath. Quo tandem iure haec aliter formata esse putabimus! Scilicet, vt fieri solet vulgo in nostris quoque nominibus, ita et in Grae-

corum nominibus multa videntur in communes sermonis regulas peccasse: v. sup. ad Λ, 708.

Φέρτατον Harl. Φέρτατον υἱὸν Ven. et Lipsi. (hic cum glossa: γρ. ἀνδρῶν) fragm. Mosc. Vrat. d. vn. Vindob. (alter Φέρτατος υἱός) Ita vero perit omnis vis repetitionis Λαμπετίδης ὃν Λάμπος ἐγείνατο de qua v. ad Θ, 527.

529. τυπινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ. „ἤρκεσε. Sch. br. ἐβοήθησεν. ἀπέσωσεν. scil. subintellig. ὄλεθρον quod 534 adiicitur: vid. ad N, 371.

530. θώρηξ τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλεσιν ἀρηρότα, ξ „ἡ ἀιτλῆ, ὅτι τὰ κύτη καὶ τὰ κοιλώματα τοῦ θώρακος γύαλα, οὐχ ὡρισμένος τόπος, non certus locus." Sch. A. Eadem v. ad E, 99 et N, 307. vbi θώρηκος γύαλον, τὸ κοῖλον omnino erat. At h. l. non satis Scholion conuenit; nam τὰ γύαλα sunt partes thoracis, quibus ille coagmentatus erat. Nisi forte fuerit, qui γύαλον cauum sub axillis esse statuerent: contra quos hoc monitum apponitur. Recte Sch. br. ἐν τοῖς συναφαῖς τῶν κοιλωμάτων ἐπιμελῶς ἡρμοσμένον.

531. ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. ξ „quod Ephyra Thesprotiae est, non Corinthus. Nam Selleis fl. additur, ἀφ' οὗ καὶ Σελλοὶ οἱ περίοικοι (immo a Sellis dictus Selleis. Sic tamen quoque sup. ad B, 659. Sch. A. et Apollon. Lex. Σελλήεις ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ, ὅθεν τὸ ἔθνος Σελλοί. Sunt Selli ad Dodonam inf. Π, 236.) At Sch. br. ἐξ Ἐφύρης, τῆς ἐν Ἠλιδι, ἣ νῦν καλεῖται Οἰνόη. Doctum Scholion. Nam Phyleus fuit Eleus: et fuit Elidis vrbs dicta postea Oenoe. Strabo VIII, p. 521 A. hoc versu laudato, qui iam sup. B, 659 de Tlepolemi matre Astyoche monuerat, ex Elidis Ephyra potius eam fuisse abductam videri; in his enim locis Herculem degisse, memorari autem et ibi Selleentem fl. „Est et alius Selleis" (sc. ad Hellespontum B, 839) Sch. A. — „In alio: ἠγάγετ' ἐξ Ἐφύρης." Sch. A. Versus iam supra lectus B, 659 de Astyoche ab Hercule ducta: τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. ad quem similia sunt dicta.

532. Εὐφάτης. Εὐφήτης, quod ſollennis mos fert, in Homero, exaraui.

533. δηΐῳ ἀνδρῶν ἀλεωρὴν adiectum iam ſup. M, 57.

534. ἤρκεσ' ἄλεθρον. ἡ γὰρ ἤρκει ὄλεθρον. Barnes; forte ex 440. Eſt quoque ſic in Vrat. d. et γρ. Vindob. Iunge παιδός οἱ, ſc. ὄντος, pro τοῦ παιδὸς αὐτοῦ, ex vſu perpetuo.

536. κόρυθας κύμβαχον ἀμφότατον νύξε. „κύμβαχον, τὸ διάκενον, τὸ ὑπὲρ τῆς κορυφῆς — ἐκτεξηγεῖται δὲ διὰ τῆς ἑξῆς λέξεως διὰ τοῦ ἀκρότατον.“ Schol. A. c. Sch. B. Viet. Addit Schol. B, εἰς τοῦτο δὲ καθίσταται ὁ λόφος. Fuit ergo ei idem quod αὐλὸς vel αὐλίσκος cf. Not. Γ, 371. Verius ſtatues, fuiſſe ſuperius galeae contextum. Huic fane inerat et comus et criſta λόφος ἵππιος, ὃν ἀστέρρηξε Mages. Bene Sch. br. τὸ κάταυλον τῆς περικεφαλαίας, ἐν ᾧ ἐμβάλλεται ὁ λόφος. Apollon. Lex. κύμβαχος, ἐπὶ μὲν τοῦ ἄκρου τῆς περικεφαλαίας. verſu hoc adſcripto. Dicta de voce a κύβη, κύμβη, ducta plura ad E, 586. et ad Apollodori fragmenta p. 1159. 1145.

ἐξυάσιτι a genere arboris v. ad E, 50. ἔγχει celebatur; diaereſin ſuſtuli, ne hiatus exiſteret vocali ante vocalem poſita: monente quoque Bentleio.

538. πᾶς δὲ — λόφος κάππεσεν ἐν κονίῃσι νέον Φοίνικι Φαεινός. — quod νέον Φοίνικι Φαεινὸς eſt νεωστὶ πεφοινιγμένος· ἄρτι, νεωστὶ κεχρωσμένος εἰς λαμπρότητα. Φοινικῷ χρώματι νεωστὶ λελαμπρυσμένος. Sch. A. Similia Sch. br. vbi male ab alia manu adiectum: ὅ ἐστιν, ἐρυθρῷ τῷ αἵματι. quod iam monuere Clarke et Erneſti: Alio modo ineptit Euſtath.

539. ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην. ἕως ὁ τῷ, pronuntiatum, fuit ὡς ὁτεῷ. vt ſup. A, 193 monitum et h. l. ab Erneſti. γν. Vindob. εἵως. Bentleius emolliebat ἀγὸ τῷ. At quod ſequitur ἔτι δ' ἤλπετο νίκην peccat in metrum δ' ἡλπετο. cf. ad Θ, 526. ſuſtulit vitium iam Bentleius: πολέμιζε, μένων δ' ἔτι ἤλπετο, vel ἤλπετο: (quod eſt in ed. Flor. mutatum ſtatim in Ald. 1.) — Sch. B. et Lipſ. ad ἔτι δ' ἤλπετο νίκην monent:

ἑκάτερος αὐτῶν δῆλον ὅτι ἁλίσκεται. Quod alienum a re, etsi ambiguum esse potest vter sit ὁ μένων, Dolopsne Troianus, an Meges ex Achiuis. Dubitationem tamen tollit vox ἀμύντωρ, *auxiliator* venit Menelaus Megeti, ergo ὁ vs. 540 αὐτῷ, est, *Megeti*, itaque et ὁ est *Megae μένων*, συλήσαντι τῷ, *Dolopi*. τόφρα δὲ 540. ita apodosi non τοφρά, ὅς. quod vbique intrusit Barnes.

540. ἦλθεν ἀμύντωρ. In alio: ἦλθ' ἐπαμύντωρ, Sch. A. sicque habet fragm. Mosc.

541. στῆ δ' ἐμπρόσ, ἐκ πλαγίου. v. ad Λ, 251. at quomodo sic hastam a tergo immittere potuit? Quaesitum sic apud Eustath. Eo spectat Sch. B. Vict. οὐ τὸ ἐκ πλαγίου δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὸ ἔμπροσθεν ἢ ὄπισθεν, παρὰ τὸ εὖρος. Idem quoque *dextrum* humerum intelligere iubet. Scilicet cogitandum est de eiusmodi vtriusque *latu*, qui rei conueniat.

543. πρόσσω ἰσμένη, ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη. ξ – Excidit Scholion: quod spectauit forte ad schema, quod hastae cupiditas tribuitur. πρόσω ἰσμένη, quod iam aliquoties vidimus, E, 661. Λ, 571. 2. 3. Υ, 280. cf. sup. 317. πρόσσω ἰσμένῳ, Vrat. d. et γη. Vindob. Laudat vs. 542 hac de cauſſa Ariſtot. Rhet. III, 11. Aut respexit Scholion vocem ἐλιάσθη. Nam etiam Apollon. ἐλιάσθη. ἐκλίθη. καὶ ἐλιάζετο, ἐξέκλινε. καὶ τὸ λιασθεὶς, ἐκκλίνας. Sicque alii, inprimis Hesych. in ἐλιάσθη et λιάσθη. proruit se praecipitem. De voc. vide paullo ante ad 540.

„ὁ δ' ἄρα vt fit.“ Clarke.

544. τὼ μὲν ἐεισάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων συλήσειν. ξ – „quod ἐεισάσθην ambiguum est, sitne ab ἴδω, εἴδομαι, an (ab εἴδεσθαι) ἔδοξαν. Φαντασίαν ἔλαβον τοῦ συλῆσαι τὸν νεκρόν.“ Similis dubitatio supra erat 415 et Λ, 358. ad q. l. vide. At h. l. mirum est, dubitari potuisse: Est haud dubie ὥρμησαν. Etiam Sch. br. νῦν ἐκῆλθεν καὶ ὥρμησαν.

545. Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευε. ξ – „quod κασιγνήτους dixit latius συγγενεῖς. Nam Melanippus non frater, sed nepos ex fratre Hectoris, Hicetaone, erat, vere

ἀνεψιός. " Schol. A. B. Mosc. br. item Eustath. e veteribus, et recentiores multi, nuper Valken. in Callim. p. 102. 3. Praeiuit Apollon. Lex. h. v. Iterum monitum idem ad Ω, 47.

κέλευσεν ed. Rom. Barocc. Vrat. d. A. duo, Vindob. Lipsi. Ven. verum continuata actio requirit idem tempus, imperfectum. Positum est pro, hortabatur, increpando.

546. πρῶτον δ' Ἱκεταονίδην ἐνένιπτεν. Editum erat ἐνένιπεν in Flor. et hinc expressis; hoc idem vitium prosodicum est in codd. etiam bonis Barocc. Mori. fragm. Mosc. Ven. add. vn. Vindob. sic et peccatur inf. 552 et Π, 626. et ap. Suidam. corruptius quoque ap. Hesych. ἐνένηπεν. Altera lectio, ἐνένισπεν, erat in ed. Rom. repetita a Turn. Steph. Eadem in Vrat. A. legitur, et Vrat. b. a m. sec. et Schol. B. ἐνένισπεν. ἐνέπλῆξεν. ἀπὸ τῆς ἐνιπῆς, ἥ ἐστιν ἐνίπλῆξις. Et Schol. br. ἐνένισπεν, ἐκακολόγησεν, ἐπέπλῆξεν. Tertia lectio reducta est e Cantabr. et e vs. 552. add. vn. Vindob. a Barnes. ἐνένιπτεν. Eam firmat Etymologus, in ἐνίπτω, quod semper est obiurgo (excepto tamen loco H, 447.) At ἐνίσπω est simpliciter ἐνέπω. ἔπω. vt B, 80. cf. ad Γ, 438.

547. ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς, ὄφρα, absolute, pro aliquamdiu. ἕως οὗ. τέως. Schol. br. vt et alibi. εἰλίποδες v. ad Z, (VI) 424.

548. βέσκ' ἐν Περκώτῃ, ὀπίων ἀπὸ νέσφιν ἐόντων. In vno Vindob. Περκώπῃ, sollenni variatione. v. ad B, 835. Ad Hellespontum vrbem fuisse satis constat; Schol. br. tamen adduut, alios *Thraciae* vrbem dicere. Melius dixissent, *Thracum*; quatenus Thraces oram Hellesponti incoluerunt.

Porro ἀπονόσφιν vulgo editum erat, quod seu grammaticis seu librariis debetur. Iectum hoc alibi: A, 541. B, 233. Λ, 554. debet itaque et h. l. exulare. Etiam Schol. A. monet, non esse ἄπο scribendum, quod est quoque in Vrat. b. sed ἀπό. Scilicet iungenda sunt: ἀπεόντων νόσφιν.

552. τὸν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένιπτεν. „τὸν ῥα. hunc, inquam." Clarke. et 553 „οὕτω δὴ, siccine vero, quaeso?" Clarke.

ἐνένιπτεν et h. l. iidem scripti, qui 546 hoc vitiosa exhibebant.

554. οὐδέ νύ σοί περ ἐνιρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιῷ πταμένοιο. ἐντρέπεται semel lectum h. v. et Od. A, 60 potest et de miseratione, et de cura respectuque, et de pudore, accipi. Schol. br. „ἐπιστρέφεται. οἷον ἐντροπὴν (quod posthaec in vsum venit) ἐπὶ τὸ βέλτιον λαμβάνει. veteris.

ἀνεψιοῦ. producit Iota contra praesodiam, ob metrum, ait Schol. A.; Hermannus excusationem repetit ab accentu breuem producente: etsi, vnde aut quomodo accentus in ea vocali nunc collocari possit, non video; Erit quoque, sic scriptura mutanda in ἀνεψίου. Probabilior est Bentleiana ratio, cum et h. l. corrigit ἀνεψιόφι, vt Ἰλιόφι et alia. v. ad B, 731. Payne Knight formabat ἀνεψιοῖο.

555. οὐχ ὁράᾳς, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσι; „Ptolemaeus Ascalonita damnat scribendi rationem πέρι, (Scripserunt ergo sic alii: scilicet iungendo Δόλοπος πέρι) Non enim esse vsum vocis ἔπω in actiuo, nisi in compositis." Adstipulantur Schol. A. B. Occurrit sane saepe ἀμφιέπειν, ἀμφέπειν, vt B, 525. E, 667. Erit ergo etiam περιέπειν, etsi hoc vno tantum loco occurrit. Est autem versari circa aliquam rem, occupatum esse, h. l. in armis detrahendis. Schol. br. ἐνεργοῦσιν. ἀσχολοῦνται.

περὶ τεύχε' ἔχουσιν Vrat. b. correctum ab alia manu ἔπουσιν.

557. ἠὲ κατ' ἄκρης. scribitur passim et h. l. κατάκρης. de formula, pro, penitus, v. ad. N, 772.

558. Ἴλιον. ἀπτεινὴν ἐλέειν, πτῶσθαί τε πολίτας. ξ— „quod Ἰλιὸν feminino genere dixit. Schol. A. saepe monitum.

πτᾶσθαι olim editum, emendatum a Barnes, ex ed. Rom. monitu quoque Eustathii, siue vt sit ab ἔπτᾱν,

577. *νίσσόμενον πόλεμόνδε.* „γρ. *νεισόμενον* et *νισόμενον*" Barnes. scilicet aliis locis; an vero et h. l.? Legitur vero *νεισόμενον* in Harlei. fragm. Mosc. Vrat. A. *νισόμενον* Vrat. d. Townl. Ven. sollenni varietate; v. ad J, (IX) 381. N, 186.

578. *δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.* pro altero hemistichio: *τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε* Harl. Lipsi. Ven. fragm. Mosc. vn. Vindob. vt solet frequenter fieri in versibus aliquoties repetitis. Nec refert. Omittit totum versum Vrat. b. et d. et vn. Vindob. et recte.

579. *Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὡς,* — Barocc. Mori. et pro var. lect. Harlei. *λέων ὥς.* sed canis videtur aptior ad narrata.

ὅς τ' ἐπὶ νεβρῷ· Clarke: „*ὅς τ'*, qui vtique„ vt et *τε*. 580. 587. argutiae intolerabiles toties quoties inculcatae! inprimis, si cogites, quam innumera alia erant de quibus Clarke monere debebat.

νευρῷ scribi pro *νεβρῷ*, res obuia.

580. *τὸν δ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα.* hic manifeste pro *εὐνῆς*. v. Exc. ad lib. VIII.

581. *τόν τε — θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών.* *ἔτυχε βαλών*, *τυχὼν ἔβαλε.* Schol. B. voluit, puto, obseruare, iungenda esse *τόν τε βαλών*, *ἐτύχησε* pro *ὃν βάλων*, *ἔτυχεν αὐτοῦ* nam *ἐτύχησεν αὐτὸν* graeca non sunt. Si Attici cum casu quarto iungunt *ἔτυχε*, subintelligendum est *κατά*. *ἔτυχε βαλών* vitiose edd. etiam Rom. vsque ad Turnebum, quem primum video emendasse.

582. *ὃς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, ξ—* „propter apostrophen" Sch. A.

583. *ἀλλ' οὐ λάθεν Ἕκτορα.* Vrat. b. *οὐ λάθετ'*. male.

584. *ὃς ῥα οἱ ἀντίος ἦλθε.* „*ὃς ῥα*. qui proinde, qui vt expectandum erat" Clarke.

585. *θεὸς περ ἐὼν πολεμιστής.* hemistichium repetitum ex E, 571.

586. *ἀλλ' ὄχ' ἄρ'* Vrat. d. cum vno Vindob. *ἀλλ' ὁ γὰρ ἔτρεσε.* nec hoc male. Minus bene *ἀλλὰ παρέτρεσε*

rum; perperam puto, vt ad eum equidem ſtatuo. Pro ἐδύναντο erat ἠδύναντο in edd. vniusque ſectae Flor. Aldd. et Rom. vsque ad Turnebum; tam parum prosodiae ſtudioſi erant homines.

652. μάλα δείδισαν Ven. Lipſ. Mori. Vrat. d. cum vno Vindob. et iam margo Stephani. et hoc recte, Ionice, pro μάλ' ἐδείδισαν.

653. εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν. Obſcurum et ambiguum eſſe video, primo quodnam ſit ſubiectum, num Achiui an Troiani? tum quo ſenſu accipiendum ſit εἰςωπός. Varie vocem acceptam video. Sch. A. ἐν ὄψει τὰς ναῦς ἔπλεον (leg. ἔβλεπον) ὅ ἐστιν, εἰς αὐτὰς εἰςῆλθον καὶ ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῶν ἐγένοντο. ergo Achiui: Similia ſunt in Sch. br. et Exc. Barnes. Sch. B. ὑπέστειλαν ἑαυτοὺς ἐπὶ τὰς ναῦς, (ſi ὑπὸ τὰς ν.) καὶ ἐντὸς αὐτῶν αἱ ἄκραι νῆες ἔλαβον αὐτούς. fugiſſe enim putat Achiuos intra interualla nauium et ſub puppes ſe recepiſſe: ὡς τὰς πρύμνας αὐτοὺς ὑποβεβηκέναι. Similia fere Euſtath. ſed non magis explicite ac diſerte. Apollon. Lex. h. v. εἰςωποί. εἴσω τῆς ἐπιφανείας, addito verſu, vnde nil proficies; non magis quam ex eo, quod Euſtath. e Lexico rhetorico antiquo affert: εἰςωποί. εἴσω ἰδέσθαι. εἰς ὤπα. ἐνώπιον. ἐν ὀφθαλμοῖς. Heſych. plenius: εἰςωποί. ἐναντίοι, ἢ ἔσω θεν βλεπόμενοι. ἢ ἔνδον τῆς ἐπιφανείας ὄντες. εἰςωποὶ δ' ἐ. ν. κατὰ πρόσωπον εἶχον τὰς ναῦς. Conſtare videtur de hoc εἰςωπὸν aliquem dici actiue, (vt ἀντωπός. κατωπός.) qui proſpicit facie aduerſa. Apud Apollon. Arg. II, 753 Argonautae, circa promontorium Acheruſium flexo curſu in portum ex aduerſo proſpectum intrant: τῇ ῥ' οἵγ' — εἰςωποὶ ἔκελσαν. Schol. ἐναντίοι. ἐσώτεροι γενόμενοι. Occurrere quoque vocem ap. Aratum memini. Ergo εἰςωποὶ ἐγένοντο νεῶν debet eſſe *naues ante oculos habuere, in conſpectu.* quod conuenire videtur Achiuis verſus naues fugientibus; vt Π, 293—6 Achiui fugientibus Troianis ἐτέχυντο νῆας ἀνὰ γλαφυράς. hoc tamen non conuenit ſequentibus: quae hoc inferunt, cum plures eſſent nauium ordines internallis relictis, Achiui ſe receperant in-

ter et post priorem nauium ordinem, verso tamen versus Troianos ore, ita ut ipsas naues prioris ordinis in conspectu haberent: περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο. Iterum ambiguum, quo sensu νῆες ἄκραι dictae sint: an respectu ceterarum, quae a tergo versus mare alio ordine positae erant? an ἄκραι νῆες sunt τὰ ἄκρα τῶν νηῶν, vt *puppibus suis* versus campum ac vallum versis vtrinque eos, recipientes se, tegerent naues. At hoc non conuenit iis, qui iam a tergo nauium substiterant; nam versus mare prorae erant versae. Hoc puto sensit, qui in Sch. br. apposuit ἄκραι. αἱ πρῶραι. Quaeri porro potest τοὶ δ' ἐπέχυντο sintne Troiani an ipsi Achiui; si prius, dubitare licet, an non εἰςωποὶ sint et ipsi Troiani. Fuere qui hoc amplecterentur apud Sch. B. Fuit in his Porphyrius; cuius etiam est ζήτημα in Sch. B. si iam eo vsque processerant Troiani, vt inter naues penetrauissent, cur non statim ignem nauibus vtrinque iniecerant? Concinnior inde exstitit narratio. Verum reliqua oratio videtur postulare, vt εἰςωποὶ sint Achiui.

Cum his tamen versus subiecti 655 sq. Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν habent quod non satis cohaereat; loco priore *intra puppes* subsistunt; altero loco, eodem momento, *apud tentoria* subsistunt. Fateor me dudum suspicatum esse: totum locum 655 — vsque ad 674 οὔτ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι, esse fetum ingenii rhapsodi alicuius, qui similes Nestoris hortatus interposuit, ac supra fuere Aiacis et Hectoris; coagmentatus est locus repetitis verss. et ex parte alienis a re. Interea in Notis apposui rationem, qua sententiae satis bene inter se coniungi possunt.

654. νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο. non est ab ἐρύω, ϝερυω media breui, traho: *adductae*, sed a ῥύω, ἐρύω, ῥύομαι, *seruo*. v. Exc. IV ad lib. A.

656. νηῶν τῶν προτέρων. Ita in edd. legebatur; Ven. A. et B. τῶν πρωτέων. et Sch. A. γρ. τῶν πρώτων καὶ προτέρω καὶ πρωτέων: At Sch. B. et L. ἀπὸ τοῦ πρώτου τῶν πρωτέων. μέμφεται δὲ Διονύσιος· οὐ γὰρ τὰ πρωτεῖα, φησί, περισπᾶται. Si recte assequor, grammaticus ait,

casum secundum pluralem non circumflecti πρωτῶν, sed pronuntiari πρώτων. vt fit in nonnullis vocibus. Ergo tenendum πρωτέων, quod et in cod. Lipsi. legitur. Agnoscunt tamen πρωτέρων Schol. br. cum codd. aliis.

παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν. Mori. Vrat. d. duo Vindob. ἔμιμνον. Schol. B. et Vict. παρὰ κλισίῃσι δὲ, ὡς μετὰ τὰς πρύμνας τῶν πρώτων νεῶν παρεσκηνωμένων αὐτῶν πρὸς ταῖς πρώραις. στρατὸν δὲ, τὸ στρατόπεδον.

657. οὐδὲ κέδασθεν. Ionicum exhibent Mori. Townl. Ven. et iam H. Stephani margo. itaque recepi pro. vulgato οὐ δ' ἐκέδασθεν. fragm. Mosc. οὐδὲ σκέδασθεν.

ἴσχε γὰρ αἰδὼς καὶ δέος. Ductus hinc est versus antiqui poetae: ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς. recitatus a Plutarcho de ira cohib. p. 459 D. et in Ag. et Cleom. p. 808 E. sed integri duo versus sunt ap. Platon. in Euthyphr. p. 12 A. et ap. Stobaeum tit. XXXI. περὶ αἰδοῦς. vbi Stasini esse dicuntur, qui τῶν Κυπρίων auctor perhibetur fuisse. v. Fischer. ad Platon. l. c.

658. ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν. Schol. B. ἀζηχὲς, ἢ λίαν σκληρῶς, ἢ ἀδιαλείπτως. Dicta de hoc v. sup. ad vs. 25.

659. Νέστωρ δ' αὖτε — Male Barnes sustulerat δ', quia a codd. parte abest, et sup. 370 etiam Νέστωρ αὖτε legebatur. Est obuia obseruatio, vbique fere ante αὖτε excidisse aduersatiuam δὲ, quam oratio desiderat; ita quoque h. l. Seruarunt tamen eam edd. Vrat. d. itaque retraxi.

660. λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος. In Flor. Ald. 1. et Rom. τεκέων. quod et ipsum se tuetur. recepit Ald. 2. quod vulgo codd. obsidet; vt sup. N, 324 νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι. Et nostro loco paullo post 663 ἠδὲ τοκήων. Etiam Apollon. Lex. ὑπὲρ τοκήων, κατὰ τῶν γονέων. λίσσομ' ὑπὲρ τοκέων. memoriter, puto.

661. ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστέ. versus hi alibi repetiti sunt; v. sup. ad 561. 2.

664. ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι, ἤγουν, ὅτῳ τε ζῶσιν" Eustath. hoc alterum erat quoque in Barocc. Mori.

ptie: v. ad H, 212. Apollon. Lex. *βλοσυρῶσι. κατακληπτικοῖς.*

609. *πήληξ — τινάσσετο μαρναμένοιο.* Fuit olim quoque lectum *μαινομένοιο* quod docet Sch. A. ad Φ, 5. Versum simílem vidimus sup. N, 805 *ἀμφὶ δὲ οἱ κροτάφοισι φάεινὴ σείετο πήληξ.*

σμερδαλέα κροτάφοισι τινάσσετο vn. Vindob. agnoscerem veram lectionem interpolatam metu metri ruentis in *σμερδαλέον*, si codex tantae esset auctoritatis.

610 — 614 — *ἀθετοῦνται στίχοι ε'.* Sch. A. B. Mosc. et Leid. Caussae afferuntur: quod omnia haec otiosa sunt, et languidam elumbemque orationem faciunt, quae vim habet, si repetitum vs. 610 *Ἕκτορος* cum sqq. abest. — Etiam hoc reprehenditur, quod breuis vitae dicit Hectorem (scilicet, quia hoc a loco alienum) quod ab caelo (*ἀπ' αἰθέρος*) Iupiter adesse dicitur, qui in Ida sedebat. Contra in Sch. B. quod idem Scholion extat in Lips. fragm. Moscov. et ex Leid. iam descriptum dedit Valken. ad Ammon. p. 245. alii defendunt versus: esse epanalepsin vsitatam in *Ἕκτορος — γὰρ* esse pro *δὲ*, *ἀπ' αἰθέρος* esse dictum, vt *αἰθέριος Ζεύς.* Esse porro in reliquis prolepsin, quae auditori expectationem faciat, miserationem tandem Hectoris fortunae moueri." His omnibus praeferam sensum et iudicium rectum vsuque subactum, quo copia sententiarum inanis, qua oneratur oratio, non ornatur, inprimis in iunctura tam molesta, fastidium facit; contra eiectis verss. 610 — 614 melius sequentia subiecta sunt superioribus: *πήληξ — τινάσσετο μαρναμένοιο· καί ῥ' ἔθελε ῥῆξαι.* Adde quod iam antecesserat similis digressio 596 — 602. Versus 611 sententia est et obscura et ieiuna. Est tamen interpolatio valde antiqua; adumbrato vt probabile fit loco ex iis, quae alibi de Achille memorantur, vt A, 352 *μήτερ, ἐπεί μ' ἔτεκες γε* etc.

613. 4. *ἦδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ Πηλείδαο βίηφι* Harlei. *ἐπήρτυε — ὑπὸ Πη-*

casum secundum pluralem non circumflecti πρωτῶν, sed pronuntiari πρώτων. vt fit in nonnullis vocibus. Ergo tenendum πρωτέων, quod et in cod. Lipsi. legitur. Agnoscunt tamen πρωτέρων Schol. br. cum codd. aliis.

παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν. Mori. Vrat. d. duo Vindob. ἔμιμνον. Schol. B. et Vict. παρὰ κλισίῃσι δὲ, ὡς μετὰ τὰς πρύμνας τῶν πρώτων νεῶν παρεσκηνωμένων αὐτῶν πρὸς ταῖς πρῴραις. στρατὸν δὲ, τὸ στρατόπεδον.

657. οὐδὲ κέδασθεν. Ionicum exhibent Mori. Townl. Ven. et iam H. Stephani margo. itaque recepi pro. vulgato οὐ δ' ἐκέδασθεν. fragm. Mosc. οὐδὲ σκέδασθεν.

ἴσχε γὰρ αἰδὼς καὶ δέος. Ductus hinc est versus antiqui poetae: ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς. recitatus a Plutarcho de ira cohib. p. 459 D. et in Ag. et Cleom. p. 808 E. sed integri duo versus sunt ap. Platon. in Euthyphr. p. 12 A. et ap. Stobaeum tit. XXXI. περὶ αἰδοῦς. vbi Stasini esse dicuntur, qui τῶν Κυπρίων auctor perhibetur fuisse. v. Fischer. ad Platon. l. c.

658. ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν. Schol. B. ἀζηχὲς, ἢ λίαν σκληρῶς, ἢ ἀδιαλείπτως. Dicta de hoc v. sup. ad vs. 25.

659. Νέστωρ δ' αὖτε — Male Barnes sustulerat δ', quia a codd. parte abest, et sup. 370 etiam Νέστωρ αὖτε legebatur. Est obuia obseruatio, vbique fere ante αὖτε excidisse aduersatiuam δὲ, quam oratio desiderat; ita quoque h. l. Seruarunt tamen eam edd. Vrat. d. itaque retraxi.

660. λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος. In Flor. Ald. 1. et Rom. τεκέων. quod et ipsum se tuetur. recepit Ald. 2. quod vulgo codd. obsidet; vt sup. N, 324 νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι. Et nostro loco paullo post 663 ἠδὲ τοκήων. Etiam Apollon. Lex. ὑπὲρ τοκήων, κατὰ τῶν γονέων. λίσσομ' ὑπὲρ τοκέων. memoriter, puto.

661. ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστέ. versus hi alibi repetiti sunt; v. sup. ad 561. 2.

664. ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι, ἤγουν, ὅτῳ τε ζῶσιν" Eustath. hoc alterum erat quoque in Barocc. Mori.

καὶ ᾧ κατατεθνήσκασιν. Vrat. d. κατεθνήκασιν. Tum καὶ ᾧ est pro ἠδὲ ᾧ. vt iterum inf. 670.

666. μηδὲ τρωπᾶσθε Φόβονδε. „ quod membra sibi non respondent. ἔδει γὰρ, μὴ τρωπᾶσθε δέος. Immo vero sequi debebat, μηδὲ τρωπᾶσθαι. Et hoc animadverterant illi, qui aut legerant aut correxerant μηδὲ τρωπᾶσθαι Φόβονδε. Ita legitur in Townl. fragm. Mosc. Vrat. b. A. et in ipso Ven. A. etsi praefixum est Scholio A. τρωπᾶσθε, nec monitum quicquam. τρωπάασθαι, τρέπεσθαι Schol. br. in ed. pr. quod postea. edd.: τρεπάασθαι. corrupte quoque Suidas: τροπᾶσθαι, τρέπεσθαι, ad h. v. Eustath. τρωπᾶσθαι et τρώπασθε. In Mori. Barocc. τροπάασθαι. αι in Homero corripi interdum aut correptum occurrere, ante consonam, error est dudum a viris doctis damnatus; itaque τρωπᾶσθαι Φόβονδε omnino explodendum est. Lectum τροπάασθε inde a Flor. Aldd. Rom. et in Cant. ac tribus Vindob. τροπᾶσθε Vrat. d. Clarke recepit τρωπᾶσθε, ex Harlei. quod est quoque vt dixi in Schol. A. et Lipsi. Ita quoque τρωπᾶτθαι Π, 95 vbi tamen eadem est variatio. Et τρωπᾷν in Odyss. T, 521. Ω, 535. Nec aliter variat lectio in στρωφᾶσθαι et στροφάασθαι sup. I, 459.

In Barocc. erat ἱστάμεναι. Bentlei. emendabat ἱστάντες κρ. vt conueniret cum τρωπᾶσθε. vix probes factum. Esi sic Λ, 590 ἀλλὰ μάλ' ἄντην ἵστασθ' ἀμφ' Αἴαντα.

Φόβονδε. Schol. A. εἰς Φυγήν.

667. καὶ θυμὸν ἑκάστου. iterum interpolatum pro θυμόν τε ἑκάστου.

668 ad 673. „ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ. quia antea nullius caliginis mentio est facta; quomodo autem Hectorem nunc demum viderunt Achiui, qui ante Troianorum ordines tam acriter pugnabat? et quomodo fugere poterant, si tenebrae obductae erant? Minerua autem Iouis minis territa, non adfuit nec interfuit pugnae. Haec Sch. A. At Sch. B. cum Lipsi. tantum tres priores versus damnare videtur. (Ita ceteris deest nexus idoneus Forte tamen inest aliquid quod ad verum ducat. Infer

forte fuere primo tres posteriores versus; tum succesſit alius qui ad sententiam melius concinnandam priores interposuit.) Adiicit his Sch. B. „priores tres versus ἀθετεῖσθαι, quod antea nihil narratum, vnde caligo venerit; tum, vnde Minerua repente apparuerit, quae inter deos sedebat. Posse tamen respondere: reliquisse poetam haec ipsa lectori, vt substitueret et expleret, Mineruam quoque, etiamsi non praesentem, potuisse caliginem tuferre, vt Agamemnonem Iuno monet: sup. Θ, 218 *εἰ μὴ ἐπὶ Φρυσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη.*" Secundum haec nullus dubito pro alieno fetu rhapsodi locum de Aiace Il. P, 643 sqq adumbrantis, hos sex versus habere: etsi eos iam Virgilio lectos suspicor in loco Aen. XII, in quo Aiacem, Hectorem et nauem incensam ante oculos habuisse videri potest; nam 669 *Vt primum discussae vmbrae et lux reddita menti.* Nemini acutiori probabitur Eustathii *commentum* quod et Clarke amplexus est, caliginem sublatam esse terrorem Achiuorum Nestoris prudentia dispulsum. Omnino varius vsus *τῆς ἀχλύος, caliginis* ap. Hom. et Virgil. non bene discernitur. Alius vsus eli in deliquio aut in morte; v. c. E, 696 alius est in summo ac repentino dolore, *ἄχεος νεφέλη.* Iterum diuersus vsus in mirabili ac diuina caligine a diis obiecta: vt Il. E, 127. Υ, 321—341. scil. re in maius aucta ex nube seu puluere aerem obducente: vt P, 643—650. 269. Π, 567.

669. *θεσπέσιον* et ad *νέφος* et ad *φῶς* referri posse, obseruat Sch. A. alterum hoc vix bene.

670. *ἠμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πολέμοιο.* „Pro *καὶ* debebat esse *ἠδὲ*, vt esset *ἠμὲν πρὸς νηῶν, ἠδὲ πρὸς μάχης*" Sch. B. Similem vsum *τοῦ καὶ* vidimus sup. 664. Eustathius: „*πρὸς νηῶν ἢ παρὰ νηῶν*" *πρὸ νηῶν* vn. Vindob. et Lipsi. a m. sec. et gl. *ὑπὲρ, πάρ.* Et *παρὰ νηῶν* Vrat. b.

ὁμοίου πολέμοιο. scribebatur *πτολέμοιο*, cum Barocc. Ven. B. at vt locum non habet, nisi vbi antecedens breuis est producenda. Probabile fieri, Homericum fuisse *ἰφθίμοιο πτολέμοιο*; iam ad I, 440 vidimus.

672. 3. Equidem non video quam bene haec partic. procedat: qui *retro stabant* otiosi, versus mare adeoque et ipsi *apud naues*; qui *pugnabant*, sane pone priorem nauium ordinem stabant: nec bene tamen παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι dicuntur, quod vbique alium sensum habet, dum opponitur campus et vallum: v. c. B, 392 ὃν δέ κ' ἐγὼ ἀπ. Adiecta v. 673 στιγμὴ vix alio referenda quam ad ipsum obelum.

ἐφέστασαν Barocc. οὐδὲ μάχοντο Townl. et recte.

673. ἠδ' ὁπόσοι Cant. Versus aberat a Lipſ. haud dubie librarii feſtinatione. Cur in edd. παὸ νηυσὶ dictum ſit, non παρὰ, non aſſequor. Et eſt παρὰ in Ven. Townl. fragm. Moſc. vn. Vindob.

675. ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἷες Ἀχαιῶν. ἀφέστασαν, recte haud dubie. ſicque Ven. Lipſ. Cant. Harl. Townl. Vrat. omnes, etiam Euſtath. cum Rom. et Flor. Ald. 1. Induxit ἐφέστασαν Ald. 2. quod et habet Barocc. ſed iterum expulit recte Clarke. Infra demum 703 ἐφέστασαν ἀλλήλοισι locum id habet.

676. ἀλλ' ὅγε νηῶν ἴκρι' ἐπῴχετο, μακρὰ βιβάσθων. ἴκρια νηῶν. primum vox occurrit, cuius varia fuit acceptio: Sch. A. B. ἴκρια, οἱ μὲν τὰ κατάστρωμα. οἱ δὲ τὰ κατὰ πρῶραν καὶ πρύμναν ὡς σανιδώματα. ἢ τῶν ἐξέχοντα ἄκρα. ἢ τὰς καταγωγάς. possunt haec inter ſe conciliari? Cum notum ſit, illius aetatis naues non totas, ſed verſus proram et puppim tantum fuiſſe conſtratas tabulis: media parte relicta aperta, in qua ſedebant remiges: cf. inf. 729. Hinc ſunt ἴκρια πρώρης Od. M, 229. 430. media ea pars aperta dicta quoque eſt ἄκπλος. Apollon. Lex. ἀπ' ἰκριόφιν. ἀπὸ τοῦ ἱκρίου (Od. M, 414.) λέγει δὲ ἱκριον καὶ τὴν τοῦ κυβερνήτου καθέδραν. (immo memorat conſtratum in puppi, in quo ſedebat gubernator) ἴκρια δὲ καὶ τὰς σανίδας, καὶ τὰ κέρατα τὰ ἐξέχοντα ἄκρον. proram et puppis) λέγει. (Haec et ſimilia ſunt quoque ap. Euſtath. Heſych. Sch. Apoll. Arg. I, 566.): Euam ἴκρια non ἰκρία ſcribendum eſſe, Sch. A. monet: de quo nonnihil

quoque Etymol. Euſtath. cf. ad Heſych. notam. duxerunt ſcilicet, ab ἴκω, vnde et ἰκρίον ſcripſere.

βιβάσθων. de voce ſecundum grammaticos eſt dictum ad N, 809. In Cant. βιβάσκων. quod et vn. Vindob. exhibet.

677. τὸ ξυστὸν (δόρυ, ἐξυσμένον) νώμα, ἐκίνει.

678. κολλητοῦ βλήτρῳσι. τὸ βλῆτρον vt τὸ λαῖτρον. Sch. A. cf. Euſtath. βλήτρωσι, συμβλήμασι καὶ συμπλοκαῖς Sch. A. vnde corrige Suidam: βλῆτρον τὸ σύμβλημα. lege σύμβλημα. commiſſura. Apollon. Lex. adſcripto verſu: τοῖς κατὰ τὰς συναρμογὰς γόμφοις, ὁ δὲ Ἀπίων . . . deficit Apionis interpretatio: de qua diſputat Villoiſon. Vox antiquata a βλῆμι vel βλέω. Poteſt eſſe ὃ βέβλεται, ἐμβέβλεται, συμβέβλεται, περιβέβλεται. Duae videntur fuiſſe interpretationes vocis: altera, vt ſint conti, e quibus maior ille contus fuit coagmentatus, altera, vt ſint *claui, paxilli*, vel *annuli*, vincula, quibus illi conti iuncti tenerentur. Ita diſpeſcas dicta in Schol. br. Euſtath. Heſych. (vbi ſunt βλητοί, pro βλῆτροι, vel βλῆτρα) Suida. Etymol. cf. ſup. ad 389.

Voc. δυωκαιεικοσίπηχυ vna voce ſcribere iubent Sch. A. Apion et Herodorus ap. Euſtath. vt alia. Diuiſim ſcilicet ſcriptum ab aliis, vt in Mori. Vrat. b. d. fragm. Moſc. εἰκοσάπηχυ editum in Ariſtide T. II, p. 258.

679. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς. „quod κέλητα poeta nouit; heroes autem equo vtentes non exhibuit. Alter locus, quo equitis meminit, eſt Od. E, 371 Vlyſſes naufragus ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαίνε, κέλητι ὡς ἵππον ἐλαύνων.“ Sic Sch. A. melius quam Sch. B. qui anachroniſmi accuſat poetam; atqui is non Aiacem heroem κελητίζειν dixit, ſed tantum rem in comparatione memorat; adeoque rem ſuae aetatis. cf. Euſtath. Additur, mox a Sch. A. κελητίζειν alios binis vocibus diremere, κέλητ' ἴζειν, male, cum ſic κέλητ' eſſet ſcribendum, κέλητι ἴζειν. quod ineptum eſt. cum ex κέλης. ητος. fit κελητίζειν. Eſt autem κέλης ipſe equus, cui quis inſidet. Copioſus eſt in h. v. Etymol. adde Sch. br. Eu-

ſſath. Suidam. qui *κέλητα ἐλαύνειν* reddit. — In fronte verſus *ὡδ' ὅτ'* ſphalma Ald. 2. quod ſeruarunt inde expreſſae edd.

680. *ὅςτ', ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους.* Ita vulgo lectum: *συναγείρεται.* „*ἐκ πολέων. ἀντὶ τοῦ, ἐκ πολλῶν, τοὺς ἐπιτηδείους, οἷον ἀρίστους καὶ ἰσοταχεῖς συναγάγῃ ἐκδεξάμενος* (leg. *ἐκλεξ.*)" Sch. B. recte: non a *πόλις*, vnde Homero eſt *πολίων*, ſed *πολύς*. Sup. B, 131 *πολλέων ἐκ πολίων.*

συναγείρεται. Sic edd. et codd. optimi quoque Townl. fr. Moſc. Ven. Sch. br. A. et B. at hic cum Sch. Lipſ. norat legi quoque *συναείρεται. ἀντὶ τοῦ· συζεύξει. ὡς τὸ, σὺν δ' ἤειρεν ἡμᾶσι.* (ſup. K, 499 ad quem loc. vide Obſſ.) Praefert hoc haud dubie veram antiquitatem, cum proprie ad rem ſpectet *τὸ συζεῦξαι.* tum intelligi poteſt, quomodo vulgarius *συναγείρεται* proceſſerit ex altero. Scholion. fragm. Moſc. *τὸ συναγείρεται κατ' οὐδὲν ἀναγκαῖον ἐγράφη, διὰ τοῦ γ, ἁμαρτημάτων ὂν γραφικῶν. ἐπεικῶς τε γὰρ συναείρεται μᾶλλον σημαίνει προσεχῶς τὸ συνάγει καὶ συναρμόζει. καὶ ἐν ἄλλοις· σὺν δ' ἤειρεν ἡμᾶσι, σὺν ἦγαγε τοὺς ἵππους.* ductum hoc ex Porphyrio vt ſtatim dicam. Scilicet eandem lectionem defenderat Philemon *ἐν τοῖς συμμίκτοις* loco deſcripto ap. Porphyr. Qu. Hom. ſ. 8. etſi ipſe Porphyrius vulgarem lectionem defendit. cum e pluribus praeſtantiores equi eligantur. Euſtath. *συναγείρεται ἢ συναείρεται ἵππους.* et prius *ἐκλέγειν συνάγει*, poſterius *συζευγνύειν καὶ ὁμοῦ εἴρειν.* Addit hos ipſos antiquis appellatos *ἀμίππους*, et explicat hinc Sophoclis *Βορέαν ἄμιππον* (Antig. 985. vbi aliter Sch.) At vox illa plures alios ſignificatus habuit: cf. Harpocrat. li. v. qui et ipſe verſum Homericum excitat.

Porro (in 680.) *ὅςτ'* in fronte verſus Euſtath. exponit *ἀντὶ τοῦ, οὗτος* quod recte refellit Clarke. At *ὅς τε — διώκει* cohaerent; et verſu antec. *ὡς δ' ὅτ'* plena oratio eſſet *ὡς ἀνὴρ — φοιτᾷ, — ὡς Ἀτὼς ἐφοίτα.*

681. *σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα πρὸτὶ ἄστυ διώκει.* haec eſt lectio edd. inde a Flor. Aldd. Rom. Euſtathii

ἐίρται est in Ven. Gaet. Lipſ. Townl. Vrat. b. est et hoc Homericum. Sch. A. Addit. „γρ. διώκῃ.“ Hoc habet fragm. Mosc. quod et ipsum est in vsu poetae, post ὡς δ' ὅτε. In Harlei. vtrumque scriptum est διώκῃ et ει. in Vindobb. διώκει. διώκῃ et διώκει. σεύας Harlei. Verum ἔσσυα, σεῦα, σεύατο, ex aliis locis nouimus, vti σεῦα Il. Υ, 289, σεῦαν Od. Ζ, 89. σεύατο aliquoties. Nunc video esse quoque in Apollonii Lex. σεύας, παρορμήσας. et in Hesych. σεύας (corrupte σευάσας) παρορμήσας. διώξας. Σεύας ἐκ τοῦ ἰθύω. Rem expedit Etymologus in σεύω. Est hinc ἐπισεύας ap. Pindar.

682. πολέες τέ ἑ θηήσαντο. non modo in Flor. et Ald. 1. sed in omnibus Aldd. erat πολέες τε ἐθηήσαντο, nec correctum, nisi e Romana a Turnebo et al. Praua illa scriptura est etiam in Vrat. A. et haud dubie in aliis quoque.

θηήσαντο. μετὰ θαύματος εἶδον. Schol. br. recte, ex vsu vocis. cf. ad Χ, 370.

683. 684. ὃ δ' ἔπαδον ἔνθα καὶ ἔνθα, αἰεὶ Τρώεσσιν ἄλλεσ' ἐπ' ἄλλοις ἀμείβεται, οἱ δὲ πέσοντες. Varie inflectunt iuncturam. Schol. br. ἀμείβεται ἐπ' ἄλλοις quod fieri vix pot. est. alii Τρώεσσιν ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, vtrisit Τρώεσσι ἀμοιβαδόν. Probabilior videtur mihi esse ratio: ἐπαμείβεται ἄλλος ἄλλεται, quod alias ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ. Harpocration p. 28 ἀμείψαι adnotat verba: Τρώεσσιν ἄλλος ἐπ' ἄλλον. nihil addens praeterea.

686. μακρὰ βίβας. Sic quoque Venetus. At Schol. A. „γρ. βίβῶν.“ et hoc legitur in fragm. Mosc. et vno Vindob. vti erat lectum sup. 307.

687. αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε. Schol. B. αἰεὶ ἀντὶ τοῦ, συνεχῶς. Sic Ψ, 502. αἰεὶ δ' ἡνίοχον κατὰ ῥαθάμιγγες ἔβαλλον.

σμερδνόν. δεινὸν, καταπληκτικόν. Apollon. Lex. ad h. v. βοάων vitiose Barocc.

688. ἀμυνέμεν. alii, vt Lipſ. scribunt. ἀμυνέμεν'.

690. ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰόλος ἔθνος ἐφορμᾶται πετεηνῶν etiam h. l. Vrat. b. vt alii alibi et sup. 238.

αἰετὸς αἰόλος Schol. B. αἰόλον δὲ θερμὸν, ἢ ἐναλιον, ἢ μέλαν. Addunt Schol. Ln. ὀξὺν ἢ σφοδρόν. Eandem contentionem iam vidimus ad B, 839; acquiescamus equidem in colore fulvo.

Comparationem Achivorum cum animantibus contemtus non pro tenui et indigna esse habendam, monet Schol. B. et laudat alteram similem cum sturnis P. 755.

691. 2. ποταμὸν πάρα βοσκομενάων ἢ χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων. Homero ἡ χὴν, ἡ γέρανος dicta sunt, nec tamen necesse, vt etiam sit dictum ἡ κύκνος" Schol. A. γρ. ἔθνος ἔΦ' ἑρμῆται. et παραβοσκομενάων, vna voce." Barnes. alterum hoc exhibet quoque ed. Rom. Harl. Vrat. b. d. fragm. Mosc.

ποταμῷ πάρα Harlei. bene et hoc.

693. 694. ὡς Ἑκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρῴροιο ἀντίος ἀΐξας. Sic edd. ἀντίος ἀΐξας, et codd. At Venetus ἀΐσσων. adiecto Scholio ἀντίος ἀΐξας. Ἀρίσταρχος, ἀντίος, ἀκαιτῶν σ. fuit ergo et h. l. deorum ab aliis ἀντίον. νεός. νεῶς, Eustath. cum Harlei Vrat. b. d. fragm. Mosc. et vn. Vindob. Nec refert, vtro modo scripseris. cf. ad vs. 704.

κυανοπρώρου. siue quod picta malus colore caeruleo, siue nigrans. Aqua maris eum aere. Apud Etymologum in πρώρα legitur κυανοπρωίρους. ex nimia subtilitate et doctrinae copia. grammaticis nonnullis visa est vox πρώρα orta esse ex πρώιρα, itaque scribendum esse aiebant πρώρα. Atqui est πρώρα, πρώρεος, πρώρειος, et πρωρός.

694. τὸν δὲ Ζεὺς ὦρσεν ὄπισθε. Ita iam edd. Flor. Aldd. ὦρσεν. at ὦσεν illatum ex ed. Rom. et Eustath. ὦρσεν ἢ μᾶλλον ὦσεν. quod etiam habet Vrat. d. At ceteri codd. ὦρσεν, etiam Venetus, cum Scholio: Ἀρίσταρχος, ὦσ' ἐνόπισθεν. quod emendandum: ὦσεν ὄπισθεν. Minus bene hoc haud dubie supra N, 83 τῷρα δὲ τοὺς ὄπισθεν Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς item 125. 794. et sequi-

vim verbi altero ὄτρυνε. ὄρσαι, ὀτρῦναι, solent dii, quoties ad virtutem exserendam incitant, impellunt. Contra ὦσαι, ὦθειν, quoties simili positu occurrit; vim hostilem declarat vt sup. Δ, 535. E, 826 et al. Etiam alio modo Patroclum a tergo impellit Apollo Π, 731.

695. χειρὶ μάλα μεγάλῃ. Sch. B. supplet ὡς. alios pro ἐνέμει dictum accipere ait, vel vt terrorem iniiciat, vel vt manum Iouis (fedebat is adhuc in Ida, non in Olympo) ad tetram pertingere significet. Inepte. Tenendum est, πρὸς τὸ ἐκπληκτικὸν εἰς φαντασίας valere hoc adiectum χειρὶ, ex antiquo sermone et vsu, etsi non proprie ac vere.

696. αὔτις δὲ δρομῆϊς — versum recitat Dio Or. VIII p. 283. R. vbi est αὐδις.

697. Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν. „quod φαίης est pro φαίη τις ἄν. Schr. A. Laudat versum cum Suida Schol. Aristoph. Acharn. 24. vbi expressum φαίης κακμῆτας. vt et olim ap. Longin. f. 26 qui hac personarum mutatione, tertiae in secundam, magnam vim orationi accedere ait. cf. ad E, 85.

698. ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ. ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο. Tyrannio scripserat: ἀντέσθ', vt sit ἀντέσθαι vt λαβέσθαι πυθέσθαι. (Voluit esse ἀντῶ futurum secundum ab ἄντᾱ) At ἄντεσθαι et ἀντόμαι non hoc vno loco occurrit; Ratim B, 595 de Musis: ἔνθα δὲ Μοῦσαι ἀντόρεναι. et est ἄντεσθαι, ἀκτενεῖν καὶ τὸ ἐξ ἐναντίας ἐλθεῖν in Etymol. Etiam Apollon. Lex. ἄντεσθαι. ποτὲ μὲν, λιτανεύειν. ποτὲ δὲ, ἐξ ἐναντίας παραφίνεσθαι, hoc versu adscripto: vnde sua repetiit Hesychius. Est autem h. l. ἄντεσθαι ἐν πολέμῳ, συμμίξαι ἐν μάχῃ. — ὡς ἐσσυμένως. non nunc est *sed strenue*, ταχέως vt alibi et sup. Γ, 85 sed *concitate, acriter*. προθύμως. quod est inter alia ap. Hesych.

700. σὺν ἔφατ' οὐ φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ πάκοῦ, ἀλλ' ὀλέσσαι. ὑπὲκ πάκοῦ Ven. vt vbique variat in hoc scriptura — οὐ φεύξεσθαι ἀλλ' ὀλέσσαι. antiqua forma pro ὀλέσσαι μᾶλλον ἢ φεύξεσθαι. Est φεύγεσθαι h. l. ex *discrimine incolumem discedere*, effugere vt saluus fis.

ter et post priorem nauium ordinem, verso tamen versus Troianos ore, ita vt ipsas naues prioris ordinis in conspectu haberent: περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο. Iterum ambiguum, quo sensu νῆες ἄκραι dictae sint: an respectu ceterarum, quae a tergo versus mare alio ordine positae erant? an ἄκραι νῆες sunt τὰ ἄκρα τῶν νηῶν, vt *puppibus suis* versus campum ac vallum versis vtrinque eos, recipientes se, tegerent naues. At hoc non conuenit iis, qui iam a tergo nauium substiterant; nam versus mare prorae erant versae. Hoc puto sensit, qui in Sch. br. apposuit ἄκραι. αἱ πρῶραι. Quaeri porro potest τοὶ δ' ἐπέχυντο sintne Troiani an ipsi Achiui; si prius, dubitare licet, an non εἰσωποὶ sint et ipsi Troiani. Fuere qui hoc amplecterentur apud Sch. B. Fuit in his Porphyrius; cuius etiam est ζήτημα in Sch. B. si iam eo vsque processerant Troiani, vt inter naues penetrauissent, cur non statim ignem nauibus vtrinque iniecerant? Concinnior inde exsitit narratio. Verum reliqua oratio videtur postulare, vt εἰσωποὶ sint Achiui.

Cum his tamen versus subiecti 655 sq. Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν habent quod non satis cohaereat; loco priore *intra puppes* subsistunt; altero loco, eodem momento, *apud tentoria* subsistunt. Fateor me dudum suspicatum esse: totum locum 655 — vsque ad 674 οὔτ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι, esse fetum ingenii rhapsodi alicuius, qui similes Nestoris hortatus interposuit, ac supra fuere Aiacis et Hectoris; coagmentatus est locus repetitis verss. et ex parte alienis a re. Interea in Notis apposui rationem, qua sententiae satis bene inter se coniungi possunt.

654. νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο. non est ab ἐρύω, *feruo* media breui, traho: *adductae*, sed a ῥύω, ἐρύω, ῥύομαι, *seruo*. v. Exc. IV ad lib. A.

656. νηῶν τῶν προτέρων. Ita in edd. legebatur; Ven. A. et B. τῶν πρωτέων. et Sch. A. γρ. τῶν πρώτων καὶ πρότερον καὶ πρωτέων. At Sch. B. et L. ἀπὸ τοῦ πρώτου τῶν πρωτέων. μέμφεται δὲ Διονύσιος· οὐ γὰρ τὰ πρωτεῖα, φησί, περισπᾶται. Si recte assequor, grammaticus ait,

vim verbi alterc ὄτρυνε. ὄρσαι, ὀτρύνειν, solent dii, quoties ad virtutem exserendam incitant, impellunt. Contra ὦσαι, ὦθειν, quoties simili positu occurrit, vim hostilem declarat vt sup. Δ, 535. E, 626 et al. Etiam alio modo Patroclum a tergo impellit Apollo Π, 791.

695. χειρὶ μάλα μεγάλῃ. Sch. B. supplet ὡς. alios pro ὀνόματι dictum accipere ait, vel vt terrorem iniiciat, vel vt manum Iouis (sedebat is adhuc in Ida, non in Olympo) ad tetram pertingere significet. Inepte. Tenendum est, πρὸς τὸ ἐκπληκτικὸν τῆς φαντασίας valere hoc adiectum χειρὶ, ex antiquo sermone et vsu, etsi non proprie ac vere.

696. αὔτις δὲ ὁρμείην — versum recitat Dio Or. VIII p. 283. R. vbi est αὖθις.

697. Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν. ,, quod Φαίης est pro φαίη τις ἄν. Sch. A. Laudat versum cum Suida Schol. Aristoph. Acharn. 24. vbi expressum Φαίης κακμῆτας. vt et olim ap. Longin. f. 26 qui hac personarum mutatione, tertiae in secundam, magnam vim orationi accedere ait. cf. ad E, 85.

698. ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ. ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο. Tyrannio scripserat: ἀντέσθ', vt sit ἀντέσθαι vt λαβέσθαι, τυθῆσθαι. (Voluit esse ἀντῶ futurum secundum ab ἄντημι) At ἄντεσθαι et ἄντομαι non hoc vno loco occurrit; Ratim B, 595 de Musis: ἔνθα δὲ Μοῦσαι ἀντόμεναι. et est ἄντεσθαι, ἀντεύειν καὶ τὸ ἐξ ἐναντίας ἐλθεῖν in Etymol. Etiam Apollon. Lex. ἄντεσθαι. ποτὲ μὲν, λιτανεύειν. ποτὲ δὲ, ἐξ ἐναντίας παραφίνεσθαι, hoc versu adscripto: vnde sua repetiit Hesychius. Est autem h. l. ἄντεσθαι ἐν πολέμῳ, συμμίξαι ἐν μάχῃ. — ὡς ἐσσυμένως. non nunc est *sedfinanter*, ταχέως vt alibi et sup. Γ, 85 sed *contentate, acriter*. προθύμως. quod est inter alia ap. Hesych.

700. οὐκ ἔφατον φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι. ὑπὲκ κακοῦ Ven. vt vbique variat in hoc scriptura — οὐ φεύξεσθαι ἀλλ' ὀλέεσθαι. antiqua forma pro ὀλέεσθαι μᾶλλον ἢ φεύξεσθαι. Est φεύγεσθαι h. l. ex *discrimine incolumem discedere*, effugere vt saluus sis.

καὶ ᾧ κατατεθνήσκασιν. Vrat. d. κατεθνήκασιν. Tum καὶ ᾧ est pro ἠδὲ ᾧ. vt iterum inf. 670.

666. μηδὲ τρωπᾶσθε Φόβονδε. „ quod membra sibi non respondent. ἕδει γὰρ, μὴ τρωπᾶσθε δέος. Immo vero sequi debebat, μηδὲ τρωπᾶσθαι. Et hoc animadverterant illi, qui aut legerant aut correxerant μηδὲ τρωπᾶσθαι Φόβονδε. Ita legitur in Townl. fragm. Mosc. Vrat. b. A. et in ipso Ven. A. etsi praefixum est Scholio A. τρωπᾶσθε, nec monitum quicquam. τρωπάασθαι, τρέπεσθαι Schol. br. in ed. pr. quod postea edd.: τρεπάασθαι. corrupte quoque Suidas: τροπᾶσθαι, τρέπεσθαι, ad h. v. Eustath. τρωπᾶσθαι et τρωπᾶσθε. In Mori. Barocc. τροπάασθαι. αι in Homero corripi interdum aut correptum occurrere, ante consonam, error est dudum a viris doctis damnatus; itaque τρωπᾶσθαι Φόβονδε omnino explodendum est. Lectum τροπάασθε inde a Flor. Aldd. Rom. et in Cant. ac tribus Vindob. τροπᾶσθε Vrat. d. Clarke recepit τρωπᾶσθε, ex Harlei. quod est quoque vt dixi in Schol. A. et Lips. Ita quoque τρωπᾶσθαι Π, 95 vbi tamen eadem est variatio. Et τρωπᾷν in Odyss. T, 521. Ω, 535. Nec aliter variat lectio in στρωφᾶσθαι et στροφάασθαι sup. Λ, 439.

In Barocc. erat ἱστάμενοι. Bentlei. emendabat ἱστάντες κρ. vt conueniret cum τρωπᾶσθε. vix probes factum. Etsi sic Λ, 590 ἀλλὰ μάλ' ἄντην ἵστασθ' ἀμφ' Αἴαντα.

Φόβονδε. Schol. A. εἰς Φυγήν.

667. καὶ θυμὸν ἑκάστου. iterum interpolatum pro θυμόν τε ἑκάστου.

668 ad 673. „ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ, quia antea nullius caliginis mentio est facta; quomodo autem Hectorem nunc demum viderunt Achiui, qui ante Troianorum ordines tam acriter pugnabat? et quomodo fugere poterant, si tenebrae obductae erant? Misesne autem Iouis minis territa, non adfuit nec interfuit pugnae." Haec Sch. A. At Sch. B. cum Lips. tantum tres priores versus damnare videtur. (Ita ceteris deest nexus idoneus. Forte tamen inest aliquid quod ad verum ducat. Inserti

Cur Protesilai nauis cremata fuerit, nec alius e ducibus, caussam repetit Schol. B. a decoro: ignoscendum fuisse eius copiis, si nauem non tutarentur, quandoquidem ducem summum amiserant; at turpe futurum fuisse cuiuis e ducibus adhuc viuentibus, si ignem a naui arcere non valuissent. Fuit quoque ζήτησις, quam seruauit Schol. Mosc. ἐζήτηται, διὰ ποίαν αἰτίαν μόνην τὴν τοῦ Πρωτεσιλάου παρέδωκε καῖειν καιομένην; ῥητέον οὖν ὅτε ἠθέλησε Ὅμηρος ἐμπρῆσαί τινος τῶν ζώντων, μή πως ἀναιδρίαν αὐτοῦ τις δόξῃ καταγινώσκειν. Ex his sua petierunt Schol. br. et Eustath.

709. οὐδ' ἄρα τοίγε τάξων αἰνὰς ἀμφὶς μένον. αἰνὰς, tanquam insolitam vocem, enarrant omnes; primo loco Apollon. Lex. αἰνάς· τὰς φορὰς καὶ τὰς ὁρμὰς laudato hoc ipso versu: (quod ibi adiicitur ex Apione alienum est, et spectauit forte ad vocem ἄκων, etsi per se probandum non est.) Exscripsit Apollonium Hesychius in ἀϊνάς. In eodem est quoque ἀεικάς· μάχας. ὁρμὰς, ἢ βολὰς τόξων. Ductum ἡ αἰκὴ ab ἄϊξ, ἄϊκος, quod est ap. Apollon. Arg. IV, 820 de procellis: Αἴολον αἰκείως ἀνέμων ἄϊκας ἐρύξειν. cuius loci Scholion uberius seruatum est in Etymol. ἄϊκας (male scribitur ἀϊκὰς, ab αἰκὴ quod in Homero est.) Est quoque κατάϊξ in Apollon. III, 1374. et πολυάϊξ, quod Sch. A. h. l. reuocat in mentem ex Il. A, 165. — ἀμφὶς, eminus h. l. nam opp. αὐτοσχεδόν. Male Sch. B. χωρὶς ἀλλήλων, vel, vt: Κρόνου ἀμφὶς ἐόντες. Sch. br. ἀμφὶς μένον, περιέμενον. Eustath. melius: ἰδίᾳ καὶ παρεντός. Habet enim hunc proprium apud Iones vsum τὸ ἀμφὶς εἶναι, vt modo seiunctionem modo priuationem significet: vt in Herodoto passim

710. ἀλλ' οἵγ' ἐγγύθεν — Locum, qui sequitur, melius reddi non posse, etsi omnes rhetores operam in vnum contulerint, pronuntiat Eustathius. Alia addit Barnes. Scilicet laudem habet locus ἐναργείας et in rerum specie sensui obiecta et in verborum delectu.

711. ὀξέσι δὴ πελέκεσσι. „*dein omnino*“ Clarke: vim quoque inesse ratus. Ap. Dion. Or. VIII, p. 283. qui vss. 696. et 711. 2. coniunctim recitat, est ὀξέσι δὲ π.

712. καὶ ξίφεσι μεγάλοισι καὶ ἐγχείῃσιν ἀμφιγύοισιν. ἀθετεῖται, ὅτι εὐτελὴς ὁ στίχος, καὶ ἰδιότης τῆς μάχης οὐ σώζεται. Scilicet nouum est, *securibus et bipennibus* pugnari, gladiis vero et hastis in omnibus pugnis res geritur. Acutum est iudicium, quod Aristarchi fuisse e Schol. B. et Sch. Lipſ. didicimus, etsi verbis turbatis. Erat tamen potius id dicendum: *securibus et bipennibus*, tanquam quod insolitum esset, non primo, sed altero loco ponendum fuisse, ne exilis versus esset. Repoſuerat Dionysius (Thrax) memorari tamen mox: πολλὰ δὲ φάσγανα quibus ideo eos nec minus pugnasse necesse sit. Addiderant alii, cumulari a poeta telorum genera διὰ τὸ φαντάζειν τὸν ἀκροατήν. ἐγχείῃσιν ἀμφιγύοισι esse puto simpliciter *anceps* ἐνσφυρε. At veteres multis modis acceperunt. v. Apollon. Lex. ἀμφιγύοισιν. hoc versu apposito. cf. sup. ad N, 147.

713. πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ, μελάνδετα, κωπήεντα. „quod non gladii eorum, qui iis vtebantur, in humum decidebant, sed *caesorum*, amputatis manibus vel brachiis“ Sch. A. Mirum visum est, enses ab humeris cadere; apud animum fingere licet, enses, quos manu pugnantes tenebant, aut thoraci hostis inflictos aut a thorace reflictes, humi cecidisse. Nec video, quid in hoc improbari possit. Etiam mox Fl. 114 Hector hastam Aiacis ita ense suo praecidit, vt ferrum humi caderet deiectum. μελάνδετα, κωπήεντα. Videtur alterum ad alterius interpretationem spectare: φάσγανα μελαίνας κώπας ἔχοντα. Etymol. in κώπη. κωπήεντα· ξίφη, μελάνδετα. σιδηρόεντα (Kulenk. emendabat σιδηρόδετα) ἢ μελαίνας λαβὰς ἔχοντα. μέλας autem ferrum declarare putatur, sic: Sch. B. σιδηρόδετα· ἐπεὶ, φησὶ, μέλας ὁ οὐκ ἔστιν σίδηρος. (Versus Hesiodeis insertus est Op. et D. 151) οἱ δὲ, ἐπιμελῶς ἐνδεδυμένα (f. ἐνδεδεμένα)

ὡς πρὸς τὴν λαβήν. " an hi legerunt μελάνδετος? Repetit quoque Eustath. Alia admiscet Hesych. ad quem v. Notam et Scholq Eurip. Phoen. 1096. Seriores μελάνδετον ἄορ, ξίφος, σπάθη, (ut Aeschyl. VII. ad Theb. 48.) simpliciter pro ferreo dixere: etsi scutum esset coriis ferro obductis factum; unde et Tibullus dixit simul *Non tria sunt duro consuta corpora ferro*, non sunt διηρθρωμένα, ἢ σιδηρᾶ — κατεφράγατο νῶτα βοείαις etiam Apollonius Arg. IV. 696.

714. ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον. Sch. A. πρόσω ἀφῆκε τῶν χειρῶν. Scilicet suis manibus πέσεν quod et Ven. B habuisse videtur, cum Lips. Vrat. d. Eustath. Idem fragm. Mosc. vno Vindob. et habens edd. Flor. Aldina Repositum πέσεν ex ed. Rom. in duobus Vrsinis. Porro ἐκ χειρὸς edd. eaedem cum Harlei. mutatum et hoc e Romana.

715. ῥέα δ' εἰ. hemistichium iam vidimus Δ, 451. Θ, 65 et al.

716. ἔ — quod Zenodotus scripserat οὐκ ἐμμεθίει. " debuit librarii vitium esse in aliquo codice. μεθίει Schol. Apollonii I, 1089. vbi versus appositus. Sed μεθίει iam vidimus ad Z, 523. Κ, 122 et al. ἐμεθίεμεν Bentl.

717. ἄφλαστον. notum nunc satis est, esse *apluster*, ornamentum in extrema *puppi* ad formam pinnarum. Saepe id occurrit in numis; etiam in tabula consecrationis Homeri, vbi Odysseae argumentum designat. — Accurate de eo agit Schol. B. quod e Didymo petitum esse, discas ex Eustath. qui eadem recitat κατὰ Δίδυμον, ὡς φησι Παυσανίας, cuius lexico Eustathius vtebatur. Idem Sch. B. refellit eos, qui cum *acrostolio*, quod in *prora* erat, confundunt: in quibus sunt ipse Schol. A, Schol. br. et, auctor erroris, Apollon. in Lex. h. v. quem iam notauit grammaticis ad Apollonii Argon. I, 1089. hoc ipso versu nostro adscripto. Villoison e ms. Lexico attulit: Ἄφλαστα, τὰ ἀκροστόλια. Ἀπολλόδωρος. Haberet ad eo error auctorem etiam antiquiorem. Verum corruptum est nomen; nam Apollodorum grammaticum, etsi locus,

ſmith. Suidam. qui *κέλητα ἐλαύνειν* reddit. — In fronte verſus *ὠὸ' ὅτ'* ſphalma Ald. 2. quod ſeruarunt inde expreſſae edd.

680. *ὅςτ', ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους.* Ita vulgo lectum: *συναγείρεται.* „*ἐκ πολέων. ἀντὶ τοῦ, ἐκ πολλῶν, τοὺς ἐπιτηδείους, οἷον ἀρίστους καὶ ἰσοταχεῖς συναγάγῃ ἐκδεξάμενος* (leg. *ἐκλεξ.*)" Sch. B. recte: non a *πόλις*, vnde Homero eſt *πολίων*, ſed *πολύς*. Sup. B, 131 *πολλέων ἐκ πολίων.*

συναγείρεται. Sic edd. et codd. optimi quoque Townl. fr. Moſc. Ven. Sch. br. A. et B. at hic cum Sch. Lipſ. notat legi quoque *συναείρεται. ἀντὶ τοῦ· συζεύξει. ὡς τὸ, σὺν δ' ἤειρεν ἡμᾶσι.* (ſup. K, 499 ad quem loc. vide Obſſ.) Praefert hoc haud dubie veram antiquitatem, cum proprie ad rem ſpectet *τὸ συζεῦξαι.* tum intelligi poteſt, quomodo vulgarius *συναγείρεται* proceſſerit ex altero. Scholion. fragm. Moſc. *τὸ συναγείρεται κατ' οὐδὲν ἀναγκαῖον ἐγράφη, διὰ τοῦ γ, ἁμαρτημάτων ὂν γραφικῶν. ἐπιεικῶς τε γὰρ συναείρεται μᾶλλον σημαίνει πρόσεχῶς τὸ συνάγει καὶ συναρμόζει. καὶ ἐν ἄλλοις· σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι, σύνζυγάς τους ἵππους.* ductum hoc ex Porphyrio vt ſtatim dicam. Scilicet eandem lectionem defenderat Philemon *ἐν τοῖς συμμίκτοις* loco deſcripto ap. Porphyr. Qu. Hom. ſ. 8. etſi ipſe Porphyrius vulgarem lectionem defendit. cum e pluribus praeſtantiores equi eligantur. Euſtath. *συναγείρεται ἢ συναείρεται ἵππους.* et prius *ἐπιλέγειν συνάγει*, poſterius *συζευγνύειν καὶ ὁμοῦ εἴρειν.* Addit hos ipſos antiquis appellatos *ἀμίππους*, et explicat hinc Sophoclis *Βορέαν ἄμιππον* (Antig. 985. vbi aliter Sch.) At vox illa plures alios ſignificatus habuit: cf. Harpocrat. li. v. qui et ipſe verſum Homericum excitat.

Porro (in 680.) *ὅςτ'* in fronte verſus Euſtath. exponit *ἀντὶ τοῦ, οὗτος* quod recte refellit Clarke. At *ὅς τε — διώκει* cohaerent; et verſu antec. *ὡς δ' ὅτ'* plena oratio eſſet *ὡς ἀνὴρ — φοιτᾷ, — ὡς Αἴας ἐφοίτα.*

681. *σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα πρὸς ἄστυ διώκει.* haec eſt lectio edd. inde a Flor. Aldd. Rom. Euſtathii.

οἱ μὲ θάνοντε, nam Homerum θέλειν ignorare saepe monitum est.)

ἐπὶ, πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν Townl.

724. „ἀλλ' εἰ δή μὲ τότ' ac si tum reuera" Clarke. τότε βλάπτε. Eustath. et placebat Ernestio. Accedit Venetus, Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. Reposui ergo pro vulgato τότ' ἔβλαπτε.

De ἰσχαναάσκω vf. antecedente 723. ex ἰσχανάω, cf. ad M, 38. Ψ, 300.

725. ἀνώγει tuetur Sch. A. nec necesse esse ἀνωγε scribere, etsi ἠνώγεον occurrat H, 364 καί μὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος." Fuit ergo ab aliis scriptum ἀνωγεῖ ex ἀνωγέω.

726. οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν. Est πάντες ἐπ' in Vrat. d, et vno Vindob.

728. ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, οἰόμενος θανέεσθαι. Ven. A. „τὸ ἑξῆς· ἀνεχάζετο τυτθὸν, θρῆνυν ἐφ' ἑ. οὕτως οὖν διορθωτέον." Secundum haec fuit ab aliis peccatum in interpunctione; et huius generis monita etiam ad διορθώσεις spectasse hinc apparet. — οἰόμενος μᾶλλον ἀποθανεῖν ἢ παραχωρήσειν Ἐκτορι Sch. B. male. nam οἰόμενος h. l. est metuens. vt sup. Δ, 12 ὑπόμενον θανέεσθαι. et N, 283. Conuenit sententia cum vff. 699. 700.

729. θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης. Varias interpretationes vocis θρῆνυς recitat Sch. A. cum Sch. br. et Schol. Mosc. veram hanc: τὰ καθέδρας τῶν ἐρετῶν. Et in Apollon. Lex. — καὶ ἡ μέση τῆς νεὼς καθέδρα. Nunc noua sublicitur interpretatio: ἡ ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ (τοῦ) τοίχου ἐπὶ τοῖχον διάβασις, appositio hoc versu: in qua non vocis sententia, sed actio Hectoris exponitur. Sequitur tamen hoc Hesych. in θρῆνυν et θρῆνυς (pleniora apponit in ἐφ' ἑπταπόδην, ζυγὰ νεὼς ἢ θρόνον. leg. θράνον. Nam ὁ θράνος in transtris est.) Idem tamen etiam θρῆνυν per ὑποπόδιον reddit cum Etymol. Suida, et Athen. V, p. 192 E. quod ad alia loca spectasse putandum est. etsi gubernatoris sedili alii ὑποπόδιον adiunctum esse volebant; alii ipsam gubernatoris

ſedem, quod et ap. Euſtath. eſt, atqui is ſedebat in puppi.

θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. ἐφ' haud recte. ὀφ' occurrit ſcriptum in Apollon. l. c. Etymol. l. c. qui diſertus eſt in voc. θρῆνυς. Legitur quoque in eo ἑπταπόδα. Apoll. Lex. ἑπταπόδην· τηλικαύτην τῷ μεγέθει. οἷον, ἑπτὰ ποδῶν βάραθρον leg. βάθρον.

730. ἔνθ' ἄρ' οἳ ἑστήκει δεδοκημένος. „quod δεδοκημένος pro δοκεύων. ἐπιτηρῶν." Sch. A. hoc et Heſych. Etymol. et Apollon. Lex. ἐκδεχόμενος. ἐπιτηρῶν. Tam inſolens viſa forma δοκάομαι, cum tamen frequens ſit προσδοκάω.

ἑστήκει recepi Ionicum: v. ad Δ, 329. M, 446 et alibi. ſicque h. l. Barocc. Vrat. d. fragm. Moſc. Lipſ. Ven. ἔνθ' ὅγε ἑστήκει vnus Vindob.

731. ὅστις Φέροι. Φέρει Lipſ. Harlei. vn. Vindob.

Verſus 733. 4. repetiti ſaepius. v. modo 661.

735. ἦέ τινάς Φαμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ἀρίσσω. Φαμὲν eſſe praeſens notat Sch. A. at Φάμεν pro ἔΦαμεν in Od. Δ, 664 Φάμεν δέ οἱ ἐντελέεσθαι. leg. οὐ τελέεσθαι. Eſt autem Φαμεν pro ἆρα ἐλπίζομεν ἔξειν ἐπικούρους, vt quoque Sch. B. ἀοσσητῆρας. de voce v. ſup. 254.

736. ἦέ τι τεῖχος ἄρειον. locus munitior, quam caſtra noſtra vallo munita. Vt Ἄρειον, *Martius muris*: ſit, male ex Il. Δ, 407 vbi de Thebis, repetitur.

ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι. vn. Vindob. ἀμύνῃ.

737. οὐ μέν τις σχεδόν ἐστι πόλις. Ariſtarchus οὐ μέν τι. (vt ſit κατά τι. οὐδαμῶς.) Hoc habebat Mori. Townl. Vrat. d. at μέντοι Vrat. b.

738. ᾗ κ' ἀπαμυναίμεσθα, ἢ ἧς ἀμυνοίμεθα τοὺς πολεμίους Sch. br. Poteſt ᾗ quoque eſſe ἐν ᾗ ἀπαμυνώμεσθ'. vn. Vindob. ἐπαμυναίμεσθ' Harl. Lipſ. Vrat. b. d. A. ſenſu alieno: *nulla vrbs eſt in vicinia, qui opem feramus.*

ἑτεραλκέα θῆμον ἔχοντες. Vidimus iam ἑταραλκέα ἀλκὴν quae robur addit alteri parti, h. e. superiorem eam pugna facit H, 26 ad quem locum v. V, L. Θ, 171. At h. l. est populus qui addit nouas vires, ἄλκην, alteris, h. e. victis, partibus. At Sch. B, ἑτέραν ἀλκὴν, aliud robur, ἡμῖν περιποιοῦντα. Et Sch. br. δυνάμενον ἔχειν ἐν μέρει — βοηθεῖν. Omnino πλὴν ἀντιπαθῆ ἀλκὴν, reddit Schol. Nicandri Ther. pr. hoc versu laudato. Koeppen iterum aliter: *aliis victis vincentem.*

739. ἀλλ' ἐν γὰρ Τρῶων πεδίῳ. Sch. A. in alio: ὁμῶς δῳ minus bene ad loci sententiam.

740. πόντῳ κεκλιμένοι. προσηρηρεισμένοι καὶ προσανακειμένοι. Sch. A. *in extremo littore haerentes.* Dictum satis de voce ac sensu ad E, 356. 709 in situ locorum vergente ad certos fines. Monuit b. l. Ernesti non bene reddi, *mari admoti*, sed esse: *prope mare*: laudato Il. Π, 68. et Callimach. in Dian. 254. Scilicet est: *vastra habentes in extremo littore.* Nam κλίνεσθαι, κεκλιμένον εἶναι, de situ et positu locorum prope ad alium locum dicitur. Sic Od. N, 234. 5. Δ, 607 vbi νήσων τις, ἥν' ἀλλ κεκλίαται in mari sitae sunt. Ita etiam habitare, vt ap. Sophocl. Trachin. 101. 2. an Hercules apud Gades commoratur; ἢ διασσαῖς ἀπείροις κλιθείς, pro ναίων. At veteres voluere esse pro ἐγκεκλεισμένον. quod sane cum re ipsa conuenit, vere enim *mari inclusi* erant quod apud Virgil. Aen. X, 377 est: *maris magno claudit nos obice pontus. Deest iam terra fugae.* At non bene confunduntur κλίνεσθαι et κλείεσθαι. κεκλιμένος et κεκλεισμένος. v. mox ad Π, 68.

741. τῷ ἐν χερσὶ Φάος, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο, μειλιχίῃ tertio casu, est ab Aristarcho, vt iungatur cum superioribus οὐκ ἐν προσηνείᾳ, οὐδ' ἐν ἀργίᾳ, κεῖται ἡ νοῦ πολέμου σωτηρία. At Dionysius Thrax primo casu μειλιχίη scripserat, vt sit, sententia absoluta. ἐν χερσὶ Φάος. Οὐ μειλιχίη πολέμοιο. h. e. προσήνεια δὲ οὐκ ἔστι πολέμου. Ex his sua hausit Eustath. — Schol. H. aliquantum tur-

batus agnoscit vtrumque cum Sch. br. Probamus haec: *διὸ ἐν τῷ μάχεσθαι ἡ σωτηρία, οὐχὶ ἐν τῷ μειλιχίους ἡμᾶς καὶ πράους εἶναι τοῖς πολεμίοις.* — Non tamen bene redditur *μειλιχίη* per *πραότητα*, *Φιλανθρωπίαν*, sed est h. l. *ῥᾳθυμία*, cum desinatur a pugnando, nec acriter satis resistitur. Inf. Ω, 839 multos Achiuos Hector occidit: *οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαὶ λυγρῇ.* In Hesychio *μειλιχίη*, *ἱκετεία*, ab eo, qui scripserat, verba fuere sic accepta: *non cum Troiano pax aut induciae.* *συμβάσεις*, quod et Bentl. vidit: qui comparat inf. Π, 630 *ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ*. sed h. l. est: *pugnâ fit manu, non multum sermonem faciendo.* Est quoque *μείλιχίη* scriptum in fragm. Mosc. sed potuit iota subscriptum neglectum esse, quod fit in libris sexcenties. Ceterum interpungi quoque potest, *Φόως, οὐ μειλιχίη, πολέμοιο*, vt *Φῶς πολέμοιο* iungatur. — Tandem in versus capite Τῶν ἐν Harlei. *τῷ* est *διὸ, quamobrem.*

742. *ἔφεπ' ἔγχει ὀξυόεντι.* *ἔφεπε* h. l. simpliciter de conatu feriendi. *ἔγχει ὀξυόεντι.* de epitheto v. ad E, 50. *ἔγχεϊ* vulgo, quod expunxi, ne hiatus inferatur: vt iam saepe factum: vt M, 117.

743. *ὅστις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ Φέροιτο.* Ex vno Vindob. notatum est, *νηυσὶν ἄγοιτο.* „*κοίλας ἐπὶ νῆας ἄγοιτο*“ Harlei. ed. Flor. Aldd. Turn. nec mutatum nisi e Romana per Stephanum: *κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ Φέροιτο.* Eustath. ait esse pro vulgari *πῦρ Φέροι ἐπὶ τὰς νῆας.* Schol. Harlei. *ἐΦέρετο τῇ εἱμαρμένῃ.* Sed aptius, inquit Clarke, intelligas: *virtute sua* vel *hortatu Hectoris.* Quidni vocem ex suo vsu accipimus: *ἐπιΦέρεσθαί τινι*, vt *ἐπέρχεσθαι. ἐπιέναι. si quis e Troianis ad naues accederet.* Sup. 626 erat *ἐπορούειν.*

744. *θὺν πυρὶ κηλείῳ χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος.* *πυρὶ κήλειον* f. *κήλεον*, *torrem ardentem*, vidimus iam Θ, 217. *χάριν Ἕκτορος* quod vulgo *Ἕκτορι χαριζόμενος. ὀτρύνοντος* fragm. Mosc.

745. τόνδ' Ἄϊας οὔτασε, δεδεγμένος ἔγχεϊ μακρῷ. ὀξεῖ δουρί. inde a Turnebo e Romana. ὀξέϊ χαλκῷ Flor. et Aldd. sicque Mori. vn. Vindob. „γρ. ἔγχεϊ μακρῷ" Barnes. sicque Harlei. Ven. Vrat. b. fragm. Mosc. et vn. Vindob. parum refert.

746. δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὗτα. Primo pro δὲ Eustath. legit δή. Et pro οὗτα „γρ. ἕκτα" Barnes (in aliis puto locis; non in hoc). οὗτα ed. Flor. et Aldd. ab οὐτάω. Turn. usque ad Steph. qui ex Romana οὗτα ab οὔτημι recepit: de quo v. sup. ad Δ, 319. Varietas scripturae perpetua.

EXCVRSVS AD LIBRVM XV (O)

EXCVRSVS

de hiatu in Homericis

O, 247. *τίς δὲ σὺ ἐσσὶ, Φέριστε θεῶν, ὃς μὲ εἴρεαι οὕτως.* In vtramque partem disputari potest, sitne hoc cum ratione dictum *σὺ ἐσσὶ*, an librariorum vitio exciderit *γ'*, *τίς δὲ σύ γ' ἐσσί*. Magnum iam versuum numerum vidimus, in quibus de hiatibus monitum est. Ne videar aliquid temere aut pro imperio statuere, vtar hac occasione, vt, tanquam deverticulo capto, ea quae passim adsperſa sunt, vno in loco paucis colligam; dummodo praefatus fuero, habere me in his quoque auctorem, Bentleium, qui vestigia mea firmaret, cum et ipse versus eiusmodi multos modo atro subleviſſet, modo correxisset. Ingenui hominis est dicere, per quem profecerit; interdum quoque obtrectantium studia hac tanquam aegide retundere consultum esse potest.

Veteres Homeri commentatores, cum omnino de prosodia tam parum diserte et accurate egerint, de hiatu nihil, quod magnopere nos iuuet, tradiderunt. *)

*) Vniverse quidem Eustath. ad Il. Π, 573 *ἀτὰρ τότε γ' ἐυθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας* p. 1076, 33 adscripsit *τὸ δὲ „ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν" δηλοῖ τῇ ἐπενθέσει τοῦ „γε" συνδέσμου, Φορτικὴν καὶ Ὁμήρῳ εἶναι τὴν σκληρὰν χασμῳδίαν.* recte statuens, hiatus duros Homero ingratos fuisse; subiicit tamen: *εἰ καὶ ἄλλως αὐτῇ χαίρει, ὅτε χασμᾶται καίρια.* Etsi idem alio loco p. 12, 8 fuisse ait, qui *τὴν χασμῳδίαν, ἤτοι κεχηνυῖαν στίχου σύνδεσιν, μίαν εἶπον τῶν πέντε, ἢ ἓξ, κακιῶν τοῦ ἔπους.* At illi omnino voce *χασμᾶν, χάσμησις* latius vtitur, etiam de iis quae in hiatuum censum non veniunt, vt *εω, Πηληιαδέω* ante *Ἀχιλῆος*.

Quae vero a metricis obſervata ſunt, non vbique ad poetas epicos referri poſſunt. Omnino autem omnis haec de hiatu diſputatio ab aliorum poetarum vſibus eſt ſecludenda, et ad ſolum Homerum ſi nobis reuocatur; eum enim proprium aliquem vſum ſeruaſſe paullo diligentius inquirenti facile patet.

Homerum quidem hiatus diligentiſſime euitaſſe nemo neget, qui vel aliquot centenos verſus legerit. Altera tamen ex parte multos hiatus relictos eſſe, non magis negari poteſt. Dicendumne id conſilio poetae factum, an ſeu apographorum et librariorum, ſeu grammaticorum vitio?

In multis vtique verſibus a corruptelis hiatus profecti ſunt, et magna verſuum pars ſanata eſt opera critica. Reſtant tamen vel ſic verſus, in quibus medela critica ſuppetere videtur nulla. Ingenioſe nuper vir doctiſſ. Hermann in praeclaro libro de Metris Graecorum, ad metrum et accentum, eoque ad aurium iudicium haec reuocauit; ad hoc tamen, cum tam lubricum et arbitrarium ſit, equidem non, niſi vbi aliud, quod opportunius ſit, afferri nequeat, confugiam. Conſtitit quoque mihi, magnam eorum verſuum, in quibus hiatum ex accentu tuitus eſt, partem eo tempore, quo conditi ſunt, nullos hiatus habuiſſe.

Equidem cum iam a triginta inde, et quod excurrit, annis ad hanc prosodiae partem offendiſſem, et in omnes me partes verterem, nec quidquam, quod omni ex parte ſatisfaceret, reperiſſem, quandoquidem certa, liquida et explorata, non ficta et properata, quaerebam, nonnulla tamen, quae liquere viderentur, animaduertere mihi viſus ſum: eaque haud pigebit communicare cum aliis, vt ad alia, forte certiora, deducantur.

Verum conſtituendum eſt ante omnia, qui ſint illi hiatus, de quibus hic quaeratur. Primum excludendi ſunt illi, non recte hiatus appellati, quando diphthongus, vel vocalis longa, quae et ipſa e binis breuibus

caesurae dicenda est, alium vocalium seu diphthongum antecedit in fine vocis. Ea diphthongus modo corripitur, modo producitur, siue tonum habeat ex caesura, siue eo vacet: sic B, 231 *οὐ τὸν ἐγὼ δόμεναι ἐγάμῳ, ἢ ἄλλὸς Ἀχαιῶν* hic alterae loco longa syllaba est fine caesurae: *ἤ* ante *ἄλλος*, at — *γω η* — habet tonum. Ita in *ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος* nullus est hiatus proprie dictus. Veniunt in eundem censum vocales longae, cum breui coalescentes *η* ex HI. *ᾱ*, ex ΩI. item *ω* in *Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος*. Possunt eaedem quoque diphthongi circumflexo notati esse, et tamen corripi, vt Ξ, 149 *κηδεῖ ἐνὶ στήθεσσι*. 309 *νῦν δὲ σεῦ εἵνεκ'* — Et quum brevis cum longa vocali coniuncta vocalem sequentis vocis antecedit, vt Γ, 152 *δενδρέῳ ἐφεζόμενοι*. A, 15 *χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ*. Ita nec erunt pro hiatibus habendi versus, quoties longa vocalis ex contractione duarum vocalium nata est: *αὔδα δ' τι φρονέεις*. ex *αὔδαε*.

Hiatus proprie dictus habebitur, quando vocalis in fine vocabuli aliam vocem a vocali incipientem antecedit, nec elisa est: vt Il. A, 565 *κάθησο ἐμῷ* et 569 *καὶ ῥ' ἀπέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλου κῆρ*. Cum Graeci haud sequantur morem Latinorum, vt elisas vocales scribant, vt in *Ille ego*; tanto magis in oculos incurrunt hiatus in Graecis.

Eliduntur autem vocales siue acuantur siue non acuantur. De brevibus quidem, *ε* et *ο*, nemo dubitet; nec de *α*. Possit quaeri de *ι* et de *υ*. Si meminerit v. c. Γ, 349 *ἀστίβι ἐν κρατερῇ* qui versus eadem scriptura repetitur P, 45. E, 465 *ἐς τί ἔτι*. Z, 343 *οὔ τι ἐγώ*. P, 583 *Φαίνοπι Ἀστέρῃ*. Communi tamen vsu *τὸ ι* in fine elidi dubitare noli. E, 5 *αὐτέρ ὀπωρίνῳ* — 304 *εἰσὶ νῦν βροτοὶ εἰσ'*; *ὁ δὲ μὲν βέλ' ἄλλα καὶ οἷος*, pro *εἰσὶ* Ω, 26 *οὐ δὲ Ποσειδάων οὐδὲ γλαυκῶπις κούρη*. *ἠδ' ἐν θαλίῃ', ὅτε περ* — K, 277 *χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεύς* (versus, quem ad e. l. appolui ex Eustathio: *ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον*, Pamillae est, vt idem Eu-

stathius docet alio loco p. 12.) Quid quod vsu quoque communi eliditur in ἐπι, si composita reputes, ἐπέχω, ἐπέχομαι.

At υ in fine vocis ante vocalem occurrere non memini, ita vt nec elidi nec hiatum facere dici possit. Nam A, 190 et alibi ὀξὺ ἐρυσσάμενος est ὀξὺ ϝερυσσαμένος. Docent et composita εὐρυάλος, εὐρυαγυιὰ. Merito itaque dubites, recte se habere: τίς δὲ σὺ ἐσσί.

Iam hiatus ingratos habitos esse, docet vsus τοῦ ν in fine additi vocalibus ε et ι ante aliam vocem, quae et ipsa vocalem in capite habeat.

Videri poterat mollis Ionum sensus omnino ab hiatibus abhorruisse. Contrarium tamen colligas ex scriptore Ionico Herodoto, qui eas quoque particulas vel litteras neglexit, quae vocalibus interponi solent, ita vt nec ν *interponatur*. Facit hoc ipsum dubitationem, num antiquissimo vsu ν in Homericis appositum fuerit. Verum omnino Ionismum Homeri ex Herodoti Ionismo metiri haud licet. Ita quod toties occurrit, τε ἰδὲ, in melioribus scriptum τ' ἠδέ.

Ex iis locis, qui hiatum habere videntur, primo numerus longe maximus vitio librariorum et grammaticorum carminibus Homericis insidet, partim iam sublatus, partim e codd. aut ratione grammatica subtiliore tollendus.

Ita in iis ipsis vocibus quae in ι exeunt Il. Z, 343 οὔτι ἐγώ. fuit οὔτοι. Γ, 349 ἀσπίδι ἐν κρατερῇ, leg. ἀσπίδ' ἐνὶ κρ. v. Obss. et H, 272 ἀσπίδι ἐγχριμφθείς leg. ἀσπίδ' ἐνιχρ. O, 645 legebatur in veteribus ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγ' ἄλτο. quod meliores exhibuere ἀσπίδι πάλτο. Forte B, 465 ἐς τί ἔτι, fuit ἐς τί τ' ἔτι, vt inf. Σ, 6 ὦ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' ὦντε et Od. Ψ, 264 δαιμονίη, τί τ' ἄρ' ὦ μ' — Porro O, 247 τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε θεῶν. quidni fuisse credamus σύ γ' ἐσσι, vt saepe alibi: Ω, 290 ἀλλ' εὔχεο σύ γ' ἔπειτα. Z, 412 ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπί-

ὄτῳ. Itaque sic quoque corrigendum erit Λ, 786 τρισσύτερος δὲ σὺ ἐσσί.

Vitii illati causſae fuere plures; maxima haud dubie ignoratio digammi; quo seu extrito seu omisso cum magnus hiatuum numerus subnatus esset, eos poetam decere, pro arbitrio adhiberi ac cum laude frequentari credidisse videntur. Accessit omnino rei metricae incuria apud grammaticos Alexandrinos. Quis enim probet v. c. iudicium Aristarchi H, 452 legentis: τοῦ δ' ἐπιλήσονται τὸ ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων. cum apertum sit fuisse: τό τ' vel ὅ τ' ἐγὼ καί. tum multo liberius grassata est librariorum socordia; quam vel in ν ἐφελκυστικῷ indocte modo interposito modo omisso agnoscas.

Vitii causſae repertae solent medelam aperire. Magna itaque pars hiatuum digammo appositio tollitur. Alia vitia tolluntur variis modis ex ipsa re ductis; quae in vnum locum conferre velle fastidiosa res esset. Videnda sunt de his singula loca. Quoties accedebat libri alicuius auctoritas, verba in ipso carmine emendatius scribere haud dubitaui. Alibi, sola ratio grammatica, analogia et similium exemplorum auctoritas suppetebat; in his locis ad Obseruationes monita seposui: quandoquidem bene intelligo, eum qui paullo pertinacior fuerit, in singulis fere locis puluerem mouere posse, et aliquid, quod reponat, in promtu habere. Ita mihi haud indulsi in interponendis particulis expletiuis, in quibus bene noui in vtramque facile partem peccari posse; v. c. in particula γε interponenda. Cum tamen eam innumeris locis insertam videas, vbi bene omitti poterat, cur eam non temere excidisse putes, vbi, ea omissa, vitium illatum est? Sic Γ, 453 οὐ μὲν γὰρ Φιλότητι γ' ἐκεύθανον. cur non scriptum est Φιλότητί γ' ἐκεύθανον? Scilicet ita habebat oratio. Quid ni igitur in similibus locis hoc γ', si desideratur, interponimus? Ergo N, 100 δεινὸν ὃ οὔτοτ' ἐγώ. cur dubitem scriptum fuisse δεινὸν ὅγ' οὔτοτ' ἐγώ. Et B, 107 pro αὐτάρ ὁ αὖτε, αὐτὰρ ὅγ' αὖτε. sicque laudat versum Iulianus. Λ, 109 Ἀντίφον' αὖ παρὰ νῦ

ἕλασσε. cur non ausim reponere αὖτε παρ'. M, 311 pro κρέασιν τε ἴδὲ, quidni κρέασί τ' ἠδέ. in quo saepissime peccatum est, vt K, 573. Cum toties varient ἕκαστα et ἅπαντα, quidni scriptum esse putem διασκοπιᾶσθαι ἅπαντα K, 387. pro ἕκαστα. Verum singula persequi velle, infinitum esset.

In aliis locis causa vitii erat exquisitior forma vocis: v. c. E, 538 πρὸ δὲ εἵσατο. fuit πρὸ δ' ἐείσατο. A, 532 εἰς ἄλα ἅλτο. fuit εἰς ἅλαδ' ἅλτο. Λ, 385 πέρα ἀγλαέ. meliores πέρᾳ. Interdum enim res reuocari potest ad contractionem, vt Δ, 345 ἔνθα Φίλ', ἐπταλέα κρέα πέμπω. hic κρέα est ex κρέατα, κρέεα. E, 221 ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι. hic est εο pronuntiando contrahendum in diphthongum. A, 276 ἀλλ' ἔα, ὡς οἱ πρῶτα. nam ἔα est ex ἔασ. sic et Θ, 399. Π, 731 et al. At B, 165 μηδὲ ἔα νῆας, fuit μηδέ τ' ἔα. sic et v. 181. et al. Contra littera geminata excidit P, 16 τῷ μα ἔα πλέος ἐσθλόν. leg. τῷ μ' ἐάα κ. vti Od. Θ, 509 est ἦ ἐάαν μέγ' ἄγαλμα. Interdum corrupta lectio grammaticorum acumine, v. c. Θ, 378 γηθήσαι προφανέντε ἀνά. vbi v. Obss.

Quae cum ita sint, vt in tam multis locis hiatus, ex ignoratione vel ex deprauatione natus, facile possit tolli: quoties hiatus occurrunt, ab Homerico more alieni, seriorum vero poetarum vsui consentanei: probabilis oritur suspicio, serius aut lectiones aut ipsos versus in Homerica illatos esse; quae quidem suspicio tanto grauior est, si versus alia quoque indicia serioris fabricae habet; quod saepe locum habet in versibus ad explendas sententias vel ad syntaxin ellipticam locupletandam attentis vel subiectis.

Post omnia haec supersunt loca, in quibus hiatus in eam versus partem seu sectionem incidit, in qua aut caesura adiuuat pronuntiantem, aut pronuntiatio subsistit, ipsa sententia id postulante. Hoc est illud genus, in quo Hermanni, viri acutissimi, doctrinam lubenter admittam. Huius generis alia sunt exempla, in quibus

hiatus eſt in *medio* verſu; vt A, 565 ἀλλ' ἀκέουσα καθῆσο | ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. 569 καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο | ἐπιγνάμψασα Φίλον κῆρ. Γ, 376 πεινῇ δὲ τρυφάλεια | ἄμ' ἕσπετο. E, 270 τῶν οἱ ἓξ ἐγέμοντο | ἐνὶ μεγάροισι γενέθλης. Et ſic porro Δ, 412. E, 343. 388. 424. H, 31. 63. I, 57. 426. K, 285. Λ, 256. N, 821. Ξ, 154. 209. O, 402. 447. Π, 848 videndae ſunt ad e. l. Obſſ.

In aliis hiatus eſt in ſede quarta: A, 578 πατρὶ Φίλῳ ἐτίηρα φέρειν Διΐ | ὄφρα μὴ αὖτε. I, 238 μαίνεται ἐκπάγλως πίσυνος Διΐ | οὐδέ τι τίει. Λ, 76 οἷσιν ἐνὶ μεγάρεσσι παθείατο, | ἦχι ἑκάστῳ. Sic Λ, 790. Z, 422. P, 583 et al. Non tam commode, cum ſententia nondum finita ſit Θ, 66 ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο | ἱερὸν ἦμαρ.

Inter primum et ſecundum pedem: I, 247 ἀλλ' ἄνα, | εἰ μέμονάς γε. O, 227 ἔπλετο | ὅττι τάχιστα. P, 583 Φαίνοτι | Ἀσιάδῃ.

Dixi iam ab initio, ab hac diſputatione ſeiunctos et excluſos eſſe ceteros poſt Homerum poetas; excepto Heſiodo, cui digammi vſum familiarem ac perpetuum eſſe, non minus quam Homero, ſuo loco videbimus. In hoc miratus ſum, hiatus, praeter eos, quos ignoratio digammi intulit, raro occurrere, et expeditam fere in his eſſe rationem. Lyricos autem et dramaticos, diuerſas carminis leges ſequentes, etiam in hiatus vſu ab Homero recedere, haud miraberis; mireris tamen hoc, quod, cum epicorum poetarum ratio ad Homericam omnino ſit compoſita, in hiatibus tamen illi multo licentius ſibi indulgent: vt difficile ſit reperire, quas leges ii ſibi hac in re conſtituerint. Si tamen ſatis acute video, a digammo mature ignorato prima fraudis ludibria proceſſerunt. Videbant Alexandrini poetae innumeros in Homericis carminibus extrito ſemel digammo e codicibus verſus, in quibus tanquam certo conſilio relictos hiatus animaduerterent; hos eosdem ſibi quoque ſeruandos eſſe putarunt; in aliis prorſus ſimilibus, nec tamen in Homero tam fre-

quentibus, sibi ius suum relictum esse crediderunt, vt hiatum modo admitterent, modo defererent. Verum de his differtiora tradere licebit in iis, quae de digammi vsu disputabuntur. Sunt tamen praeter hos alii hiatus, quos partim ratione aliqua adhibitos, alios pro arbitrio receptos aut spretos, partim prauo exemplo arreptos, nonnullos quoque librariorum vitio illatos dixeris. vt ap. Apollon. II, 338 ἄψορρόοι στέλλεσθε, ἐπεὶ πολὺ βέλτερον εἶξαι. vbi ex ed. Flor. Brunckius probat στέλλεσθαι. III, 561 ἐρητύεσθε ἀέθλων. vbi reponendum ἐρητύεσθαι. Rationem assequor nullam v. c. in his: Apollon. I, 778 γάνυται δέ τε ἠιθέοιο. 881 ἄλλοτε ἄλλον. Callimachus Del. 284 χρυσείοιο ἀπ' οὔδεος. Verum in aliis ratio commode peti potest a numeris, a tono et caesura: v. c. Apollon. IV, 801 ὡς δή τοι πάτρωνα | ἀμείνονα πατρὸς ἐοῖο. II, 957 ἔνθα δὲ Τριτωνίδος | ἀγχοῦ Δημόχοιο. III, 807 φάσμασι λέξασθαι θυμόφθορα | ὄφρα πύθηται. Minus commode I, 39 ἄμφω συμφερέονται ἐπόρσαι | εἰς ἓν ἰόντες.

IN LIBRVM XVI. (Π) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Inscriptio antiqua: ἡ Πατρόκλεια διὰ τὸ τὰ κατὰ Πάτροκλον ἱστορεῖν; vt Eustath. adiicit. Debuit tamen nec mi, nus liber sequens ad eam referri.

1. Ὡς οἱ μέν. Interiectus versus vt transitum faciat ad maiora: παράγραφον ἐνέβαλε τὸν στίχων ait Sch. B. vt saepe per similes versus: ὣς οἱ μὲν μάρναντο. ὣς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι. et al. (Sch. B. et Eustath.) — Putes forte versum melius ad superioris libri calcem fuisse adiectum. Verum libros et alibi simile exordium habere videmus: vt Il. I, 1. M, 1. Σ. 1. Υ, 1. X, 1. Ψ, 1. Od. Z, 1. H, 1. Meo tamen iudicio rhapsodiae nouae initium melius factum esset infra post v. 123 vbi iam ad summum rerum cardinem adducta est narratio. Tum liber nouus foret: Ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν.

ἐϋσσέλμοιο. De voce vidimus ad B,170 etsi hoc demum loco Scholion in eam habetur in A. B. Praestat interpretatio a transtris, seu asseribus, quibus remiges insident, ducta. Vno sibilo et h. l. scribunt εὐσέλμοιο Townl. Vrat. a. b.

3. κρήνη μελάνυδρος. βαθεῖα recte Schol. A. B. et Apollon. Lex. Vide sup. ad I, 14. 15. vbi vterque versus iam legebatur. Ibi et de αἰγιλιψ videndum. Adde dictis Suidam h. v.

7. τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις; ἠΰτε κούρη. Versum adscripsit Schol. Sophocl. Trachin. 1073 ad verba: ὥστε παρθένος.

δεδάκρυσσαι, vitiose, ignoratione prosodiae, plures etiam Venetus.

Πατρόκλειϛ. „γρ. Πατρόκλεοϛ.“ Barnes. Primitus ita ſcriptum fuiſſe non dubito ex Πατροκλέης. Sic Ἡρακλέης, ὦ Ἡράκλεες. Ἡράκλεις.

8. νηπίη; ἦθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει. Schol. B. (e Porphyrio ſuſpicor. vnde fere longiora eius Scholia tranſcripta eſſe video) ad *mulierculam pauperem* refert, feſtinantem vt opus faciat, vnde mercedem et victum ſibi paret. Eſt hoc aliunde aſſumtum; M, 435 ἵνα καισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄληται. — ἀνώγει. Sch. br. παρεκελεύετο. ἐθέλει. qui prius adſcripſit, ἀνώγει acceperat pro ἠνάγει, ex ἀνωγέω. is qui alterum, ab ἀνώγω.

9. εἱανοῦ ἀπτομένη. ξ „quod ἑανὸϛ etiam eſt πέπλοϛ, τὸ ἔνδυμα. Schol. A. Satis dicta ſunt de hac voce ad Γ, 385. εἱανοῦ, εὐδιαχύτου apud Heſych. ad h. l. referri non debebat. Porro notandum, quod h. l. ἑανὸϛ de αὐτελοῦϛ πέπλου, *pauperculae mulieris veſte*, dictum eſt. Et ἅπτεσθαι non modo eſt *attingere*, verum et *inhaerere*: ἐπισπωμένη.

καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει. ἐσσυμένη, quod in Moſc. 2. a pr. m. eſt, legerat in ſuo Euſtathius; recte tamen addit γράφεται κάλλιον, ἐσσυμένην. Contra Apollon. Lex. voc. ἤψατο. πολλάκιϛ Ὅμηροϛ χρῆται τῷ ἅψασθαι ἀντὶ τοῦ ἐπιλαβέσθαι. εἱανοῦ ἀπτομένην. quod emend. ἀπτομένη. Vulgata eſt quoque, vt ſolet, apud Plutarch, an ſeni ger. ſit resp. p. 792 F. vbi ſuauiter ad patriam refertur, officia debita a nobis poſtulantem praeſtanda: ſed ibi ſcribendum ἐσσύμενον.

10. προτιδέρκεται. Variat et h. l. ποτι et προτι. προςδέρκεται Zenodotus.

ὄφρα pro ἕως Schol. A. ἂν ἔληται Vrat. b. et vn. Vindob. etſi corrupte.

11. τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις. Apud Heſych. κατὰ δάκρυα λείβεις. κατασταγάζεις μετὰ δακρύων. κλαίεις. ita iſta ſunt interpungenda.

12. ἠέ τι etiam Ven. At Schol. A. vnus e grammaticis ἢ ἔτι. πιφαύσκεαι. προφῇς. προσημαίνεις. Sch. A.

quid ni ἐμφανέστερος λέγεις. vt alibi iam vidimus, Κ, 502, 478. Sicque Schol. br. — πυθέσθαι Mosc. a. et Apollon. de Syntaxi p. 141, 20. quod et alibi occurrit. Ceterum εἰρωνείων in his quaerunt Schol. A. quam copiose exponit Eustathius.

13. ἦέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἷος. Monet Sch. A. non esse iungenda ἐξέκλυες. quod e Romana illatum recte eiecit Wolf. secundum Ernesti, qui Ms. Lipsi. et edd. Flor. Ald. 1. laudabat. At omnes Aldd. ἐξ ἔκλυες habent; cum codd. Cant. Ven. Townl. al.

14. *Menoetius*, Patrocli pater, exul apud Peleum Phthiae agebat; vt supra Δ, 764 vidimus: vbi cf. Notam. Add. inf. Ψ, 85 sq. — *Peleus* autem (v. 15) Achille superstes fuisse passim traditur; vnde etiam a Tragicis v. c. in Andromache Euripidis, in scenam senex produci potuit.

16. τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρωμ ἀκαχοίμεθα τεθνειώτων, ἐκαχήμεθα Vrat. A. cum vno Vindob. quod etiam est in Sch. br. additur tamen: ὑπὲρ ὧν ἀμφοτέρων λυπηθείημεν ἄν.

τεθνηώτων, αἱ Ἀριστάρχου Schol. A. sicque Cant. Mori. Vrat. A. vn. Vindob. v. ad Ζ, 71. 464.

17. ἦέ σύ γ' Ἀργείων ἐλοφύρεαι. ξ — „quod omissum περὶ ante Ἀργείων" Sch. A.

18. ὑπερβασίης. τῆς παραβάσεως τοῦ δικαίου Sch. A. Vox Homerica, quam iam vidimus Γ, 107. vbi proprie de periurio.

νημερτὲς ἐπὶ γλαφυρῇσιν, ἔπι intulerat Barnes. Verum grammatici in his ad epitheton referre iubent ἐπὶ γλαφυρῇσιν.

19. ἵνα εἴδομεν. non εἴδωμεν. de quo v. ad Α, 363. vbi idem versus iam lectus est, vt rescisca et ego. cf. Exc. II. ad lib. VII p. 404.

20. τὸν δὲ — προσέφης. ξ — „vt notetur orationis conversio in compellatione Πατροκλέες ἱππεῦ. Sch. A.

προσέφη ed. Rom. Baroco. Lipsi. Vrat. A. Ita vero et debebat esse Πατροκλῆς ἱππεύς. Vtrumque habet Vrat. d. ἱππεὺς vn. Vindob. At eadem forma alibi quoque occurrit; inf. 744.

21. Πηλέος υἱὸς, μ. Praefixum Πηλέως Sch. B. ficque Vrat. d. cum edd. Plutarchi de aud. poet. p. 35 D. Ferri posse et hoc et Πηλῆος, quod habet Harlei. profitetur Clarke. Praestat, puto, Πηλέος, vt sit duabus syllabis pronuntiandum. Argutias veterum dabit Eustath. ad Il. Z, p. 641, 35.

υἱὸς, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν. Pro hoc vlt. dat μέγα φ. Vrat. b. scilicet e glossa. Supplet knox Sch. B. μὴ νεμέσα δεδακρυμένῳ, πλαίοντί μοι. τοῖον γὰρ pro μέγα βίεται.

22. τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς. Bentleius emendabat Ἀχαιῶν, quia sic ἄχος cum secundo casu frequentatur. Hoc idem tentabat K, 143 vbi idem versus occurrebat; ad quem locum vide. In nostro loco ne ferri quidem potest Ἀχαιῶν, quia iam alter versus in eam vocem exibat.

23. ὅσσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι. Bentl. reponit εἰσὶν, docte. Hoc enim Homericum. Sic O, 256 ὃς σε πάρος περ φάμαι. A, 553 καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ. et saepe alibi, vt M, 346. 7. Ξ, 131. 2. P, 720. 1. T, 123. et οἱ πάρος εἰσιν ἄριστοι Od. Θ, 36. fere vt Latinorum dudum: v. c. dudum adsum. Alterum defendas tamen per vs. 557. inf. h. l. οἷοί περ ἥτε μετ' ἀνδράσι, et hoc ipsum ὅσσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι Λ, 824. etsi potest et in his corruptum esse. Variat quoque lectio sup. Δ, 264. M, 347. Quid? quod N, 101. 2 occurrit: οἱ τὸ πάρος περ φυζακίνῃς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν. Alioqui interpungi potest, sensu tamen paullulum mutato: πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν, ἄριστοι.

24. ἐν νηυσὶ κέαται βεβλημένα, οὐτάμενοί τε. „propter syllepsin; nam alii βεβλῆμένοι eminus, alii οὐτάμενοι cominus.“ Centies hoc obseruatum.

25. Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης. Ita legebatur. Importunus erat articulus ὁ, ab vsu Homerico abhorrens. Monet Schol. A. Aristophanem edidisse βέβληται μὲν Τυδείδης, minus itaque fabellis in hoc fuit Aristarchi doctrina.

ὀπῆς. Itaque sic quoque corrigendum erit Λ, 786 πρεσβύτερος δὲ σὺ ἐσσί.

Vitii illati causſae fuere plures; maxima haud dubie ignoratio digammi; quo seu extrito seu omisso cum magnus hiatuum numerus subnatus esset, eos poetam decere, pro arbitrio adhiberi ac cum laude frequentari credidisse videntur. Accessit omnino rei metricae incuria apud grammaticos Alexandrinos. Quis enim probet v. c. iudicium Aristarchi H, 452 legentis: τοῦ δ' ἐπιλήσονται τὸ ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων. cum apertum sit fuisse: τό τ' vel ὅ τ' ἐγὼ καί. tum multo liberius grassata est librariorum socordia; quam vel in ν ἐφελκυστικῷ indocte modo interposito modo omisso agnoscas.

Vitii causſae repertae solent medelam aperire. Magna itaque pars hiatuum digammo appositio tollitur. Alia vitia tolluntur variis modis ex ipsa re ductis: quae in vnum locum conferre velle fastidiosa res esset. Videnda sunt de his singula loca. Quoties accedebat libri alicuius auctoritas, verba in ipso carmine emendatius scribere haud dubitaui. Alibi, sola ratio grammatica, analogia et similium exemplorum auctoritas suppetebat; in his locis ad Obseruationes monita seposui: quandoquidem bene intelligo, eum qui paullo pertinacior fuerit, in singulis fere locis puluerem mouere posse, et aliquid, quod reponat, in promtu habere. Ita mihi haud indulsi in interponendis particulis expletiuis, in quibus bene noui in vtramque facile partem peccari posse; v. c. in particula γε interponenda. Cum tamen eam innumeris locis insertam videas, vbi bene omitti poterat, cur eam non temere excidisse putes, vbi, ea omissa, vitium illatum est? Sic Γ, 453 οὐ μὲν γὰρ Φιλότητι γ' ἐκεύθανον. cur non scriptum est Φιλότητί γ' ἐκεύθανον? Scilicet ita hiabat oratio. Quid ni igitur in similibus locis hoc γ', si desideratur, interponimus? Ergo N, 100 δεινὸν ὃ οὔτοτ' ἐγώ. cur dubitem scriptum fuisse δεινὸν ὅγ' οὔτοτ' ἐγώ. Et B, 107 pro αὐτὰρ ὁ αὖτε, αὐτὰρ ὅγ' αὖτε. sicque laudat versum Iulianus. Λ, 109 Ἀντίφον' ἠδ' ἀπὸ σῦς

ἦλθεν. cur non ausim reponere αὖτε παρ'. M, 311 pro χρέασιν τε ἰδὲ, quidni χρέασί τ' ἠδέ. in quo saepissime peccatum est, vt K, 573. Cum toties varient ἕκαστα et ἅπαντα, quidni scriptum esse putem διασκοπιᾶσθαι ἅπαντα K, 387. pro ἕκαστα. Verum singula persequi velle, infinitum esset.

In aliis locis causla vitii erat exquisitior forma vocis: v. c. E, 538 πρὸ δὲ εἵσατο. fuit πρὸ δ' ἐείσατο. A, 532 εἰς ἄλα ἅλτο. fuit εἰς ἅλαδ' ἅλτο. Λ, 385 κέρα ἀγλαέ. meliores κέρᾳ. Interdum enim res reuocari potest ad contractionem, vt Δ, 345 ἔνθα φίλ', ἐπταλέα κρέα θῆνεν. hic κρέα est ex κρέατα, κρέεα. E, 221 ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι. hic est εο pronuntiando contrahendum in diphthongum. A, 276 ἀλλ' ἔα, ὡς οἱ πρῶτα. nam ἔα est ex ἔασε. sic et Θ, 399. Π, 731 et al. At B, 165 μηδὲ ἔα κῆας, fuit μηδέ τ' ἔα. sic et v. 181. et al. Contra littera geminata excidit P, 16 τῷ με ἔα κλέος ἐσθλόν. leg. τῷ μ' ἐάα κ. vti Od. Θ, 509 est ἦ ἐάαν μέγ' ἄγαλμα. Interdum corrupta lectio grammaticorum acumine, v. c. Θ, 378 γηθήσει προφανέντε ἀνά. vbi v. Obss.

Quae cum ita sint, vt in tam multis locis hiatus, ex ignoratione vel ex deprauatione natus, facile possit tolli: quoties hiatus occurrunt, ab Homerico more alieni, seriorum vero poetarum vsui consentanei; probabilis oritur suspicio, serius aut lectiones aut ipsos versus in Homerica illatos esse; quae quidem suspicio tanto gravior est, si versus alia quoque indicia serioris fabricae habet; quod saepe locum habet in versibus ad explendas sententias vel ad syntaxin ellipticam locupletandam attexta vel subiecta.

Post omnia haec supersunt loca, in quibus hiatus in eam versus partem seu sectionem incidit, in qua aut caesura adiuuat pronuntiantem, aut pronuntiatio subsistit, ipsa sententia id postulante. Hoc est illud genus, in quo Hermanni, viri acutissimi, doctrinam lubenter admittam. Huius generis alia sunt exempla, in quibus

τίς σευ ἄλλος vulgo lectum. Ita pronunciandum erat τίς σευ 'λλος. Synizesin vocant, vt iam Barnes et Clarke monuere. Atqui id dariſſimum. In Mori. libro erat τί σευ ἄλλες, in quod vel ſine libro incurras. Repudiat tamen Clarke; eſſe enim et ad ſententiam et ad τερμινus apte dictum. Quae equidem ſenſu haud participio. Quid ni bene dictum ſit: *quodnam commodum capiat alius ex te poſt te futurus?* h. e. ſi ego, qui nunc vitam, perire finis, qui tandem proderit virtus tua? Nunc τίσσαι repertum quoque in Veneto et Schol. A. Erat et in Ald. 1. (cum in Flor. fuiſſet τίσσευ) probatum quoque Bentleio.

Tandem mutavi interpunctionem, quod iam Bentley, ut et Koeppen fecerant; cum editum eſſet: ἦν καὶ ὑπὲρ ἀθανάτοις αἰωνίην τίς σευ —

32. κέ τε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς. Barocc. ἀμύνεις. vn. Vindob. ἀμύνοις. ἀμύνῃ auctor de poeſi Homer. cf. Excurſ. III ad lib. I.

33. 4. 5. νηλὲς, οὐκ ἄρα σοί γε. Verſus notiſſimi, et imitatione multorum et vſurpatione repetiti, vti ap. Plutarch. de adulat. et amic. diſcr. p. 67 A. et verſus 34 in lib. de ſollert. animal. p. 970 B. Et quis non meminerit Virgilianum: *Nec tibi Diua parens* — ad quod cf. Gellium XII, 1.

34. γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα. „quod ſemel h. l. in Homero occurrit vox θάλασσα cum epitheto γλαυκή. Apud Heſiodum autem abſolute καί τοί σοι γλαυκὴν ἀνεπέμφελον.“ Sch. A. Attigit quoque hoc Euſtathius κατὰ τοὺς παλαιούς.

δέ σ' ἔτικτε Cant. Mori. Lipſ. Moſc. b. Vrat. b. ed. Rom. Schol. Pindari Arg. Iſthm. Tam parum illi curarunt Ionicam formam, quam poeta tuitus eſſe videri debet.

35. πέτρῃ δ' ἠλίβατοι. In Lipſ. πέτρᾳ δ' ἠλίβατος. modo ſit πέτρῃ δ' ἠλίβατος, non displicebat lectio Erneſtio.

ὅτί τοι νέος ἐστὶν ἀπηνής. In codd. Plutarchi l. l. de adulat. est ἀτειρής. scilicet ex Γ, 60.

36. θεοπροπίην· scil. Achilli esse occumbendum ad Troiam; id quod a matre audierat Achilles; v. ad I, 410. add. P, 408. Σ, 8. quodque ille nunc ne euentum habeat, euitare velle videri potest.

Pro his aliena e Lycophrone apposuere Schol. A. et. Sch. br. de Thetide infanti Achilli immortalitatem parante.

ἀλεείνῃς Harlei. vt saepe εἰ δὲ cum coniunctiuo.

Ceterum hos versus decem 36—45 iam supra Λ, 793—802 ab interpolatore alieno loco illatos vidimus; conferenda tamen sunt ad e. l. dicta. Miror h. l. non adscriptum esse Veneto asteriscum ※.

38. ἀλλ' ἐμέ περ. „γρ. ἀλλά μέ περ" Barnes. ἀλλὰ ἐμὲ πρόες libri ap. Tho. Bentl. indocte.

39. ἦν πού τι Φόως Δαναοῖσι γένωμαι. In Schol. ad T, 95 laudatur γενοίμην et Vrat. d. αἴ κέν τι Φάος, cum vno Vindob. vt alibi occurrit, Θ, 282 αἴ κεν τι Φάος Δαναοῖσι γένηαι.

40. ὃς δέ μοι ὤμοιϊν. Suauiter hoc versu vtitur Sophista, qui Polemonis suadelam sibi optabat, ap. Philostr. Vit. Soph. I, 21, 8.

41. αἴκ' ἐμέ σοι ἔσχοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο. ξ- quod ἔσχοντες idem est atque εἴσχοντες. ὁμοιοῦντες. εἶπτε δὲ Πτολεμαῖος αὐτῷ (Il. Ψ, 107. voluit adeo esse idem atque εἶπεν.) Notantur hinc respectu ad ista: Ἴσασιν ψεύδεα πολλὰ (Od. T, 203) quod volunt esse idem atque ἔλεγεν, non bene. Ptolemaeus Ascalonita ἔσχοντες confiebat esse factum ex εἴσχοντες per aphaeresin τοῦ ε, eaque melior opinio. At Aristarchus εἴσχοντες legebat. Haec Sch. A. Similia allata iam supra erant ad Λ, 798 vbi hi tres versus legebantur cum ceteris inde a 793. vt paullo ante monui. Quanto melius erat dicere: esse plures formas: εἶπω, εἴσκω, ἴσκω, εἴκω.

αἴ κέ μέ σοι Mori. Lipſ. Moſc. b. Vrat. b. ed. Rom. qua de re modo dictum ad v. 38. ἀπόσχονται Barocc. vitioſe. vt vn. Vindob. in vſ. ſequ. ἀναπνεύσουσι.

43. ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο. Varia ad h. l. vt iam Λ, 800 tentat Sch. B. vt ſenſum eliquet et exprimat: l. vt ſit: auxiliandum eſſe confeſtim; parum temporis cunctationi ſupereſſe. l. δι' ὀλίγου differri poteſt auxilium." Omnia contorte. Debebat ſenſus eſſe: *vt ſaltem exigua fiat a pugna ceſſatio:* (quod inf. 302 eſt: τυτθὸν ἀνέπνευσαν.) ergo ſubintelligendum γένηται. vt fere acceptum in Sch. br. niſi quod ἔστι ſupplent, immo εἴη vel ἦ. Clarke minus ταυτολόγον fore putat, ſi vertas: *vel exiguum ſane reſpirandi ſpatium in bello non erit inutile.* Vbi tamen haec in graecis habentur? Euſtath. recitat ἀνάπαυσις; quod eſt interpretamentum. Verſum eſſe ineptum commentum rhapſodi, iam ſupra monitum eſt ad Λ, 800 in loco hinc translato.

44. ※ (adde 45 ※) quod non recte haec a Neſtore pronuntiantur" Sch. A. Scilicet ſupra Λ, 801. 2. vbi iidem verſus a Neſtore pronuntiantur. At noſtro loco verſus agnoſcit Apollon. Lex. in ἀμήτες. ἀκοπίαστοι.

45. πρότι ἄστυ Variat et h. l. ποτὶ et πρότι.

46. ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος. ἦ γὰρ ἔμελλε. „quod ἔμελλεν etiam h. l. non de tempore dictum, ſed pro ἔμεσι." Sch. A.

In eodem notatur: poſſe μέγα νήπιος ſeiungi ab antecedentibus, vt ſit exclamatio. Bene Koeppen. meminerat oraculi Croeſo dati de filio ap. Herodot. I, 85.

47. αἰ αὖτῳ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι. Bekk in Mori. Vrat. h. d. A. αἴ π' αὐτῷ. recte: λιτέσθαι. Pugnant grammatici, ſine acuendum λίτεσθαι an λιτέσθαι. Alterum hoc vſu receptum: (ἡ πλείων παράδοσις) in vin. Aoriſtis: λιπέσθαι. πυθέσθαι. ἰδέσθαι. ἰκέσθαι. At (Ptolemaeus) Alhaonita probante Schol. A. cenſebat eſſe λιτάσθαι a λίτομαι, vt λίτανται (Od. K, 526) et pro eo λίσσομαι. Repetunt ſimilia Schol. B. Etymol. Euſtath. Fundus fuit Herodianus. Eſt quoque in Homero Od. Σ

406 Δία Κρονίωνα λιτοίμην. Apud Hesych. huc spectare λιτέσθαι, παρακαλεῖν. In vno Vindob. per lapsum λίπεσθαι.

49. οἷον ἔειπες. Barocc. Mori. ἔειπας perpetua varietate. v. ad A, 106. 562.

50. ἦντινα οἶδα. Aristarchea lectio erat εἴ τινα ἀρι Schol. A. et Lipsi. quod hi accipiunt, quasi esset εἰ καὶ οἶδα (κἂν) quod simplicius esset, si forte noui tale vaticinium esse. nouat enim Achilles hanc sortem, vt ex Il. J, 410 constare diximus.

51. οὔτε τί μοι πὰρ Διὸς ἐτέφραδε πότνια μήτηρ vulgari modo erat dicendum: οὔτε ἐμπάζομαι ἐκείνου, ὅ τι μοι nec curo illud quod mater mihi edixit. Verum poeta sententiam inflexit: nihil mihi mater dixit, quod magnopere curem: οὔτε τί μοι ἐτέφραδε μήτηρ scil. οὐ ἐμπαζοίμην ἄν. Clarke accipit: οὔτε τί μοι. „nempe nihil noui matrem dixisse, nihil quod ipsum terrefaciat, nihil quod non iam pridem nosset Patroclus.“

ὑτέφραδε vn. Vindob.

53. ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι. „ἀμέρσαι. μέρους στερῆσαι“ Sch. A. vt X, 58 μηδὲ — Φίλῃ αὖθις ἀμερθῇς. Est mox ἀφελέσθαι. Supra N, 340 vidimus ἀμέρδειν de definito priuationis genere, si quis privatur visu ex splendore: ὅσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη: vbi v. Obss. hoc loco generalior est notio nec adiecto casu, qui esset retrahendus ex vs. sequ. τοῦ γέρας, priuare munere. nisi contendas ἀμέρδειν tandem generali notione adhibitum esse pro βλάπτειν, vt est ap. Hesych. ἄμερδεν. ἠμαύρου. ἔβλαπτεν. sed haec ex contexto N, 340 — τὸν ὁμοῖον. pro τὸν ἴσον· ἐν ἴσῃ τιμῇ ὄντα.

54. ὅ τε. Sch. A. esse vel ὅτε pro ἐπεί. quod Eustath. amplectitur, male: vel pro ὅς τε. vt sit ὁππότ' ἀνὴρ, ὅς τε κρ. πρ. — προβεβήκει. Nihil h. l. monet Clarke, fastidiose suam obseruationem sexcenties inculcans, cui hic versus repugnat manifeste. Nam si est praeteritum a βάω, debet esse προβέβηκε. Il. Z, 126 πολὺ προβέβηκας ἁπάντων h. e. ἀριστεύεις. et Ψ, 890 ἴδμεν γὰρ

ὅσον προβέβηκας ἀπάντων. sicque praefixum Schol. A. — προβέβηκε δὲ, προὔχει τῶν ἄλλων. κράτει δὲ, τῇ ἀρχῇ, τῇ βασιλείᾳ. Sch. br. ἀξίᾳ τινὶ μείζονι. Est tamen etiam in Schol. iisdem et Sch. br. et Eustath. προβεβήκει. At praestat quod Venetus in carmine ipso habet προβεβήκῃς vna cum Townl. *qui antecellat* vel antecelluerit.

55. αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστὶν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ. Ita vulgo interpungitur: „τό μοι. διό μοι. ἢ τοῦτό μοι." Sch. br. Alterum hoc verum. Sed in sequ. ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ sentio aliquid esse quod non bene cohaereat. *Hic mihi dolor est, quod perpessus sum dolores.* Distinguemus melius sic: αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν (h. e. τοῦτο. hoc mihi graui dolori est.) ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ, κούρην, ἣν — *Postquam multas aerumnas tolerueram,* (expeditione aduersus Lyrnessum et Thebas susceptа) *puellam quam e praeda abstuleram,* etc.

56. κούρην, ἣν ἄρά μοι γέρας ἔξελον. Recte Sch. B. „τὸ ἠθικὸν bene seruat, quod ad iram redit Achilles" et in cumulandis iis, quae iniuriae factae magnitudinem declarant 57. 8. 9. cf. sup. A, 161. a. — ἄρα vt nosti. Clarke.

57. δούρὶ δ' ἐμῷ πτολίεσσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας. ξ — „quod πτολίεσσα pro ἐκπεπτόλιμην. vt (Od. B, 102) πολλὰ πτωχίσσας." Sch. A. Notarunt quoque Sch. br. et al. Idem multis notat εὐτείχεα scribi, cum deberet esse εὐτειχέα. — Porro aliis in locis est ὁ καὶ ἡ εὐτείχεος. vnde et h. l. Tho. Bentl. in codd. reperit εὐτείχεον πέρσας. quod Townl. habet. Erat quoque in Lips. et Ernesti id praeferebat. Sic — χεον vna est syllaba.

58. Versus non erat in Vrat. d. sed lapsu librarii.

59. ξ — „quod ὥςεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην est pro ἀτιμήτου μετανάστου." Sch. A. At Sch. B. et Lips. obseruant, Aristarchum scribere μεταναστὴν (quae scriptura erat in Lips.) et referre ad Briseidem. Rectius tamen Herodianum dicere, esse casum quartum." Adeone obliti erant hemistichium hoc occurrisse iam I, 644 ὃς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρεΐδης, ὡςεί τιν' ἀτίμη-

τον μετανάστην. Porro non viderunt ſupplendum eſſe ἔλετο αὐτὴν με, ὥςεί τινα, cum ſit ἀφελέσθαι τινά τι. Inquilini autem μέτοικοι, φυγάδες, contemtui erant, quia vt plurimum improbitatis ſuae cauſſa patria carebant. — Iam ſecundum haec omnia verſus interpolatricem manum ſapit. Incluſerat quoque vncis Bentl.

60. ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν. ξ— „quod ἐάσομεν pro ἐάσωμεν.“ Sch. A. ad T, 65. Schol. B. ita explicat: *cogitemus haec olim euenisſe, non nunc: πραγενέσθαι αὐτὰ λογισάμεθα, καὶ μὴ νῦν εἶναι.* At eſt ἐάσομεν, mittamus, non cogitemus. Tum προτετύχθαι: puto dictum pro προτετυγμένα. προγεγενημένα, *praeterita ne repetam.* Verſus iteratur inf. Σ, 112. T, 65. Recitat quoque eum Schol. Aeſchyli Prometh. 261. ad verba: ἀλλὰ ταῦτα μὲν μεθῶμεν. et Cicero ad Att. VII, 1. et X, 12.

οὐδ' ἄρα πως ἦν dignum erat quod a Barneſio receptum retineretur: cum ſit et per ſe accommodatius, οὔτως, nullo modo, et auctoritatem habeat vetuſtiorum Cant. Mori. Ven. Townl. Lipſ. Harl. Vrat. A. Ita quoque Euſtath. legerat. Pro eo inde a Flor. Aldd. editum οὐδ' ἄρα περ ἦν. Hoc ἦν eſt pro ἐστίν, ἔξεστι, χρὴ, καλόν ἐστι. Minus bene Schol. br. δυνατὸν ἦν. potius εἰκὸς ἐστι.

61. ἦτοι ἔφην γε. ξ— „quod ἔφην γε pro διενοήθην.“ Sch. br. διελογισάμην. ἀσπερχὲς ἀσχολᾶσθαι ἐνὶ Φρεσίν. ἀδιαλείπτως. ἄγαν ἐπιτεταμένως. ἀμεταβλήτως. Sch. B. v. ad Δ, 32.

62. οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπόταυ δὴ —. ξ— Excidit Scholion; quod ſuſpicor monuiſſe, ἀλλ' ἐπὶτην δὴ eſſe πρὶν ἢ ὅταν. — ὁπόταν δὴ *quando demum.* Clarke. κατατάσσεμεν Lipſ.

66. εἰ δὴ κυδήσειν Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε. „εἰ δὴ ταῦτα οὕτως ἔχει, ὡς φῂς. γρ. καὶ ᾗ δή. vt ſit ἐν ᾧ τότῳ. Sch. B. Lipſ. et Sch. br. nec male hoc, puto. Τρώων νέφος. vt iam. Δ, 274. nihil amplius. νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε ſed alio ſenſu. Od. M, 74. 75.

Quo exemplo non modo ad hunc locum, verum et ad alia emendanda inuitamur.

Mirantur grammatici, quod inter vulneratos *Machaon* non memoratur ap. Sch. A. Multo plura Sch. B, aut quem is exscripsit, argutatur de ordine, quo vulnerati memorantur; et ex eodem fonte Eustathius, aliqua etiam ex parte Sch. br. Mirari interdum liget consensum veterum in argutam aliquam obseruatiunculam.

βάβλητο μέν Vrat. A.

26. Ὀδυσεὺς *δουρικλυτός*. Codd. et h. l. *δουρὶ κλυτός*. v. ad B, 645.

28. *τοὺς μέν τ' ἰητροί* — ξ — „quod hinc patet, praeter Podalirium et Machaonem alios quoque medicos in exercitu fuisse." Sch. A. saltem artis vulnera sanandi peritos homines.

τοὺς μὲν ἰητροὶ sine τ' Lipſ. Harl. Tum dubitari potest, an antiquius fuerit *ἀμφὶ πένονται*.

29. *ἕλκε' ἀκειόμενοι. σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ.* ξ — „quod *ἀμήχανος* est, *πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι*, (etiam Sch. br.) non autem, *αὐτὸς μὴ δυναμένος μηχανήσασθαι*" Sch. A. Scilicet est *ἀπρομάχητος*, adeoque *qui expugnari, flecti, nequit*. Dictum de his iam erat K, 167. cf. ad O, 14. N, 726.

ἀκειόμενοι. ἀκεσάμενοι. ed. Rom. et Turnebus. Etiam Vrat. A. et ipse Venetus, si recte est expressus: quod tamen grammatice non expedio: nisi verbum fuit *ἀκέημι, ἀκέσμαι*, quod nusquam occurrit. At *ἀκειόμενος* etiam Od. Ξ, 383 occurrit et agnoscunt illud Etymol. et Hesych. tum ipse Apollon. Lex. *ἀκειόμενον, ἰώμενον καὶ ἐπιγνευάζοντα — ἐπὶ μὲν τοῦ ἰώμενον· ἕλκε' ἀκειόμενον* corr. ⇒ *μενοι*.

30. *μὴ ἐμὰ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις.* ξ — „quod χόλος nunc prō *μῆνις*" Sch. A. aut pro *κότος*: Eustath. — unde *φυλάσσεις*, retines.

μὴ — *λάβοι*. Lipſ. *λάβῃ*, quod et ipsum fieri posset, v. sit prohibentis. Alterum est optantis: *μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν* Od. Υ, 344. v. Excurs. II. ad VIII. p.

habent) ἔναυλος γὰρ πᾶν τὸ στενὸν καὶ βαθύ, καὶ ἐπίμηκες. Haec Sch. B. Delibauit ex iis nonnulla Euſtath. Verius ex his eſt id quod primo loco poſitum erat: ἔναυλοι ſunt partes ſoli excauatae, ſeu foſſae ſeu fauces montium. Sic iam Apollon. Lex. ἔναυλοι, οἱ ἀπὸ τῶν χειμάῤῥων ποταμοὶ καταῤῥάσσοντες. Quae ſubiiciuntur, vix omnia ab eadem manu ſunt: ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς αὐλῶσι (*conuallibus*, *locorum angiſtiis*; atqui αὐλὼν ab αὐλὸς ductus eſt, qui omne *cauum oblongum* deſignat, non hic ab αὐλὼν) γίνεσθαι τὰς καταφοράς. αὐλῶνες δὲ οἱ ἐπίμηκεις καὶ κοῖλοι τόποι. τοῦτ' ἔστιν, οἱ εἰς μακρὸν καὶ στενὸν διήκοντες ποταμοί. Ex Apollonio ſua habet Heſych. in ἔναυλοι. et conſtituendus hinc Etymologus, in quo aliena admixta: recte haec: σημαίνει δὲ καὶ ῥοῦν καὶ χαράδραν καὶ χειμάῤῥουν. — καὶ ἐναύλους τοὺς χειμερινοὺς τόπους (f. ποταμοὺς, vt Horatio *flumen hibernum*, et ſic eſt ap. Suidam, ap. Heſych. τοὺς χειμάῤῥους ποταμούς, vel τοὺς περὶ χειμάῤῥους τόπους) παρὰ τὸ ἐπιμήκεις εἶναι ὡς αὐλούς. — Mirum eſt, de hac voce quaeri in Homero, cum aliquoties occurrat ſenſu ac vi ſatis definita: Φ, 283 Achilles in Scamandro deprehenſus videt ſe perituram eſſe ὡς παῖδα συφορβὸν, ὅν ῥα τ' ἔναυλος ἀποέρσει χειμῶνι περῶντα. eſſe *torrentem*, in locis conuallofis ſeu terris aſperis auctum imbribus hiberniis. Sic iterum ibid. 312 ſunt *torrentes*: πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους. Hinc omnino pro *conualle per quam tales torrentes* decurrunt, in Hymnis Homericis, vt in Ven. 74 ferae coeunt κατὰ σκιόεντας ἐναύλους. item 124. et iunguntur οὔρεα τ' ἠχήεντα καὶ ὑλήεντες ἔναυλοι XII, 5. add. XXIV, 8. Sicque Apollon. Rh. I, 1226 αἱ μὲν, Nymphae, ὅσαι σκοπιὰς ἠρέων λάχον ἢ καὶ ἐναύλους vbi male Schol. τὰ σπήλαια ὧν. immo ſunt *conualles*. Tales *torrentes et conualles* confragoſas ipſe poeta deſcripſerat ſup. Δ, 452. et Δ, 492. E, 87 ſq. Hic tamen vix alius ſignificatus locum habet, quam vt ſint foſſae camporum. Ne ſint ipſi amnes, Simois et Scamander, quo ſenſu Koeppen accipiebat, cum ipſa re repugnat vis et vſus vocis. Ceterum Schol. br. et

alii praeludi volunt h. l. iis: quae infra Φ, 150 sq. de Achille memorantur; nimis argute.

73. αἴ μοι — ἤπια εἰδείη. Bene Sch. B. καλῶς εἶπε τὸ εὐνοεῖν. Nam Agamemnon animo *infesto* iniuriam fecerat: ἀπηνής, v. Not. Schol. br. reddunt ἤπιος per πρᾳόνης, mitis. At haec notio ab h. l. est aliena. Nisi μοι appositum esset, posset quoque esse *prudentem esse, sapere*. Sed de voluntate et benevolentia etiam sup. Δ, 360. 1.

νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται: malim ἀμφὶ seiunctim, ἄμφὶ μάχονται. στρατὸν, h. l. pro τὸ στρατόπεδον, vt K, 76.

74. οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος — ξ. „quod videtur audiisse Diomedis dicta post legationem" (sup. I, 692 sq.) Eadem Sch. B. et e Porphyrio ad v. 76. it. Sch. br. Ineptae argutiae! audierat Achilles ex ipso Patroclo v. 25.

75. Δαναῶν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι. Sch. A. iubet ἀπὸ scribere non ἄπο. Iungenda enim esse ἀπαμῦναι. Sic et v. 80. Sane vtrumque recte.

76. οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος, ἔπος ἔκλυον nonnulli ap. Sch. A. Mirum in modum argutantur Schol. cum Porphyrio: cur Agamemnonis vox non audiatur. Atqui voce vtebatur tanquam dux; iam autem vulneratus erat; idque Achilles e Patroclo audierat sup. v. 26. Prodierat quidem ille in pugnam, sed non imperaturus, verum, vt animos Achiuorum confirmaret hortatu suo, v. Ξ, 128 sq. 379 sq.

77. Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο. Inde Horat. Epod. XVII. *Hectorem homicidam* dixit. At „vim graecae dictionis vix assequitur sermo Romanus" ait Clarke. Mirum acumen! doceri velim, quid interfit.

78. (Ἕκτορος ὀψ) Τρωσὶ κελεύοντος περιάγνυται Apollon. Lex. περικαταλλᾶται, καὶ οἷον περιέρχεται. et ex eo Hesych. περιῤῥήγνυται, ἐξ οὗ, περιηχεῖ. Scilicet proprie vox repercussa dicitur frangi. Villoison ad Apollon. l. l. laudat versum ex Sc. Herc. 279 περὶ δὲ σφίσιν ἄγνυτο ἠχώ. et iterum ibid. 348.

79. *οἱ δ' ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχουσι.* proprie Troianorum clamor totum campum peruadit, per campum obtinet; tum et Troiani clamore. Eurip. Alceſt. 344 Μοῦσάν τ' ἢ κατεῖχ' ἐμοὺς δόμους.

81. *μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο.* ξ— „quod *αἰθομένοιο* pro *αἴθοντος*. et quod deeſt *ὑπὸ* ad *πυρός*." Schol. A.

In *ἔμπεσ' ἐτικρατέως* tanquam inſolentior notatur vſus imperatiui *ἔμπεσε*.

82. *νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται.* Barnes: „*γρ. νόστον ὄλῶνται*" neſcio vnde; ſuſpicor ex ſtudio variandi. Pergit idem: „Huc omnino videtur addendus eſſe ille verſus: *τοὺς ἄλλους ἐνάριζ', ἀπὸ δ' Ἕκτορος ἴσχεο χαίρας*, qui laudatur a Diogene Laert. VI, 63. a Diogene *παρῳδούμενος*, ad eum qui ſymbolam ab eo petebat, *τοὺς ἄλλους ἐράνιζ', ἀπὸ δ' Ἕκτορος ἴσχεο χεῖρας*. Clarke etiam *δέκτορος* a Diogene pronuntiatum eſſe putabat, forte vt mendicum declaret *ὁ δέκτωρ*, alias *δέκτης*. An Homericus verſus ſit, omnino dubito. Recte Clarke monuit, parum huic loco verſum conuenire.

83. *τείθεο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω.* Multa ineptæ argutatur Schol. B. haud dubie cum Porphyrio, ſuper cauſſis, cur Achilles Patroclum a rerum ſumma exſequenda retineat. v. Notas ad 49. 80. 84.

84. 85. 86. poſſunt et cum antecedentibus iungi, et cum ſequentibus. Prius vulgo receptum; praeſtat alterum; *τείθεο — θείω. ὥς ἄν μοι — δῶρα πόρωσιν· ἐπὶ νηῶν ἐλάσας ἰέναι πάλιν* (*μέμνησο*) vt mihi gloria rei geſtae imputetur, tu Troianis a vallo depulſis, ſtatim redi.

84. *ὡς ἄν μοι — κῦδος ἄρηαι.* Erat hoc in edd. Flor. Aldd. mutatum e Romana et Euſtathio a Turnebo et Steph. in *ἄρουο*, quod et ipſum bene ſe haberet Homerico more; hoc tamen loco *ἄρηαι* tuentur codd. Barocc. Mori. Harl. Vrat. b. A. Molc. b. vn. Vindob. Lipſ. Ven. et ſequitur *ἀπονάσσωσι* et *πόρωσι*.

85. *ἀτὰρ οἱ* recte ſic ſcribere iubet Schol. B. vt Schol. A. *ἀτὰρ οἱ*, vt et editur; cum vitio metri, nam ſic eſſet *ατὰρ ϝοι*, *ἀτὰρ αὐτῷ*. Eſt *ἀτὰρ* ſimpl. copula, pro *καί*.

86. κούρην ἂψ ἀπονάσσωσι. „εἰς τὸ πίσω ἀποκαταστήσουσι, ἀποδώσουσι" per futura. Schol. A. br. et Etymol. eo, vnde abduxerant, reducant. Sane ἀπονάω, et ἀπονάσσω (nam est νάω, ναίω, νάσσω) facio aliquem alio loco habitare, vnde B, 629 Δουλίχιόν δ' ἀπενάσσατο, concessit, vt μετανάω, inde μετανάστης sup. 59. In Lipsl. est ἀπονάσωσι, Mori corrupte ἀπανύσωσι.

87. ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν sc. μέμνησο. Etsi possit iungi cum vs. 83. πείθεο — ἰέναι πάλιν. Vrat. d. interponit δὲ, ἐκ νηῶν δ' ἐλάσας, i. Ita altera iunctura verborum erit adoptanda.

εἰ δέ κεν αὖ τοι. εἰ δέ κεν αὖτε Barocc. Mori. Vrat. b. d. Mosc. 2. vn. Vindob.

89. & 90. quia Zenodotus sublatis his duobus versibus ediderat μὴ σύ γ' ἀγαλλόμενος, esse tamen versus necessarios; nolle enim Achillem ἀτιμᾶσθαι Patroclo rem feliciter gerente, scil. ita, vt hoc ipso eleuetur Achillis dignitas. Sch. A. (Si tamen versus absint, nemo eos desideret) In Schol. Exc. Barnesii adscriptus erat locus Pindari de Patroclo perpetuo παραστάτῃ Achillis Ol. IX, 115.

In Apoll. Lex. λιλαίεσθαι. προθυμεῖσθαι ad h. v. pertinet.

μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο — Erat ἐμοῖο in Schol. Pindari Ol. IX, 115 solenni vitio, quod Apollon. de Synt. xi redarguit.

90. ἀτιμότερον δέ με θήσεις. Esse debuit olim δ' ἐμέ, nam Sch. A. memorat Ptolemaeum Ascalonitam δέ με scripsisse et quidem enclitice δέ με, cum nulla sit oppositio alterius. καὶ οὕτως ἔχει ἡ ἀμείνων ἀνάγνωσις; esse porro δὲ pro γάρ, si nisi iungas cum μή, vt sit μηδὲ — θήσεις με ἀτιμότερον pro μηδὲ ποιήσῃς ἐμὲ ἄτιμον. Videtur tamen potior ista ratio, vt interposita sit propositio. — Laudat versus 89. 90 Schol. Pindari Ol. IX, 115 vbi est ἀτιμότερον δέ με θήσῃς. — θείης est in Townl.

91. μήτ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ — Vtitur versu Eroniam. Lex. Hippocrat. vt doceat; ἀγάλλεσθαι esse γαυριᾶν.

93. προτὶ Ἴλιον ἠγεμονεύειν. & „Zenodotus: προτὶ Ἴλιον αἰπὺ μάεσθαι. Sch. A.

93. ἕ. (94. 95. 96. ἕ.) „quia Zenodotus quatuor versibus sublatis scripserat: μή σ' ἀπογυμνωθέντα λάβῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ. versus exilis cum compositione tum sententia.“ Sch. A. — Recte ille in hoc; verum non acuto sensu opus est ad subodorandum, pannum assutum esse totum locum VIII versuum inde a 93—100. Nam nullo modo Achilles diuinare poterat id quod de Apolline mox poeta narraturus est in Patroclum infesto. Prorsus autem aliena et nexu carentia illa: Αἰ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ.

94. μή τις θεῶν — ἐμβήῃ „ἐμποδὼν στῇ. ἐναντίως σοι τῇ βάσει χρήσεται ἢ τὸ ἐναντιωθῇ σοι εἰς πάλην“ Sch. B. κατέλθοι. ὁ ἐστὶν, ἐμποδὼν στῇ. ἐμποδίσῃ, Schol. br. In Apollon. Lex. ἐμβήῃ. ἐμβῇ. hoc versu subiecto, nec alia adiecta interpretatione. Hesych. ἐμβείῃ (em. ἐμβήῃ vt στήῃ. Φήῃ. cf. Eustath. At Bentl. em. ἐμβαίῃ) ἐμβῇ. ἐμποδίσῃ. χωρήσῃ. (sc. ex aduerso.) Alia forma ibid. est ἐμβαείῃ, ἐμποδὼν γένηται ἐναντιωθῇ. Alii scribebant ἐμβήῃ sicque ipse Apollon. Lex. h. v. de quo v. ad E, 598. Sufficit hoc, ἐμβῆναι, ab ἔμβημι, de *incursu* vehementiore dictum esse, vt inf. Ψ, 403 Antilochus equos increpat: ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅττι τάχιστα. Comparat Eustath. cum ἐμπεσεῖν. ἐνάλλεσθαι. et Sophocleum laudat: οὐ γὰρ θανόντι καὶ προςεμβῆναί σε χρή. (Al. 1348.) —

95. πάλιν τρωπᾶσθαι erat editum, τροπάασθαι Ven. c. Schol. Lipsi. Mori. Harl. Vrat. b. A. Vtrumque Eustath. apponit, v. ad O, 666. Respicit hunc versum glossa Hesych. παλιντρωπάασθαι εἰς τουπίσω τρέπεσθαι hinc emendanda, et ex Apollon. Lex h. v. Monet Sch. A. Niciam iunctim scripsisse παλιντροπάασθαι, Apollodorum seiunctim: cui se accedere; idque se iam docuisse ad A, 59. παλιμπλαγχθέντας, quod melius scriberetur πάλιν πλαγχθέντας. Iterum Φάος pro σωτηρία. ἐπεὶ σὺν σώσῃς τὰς νῆας. Schol. br.

96. ἐπὴν Φάος ἐν νήεσσι θήῃς. Erat θείης. In antiquis codd. fuisse θήῃς testatur Eustath. p. 1047, 30. Sic

que Cant. Ven. Lipſ. Townl. ſeu θήης vt modo 94 ἐμβήη. ſicque Vrat. d. etiam θήῃς vt Moſc. a et vn. Vindob. Dictum iam eſt de his ſup. ad E, 598. θείης a θείην poſt ἐτεὰν locum non habet. A θῶ eſt θῇς. θήῃς. Scilicet fuit a θέω, θέῃς, θείῃς, θήῃς. At θήῃς nihili eſt. Igitur repoſui θήῃς.

τούςδε δ' ἐᾷν πεδίον καταδηριάασθαι. τούςδε τ' ἐᾷν Barocc. Mori. Harl. κάτα δηριάασθαι Moſc. a. Barnes e Sch. br. in quibus eſt praefixum tantum δηριάασθαι. quod ſane et ipſe antiquius eſſe puto. Sic eſt πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζειν Φ, 217. Porro τούςδε δ' ἐᾷν Flor. Aldd. vsque ad Turnebum, qui correxit ex ed. Rom.

97. 98. 99. 100. — Ἀθαναίνετο στίχοι τέσσαρες, tanquam ſcripti ab aliquo, qui de amore Achillis in Patroclum cogitabat; quia is amantium ſenſus eſt, vt ſoli ſuperſtites eſſe velint: πάντας ἀπόλοιντο, πλὴν ἡμῶν. Sch. A. Paria repeſit Euſtath. ſecundum παλαιούς τινας. Ipſe tamen iudicium grammaticorum in damnandis verſibus haud probat, cumque eo Clarke. Confunduntur in his iudiciis duo inter ſe diuerſa genera reprehenſionis; alterum eſt, ſi poetam non recte ſenſiſſe ac dixiſſe pronuntiamus, etſi vere ab eo illa dicta eſſe haud inficiamur; aliud eſt criticum iudicium, cum profitemur, hanc vel illam ſententiam aut verſum a poeta profiſciſci nequiſſe, quia ineſt aliquid, quod eius vſui aut opinioni de eius virtute et more conceptae adverſatur. Grammaticorum ἀθέτησις plerumque ad genus prius ſpectat, vt et h. l. Nec aliter verſus ἀθετεῖ Plutarchus de aud. poet. p. 25 E. Vt tamen verſus reiicias tanquam parum Homericos, rationes grammaticae ſunt afferendae. Ex hoc cauſſarum genere erit haec: quod ſententiae male cohaerent, vt vel hinc ſuſpicio naſcatur, verſus ab alio eſſe aſſutos. Videtur fuiſſe aliquis male feriatus, qui Achillis iram vsque ad rabiem inſanam efferre vellet, ſimulque eum aſſimulare Diomedi Il. I, 48. 49 ne ei inferior eſſet vlla in re Achilles. Nec tamen haec vltra ſuſpicionem aſſurgere fatendum eſt.

98. *μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασι.* expectabam *φύγῃ*, quia est vetantis: v. Exc. II ad VII p. 404. nec tamen hoc reperitur praeterquam in Lipſ.

μηδέ τις οὖν „eas ob cauſſas, quas tibi memorani" Clarke.

ἔασσι Vrat. A. et al. male. cf. inf. 160 *ἔασι*.

99. *νῶϊν δ' ἐκδύμεν' ὄλεθρον.* Erat editum *ἐκδῦμεν*. hoc erat exponendum cum Euſtathio dictum pro *ἐκδύσομεν*. At viri docti non viderunt, ita in grammaticam rationem peccari: deberet enim eſſe *νῶϊ*. At *νῶϊν* eſt caſus ſecundus et tertius. Obtemperaui itaque Veneto, grammaticis A. B. quibus accedunt Lipſ. Townl. et ſcripſi *ἐκδύμεν'* pro *ἐκδύμεναι*. *εἴη ἄν, γένοιτο ἡμῖν, ἐκδῦναι τὸν ὄλεθρον.* Erat quoque *ἐκδύμεν* in Flor. Aldd. donec mutatum eſt *ἐκδῦμεν* a Turnebo. Steph. e Romana. Ita vero exoritur alia difficultas, eaque metrica: Vidimus Γ, 353 *ὀρνύμεν' Ἕκτωρ*. Γ, 260 *ἵππους ζευγνύμεναι*. eſt ergo media ſyllaba brevis. Supra Θ, 140 *ζευγνύμεν', αὐτὰρ ὃ' ἔντε' ἐδύσετο*. Opponi tamen poteſt, quod eſt inf. 145 *θῶϊ ζευγνύμεν' ἄνωγε*. vbi Clarke offenſus ſyllaba producta eo devenit, vt ſuſpicetur eſſe dictum pro *ζευγνυέμεναι* ex *ζευγνύω*. Enimuero primo diuerſam forte prosodiam habent verba in *νω* et *νυμι*, tum vero prior producta eſt in *δῦμι*, ergo *δύμεναι* et ipſum productam habet primam. Poſt haec omnia tamen eſt fatendum, duram eſſe lectionem a grammaticis inductam, et leniorem ſimpliciorem que alteram, ſi legatur *νῶϊ δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον* pro *ἐκδύσιμεν*. Eſt *νῶϊ δ' ἐκδίμεν* in vno Vindob.

100. *ὄφρ' οἷοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.* Schol. A. *τὰ τείχη*, cum Schol. br. Etymol. Heſych. proprie eſſe *τῶν τειχῶν τὰ ἐπάνω* obſeruat Apollon. Lex. in *κρηδέμνῳ*, verſu adſcripto, a capitis faſcia ducta voce. Altero loco occurrit ſic Od. N, 388. Comparant *πολίων κατέλυσε κάρηνα*, quod tamen proprie ad *τὴν ἄκραν πόλεως* ſpectat.

λύωμεν. λύσιμεν edd. habent; quod et ipſum vſus Homericus probat: v. Excurſ. III ad lib. IV. p. 666. 7. praeſtat tamen ad meum ſenſum, quod Achillis certum

68. οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται. προσαναγνῶσι (hoc recte. Et Schol. br. παρακέκλινται) καὶ περικλείονται τῆς θαλάσσης τῷ αἰγιαλῷ." Schol. A. Subiicitur Scholion antiqui grammatici (quod ad Il. X, 1 apponunt Schol. Leid. Schol. Vat. et Schol. Ven. B.) quo multis locis annumeratis probatum ille it, κλίνεσθαι esse περιέχεσθαι et κλίσιν Homero esse omnem περιοχήν. Sane is sensus ut modo ad O, 740 vidimus, pluribus locis accommodatus est, verum ex re, non grammatice ex verbi vi; et confunduntur temere κλίνεσθαι et κλείεσθαι, tanquam h. l. quoque κεκλίαται, seu κέκλινται, esse putarunt pro κέκλεινται. Dictum iam de his sup. ad E, 356 et 709.

69. Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε. h. e. πολῖται. πλῆθος. Sch. A. B. Sch. br. Etymol. in πόλις. βεβήκει Harlei. male cum Vrat. d. A. v. modo ad vs. 54.

70. θάρσυνος. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον; „quod θάρσυνος pro τεθαρσηκυῖα." Sch. A. at qui vox iam lecta est N, 823. — λεύσσουσι vno sibilo et h. l. Townl. al. et inf. 127. Est praesens pro futuro.

κόρυθός μέτώπον hoc vno loco de anteriore parte galeae occurrit. μετώπῳ duali versum laudant Sch. br. ad Il. Z, 10. At vulgatum retinet Plutarch. qui vs. laudat *de sui laude*. p. 541. D. vbi ex hoc versu tuetur iustam sui commendationem et laudem si cum obtrectatoribus res sit, exemplo Achillis, qui moderate loquebatur A, 128 αἴκε πόθι Ζεὺς ὦσι πόλιν Τροίην ὑπερίσχειν ἐξελάσαι; tum παρβησιάζει. I, 328 δώδεκα γὰρ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνδρώπων. nunc autem μεγαληγορεῖ virtutis conscientia.

71. ἐναύλους. Sch. A. tacet. At Sch. B. ἔναυλοι, τὰ ἐν ὄρεσι ποιλώματα. οἱ δὲ ἐπαύλους, (non quasi ita legerint; verum ita interpretantur) τοὺς περὶ τάφρον τόπους, ἔνθα ἐστρατοπεδεύοντο οἱ Τρῶες (ergo ἔπαυλος quasi ἐπὶ τοῖς αὐλοῖς, s. ποιλώμασι. Aliter ap. Hesych. ἐπαύλους. ἐπαύλεις, μάνδρας. sc. ab αὐλή. Idem tamen etiam ἔπαυλος. ἐπίσκιος. ἔνοικος. χάραδρα.) οἱ δὲ τοὺς ἀγρούς. (adeoque ἐπαύλεις) οἱ δὲ στενοὺς διόρυχας. (quod et Sch. br.

quomodo tandem telis vndique iniectis galea *vno tantum loco*, in ornamento hoc galeae, pulsata esset? Itaque alteram lectionem reuocaui. Fuerunt autem *φάλαρα* ornamenta galeae, in fronte, seu vt orbiculi et claui essent, cuius generis ornamenta in casside Mineruae visuntur, v. c. in gemma ap. Winckelm. No. 178 p. 61. et in gemmis a doctiss. Schlichtegroll illustratis. fascic. III. tab. 34. seu prominentior pars quae frontem obumbraret. Nam diuersimode res traditur: cf. Not. ad I, 371. Alio modo serius *φάλαρα* dicta ornamenta equorum; vnde Lat. phalerae.

ὁ δ' ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνε. Pro hoc est *ὦμον ἔκαμψεν* in Barocc. (sed additur *γρ. ἔκαμνεν.*) et in Mori.

107. *ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον.* Apollon. Lex. *ἔμπεδον. ποτὲ μὲν τὸ ἰσχυρὸν*, versu hoc adscripto. Quid ni tamen solito more dictum sit *ἔμπεδον αἰὲν, βεβαίως. ἀσφαλῶς.* firmiter. immoto positu.

σάκος αἰόλον. mobile. volubile. quod versabat assidue. cf. sup. ad Δ, 186.

οὐ δὲ δύναντο. Cant. Mori. Vrat. b. d. A. *οὐδ' ἐδύναντο.*

108. *ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι ἐρείδοντες βελέεσσιν.* Schol. B. *ἐρείσοντες, πατάσσοντες.* Schol. br. *ὠθοῦντες.* Eustathius accipit *ἐρείδοντες βελέεσσι* dictum pro *πέριξ αὐτοῦ ἐρείδοντες τὰ βέλη.* Sane *ἐρείδειν* transitiue dicitur admouere, aliquid alteri rei ita vt eam seu vrgeat seu fulciat; vt N, 131 *ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε.* verum et absolute *ἐρείδειν* et *ἐρείδεσθαι*, de nitente contra alterum, firmo gradu, omninoque de firmo statu. Od. X, 450 *δμωαὶ* portantes caesos sunt *ἀλλήλαις ἐρείδουσαι.* quod et est *ἀντερείδειν*, vt ap. Eurip. Suppl. 702 *κἀντέρειδε τοῖς Ἐρεχθείδαις δόρυ.* igitur *ἐρείδοντες ἀμφ' αὐτῷ σὺν βελέεσσιν*, circum vndique eum vrgentes, ei instantes, telis, *οὐκ ἐδύναντο πελεμίξαι αὐτὸν*, mouere de statu. *βελέεσσιν.* Barocc. Mori. *τελέεσσιν.* felici variatione; scil. vt sit: in ordinibus, turmis.

109. *ἔχετ' ἀσπματι.* vidimus O, 10. *κακὸς οἰ. κακὸς δέ οἱ* scribitur, et primitus *κακτ δὲ οἱ.*

110. οὐδέ πη εἶχεν. Barocc. οὐδέ πω. πολὺς ῥέεν vn. Vindob. ſaltem deb. πουλύς.

111. πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. „γρ. κακῷ κακὸν" Barnes. forte de ſuo; foret tamen mollius.

ἐστήρικται Schol. Sophocl. Aj. 866 ad illa: πόνος πόνῳ πόνον Φέρει. Vtrumque habet Suidas in πόνος.

112. Ἔστετε νῦν μοι, Μοῦσαι. Bene grammaticus in Schol. B. qui et de ſuperioribus inde a vſ. 101 bene diſputat, monet inuocare poetam Muſas tanquam qui rem miram ſit narraturus, quod recedit Aiax et nauis incenditur. Verſum iam vidimus B, 484 vbi v.

114. Ἕκτωρ δ' Αἴαντος erat in edd. Recte δ' eiecit Barnes. neque illud agnoſcunt codd. Cant. Ven.

116. ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. ξ Argutantur grammatici in eo, quod decuſſerat Hector ferrum, et Aiax haſtile mutilum verſabat, et tum demum cuſpidem procidiſſe poeta memorat. Occurrebat Ariſtarchus: poetam rem generatim enuntiaſſe, mox per partes. Alii δὲ prò γὰρ dictum acceperunt: τῆλε γὰρ ἀπ' αὐτοῦ." Haec Schol. A. et ſimilia Schol. B. alii putaſſe videntur, haſtili aliquamdiu adhaeſiſſe ferrum infractum, mox, cum Aiax haſtam vibrare pergeret, ferrum tandem deciditſſe. Sic colligo e Schol. B. vbi διασώσαντος αὐτοῦ leg. διασείσαντος. Mira vero res: quaſi nouum hoc eſſet, poetam res vno momento factas vnam poſt alteram narrare: ferramento decuſſo vtrumque vno momento fiebat, vt et Aiax haſtile nudum moueret, et ferramentum humi prouolaeretur. Adiuui tamen verba interpunctione ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. τὸ μὲν δόρυ Αἴας ἔπηλε, ἡ δὲ αἰχμὴ ἔπεσε.

ἀντικρὺς et h. l. malebat Bentl.

117. πῆλ' αὖτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ. κολὸν inductum erat in edd. ex edit. Rom. antea erat κόλον. Et ſic ſcribendum cenſebat Ptolemaeus Aſcalonita, aſſentiente Schol. A. κόλον δόρυ, ſicque ſcribitur aliis in ſcriptoribus, in quibus vox occurrit, vt apud Theocritum et eius Schol. Idyll. VIII, 51. Etymol. Suidam, Heſych. qui et pluribus agunt de variis vocis ſignificationibus, quae re-

79. *οἱ δ' ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχουσι.* proprie Troianorum clamor totum campum peruadit, per campum obtinet; tum et Troiani clamore. Eurip. Alceſt. 344 *Μοῦσάν τ' ἢ κατεῖχ' ἐμοὺς δόμους.*

81. *μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο.* ξ— „quod *αἰθομένοιο* pro *αἰθοντος*. et quod deeſt *ὑπὸ* ad *πυρός.*" Schol. A.

In *ἔμπεσ' ἐπικρατέως* tanquam inſolentior notatur vſus imperatiui *ἔμπεσε.*

82. *νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται.* Barnes: „γρ. *νόστον ὄλωνται*" neſcio vnde; ſuſpicor ex ſtudio variandi. Pergit idem: „Huc omnino videtur addendus eſſe ille verſus: *τοὺς ἄλλους ἐνάριζ', ἀπὸ δ' Ἕκτορος ἴσχεο χεῖρας*, qui laudatur a Diogene Laert. VI, 63. a Diogene *παρῳδούμενος*, ad eum qui ſymbolam ab eo petebat, *τοὺς ἄλλους ἐράνιζ', ἀπὸ δ' Ἕκτορος ἴσχεο χεῖρας.* Clarke etiam *ἑκτόρος* a Diogene pronuntiatum eſſe putabat, forte vt mendicum declaret *ὁ δέκτωρ*, alias *δέκτης.* An Homericus verſus ſit, omnino dubito. Recte Clarke monuit, parum huic loco verſum conuenire.

83. *πείθεο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν Φρεσὶ θείω.* Multa inepte argutatur Schol. B. haud dubie cum Porphyrio, ſuper cauſſis, cur Achilles Patroclum a rerum ſumma exſequenda retineat. v. Notas ad 49. 80. 84.

84. 85. 86. poſſunt et cum antecedentibus iungi, et cum ſequentibus. Prius vulgo receptum; praeſtat alterum; *πείθεο — θείω. ὡς ἄν μοι — δῶρα πόρωσιν· ἐκ νηῶν ἐλάσας ἰέναι πάλιν* (*μέμνησο*) vt mihi gloria rei geſtae imputetur, tu Troianis a vallo depulſis, ſtatim redi.

84. *ὡς ἄν μοι — κῦδος ἄρηαι.* Erat hoc in edd. Flor. Aldd. mutatum e Romana et Euſtathio a Turnebo et Steph. in *ἄρομαι*, quod et ipſum bene ſe haberet Homerico more; hoc tamen loco *ἄρηαι* tuentur codd. Barocc. Mori. Harl. Vrat. b. A. Moſc. b. vn. Vindob. Lipſ. Ven. et ſequitur *ἀπουάσσωσι* et *πόρωσι.*

85. *ἀτὰρ οἱ* recte ſic ſcribere iubet Schol. B. vt Schol. A. *ἀτάρ οἱ*, vt et editur; cum vitio metri, nam ſic eſſet *ατα ϝοι*, *ἀτὰρ αὐτῷ.* Eſt *ἀτὰρ* ſimpl. copula, pro *καί.*

86. κούρην ἂψ ἀπονάσσωσι. „εἰς τὸ πίσω ἀποκαταστήσουσι, ἀποδώσουσι" per futura. Schol. A. br. et Etymol. eo, vnde abduxerant, reducant. Sane ἀπονάω, et ἀπονάσσω (nam eſt νάω, ναίω, νάσσω) facio aliquem alio loco habitare, vnde B. 629 Δουλιχιόν δ' ἀπενάσσατο, conceſſit, vt μετανάω, inde μετανάστης ſup. 59. In Lipſ. eſt ἀπονάσωσι, Mori corrupte ἀπανύσωσι.

87. ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν ſc. μέμνησο. Eſſi poſſit iungi cum vſ. 83. πείθεο — ἰέναι πάλιν. Vrat. d. interponit δὲ, ἐκ νηῶν δ' ἐλάσας, ſ. Ita altera iunctura verborum erit adoptanda.

εἰ δέ κεν αὖ τοι. εἰ δέ κεν αὖτε Barocc. Mori. Vrat. b. d. Moſc. 2. vn. Vindob.

89. & 90. quia Zenodotus ſublatis his duobus verſibus ediderat μὴ σύ γ' ἀγαλλόμενος, eſſe tamen verſus neceſſarios; nolle enim Achillem ἀτιμᾶσθαι Patroclo rem feliciter gerente, ſcil. ita, vt hoc ipſo eleuetur Achillis dignitas. Sch. A. (Si tamen verſus abſint, nemo eos deſideret) In Schol. Exc. Barneſii adſcriptus erat locus Pindari de Patroclo perpetuo παραστάτῃ Achillis Ol. IX, 115.

In Apoll. Lex. λιλαίεσθαι. προθυμεῖσθαι ad h. v. pertinet.

μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο — Erat ἐμοῖο in Schol. Pindari Ol. IX, 115 ſolenni vitio, quod Apollon. de Syntaxi redarguit.

90. ἀτιμότερον δέ με θήσεις. Eſſe debuit olim δ' ἐμέ, nam Sch. A. memorat Ptolemaeum Aſcalonitam δέ με ſcripſiſſe et quidem enclitice δέ με, cum nulla ſit oppoſitio alterius. καὶ οὕτως ἔχει ἡ ἀμείνων ἀνάγνωσις; eſſe porro δὲ pro γάρ, ſi niſi iungas cum μή, vt ſit μηδὲ — θήσεις με ἀτιμότερον pro μηδὲ ποιήσῃς ἐμὲ ἄτιμον. Videtur tamen potior iſta ratio, vt interpoſita ſit propoſitio. — Laudat verſus 89. 90 Schol. Pindari Ol. IX, 115 vbi eſt ἀτιμότερον δέ με θήσῃς. — θείης eſt in Townl.

91. μήτ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ — Vtitur verſu Eroniam. Lex. Hippocrat. vt doceat, ἀγάλλεσθαι eſſe γαυριᾶν.

93. προρὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν. & „Zenodotus: προρὶ Ἴλιον εἰπὼν μέσθαι. Sch. A.

modo commendat ſe auctoritate Veneti cod. cui addo Harlei. verum et metri lege: nam fuit ϝωϝη. cf. ſup. ad K, 139. Neque aliter legerat verſu noſtro Porphyrius Qu. Hom. 29. Alteram lectionem ἐρωὴν in Maſſilienſi editione fuiſſe notat Sch. A. (tam matura fuit τοῦ digamma ignoratio!) et ea vulgata eſt in codd. Ven. B. Lipſ. Townl. et al. Sch. br. Euſtath. Quod λεύσσω vno ſibilo ſcribitur in multis, vt h. l. Ven. B. Lipſ. Townl. et al. iam ſupra vidimus variatum. λεύσσω δή, *reuera, omnino, prorſus.* Clarke.

128. καὶ οὐκέτι Φοινικὰ πέλωνται. ξ. ϙ. quod Φοινικὰ πέλωνται dictum non πέλῃται. quemadmodum vidimus στάρτα λέλυνται, B, 135. ad q. l. vide Sch. A. Obſervationem illa aliquoties iterata. Porro, obſeruatum μὴ δὴ νῆας ἕλωσι poſſe pendere ab ὄρσας. (ſeiam a δύσεο.) melius tamen per ſe dictum accipi, ſubintellecto, εὐλαβοῦμαι, aut ſimili verbo; conuenire enim abruptam orationem temporibus. — Φοινικὰ Barnes induxerat, deinde cum iterum a Clarkio, vt ſup. Z, 488 πεφυκμένον. vbi vide, Mutuatus hinc eſt Plutarchus vt in pedeſtrem orationem transtulit, vbi vidit, ὡς ἦν ἄφυκτα, *effugere ſe non poſſe*, ſub f. Marii. πέλονται Vrat. h. d. male poſt μὴ δή. Etſi etiam Schol. br. οὐδὲ Φοινικῆ, δυνάμενοι. μὴ τὰ Φοινικὰ πέλονται, dictum pro μὴ τὸ Φοινικᾶν πέλῃται. Occurrit iterum Od. Θ, 293. Ξ, 489.

129. δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω. ξ. ϙ. quod ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω dictum eſt pro ἀγείραιμι. At alii pro ἀγείρω: vt in aliis, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Brianſiſi ſup. A, 284 add. A, 254. O, 351. et ſic Ariſtarchus Schol. A, vtraque ratio ad idem redit. vn. Vindob. ἐγείρω, ſollenni permutatione, et ſubiecto verſu ſequio: Μυρμιδόνων, ἤν πού τι φίλος Δαναοῖσιν ἀέξῃ.

δύσσεο male paſſim et h. l. lectum et editum: emendauit Barnes. cf. ad N, 241. Poſt hunc verſum in Vrat. A. additur verſus ex Λ, 796 Μυρμιδόνων, ἦν πού τι φίλος Τρώεσσι γένηαι.

que Cant. Ven. Lipſ. Townl. ſeu θῆῃς vt modo 94 ἐμβῄῃ. ſicque Vrat. d. etiam θῆῃϲ vt Moſc. a et vn. Vindob. Dictum iam eſt de his ſup. ad E, 598. θεῖῃϲ a θείην poſt ἔτεαν locum non habet. A θῶ eſt θῇϲ. θῇῃϲ. Scilicet fuit a θέω, θέῃϲ, θείῃϲ, θῇῃϲ. At θῇῃϲ nihili eſt. Igitur repoſui θῇϲ.

τούϲδε δ' ἐᾷν πεδίον κατατηριάϲθαι. τούϲδε τ' ἐᾷν Barocc. Mori. Harl. κάτα δηριάϲθαι Moſc. a. Barnes e Sch. br. in quibus eſt praefixum tantum δηριάϲθαι. quod ſane et ipſe antiquius eſſe puto. Sic eſt πεδίον κάτα μέρμερα βέζειν Φ, 217. Porro τούϲδε δ' ἐᾶ Flor. Aldd. vsque ad Turnebum, qui correxit ex ed. Rom.

97. 98. 99. 100. — Ἀϑρεῦνται ϲτίχοι τέϲϲαρες, tanquam ſcripti ab aliquo, qui de amore Achillis in Patroclum cogitabat; quia is amantium ſenſus eſt, vt ſoli ſuperſtites eſſe velint: πάντεϲ ἀπόλοιντο, πλὴν ἡμῶν. Sch. A. Paria repeſit Euſtath. ſecundum παλαιούϲ τινας. Ipſe tamen iudicium grammaticorum in damnandis verſibus haud probat, cumque eo Clarke. Confunduntur in his iudiciis duo inter ſe diuerſa genera reprehenſionis; alterum eſt, ſi poetam non recte ſenſiſſe ac dixiſſe pronuntiamus, etſi vere ab eo illa dicta eſſe haud inficiamur; aliud eſt criticum iudicium, cum profitemur, hanc vel illam ſententiam aut verſum a poeta proficiſci nequiſſe, quia ineſt aliquid, quod eius vſui aut opinioni de eius virtute et more conceptae adverſatur. Grammaticorum ἀϑέτηϲιϲ plerumque ad genus prius ſpectat, vt et h. l. Nec aliter verſus ἀϑετεῖ Plutarchus de aud. poet. p. 25 E. Vt tamen verſus reiicias tanquam parum Homericos, rationes grammaticae ſunt afferendae. Ex hoc cauſſarum genere erit haec: quod ſententiae male cohaerent, vt vel hinc ſuſpicio naſcatur, verſus ab alio eſſe aſſutos. Videtur fuiſſe aliquis male feriatus, qui Achillis iram vsque ad rabiem inſanam efferre vellet, ſimulque eum aſſimulare Diomedi Il. I, 48. 49 ne ei inferior eſſet vlla in re Achilles. Nec tamen haec vltra ſuſpicionem aſſurgere fatendum eſt.

...αλο. Ἔγχος δ' οὐχ ἕλεν οἷον. Ex „Zenodotus hinc versum ἀθετήσας quatuor sequentes non adscripsit.“ Velim rationes iustas esse adscriptas: quae sane in promtu sunt; facile enim odoneris, esse eos versus huc illatos ex Il. T, 388 sq. vbi locum suum habebant; hoc vero in loco sunt inutiles in negatiua sententia. Secundum haec Zenodoti censura recte se habet: et exturbandi hoc loco versus sunt. Sch. B. ait Zenodotum quaesiisse, quanta tandem hasta esse debuerit, quam heroes ne mani quidem mouere ac tollere possent! Respondet Sch. B. esse laudem a comparatione. Melius diceres, seruandos versus esse necessario hic ἵνα γνῶμεν, διὰ τί μὴ ἔλαβε τὴν μελίαν Patroclus.“ Forte sic tuearis vss. 141. 142. At non pariter 143. 144. qui haud dubie rescindendi sunt. Mira attulere alii ap. Sch. A. ad tuendos versus: in quibus Megaclides ἐν δευτέρῳ (περί?) Ὁμήρου praeiuerat: mussisse poetam, sibi ὁπλοποιΐαν Vulcani, ne illi, cum ceteris armis, etiam hasta esset facienda: fuisset enim illa e ligno fabricanda, iam autem aurum, argentum, aes in caelo adesse nemo facile miretur, cum ea notio semel recepta sit; at ligni copiam in caelo esse, et arbores ibi crescere, ridiculum foret dictu. Hoc tandem est sapere!

141. — 144 „ἀστερίσκους ἔχουσι. (fuere adeo notati ※) καλῶς“ Sch. B. immo, recte. v. ad 140.

142. — quod ἐπίστατο pro ἐδύνατο. Sch. A. et br. disertius de hoc Sch. B. ad T, 389 et πῆλαι pro χρήσασθαι. idem. At Strabo X p. 689 A. proprie accepit et retulit ad illud genus δοράτων quae πάλιτα dicta, vt opp. ἐγχεσι. Minus bene hoc: nam Achillis hasta erat ὀρεσκῳ; at gestando ille ἔπαλλεν αὐτὴν δεξιτερῇ, vt X, 320. et sic alibi δύο δοῦρε πάλλειν dicuntur heroes.

143. τῆϊ πατρὶ Φίλῳ πόρε Χείρων, „Schol. A. dupliciter legitur et τάμε et πόρε.“ Sic iterum T, 390. Est τάμε et in nostro loco in Cant. Vrat. b. d. „γρ. τὴν οὖρεσιν ἔταμε Χείρων“ Barnes, nec docuit, vbi.

144. Πηλίου ἐκ κορυφῆς. hasta e fraxino in monte Pelio excisa, et dono allata Peleo in nuptiis cum Theti-

de, cum dii, qui aderant, dona sua afferrent. Hastam fuisse politam a Minerua, ferro insertum hastile a Vulcano, erat traditum in carmine Cyprio: vt h. l. discimus e Sch. A. et Sch. br. Nec tamen, nisi episodii loco narratio inserta esse potuit, vt ex argumento τῶν Κυπρίων e Proclo intelligo. Spectat quoque ad h. l. Scholion Apollon. Lex. in Ἡλιάδαι. Ea hasta vsus Peleus et Achilles: et hinc tanta eius nobilitas in poetis, etiam in Pindaro. cf. Apollod. III, 13, 6. et Not. p. 799.

ἐκ κορυφῆς non temere additum censebat Koeppen, quia in cacuminibus trunci arborum validiores sunt; fuisse adeo ἔγχος ἀνεμοτρεφές. vt Λ, 256.

145. ζευγνύμεν' ἄνωγε. ζευγνύμεν', quoniam h. l. media producitur, cum Γ, 260 et O, 120 ea corripiatur, ex ζευγνυέμεναι contractum duxisse vidimus Barnesium, probante quoque Clarke: sup. ad 99. ita tamen multo magis malim scribere ζευγνύμεν'. Etiam apud Apollon. III, 417 est ζεύγνυμι βόας media producta, etsi ad Homericum vsum probandum non bene vtimur auctoritate poetarum seriorum. Videtur autem verborum in υω et υμι non eadem omnium prosodia fuisse; vidimus ὀϊζύω mediam habere breuem Ξ, 89 (etsi Apollon. IV, 1374 producit) et ἀνύω Δ, 56. et sic alia. Ipse Barnes scribit ζευγνῦμεν. melius tamen cum apostropho, ζευγνύμεν' scribes. ζευγνύμεν Townl. Mosc. 2. alii.

146. τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ξ— „quod Patroclus Achillis erat auriga, Patrocli Automedon;" Sch. A, quo mox ipse Achilles est vsurus.

148. ὕπαγε ζυγόν. Sch. B. ὑπὸ ζυγὸν ἦγεν, ὑπεζεύγνυε. Videtur quoque ὑπ' ἄγε scriptum fuisse. Vulgaris tamen ratio est ap. Ammon. p. 140 et Thom. Mag. p. 866.

τῷ δέ κεν Vrat. A.

149. Βαλίον esse scribendum (non Βάλιον) monet Sch. A. vt. discernatur ab appellatiuo: βάλιος, ποικίλτικος· παιχίλος. παχύς· v. vel Hesych. apud quem scribitur Βαλίας vt et ap. Etymol. cf. Inf. ad T, 400.

τὸ ἅμα τινὰς πεπιστῶσθαι de celeritate: subest notio eodem tempore, ἅμα, vtrosque aliquo peruenire. Reddunt tamen vulgo ἐφεῖσθαι. vt h. l. Eustath. v. de hoc sup. ad M, 207.

150. τοὺς ἔτικτε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη. „quod Zenodotus scripserat Ἅρπυια πόδαργος, vt pro epitheto esset *pedibus veloris*; vti et alii voc. ποδάργη acceperc pro ποδάκης. Fuit in hac Timogenes ἐν ταῖς παραφράσεσιν apud Apollonium Lex. in Ἅρπυιαι, qui id refellit. Ποδάργην matris nomen esse, apparet ex T, 400 vbi hi equi sunt τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης. Sch. A. B. adde Sch. Ln. at Apollonius male τὴν ἅρπυιαν ἐπιθετικῶς εἰρῆσθαι φῶν τὴν ἁρπακτικὴν τοῦ δρόμου διὰ τάχους, censet. Quid ni Harpyia Podarge iungi possint? Locus Aristotelis ad quem Sch. B. respicit, est notus ille H. An. VI, 18. Zenodoti opinionem suam fecerat Timagenes, quem eodem modo statuisse, ποδάργην esse epitheton, docet Apollon. Lex. in Ἅρπυιαι; contra ipse vult ἅρπυιαν esse epitheton οἷον τὴν ἁρπακτικὴν τοῦ δρόμου διὰ τάχους. Atqui nec hoc verum, sed ex Harpyis vna est Podarge. De Harpyis v. Excurs. I. ad h. l.

151. παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο. παρὰ et h. l. ed. Rom. et παράῤῥοον alia depravatio in Townl. — Eustath. ait „multa exemplaria habere: παρὰ ῥόον Ἠριδανοῖο.“ quod interpolatoris est. Nam *ad Oceanum* in fabulis passim monstra collocantur a poetis antiquis; non ad Eridanum.

152. Inserta est Sch. B. quaestio: quorsum immortalibus equis mortalem equum adiunxerit poeta? Mireris acutam grammaticorum, qui plures rationes adscripserunt; in his etiam hanc, vt mortalis equus ceterorum celeritatem cohiberet. Aliarum argutiarum ex Eustathio ap. Barnes et Clarke pudet. Atqui simplicissima causa erat, variare voluisse poetam narrationem, et cum παρήορος adiungendus esset, adsciuisse equum alium Achillis, fama et carmine notum, Pedasum: cuius celeritatem declaravit more poetarum sollenni, vt praestantissimum quodque aut diuinum esse dicant aut cum diis compararent.

110. *οὐδέ πη εἶχεν.* Barocc. *οὐδέ πω. πολὺς ῥέεν* vn. Vindob. ſaltem deb. *πουλύς.*

111. *πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.* „γρ. *κακῷ κακὸν*" Barnes. forte de ſuo; foret tamen mollius.

ἐστήρικται Schol. Sophocl. Aj. 866 ad illa: *πόνος πόνῳ πόνον φέρει.* Vtrumque habet Suidas in *πόνος.*

112. *Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι.* Bene grammaticus in Schol. B. qui et de ſuperioribus inde a vſ. 101 bene disputat, monet inuocare poetam Muſas tanquam qui rem miram ſit narraturus, quod recedit Aiax et nauis incenditur. Verſum iam vidimus B, 484 vbi v.

114. *Ἕκτωρ δ' Αἴαντος* erat in edd. Recte *δ'* eiecit Barnes. neque illud agnoſcunt codd. Cant. Ven.

116. *ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε.* ξ Argutantur grammatici in eo, quod decuſſerat Hector ferrum, et Aiax haſtile mutilum verſabat, et tum demum cuſpidem procidiſſe poeta memorat. Occurrebat Ariſtarchus: poetam rem generatim enuntiaſſe, mox per partes. Alii *δὲ* pro *γὰρ* dictum acceperunt: *τῆλε γὰρ ἀπ' αὐτοῦ.*" Haec Schol. A. et ſimilia Schol. B. alii putaſſe videntur, haſtili aliquamdiu adhaeſiſſe ferrum infractum, mox, cum Aiax haſtam vibrare pergeret, ferrum tandem decidiſſe. Sic colligo e Schol. B. vbi *διασώσαντος αὐτοῦ* leg. *διασείσαντος.* Mira vero res: quaſi nouum hoc eſſet, poetam res vno momento factas vnam poſt alteram narrare: ferramento decuſſo vtrumque vno momento fiebat, vt et Aiax haſtile nudum moueret, et ferramentum humi prouolueretur. Adiuui tamen verba interpunctione *ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. τὸ μὲν δόρυ Αἴας ἔπηλε, ἡ δὲ αἰχμὴ ἔπεσε.*

ἀντικρύς et h. l. malebat Bentl.

117. *πῆλ' αὖτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ.* κολὸν inductum erat in edd. ex edit. Rom. antea erat *κόλον.* Et ſic ſcribendum cenſebat Ptolemaeus Aſcalonita, aſſentiente Schol. A. *κόλον δόρυ*, ſicque ſcribitur aliis in ſcriptoribus, in quibus vox occurrit, vt apud Theocritum et eius Schol. Idyll. VIII, 51. Etymol. Suidam, Heſych. qui et pluribus agunt de variis vocis ſignificationibus, quae re-

inde Suidas in ἀναλάψεις. At λάψουσι simul Apollonii Lex. emendatius. Alia olim lectio fuit λάπτουσι, quae et in Sch. br. occurrit, et in Etymol. p. 556, 51. in Hesych. et Suidae (ex illis emendandus quod et fecit Toup. To. I. p. 38 sq.) His autem vocis λάπτειν est quasi Romana *lambere*, de cane et li. I. de lupo, dum bibunt. In Sch. A. ἢ λάπτουσας legi πατούσας, et ad 156 ἀεὶ τοὺς ἐρχομένους pro ἀρχομένους.) Differtum est Scholion Apollonii locus λάψουσι τῶν ὕδατος ἀφιμένων, ἔστι δὲ μίμημα τῶν κυνῶν καὶ τῶν λύκων τοῦ πινομένου ἔτι ἐν τῷ στόματι. ad Sch. br.

πλύσασαν ἐραίζουσα Minuit in modum trepidant in h. v. Sch. B. ἐπτοημένως. ἐπτοημένην. ἐπιμελουμένην. ἢ λαπτομένην. ἢ βλαπτομένην. Townl. ἐραίζον duplici ρ. Schol. Ven. λαπτῆς καὶ ἐπιμελοῦς. οἱ δὲ ψιλῶς, βλαπτικαῖς. duxerunt adeo ab ἐρᾶν, βλάβη. Quid manifestius esse potest, quam esse linguas *tenues*, λεπτάς, v. Erotian. Lex. Hippocr. h. v. ubi laudat versum hunc cum Od. K, 90. Ceteri glossographi loci non meminerunt. De voc. ἁμαὶ cf. ad E, 428.

μέλαν ὕδωρ. et μήνη μελάνυδρος] versu superiore, (quae iam sup. 3. occurrebat) v. ad I, 15.

162. ἄκρον, ἐρευτόμενον Φόνου αἵματος. Monet Sch. B. esse interpungendum post ἄκρον, et iungenda μέλαν ὕδωρ ἄκρον. τὸ γὰρ ἐπὶ πολλῆς ὕδωρ λάπτουσι (leg. πατοῦσι). Fuisse qui ἄκρον Φόνου iungerent, patet a Schol. br.

Φόνου αἵματος vulgatum Scholl. Bar. cum Schol. Sophocl. Traachin. 556 dictum esse pro Φόνου αἵματι vt illud: χωσάμενος τελέσσῃ pro πελάσῃ θεὸς ἐκέκαστο. quod verum non esse arbitror: sed Φόνος est *caedes*, *strages* et tumulus, unde Φόνιος. Φοίνιος. Φονὼς paullo ante 159. videlicet Διὸς Φονὼς, B. Sab.

ἐν δέ τε θυμὸς, quod iam Ernesti reponi malebat, pro vulgato ἐν δέ μι. quasi in prius illud consentiunt codd. ipse Ven. Townl. Vrat. ib. et edd. Flor. Aldd. et μι illatum ex ed. Rom.

στή. (Etiam Apollon. Lex. ἀσβάστη· δυσκατάβατος. Sic et ἄσβατος Il. A, 599 et al.) Aristarchi est ista obseruatio contra aliorum commenta Sch. A. B. Hinc quoque monet ἐμφαντικῶς poetam vocem πέχυτο vsum esse; hinc ἐπ' ὑγροῦ — διὰ τὸ τάχος καὶ τὴν ὁρμὴν τῆς τοῦ ὕπνου διαδόσεως. αὖθ' ὑπερσβέσθη, laudat Barnes. ex Herwag. Argent. etc. In meis exemplaribus non repetitum.

124. πρύμνην περ ἄμφεπεν. vt inf. Σ, 348. Ratio obscura. τὴν πάστρην Vrat. A. τῆς — πρύμνης. Non video quomodo Hesychiana glossa ἐνέργει huc faciat. Melius in altera ἐμφέπων. περιθάλπων.

125. μάκαρ Ἀχιλλεῦ ἀνερ πλήξαμενος. — Non vana est illa obseruatio quam aliunde acceptam Eustathius in suas recepit, perfectum haberi poetam ad spectu malorum multo magis mouere animos hominum, quam audiendo: καὶ τοῦτό ἐστιν, ὃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς κριταῖς ἐπιλογικοὺς πραγματικοὺς εἵπτους ἐποίησεν ἀπὸ τῶν ἱστορεῖν θεωροῦντες τοὺς ὑπερβεβλημένους πλοῦτόν τι ἔπασχον τὴν ψυχήν, ἅπερ ὅτε τῶν ῥητορικῶν ἀκροατηρίων ἀκούει. hinc et inducti in iudicium pueri, et alia. καιρίως πάνυ ἔχει παρὰ τῇ παιγνιδίᾳ τό· τῶν δὲ πραχθέντων τὸ μὲν ἥδιστ' ἄκουστόν ἐστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα. (Sophocl. Oed. Tyr. 1236. 8.) — μηρὰ πλήξ. Harl.

126. ἱπποκέλευθε. vox in solo hoc libro obvia, h. l. et 584. 839, et grammatici illam interpretantur etymo, siue a κέλευθος, via, siue ἀπὸ τοῦ κελεύειν τοὺς ἵππους. Schol. B. et br. Hesych. parum grammatice alterum hoc. Incidebat Bentl. in suspicionem fuisse ἱπποκελεστά, et est frequens hoc ἵπποις κελεύειν vt inf. 684. Ω, 326. Sunt tamen plura ex κέλευθος composita, et ex analogia esse debet ὁδῷ ἵππων πομπὴν τορέειν τιθούμενος. Estque adeo simpl. epitheton pugnatoris, vt ἱππότης, ἱππόδαμος et similia. Bentleius quoque recordebatur versus O, 260. ε, ἵππῳσι κέλευθον ἀπείρονα λειτοιμώειν.

127. λεύσσων δὴ παρὰ νηυσὶ τυτὸς δήιοις ἀνδρῶν. Legebatur vulgo δῆιον ἐρωήν. Ita turpis hiatus illatus erat. Bonum factum quod altera lectio suppetit, quae non

modo commendat ſe auctoritate Veneti cod. cui addo Harlei. verum et metri lege: nam fuit ῥωθήν. cf. ſup. ad K, 139. Neque aliter legerat verſu noſtro Porphyrius Qu. Hom. 29. Alteram lectionem ἐρυσήν in Maſſilienſi editione fuiſſe notat Sch. A. (tam matura fuit τοῦ digamma ignoratio!) et ea vulgata eſt in codd. Ven. B. Lipſ. Townl. et al. Sch. br. Euſtath. Quod λεύσω vno ſibilo ſcribitur in multis, vt h. l. Ven. B. Lipſ. Townl. et al. iam ſupra vidimus variatum. λεύσσω δή, *reuera, omnino, prorſus.* Clarke.

128. καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλονται. ξ. ι, quod φυκτὰ τέλονται dictum non πέλγται. quem ad modum vidimus στάχυς λέλυνται, B, 135. ad quem l. vide. Sch. A. Obſeruatiuncula aliquoties iterata. Porro obſeruatur, μὴ ὀφθῇς: ἕλωσι poſſe pendere ab ὄρσας, (etiam a δύσεο.) melius tamen per ſo dictum accipi, ſubintellecto, σύλας, aut ſimili verbo; conuenire enim abruptam orationem temporibus. — φυκτὰ Barnes induxerat, eiectum iterum a Clarkio, vt ſup. Z, 488 τεφυιγμένον. vbi vide. Mutuatus hinc eſt Plutarchus et in pedeſtrem orationem transtulit, vt vidit, ὡς ἦν φύκτα, *effugere ſe non poſſe*, ſub f. Marii. τέλονται Vrat. h. l. male poſt μὴ ὀφθῇς. Etſi etiam Schol. br. φυγεῖν, ἀναδύσονται. μὴ τὰ φυκτὰ πέλονται, dictum pro μὴ τὰ φυκτὰ τέλητε. Occurrit iterum Od. Θ, 293. Ξ, 489.

129. δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω ξ. ι, quod ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω dictum eſt pro ἐξείρω. At alii pro ἀγείρω: vt in aliis: ἀγείρω δέ κ' ἄγω Bentleius ſup. A, 124 add. A, 254. O, 351. et ſic Ariſtarchus Schol. A. vtraque ratio ad idem redit. vt. Vindob. ἀγείρω, ſollenni permutatione, et ſubiecto verſu ſimili: Μυρμιδόνων, ἦν πού τι φόως Δαναοῖσι πέλησι. Ibidem

δύσσεο male paſſim et h. l. lectum et editum emendauit Barnes. cf. ad N, 241. Poſt hunc verſum in Vrat. A. additur verſus ex Λ, 796 Μυρμιδόνων, ἦν τού τι φάος Τρώεσσι γένηται.

ἢ τὸ χρυσᾶ βέλη ἔχουσα. Consentiunt alii: et Schol. ad T, 70 huc retrahendum. Conueniunt Dianae fagittae, quae ipsae per vocem ἠλακάτην, de longo instrumento seu bacillo, vt fusus, et colus, bene declarari videntur. Attamen Apollon. Lex. χρυσηλακάτου μελλούσης, vbi cf. Toll. vel χρυσοπέζου, vt est ap. Eustath. At vbi Pindarus Amphitriten, Latonam et Nereidas χρυσηλακάτους dixit, ab *aurea colo* seu fuso id petere malunt Toll. cum Villoiſ. Cum tamen ἠλακάτῃ ad *colum* et *fuſum* et *atramentum* ſagittae deſignandum adhibeatur (v. Heſych. in ἠλακάτῃ vnde ſupplendus eſt Apollon. in h. v.) ſuſpicari licet, etiam ad haſtile vocem fuiſſe tranſlatam et dearum inſigne, haſtam ſeu ſceptrum aureum denotaſſe epitheton χρυσηλάκατος ap. Pindarum Ol. VI. 5. Nem. V, 66. VI, 62. Ariolamur haec, quandoquidem grammatici ſenſum vocis obſoletae, et ipſi ariolando aſſequi annixi ſunt.

κελαδεινῆς „vel propter clamores (κέλαδον I, 543.) venantium, vel propter choreas.“ Schol. B. Varius prius: amplectitur quoque hoc Sch. A. et Sch. br. Etymol. Apollon. Lex. reſpiciens alterum locum Iliad. T, 70. eadem ſupplendus Heſych. h. v.

184. αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα παραλέξατο λέκτρα γυναικῶν, quod cubicula feminarum (γυναικεῖα) in alta aedium parte erant: (eo quidem, quod negligendum non erat, in muliebri domus parte) ne obtui virorum expoſita eſſent. Accuratius de hoc videbimus ad Odyſſeae loca. Similem Martis, vt h. l. Mercurii audaciam iam vidimus Il. B, 514. 5. vbi et ὑπερῴην iam lectum.

185. Ἑρμείας ἀκάκητα (iterum Od. Ω, 10.) ſ. quod quintus caſus pro recto (immo antiqua forma eſt ἀκάκητα pro ἀκακήτης) et quod nec eſt ita dictus ab aucto (ſuo a monte) Arcadiae, ſed διὰ τὸ μηδένας κακοῦν προφάσεις γινώσκειν, vel, quia nemine malo affici poteſt. Schol. A. adſipulante Apollon. Lex. Heſych. h. v. (in quo ὁ μηδένας κακοῦν ἄρης corrig. αἴτιος cum Bentleio) Schol. br. Habemus et hic exemplum epithetis vetuſti, cuius vis et ſignificatus meliore cognouerat.

140. Ἔγχος δ' οὐχ ἕλεν οἷον. ℰc. „Zenodotus hinc versum ἀθετήσας quatuor sequentes non adscripsit." Velim rationes iustas esse adscriptas: quae sane in promtu sunt; facile enim odoreris, esse eos versus huc illatos ex Il. T, 388 sq. vbi locum sunum habebant; hoc vero in loco sunt inutiles in negatiua sententia. Secundum haec Zenodoti censura recte se habet: et exturbandi hoc loco versus sunt. Sch. B. ait Zenodotum quaesiisse, quanta tandem hasta esse debuerit, quam heroes ne manu quidem mouere ac tollere possent! Respondet Sch. B. esse laudem a comparatione. Melius diceres, seruandos versus esse necessario hic ἵνα γνῶμεν, διὰ τί μὴ ἔλαβε τὴν μελίαν Patroclus." Forte sic tuearis vss. 141. 142. At non pariter 143. 144. qui haud dubie rescindendi sunt. Mira attulere alii ap. Sch. A. ad tuendos versus; in quibus Megaclides ἐν δευτέρῳ (περὶ?) Ὁμήρου praeiuerat; muniisse poetam sibi ὁπλοποιΐαν Vulcani, ne illi, cum ceteris armis, etiam hasta esset facienda: fuisset enim illa e ligno fabricanda, iam autem aurum, argentum, aes in caelo adesse nemo facile miretur, cum ea notio semel recepta sit; at ligni copiam in caelo esse, et arbores ibi crescere, ridiculum foret dictu. Hoc tandem est sapere!

141. — 144 „ἀστερίσκους ἔχουσι. (fuere adeo notati ※) κακῶς" Sch. B. immo, recte. v. ad 140.

142. ℰc. quod ἐπίστατο pro ἐδύνατο. Sch. A. et br. disertius de hoc Sch. B. ad T, 389 et πῆλαι pro χρήσασθαι. idem. At Strabo X p. 689 A. proprie accepit et retulit ad illud genus δοράτων quae πάλτα dicta, vt opp. ὀρεκτοῖς. Minus bene hoc: nam Achillis hasta erat ὀρεκτή, at gestando ille ἔπαλλεν αὐτὴν δεξιτερῇ, vt X, 320. et sic alibi ἑὸν δοῦρε πάλλειν dicuntur heroes.

143. τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων, „Schol. A. dupliciter legitur et τάμε et πόρε." Sic iterum T, 390. Est τάμε et in nostro loco in Comm. Vrat. b. d. „γρ. τὴν οὔρεσιν ἔτραμε Χείρων" Barnes, nec docuit, vbi.

144. Πηλίου ἐκ κορυφῆς. hasta e fraxino in monte Pelio excisa, et dono allata Peleo in nuptiis cum Theti-

de, cum dii, qui aderant, dona sua afferrent. Hastam fuisse politam a Minerua, ferro insertum hastile a Vulcano, erat traditum in carmine Cyprio: vt h. l. discimus e Sch. A. et Sch. br. Nec tamen, nisi episodii loco narratio inserta esse potuit, vt ex argumento τῶν Κυπρίων e Proclo intelligo. Spectat quoque ad h. l. Scholion Apollon. Lex. in Πηλιάδα. Ea hasta vsus Peleus et Achilles: et hinc tanta eius nobilitas in poetis, etiam in Pindaro. cf. Apollod. III, 13, 6. et Not. p. 799.

ἐκ κορυφῆς non temere additum censebat Koeppen, quia in cacuminibus trunci arborum validiores sunt; fuisse adeo ἔγχος ἀνεμοτρεφές. vt Λ, 256.

145. ζευγνύμεν' ἄνωγα. ζευγνύμεν', quoniam h. l. media producitur, cum Γ, 260 et O, 120 ea corripiatur, ex ζευγνυέμεναι contractum duxisse videmus Barnesium, probante quoque Clarke: sup. ad 99. ita tamen multo magis malim scribere ζευγνύμεν'. Etiam apud Apollon. III, 417 est ζεύγνυμι βόας media producta, etsi ad Homericum vsum probandum non bene vtimur auctoritate poetarum seriorum. Videtur autem verborum in υω et υμι non eadem omnium prosodia fuisse; vidimus οἰζύω mediam habere breuem Ξ, 89 (etsi Apollon. IV, 1374 producit) et ἀνύω Δ, 56. et sic alia. Ipse Barnes scribit ζευγνῦμεν. melius tamen cum apostropho, ζευγνύμεν' scribes. ζευγνύμεν Townl. Mosc. 2. alii.

146. τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ξ— „quod Patroclus Achillis erat auriga, Patrocli Automedon;" Sch. A, quo mox ipse Achilles est vsurus.

148. ὕπαγε ζυγόν. Sch. B. ὑπὸ ζυγὸν ἦγεν. ὑπαζεύγνυε. Videtur quoque ὑπ' ἄγε scriptum fuisse. Vulgaris tamen ratio est ap. Ammon. p. 140 et Thom. Mag. p. 866.

τῷ δέ κεν Vrat. A.

149. Βαλίω esse scribendum (non Βάλιον) monet Sch. A. vt. discernatur ab appellatiuo: βάλιος, ποικίλτικος· παιχίλος. παχύς· v. vel Hesych. apud quem scribitur Βαλίας vt et ap. Etymol. cf. inf. ad T, 400.

antecellit ceteris Pisander, Pisandro Patroclus, omnibus Achilles.

μετέτρεπε ἡγεμόνεσσι pro Μυρμιδόνεσσι vn. Vindob.

196. τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ. Fuit quoque scriptum γερήνιος ἱππότα Φοῖνιξ. Scilicet si hoc esse putarunt idem, ac γέροντα, et Nestorem dici Gerenium a senectute. Sch. A. Lips. Nil autem de Phoenice adiecit, cum is iam notus esset ex Il. I.

199. στῆσεν ἓὺ κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. εὖ κρίνας edd. Flor. Aldd. (h. e. διατάξας) et ἐὺκρίνας vna voce, male Eustath. ed. Rom. et hinc Turn. Steph. recte em. Barnes. κρατερὸν δ' ἔπι μ. Est et h. l. δὲ in apodosi positum. nulla cum vi: nisi fit eadem quae τοῦ δή v. sup. ad A, 57. κρατερὸν, non ἀπειλητικὸν, vt alibi, sed γενναῖον καὶ δυςκατάντητον. vt Eustath. ait.

200. ἀπειλάων seu minarum s. καυχήσεων. Schol. B. hoc alterum ex re.

201. ἃς — ἀπειλεῖτε. „γρ. ἀπείλεστε.“ Barnes.

202. καί μ' ἠτιάασθε ἕκαστος. ξ „quod in Zenodoti editione scriptum erat iunctim καὶ μητιάασθε, pro ἐβουλεύσασθε. sed male.“ Sch. A. B. Lips.

πάνθ' ὑπὸ μηνιθμὸν vel, μετὰ πάσης μηνίδος καὶ χόλου, vel κατὰ πάντα τὸν τῆς μηνίδος χρόνον (ita leg. pro χόλων) Sch. A. hoc verius est, et habet id quoque Eustath. et Hesych. in πάνθ' ὑπὸ μ.

In Tabula Iliaca, quo loco haec Achillis exoratio species exhibita est, adstant plures Achilli supplicantes. Hoc quidem cum poetae verbis conuenit; at nomina adscripta sunt Πατροκλος. Φοινιξ. Διομηδης. Αχιλλευς. Qui nomina adscripsit, recte quidem de Phoenice cogitare potuit, de Diomede nullo modo. An ille Diomedem Achillis concubinam nominare voluit, quae ei praesto erat I, 661?

203. σχέτλιε Πηλέος υἱέ. χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ ξ „quod oratio narrantis (διηγηματικὴ) transit in μιμητικὴν, dramaticam: non addito, τάδε λέγων ἕκαστος. tum, quod χόλος pro χολῇ, bilis.“ Sch. A. Notat idem Schol.

in Apollon. Rh. IV, 1404. et laudat χόλον (χόλῳ) ἄρα σ' ἔτρεφε. In Apollonio tamen χόλος est pro veneno. Ionicum σὲ τρέφε non legi video.

207. ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε. vulgo lectum θάμα βάζετε, Aristarchus Ἰαχῇς. quod sane par totam Iliadem teneri debebat; nisi nimis multa mutanda forent. Apud Apollon. Lex. in θαμέες. — καὶ τὸ θαμὰ, ἀντὶ τοῦ ταχέως· (leg. συνεχῶς) θάμ' ἐβάδιζε. Emendauit iam Villoif. θάμ' ἐβάζετε.

ταῦθ' ἅμ' ἀγειρόμενοι legi Stephanus teſtatur.

208. φυλάπιδος μέγα ἔργον, ἔης, vt ὄρυ, pro οὖ. B, 325. ἔεις pro εἷς ex Heſiodo (Θ. 145) laudat Euſtath. et comparat ὣς, ἕως item ἔς pro ἐ, quod Barnes addit. Ex hoc eodem more videbis multa lucem lucrari in doctrina de digammo.

209. μαχέσθω. vn. Vindob. μαχείσθω. poſſet eſſe a μαχέομαι, niſi ſtupor librarii eſſet.

210. καὶ θυμὸν ἑκάστου. fuiſſe debet θυμόν τε Fεκάστου. vt ſaepe iam vidimus.

211. μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν. Sch. A. improbat, quod Ariſtarchus ſcripſerat, ἄρθεν, vt A, 136. δώσουσι γέρας — ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ad quem loc. vide; aiebat enim eſſe ἄρω vt ἄρμα, ἁρμόζω. et h. l. ἄρθεν, ἡρμόσθησαν, vt et Sch. B. interpretatur cum Sch. bz. in quibus additur ἐπυκνώθησαν, Heſych. συνηρμόσθησαν. Inf. P, 268 legebatur ab Zenodoto ἀρθέντες ζάκεσι pro φραχθέντες. Alii pro ἐτήρθησαν καὶ Φρονήματος ἐπληρώθησαν. Sic et Schol. Harlei. dictum acceperant, "ſcil. ἀπὸ τοῦ, αἴρω. at ſententia et adiuncta in ſeqq. prius poſtulant; nam condenſari ordines ait poeta, vt bene quoque Euſtath. atqui hoc eſt ab ἄρω, iungo, inſtruo. Dicendum olim cum ſpiritu, ἅρω, mox ſine eo pronuntiatum fuiſſe ἄρω, ἁρμόζω, vt εἴρω, εἶρω. et alia εἴλω, εἶλω. εἰλέω. Itaque excidit prorſus ſpiritus aſper in reduplicatione ἄραρα, ἀράρω.

212. ὡς ἐ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ. laudat Apollon Lex. in ἀραρὼν, ἁρμόσας, cum altero Od. E. 251.

et ad domum tegulis tectam transtulit Apollon. II, 1075 —78 ὡς δ', ὅτε τις κεράμῳ κατερέψεται ἐρκίον ἀνὴρ δώματος ἀγλαΐην τε καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ, ἄλλα δ' ἐμὰς τείων ἄλλος ἐπῴχετο· τοῖσι δ' ἄπιστα νῆα συναρτύναντες ἔρεψαν.

213. βίας ἀνέμου ἀλεείνων. πρὸς τὴν vim vhimam posita pro arcens. non euitans. Occurrit iterum Ψ, 773.

214. ὡς ἄραρον κόρυθες — poſſ. ὡς δ' ὅτε τεύχεα ἀνὴρ ἀράρῃ satis haec docent duplicem vocis vſum, cuius iam plura exempla occurrerunt; alterius Δ, 110 καὶ πὰρ μὲν ἀκόντισας κεραοξόος ἤραρε πέντων, et M, 105 οἱ δ' ἄρα δὴ ἀλλήλοις ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι. et al. huius actione immanente, iungo med adeoque iunctus fum, M, 55. 56 τάφρος — ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσιν ἐξέσιν ἠρήρεις. Etiam ἠρμοσε τεύχεα ſic dictum inf. P, 210. In oculum incurrit poſſe hoc facile mutari: ὡς ἄραρον κόρυθάς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας ſc. Myrmidones. nec meminiſſem huius, vt multarum ſimilium coniecturarum, quae facile in animum veniunt, vt non magna inde laus emaſci poſſit; ſed video etiam Bentleium ſic emendaſſe. Enimuero horridior illa ratio vetuſtatem redolet.

215. 6. 7. Verſus iam vidimus N, 131. 2. 3. Et ad hos ſunt videnda obſeruata.

217. ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι· ὡς πυκνὸν Sch. Lipſ.

218. πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσοντο. Ven. θωρήσσεσθον. et Sch. A. γρ. θωρήσσοντο. Lectio ambigua, quandoquidem vtrumque vſu Homerico frequentatur, v. ad A, 567 et vtriusque permutandi opportunitas eſſe potuit. θωρήσσοντο erat lectio ed. Flor. et Aldd. Tuentur hoc Cant. Mori. Barocc. Harl. Townl. Vrat. b. d. A. Moſc. 2. Mutatum et receptum θωρήσσεσθον ed. Rom. a Turnebo, Steph. idque Ven. Lipſ. exhibent. Hoc et legebatur N, 301. Nolui mutare, quod iterum videbam, Erneſtio auctore, inductum eſſe a Wolfio: cum nihil referret. Eſt autem θωρήσσεσθαι h. l. armatum incedere.

221. χηλοῦ δ' ἄπο πῶμ' ἀνέῳγα. „est hoc ab ἀνέῳγον, non ex ἐνέῳγα" Clarke. Apparet ἀΐσσειν esse proprie remouere operculum, vt et obicem.

ἄπο scripsi, quia est χηλοῦ ἄπο, vsu grammaticorum. Et sic Vrat. b.

222. τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι. „quod secundum Homerum non reliquit Achillem die duodecimo e quo natus erat: *vt recentiores poetae narrant*? sed cum Peleo vixit; mittit saltem ea *domo* h. l. Achillem in bellum; aitque se eum non excepturam esse *reducem domum* Σ, 59. 60. et A, 396. et P, 408." Sch. A. B. Recentiores poetae, οἱ νεώτεροι, quos Scholiastae narrant, cyclici, puto, fuere et haud dubie tragici. Ex Alexandrinis Apollonius est Argonaut. IV, 866 sqq.

223. ἐπὶ νηὸς ἰόντι Zenodotus et Aristophanes legerant. Sch. A. Non ergo hi viderant, hiatum inferri. ἐὺ πλήσασα emendandum erat vel sine libris: succurrunt tamen illi; et ipse Venetus. vt sup. 199 ἐὺ κρήνας. In edd. Flor. et Aldd. (vt in Barocc.) erat ἐμπλήσασα, pro quo ex Rom. illatum ἐὐπλήσασα. Passim iam notatum fuit hoc grammaticorum studium, hoc quoque loco in Eustathio conspicuum, mirum, composita noua fabricandi; obuium quoque in Apollonio et aliis.

224. εὔλων τε τάπήτων. vox antiquata: αὖλος. Consentiunt veteres οὖλον ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ dictum esse. versu hoc laudato. Sic Apollon. Lex. h. v. Etymol. Hesych. Eustath. δασέων καὶ ἐχόντων οὐλότητα Sch. br. orta puto notio ex altera, cum sit οὖλος *crispus*, v. c. de veste. At Sch. B. reddit, εὐειλήτων διὰ μαλακότητα. ἀφ' οὗ καὶ οὐλόθριξ *crispis* capillis. τάπητα vestis stragulae lecto instratae genus iam vidimus K, 156 iterum Ω, 645. saepe in Odyss.

227. ὅτε μὴ Διὶ πατρί. „Aristarchus ὅτι μή" Sch. A. Sch. Lipsi. et Sch. Exc. Barnesii quod et est in vno Vindob. et addunt Sch. B. et Lipsi. οὐ γὰρ, ὅτε Διΐ, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἔθυε. Sane vtrumque recte dicitur, et fere in eundem sensum. Vt autem formulam recte expedias,

tenere neceſſe eſt, omitti in his particulam *εἰ. εἰ μὴ, ὅτε. εἰ μὴ, ὅτι.* Ita quod ex Thucydide laudatur: *οὐ γὰρ ἦν κρήνη, ὅτι μὴ μία, ἐν ἀκροπόλει*, eſt idem ac *εἰ μὴ ὅτι μία ἦν*. et ſic ſaepe in Atticis. At *ὅτε μὴ* aliquoties in Homericis: vt ſup. N, 319. Ξ, 248. Od. Π, 197. Ψ, 185. Ergo h. l. eſt idem ac *οὐ στένδεσκεν, εἰ μὴ, ὅτε στένδεσκε Διί.* Itaque pro eodem ſimpliciter alibi occurrit *εἰ μὴ*, vt Od. I, 178 *εἰ μὴ θυμός με κελεύει.*

228. *τό ῥά τότ' ἐκ χηλοῖο.* „τό ῥα vno ρ Ariſtarchus" Schol. A. Scilicet alii, vt Lipſ. ex pronuntiatione aſſumſerant *τόῤῥα*, quod ſaepe occurrit: Barnes congeſſit exempla, item Clark. Erneſti. Intulerant quoque *τόῤῥα* Aldd. quod iterum eiecit Stephanus. Schol. Apollonii Arg. I, 769: *οῤῥ'*: *οἱ δὲ Ἀριστάρχειοι δι' ἑτέρου ῥ ἔχουσι τὰς τοιαύτας γραφάς. ὡς Ἡρακλέων Φησὶν ἐν τῇ Π τῆς Ἰλιάδος· τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβών.* Heracleo autem *τόῤῥα* praeferebat: vt idem Schol. teſtatur ad III, 37. Multa de his memorata paſſim in libb. Obſſ. a viris doctis.

229. 230. *ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καθαροῦ ῥοῇσι. νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας.* Obſervat Clarke rite obſeruatum vſum in *νίψαι* et *νίψασθαι*.

καθαρὸ ῥοῇσι, de aqua pura et limpida.

230. *ἔπειτα δ' ἔνιψ'* Moſc. 2.

ἐφύσσατο δ' αἴθοπα οἶνον Vrat. A. *ἀφύσσατο*.

231. *σὺν χεὶ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει*: quia in media aula eſt ara Iouis, dicti *Herceii*, v. Od. X, 334. 5. cf. ad Virgil. Aen. II, 512. Excurſ. XI. Schol. B. ait: *μεσέρκειον καλοῦσι τὸν Δία.*

μέσῳ στὰς ἕρκει Turnebus mutauit, vt verſus eſſet πολυρρώτερος et concinnior.

ἔπειτ' ἀνασὰς corrigebat Bentl.

In Moſc. 4. verſus exciderat; librarii feſtinatione.

232. *οὐρανὸν εἰσανιδὼν* ex mente Bentleii iniuriam facit metro, cum eſſe deberet *εἰσαναβάς*, quia ſimplex eſt *βάω*, et emend. *εἰσορόων*. Enimuero in compoſitis digamma plerumque exulare, notaui paſſim. ad B, 316. Δ, 508 et in Excurſu de Digammo.

ἢ τὰ χρυσᾶ βέλη ἔχουσα. Consentiunt alii: et Schol. ad T, 70 huc retrahendum. Conueniunt Dianae sagittae, quae ipsae per vocem ἰήλεμον de longo instrumento seu bacillo, vt fusus, et colus, bene declarari videmus. Attamen Apollon. Lex. χρυσηλακάτου· καλλιτόξου, vbi cf. Toll. vel χρυσοπέζου, vt est ap. Eustath. At vbi Pindarus Amphitriten, Latonam et Nereides χρυσηλακάτους dixit, ab *aurea colo* seu fuso id petere malunt Toll. cum Villoif. Cum tamen ἰήλεμον ad *colum* et *fusum* et *aeneas illas sagittas* designandas adhibeatur (v. Hesych. in ἰήλεμον vnde supplendus est Apollon. in h. v.) suspicari licet, ipsum ad hastile vocem fuisse translatam, et dearum insigne, hastam seu sceptrum aureum denotasse epitheton χρυσηλάκατος ap. Pindarum Ol. VI. Sed Nem. V, 66. VI, 62. Ariolamur haec, quandoquidem grammatici sensum vocis obsoletae et ipsi ariolando assequi annisi sunt.

κελαδεινῆς „vel propter clamores (κέλαδον I, 543.) venantium, vel propter choreas.“ Sch. B. Verius prius; amplectitur quaeque hoc Sch. A. et Sch. br. Etymol. Apollon. Lex. respiciens alterum locum Iliad. Σ, 70. eundem supplendus Hesych. h. v.

184. αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνιόντε, προσελέξατο κέδρον, quod dubiolus feminarum, (ὑπερῷα) in ea sedium parte, erant: (ea quidem, quod neglegendum non erat, in aperta domus parte) ne obstrui visorum exspectatae essent. Accuratius de hoc videbimus ad Odysseae loca. Similem Martis, vt h. l. Mercurii, audaciam iam vidimus Il. B, 514. 5. vbi et ὑπερῴων iam lectum.

185. Ἑρμείαν ἐκάεργον (iterum Od. Λ, 19.) s. quod quintus casus pro recto (sine dubio antiqua forma est ἑκάεργος pro ἑκαέργης) et quod nec est ita dictum ab ἑκών (sua a mente). Accedimus, sed διὰ τὸ μηδένας: non ἀπὸ τοῦ πηρούσθαι τινάς: vel, quia nemini malo afficit potest. Schol. A. adstipulantes Apollon. Lex. Hesych. h. v. (in quo ὁ μηδένας κακοῦ ἄρχειν corrig. αἴτιος cum Bentleio) Schol. br. Habemus et hic exemplum epithedi vetusti, cuius vis et significatus multo exoleuerat. Vt an-

Ἕλλους ἀποδεχόμενοι, καὶ Ἑλλοπίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι. τὴν γὰρ χώραν οὕτως Ἡσίοδος ὀνομάζει ἐν Ηοίαις λέγων οὕτως· adscribitur inde fragmentum decem versuum: ἔστι τις Ἑλλοπίη — ἔνθά τε Δωδώνη τις ἐπ' ἰσχατιῇ πεπόλισται, τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι τίμιον ἀνθρώποις, ναῖον δ' (situm) ἐν πυθμένι φηγοῦ et sqq. Itaque Hesiodus oraculum Dodonae memorat *in Hellopia*; vt videantur Ἕλλοι et Ἑλλόπες iidem esse. Legitur quoque in Schol. br. nomen Hellis inditum esse ab Hello lignatore, τοῦ δρυτόμου, cui narratum sit primo columbam esse vaticinatam. Similem rationem pro Sellis habet Schol. B. ἀπὸ Σελλοῦ, Θετταλοῦ τὸ γένος, ὅθεν κατὰ διαδοχὴν οἱ τοῦ Διὸς ἱερεῖς ἐγένοντο; commentum grammaticum, petitum ab exemplo Iamidarum Olympiae, Delphorum Delphis. Plura sunt ap. Eustath. p. 1057, 55. Pro scriptura Σελλῶν a Schol. A. laudatur *Hauuius* Σελλήεις ap. Apollon. Lex. h. v. Vtramque scripturam habet Hesych. vbi Ἑλλοί, οἱ Ἕλληνες· parum docte.

Σελλοὶ scribendum esse, non Σέλλοι, docent Schol. A. 235. ὑποφῆται· ὑπομάντεις ἱερεῖς, ὅ ἐστι, χρησμῳδοὶ θεολόγοι. προφῆται. Sch. A. et Sch. br. cum Hesych. Verbo: sunt, qui responsa a deo seu a vate accepta consulentibus reddunt, iidem προφῆται dicti.

Super ἀνιπτόποδες et χαμαιεύνας multa commenta afferunt Schol. A. B. tum Eustathius, vt ait, ex antiquioribus. Ex iis est vnum, quod templo non prodisse ferantur hi sacerdotes, scilicet, vt castos et puros se seruarent, ideoque nec ablutione opus haberent. Ex his illustres Apollon. Lex. ἀνιπτόποδες. οἱ δὶ ἁγνείαν μὴ προσερχόμενοι. cf. Valken. Diatrib. in Eurip. p. 170. Iac. Gronov. ad fragm. Steph. in vno Stephani MS. repererat: ὑποφῆται ἂν ἱππόποδες quod ei Centauros in animum revocabat: at est is merus lusus. Probabilitatem in iis, quae de Sellis memorantur, habet hoc: vitae austeritatem affectasse istos homines. Poetam his epithetis nil aliud quam homines barbaros et omni vitae cultu huma-

niore carentes declarare voluisse, vix probabile fit. Placet tamen hoc aliis, et ipsi Straboni l. l. VII p. 505 A. pedes *illotos* pro *nudis* dici, putabat Wakefield ad Ionem p. 225. Reddita vox χαμαιεῦναι per γηλεχέες a Callimacho in Del. 286. et χαμαικοῖται a Sophocle in Trachin. 1183. Euripides in Erechtheo (ap. Clement. Strom. VI p. 739) haec ita reddiderat: εὕδουσ' ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ, πηγαῖσι δ' οὐχ ὑγραίνουσι πόδας.

236. ἦ μὲν δὴ πότ' ἐμὸν — ξ — „quod Achilles nec ante propter Achiuorum iniuriam preces faciens inductus est a poeta, nec ad ipsius, sed ad matris preces Iupiter eam est vltus: ideoque versus sequens 237 quem Chryses pronuntiauit A. 454 est abolendus; dicit enim Achilles haec vniuerse" Schol. A. Idem iam obseruauerant grammatici sup. ad A, 454 vbi idem versus recte suum locum habebat; conueniebant enim dirae preces Chrysae, homini barbaro et Graecis infesto. Etsi repugnabat ibi Wassenberg p. 115. At Sch. B. h. l. putat, matris preces exauditas Achillem ad se transferre. — *εἰ ἦ μὲν ἐγὼ* Vrat. d.

ἦ μὲν δή ποτ' *sane aliquando — vtique et nunc.* ἠ δ' ἔτι καὶ νῦν. ex antiqua loquendi ratione (de qua dictum v. c. ad E, 885) pro εἴ ποτε, sequente apodosi καὶ, οὕτω καὶ. *si alias, ita et nunc.* Supra A, 453 idem versus erat ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο — ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ. Professus sum et ibi et ad H, (VII) 301. p. 357. me haerere in altero ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. Post ἦ μὲν δὴ sequi debebat ἦ δὴ ἔτι καὶ νῦν. Ex prima antiquitate constitui haec nequeunt, cum η et ει et ε eodem charactere exhiberentur. Eustath. legerat et εἰ μὲν δή ποτ' et ἦ μὲν δή ποτε. vn. Vindob. εἰ ἦ μέν ποτ'. Pro ἐμὸν erat ἐμοὶ (f. pro ἐμεῦ) in ed. Flor. sed correctum in Ald. 1.

237. τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. ※ — Obelo notatur versus, quia, vt paullo ante dictum, eiiciendus est. asteriſco autem, quod versus translatus est ex verbis Chrysae A, 454. vbi tres versus

453. 4. 5. tribus his 236. 7. 8 similes partim, partim iidem sunt.

239. αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὰ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι. ξ — sed Scholion excidit, quod forte ad νηῶν ἐν ἀγῶνι spectaut: simile ei, quod ad O, 428 appositum erat: ad q. v. vide. Et in Sch. br. ἐν τῷ ναυστάθμῳ.

γὰρ h. l. est pro ἄρα. δή. quasi αὐτὸς μέν γ' ἄρα.

240. πολέσι μετὰ M. pro σὺν τῷ πλήθει Μυρμιδόνων. σὺν τῷ τάγματι M.

241. τῷ κῦδος ἅμα πρόες. pro συμπρόες νίκην αὐτῷ.

243. ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται, ἤ ῥα καὶ οἷος ἐπίστηται πολεμίζειν. ξ — „quia Zenodotus ἐπιστέαται, quod esset ἐπίσταται. Id eum ignorare ait Schol. A. at ipse, contendens ἐπίστηται esse pro ἐπίσταται, ignorat hoc aduersari grammaticae rationi: sequi tamen idem apparet Apollonium Lex. ἐπίστηται. δύναται. Ab ἐπίσταμαι credas, vt ab ἵσταμαι. ἱστῶμαι, coniunctiuum esse ἐπιστῶμαι, — ᾖται. Sed nusquam video veteres in accentu haesisse. In Hesych. ἐπίστηται, γινώσκηται. viderunt itaque, ἵημι. ἵσαμαι, ἐπίσταμαι, aliam sequi analogiam. Barn. „γρ. ἐπίσταιτο πτολεμίζειν. ed. Rom. cum mss. Lipsi. et Vrat. A. ἐπίσταται male. — ἤ ῥα iterum pro εἴ ῥα vel ἤ εἴ ῥα — Townl. ἤ ῥα et 244 ἤ εἴ οἱ. Vrat. A. ἤ ῥα.

244. 245. ἤ οἱ τόξα χεῖρας ἄαπτοι μαίνονθ'. Post subiunctiuum ἐπίστηται expectabas μαίνωνται. Potuere Alexandrini negligere hoc, cum debuissent ex antiqua scriptura mutare in ω. Verum saepe in Homericis subiunctiuum altero membro excipit indicatiuus.

246. ἀπὸ ναυφὶ δίηται. ἀκοδίηται μάχην ταῖς ἡμισί. v. ad M, 225.

247. ἐπὶ νῆας ἵκοιτο. vn. Vindob. ἱκέσθω.

248. ξὺν πᾶσι. non esse h. l. iungenda σύμπασι, docet Sch. A. vt σύμπασι Πυλίοισι· Od. Γ, 59.

ἀγχεμάχοις ἑτάροισι· „γρ. ἐγχεμάχοις· Barnes. ἀγχιμάχοις Barocc. Mori. De hoc v. ad B, 823 et ad N, 5.

Vs. 248. 249 non est in Vrat. A.

249. 250. τοῦ δ' ἑλὼς — τῷ δ' pro καὶ αὖτῷ ἕτερον μὲν δῶκε.

252. σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι. ,, γρ. καὶ σῶον καὶ σάον. ,, Sch. A. ἀνένευε Mori. Eadem varietas in br. v. ap. Lucian. Icaromen. 25. ἐξαπονίεσθαι iunctum fere grammatici, codd. et edd. etiam inf. T, 212. noto more. In ed. Flor. excideratἐξ.

254. ἆψ κλισίην εἰςῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκε δυὶ χηλῷ, κλισίην δ' εἰςῆλθε Lipſ. Sch. A. οὕτως ἀπέθηκε διὰ τοῦ ᾱ. Fuit adeo in aliis ἐπέθηκε. Iam tem hoc deb. ἐνέθηκε.

258. ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν. ἔβησαν Vrat. b. A. Iungenda autem ſunt, ἐὺ ὄρουσαν.

259. αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν. Locum imitatus Quintus VIII, 41. ἀμφὶ Νεοπτόλεμον ἄγερθεν — ἄμοτον μεμάῶτες, Λειψηλέεις σφήκεσσιν ἐοικότες, οὔτε κλονήσει, Χηραμοῦ ἐκποτέονται, ἐελδόμενοι χρόα οὖναι Αὐξόμενον· πάντες δὲ περὶ στένος ὁρμαίνοντες Τεύχουσι μέγα πῆμα παρασταμένοισι βροτοῖσι. Ὣς οἵγ' ἐκ νηῶν καὶ τείχεος ἐξεχέοντο. vt locus videtur eſſe legendus. In v. 261 vulgo eſt κἠς κλονήσει. in Codd. ap. Tychſen V. C. eſt οἵ τε et οὔς τε. Expreſſit Homerica Lycophron 188. v. 2.

260. εἰνοδίοις, οὐς παλδες. ,, quod eadem ſententia verſu ſequente repetitur, at nunc melius enunciatur. εἰνοδίοις· τοῖς παρὰ τὴν ὁδὸν ἔχουσι σφηκιάν. Sch. B. et br. ἐριδμαίνωσιν erat lectio vt codd. hic edd. omnium; mutata temere a Clarkio ex Harlei. et Euſtath. ἐριδμαίνουσι. etſi hoc quoque in Heſychio occurrit, et per ſe ferri poteſt. Enimuero exquiſitior ſtructura ex more Homerico (ſeriores dicerent ἐριδμαίνοιεν ἄν) ἐριδμαίνωσι. quam et codd. habent, in his Ven. Lipſ. Sch. br. Apollon. Lex. in Sch. B. ἐριδμαίνωσι δὲ, εἰς ἔριν ἐμβάλλωσιν· οἱ δὲ, ἐρεθίζωσι. Etiam Apollon. Lex. in ἔθοντες laudat ἐριδμαίνωσιν.

ἔθοντες. ἐξ ἔθους ἔχοντες Sch. B. et ſimilia Euſtath. In Heſych. eſt ἐθιζόμενοι. ἔθοντες Etymol. in ead. voce. Melius Apollon. Lex. ἔθοντες. εἰθισμένως ἐπιφοιτῶντες. laudato verſu hoc et Il. I, 536. ad quem iam vidimus

ἔθειν esse non modo more consueto aliquid facere, sed etiam frequentare locum. Sch. br. *συνεχῶς, ἐξ ἔθους, καρηκινόμενοι, καὶ βλάπτοντες.* Eadem Etymol. in ἔθοντες. quae ex contexto verborum sunt ducta. Bentl. pro ἔθραυτες coni. ἐμάντες. non probo.

261. *αἰεὶ κερτομέοντες — „ἀθετεῖται,* quia *κερτομεῖν* verbis fit, non re; tum quod tautologiam infert, post superiorem versum" Sch. A. B. Lipsi. Victor. at Sch. B. et Eustath. versum agnoscunt. Si tamen inutilis copia a poeta proficisci nequiit, manifestum est, versum esse insititicium. Etiam Aristophanes eum damnauerat. Profitetur quoque Ernesti, tautologiam semper se offendisse.

ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας „Aristarchea est lectio: (eaque vera: sup. M, 167 *οἱ δ', ὥστε σφῆκες, μέσον αἰόλοι, ἠδὲ μέλισσαι, Οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ.*) alii (vt et Barocc. et Lipsi. a pr. m. Mosc. 2 a p. m.) *ἔχοντες,* vt sint pueri" A. B. vt est Z, 15 *ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων.* Schol. B. quoque supplet *οἱ κερτομέοντες, οἱ κερτομικοί.*

263. *παρὰ τίς τε κιών.* Harlei. *τίς κε* Sch. br. *τὸ δεῖξε παρὰ τῶν τις.* pro interpretatione. *τοὺς δ' — οἱ δ' cum asper. — cum vulgo:* Clarke

264. *εἴπερ — κινήσῃ.* Vulgo *κινήσαι* in edd. at *κινήσῃ* Vat. Cant. Vrat. b. d. A. Mosc. 2. duo Vindob. Barocc. coni. *κινήσαι* vt Od. K, 584 *ὅσσάκι γὰρ κύψει ῥ' ἐγέρων.* et 590 *ὁππότε ἰθύσαι.* Etiam Bentl. pronus est in eam emendationem eamque firmat per cod. Harlei. Similis varietas est inf. 298. et habent per se omnes hi modi locum et rationem. Redit dubitatio ad ea, quae sup. Ξ, 16 exposita sunt: nonnullis in locis ex ambigua scriptura antiqua ambignitatem oriri, e qua *κινησαι* potest esse *κινήσαι, κινήσῃ, κινήσει.* sunt tamen loca, in quibus subiunctiui vsus manifestus fit, vt statim inf. Π, 386. *ὅτε χαλεπήνῃ.* inprimis post particulas *εἰ* et *ὅτε* cum derivatis. In aliis locis additur *ἄν* vel *κεν.* De his v. ad E, 212. A, 81. et saepe.

265. ξ — quod plurali *ἔχοντες* subiicitur singularis *πᾶς τέτευχαι.* Sch. A.

268. ἑτάροισιν ἐκέλευε Townl. κέλευε.

269. 270. Iterati aliquoties: Z, 111. 112.

271. ὡς ἂν — τιμήσομεν. More, et alibi notato, non tam ionum, quam prisci sermonis; vt inf. Ψ, 339 ὡς — δοάσσεται pro δόασηται, etsi hoc idem inter Atticas formas notatum.

272. Ἀργείων π. ν. — Miror hunc versum qui iterum P, 165 repetitur, non cuiuis suspectum fuisse; est tamen qualis quantus est pannus adsutus; frigent ἀγχέμαχοι θεράποντες, etsi suppleas εἰσὶν ἄριστοι. Nunc video ap. Barnes ex Excerpt. Ms. adscriptum: Σέλευκος ἀθετεῖ τὸν στίχον. Recte et εὐστόχως ad meum sensum. Video in hoc etiam consentire Ernesti.

ὅστις ἄριστος, absolute sic positum et alibi occurrit: Sic H, 50 αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος. Od. Γ, 108 ἔνθα γ' ἔπειτα κατέκταθεν, ὅσσοι ἄριστοι. Σ, 370 βόες ἐλαυνέμεν, οἵπερ ἄριστοι, et sic saepe — ἀγχέμαχοι et h. l. vt 248 scribunt, vt Vrat. A.

273. 4. Vterque versus repetitus ex A, 411. 412. Videtur totus locus olim subsitisse in vs. 271. ὅστις ἄριστος.

274. ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν. ξ — „quod οὐδὲν pro οὐ positum est" Sch. A. quasi res insolens narretur! — ἔτισσεν male et h. l. Barocc.

276. ἐν δὲ πέσον. Ionice. vt expresse Mosc. 2. Vulgo ἔν δ' ἔπεσον. Sunt autem numeri admirabiles huius et sequentis versus.

278. ὡς εἴδοντο. De hac voce v. ad Γ, 154.

281. ἐπίνηθεν δὲ Φάλαγγες, ἐλπόμενοι. ξ — „quod Φάλαγγες ἐλπόμενοι dictum πρὸς τὸ νοητὸν pro αἱ Φ. ἐλπόμεναι" Sch. A. ἔλπεσθαι etiam h. l. προσδοκᾶν.

282. μηνιθμὸν ἀποῤῥίψαι iam vidimus J, 513. Φιλότης nunc, placatus animus: Φιλότητα δ' ἑλέσθαι.

283. ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. ὅπως Vrat. A. ὅπως φύγῃ Eustath. et vn. Vindob. et „ὅπως φύγῃ" Clarke.

285. ἔθι πλεῖστοι πλανέοντο. Pro vltima voce καὶ ἄριστοι, Barocc. Mori. Bentleius etiam vt alibi ἀντιπρὸς pro ἀντιπρύ.

287. Παίονας ἱππομαχητάς. In B, 848. 9. vbi hi duo versus iam lecti sunt ἀγχυλοτόξους eos dixit, vtroque loco a Pyraechme adductos. Videtur adeo alterutro loco vitium inesse. Vide ad e. l. praeferam vtrobique ἱππηλατάς, qui conueniunt cum Φ, 155.

288. ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος. εὐρυρέοντος e more grammaticorum Mosc. 2.

290. ἀμφὶ Φόβηθεν. Vulgo edd. ἀμφεΦόβηθεν sicque ipse Ven. cum Eustath. Sch. br. et codd. sollenni grammaticorum studio compositorum. At Sch. A. „Ἀρίσταρχος ἰαχὼς· ἀμφὶ Φόβηθεν.“ Sicque legerat Ven. B. Lipsi. ἀμΦ' ἐΦόβηθεν vn. Vindob. Nec tamen ἄμφι scribi potest, quod est inter eas particulas, quae non admittunt anastrophen, v. Etymol. in ἀπό.

293. ἀϊδήμενον πῦρ. „in alio: ἀιδήματον πῦρ.“ Sch. A. vtrumque occurrit alibi.

294. τοὶ δὲ Φόβηθεν. vulg. τοὶ δ' ἐΦόβηθεν. Sed si paullo ante 290 Φόβηθεν Ionico more scribendum erat, scribendum erit hoc quoque loco. Tuenturque hoc Towni. Vrat. b. „ἄρα proinde“ Clarke.

296. ὅμαδος ἀλίαστος. omnino ingens. v. ad B, 799.

298. ὡς δ' ὅτ' — κινήσῃ τυκινὴν νεΦέλην στεροπηγερέτα Ζεύς. „κινήσῃ suppeditant Ven. Cant. Harl. Vratz d. Mosc. 2. duo Vindob. et hoc recte post ὡς δ' ὅτε. vt ad Ξ, 16. Excurs. I. ad Lib. IX. p. 696. Vulgg. κινήσει quod et Eustath. habet. Receperat quoque κινήσῃ h. l. Barnes, qui supra 264 reliquerat κινήσει. Occurrebant autem duo versus 299. 300 supra in simili comparatione Θ, 553. 4.

στεροπηγερέτα. Scribit Barnes, στεροπηγέρετα. nescio vnde repente hoc? debebat ergo et νεΦεληγέρετα Ζεὺς scribere. Etiam Hesych. στεροπηγερέτα Ζεὺς, ὁ τὰς στεροπὰς συναγείρων, quae etiam in Apollonii Lex. olim lecta.

299. ἐκ δ' ἔφανεν legendum et hic vt Lip. Θ, 553. cum Veneto Cant. Harl. vn. Vindob. Eustath. Emendarat quoque Bentl. pro vulgari ἐκ δ' ἔφανον quod grammatica ne quidem admittit; potius etiam Lipſ. et Ven. B. cum Vrat. b. Moſc. 2. ἐκ δ' ἔφαναν. Harlei. ἤφανεν.

πρώονες ἄκροι. Moſc. 2. ἄκραι.

300. οὐρανόθεν δ' ὃ ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ. verſus, vt dixi, iam lectus Θ, 554. At nunc Schol. A. addunt: „τῶν νεφῶν διαῤῥαγέντων ὤΦθη αἰθήρ. ὡς φαμεν, ῥηγῆναι τὸν ὑετόν.“ hoc alterum quidem diuerſum eſt, ſi imber erumpere dicitur. At nubibus vento vehemente diſpulſis ſerenum caelum apparet. *nubes in caelum ſe purgat apertum*, ait Virgilius. Alii, duce Euſtathio, acceperunt de fulmine: quod non conuenit; eadem habentur in Schol. br. in quibus tamen melius praemittitur: αἴΦνης (ἐξαίΦνης) διέλαμψεν αἰθήρ. et ὑπερράγη, διεΦάνη ἐγένετο. ἀπερράγη vn. Vindob.

δ' ἄρ puta dictum vt γάρ.

301. ὣς Ἀχαιοὶ νηῶν μὲν — Hunc verſum cum B, 549 παρεῖδεῖν videtur Ariſtoph. Pac. 1090. ὣς εἰ μὲν νέΦος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο Εἰρήνην εἵλοντο καὶ ἐφύσαντ' ἱερεῖω. praecedit enim: χρησμὸν — ὃν περ κάλλιστον ἔπος πεποίηκεν Ὅμηρος. νηὸς μὲν vn. Vindob.

302. πολέμοιο δ' οὐ τίνετ' ἐρωή. Lipſ. πολέμοιο ἐρωὴ nunc ἡσυχία et ἀνάπαυσις. Schol. br. Scilicet eſt nunc impetus et motus, qui ſit ad comprimendum. Ittitum hemiſtichium adhibitum P, 761. vbi redditur: ἀπίσχεσις. Ἡ ξύν. τὰ ἀσαφῆ.

304. προτροπάδην Φοβέοντο. Schol. br. προτροπάδην ὀπειμένους καὶ ὅλως χέρδος ἐκστρέψαντας leg. ἐστρέψαντες τὰ νῶτα. eſt ductum a προτρέπεσθαι, praecipitem in fugam ruere. Latinis eſt fuga effuſa. Supra E, 790 οὔτε ποτὲ προτρέποντο — οὔτε πόθ' ὑπεΦέροντο μάχην. Vocem προτροπάδην poſt haec receptam eſſe inter delicias et elegantias ſcriptorum, notauit tam Emmſii ad Xenoph. Mem. I, 3, 13.

προτραπέσθην. ἐφέβοντο Vrat. d. vn. Vindob.

300. ἀλλ' ἐρύσαντες νεῶν δ' ὑπόειξον ἀνάγκῃ. ἀνάγκην ex vice, non ἀνὰ δ' ἔστυφε" ait Schol. B. vt. ἄνδ' ἔστυφε pro ἔστυφε. nonnulli ergo ita scripserunt, nec prorsus male. ὑπόειξον idem Schol. B. dubitat de tono; putauit ne posse legi ὑπόειξεν? ἀνὰ ὕπειξον?

301. ἡγεμόνας πρῶτος δέ. Ita si interpungitur, vt vulgo fit, mutanda sunt. ἔνθα δὲ τῶν (pro ἐν τῶν) ἡγεμόνων ἀμφ' ἄλλον ἄνδρα. vn. inf. 351. οὗτοι δ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἅλιον ἄνδρα ἕκαστος. Hanc interpunctionem probat quoque Schol. Ao. Iunxerunt alii. μεθαυθείσης δ' ἐμίνυθε θυμόν. Alii ἡγεμόνων πρῶτος δέ. hoc quidem non tam absurde, puto, ac censet Clarke, qui Eustathium sequendum esse ait: ἀμφὶ δὲ τῶν ἡγεμόνων ἅλιον ἄνδρα ἡγεμόνων. dictum hoc esse facile sentias. Schol. Ao. opinatur posse quoque distingui vs. 302. post M. ἅλιτος υἱός.

303. ἔγχει ἐβλάπτοντι. Scripsi ἔγχει, pro ἔγχεϊ, ne hiatus inferatur. ἀξύλοις ex ἐξύλῃ vidimus iam ad B, 50. ἀμφὶ δὲ χαλκὸν ἅλασσε. Etiam hic διαπρὸ alii.

305. ὁ δὲ πρῶτος ἐπὶ γαίῃ πάπτηνε. Ita vulgo legebatur. Infra tamen vs. 413 vbique legitur: πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ πάπτηνεν. Legebatur et nostro loco ἐπὶ γαίῃ in edd. nonnullis, ex edit. Rom. intulit ἐπὶ γαίης Stephanus. Codd. Gaet. Vrat. 2. d. et Codd. Vindob. tuentur ἐπὶ γαίῃ. Et hoc probat, puto, vsus in aliis: inf. 529. ὃς ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ πάπτηνεν. Etiam P, 306. Alibi est ἐν, vt ἐν κονίῃσι. Est quoque ἐπὶ χθονὶ στυγερὰ πεσεῖν, vt Γ, 195. nusquam ἐπὶ χθονός.

311. οὗτα Θόαντα. "quod hic Thoas est Troianus" Schol. A. non Aetolus ille. De οὗτα vltima breui v. ad Δ, 319 et alibi.

312. στέρνον ὑπαυχένιον τύπτα παρ' ἀμφίβολα. Idem verbis inf. 400. Apud Hesiod. Scut. Herc. 466 est ὑπὸ τάνυσσε, apud Aeschylum autem παρ' ἀσπίδος in versu vexato Sept. ad Theb. 630. (626.) χεῖρα δ' οὐ βραδύνατ' παρ' ἀσπίδος τυπωθεῖσα πρᾶξαι δορί.

313. ἐφορμηθέντα δουρός. „Aristophanes ὑφορμηθέντα. ὑποχωρήσαντα“ Schol. B. et Lipſ. addunt vterque: καὶ οὐκ ἄχαριν ἡ γραφή. Ita vulnus acceptum ſuum querſum, quandoquidem neruus cum tendine, ſeu muſculus, abſcinditur. ὑφορμᾶσθαι tamen hoc ſenſu alibi non occurrit, et ex analogia eſſe potius debet: clam adoriri, ὑπελθεῖν. Si itaque in vulgata lectione ſubſiſtimus, vulnus puta haſta illatum eſſe a latere petito crure, ictu obliquo. Notabile autem hoc, quod vulnus hoc mortem confeſtim intulit; idque iam veteres in dubitationem vocaſſe, e Schol. B. et Euſtath. apparet. Docent tamen medici, arteria poplitea ſuccisa haemorrhagiam ortam extemplo mortem inferre. Similis quaeſtio paullo poſt vſ. 323. ſuboritur. Vel ſic tamen vt ad vſ. 326.

314. ἔβλητο ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος. Schol. B. „ὀρεξάμενος δὲ, πρὸς τὸ τύψαι. ὁ γὰρ τύπτων ἐκτείνει τὴν χεῖρα.“ Propius ad verborum vim Schol. br. προέλαβεν ἐφικόμενος καὶ πλήξας ἐκ χειρός. Scilicet ipſo vſu forma loquendi e pluribus coaluit. ὀρεξάμενος eſt extendens ſe, prominens ad ictum inferendum ſcil. σὺν τῷ ἔγχει, κατ' αὐτοῦ, τοῦ Ἀμφίλου, ἔτυψεν αὐτὸν, κατὰ τὸ σκέλος πρυμνόν.

De ὀρέξασθαι v. ad Δ, 307.

πρυμνὸν σκέλος. τὸ ὀσχάτου πρὸς τὸν μηρόν. λέγει δὲ τὴν γαστροκνημίαν. idem Schol. B. Spectat huc cum aliis Apollon. Lex. πρυμνὸν, τὸ ἔσχατον. Iam autem hoc extremum eſſe poteſt et ſummum et infimum. Porro σκέλος modo latius patet, vt inde a femore comprehendat et μηρὸν, et γόνυ, et κνήμην et πόδα, modo angustius crus, cuius parte eius auerſa carnoſa, γαστροκνημία. Neceſſe eſt h. l. ex ipſa re notionem conſtituere: vulnus letale infertur ictu haſtae, reſciſſo muſculo, qua parte eſt craſſiſſimus; itaque ſuperior pars verſus femur haſta perrupta eſſe videtur.

315. ἔνθα πάχιστος μυιὼν ἀνθρώπου πέλεται. Edebatur vulgo μυὼν inde a Stephano ex ed. Rom. antea erat expreſſum μυῶν, quod ſe non poſtponere alteri ait Er-

neſti. In vtroque laborat metrum, in priore ſyllaba. Scribendum erat *μυιῶν*, quod grammatici ſuppeditant, nunc quoque codd. Cant. Moſc. 2. vn. Vindob. Venetus vterque; ducit quoque Schol. B. a *μυῖς*. *μυῖες*, in praechiro ad h. v. Scholio. Firmat doctum Scholion Etymol. in *μυῖα*. Et Heſych. *μυιῶν*, *ὁ μῦς τῆς χείρος, τοῦ βραχίονος. μυιῶνες, αἱ φλέβες, καὶ αἱ συνεστραμμέναι σάρκες καὶ πεπυκνωμέναι.* In Apollonio miror exaratum eſſe *μυών*. In Cant. erat *μυιῶν*.

περὶ δ' ἔγχεϊ αἰχμῇ νεῦρα διασχίσθη. poſſet quidem *περί*, circumcirca, accipi, aut *περιδιασχίσθη* iungi: verum ipſa res docet praeſtare *περὶ αἰχμῇ*. Ita ſolet in vulneribus: N, 441 *ἐρεικόμενος περὶ δουρί*. ita 570. ibid. Θ, 86 *κλινόδμενος περὶ χαλκῷ*. In Pindaro *Φασγάνῳ ἀμφικυλίσαι* Aiax Nem. VIII, 40.

Pro *αἰχμῇ* eſt *ἐρμῇ* in Harlei. cum Schol. *ἐξύτητι*. Varietas obuia. In Lipſ. eſt gloſſa: *ἐρμῇ* quod et Mori habet. Simp. E, 118 *ὃς δέ τε μ' ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἔλθῃ*. Etiam Scut. Herc. 456 *ἀτὰρ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη ἔγχεος ὁρμὴν ἔτραπε*.

316. *νεῦρα διασχίσθη.* ſunt tendines. Eos, quos nos nervos appellamus, non ſatis perſpectos habuiſſe veteres, ſatis conſtat. At non latuere ne Homerum quidem muſculi, nouit ille *ἶνας*, *fibras*, craſſiores ſcilicet, nouit *ligamenta* et *tendines*, *νεῦρα*, quae ſi carne veſtita ſunt, *μυῶνες* ſunt, *muſculi*.

τὴν δὲ σχοίνος ὅσσε πάλυψε. praetuli Ionicum e Cant. Townl. Vrat. b. d. binis Vindob. Ven. De morte praeſenti ex tali vulnere dixi ad vſ. 313. Interea tamen *σχίνος ὅσσε πάλυψε* etiam de deliquio animi dictum occurrit; quod quoque Koeppen vidit, vt ſup. Z, 488. et inf. Ω, 345. 344. Repond poteſt, *νεύρων* hoc loco illud in media enumeratione aliarum caedium.

317. *Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὖτασε.* propter ſchema, pro *τῶν Νεστορίδων ὁ μὲν, Ἀντίλοχος τὸν Ἀρέμονα, ὁ δὲ Θρασυμήδης* (vſ. 322.) *τὸν Μάρν οὖτασε*. Schol. A. B. Euſtath.

319. Μέρις δ'. αὐτοσχεδὸν δαφὶ Barocc. Lipſ. Vrat. A. Moſc. 2. Μέρης. αὐτοσχεδὸν ἐκ τοῦ σύναγγυς, laudato verſu Etymologus.

321. στὰς πρόσθε νέκυος. Harlei. προτάρροθε νέκυος. ſed vix νέκυος pro diſſyllabo haberi potuit.

322. πρὶν αὐτέσαι, οὐδ' ἀφάραξε, nullibi eſt πρὶν γ', vt alibi. Vrat. b. πρὶν αὐτέσαι, ἀραξαμένοιο, merum vitium librarii.

324. ῥύψ' ἀπὸ μυώνων. emendavi pro μυώπων v. ſup. ad 315. patrocinatur Ven. Vrat. A. Moſc. 2. vn. Vindob.

ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε, pro ἄχρις τοῦ ὀστέου. Schol. br. ἀπέσχισε δὲ πᾶν σάρκα ἄχρι τοῦ ὀστοῦ. Heſych. ἄχρι τοῦ ὀστοῦ τὴν σάρκα διέκοψεν. At alii ita accepere, vt ipſum os vna, cum tendinibus et muſculis abſciſſum ſit: τοὺς μῦς εἰς ὀστᾶν· ἄχρις —, οἱ δὲ παλαιοὶ, τὸ ἄχρις ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ φασί. Euſtath. Simili ſane modo ſup. Ξ, 149. αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ὀπήραξε δὲ χαλκὸς ἀπάγη. Poteſt quoque id videri neceſſarium factu habendum, quia Maris ſtatim ex vulnere exſpirat. Edocet tamen me coniunctiſſimus affinis, Blumenbach, arteria humerali ſuccisa mortem praeſentem ex haemorrhagia inferri: cf. ad 313. 316.

In Apollon. Lex. nihil amplius legitur, quam ἄχρις, ἕως. καὶ ὀστέον ἄχρις ἄραξεν. At Schol. A. excurrit in doctrinam de tono: Ἀρίσταρχος ὡς πέχρις ἀνεγίνωσκε, παρὸ καὶ ἐγένετο. ſcilicet, quia ſunt alia, ut tenuit, χαρίς ἀμφίς, et his ſimilia. Ex eo pauca habet Euſtathius.

325. πανὰ δὲ σκάπτοισι δόσις πολίεσσι, Ionicum et h. l. reductum ſuffragantibus eodd. Gaet. Lipſ. Vrat. hh. binis Vindob. Townl. Ven. pro vulgato δάσις. πολίεσσι v. 316.

326. ὡς τῶν μὲν δοιοὶ κεκονίσατο θαρσαλέω ξ. quod caſu variato dictum pro ὑπὸ δοιῶν κεκονίσατο. Schol. A.

328. υἷες ἀκοντιστὰ Ἀμισοδάροιο. Mel. Ἀμισοδάροιο. Ap. Aelian. H. An. IX, 23 eſt Ἀμισόδαρος.

ὃς ῥα Χίμαιραν θρέψε. „eius videlicet qui" Clarke. Provocat ad h. l. Apollod. II, 3, 1. p. 92. En particulam mythi de Chimaera, quem aliunde ignorabamus, nec ipse Homerus suo loco memorauit sup. Z. Apparet itaque et hoc exemplo, mythum iam ab aliis disertius pertractatum fuisse, vt ille inde quae opus essent peteret et obiter attingeret.

331. ζωὸν βλαφθέντα κατὰ κλόνον. Schol. br. ἐμπεδισθέντα. vt Z, 39 ζωὸν ἐνὶ βλαφθέντα. ad quem locum vide et ad Ψ, 387.

332. ξίφει — κοπίδεσσι. manubrio instructus ensis. iam O, 713.

333. πᾶν δ' ὑπεθαρμάνθη ξίφος αἵματι. „πᾶν pro ὅλον." Schol. A. Consenit Virgilianum Aen. IX, 419 *tepefacta sanguine hasta* et 701 *fixo ferrum in palmone tepescit*. Emphasin in hoc quaerit Dionys. Hal. de Hom. poesi f. 7. quia δι' ὑπονοίας plura intelliguntur, quae ea cum re coniuncta fuere.

τὸν δὲ κατ' ὄσσε. Schol. A. „τὸν δὲ pro τοῦ ὀξέος." Scilicet est κατέλαβεν αὐτὸν κατὰ τὼ ὄσσε.

334. ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος. Schol. br. μέλαν συστενάξας. quod illustrat h. l. Clarke. v. ad E, 83 vbi hic versus iam fuit perscriptus, et iterum T, 476. 477.

336. μέλεον δ' ἠκόντισεν ἄμφω. „quod μέλεον pro μελέως, ματαίως. et sic semper Homerus; at Tragici ἐπὶ τοῦ οἰκτροῦ καὶ γάλανος μέλεον dixerunt." Schol. A. B. v. ad K, 480. Adde Schol. Aristoph. Nub. 33. a Clarke laudatum.

δὲ pro γάρ.

338. ἀμφὶ δὲ παυλὸν. Mori. et Barocc. παυλῷ. Cant. et Ven. cum binis Vindob. ἀμφὶ δὲ πάλον. defendi posset, si esset Ionicum πῆλον, pro hastili. At vocem παυλὸς iam vidimus sup. 115. et N, 162. 608. Alibi est ea hastae parte, qua hastile ferro committitur, mucro, capulus ensis.

339. Φάσγανον ἐρράισθη. διεκλάσθη, καὶ διεφθάρη vi ictus. Schol. B.

268. ἐτώρουσιν ἐκέλευσε Townl. κέλευσε.

269. 270. Iterati aliquoties! Z, 111. 112.

271. ὡς ἂν — τιμήσομεν. More, et alibi notato, non tam Ionum, quam priſci ſermonis; vt inf. Ψ, 339 ὡς — δοάσσεται pro δόασσηται, etſi hoc idem inter Atticas formas notatum.

272. Ἀργείων π. ν. — Miror hunc verſum qui iterum P, 165 repetitur, non cuiuis ſuſpectum fuiſſe; eſt tamen qualis quantus eſt pannus adſutus; frigent ἀγχέμαχοι θεράποντες, etſi ſuppleas εἰσὶν ἄριστοι. Nunc video ap. Barnes ex Excerpt. Ms. adſcriptum: Σέλευκος ἀθετεῖ τὸν στίχον. Recte et εὐστόχως ad meum ſenſum. Video in hoc etiam conſentire Erneſti.

ὅστις ἄριστος, abſolute ſic poſitum et alibi occurrit: Sic H, 50 αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος. Od. Γ, 108 ἔνθα γ' ἔπειτα κατέκταθεν, ὅσσοι ἄριστοι. Σ, 370 βόες ἐλαυνέμεν, οἵπερ ἄριστοι, et ſic ſaepe — ἀγχέμαχοι et h. l. vt 248 ſcribunt, vt Vrat. A.

273. 4. Vterque verſus repetitus ex A, 411. 412. Videtur totus locus olim ſubſtitiſſe in vſ. 272 ὅστις ἄριστος.

274. ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν. ξ — „quod οὐδὲν pro οὐ poſitum eſt“ Sch. A. quaſi res inſolens narretur! — ἔτισσεν male et h. l. Barocc.

276. ἐν δὲ πέσον. Ionice. vt expreſſe Moſc. 2. Vulgo ἔν δ' ἔπεσον. Sunt autem numeri admirabiles huius et ſequentis verſus.

278. ὡς εἴδοντο. De hac voce v. ad Γ, 154.

281. ἐκίνηθεν δὲ Φάλαγγες, ἑλπόμενοι. ξ — „quod Φάλαγγες ἑλπόμενοι dictum πρὸς τὸ νοητὸν pro αἱ Φ. ἑλπόμεναι“ Sch. A. ἔλπεσθαι etiam h. l. προσδοκᾶν.

282. μηνιθμὸν ἀποῤῥίψαι iam vidimus I, 513. φιλότης nunc, placatus animus: φιλότητα δ' ἑλέσθαι.

283. ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. ὅπως Vrat. A. ὅπως φύγῃ Euſtath. et vn. Vindob. et „ὅπως φύγῃ“ Clarke.

ab Apollon. Lex. h. v. et ab Ammon. p. 24. De ea iam dictum ad E, 138. cf. h. l. Euſtath. qui hùc et pluribus locis bene de ea agit. Comparatio haec de lupis gregem inuadentibus expreſſa hinc et ornata eſt, Scholiaſta quoque monente, ab Apollon. II, 123. ſqq. ita οἱ δὲ ἰδόντες eſt πολλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ. Monet quoque Schol. A. quoties de vno irruente agitur, comparationem duci a leone; vbi de pluribus, lupos memorari, qui gregatim praedantur.

353. λύκοι σίνται. βλαπτικοί, vidimus leonem σίνηγν Λ, 481. παρὰ τὸ σίνεσθαι, βλάπτειν. Apollon. Lex. in σίνται. *lupi infeſti pecori* ſunt Horatio et al. *raptores. triſte lupus ſtabulis.* μήλων. μῆλα generale vocabulum h. l. de ouibus et capris vt Od. I, 184. Sch. A. B. Euſtath. quī recte iungit ὑφαιρούμενοι ἐκ μήλων, ὑποκλέπτοντες. non vero αἱρούμενοι tanquam dilectu facto: cui obſtat ὑπ'. etſi res ipſa, leonem pinguius pecus raperé, vera eſt: vt iam ſup. et inf. P, 62. — αἵτ'. οὕτως, αἱ ὅτε" Schol. A. quae in μῆλα latent. Erneſtius de ἅτε cogitabat: videbat tamen neceſſe non eſſe.

354. αἵτ' ἐν ὄρεσσι — διέτμαγεν. ξ — „quod διέτμαγεν ſcribendum, διετμάγησαν non διέτμαγον, quod activum eſſet" Sch. A. v. de hoc ad A, 531.

357. ὀυρηλάδον. propter clamores fugientium. egregie compoſita vox hoc vno loco obuia; notata grammaticis.

358. Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν — ξ — „quod Aiax μέγας h. l. comparatiue dictus cum altero minore, Oilei f." Sch. A. Scilicet pro Αἴας ὁ μείζων. At alii vim nescio quam in hoc quaeſſiuere: vt Demetr. Phaler. de eloc. ſ. 48. 105. habera enim aſperitatem compoſitionis μέγεθός τι. Eſſet ſaltem quod Lat. *Aiax, vaſto ille corpore.* Et hactenus eſt exemplum vſus articuli in Homero ap. Apollon. de Synt. p. 46. Pronuntiatum fuiſſe quaſi ὁμέγας facile aſſentior Clarkio monenti; quis aliter ſtatuat? Dubito tamen, an illud ὁ omnino ab Homero ſit. Inpoſitum eſſe ſuſpicor ex vſu ſeriorum, cum eſſet Αἴας

δὲ μέγας ἀΐεν. Sch. B. obſeruat, omnium maxime conueniſſe Aiaci inſtare Hectori, a quo de naui depulſus fuerat.

359. ἐΦ' Ἕκτορι — ἵστ' ἀνιοντίσσαι. Iunge ἵστ' ἐπανιοντίσσαι Ἕκτορι. alias fuiſſet ἐΦ' Ἕκτορα. In vno Vindob. ὑΦ' Ἕκτορι.

360. ἀσπίδι κεκαλυμμένος. Si ſimilia loca deſideras, adi Schol. Eurip. Phoen. 1185. et Valk. ad e. v. Verſus 359. 360. 361. ad prudentiam vitae transfert Dio Or. LXXIV, p. 404.

361. σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοιζόν καὶ δοῦπον ἀκόντων. ξ — „quod σκέπτετο, ἀπεσκόπευε καὶ παρετήρει εἰς τὸ μὴ πληγῆναι" Sch. A. σκέπτετο· ἐφυλάττετο καὶ ἀπεκρούετο Apollon. Lex. Similia Sch. br. Heſych. vbi σκέπετο et mſ. Lipſ. metro vitiato; nec vox ea eſt Homerica. σκεπτέων· ἐφύλαττον ἑαυτὸν, Schol. B. Inſignem vim et dilectum in voce σκέπτετο quaeſiuit Dionyſ. Hal. de Compoſit. f. 16. Totus ſane verſus affabre factus eſt.

362. ἦ μὲν δὴ ηἰγνώσπε. Alii γίνωσπε et h. l. ap. Barnes.

363. ἀπέμιμνε, σάω δ'. Iterum Φ, 238. σάω aiunt ſecundum Euſtathium eſſe pro ἐσάωζε. per apocopen. Immo vero a σάωμι fuit ἔσαον. Imperandi modo occurrit alibi Od. N, 238. P, 595. Fuit quoque σαόω. vnde ἐσαώθην Od. Γ, 185.

σάως Lipſ. praue. Memorat Etymol. eſſe ἐσαόμην, ἔσαου. et ἔσαα. perſona ſecunda, quod alienum eſt ab h. l. ſaltem debuiſſet dicere a σαόω eſſe ἔσαεον, ἔσαεα, ἔσαεο et pro hoc ἔσαο.

364. ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται ἠὲρανὸν εἴσω. ξ — „quod ἀπ' Οὐλύμπου non eſt de caelo, (vt accipitur hoc in altero Schol. A.) ſed de monte Olympo accipiendum, a quo nubes collectae recedunt, vt ſup. 297 ὡς δ' ὅτ' ἐΦ' ὑψηλῆς κόρυΦῆς ὄρεος μεγάλοιο Κινήσῃ τυμνὴν νεΦέλην στεροπηγερέτα Ζεύς." Sch. A. οὐρανὸν εἴσω οὐ τὴν ἄνω Φοράν ποιούμενος, ἀλλὰ τὴν εἰς πλάτος. οὕτω καὶ οἱ Τρῶες, προεδρεύοντες πρώην τῷ

ναυτάξαμεν, ἐπεξετάθησαν εἰς τὸ πεδίον. Schol. A. verbo ὠρανὸν εἶσω est in, per aerem, per caelum.

365. αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ. pro ἄέρος, vt Λ, 54. Ο, 192. δίης, τῆς ὑπὸ Διὸς ἀρχομένης. Nos dicimus, almus aether, vt δῖα χθών. Eustathius apponit duas alias interpretationes; vnam vt sit αἰθὴρ, aer superior, vt alibi, quod minus conuenire ceteris iam vidimus; alteram, vt αἰθὴρ sit pro αἰθρία, quod et in Schol. br. occurrit. Sane αἰθὴρ pro αἰθρία etiam alibi reperitur dicta, vt P, 371 πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι, in caelo sereno. opponebatur ἠέρι in caligine.

In Vrat. b. erat: αἰθέρος τῶν ἰὼν ἐκ δίης. Media, τῶν ἐκ, orta sunt e glossa versus sequentis τῶν ἐκ νηῶν sc. ἰών. Recitat quoque hemistichium Suidas in αἰθέρος, vt inde doceat, quod in Homero et Pindaro occurrit, αἰθὴρ feminino genere.

ὅτε τε „quando vtique" Clarke.

Schol. A. cum Schol. br. videri possunt legisse λαίλαπι: vt sit ὅτε τε Ζεὺς τείνῃ τὸ νέφος λαίλαπι. Et nunc video e Schol. Lipsi. notatum: ἐν δὲ τοῖς ὑπομνήμασι κατὰ ἔκπτωσιν ἦν, λαίλαπι. ἵν' ᾖ. ὅταν Ζεὺς ἐν λαίλαπι ἐπιτείνῃ τὰ νέφη. minus tamen placet.

τείνει vulgo legebatur: τείνοι Barocc. Mori. At τείνῃ Harlei. Vrat. b. d. A. Lipsi. Ven. cum binis Viadob. Iam autem vsus coniunctiui post ὅτε, in comparationibus inprimis post ὡς ὅτε, est frequens, v. c. Ξ, 16 ὡς δ' ὅτε τορφύρῃ. vt vidimus in Excurs. I, ad lib. IX, p. 696.

366. γένετο ἰαχή τε φόβος τε. γένετ' ἰαχή τε etiam h. l. Eustath. cum Lipsi. contra prosodiam.

367. οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέρασεν πάλιν. ἤγαγεν, ἀτάκτως, ἀάσκως, ἀσκιμόνως (hoc male) Eustath. Supra M, 225 οὐ κότμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλάσσεαθ' αὐτὰ κέλευθα. praedictio Polydamantis enenum nunc habuit.

368. Ἕκτορα δ' ἵπποι ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι. plenius E, 284 ἵππω — οὐδ' ἐδύναντο ἐκφερέμεν πολέμοιο.

370. ἐρυσάρματες. ὠκέες ἵπποι. iam occurrerant Q, 354. In mſ. Lipſ. ἐρυσάρματοι. altero, ſuperſcripto.

371. ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων. ξ „quod πρώτῳ pro ἄκρῳ. vt Θ, 411 πρώτῃσι πύλῃσι pro ἄκραις". Schol. A. et τῷ ἄκρῳ πρὸς τὸν ζυγόν. ἄλλοι πρὸς τὸν ἄξονα. Schol. B. Vtrumque legitur in Euſtath. et videramus iam eandem diſputationem ſupra Z, 40 vbi ſimilis calamitas narrabatur, curru Adraſti confracto. Apud Apollon. p. 141 eſt ἄξαντε ἐυϊκῶς. κατάξαντες. οἱ δύω ἵπποι. quae gloſſa ad illum locum ſpectat, non ad noſtrum. nec placet Slothoweri acumen in Tirocinio critico ad Apollon. p. 79. qui Scholion ad hunc verſum noſtrum. retorquet. Heſych. ἄξαντες. κατάξαντες. ex Apollonio male deſcriptum eſt.

ἵπποι — ἄξαντε. ſollenni more duales et plurales numeros eodem loco habet poeta.

ἅρματ' ἀνάκτων. Hic offendimus ad digamma: ἅρματ ϝανακτων. Bentl. et Dawes emendarunt ἅρμα ϝανακτων. quod non ſatisfacit; requiritur enim pluralis h. l. quandoquidem πολλοὶ ἵπποι λίπον ἅρματα. Mihi potius liquere videtur, verſum vtrumque 370. 371 rhapſodo deberi, pariter cum vſ. 507 infra. meminerat ille ex Z, 39. 40. vbi Adraſto ἵππω ἀτυζόμενοι ἀγκύλον ἅρμα ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτὼ μὲν ἔβητην etc. at ibi de vnius hominis curru agitur.

372. σΦεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων. σΦεδανὸν, σΦοδρῶς. vt Λ, 165. Schol. A. et Etymol. hoc verſu adſcripto.

373. οἱ δὲ ἰαχῇ. Etiam h. l. indocte Lipſ. c. al. οἱ δ' ἰαχῇ. vt modo 366.

374. ἐπεὶ ἆρ τμάγεν. Apollon. διεχωρίσθησαν. Supra vſ. 354 erat διέτμαγεν. διεκεδάσθησαν.

ἆρ ait Clarke connectere cum antecedentibus. ἆρα eſt declarantis et aſſeuerantis, δή, vtique.

374. 375. ὕψι δ' ἄελλα σκίδνα' ὑπὸ νεφέων. Schol. br. ἄελλα νῦν ἡ κόνις. Proprie eſt ἡ τοῦ ἀνέμου συστροφή. ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὅ ἐστι πνέειν. Ita Apollon. Lex. h. v. Addunt alii: et ab εἱλεῖν, vt ϑύελλα, ἀπὸ τοῦ ϑύειν

et ἐλαῖν. v. Porphyr. Qu. Homer. 3. p. 85. Etymol. subjicit tamen et ipse Apollon. Lex. l. c. καὶ ὁ κονιορτὸς ἀελλὴς, ἐλλὴς, οἷον ἄν τις ἀπὸ πῶν ἀελλῶν γένοιτο. Eum exscripsit Hesych. h. v.

ἀέλλη, non ἄελλα, scribitur in edd. omnibus ante Barnes, qui correxit, probante Clarke. Prouocant ad Canonem grammaticum, numquam α hoc breue Ionice in η verti. Hoc tamen non vbique verum esse, docet ἐέρσα, quae Ionice ἐέρση est: Ψ, 598. aut, si ibi res ambigua est, quia casus tertius scribi potest: ἐέρσῃ scil. ἰαλόνονται ἄρουραι, saltem Od. E, 467 στίβη τε κακὴ καὶ ἐέρσῃ, neque quisquam ibi ἔερσα memorat. Canon grammaticus tantum accentum spectat in tertia collocatum, quia vltima breuis est: v. Etymol. in ἄελλα. At obseruationis res est ἄελλα, θύελλα, Μοῦσα, vbique in Homero et aliis poetis occurrere. Attamen hoc nostro versu non modo in edd. sed et in codd. et in ipso Veneto ἀέλλῃ legitur, nec quicquam in Scholiis notatum. Etiam Schol. br. in ed. pr. ἀέλλῃ. νῦν ἡ κόνις habent: quod temere mutatum ab Barnesio: ἄελλα. Cum itaque librorum auctoritas, grammaticis antiquis nihil monentibus, obseruatiuncula grammatica potior habenda sit, ἀέλλῃ restituendum esse putaui. Potuit quoque duplex esse forma, vt ἔερσα et ἐέρσῃ, ita ἄελλα et ἀέλλῃ.

σείοντο δ' ὑπὸ νεφέων. iterum ὑπαὶ vulgg. et ipsi codd. quod recte sustulit Wolf. video quoque scribi in Vrat. d.

375. τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι. protendebant se nitendo ad cursum. Ad oculorum sensum redditum. Alibi τιταίνεσθαι. vti X, 23. Pro ἐντεταμένως ἔτρεχον, vt Apollon. Lex. et Hesych. hinc emendandus; quod iam Bentl. monuit.

376. νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων. in alio: ἐλιχθέντων, ὑπ' Ἀχαιῶν." Schol. A.

377. ᾗ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαόν. ὀρινομένους ἴδε λαούς." Barnes.

379. δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον. Ven. et Schol. A. „Ita Aristarchus. Ionice." quod adoptandum est, si se-

mel placitum est, Ionica praeferenda esse. At ἀνεκυμβαλίαζον erat in edd. sicque ceteri codd. etiam Ven. B. et Apollon. Lex. h. v. qui de vocis significatu ita statuit, vt eum ducat a sono, qualis cymbalorum est: „ἀνεκυμβαλίζον. τῶν πεποιημένων ἤχων ἐπὶ τῆς τῶν ἁρματείων ἀνατροπῆς γινομένης. διὸρθοῖ δ' ἀνεκυμβαλίζον.“ In Hesychio plura habentur: ἀνεκυμβαλίαζον. ἀνετρέποντο ἐπὶ κεφαλήν. παρὰ τὸ κύμβαχος. (fuit ergo ἀνεκυμβαχίαζον.) ἢ (f. ὡς) ἦχον ἀποτελεῖσθαι. παρὰ τῶν κυμβάλων. Schol. Excerpta ap. Barnes: Ἀρίσταρχος διὰ τὸ α γράφει, ἀνακυμβαλίαζον. Valken. ad Eurip. Phoen. 1157. S. corrigit ἀνεκυμβαχίαζον. Ἀρίσταρχος διὰ τὸ Α γράφει, ἀνεκυμβαλίαζον. Hoc Aristarcho perperam tribui, docet Scholion quod modo e Schol. A. laudauit; apparet etiam, Aristarchum tantum Ionicam formam vindicasse. Adscribam graeca Schol. A. οὕτως Ἀρίσταρχος ἀνακυμβαλίαζον διὰ τοῦ α. οὐ γὰρ ἐκάστοτε τὰ σύνθετα μεταβάλλει παρὰ τοῖς Ἰωσίν. (non semper composita mutant (praepositionem) apud Ionas.) ἄλλοι δὲ, ἀνεκυμβαλίαζον. Lectum tamen alterum quoque esse, ἀνεκυμβαχίαζον, aliunde et ex Hesychio patet, et ex Eustathio, qui antiquum Scholion adscripsit, etsi non videns, quo illud spectaret: ἢ ἀνετρέποντο ἄνω κάτω γινόμενοι, καθ' ὁμοιότητα τῶν πιπτόντων κυμβάχων. (de his v. sup. ad E, 586.) Schol. br. reddunt tantum sensum: ἀνεκρότουν, ἀνετρέποντο. quae et habet Eustath. Etymol. agnoscit ἀνεκυμβαλίαζον, hemistichio laudato, ἀνεκρότουν, ἢ ἀνετρέποντο p. 96, 55. videri tamen potest alterum, ἀνεκρότουν, ad ἀνεκυμβαλιάζειν, alterum ἀνετρέποντο, ad ἀνακυμβαχιάζειν spectare. Etiam Suidas: ἀνεκυμβαλίζων, ἀνύποντο ἐπούνυ, ἀκρότουν. et melius hoc conuenit curribus iactatis concitato equorum in fuga cursu: idque illustrant Schol. B. Schol. Lips. et Eustath. ex iisdem. ἀνεπήδων. ἀνεκουφίζοντο. ἀπὸ τῶν κυμβάλων. scilicet pro ἀνεκρότουν est ἀνεκυμβαλίαζον, ex sonum rei factum. cf. Etymol. p. 546, 12. post alterum locum p. 545, 35.

Quod tam diuersis modis de hac voce eiusque vi disputatur, causa est, quod ea hoc vno loco occurrit, quod ex etymo incerto repetenda est, et quod ipse locus diuersas explicationes admittit. ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιστον πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον potest esse: currus, onere iam leuati, subsilierunt rapide ab equis tracti; aut, carrus fuere euersi, vt in latus proruerent; aut ὑπ' ἄξοσι proprie accipitur, vt qui insistebant curribus excussi iacerent, vique currus sequentes ad iacentes offenderent: quam rationem etsi parum probabilem veteres in mente habuisse videntur, et sic diserte Schol. Victor.

Secundum haec mihi visum est nec causam idoneam, nec auctoritatem satis grauem adesse, ad mutandam lectionem. At suboritur menti alia dubitatio: ἀνακυμβαλιάζειν non a cymbalo, aere tinniente et concutil solito, *ductum esse*; sed a κύμβη, quod fuit idem ac κύβη, *caput*, vnde non minus quam κύμβαχος, factum erat κύμβαλον. Fieri itaque potuit, vt κυμβαλιάζειν id ipsum sit, in *caput* praecipitem ferri.

In capite versus πρηνέες ἐξοπίσω Vrat. d. cum vno Vindob. δὲ exponit per γὰρ Schol. B.

380. ἀντικρὺ δ' ἀνὰ τάφρον ὑπέρθορον ὦκέες ἵπποι. Ita vulgatum erat: ἀνά. At ἄρα ed. Rom. cum Mosc. 2. Vrat. d. A. quod praefero. adstipulatur quoque Ven. Sup. Θ, 179 ἵπποι δὲ θέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτήν. I, 468 ὑπέρθορον ἕρκιον αὐλῆς. In vno Vindob. Alt. ἀνὰ τάφρου. ἀντικρὺς et b. l. Bentl. — ὑπέκθορον Cant.

381. ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ. — Abest versus a Veneto, Scholiis silentibus; ab ed. Flor. Vrat. d. vn. Vindob. et rhapsodi industriam redolere videri potest; potest tamen quoque ad copiam poeticam spectare. Quis definiat?

382. ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός. ἵετο γὰρ βαλέειν. paullo impeditius dicta haec. Eustath. ait ἐπὶ Ἕκτορι esse pro κατ' Ἕκτορος. Potius θυμὸς γὰρ ἐπεκέκλετο Ἕκτορι, pro ἐπεκέκλετο αὐτούς, τοὺς ἵππους, seu, quia sequitur ἵετο γὰρ βαλέειν, αὐτοὺς ἐπὶ τὸν Ἕκτορα, incitauit

eum, vt aduersus Hectorem insuesceretur. Supra 358 erat Αἴας — ἐφ' Ἕκτορι ἴσχ' ἀκοντίσσαι. Dictum puta vt κέλεται δέ ἑ θυμός. v. c. M, 300. Nil video alibi moneri; nisi quod Sch. bis παρεκελεύσατο γὰρ αὐτοὺς, κατὰ τοῦ Ἕκτορος ὁρμᾶν. sensu sane accommodato; cui tamen verba non respondent, saltem ita θυμὸς abesse deberet.

383. Vereor ne hic sit pannus ab rhapsodo assutus, adeo ταυτολόγιαν sapit, et confectus est ex 387. 8. voluit ille interpretari vltima ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέλετο θυμός. quae ad Patroclum retulit. Atqui de *equis* dicta erant, quibus is tanquam sensus, tanquam mens tribuitur: ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέλετο θυμός sc. αὐτούς. vt alibi de equis vt τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πεπέσθην. Ita κέλεταί θυμός τινα dictum, vt K, 534. et κραδίη θυμός τε κελεύει.

384. ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών. Accipi video ac si dictum esset βέβριθεν (βεβαρημένη ἐστὶν) ὑπὸ λαίλαπι. Atqui βρίθειν aut secundum aut tertium casum postulat: vt K, 307 καρπῷ βριθομένη ἀλωή. Od. I, 219 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρίθον. Nec apparet quid sit βρίθεσθαι ὑπὸ λαίλαπι. Igitur putandum est ὑπὸ λαίλαπι per se esse dictum, *vi procellae*, pro sollenni, ὑπὸ λαίλαπος. et βέβριθεν ex sequ. vs. ὕδατος. τῆς ἐπομβρίης. Alia lectio est βέβρυχε Barocc. Mori. Vrat. A. Ita βρύχει χθὼν vt inf. P, 264 βέβρυχε μέγα κῦμα. Ita comparatio contineretur strepitus fugientium cum strepitu aquarum; et vis omnis esset in στενάχοντο. Sic quoque Eustath. videtur constituisse; et probasse hoc alicubi vidi Wasse. At si recte poeticam dictionem assequor, ornat tantum vocabulum στενάχοντο, et ῥέειν est primaria vox: cuius amplificatio στενάχοντο ῥέουσαι, Homerico more, ducta est ex proximo 391 de ipsis torrentibus.

385. ἅματ' ἐπαρινῷ. κατὰ τὸ μετόπωρον recte Sch. B. (alias Φθινόπωρον) quo, crebri, imbres ruunt: ne temere positum putes. Est autem Homero ὀπώρα pro seriore parte aestatis et pro auctumno. cf. ad E, 5. In vno Vindob. ἅματι χειμερίῳ et pro χέει est χέῃ.

ὅτε λιβρόταταν χέει ὕδωρ Ζεύς. λαυρότατον mf. Lipſ. ed. Rom. noto ſcribendi more. Euſtathius tamen diſcernit a λαβρός.

386. ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπῄνῃ. ſubiunctiuus h. l. legitur ſine controuerſia, v. ſup. ad vſ. 365. 264.

Aliōs legere ὅτι δή τ' Clarke ait. Verum non ὅτι ſed ὅτε δή τ' Barnes e vita Hom. ſub Plutarchi nomine f. 14 laudarat; ſicque legebatur in edd. Flor. Aldd. Induxit ῥ' Turnebus ex ed. Rom. Vtrumque Homerico vſu frequentatur, nec quicquam refert: auctoritas tamen codd. Cant. Townl. et aliorum tuetur τ'. Excidit omnino particula a Moſc. 2. Lipſ. Ven. Verſus recitatur a Cicerone ad Q. Fr. Epp. III, 7. vbi editur ὅτε δή γ' ἄνδρεσσι et χαλεπαίνῃ. vbi de mira Tiberii prolutie narrat. Etiam Stobaeus laudat verſum in ſententiam mutatum 386. cum 387. in Ecl. I, 46. p. 136. ed. Heer. καὶ Ζεὺς τοῖς ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπαίνει.

ἀνδράσι ed. Flor.

387. οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας. Schol. A. reddit δίκας, hoc bene; quod iam aliquoties vidimus; ſtatim A. 249 οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύνται. Ita κρίνειν θέμιστας, κρίνειν τὰς δίκας, cauſſas iudicare, h. e. diſpicere et decidere et ſententia lata. At quaeri poteſt de voce σκολιὰς, quid ſint θέμιστες σκολιαί? Si ſunt cauſſae praues, iniquae: non minus in his eſt ſententia ferenda. Si θέμιστες ſunt ſententiae: non minus inſolens eſt κρίνειν θέμιστας, pro ſententias ferre. Etiam Sch. B. haeret in σκολιάς. οἱ κακῶς κρίναντες σκολιὰς ποιοῦσι τὰς θέμιστας. Agi de *ſententiis, quas ferunt, iniuſtis*, manifeſtum ſit; accipio ergo κρίνειν θέμιστας, διδάζειν δίκας, σκολιὰς, pro σκολιῶς; iniuſta ſententia lata. σκολιαὶ, dictae θέμιστες, ἄδικοι, vt Schol. bn. reddunt, quia opp. ἰθεῖαι δίκαι. κρίνουσι et ἐλάσσουσι Harl. ἐν ἀγορῇ Flor. Ald. 1. „quod non ſpreuerim, addit Ern. Quid interſit, non aſſequor. Ex h. l. conſictus verſus ſpurius me iudice Heſiodi Ἔργ. 221. Δωροφάγοι. σκολιῇς

370. ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι. iam occurrerant Q, 354. In mſ. Lipſ. ἐρυσάρματοι. altero ſuperſcripto.

371. ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων. ξ„quod πρώτῳ pro ἄκρῳ. vt Θ, 411 πρώτῃσι πύλῃσι pro ἄκραις". Schol. A. et τῷ ἄκρῳ πρὸς τὸν ζυγόν. ἄλλοι πρὸς τὸν ἄξονα. Schol. B. Vtrumque legitur in Euſtath. et videramus iam eandem diſputationem ſupra Z, 40 vbi ſimilis calamitas narrabatur, curru Adraſti confracto. Apud Apollon. p. 141 eſt ἄξαντε ἰθυκῶς. κατάξαντες. οἱ δύω ἵπποι. quae gloſſa ad illum locum ſpectat, non ad noſtrum, nec placet Slothoweri acumen in Tirocinio critico ad Apollon. p. 79. qui Scholion ad hunc verſum noſtrum. retorquet. Heſych. ἄξαντες. κατάξαντες. ex Apollonio male deſcriptum eſt.

ἵπποι — ἄξαντε. ſollenni more duales et plurales numeros eodem loco habet poeta.

ἅρματ' ἀνάκτων. Hic offendimus ad digamma: ἅρματ' ϝανακτων. Bentl. et Dawes emendarunt ἅρμα ϝανακτων. quod non ſatisfacit; requiritur enim pluralis h. l. quandoquidem πολλοὶ ἵπποι λίπον ἅρματα. Mihi potius liquere videtur, verſum vtrumque 370. 371 rhapſodo deberi, pariter cum vſ. 507 infra. meminerat ille ex Z, 39. 40. vbi Adraſto ἵππω ἀτυζόμενοι ἀγκύλον ἅρμα ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτὼ μὲν ἔβητην etc. at ibi de vnius hominis curru agitur.

372. σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων. σφεδανὸν, σφοδρῶς. vt Λ, 165. Schol. A. et Etymol. hoc verſu adſcripto.

373. οἱ δὲ ἰαχῇ. Etiam h. l. indocte Lipſ. c. al. οἱ δ' ἰαχῇ. vt modo 366.

374. ἐπεὶ ἆρ τμάγεν. Apollon. διεχωρίσθησαν. Supra vſ. 354 erat διέτμαγεν. διεκεκόσθησαν.

ἆρ ait Clarke connectere cum antecedentibus. ἆρα eſt declarantis et aſſeuerantis, δή, vtique.

374. 375. ὕψι δ' ἄελλαι σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων. Schol. br. ἄελλαι νῦν ἡ κόνις. Proprie eſt ἡ τοῦ ἀνέμου συστροφὴ ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὅ ἐστι πνέειν. — Ita Apollon. Lex. h. v. Addunt alii: et ab εἰλεῖν, vt θύελλα, ἀπὸ τοῦ θύειν

etiam apud alios vt Eustath. Cycl. *αἱ παῖδες μὲν οὖν μοι κλιτύων ἐπὶ ἐσχατόωνται*

Alio modo veteres grammatici, Apion et Herodianus conuiuerant prosodiae, deducendo vocem a *κλείτης* scribebant *κλειτύς*. nescio qua analogia! ap. Etymol. m. *κλειτύς*. et Eustath. Ett quoque *κλείτυς* in Vrat. d. et in vno Vindob. In Apollon. Rh. I, 599 est line varietate *κλιτεὶ πελλήνάδι*. Scilicet, vt *κλιντήρ*, ita fuit *κλιντύς* et contracte *κλιτύς* priore producta.

Nunc de significatu vocis statuerunt ex etymo, esse loca decliuia, tum ipsam conuallem, seu voraginem tandem torrentem eam inundantem. Sch. A. *κλίτυς, αἱ ἀποκλίσεις τῶν ὀρῶν*. Effundit omnia simul Hesych. h. v. De ipso torrente acceperat Apio apud Apollon. Lex. in *κλιτύς* „ὁ μὲν Ἀπίων τὰ κατωφερῆ τῶν ὑδάτων. κρεῖσσον δὲ κρεῖν τὰ ἀποκλίσματα (vt recte pro *ἀπροκλείσματα* legitur) *τῶν ὀρῶν*.“ Eadem habet Etymol. in *κλειτύς*, emendatius. Redditur *φάραγγας ἢ ὀρῶν ἀποκλίσεις* in Sch. br. Alterum hoc, vt sint montium *prominentiores petrae*, puto h. l. tenendum: cum *χαράδραι* sint, nunc ipsi *χειμάρροι*, *torrentes*, ideoque *αἱ χαράδραι ἀποτέμνουσι, χαρίζουσι, τὰς τῶν ὀρῶν ἐξοχάς*. impetu suo rupes reuellunt, *κατεσείουσι*.

χαράδραι in penult. acuitur e doctrina Aristarchi Sch. A. sunt proprie *οἱ κοῖλοι τόποι* vt sup. Δ, 454. Sicque h. l. accipitur in Schol. br. et ab aliis. Ex ipso Apollon. Lex. *χαράδραι, αἱ ἐγχαράξεις τοῦ ἐδάφους, ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων*. Obstat tamen adiecta vox *τόνη*. Melius itaque accipies esse torrentes per haec cauas; sicque Scholl. B. *τῶν δὲ αἱ ῥύσεις*. Et Etymol. *χαράδραι γὰρ αἱ διαιρέσεις καὶ τὰ ὑγρὰ ἐκεῖθεν καὶ* (altera loco) *αἱ χειμάρροι τῆς*. alterum hoc ad h. l. referendum est. Hesych. *χαράδρα, χειμάρρους ποταμός*. vide eum in *ἔραυλοι, ἐναύλους*. — Distinguit quoque Schol. Bt *χάραδρος* et *χαράδρα*, illud in montanis, hoc in campestribus locis haberi.

392. χαράδραι ῥέουσαι ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ. „quod ἐπικὰρ (nam vnam vocem quae et in codd. legitur vt Vrat. A. praefixam habet Sch. A.) est pro ἐπικάρα, et significat τὴν ἄνωθεν καταφορὰν τοῦ ὕδατος. Esse autem κάρα apud Homerum κάρη, et hoc pro κάρηνον“ Quidni statuamus plures fuisse formas, τὸ κὰρ, τὸ κάρα, κάρη, κάρηνον, κάρηαρ, κάρας, κρᾶς. Ergo χαράδραι ῥέουσαι ἐπὶ κὰς, *praecipites*. Apollon. Lex. ad h. v. excitatum: ἐπικάρα. (ἐπὶ κὰρ) ἐπὶ κεφαλήν. διὰ τοῦτο σημαίνει τὸ καταφερὲς τοῦ ῥεύματος, ὥστε δοκεῖν ἐπὶ κεφαλὴν φέρεσθαι. Duxit hinc sua Hesych. h. v. vbi in fine ἐπὶ κάρα lege. In Vrat. d. ἐπὶ κὰρ καὶ κεφαλὴν μινύθει. inducta in verbum glossa. In Glossis Hippocrat. ap. Galen. ἀνάκαρ, εἰς τὸ ἄνω μέρος. ὡςπερ ἐπίκαρ, εἰς τὸ κάτω ἐξ ὀρέων. Suidas: ἐπὶ κὰρ, ἐπὶ τὰ κάτω ἐπὶ κεφαλήν. ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ. οἷον ἐπὶ τὰ κατῶφερῆ. (nisi fuit κατάφερῆ.) μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων. Male δέ τ' ἔργα Lipsius et Apollon. in ἐπικάρα. μινύθει δέ τοι ἔργ' ἀνδρῶν. Porro μινύθει h. l. immanenter, *deficiunt*. Sicque alii, vt Aeschyl. VII ad Theb. 922 (926) φθείρεται vt Sch. br. Sic inf. P, 738 igni μινύθουσι δὲ οἶκοι. At Iup. O, 492 erat transitiue Iupiter μινύθει μένος. item inf. T, 242. Etiam vterque vsus est ap. Hesiod. in Ἔργ. 6 et 409.

393. ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι. Iugulat totam comparationem Eustath. qui, quod et Sch. B. facit, vim omnem ponit in τῷ στενάχοντο ἵπποι· equos ingemuisse, vt annes strepunt. At v. Not. ad 384. ἵπποι θεαί, vitium ms. Lipsii. Τρωιαὶ Vrat. d. sic alibi alii. Ex antiqua scriptura fornatum passim Τρωαί.

394. Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας. Sch. B. obseruat, narrari hic de Patroclo similia iis quae de Achille Φ, 3 sq. sed ingeniose variata. — ἐπεὶ οὖν quod ἐπειδή. Eustath. Addit Clarke, οὖν non otiosum esse; sed esse: *postquam, vt dixi. postquam eo modo, quo dixi.* Sane sic quoque Lat. *igitur*. — ἐπέκυρσε Cant. quod possis tueri cum Koeppen, ex simili ἀποκυρήσειν λαοῦ K, 364. Λ, 468 et X, 456. ἐπέκυρσε Townl. Vrat. d.

395. ἄψ ἐπὶ νῆας ἔφυγε παλιμπετὲς, οὐδὲ πύληος. „παλιμπετές. παλιμπετῶς. ἀπὸ τῶν εἰς τοῦπίσω πιπτόντων βελῶν" Sch. B. Notata quoque vox (iterum lecta Od. E, 27.) Sch. br. Apollon. Lex. Heſych. Etymol. at h. l. ſimpl. eſt pro πάλιν vt ἄψ πάλιν ſaepe occurrit. Recte inter plura inepta, uti, quod pro παλιμπετεῖς dictum ait, Euſtath. ἐπὶ τοῦ ὀπίσω. ἀνάπαλιν. De locorum ſitu cf. notam ad h. l.

398. πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν. ἀπετίνυτο. recte ſic ſcripſerat Barnes rationem prosodicam ſequutus; quia τινύω habet priorem productam a τίω; ſuffragantibus quoque h. l. libris Barocc. Ven. Townl. Vrat. b. d. A. Moſc. 2. vn. Vindob. Clarke iterum νν induxerat ἀπετίνυντο. Iam de his dictum ſup. ad Γ, 279. Bene Sch. br. δίκην εἰςεπράττετο (ſc. τοὺς Τρῶας ἀντὶ) πολλέων (ſc. Ἀχαιῶν ἀνῃρημένων ὑπ' αὐτῶν.) et Euſtath. πολλοὺς Ἑλλήνων ἐξεδίκει. τίω, τίομαι, ἀποτίομαι, et reliqua, vt notum nunc eſt, pro *facio, curo, vt alter luat poenam.*

μεταίσσων. „γρ. μεταίδγην. Barnes. ludendo, ſuſpicor.

399. Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ Φαεινῷ. „in alio, πρῶτον βάλε ποιμένα λαῶν." Schol. A. πρῶτον Πρόνοον vn. Vindob.

400. στέρνον γομνωθέντα παρ' ἀσπίδα. iam ſup. 312 vidimus.

401. ὁ δὲ Θέστορα ξ— „quod ὁ δὲ, tanquam de alio poſitum; cum ſit idem Patroclus." Sch. A. Mox. 402 — 404 ab ὁ μὲν εὐξέστῳ ad ἠίχθησαν interiecta eſſe nōtant iam Schol. Euſtath.

403. ἐκ γὰρ πλήγη Φρένας. ξ— „quod ἐκ γὰρ πλήγῃ pro ἐξεπλήγη, et hoc pro ἐξεπλάγη." Sch. A. Attigit quoque id Euſtath. At v. ad Γ, 31. et N, 394. ἀλεὶς, συστραφείς. Sch. A. B. Apollon. Lex. συσταλείς. ἦστο ϝαλεὶς. v. ad E, 813. ἁλεὶς ſcribunt multi, Ven. Lipſ. Townl. Vrat. A. vt et alibi quoties vox occurrit, cf. Φ, 611. X, 308.

eum, vt aduersus Hectorem inuéheretur. Supra 358 erat Αἴας — ἐΦ' Ἕκτορι ἧστ' ἀκοντίσσαι. Dictum puta vt κέλεται δέ ἑ θυμός. vt c. M, 300. Nil video alibi moneri; nisi quod Sch. bis παρεκελεύσατο γὰρ αὐτοὺς, κατὰ φυὴν Ἕκτορός ὁρμᾶν. sensu sane accommodato; cui tamen verba non respondent, saltem ita θυμὸς abesse deberet.

383. Vereor ne hic sit pannus ab rhapsodo assutus, adeo ταυτολογίαν sapit, et confectus est ex 387. 8. voluit ille interpretari victima ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός. quae ad Patroclum retulit. Atqui de *equis* dicta erant, quibus is tanquam sensus, tanquam mens tribuitur: ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός sc. αὐτούς. vt alibi de equis vt τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πεπέσθην. Ita κέλεται θυμός τινα dictum, vt K, 554. et κραδίη θυμός τε κελεύει.

384. ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα καλαινὴ βέβριθε χθών. Accipi video ac si dictum esset βέβριθεν (βεβαρημένη ἐστὶν) ὑπὸ λαίλαπι. Atqui βρίθειν aut secundum aut tertium casum postulat: vt K, 307 καρπῷ βριθομένη ἀλωή. Od. I, 219 ταρσοὶ μὲν τυρῶν, βρίθον. Nec apparet quid sit βρίθεσθαι ὑπὸ λαίλαπι. Igitur putandum est ὑπὸ λαίλαπι per se esse dictum, *vi procellae*, pro sollenni, ὑπὸ λαίλαπος. et βέβριθεν ex sequ. vs. ὕδατος. τῆς ἐπομβρίας. Alia lectio est βέβρυχε Barocc. Mori. Vrat. A. Ita βρύχει χθὼν vt inf. P, 264 βέβρυχε μέγα. κῦμα. Ita comparatio contineretur strepitus fugientium cum strepitu aquarum; et vis omnis esset in στενάχοντο. Sic quoque Eustath. videtur constituisse; et probasse hoc alicubi vidi Wasse. At si recte poeticam dictionem assequor, ornat tantum vocabulum στενάχοντο, et ῥέειν est primaria vox: cuius amplificatio στενάχοντο ῥέουσαι, Homerico more ducta est ex proximo 391 de ipsis torrentibus.

385. ἦματ' ὀπωρινῷ κατὰ τὸ μετόπωρον recte Sch. B. (alias Φθινόπωρον) quo crebri imbres ruunt: ne temere positum putes. Est autem Homero ὀπώρα pro seriore parte aestatis et pro auctumno. cf. ad E, 5. In vno Vindob. ἤματι χειμερίῳ et pro χέει est χέῃ.

vulgari, seu a poetis ac scriptoribus: *anthiam*, (qui et *πάλλιχθυς*, etsi alii discernunt, et hunc ellopem esse aiunt,) de quo Aristotelis auctoritas affertur *ἐν τῷ περὶ τῶν ζώων ἡθῶν*. (Attigit quoque H. An. IX, 37.) alii *pompilum*, ibid. tandem, versu Homerico allato, vulgaris quoque interpretatio memoratur, vt sit *ἰχθὺς ἄνεσις*. Ex Athenaeo sua hausit Eustathius. Apud Eratosthenem quem Plutarch. l. l. ait *τὸν χρυσόφρυν* interpretatum esse, versu hoc: *εὐδρομίην*, (ab *ὁ εὐδρομίας*) *χρύσειον ἐπ' ὀφρύσιν, ἱερὸν ἰχθύν*, Catast. 31 tamen de delphine pronuntiatur, cui Neptunus magnos honores habuit, *ἱερὸν αὐτὸν ὀνομάσας εἶναι, καὶ εἰς τὰ ἄστρα αὐτοῦ σύστημα ἔθηκεν*. Sane aut praeferam hunc; vt *χαλκὸς* dictum sit de tridente iaculo; aut dicam communi vsu *τὰ ἱερὰ* esse quae *θεῖα*, praeclara, eximia, magna. quo sensu accepta sunt alia: *Ἴλιος ἱρή* *ἱερὸν τέλος* K, 56. *ἱερὸς πῖλος* Σ, 604. *ἱερὸν ἦμαρ*, *ἱερὰ νύξ*. et al.

408. *ἐκ πάντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ. ξὺν λίνῳ. αἱ γὰρ ὁρμιαὶ λιναῖ*" Schol. A. atque hoc tenebo e ceteris. Alias *λίνον* de reti dictum, vt E, 487. *ἀψῖδες λίνου*. vbi vide.

χαλκῷ. τῷ ἀγκίστρῳ. Schol. A. et br. Alii acceperunt de aere, quo munitur *ὁρμιὰ*, ne a piscibus arroδatur, *συρίγγιον*, aes cauum in fistulae modum et lineam piscatoriam ambiens.

ἤνοπι. Schol. B. *ἤνοψ, τὸ ἐμφωνον* interpretatur, quia sonum reddit aes pulsum. add. Eustath. Melius dixeris splendidum, *διαυγῆ*, cum Schol. br. quod oculos, *ὄπας* fulgore suo ferit; vt inde formatum *νῶροψ*. v. Etymol. h. v. *ἤνοψ, εὖ δ' ἔστι καὶ ἐνοπτρίσασθαι*, exponunt Schol. ad Σ, 349.

θύραζε, ero *ἔξωθεν, ἔξω*. vt saepe.

409. *ὣς ἅλτ' ἐκ δίφροιο*. *ἅλτ'* pro vulg. *εἶλτ'*. vt modo vs. 406.

410. *κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔσσε*. Eustari a poeta hiatum vides: alioqui scripsisset: *ἐπὶ στόμα ἔστε*. Iunge *κατέσσεν* scil. *κατὰ, ἐκ τοῦ δίφρου*.

411. αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύλαον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ. Est h. l. in Schol. B. ζήτησις, vnde Patroclus, curru vectus, lapidem accepperit. Scilicet κατὰ τὸ σιωπώμενον dicet necesse esse, vt curru descenderit, et, saxo arrepto, iterum currum conscenderit, quod facile fieri potuit, si curruum humilitatem memineris; itaque vs. 427 iterum ἔκθορε δίφρου. Apud Eustathium tamen aliter soluunt alii, vt dicant, Patroclum saxa in carru prouisa habuisse.

Ἐρύαλον legebatur, in quo quomodo α produci posset, non apparebat; corruptius Cant. Mori. Lipſ. Ven. Εὐρύαλος. Enimuero fuit Ἐρύλαος, hocque recepi, adstipulantibus Harlef. Mosc. 2. a m. sec.

ἐπεσσύμενον. Schol. Exc. ap. Barnes. ἐπεσσύμενος.

414. ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής. hunc vidimus iam N, 544. Glaucus scribere malebat quatuor syllabis θυμοραίστης. „Male, ait Schol. B. et Lipſ. θυμοραιστέα enim occurrere.“ Hoc vbi lateat, ignoro. at θυμοραιστέων legitur inf. Π, 591. et Σ, 220.

ἀμφὶ δέ οἱ recitat Schol. Ven. A. ad Δ, 460.

415. καὶ Ἀμφοτερὸν — Ἀμφοτερὸν ὀξυτόνως scribere, iussit Aristarchus, secundum canonem grammaticum, vt distinguatur ab appellatiuo ἀμφότερος. Schol. A.

416. Πύριν. ita scribunt Harl. Mori. Mosc. d. duo Vindob. Townl. Ven. vulgatae Πύρην. Lipſ. ms. Πύρον.

417. Ἀργεάδην Πολύμηλον. Polymeli pater esse debuit ὁ Ἀργείας et Ἀργέας, vt Αἰνείας, Αἰνέας, Αἰνεάδης. Sic quoque Eustath. Supra tamen ad Δ, 458 Schol. B. et Lipſ. οὐ χρῆται δὲ πατρωνυμικοῖς ἀντὶ κυρίων, εἰ μὴ ἐπὶ τοῦ Ἀργεάδην πολύμηλον. Necesse est eos accepisse Argeaden, gregibus diuitem.

419. Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους. Omittit δ' Barnes ex Mori et Bercc. Alii seruant, ipse Ven. Ait Clarke esse δὲ necessarium. Sane locum suum tuetur, etsi abesse possit. Ipse ἑτάρους ἀμφ.

Obseruatur, fortissimo Troianorum seruato ad pugnam Achillis, Patroclo poptam obiicere fortissimum sociorum, Sarpedonem. Schol. B.

ἀμιτροχίτωνας. Obscurus vocis sensus fuit iam antiquioribus. Necesse tamen est, aliquid peculiare fuisse in Lyciorum armatura. Ad verbum est: qui χιτῶνας habent sine μίτρῃ. Iam cum χιτὼν sit thorax, μίτρα autem non occurrat in Homero nisi de cinctura sub extremo thorace (v. ad Δ, 187. A 133 p. 579 extr.) quae alium et filia tuebatur; vix alius esse potest sensus, quam Lycios hoc habuisse singulare, vt thoraces gestarent nulla mitra subtextos: quod omnino rudiores homines ante μίτρης vsum inuentum fecisse probabile fit. Forte hinc intelligas, quomodo Sarpedonis θεράπων percutitur hasta νεφρίδιον κατὰ γαστέρα inf. 465.

Iam videamus grammaticos. Schol. A. reddit: τοὺς χιτῶνας μὲν ἔχοντας, τὰς δὲ μίτρας μὴ ἐζωσμένους (leg. ἐζωσμένους) Etiam Schol. B. et Lips. principio hoc ponit: οὐχ ὑποζωννυμένους, τὰς μίτρας τοῖς θώραξιν, ἢ ἀζώστους. Addit: nunquam in Homero μίτραν esse pro ζώνῃ (Scilicet diuersa sunt ζώνη et ζωστὴρ a μίτρα. v. ad Δ, 135. 137. 216. E, 857) et absurdum esse, quod Lycii noluere μίτρᾳ vti, qua ipse Mars vsus esse fertur; de suo tamen ipse nil affert. Addit οἱ δὲ, τοὺς ἅμα θώραξι συνηρτημένην ἔχοντας μίτραν. Ita esset α pro ἅμα, quod contortum est; sequitur tamen Eustathius. Tandem fuisse narrat, qui ad Lycios iam caesos et spoliatos armis, ideo quoque μίτρῃ, dictum esse vellent. Apollon. Lex. cum Athenaeo XII p. 523 D. versu laudato interpretatur ἀζώστους· hoc recte, modo ζῶμα et μίτρην distinxit nec pro eodem habuit. Nec plura discas ex Schol. bt. Hesych. et Etymol. παῖδες ἄμιτροι apud Callimach. in Dian. 14 ad Homerum referri non debebant; sunt puellae impuberes.

420. χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο — δαμέντας. vn. Vindob. e gl. θανόντας.

421. πέλλετ' ἄρ' ἀντίθεοισι καθαπτόμενος Λυκίοισι. καθαπτόμενος scil. ἐπέεσσι. quod alias adiicitur vt O, 127. Ex contexto autem et ibi et h. l. intelligitur esse, verbis grauibus, exprobrantibus; quod alias ἐνένιψεν ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Redditur in Schol. br. ἐπιπλήσσων. ὀνειδίζων. Item ap. Hesych. et al.

422. νῦν θοοὶ ἐστέ. ἀγαθοὶ καὶ ταχεῖς εἰς τὸ πολεμεῖν γέγοσθε. Schol. B. Lipſ. nec aliter acceperat Plutarch. de aud. poet. p. 32 C. Apud Euſtath. interrogatiue accipitur: nunc, in fuga, celeres eſtis? probante Erneſtio. Non aſſentior: quia aliis locis etiam meliore ſenſu dictum videmus; inf. 494 nunc tibi pugna cordi ſit, εἰ θοός ἐσσι. Sicque B, 542 Ἀβαντες θοοί. E, 536. 571. In Schol. Heſiodi a Tzetza collectis p. 54. D. Heinſ. laudatur νῦν θοοὶ ἐστὸν, inter exempla pluralis cum duali iuncti, vbi in Heſiodo eſt μέμψονται — βάζοντ' ἐπέεσσι. quae tamen verba corrupta ſunt ex βάζοντες ἔπεσσιν, et totus locus 186 — 190 ab aliena manu inſertus, ſententiam antecedentem iterat.

423. ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος. Vrat. A. ἀντήσω δ' ἄρ' ἐγώ.

425. πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν. Abeſt τε in Barocc. Verſus 424. 425 iam lecti erant E, 175. 176.

428. οἱ δ', ὥς τ' αἰγυπιοί, γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, Barocc. ὡς δ' ὅτε male ante αἰγ. ἀγκυλοχείλαι, qui χείλη, roſtra, ῥάμφη, habent curua. Apollon. Lex. h. v. ἀγκύλα χείλη ἔχοντες· φῆναι ἢ αἰγυπιοί, γαμψώνυχες, ἀγκυλοχείλαι, verſu hinc et ex Od. Π, 217 confecto. Heſych. ἐπικαμπῆ τὰ ῥάμφη ἔχοντες. ἤγουν τὰς τομάς. emendant viri docti τὰς προτομάς. Bentlei. τὰ στόματα. Fuere tamen qui a χηλή, ὄνυξ, ducerent, reprehenſi ab Etymologo h. v. In Schol. Lipſ. adſcriptum: βοιωτικόν. Mox

429. πέτρῃ ἔφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται. quod hic eſt κλάζοντε, dualis, declarat, de duobus vulturibus dictum alibi αἰγυπιοί. Vterque verſus 428. 9. ex interpolatione legitur ap. Heſiod. Sc. Herc. 405. 406. et

430. ibid. 412. Versus 428. etiam in Od. X, 302 repetitur.

μάχωνται e Townl. et Venete receptum pro vulgato μάχονται· ὡς, ὥστε, ὡς ὅτε cum subiunctiuo iungi, saepe iam declaratum est. cf. Excurs. I ad lib. IX. (J.)

430. ὣς οἳ πελήγονες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. „πελήγωνες, in altera Aristarchi editione fuit πελληγῶτες. At poeta amat σχηματίζειν voces" Schol. A. h. e. in nouas formas mutare vocabula; ita a praeterita, πέπληγα, ac. πέφρικα.

ἐπ' ἀλλήλους ὀρόθυνον Flor. discessit statim Ald. r.

431. τοὺς δὲ ἴδον ἐλέησε. edd. Aldd. πὰν δὲ. Redunt τοὺς δὲ Stephanus. Ceterum minuet Sch. A. consulto et commode poetam sequentia interponere, vt et narrationem variet, et conuertat animos ad nouam pugnam futuram et ad ipsum heroem Sarpedonem.

ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Townl. pro Κρόνου παῖς ἀγκαλομήτεω.

432. Ἤην δὲ προέειπε. ξ — „quia Zenodotus totam confabulationem Iouis cum Iunone sustulerat, ἐγγεγράφθαι quantum e feqq. colligo, propterea, quod Iuno ad Olympum (O, 79 sq.) discesserat, Iupiter autem (O, 151) in Ida remanserat) non animaduertens, nulla a poeta praetermitti breuitatis studio: nec quaerere licet, vnde Iuno, quae paulo ante in Olympum discesserat, nunc in Ida sit." Hactenus Sch. Ar. Ad quae monenda sunt haec: primo non eam Ioui fore peccatum poetae, si; permutatis, quibus agerent dii, locis ita turbauit narrationem: quod an poeta commiserit, vide in nostra ad vs. 431. Deinde, dubito an Zenodotus eiecerit ac sustulerit versus et quidem dicta de causa. Habeo potius etiam hunc locum pro exemplo discrepantiae codicum ante Alexandrinos poetas, et panni alicuius rhapsodi opera, forte ab eo ipso, qui epos Iliadis concinnauit, interpositi, in hac confabulatione, quae per se otiosa est, et coniecta nimbusque ad similitudinem loci de dubitatione Iouis ante mortem Hectoris X, 166

404. ἡνίκ' ἤχθησαν. manifeste hiatu, quem Bentleius tolerari posse negabat, excidisse dicens particulam, et reponens ἡνί' ἄρ' ἤχθησαν. Atqui ἄρα praecesserat: ἐκ δ' ἄρα χειρῶν. Deberet esse: ἐκ δέ τε χειρῶν ἡνί' ἄρ ἤχθησαν. Verum refero hiatum hunc inter eos, qui in prima sede locum habent. v. Excurs. de hiatu ad Lib. XV (O).

405. διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων. διέπειρε τῶν ὀδόντων αὐτοῦ. Ἀττικῶς. ait Sch. B. saltem dicere debebat: antique, forma ea, quam serius Attici frequentarunt: pro διέπειρεν αὐτὸν διὰ τῶν ὀδόντων. Vrat. A. ὀδόντας. Est enim aut πείρειν τινὰ ἔγχει, transfigere, aut πείρειν τὸ ἔγχος διά τινος hastam traiicere.

406. ἕλκε δὲ δουρὸς ἑλών. Est εἷλκε in vulgg. at ἕλκε h. l. et 409 Aristarchus: quae lectio, si semel Ionica sectamur, recipienda est. Habet eam Townl. Vrat. d. Mosc. 2. duo Vindob. δουρὸς ἑλών. Cum ἑλεῖν quartum casum desideret, intelligendum ἑλὼν δουρὸς (sc. μέρος τι) vt sup. Δ, 78 μέσσου δουρὸς ἑλών. vbi vide. Quae nisi essent, possit h. l. exponi: ἕλκεν αὐτὸν (διὰ) δουρὸς ἑλὼν (τοῦτο.)

407. ἱερὸν ἰχθύν. ⟵ „quod ἱερὸν ἰχθύν non certum piscium genus designat, vt nonnulli statuunt, nec ille est aut πόμπιλος, aut κάλλιχθυς; sed appellatiue ὁ ἄνετος. εὐτραφής. vt βοῦς ἱερός. ὁ ἀνειμένος. Tum: ἄλλως· esse ἱερὸν ἢ μέγαν ἢ Ποσειδῶνος, ἢ τὸν ἄνετον, quia heroes piscibus non vescuntur. Apollon. Lex. ἤτοι τὸν μέγαν, ἢ τὸν ἄνετον, καὶ διαφέροντα τῶν ἄλλων. Conueniunt ceteri, Hesych. Sch. br. et alii. τὸν ἄνετον praefertur ceteris in Suida in ἱερὸν ἰχθύν. Commenta plura sunt ap. Etymol. Omnium tamen copiosissimus locus, post Aelian. VIII, 28 H. An. et Plutarch. de soll. anim. p. 981 cui et ipsi anthias piscis est, habetur ap. Athenaeum VII, 7 p. 282. 3. 4. vnde licet colligere haec: non magis veteribus, quam nobis, constitisse, sitne epitheton ornans, ἱερὸν ἰχθύν, an certum piscis genus; porro plura piscium genera hoc nomine appellata esse, seu tu

ex ed. Rom. H. Stephanus intulerat. Codd. vtrumque exhibent. prius Vrat. b. d. Mosc. a.

437. ἐν πίονι δήμῳ. πυρ. ἐν τ.' Barnes. sic Vrat. b. d. Mosc. a.

439. βοῶπις Ἥρη. v. A. 551. Versus 439 — 443 adumbrati partim, partim repetiti sunt X, 177 — 182. Color autem orationis similis erat sup. Δ, 25 — 29.

440. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας. ἔειπας, ἢ ἔειπες Eustath. perpetua varietate. VII. 440 — 3 recitantur a Cyrillo c. Iulian. X. p. 339 A.

441. παλαι πεπρωμένον αἶσαν. Barnes arguitur nescio quid, puto ex τῷ, παλαι respectu loci E, 662 hoc dictum esse, vbi Sarpedon a Tlepolemo vulneratur, κατὰ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνε, et miratur hoc a nemine obseruatum esse; multo minus bene Apollodorum laudat, qui III, 2, 2. de alio Sarpedone agit: vt ibi docent Notae p. 528. Cum mortalis esset Sarpedon, communi omnium mortalium fato erat destinatus, non demum post pugnam cum Tlepolemo fuit decretum vt moreretur. Nec aliter, quam nostro modo, exponitur sensus in glossa Hesychii: παλαι πεπρωμένος αἶσα.

„γρ. ἀνέρα θνητόν." Barnes. Scilicet sic quoque scribi possit.

442. ἆψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι. ἐθέλοις Vrat. b.

ἆψ hoc est iterum, quod vult Barnes, vt respiciat id, quod factum narratur E, 662. cum prior pugna seruatus esset Sarpedon; sed est retro. ἆψ λύειν est pro ἀναλύειν, vt ἆψ ἀναδῦναι ἐς ὅμιλον H, 218 recedere retro in turbam.

θανάτοιο δυσηχέος. Aliquoties occurrit πόλεμος δυσηχής pugna, horrisona: v. ad B, 686. vt est δυσκέλαδος. δύσθροος. δύσθρηνος. ergo mors vel, vt interpretantur, quae fit inter gemitus et lamenta, vel grauis, horrenda, etiam auditu. Certe mors abominanda. Apollon. Lex. δυσηχέος. ἤτοι, τοῦ κακὸν ἦχον ἐπιφέροντας θανάτου, διὰ τὰς γινομένας θλιμμὰς δυσθρήνους. Male adiectum ἢ τοῦ

δυσαχέος, καὶ ἄχη τοιοῦντες, contra prosodiam, cum ἄχος primam brevem habeat. Absunt quoque ab Hesychio, qui priora adscripsit, cum quibus conveniet Etymologus.

ἐξαλύσαι. referunt ad Parcarum fila. Ita quoque Eustath. et inf. X, 180. Melius, puto, ducitur est a laqueis et retibus, quibus quis tenetur. λῦσαι ἐκλῦσαι simpliciter est liberare.

443. ἔρδ'. In hoc consentiunt h. l. codd. et edd. Flor. Rom. At Aldd. induxerant ἔρδ' recessit ad priores illas Clarke. v. ad A, 315.

444. σὺ δ' ἀνὶ Φρυσί, Eustath. ἐν.

445. αἶψα ζώειν πέμψης. ζώειν reponendum erat, ut constaret sibi lectio, quandoquidem sup. E, 887 ἦ κε ζώοις ἀμαχητὶ ἔτι probatum fuit. Est ζώειν Aristarchea lectio: quod iterum h. l. duo Scholia, Ven. A. testantur: etsi adiectum a ἄλλοι δὲ ζωόν. Hoc vulgatum in codd. et edd. Cum Villoison. accentus non expresserit, non apparet ζώειν jam ζώειν scriptum fuerit. ζώειν esse posset ex ζόον. Ita etiam scribi posset. At αἶψα ζωὸν vitiosum est, si prior pes pro dactylo habetur; saltem ζωὸν pronuntiandum vna syllaba esset, quo et spectant Cant. Mori, Harl. in quibus est αἶ κεν ζωόν. hoc quidem vna syllaba; etsi alienum est ν ante ζ. Volebat ζώειν inducere iam Stephanus, probante Clarke. Miror Bentleium tentasse αἴ κε σὺν πέμψῃς et αἴ κεν ζωὸν ἄγοις.

ου Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε. ὄνδε, adiectum alteri δόμονδε, merito mirationem facit, licuisse scribere, cum satis sit ὃν δόμονδε· v. Sch. A. qui et monet, non scribendum esse ὃν δὲ, sed ὄνδε.

447. πέμπειν — ἀπὸ κρατερῆς ὁσμίνης· pro ἐκπέμπειν. Alias est ἐκπέμπειν. ἐξαρπάζειν. vt Φ, 597. 8.

449. υἱέες ἀθανάτων, τοῖσι κότον αἰνὸν ἐνῆκεν. Filii deorum aderant Ialmenus Martis, Menesthius Sperchei, Eudorus Mercurii, Achilles Thetidis, Aeneas Veneris. Sch. B. κότον αἰνὸν, ex sensu iniuriae et indignationis,

concedi alteri quod sibi non licet facere. Bene Schol. br. *κότον. νῦν φιλονεικίαν ἐμβαλεῖς.*

456. *ἀλλ' εἰ τῷ φίλος ἐστί. ἀλλ' ἤ τοι* Ven. — *φίλων ἐστί* idem. Sed Schol. alterum lectionem Aristarchéam esse notat: *φίλος ἐστί.* haud dubie veriorem. *φίλος ἦ φίλον ἐστίν,* etiam Eustath. memorat. *φίλον* erat in Mosc. Cant. Vrat. A. vnc. Vindob.

453. *αὖτάρ ἐπὴν δὴ τόν γε λίτῃ ψυχή τε καὶ αἰών.* Locum in codd. et editum *ἐπὴν δὴ* inde a Flor. Aldd. At est *ἐπειδὴ* in ed. Rom. mf. Mori. Baroce. Lipf. Ven. Vrat. d. Mosc. 2. et Apollon. Lex. in *αἰών. ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου.* Notat tamen Schol. B. alterum lectionem *ἐπὴν δή,* eamque retineo propter *λίτῃ.*

454. *καὶ νήδυμον Τπνον.* ξ — „quod nunc diserte *νήδυμον* per *υ* scribitur (Hoc quoque Eustath. repetit. De quo v. ad B, 2 dicta) et quod *πέμπειν* pro *πέμπω* Sch. A. Bentleius tentabat *θανάτῳ τε φ. καὶ νηδύμῳ ὕπνῳ,* vt 671. vel *πομπούς μιν,* inf. 681. 691. Videtur offendisse ad hoc, quod iungebat *πέμπειν μιν:* cum sint iungenda, *πέμπειν θάνατον (δῶτε) φέρειν μιν, θανατόν γε* vn. Vindob. sed est *τε — καί.* De coteris cf. inf. 671 sq. vbi 454. 5. 6. 7. iterantur.

455. *εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται.* „*ἐν ἄλλῳ ἔκειτο*" Sch. A. scilicet Sarpedon. *Λυκίης δῆμον,* terram: v. sup. ad Γ, 201.

456. *ἔνθα ἑ ταρχύσουσι. θάψουσι.* De voce v. ad H, 85.

Leguntur hi duo vll. 456. 457 iterum inf. Π, 674. 5.

Pro *ταρχύσουσι* est *ταρχύσωσι* in Barocc. Lipf. Vrat. b. d. vn. Vindob. bene, si esset, quod Stobaeus Serm. CXXIII, p. 614 recitat: *ὄφρα ἑ ταρχύσωσι.*

κασίγνητοι. ἀνεψιοὶ ἢ συγγενεῖς. Eustath. cf. inf. 674. *ἔταί τε* v. ad Z, 239. Laudat versum Schol. Apollon. I, 305.

457. *τύμβῳ τε στήλῃ τε.* cippum intellige, vt iterum inf. 675. non statuam: *ἄγαλμα* dixit Pindarus. *στήλην ἐπὶ τύμβῳ* videbamus iam Λ, 371. P, 434. Spectat ad

h. v. glossa Hesychii corrupta κατέλιξε τύμβῳ, σπάγγῳ ἐν τῷ τάφῳ.

τὸ γὰρ γέρας. Monet Schol. esse, quod ap. Eurip. Alc. 53 τιμὴ θανόντων res obvia.

459. αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευαν ἔραζε. Minuere de hoc prodigio veteres diuque, opportuno usu in magnarum rerum vicissitudinibus, est de eo locus in Schol. B. quem exscriptum animadvertit ex Allegoriis Heracl. c. 42 p. 142. ed. Schow, alter ex altero emendandus. ita αἱμαῤῥοφύτοις νάμασιν legit αἱμοῤῥοφύτοις. Hausit inde nonnulla Eustath. τερατολογῶν et ipse. ψιάδας. Vox antiqua: sarios ψεκάδας, quam et glossographi apponunt, primo loco Apollon. Lex. in ψιάδες, et in νιφάδεσσι, ex eo Hesych. in νιφάς. multis ad ea agit Eustath. cf. Schol. Theocr. I, 1. Versus expressus est in Sept. Here. 384. 385. μέγα δ' ἔστυνε μενοιτᾶ Ζεὺς in congressu Cycni et Herculis, καὶ δ' ἄρ' ἔπ' ἀμφοτέρωθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας, σῆμα τιθεὶς τοκέεσσι, ἑῷ μεγαθαρσέϊ παιδί.

463. Θρασύμηλον — βάλε. „In aliis Θρασύθημον, et in alio Θρασύβουλον" Schol. A. vtrumque cum vsu magis consentaneum. In edd. erat Θρασυμήδην, quod est quoque in Cant. et vn. Vindob. mutauit in Θρασύμηλον Barnes secundum Eustathium, Barocc. Mori. vn. Vindob. Praestaret Θρασύθημον, quod et Lipſ. Vrat. b. d. vn. Vindob. habent; si tanti esset in re incerta.

ἔνθ' ἤτοι Πάτροκλος μὲν ἀγακλειτόν. interposito μὲν Ald. a. a. et hinc ceterae, Rom. Turneb. Steph. eiecit Barnes recte, auctoritate ed. Flor. Mori. adde Vrat. b. d. A2 Harl. Lipſ. Ven. A. At Ven. B. agnoscit μέν.

465. νείατον, κατὰ γαστέρα, τὴν νεάτην, ἐσχάτην. κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος. consentit Apollon. h. v. versu apposito. ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσι, κατωτάτω. προσεχέστερον δὲ τὸ, ἐσχάτῃ, κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος. ὅτε φησί· νειὸν μὲν δ' ἐν γαστρὶ καὶ τὸ, νεάτῃ, ἐσχάτῃ. (Λ, 711 νεάτῃ Πύλου ἡμαθόεντος.) At Schol. A. ἀπὸ τοῦ τὰ στέρεα νεῖσθαι δι' αὐτῆς vult dictum; hoc quidem etiam Etymol. At

Schol. B. addit: *οὐδαμοῦ γὰρ χρῆται ἐπὶ τοῦ ἐσχάτου τῷ ἐπιθέτῳ τούτῳ*. quod non assequor: cum et alibi hoc occurrere viderimus: E, 539. vbi v. Obss. an putauit *νειαιρὰν* esse *νοc.* per se subsistens: vt est ap. Pollucem: *καὶ κάτω κοιλία, ἣν Ὅμηρος νειαίρην καλεῖ.* lib. II, 209. Promiscua, vt solet, apponit Eustathius. Ernesti ad *νειαιρὰν* monet, scribendum esse *νειαίρην*, quae sit forma Ionica. Ita sane modo in Pollucc scriptum laudauit. Enimuero ea forma locum non habet in similibus, quorum vltimam praecedit diphthongus: *αἰπεῖα. δασεῖα*, aut *τίμια. μάκαιρα*. Similis dubitatio sup. 374 de *ἀΐδηλος*.

469. *ὁ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον.* ξ — „quod *ὁ δὲ* iterum de eodem subiecto, non de alio. (scil. ponitur pro *καὶ*) *καὶ, ὅτι δοκεῖ συνηκεχύσθαι* (altero loco est *συγκεχύσθαι*, corrige *συγχεῖσθαι*) *τὸ οὔτασε. βεβλήκει γὰρ τὸ δόρυ.* Debebat ergo ex grammatici iudicio esse, *Πήδασον ἔβαλε, quia* e longinquo percussit iactu hastae. Nec tamen, pergit Schol. A videtur varietas vlla lectionis fuisse: nihil enim Aristarchus annotauit. (scilicet cum is vbique discrimen inter *βαλεῖν* et *οὐτάσαι* inculcet.) In Philemonis tamen editione lectum fuit *ἤλασεν* vt in ms. P, 519. vbi etiam *ἔβαλεν* antecesserat. (Nil tamen additur: num ex codice; an ex emendatione lectio profecta sit.)

In principio versus porro *δεύτερος ὁρμηθείς*, ipse Ven. At in Schol. A. praefixum *δεύτερον*, et sic legendum esse contenditur in ipso Scholio: nil tamen interest.

468. *ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀϊδῶν.* „*ἀϊδῶν*, vt *βιβάς σῶν.*“ de quo vid. ad N, 809. O, 676. Est pro (*ἀϊδὼς ὤν*) *ἀποκνέων*, vt recte Eustath. et Etymol. *αἴσσων* erat in ms. Lipsi. Apollon. Lex. *ἀΐσσων. αἰσθόμενος.* sic et Hesychii *ἀϊδῶν. ἐν αἰσθήσει ἔχων.* Meminit quoque Eustath. Nec assequi licet, quomodo id loco aptum sit.

ἔβραχε. quod aliquoties de armorum strepitu vidimus, *βρόχειν* nunc est de gemitu morientis equi vt de mugitu tauri Od. Φ, 49 — *ὁ δ' ἀνέβραχε* excitat Apollon. l. l.

469. *καὶ δ' ἔπεσε ἐν κονίῃσι μακών· ὁ μὲν Αἰτώλοι βοήσας· ἔστι δὲ ἰδίωμα βοῆς.* Apollon. Lex. et ex eo Heſych. *βοήσας.* De voce v. ad K, 362. Eſt proprium de morientibus et de animantibus quidem h. l. et Od. K, 163. T, 454.

ἔπεσον κονίῃσι Vrat. d.

470. *κρίνε δὲ ζυγόν.* Egit de *κρίνε* Erneſti ad h. l. Induxerat *κρίγε* Clarke probante Bentleio ad analogiam aliorum, vt *τρίζω. ἔτριγεν*, quae attulerat ad B, 214. Euſtath. ad h. l. *τὸ δὲ κρίνε ζυγὸν, ἀντὶ τοῦ ἔκριξε, κατὰ ἀναστοιχείωσιν. διὰ καὶ τρίγη τινὲς αὐτὸ ἐγράψαν, ὡς δεύτερον ἀόριστον.* At item ad P, 1319, 60 *οὐδὲ μὴν τὸ κρίζω (ἐστὶν εὑρεῖν) τοῦ κρίνε ζυγὸν ἢ κρίγαν.* Erneſti monet, poſſe hoc eſſe vitium ſcripturae pro *κρίγαν*, nam Schol. Lipſ. dicere: „κρ. καὶ, τρίχε, voluiſſe ſcribe *τρίγε*.“ At Euſtath. de *κρίγε* cogitauit, nam iterum ad Odyſſ. p. 506 *κρίζω, ἀφ' οὗ τὸ κρίγε, ἐν τῇ Ἰλιάδι.* Nec ſolus eſt Euſtathius, qui hanc lectionem *τρίγε* memorat, nam et Schol. A. agnoſcit: „γράφεται καὶ τρίγη.“ et eſt in bi. tis codd. Ceterum *κρίνε* vbique legitur in edd. et codd etiam in Ven. Conſentiunt grammatici. Sch. bn. *κρίνεν. ἐψόφησεν.* (immo — ησαν.) *ἤχησε, κοιὸν ἦχον ἀνετέλεσεν.* Heſych. *κρίνε. ἐψόφησαν. ἔτριξεν.* Bonum Scholion eſt in Etymol. in *κρίκε*, a quo primo loco, cum aliis, docetur eſſe vocem ad ſonum factam; quibus praeiuiſſe video Zenodotum. Tum aduerſus Herodianum diſputatur, qui non aſſequebatur, quomodo ex *κρίζω* aoriſtus fieri poſſet *κρίνεν*, non *ἔκριγον* vel *ἔκριδον*. Verbo reſpondendum erat, eſſe nouam formam *κρίκω*, priore breui, diuerſam a *κρίζω*. Veriorem tamen lectionem et ipſe arbitror *κρίγε* a *κρίζω* de iis quae gemunt ſub pondere aut crepant et franguntur.

Poſt omnia haec, alia eaque grauis exoritur quaeſtio in verbis *κρίνε ζυγόν*. Contenditur, *τὸ ζυγὸν* in ſinguleri nusquam apud Homerum occurrere. (v. inf. ad Ω, 268). Hoc ſi verum eſt: aut *κρίνε* eſt transitiue accipiendum, vt Pedaſus ſit ſubiectum, aut legendum eſt *ζυγός*. Et ſane ita legit Vrat. A.

472. *εὕρατο πάμπαρ. τέλος θεραπευτικόν.* Eustath. *remedium.* *εὕρατο* inf. Lipſ. *δουρὶ πλουτὸς* Vrat. b. d. antiquo ac vero more, vt ſaepe dixi.

473. *στασσάμενος.* recte Barnes pro *στασάμενος*, vt hic et alibi quoque contra metrum.

ταινύηκες ἄορ. ταναήκες ξίφος ſane iam vidimus H, 77. Eſt tamen idem *ταινύηκες.* Apollon. h. v. *ὁτὲ μὲν τὸ ξίφος· ταινύηκες ἄορ ταχέος ἀπὸ μηροῦ. συνθέτως λέγει, τὸ τεταμένην ἔχων τὴν ἀκμήν, τουτέστι τὴν ἀκμήν.* — Duxit hinc ſua Heſych. h. v. Etymol. cf. inf. ad 768. Gemellus locus ſup. Θ, 86. 7. 8 de Neſtore.

474. *οὐδ' ἐμάτησε, non ceſſauit.* Non, vt Sch. br. et Euſtath. *οὐκ ἐματαιοπράγησε.* De vocis uſu hoc v. ad E, 233. *οὐδ' ἐμάτησε* vbique legitur; et ap. Apollon. Lex. eſt *ἐμάτησεν. ἐματαιοπόνησεν.* requirebat tamen Ionica ratio, quae vbique debebat regnare, *οὐδὲ μάτησε.* Quid quod inf. Ψ, 510 *οὐδὲ μάτησεν* vbique legitur: excepto Vrat. b. Quid hic ſequendum erit editori! lubrica eſt vtraque via. *παρήορον οὔτασεν ἵππον* memorat Apollon. in *παρήορος* (de qua voce v. ad H, 156) confuſis verſibus 467 et 474 vt Villoiſ. iam notauit.

475. *τὼ δ' ἰθυνθήτην. ἐπ' εὐθείας ἐγένοντο.* Heſych. *ἐπ εὐθείας ἔστησαν τεταγμένοι.* Sch. br. *ἐπ' ὀρθὸν κατέστησαν* Sch. A. —

ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν. Equos intentis loris et ipſos contendentes verba exhibent. *τανύεσθαι* aliquoties de equis ad curſum *nitentibus. ῥυτῆρες* ſc. *ἱμάντες, lora iugalia ἀπὸ τοῦ ῥύειν, ἑρύειν.* Ελκειν. Sch. A. per *ἕλκουσι τῆρσι* interpretatur. Apollon. Lex. *οἱ τῶν ἡνίων ῥυστῆρες.* Similiter Heſych. Etymol. in quo Ἰλιάδος *π* pro *η* legendum. In Sc. Herc. 308 ſunt *ῥυτά. ῥυτὰ χαλαίνοντες* Townl. pro var. lect. *ῥυτῆρι.*

476. *τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος περὶ θυμοβόρου.* *συνίτην* Cant. *περὶ* Rom. Moſc. 2. et al. quod tenendum, quia in aliis locis ante epitheton ſeruatur accentus. Vulgg. *πέρι.*

481. ἀλλ' ἔβαλ', ἔνθ' ἄρα τε Φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. ℔ „quod ἔβαλε pro ἔτυχεν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅπου αἱ Φρένες διηλαδειργμέναι, εἰσὶ περὶ τὴν ψυχήν. Sch. A. postrema non bene; etsi Eustathius quoque sequitur. Primo Φρένες sunt τὸ ὑπὸ τνεύμονα διάζωμα, τοῦ διάφραγμος scil. id quod nos διάφραγμα dicimus. Schol. A. Iam A, 103 et passim hoc vidimus. Tum ἔρχαται οἷον εἰργμέναι εἰσιν. Hesych. ἔρχαται, πέφρακται. συνέχονται. Et Eustath. καθειργνυται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. quo sensu non adiiciunt; passiue dictum adiiciunt; ita Φρένες praecordia sunt inclusa circa cor; atqui cor inclusum est diaphragmate. Praestat actiue dictum accipere Φρένες ἀμφιειργμέναι εἰσιν, pro περιειργουσι, τὸ κῆρ, sepiunt, circumdant, munt: etsi vsus verbi in aliis locis passiue se habet: ἔτάροι δέ τοι οἷδ' ἐνὶ Κίρκης ἔρχαται. Od. K, 283 et ἔρχατο inf. P, 354. Od. I, 221. K, 241. Ξ, 73.

Suboritur alia difficultas: cum ἔργω, εἴργω, ἑέργω, vbique digamma habeat, (v. Excurs. de digammo) debebat esse ϝερχαται. atqui Φρενες ϝερχαται hoc non admittunt. Si itaque versus est antiquus, exceptionem facit; aut dicendum plures fuisse formas verbi. Certe duplex scriptura olim fuit et in libris etiamnum occurrit εἴργω, αἴργω, et sic reliqua. De quibus v. dicta ad I, 77. Videtur ita h. l. scriptum fuisse Φρένες ἔρχαται.

Notabile, quod Sarpedoni, hasta praecordia penetrante, pulmo tamen intactus permansit, vt et spiritum adhuc ducere et adhuc loqui posset. In Schol. A. res ita illustratur: altera ala pulmonum transfixa, alter lobus integumentis suis aliquamdiu seruatur: τὸ μέρος ἀταθές. Barnes ad v. 492 non male meminit Epaminondae vulnerati ap. Nepot. in Epaminonda 9.

ἀδινὸν κῆρ. „καρδίαν τυκνὴ καὶ νευρώδης οὖσα" (de quaestione, an cor nervos habeat, hic non est cogitandum) apud Schol. B, Lipsi. Eustath. Similiter Apollon. Lex. h. v. Melius quam Sch. ἐπισυνεστόν. ἀντ. Hesych.: τυκνὴν ψυχήν, ἢ τὴν συνεχῶς λυπουμένην. quod tantum

in certo contexto locum habet vt inf. Σ, 316. De ἀδινὸς iam dictum ad B, 87. ἀμφαδίνον vna voce Vrat. b.

482. ἀχερωΐς, vulgo, λειμώνι. Addit Sch. A. et Sch. br. nonnullos pro quercus (φηγοῦ) genere habere. Ab hoc vll. 482 — 486 iam lecti sup. N, 389 — 393. et nescio an huc retracti. saltem hoc suspicari licet de 483. ὡς πίτυς — ἐξέταμον.

483. πίτυς βλωθρή, vocem iam vidimus N, 390. Sch. A. memorat. Nigram. μυρσινέλαιος vna voce comprehendisse; at Aristarchum seiunxisse. Sunt haud dubie iungenda ἐξέταμεν ἐν ὄρεσι τὴν τ' „quam scilicet" Clarke. Abest τ' a Vindob.

484. ἐξέτεμον Vrat. A. pro ἐξέταμον.

485. ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ ἐΐφθου κεῖτο τανυσθείς. κεῖτο erat iam in Flor. Excidit in Aldd. et quod mireris etiam in ed. Rom. restitutum passim in Lovan. Hervag. sec. et al. denique a Turnebo.

ὣς ὁ πάροιθ' malebat Bentl.

486. βεβρυχώς. v. ad N, 893 *frendens dentibus*. non βρυχώμενος, vt Sch. br.

487. ἧστο ταῦρον ἔπεφνε λεών — Sch. A. obseruat, primo comparationem esse institutam ad procumbens et in longum extentum Sarpedonis corpus; assumi tamen mox genitum. Iunxit ergo totum locum a 485—491. Si tamen attendas, comparatio non procedit nisi a 487 ἧστο ταῦρον, (h. e. ὡς ἧστο ταῦρον) et posita est in hoc: Sarpedon a Patroclo caesus ingemuit moribundus sic, vt taurus qui a leone dilaniatur.

488. ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν, Sch. A. διὰ τοῦ ν' ἐν εἰλιπόδεσσιν, αἱ Ἀριστάρχου. Scilicet fuere, qui ἐπ' εἰλιπόδεσσι legerent, vt Vrat. b. d. Mori. Barocc. Etiam Eustathius: ἐπ' ἢ ἐν εἰλιπόδεσσιν.

εἰλιπόδεσσι etiam h. l. passim scribitur, vt in ed. Flor. v. de hac voce ad Χ, 424.

ταῦρον — αἰζηόν. iuuenem. vt de leone K, 23. Λ, 547.

Κυνὸς glossa Hesychii corruptae κατήλιξεν τύμβου ἐπὶ ἐν τῷ τάφῳ.

τὸ γὰρ γάμας. Monet Schol. esse, quod ap. Eurip. Alc. 53 τεμὼ θοινάσιμα res obvia.

459. αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε. Miramur de hoc prodigio veterem eiusque opportuno usu in magnarum rerum vicissitudinibus: est de eo locus in Schol. B. quem exscriptum animadvertit ex Allegoriis Heraclidae c. 4. p. 142. ed. Schow., eben ex altero emendandus, ita, αἱμαβρόφυτοις νάμασιν legendum αἱμοφορύκτοις. Hausit inde nonnulla Eustath. τερατολογῶν et ipse. ψιάδας. Vox antiqua: serior ψεκάδας, quam et glossographi apponunt, primo loco Apollon. Lex. in ψιάδας, et in νιφάδεσσι ex eo Hesych. in νιφάς. multis de ea: agit Eustath. cf. Schol. Theocr. I. 1. Versus expressus est in Sept. Herc. 384. 385. μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς in congressu Cycni et Herculis, καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ σφίσιν ἄνδρας ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας, σῆμα τιθεὶς τοῦ λέσσαι, ἐπὶ μεγαθαρσέϊ παιδί.

463. Θρασύμηλον — βάλε. „In aliis Θρασύδημον, et in alio Θρασύβουλον" Schol. A. vtrumque cum vsu magis consentaneum. In edd. erat Θρασυμήδην, quod est quoque in Cant. et vn. Vindob. mutauit in Θρασύμηλον Barnes secundum Eustathium, Barocc. Mori. vn. Vindob. Praestaret Θρασύδημον, quod et Lipſ. Vrat. b. d. vn. Vindob. habent; si tanti esset in re incerta.

ἔνθ' ἤτοι Πάτροκλος μὲν ἀγακλειτόν. interpositum Ald. a. a. et hinc ceterae, Rom. Turneb. Steph. eiecit Barnes recte, auctoritate ed. Flor. Mori. adde Vrat. b. d. A² Harl. Lipſ. Ven. A. At Ven. B. agnoscit μέν.

465. νείαιραν κατὰ γαστέρα τὴν νεάτην, ἰσχίῃ κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος. consentit Apollon. h. v. versu apposito. ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσι, κατωτάτην, πρεσβύτερον δὲ τὸ, ἰσχάτῃ, κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος. ὅτε φησί· νειὴν μὲν δ' ἐν γαστρὶ καὶ τὸ, νεάτῃ, ἰσχάτῃ. (Λ. 711 νεάτῃ Πύλου ἡμαθόεντος.) At Schol. A. ἀπὸ τοῦ τὰ στίλβοντα ἰῶδη ἐπ' αὐτῆς vult dictum; hoc quidem etiam Etymol. At

499. ἀλλ' ἄγε μὲ Ἀχαιοὶ ἐν ἄλλῃ ἴδμεν Α." Schl. A. ficque vn. Vindob.

500. νεῶν ἐν ἀγῶνι τετάντο. ξ. „quod νεῶν ἀγῶνα dixit τὸ πλοιαμα, τὸ ναύσταθμον. at alibi deorum conſeſſus (H, 198.)" Schl. A. Addit Sch. B. cum Lipſ. Schol. „alios exponere ἐν τῇ μάχῃ. (verum in Homero ἀγὼν non eſt pro μάχῃ aut certamen) et νέων legere (ab οἱ νέοι) non νεῶν, vt νέων δ' ἐλάπαξε Φάλαγγας. Λ, 503." Vidimus iam de his ad O, 428. Eſt omnino pugna huius diei apud naues orta: etſi nunc a nauibus depulſa: ponitur autem locus, vel qui in loco ſunt, pro pugna in loco vel apud locum facta. Eſt ideo idem ac ἐπὶ ναυσὶ τετάντο, pro ἐν μάχῃ ἐκὶ, παρὰ, ναυσὶ etſi ex ipſa re, non ex verbo, quod pugnam, certamen, haud declarat, νέων etiam Lipſ. (cum Schol.) habebat, et amplectebatur illud Erneſti. Poteſt quoque hic et alibi locum habere, vt T, 42 πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μάνασκον, et Υ, 33. Ἥρῃ μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν — vtrobique νέων iuuenum, pugnantium, ſignificatus conueniret, ab οἱ νέοι. At enim obſtat alter locus ſupra 289. μενέω κῆρ ἐν ἀγῶνι. vbi νέων locum non habet; tum vero non eſſet poſſet iuuenum pugna; aduerſatur vſus loquendi Homericus, quod ἀγὼν nusquam ipſi eſt pugna. Retinendum adeo νεῶν. Bentlei. coni. νεῶν ἐς ἀγῶνα Φέροντες ex v. 664 τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας ὄσσε Φέρων.

502. μὶν τέλος θανάτοιο κάλυψε iam occurrebat E, 553 durius hoc, quam ſollenne illud, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.

503. ὀΦθαλμοὺς ῥῖνάς τε. Sch. A. et br. c. Euſtath. refert eo, quod mortui nec vident nec ſpirant. Videtur potius declarari, quod in morientibus notatum eſt, nares acuminari, pallere et rigere: ῥὶς ὀξεῖα eſt inter ſignae faciem Hippocraticam, quam appellant, conſtituentia, laſtem ex defectu ſanguinis et vitium.

504. ἐκ κροτάφων ἕλκε δόρυ, εἶλκε, quod vulgatum erat, habet h. l. ipſe Venetus. Monet tamen Schol. A. Ari-

469. καὶ δ' ἔπεσε ἐν κονίῃσι μακών· ὁ μὲν Ἀχαιὸν βεήσας· ἔστι δὲ ἰδίωμα βοῆς. Apollon. Lex. et ex eo Hesych. βεήσας. De voce v. ad K, 362. Est proprium de morientibus et de animantibus quidem h. l. et Od. K, 163. T, 454.

ἔπεσεν κονίῃσι Vrat. d.

470. κρίνε δὲ ζυγόν. Egit de κρίνω Ernesti ad h. l. Induxerat κρίγω Clarke probante Bentleio ad analogiam aliorum, vt τρίζω. ἔτριγεν, quae attulerat ad B, 214. Eustath. ad h. l. τὸ δὲ κρίνε ζυγὸν, ἀντὶ τοῦ ἔκριξε, κατὰ ἐπιπαταφορίαν. διὰ καὶ τρίγη τινὲς αὐτὸ ἔγραψαν, ὡς ἀμείνονος ἀφίστου. At item ad P, 1119, 60 οὐδὲ μὴν τὸ κρίζω (ἐστὶν εὑρεῖν) τοῦ κρίνε ζυγὸν ἢ κρίγειν. Ernesti monet, posse hoc esse vitium scripturae pro τρίγειν, nam Schol. Lipsi. dicere: „κρ. καὶ, τρίχε, voluisse scribe τρίγε.“ At Eustath. de κρίγε cogitauit, nam iterum ad Odyss. p. 606 κρίζω, ἀφ' οὗ τὸ κρίγε, ἐν τῇ Ἰλιάδι. Nec solus est Eustathius, qui hanc lectionem τρίγε memorat, nam et Schol. A. agnoscit: „γράφεται καὶ τρίγη.“ et est in bizis codd. Ceterum κρίνε vbique legitur in edd. et codd etiam in Ven. Consentiunt grammatici. Schr. hr. κρίνεν· ἐψόφησεν. (immo — ησαν) ἦχησε, ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν. Hesych. κρίνε· ἐψόφησεν. ἔτριγεν. Bonum Schelion est in Etymol. in κρίνε, a quo primo loco, cum aliis, docetur esse vocem ad sonum factam; quibus praeiuisse video Zenodotum. Tum aduersus Herodianum disputatur, qui non assequebatur, quomodo ex κρίζω aoristus fieri posset κρίνον, non ἔκριγον vel ἔκριδον. Verbo respondendum erat, esse nouam formam κρίνω, priore breui, diuersam a κρίζω. Veriorem tamen lectionem et ipse arbitror κρίγε a κρίζω de lis quae gemunt sub pondere aut crepant et franguntur.

Post omnia haec, alia eaque grauis exoritur quaestio in verbis κρίνε ζυγόν. Contenditur, τὸ ζυγὸν in singuleri nusquam apud Homerum occurrere. (v. ind. ad Ω, 268). Hoc si verum est: aut κρίνε est transitiue accipiendum, vt Pedasus sit subiectum, aut legendum est ζυγός. Et sane ita legit Vrat. A.

quere, non cum curru fugere maluerint, vt nos ferebat, et saepe alibi factum legimus. Alia ad manum esset emendatio ἐπὶ λίθον ἦρυσ' ἄναξ, in quem vidi quoque incidisse Iortinum (*Tracts* To. II. p. 69). Sane descenderat curru Sarpedon, eiusque ἡρώων cursus procubuerat. Recedit tamen emendatio paullo longius a vulgari lectura.

Quid multa? Versum haud dubie ab interpolatore rhapsodo intextum esse, eodem modo quo sup. vs. 30. opportunitate arrepta ex Z, 69. 40. A. voluit ille explere sententiam versus antecedentis.

508. Φ. Ζηνὸς ἄνακτι. πῶς λέγοντα οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος; Schol. A. quid igitur alii? Scilicet non variauit lectio; sed notatum est ἄνακτι praesens esse pro perfecto: cum Achiui eum audissent. Atqui is vsus τοῦ ἄνακτι haud raro obuius.

Διὸς μεγάλου ἐπίκουροι. Vrat. de cum vno Vindob. καὶ ἐμβὰν ἐπέρησεν

πόρε γὰρ πόνον. ad. Rom. αὐτόν, itaque Cant. Harlei. Mosc. 2. Vrat. b. de. Vindob. et ipse Venusti. Verum hoc facile ex interpretamento inferri potuit. Vrat. A. quoque τοῖσι δὲ αὐτέ

ἄλκαρ, ὃ δ' ἐν Τεύκροις. Vrat. d. ὃ δ' ἤμυνε

ἀλλ' ἄμυν Τεύκρε ἐπασσύμενον βέλεσι ἷφι recte ἐπασσυμένοισιν. non Τεύκροις ἐπασσύμενος. v. M. 387. 388.

ἀείχεος, ὑψηλοῖο πρὸ στόματος ἑλόντα. Non video interpretes haesisse in hoc versu. ἀμύνειν ἀρὴν τείχεος, quae quaeso haec loquendi forma? At potest oppunctio, vt fieri, est mutanda ἐπασσύμενον βέλεσι ἷφι, τείχεος ὑψηλοῖο, vt sit vel βέλεσι ἷφι ἀπὸ τείχεος, vel ἐπασσύμενον τείχεος ἀπὸ τείχεος. vt non se habent M. 388. ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνειν. Occurrit alibi quoque. At offendit hiatus, post ὑψηλοῖο, quo offensum esse Bentleium intelligo ex lineola appicta. Dicas cum Knight, fuisse ὑψηλοῖο ϝάνακτος. At tot aliis locis occurrit vox sine digammo, vt recipi nequeat: v. ad M. 334. et Ξ, 485. Praestat sic inter versus referre, in quibus pro-

481. ἀλλ' ἔβαλ', ἐνθ' ἄρα τε Φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. „quod ἔβαλε pro ἔτυχεν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅπου αἱ Φρένες διηθειργμέναι εἰσὶ περὶ τὴν ψυχήν. Sch. A. postrema non bene; etsi Eustathius quoque sequitur. Primo Φρένες sunt τὸ ὑπὸ πνεύμονα διάζωμα, τοῦ θώρακος, scil. id quod nos διάφραγμα dicimus. Schol. A. Iam, A, 103 et passim hoc vidimus. Tum ἔρχαται οἷον εἴργμέναι εἰσίν. Hesych. ἔρχαται, πέφραχται, συνέχονται. Et Eustath. καθειργνύναι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. quo sensu non adiiciunt; passiue dictum adiiciunt; ita Φρένες praecordia sunt inclusa circa cor; atqui cor inclusum est diaphragmate. Praestat actiue dictum accipere Φρένες ἀμφιειργμέναι εἰσίν, pro περιειργουσι, τὸ κῆρ, sepiunt, circumdant, muniunt: etsi vsus verbi in aliis locis passiue se habet: ἕταροι δέ τοι οἷδ' ἐνὶ Κίρκης ἔρχαται. Od. K, 283 et ἔρχατο inf. P, 354. Od. I, 221. K, 241. Ξ, 73.

Suboritur alia difficultas; cum ἔργω, εἴργω, ἑέργω, vbique digamma habeat, (v. Excurs. de digammo) debebat esse ϝερχαται. atqui Φρένες ϝερχαται hoc non admittunt. Si itaque versus est antiquus, exceptionem facit; aut dicendum plures fuisse formas verbi. Certe duplex scriptura olim fuit et in libris etiamnum occurrit εἴργω, αἴρχω, et sic reliqua. De quibus v. dicta ad Γ, 77. Videtur ita h. l. scriptum fuisse Φρένες ἔρχαται.

Notabile, quod Sarpedoni, hasta praecordia penetrante, pulmo tamen intactus permansit, vt et spiritum adhuc ducere et adhuc loqui posset. In Schol A. res ita illustratur: altera ala pulmonum transfixa, alter lobus integumentis suis aliquamdiu seruatur: τὸ μέρος ἀπαθές. Barnes ad v. 492 non male meminit Epaminondae vulnerati ap. Nepot. in Epaminonda 9.

ἀδινὸν κῆρ. „καρδία πυκνὴ καὶ νευρώδης οὖσα" (de quaestione, an cor nervos habeat, hic non est cogitandum) apud Schol. B, Lipsi. Eustath. Similiter Apollon. Lex. h. v. Melius quem Sch. B. συνεστόν. Hesych.: πυκνὴν ψυχήν, ἢ τὴν συνεχῶς λυπουμένην. quod tantum

Est autem mox χηδαμένῳ (οὕτως eo modo quo) ὡς νῦν ἐμὲ Sq.

517. ἀμφὶ δέ μοι χειρ. Est δέ μιν in Eustath. p. 1073, 30, forte vitio.

518. ὀδύνῃσιν ἐλήλαται, Sch. br. διαπέπαρται. huc spectat Hesych. gl. ἐλήλαται. συνέχεται. πεπερόνηται. Scilicet, primo ἔγχει διαπέπαρταί τις vel διελήλαται, tum et dolore: vt Lat. *dolore percussi*. ita et h. l. χείρ μοι ἀμφιελήλαται ὀξείῃς ὀδύνῃσι.

519. οὐδέ μοι ἄλλα τερσῆναι δύναται, „τερσῆναι, Sch. β. ξηρανθῆναι" et videtur τερσαίνειν ita dictum esse Od. Z, 98. De 529. vide mox.

βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ. βαρύθει cum versu habet Etymol. Puta esse dictum pro βαρύνεται, vt apud Apollon. βαρύθεσκε, Arg. I, 43 τόν ῥ' αὖ βαρύθεσκε οἱ ἤδη γυῖα. βαρύθη Lips. ὦμος ὑπερθεν Vrat. d.

Ceterum in his vll. vsus particulae est tam saepe, et tamen varie repetitus, vt sermonem nondum satis pollutum aperte arguat: ἀμφὶ δέ μοι, βαρύθει δέ μοι, ἔγχος δ'. ἀνὴρ δ'. ὁ δ' οὐδ'.

520. ὤριστος. De hoc v. ad Λ, 288. ἀνὴρ ὃς ἄριστος Harl.

522. ὁ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει. Ita vulgo legitur: nec aliter recitat Athenagoras c. 17, 3. metro misere corrupto: Nam primo οὐδ' ἑῷ fuisset, tum παιδὶ ἀμ, est hiatus. Alteri vitio facile occurras, scribendo ου ἑῷ. alterum tollit Sch. A. qui antiquam lectionem seruauit, etsi in Veneto non expressam: Est enim in Schol. A. ἡ διπλῆ, ὅτι ἐλλείπει ἡ περί· ἔστι γὰρ, οὐδὲ περὶ τοῦ οὗ παιδὸς ἀμύνει. οἱ δὲ ἀγνοήσαντες γράφουσιν. ὁ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει. Repetit quoque eadem Schol. A. ad Σ, 171, vbi Aristarcheam lectionem Πατρόκλου ἐπάμυνον hoc ipso exemplo defendit. Conuenit cum aliis locis in quibus ἀμύνειν cum altero casu iungitur. Plena forma loquendi est ἀμύνειν τι (ἀπὸ, ὑπὲρ,) περὶ, τινος, (at si iungitur τινὶ, est dativus cui,) itaque λοιγὸν, κακὸν et alia, propellere ab aliquo. *depulsare malum ab aliquo*, vel *pro aliquo*;

laepe tamen alteruter casus omittitur. Sic Δ, 11 καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει. M, 402 ἀλλὰ Ζεὺς κῆρα ἄμυνε παιδὸς ἑοῦ. add. O, 731. Π, 75. et absolute: N, 109 ἀμῦναι οὐκ ἐθέλουσι Νηῶν ὠκυπόρων. add. I, 527. M, 155. et inf. Π, 561. adiectum ἀπὸ sup. Π, 80 νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι ἔμπεσε. Alibi περὶ, vt inf. P, 182 ἀμυνέμενοι περὶ Πατρόκλοιο θεσόντος, et Σ, 173. Aliquoties ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, vt M, 243. et sic plura. Bentl. em. καὶ ἐπαμύνει ex v. 540.

523. ἀλλὰ σύ πέρ μοι, ἄναξ. Iterum offendit, cum perpetuus vsus sit ϝάναξ, quod docuit Dawes, frustra eius acumen eleuante Ernestio. Medelam attulere Bentl. et Dawes σὺ περ με ϝάναξ. Sane ἀκεῖσθαί τινα vt sup. E, 447, 8, etsiam ἀκέσασθαι. ἕλκος sup. 29. τοὺς μέν τ' ἰητροὶ — ἀμφιπένονται ἕλκη ἀκεσάμενοι. Iam duplex accusativus, etsi in hac ipsa voce non occurrit, est tamen res frequentata ab Homero. Vel sic tamen possit aliquis vereri, ne totus locus de Glauco a rhapsodo attextus sit, quem ipsa res et narratio ferre vix videtur; Caesus iacet Sarpedon; irruit Patroclus ad eum spoliandum: succurrendum erat celeriter, et succurritur. At vides Sarpedonem nouissima mandata dantem Glauco: qui e vulnere dolens preces ad Apollinem facit, et a deo sanatur, tum socios corpus tueri iubet, ipse arcessit Troianorum principes, et nunc pugna fit circa Sarpedonis corpus. Forte antiquitus nulli versus legebantur, quam 508. Γλαύκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο Φθειγγῆς ἀΐοντι, (532) πρῶτα μὲν ὤτρυνε A. Reminiscebatur commode grammaticus Glauci vulnerati ex M, 387, et sanatione vulneris prospiciendum esse omissioni putauit, vide tamen notam ad 492—501. — In f. versus pro ἕλκος, ἄλγος Harlei.

524. κοίμησον. Sch. A. Αἰολικὸν, κοίμησον. ἀπὸ τοῦ κοίμισον. " deb. ἀντὶ τοῦ. Scilicet κοιμᾶν pro sopire veteres dixere. v. ad M, 281. Seruauit veram lectionem Venetus. At κοίμισον ceteri codd. in his Lipsi. sicque editum erat ante Barnes, qui metri vitio obseruato κοίμησον reposuit ex Eustathio. κοίμισσον Harlei. Townl. saltem me-

trice recte. ὃς δέ μιν κράτος Flor. Aldd. Eſectum μὲν ed. Rom. ducē.

526. αὐτὸς τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνειῶτι μάχεσθαι, κατατεθνηῶτι. Ariſtarchus per η, vt ſemper, κατατεθνηῶτι. hoc habet Mori. Vrat. d. A. Vindob. νέκυι duabus ſyllabis prononciandum. — αὐτὸς δ' Vrat. d. Seno. — καὶ τὸς ἀμφὶ νέκυν κατατεθνειῶτα Lipſ.

529. μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ. Pro his σθένος ἔμβαλε θυμῷ recitat Ariſtot. de Morib. III, 11. quo loco docet, τὸν θυμὸν eſſe τὸ ἀφηνιαστικόν. Sed memoriter recitat alia ibid. quae non occurrunt in noſtro Homero: μένος καὶ θυμὸν ἐγείρει, et ἔρεσσεν εἶμα. Ceterum mirari licet τερπωλὴ quod ſup. 519 vim immanentem habebat, nunc repente actionis factum, ἐξήρανε.

530. ἧσιν ἐνὶ φρεσὶ ad ſolum ἐγὼ vel etiam ad τῇδε ἴσας trahi poſſe, monet Sch. A.

531. ὅττι οἱ οὐκ ἤκουσε μέγας Διὸς αἰξαμένοιο. αἰξαμένοιο ſc. αὐτοῦ. caſus tertius, vt ſup. Σ, 259 — 142 Ἀχιλλῆος — θερμομένῳ. Adde K, 187. 8. Od. Ψ, 205. 6. I, 256, 7. quae loca Euſtath. excitat.

533. ἀμφιμάχεσθαι vna voce et in vnum ſcriptum et editum. Mox μακρὰ βιβάσθων vidimus paullo ante O, 676. N, 803. vn. Vindob. βιβάσκων.

538. λελασμένος εἰς ἑτάροιο. v. inf. ad 776. et Σ, 834.

540. σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐταμύνειν. ἐταμῦναι Cant. Harl. ἐταμύνει Lipſ.

541. δὲ Ἀνκίην εἶρυτο. εἴρυτο Ariſtarchus ſcripſit; et addit Schol. A. (cum quo ſimilia tradit Etymol. in εἴρυτο.) ὑγιὰς κεῖνο. Vellem adieciſſet, vnde nocem duceret, et vnde media ſit producta. At Tyrannio, pergit grammaticus, εἴρυτο ferebebat, vt ſit pro. εἴρυσο. δύναται δὲ (debent eſſe verba Schol. A.) τὸ εἴρυτο, κλιθὲν ἀπὸ τῶν εἰς μι, ὁμοίως τῷ ἐζεύγνυτο, (leg. ἐζεύγνυτο). ἀφῶς δὲ εἰ ἦνυτο ἔργον, (Od. E, 243. hoc vero eſt alienum a re.) ἐκτετάσθαι. οὕτως ἀξιοῦσιν καὶ ἀπὸ τοῦ εἴλυτο. (Π, 640.) καὶ εἴρυτο. Satisfacerent haec, ſi docuiſſet, quale ver-

lum illud esse. Scribi ῥύσιμα ἄρυμα vel vt Etymol. εἴρυμα. Etsi nec minus ῥύω, ἐρύω, tueor, vel κρατῶ, in vsu fuere: Qu. 143. Διὰ γόον εἰρύσασθαι v. disputata de h. v. in Excursu IV. ad A.

δίκησι pro δίκην, ὑβρίσει Sch. B. est quoque in Schol. Laid. recitantur in his versus Aeschyli: ὅταν γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκαι, πρὸς ξυμφορὰς τῶνδε κατορθοῦται τέλος.

544. νεμεσσᾶτε δ' ἐμοῦ Sch. br. μεμπτὸν ἡγεῖσθε. vult Glaucus eos indignari in se incendi.

545. ἀνάστασιν δὲ κακῶν Sch. br. ὑβρίσματα. αἰτίαν τινὰ παρασκευάσωσι, add. Hesych. Etymol. Apollon. Lex. ἀσκία παραβάσεις, adscripsit vsl. et paullo ante, ἀσκίζειν, ἀτιμάζειν. et ἀσκίαν τὴν αἰτίαν. Recte haec altera vox ab illa ducitur; ex ἀσκία natum est αἰσία, non inuerse. Est scilicet ἀσκία, *indignatio*, inuisus, seu *adspectu*, seu *alio modo*; hinc *foedus*, *ignominiosus*; vnde vulgare αἰσχύνη. αἰσία, quae proprie de corpore caesorum mutilato et foedato dici coepit. Inde omnino est ἀπρεπής. (ἀπὸ τοῦ ἀσκίαν, ἀσκίαν, male multa alia commenti sunt grammatici.)

546. Δαναῶν σχολωμένων Sch. quod ante Δαναῶν deficit παρά.

548. Τρῶας δὲ κατάκρηθεν λάβε πάντας. Mature mea vox obbleuerat, itaque grammatici varie de ea statuunt. Primo κατὰ κρῆθεν diuisim scripserat Aristarchus, hic tamen vt est obseruatum. κατὰ ad λάβε nemo reuocauit; alter locus, in quo vox occurrit, est Od. Λ, 587 de Tantalo: δεύτερον αὖτε κατάκρηθεν χέε καρπόν. Ex his constituitur significatio, *desuper*, *a capite*: quae eam loco nostro non conuenit, nisi memineris tale dictum, κατ' ἄκρης, pro *paullatim*, *funditus*. hoc verum arbitror. At κατ' ἄκρηθεν pro κατ' ἄκρης non occurrit. Nec tamen, si κρῆθεν esset per se dictum, κατὰ adiunctum foret sine exemplis similium: in Sc. Herc. 7 est: ἥβης καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλαστόντων τ' ἀπὸ γενυάδων — nisi et hoc fuit ἀπόκρηθεν, eiecto τ'. Non improbabile fit κατάκρηθεν iunctim pronuntiatum esse. Accentus au-

Est autem mox χηδαμένῳ (οὕτως eo modo quo) ὡς νῦν ἐμὲ Sq.

517. ἀμφὶ δέ μοι χειρ. Est δέ μιν in Eustath. p. 1073, 30. forte vitio.

518. ὀδύνῃσιν ἐλήλαται. Sch. br. διαπέπαρται. huc spectat Hesych. gl. ἐλήλαται. συνέχεται. πεπερόνηται. Scilicet, primo ἔγχει διαπέπαρται τις vel διελήλαται, tum et dolore: vt Lat. *dolore percuti*. ita et h. l. χείρ μοι ἀμφιελήλαται ὀξείῃς ὀδύνῃσι.

519. οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται, „τερσῆναι Sch. β. ξηρανθῆναι" et videtur τερσαίνειν ita dictum esse Od. ζ, 98. De 529. vide mox.

βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ. βαρύθει cum versu habet Etymol. Puta esse dictum pro βαρύνεται. vt apud Apollon. βαρύθεσκε Arg. I, 43 τότ' ἄρ' βαρύθεσκε οἱ ἤδη γυῖα. βαρύθη Lips. ὦμος ὑπερθεν Vrat. d.

Ceterum in his vll. vsus particulae est tam saepe, et tamen varie repetitus, vt sermonem nondum satis pollutum aperte arguat: ἀμφὶ δέ μοι, βαρύθει δέ μοι, ἔγχος δ' ἀνὴρ δ' ὁ δ' οὐδ'.

520. ὄφρα τος. De hoc v. ad Λ, 288. ἀνὴρ ὃς ἄριστος Harl.

522. ὁ δ' οὐδ' ὤ παιδὶ ἀμύνει. Ita vulgo legitur: nec aliter recitat Athenagoras c. 17, 3. metro misere corrupto: Nam primo οὐδ' ἑῳ fuisset, tum παιδὶ ἀμ, est hiatus. Alteri vitio facile occurras, scribendo ου ἑῳ. alterum tollit Sch. A. qui antiquam lectionem seruauit, etsi in Veneto non expressam: Est enim in Schol. A. ἡ διπλῆ, ὅτι ἐλλείπει ἡ περί· ἔστι γὰρ, οὐδὲ περὶ τοῦ οὗ παιδὸς ἀμύνει. οἱ δὲ ἀγνοήσαντες γράφουσιν. ὁ δ' οὐδ' ὤ παιδὶ ἀμύνει. Repetit quoque eadem Schol. A. ad Σ, 171, vbi Aristarcheam lectionem Πατρόκλου, ἐπάμυνον hoc ipso exemplo defendit. Conuenit cum aliis locis in quibus ἀμύνειν cum altero casu iungitur: Plena forma loquendi est ἀμύνειν τι (ἀπὸ, ὑπὲρ,) περὶ, τινος, (at si iungitur τινὶ, est dativus cui,) itaque λοιγὸν, κακὸν et alia, propellere ab aliquo. *depulsare malum ab aliquo*, vel *pro aliquo*;

laepe tamen alteruter casus omittitur. Sic Δ, 11 καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει. M, 402 ἀλλὰ Ζεὺς κῆρα ἄμυνε παιδὸς ἑοῦ. add. O, 731. Π, 75. et absolute: N, 109 ἀμῦνέμεν οὐκ ἐθέλουσι Νηῶν ὠκυπόρων. add. I, 527. M, 155. et inf. Π, 561. adiectum ἀπὸ sup. Π, 80 νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύνων ἔμπεσε. Alibi περὶ, vt inf. P, 182 ἀμυνέμενοι περὶ Πατρόκλοιο πεσόντος, et Σ, 173. Aliquoties ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, vt M, 243. et sic plura. Bentl. em. παῖς' ἐπαμύνει ex v. 540.

523. ἀλλὰ σύ πέρ μοι, ἄναξ. Iterum offendit, cum perpetuus vsus sit ϝάναξ, quod docuit Dawes, frustra eius acumen eleuante Ernestio. Medelam attulere Bentl. et Dawes σὺ πέρ με ϝάναξ. Sane ἀκεῖσθαί τινα vt sup. E, 447, 8, etiam ἀκέσασθαι. ἕλκος sup. 29. τοὺς μέν τ' ἰητροὶ — ἀμφιπένονται ἕλκος ἀκεσάμενοι. Iam duplex accusatiuus, etsi in hac ipsa voce non occurrit, est tamen res frequentata ab Homero. Vel sic tamen possit aliquis vereri, ne totus locus de Glauco a rhapsodo attextus sit, quem ipsa res et narratio ferre vix videtur; Caesus iacet Sarpedon; irruit Patroclus ad eum spoliandum: succurrendum erat celeriter, et succurritur. At vides Sarpedonem nouissima mandata dantem Glauco: qui e vulnere dolens preces ad Apollinem facit, et a deo sanatur, tum socios corpus tueri iubet, ipse arcessit Troianorum principes, et nunc pugna fit circa Sarpedonis corpus. Forte antiquitus nulli versus legebantur, quam 508. Γλαύκῳ δ' αἰνὰν ἄχος γένετο Φθειγγῆς ἀΐοντι, (532) πρῶτα μὲν ὤτρυνε Λ. Reminiscebatur commode grammaticus Glauci vulnerati ex M, 387. et sanatione vulneris prospiciendum esse omissioni putauit. vide tamen notam ad 492—501. — In f. versus pro ἕλκος, ἄλγος Harlei.

524. κοίμησον. Sch. A. Αἰολικὸν, κοίμησον. ἀπὸ τοῦ κοίμισον. « deb. ἀντὶ τοῦ. Scilicet κοιμᾶν pro sopire veteres dixere. v. ad M, 281. Seruauit veram lectionem Venetus. At κοίμισον ceteri codd. in his Lipf. sicque editum erat ante Barnes, qui metri vitio obseruato κοίμησον reposuit ex Eustathio. κοίμισσον Harlei. Townl. saltem me-

σπεφαρήσειν, ἀλλ' ἦ θ' ἑτέρου πεύθεται ἀμφιπερίης. Non viderant grammatici, idem ἐσήλατο, quod de Hectore dictum erat M, 438. nunc de Sarpedone dictum non haberi posse pro diuersis vocabulis.

Schol. A. ipse assentitur Aristarcho adspiranti ἐσήλατο (quod apud seriores fieri desiit) vt ab ἅλλεσθαι ductam sit: primum enim Sarpedonem *impetum* in vallum *fecisse*, hocque a poeta declarari: ὃς πρῶτος ἐσήλατο καὶ ἐπεπήδησε τῷ τείχει (atqui est ἐσήλατο) ὅρα γοῦν, ὡς οὐκ εἶπε· πρῶτος διῆλθεν. ὁ δὲ Σαρπηδὼν πρῶτος ὥρμησεν ἐπὶ τὸ τεῖχος (M, 308) ὡς ἅμα τοῦτ' ἀντιθέσεν Σαρπηδόνα δυμὸς ἀνῆκε τείχος ἐπαλτέαι. ὥστε τὸ ἤλατο ταὐτὸν εἶναι τῷ ὁρμῆσαι. Similia ex Porphyrio Eustathius.

Tota disputatio videtur tolli potuisse, si meminissent, vtrumque et Sarpedonem et Hectorem primos in castra irruisse, sed diuersis locis, illum vallo conuulso, hunc porta effracta; in Hectore tamen ornando poetae operam maxime se supra M extr. continuisse. At Sarpedonis operam in ea re praecipuam fuisse, nec sine eo rem effici potuisse, ipse poeta dixerat M, 290 sq. Οὐδ' ἂν πω — 559. ἀλλ' εἰ μιν ἀειρησόμεθ' ἐλθόντες. ξ- quod assumendum καλῶς ἂν ἔχοι, εἰ αὐτὸν ἐλθόντας ἀειρησαίμεθα. Porro in Sch. A. adscriptum: ἐν τῇ Ῥιανοῦ· ἀλλ' εἴ μιν ἀειρησόμεθ'· quam lectionem ex Rhiani editione recte respuit Aristarchus et communis vsus. Supplet Eustath. ἀλλὰ σπεσσόντον, εἰ pro ὅπως vel ἄγε, ποιήσωμεν, οὕτως vel αὖθι. De ἀειρίζεσθαι vidimus paullo ante ad 545.

Sch. B. praeterea monet, praeparari a Patrocle, quod mox ipse ab Hectore, et Hector ab Achille experturus erat. At monet eum, quod Patroclus alioqui tam mitis repente tam fuerus factus sit? Respondet, quia Sarpedon primus vallum erat aggressus. Respondere poterat, aestimationem faciendam esse ex sensibus et moribus hominum, illius aetatis, qui ira efferati, in hostem humanitatis rationem nullam habebant.

560. τεύχεα ἑ ὤμοιιν ἀφελέσθαι ἀφαλόωντα. vt Vindob. et Vrat. d. et a pr. m. b.

564. ἀκτίν' ἑταίρου αὐτοῦ ἀμυνομένην. quod ambiguum est, sitne subintelligendum περὶ αὐτοῦ ἀμυνομένην an αὐτοῦ, ex loco. Sch. A. cum Sch. Exc. Barn. vix dubites de priore.

565. ἀμφὶ νέκυι κατατεθνειῶτι. Miror h. l. nec legi in Veneto κατατεθνηῶτι (quae Aristarchea fuit scriptura vt modo 526 v. sup. Z, 11. H, 89) nec aliquid in Schol. moneri. Est tamen in Mori ms. Vrat. A.

567. νύκτ' ὀλοήν, ἑμοῖον Sch. B. Alibi est ἦμαρ, vt inf. P, de pugna circa Patrocli corpus 269. 644 sq. caligo a puluere exorta. Nimis argutum foret, de caligine doloris et irae pugnantibus obducta haec interpretari. An vero non aliquis e rhapsodis duo hos versus ex loco de Patroclo adumbrauerit, equidem nec affirmem nec negem. Ieiunus satis est quod ad sententiam spectat v. 568. Ὄφρα etiam repetitione ὀλοός ingratus.

569. ἐλίκωπας Ἀχαιούς. Eos iam vidimus A, 389. πρότερον pro πρότερα Barocc. Mori.

571. διος Ἐπειγεύς. Harl. Vrat. d. Lips. Ven. Ἐπηγεύς. In Ἐπειγεύς saltem etymon apparet.

573. Βυδείων, vrbe Phthiotis seu ditione Phthiotidis a Budeo Argi f. nominata. Sch. A. Sch. B. addit: τῶς δὲ ἂν ἱκέτευε (574) τὸν βασιλέα τῆς ἑαυτοῦ πόλεως; ἢ τάχα ἕτερα παρὰ ταύτην ἐστί. Scilicet putauit Peleum regnasse toti regioni Sesus Phthiotidi dictae. Atqui Peleus et Achilles regnabant Phthiae et Helladi; ex iis et ex aliis B, 681 sq. nominatis vrbibus copias ducebat Achilles. Negligentiam in ceteris grammaticis accuses. In Sch. br. est Βαύδειον, πόλις Θετταλίας. in Etymol. autem Βαύδιον, πόλις Θετταλίας, ἀπὸ Βαύδου. in Hesych. Βαύδειον πόλις. At Steph. Byz. (auctor ea Eustath. et ex isto quae solet, conflatus est Phavorinus) Βαύδεια, πόλις ἐν Μαγνησίᾳ, ἀπὸ τοῦ αὐλισαντος Βαυδέως. Addit Minerua in Thessalia coli Βαύδειον, laudatis Lycophrone v. 359. Pergit: Ὅμηρος Βαύδειον ἔφη. Ὁ γὰρ πολίτης Βαυδεύς, ὡς

μένῳ. Eustathius aliunde affert: Βουδεῖον δὲ πόλις, φασὶ, Βοιωτικὴ, ἀπὸ Βουδείας Βοιωτίας, μητρὸς Ἐπιγείου τοῦ καὶ παρὰ Πινδάρῳ περιῳδουμένου (Ol. IV.) (Budeum haec esse videtur eadem quae Buzyge, Lyci filia ap. Schol. Apollonii Argo. I, 185.) Scilicet longinqua aliqua ex vrbe advenisse voluere supplicatum Epigeum, non ex propinquo: vt sup. e Sch. B. vidimus. εὐ ναιομένῳ distinxi. Vulgo συναμένῳ e more grammaticorum. v. sup. Excurs. V. ad A. συναιομένων Lipsius.

573. τοπρὶν vna voce h. l. in edd. cum alias diuisim edatur τὸ πρὶν, quod et codd. habent, vt Vrat. b. d. A. et ipse Vrs.

574. ἐς Πηλῆ ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν. — „quod Thetis mansit cum Peleo, nec eius domum reliquit, vt fabulati sunt seriores" Sch. A. paria Sch. B. Monitum iam aliquoties. Porro Sch. A. notat dictum ἰκέτευσεν ἐς pro πρὸς. (ex sollenni, nunc satis noto, vsu, est enim pro ἱκέτην ἐλθεῖν ἐς οἶκον τινός) illustratum ab Hemsterh. ad Plut. Aristoph. p. 456. excitatum ab Ernesti. Latere hoc hemistichium in Hesychio in verbis ἐσπηλῆ — p. 1465 iam Bentl. animaduerterat.

576. Ἴλιον εἰς εὐπτολεμον an εὔπτολιν scribas, nil interest per se; vtrum antiquius sit ignoramus; dactylum tamen praefero.

577. τὸν μὲν „hunc inquam" Clarke e more.

579. ὃ δ' ἄρα. „vt ex tali vulnere necesse erat." Clarke. Tu dic vno verbo, vtique sane. δή.

582. ἴρηκι ἐοικώς. De ἴρηξ v. ad N, 62.

583. ὠκεῖ ὄστ scribebatur. Ita vero hiatus existeret. Porro ψῆρας h. l. scriptum, at P, 755 ψαρῶν τε, quod dupliciter scriptum *ad propriam in quoque vocis* Iuli *iucunditatem* spectare affirmabat grammaticus ap. Gell. XIII, 19. *nam, si alterum,* inquit, *in alterius loco ponas, vtrumque feceris sonitu insuaue.* Remittam hoc aliarum aurium iudicio. Exemplum saltem est religiose seruatae lectionis quam inuenerant grammatici. Aliud

exemplum v. ad Φ. 347. ὅς τε Φάβητα. Ionica ratio tuetur: cum Vrat. b.

584. ὡς ἰδὼς ἔσσυο ξ— et 586 καὶ ῥ' ἔβαλε ξ—, quod casus et personas mutauit poeta. Sch. A. et Eustath. alnia res. Dicas: Potuisse in ἔβαλε Σθενέλαῳ adhaerescere ς, vt fuerit ἔβαλες — ῥῆξες. Nil tamen de hoc monitum: nisi quod Lips. ἔβαλας. Sane sic ῥῆξε possit subintelligi τὸ χερμάδιον. In ἱπποκέλευθε iterum nugatur Eustath. Bentl. iterum emendat Πατροκλῆς ἱπποκοῦστα, vide sup. ad 126.

585. κεχόλωτο Cant. edd. Flor. Aldd. ipse Turneb. posse sic κῆρ κεχόλωτο dictum esse, ait Ern. At Bentl. refingebat totum locum: ἔσσυτο — κεχόλωτο δὲ κῆρ ὃ. κεχόλωσο Rom. e qua reposuit Steph.

586. Ἰθαιμενέος Mosc. 2. sicque solus, quod video, Turnebus edidit; quasi esset Ἰθαιμενεύς. vbique Ἰθαιμένεος.

587. ῥῆξέ τ' ἀπὸ τοῖο τένοντας. Est τένοντε, quod alibi occurrit, v. c. Δ, 521 in vno Vindob. et in edd. Aldinis. Sed poeta vtrumque frequentat. Putes tamen hoc iactu laxi vnum tantum τένοντα rescindi potuisse. Scribendum autem ἄπο post verbum, si nobis constare volumus, non enim est ἀπὸ τοῖο iungendum; ita quoque mox 588 ὑπο.

588. χώρησαν δ' ὑπο τε πρόμαχοι. ἀπό τε Vrat. b.

589. ὅσσῃ δ' αἰγένεϊ ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται. ξ—, quod ταναοῦ pro τανάης h. e. τεταμένης. Sch. A. Ita vero nihil intelligas quae illa sit. Sch. br. ἐκ μήκους τεταμένης, μακρᾶς, disertius Hesych. ταναοῦ. ἐκτεταμένου μακρῷ. πάνυ ἐκτεταμένου. Est adeo iaculum longius comparatione aliorum breuiorum. ῥιπὴ ταναοῖο in Hesych ῥιπὴ τάνυται latere, viderat quoque Bentl.

τέτυκτο vn. Vindob.

590. ἦν ῥα τ' ἀνὴρ ἀφέτῃ πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ καὶ ἐν πολέμῳ. πειρώμενος. Subtilis, nec inanis, est observatio Schol. A. πειρᾶσθαι tantum *in certamine*, ἐν ἀέθλῳ, non vero *in pugna* locum habere τίς γὰρ ἀπ

πειρᾶσθαι ἐν πολέμῳ γίνεται. (Oblitus est grammaticus πειρᾶσθαι esse quoque simpliciter, congredi pugna, pugnare, vt Λ, 386. N, 457. esset adeo certare aliquis siue in ludo siue in pugna.) Itaque distinguit ἦν μά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ, ἢ πειρώμενος ἐν ἀέθλῳ, ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, vt ἀφῇ ἐν πολέμῳ iungantur. Vanam tamen omnem subtilitatem esse arbitror. v. Notem. ἀφῆκε Lipſ. tam in docus metri erat librarius. At προέη Vrat. A. elegantius, ait Erneſti, ſaltem non indocte; nam et hoc vſu habetur, v. c. Ε, 15. 280. προέηκε δολιχόσκιον ἔγχος. At proprie dicitur alterum ἀφιέναι βέλος et ſimilia; vnde et Apollo ἀφήτωρ.

591. ὑπὸ ἀνδρομάχῃσιν. vſus τῆς ὑπὸ notatur Sch. A. ἡ δὲ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ, ἢ πλεονάζει τινὲς δὲ ὑπὸ ὀφθαλμῶν πειραζόμενοι (leg. πειρώμενος). Eſt ſane vſus inſolentior ſiue cum πειρώμενος, ſiue, quod praeſtat, cum ἀφέῃ iungeris. Erit pro ἀφιέναι ἐν ἐμοὶ. Doctiſſimum Dammium video accipere pro διὰ, vt ſaepe ὑπὲρ ponitur pro propter; et Koppeanum putare ſuppleri poſſe ὑπὸ ὀφθαλμῶν ἀμειγομένῃσι.

594. ἐρράπτει contemſit ſic notat Clarke.

595. ὃς Ἑλλάδι δῖα ναίων. quod Hellas vrbs eſt Theſſaliae, cuius incolae primo dicti Helleues. v. Sch. A. et Sch. br. de his accuratius actum ad B, 683.

599. πυκινὸν δ' ἄχος ἔλαβ' Ἀχαιούς. πυκινόν, γρ. δεινόν mſ. Lipſ. Addit Bentl. malim αἰνὸν ἔλαβ' Towni. Vrat. d. recte: ſi forte ex antiquiore more ſcriptum eſt.

601. στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες. ἔστησαν περὶ τὸν Γλαῦκον ἐπιβοηθοῦντες τῷ προκαταρξαμένῳ τῆς ὑποστροφῆς Sch. B.

602. μένος δ' ἴθυς φέρον αὐτῶν. ἴθυς (καὶ) αὐτῶν vt ſaepe. Alibi ſimpliciter ἰθὺς ἰέναι τινός, vel βῆναι, Sup. Ε, 506. οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον, ἐξελάθοντο. γρ. ἐκλελάθοντο Barn. memoriter forte, ex aliis locis. Mox ἀρηστῆς 603 ſimpliciter ornat; πολεμιστὴν vt Sch. br.

605. *θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ* iam ſupra E, 78 de ſacerdote.

606. Celerrimam et ſine dolore mortem tali vulnere inferri notabat Schol. Ven. ad Il. Δ, 460 et recitabat: *τὸν ῥ' ἔβαλε κεφαλὴν ὑπ' οὔατος, ὄφρα δὲ θ.*

607. *ὄχεσφι ἀπὸ μελέων.* „γρ. *ἄπαλ μ.* Barnes, inepta ſedulitate. ita tamen vn. Vindob.

609. *ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια πρόβιβῶντος.* *τεύξασθαι* duo Vindob. Vrat. b. Ald. a. cum ſequacibus, etiam Turnebo; renovavit *τεύξεσθαι* Stephanus. De *ὑπασπίδια* v. ad N, 158 pro quo *ὑπ' ἀ.* alii, vt Vrat. b. d. *ὑπ' ἀσπίδα* Vrat. A. et Mosc. 2.

610. 611. 612. 613. iterum leguntur inf. P, 526. 7. 8. 9. Et 612. 613. *ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη ἔγχεος ἀνδρὸς ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης* iam lecta et illuſtrata ſunt N, 443. 444. Vnde huc poſterioren verſum: *ἔγχεος ἀνδρὸς* translatum eſſe facile credas. Et Sch. A. ad v. 613 *ἔγχεος —] ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου οὐκ ἐφέρετο καθάπαξ· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἔλεγεν αὐτῷ παρέκειτο.*

612. *οὔδει ἐνισκίμφθη. ἐνεπάγη.* vt Sch. bv. et inf. P, 528 *ἐνερείσθη.* Vox iam Apollonio h. v. notata: *ἐνεπήλασεν κατατάγὲν τὸ ὄρυ. ἐνεσκίμφθη, κατεάγη* apud Heſych. occurrit, et ap. Suidam. Alia notavit Villoiſ. ad Apollon. l. c. et Iatpp. ad Heſych. *ἐνισκίφθη* laudat Schol. Ven. ad Δ, 457 cum Sch. Lipſ. ad e. v. ſicque Vrat. b. *ἐνὶ ἀσφθη* Vrat. A. Vox *ἀποσκίμφθαι* apud Pindar. Ol. VI, 172. cf. inf. P, 528 et 437.

613. *ἀφίει μένος. ἀφίη* Mori. et Barocc.

614. 615. *Ἀχμὴ* — *Ὄχεσφι* — verſus abſunt a Veneto et Scholiis, a Lipſ. Harl. Townl. Vrat. d. etiam ab Euſtath. binis Vindob, et ſunt inutiles; retracti ſcilicet hinc ex N, 504. 505. vbi legebatur quoque 503 verſus ante lectus II, 610 *ἀλλ' ὁ μὲν ἔνθα ἰδών.* hic tamen ſaepius repetitur et alibi. *ἔνθα δ'* quippe vt dictum eſt, Clarke.

617. *Μηριόνῃ τάχα κεῖν' ὀφέλλεις καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα* a *Ὀρχηστὴν, εὐκίνητον κατὰ τὸν πόλεμον ὄντα* Sch. A. B

br. Eustath. Schol. Lycophr. 249 vbi Mars ὀρχηστής. et Dio Or. II. p. 93. Lucian. saltat. 8 reddunt, et a pyrrhiche petunt, nec sine probabilitate cum Meriones Cres sit: cf. Athen. IV p. 181. B. parum memores antiquae ὀρχήσεως, etiam in choris, quae fiebat cum corporis motu et μιμήσει aliqua: cum qua comparatur h. l. motus declinantis vt: a telo sibi caueret. Conf. ad H, 240. τάχα μέν σε Barocc. Mori. Recitat vss. 617, 618. Lucian. de saltat. 8.

618. διαμπερὲς alii veterum ad ἔβαλον retulerunt, vt esset εἴ σε ἔβαλον, διεπερόνησε ἄν, τὸ ἔγχος ἐμὸν καπίτανσέ κέ σε, *stetim meo hasta te omnino e pugna removisset.* At Sch. A. tuetur id quod nunc habemus: κατέπαυσεν διαμπερὲς, ἐπὶ τὸ ἀεί. — εἶπεν βάλον περ Vrat. A. ἔβαλεν δὴ et περ Harl. γε vn. Vindob. In Vrat. d. 618. — 620 absunt: errore scribentis ex ἔσσυτο in fine duorum versuum.

619. δουρὶ κλυτὸς et h. l. Vrat. b. d.

621. σβέσσαι μένος. Sup. I, 674 σβέσσαι χόλον καῦσαι.

622. θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι, τέτευξαι Lipf.

624. αἶψα κε καὶ — αἶψα τε ed. Flor. et Ald. 1. quod melius putabat Ernesti, non ego.

625. σῦχος ἐμοὶ δόρυ. Ven. δοίη. ἐν ἄλλῳ· δόρυ. Obvium vtrumque in Homero, ex antiqua scriptura ambigua. δοίης etiam in Eustath. ms. Mori. Mosc. a. Vrat. d. binis Vindob. cf. inf. 725. δώσεις Lipf. Ἀϊδι κλυτοτόξῳ vidimus iam E, 654. A, 445. vtrobique hic versus erat lectus.

626. τὸν δ' ἐνένιπτε. Iterum ἐνένιπτε peccatur in multis, etiam Lipf. et edd. ἐνένισπε Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. cf. ad O, 545 et al.

628. οὔτι Τρῶες. Harl. Cant. Townl. Vrat. b. d. Mosc. a. vn. Vindob. οὔτοι. ὀνειδείοις ἐπέεσσι, Perperam hoc quoque loco ὀνειδίοις Eustath. et edd. v. ad A, 519.

629. γενηὸς glossa, cod. Lipf. — γαῖα καθέξει. vt inf. Σ, 332. At h. l. simpl. pro *occumbere.* καθέξει

sphalma Ald. 1. et καθέξει Ald. 2. et seqq. At Mori καλύψει.

630. ἐν γὰρ χεροὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ. Sententia ab aliis repetita. τέλος πολέμου et τέλος ἐπέων quid sit, grammatici haud docent. Eustath. τὴν νίκην interpretatur, et comparat sup. O, 741 τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο. Doctius Ernesti: „τέλος πολέμου non est *finis belli*, sed *summa belli*, i. e. quod maxime valet in bello (malim in pugna) in quo bellum gerendi ratio maxime inest. (proprie est id, quo pugna *dirimitur*, *finitur*, adeoque quo tota pugnae ratio continetur. Ita τέλος μύθων sup. II, 83. I, 56. forte nec aliter dictum θανάτου τέλος, toties obuium.) In altero membro debebat esse: βουλῆς δὲ (scil. τέλος ἐστὶν) ἐν ἔπεσι. Sed poeta conuertit orationem, vt solet facere, militantibus certatim aliis, praesertim historicis, in his Thucydide. Itaque non opus est intelligi χρείαν in ἐπέων, vt vult glossa inf. Lips. Sch. br. sententiam apposuit: ὁ πόλεμος μὲν γὰρ χειρῶν δύναμίς πρὸς κατόρθωσιν βουλὴ δὲ, ἐκκλησία, λόγων. Schol. Pindari Nem. I, 39 comparat cum hoc versu Pindaricum: ἀρᾶσσαι γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος, βουλαῖσι δὲ φρήν. Apud Suidam autem in Ἄρης ex hoc versu adducto inepta etymologia τοῦ Ἄρης instituitur, quod in bello non liceat fari, ab ἀ, ῥεῖν, λέγειν. Subtilior est philosophis visus τοῦ τέλους, qui ad poetam haud spectat, vt sit pro summa rei, et pro re ipsa. De Od. I, 5 suo loco agendum erit.

631. τῷ οὔ τι χρὴ vn. Vindob. οὔ τοι.

633. τῶν δ' ὥστε ὀρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν. „quod ambiguum est, sitne ὀρώρει an ὄρωρε. Scilicet ὀρώρει, quod et Ven. habet, Aristarcheum fuit, in aliis ὄρωρε. Vtrumque habet locum pro interpunctione variata: τῶν δ', ὥστε ὀρυτόμων ἀνδρῶν, ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. Minus tamen bene sic alter versus fungitur; praestat itaque ὄρωρε vt τῶν δὲ — ὡς τῶν referetur. Erat tamen ὀρώρει in Ven. et Sch. A. B. Townl. Vrat. b. A. duob. Vindob. — τόν δ' Gaisf.

634. γίγνετ' ἀκουή. Aristophanes ediderat ἀϋτμή. quod alienum: nisi ἀϋσμήν, πνοήν, etiam ad sonum et auditum translatam esse suspiceris.

635. ὣς τῶν ἄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης. Ex Sch. A. videor intelligere, veteres dubitasse, sintne duo, a quibus strepitus oriatur: terra et arma; an strepitus armorum sit progressus a terra (scilicet vt surgat in caelum.) Hoc haud dubie verius: δοῦπος χαλκοῦ ὄρνυτο ἀπὸ χθονός. vt late propagatus in aere, longe audiatur. Epitheton terrae εὐρυοδείης occurrit quoque in Odyssea. Legitur etiam in versu ap. Plutarch. de frat. amore p. 485 C. D. εὐρυόδου γ' ὅσον καρπὸν ἀνύμεθα χθονός. qui inde petitus sit, docebit nos cl. editor; equidem Pindaricum esse suspicabar, qui et ipse εὐρείας χθονὸς τέρας dixit.

636 ξ– „quod post δινοῦ sequitur βοῶν· atqui βόες sunt idem quod δινός. (scilicet sollenni vsu, βοῦς pro corio, scuto) videri adeo τὸ post βοῶν abundare." Sic Sch. A. Ita censuerat Aristarchus: ibid. (Nec aliter Eustath. qui tamen alterum notat, nec Ed. Rom. cum Barocc. Mori.) Apollon. Lex. βοῶν. — ἀπὸ δὲ τῶν ἀσπίδων· βοῶν τ' εὖ ποιητάων. Potest exemplis vsus defendi: simp. N, 406 τὴν ἄρ' ὅγε δινοῦσι βοῶν — ἄμυστιν Φορέσασα. Add. M, 263. Nec tamen vitium habet per epexegesin iuncta δινοί et βόες. Nec insolens repetitio terna τοῦ τε.

νεσσομένων non ad βοῶν sed ad omnia. Sch. B. recte annotatur referendo χαλκὸν ad scuta, δινὸν ad λεπτήια, leuiores clipeos. Melius χαλκὸν ad thoracem et galeam; reliqua ad scuta referas.

Tandem vulgo editum, scriptum quoque in codd. etiam in Ven. A. B. εὐποιητάων vna voce, et obseruat Schol. A. scribi sic. vtrumque memorat Eustath. lectum. Diuisim εὖ ποιητάων est in Vrat. b. d. idque, vel εὖ, esse sequendum, censui v. Exc. V. ad lib. A, p. 180.

638. οὐδ' ἂν ἔτι Φριάδωνα περ ἀντία Σαρπηδόνα δῖον ἔγνω. „In Aristarcheis erat Σαρπηδόν' εἶφ'." Schol. A. Atque ita legit, qui in Schol. B. et Schol. br. exposuit:

„Φράδμων, ὁ πάνυ γνώριμος καὶ συνήθης τῷ Σαρπηδόνι.“ Etymol. Φράδμων, ἐπιστήμων καὶ συνετός. Apollon. Lex. ὁ ἔμπειρος καὶ διαγνῶναι δυνάμενος.

640. ἓν κεφαλῇς εἵλυτο. ἐνεκάλυπτο. „γρ. εἱλῦτο.“ Barnes. voluit puto dicere, poſſe quoque ſic ſcribi pro εἵλυστο. Eſt tamen εἵλυτο ab εἱλύμην vt εἵρυτο, vſ. 542. nam media per ſe productam vocalem υ habet. v. de his ad Λ, 156. M, 286. εἵλυτο intulerat Ald. 2. Errant aliae edd. inter vtramque ſcripturam.

642a. ὡς ὅτε μυῖαι σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας. Lectio haec etiam ex Veneto eſt excuſa. ἐνιβρομέωσι iunctim ſcribunt multi, vt Mori, etiam Schol. B. Athen. XI, 13. In Flor. et Aldd. erat σταθμῷ ἔπι. reſtituit ex edit. Rom. σταθμῷ ἔνι Turnebus. Porro βρομέουσι Harlei. Vrat. A. cum Lipſ. quod Erneſti melius eſſe aiebat. Non ego. Subiunctiuus eſt ex more Homerico poſt ὡς ὅτε. v. Exc. I. ad lib. IX. p. 696.

Enimuero ſunt graviora alia. Schol. B. praefixa quidem habent eadem verba, περιγλαγέας κατὰ πέλλας, et reddunt: περισσῶς γεγαλακτωμένας, ὅ ἐστι πλεονάζουσας γάλακτος, ἢ βεβρεγμένας. Adiectum tamen ſtatim, κατάπελλα δὲ, ξύλινον ἄγγος, ἀπὸ τοῦ καταπεπελλῆσθαι quae et e Schol. Victor. notata habeo. περιγλαγέας iunxerat quoque Apollon. Lex. nam memorauit πέλλας, ἀγγεῖα γάλακτος et in γλάγος, γάλα. ἀπὸ τούτου καὶ τὰ τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα πολυγλαγέας (de hoc mox videbimus) κατὰ πέλλας in Heſych. eſt: περιγλαγέας, γεγαλακτωμένας (etſi idem quoque γλαγέας habet, vt ſtatim dicam) et κατὰ πέλλας, κατὰ τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα. Etiam Euſtath. τὸ δὲ περιγλαγέας, ἀντὶ τοῦ περισσῶς πλησθούσας γλάγους, ὅ ἐστι γάλακτος. πέλλαι δὲ ἀγγεῖα πυιμενικά. Enimuero ſunt alii, qui γλαγέας ſingulatim memorant. Schol. br. in ed. pr. γλαγέας γεγαλακτωμένας. Etymologus: πέλλας. Ἰλιάδος Β. γλαγέας κατὰ πέλλας. ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι. εἰσὶ δὲ ξύλινα ἀγγεῖα. Etiam Heſych. γλαγέας, γεγαλακτωμένας. Hos neceſſe

eſt iunxiſſe *κατακέλλας* vna voce. Et ſic vidimus ſupra adiectum eſſe Schol. B. *κατάκελλα δὲ ξύλινον ἄγγος. ἀπὸ τοῦ κατακεκελεκῆσθαι.* et Scholion a Bentleio adſcriptum neſcio vtrum ex Harlei. an ex. cod. Lipſ. *περὶ γλαγέας κατακέλλας. κατάκελλα δὲ ξύλινον ἄγγος. ἀπὸ τοῦ, κατακεκελεκῆσθαι. ὁ Θεσσαλονίκης κατὰ κέλλας.* Legendum vel ὁ *ἐκ Θ*, vel ὁ *Θεσσαλονικεύς*, qui alius eſſe non videtur quam Euſtathius. vnde ſequeretur Scholiaſten Lipſienſem hoc ſeriorem eſſe: quod tamen cum ceteris parum conuenit. Igitur probabile fit laciniam hanc aliunde Scholiis eſſe illatam. Euſtathius vtique exhibet *κατὰ κέλλας*. In Apollon. Lex. in voc. *γλάγος* paullo ante dixi, legi: *πολυγλαγέας κατὰ κέλλας.* Arridet haec lectio Tollio, nec iniuria. Et laudari poteſt Aratus Dioſem. extr. *ἑλπόμενος μετέπειτα πολυγλαγέος ἐνιαυτοῦ.* Poteſt tamen *περιγλαγέας* eandem notionem exprimere videri, et quidem doctius. Apud Athen. XI, 13 laudatur *εὐγλαγέας*, nec hoc male: *πέλλα*, inquit, *ἀγγεῖον σκυφοειδὲς, πυθμένα ἔχον πλατύτερον, εἰς ὃ ἤμελγον τὸ γάλα. Ὅμηρος· ὡς ὅτε μυῖαι στα θμῷ ἐνιβρομέωσιν ἐϋγλαγέας κατὰ πέλλας.* Video quoque id probaſſe Erneſtium, etiam Toupium Emendatt. in Suidam To. III, p. 75 (Edit. 2. p. 97) vbi alius locus e Nicandro Ther. 617 additur. Nec tamen video, quid inde lucremur; nam moleſtia, quae hunc verſum premit, in hoc latet, quod, ſi *περιγλαγέας* legimus, tum muſcae dicuntur *βρεμεῖν κατὰ πέλλας*. Atqui putes dici v. c. apes *βρεμεῖν κατὰ τὸ σμῆνος*, pro, *διὰ*, vt *κατὰ τὰ δώματα*, per aedes, at non *κατὰ τὸ ἄγγος, per plenum vas*; ita eſſet magis accommodatum, *περὶ πέλλας*. Si nunc probes lectionem *περὶ γλαγέας*, obſtat alterum *κατὰ πέλλας*; probanda itaque erit altera lectio *κατακέλλας*; atqui non extat tale vocabulum alibi; etſi *κατακέλτης* et alia laudari poſſunt.

643. *ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ*. Verſus iam B, 471 lectus: vbi quoque monitum, *ἐν* male illatum eſſe hic et iterum Od. Σ, 366. et X, 301. cum eſſet antiquitus, *ὥρῃ εἰαρινῇ*-

644. *ὡς ἅμα*, „vt diximus“ Clarke.

646. *κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα.* *ἀντὶ τοῦ, ἐπ' αὐτούς.* Schol. br. Scilicet est: *κάθορα αὐτούς.* Vti: *Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται.* Σ, 291.

αὐτὰς vn. Vindob. incuriâ.

647. *Φράζετο θυμῷ πολλὰ μάλ'.* Quaesitum, vt in Schol. B. notatur, quid Ioui dubitationem iniecerit, illi. cone an serius Patroclus occumberet. Debebat, puto, responderi: honorem maiorem parare voluisse Iouem Achilli, cum Patroclus non nisi spoliato Sarpedone, vique id fieri posset, fugatis Troianis, pugna caderet.

Interpungitur vulgo ante *μερμηρίζων.* Quin iungenda sunt *Φράζετο μερμηρίζων.*

648. *ἢ ἤδη καὶ κεῖνόν.* „*καὶ κεῖνον*" Aristarchei codices" Sch. A. Sicque Ven. Lipsi. Vrat. d. Mosc. 2. Scilicet est haec antiquior ratio, quam librarii mutarunt ex vulgari vsu.

ἢ ἤδη et 652 *ἢ ἔτι.* Iterum omissum *εἰ.* vt saepe iam vidimus factum.

651. *ὀφέλλεις πόνον αἰπύν.* *ὀφέλλεισιν* ex ed. Rom. Turnebus. Antea *ὀφέλλεῖ δὴ* ed. Flor. Aldd. et codd. pars. Ex *ὀφέλλω* est *ὤφελα*, vnde *ὀφέλεια* et geminata littera *ὀφέλλεια.* Iterum Od. B, 334 *ὀφέλλεισιν πόνον ἄμμι.*

652. *ὥδε δέ οἱ.* Versus aliquoties obuius. Iam N, 458.

656. *ἀνάλκιδα Φύζαν ἐνῶρσεν.* Editum erat *ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῆκεν* in Flor. Aldd. Repositum *θυμὸν ἐνῶρσεν* e Rom. a Turnebo, quod retinuere editores. Eustathius legerat: *ἀνάλκιδα Φύζαν ἐνῆκεν, ἢ κατά τινας ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῶρσεν.* Vulgatam hanc lectionem duo premunt vitia: quod *θυμὸν* modo praecesserat: — *ἀπὸ θυμὸν ἔλοντο*, et quod *θυμὸν ἐνῶρσε*, vix satis graecum est. At *Φύζαν ἐνῶρσε* graecum est et Homericum; est quoque bonum *Φύζαν ἐνῆκεν* et *ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῆκεν.* Alterutrum igitur erat eligendum. Iam *θυμὸν ἐνῆκεν* est in Veneto Hark. Vrat. b. Mosc. 2. Bonum per se: nisi *θυμὸν* praecessisset, et ex superiore versu repetitum esse vi-

uereatur. *Θυμὸν ἐνῶρσεν* est in Townl. et superscr. in Lipſ. *φύζαν ἐνῆκεν* Lipſ. Vrat. b. At *φύζαν ἐνῶρσεν* est Hom. ricum; vt ſupr. Θ, 62 *ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας* et exhibent illud Cant. Mori. Barocc. Vrat. A. In Vrat. d. in 656 erat in fine *θυμὸν ἐνῆκε* omisso v. 656. Ex his apparet eiratum esse in antiquioribus codicibus, fuisse *φύζαν ἐνῶρσεν*, male esse repetitum *θυμὸν*, eumque animaduersum esse *θυμὸν ἐνῶρσεν* parum commode dici, mutarunt illud, alii in *θυμὸν ἐνῆκεν*, vt *μένος*, *θάρσος ἐνῆκεν* et similia occurrunt; etsi ipsum *ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῆκεν* non occurrit, nec *φόβον*. Ita ex criticis rationibus haec constituenda esse censui, atque reposui *ἀνάλκιδα φύζαν ἐνῶρσεν*, tantaque quod maxime probabile esset.

657. *κέκλητο δ' ἄλλους Τρῶας φευγέμεναι.* Schol. A. „*τῷ ἔργῳ, οὐ τῇ φωνῇ*. vt illud: *Ἀργείων προκαλίζατο πάντας ἀρίστους.*“ supr. Γ, 19. vbi vide. argutius puto, quam necesse erat; quidni prudens imperator copias se recipere iubeat, vbi hostem maioribus, quam quibus resisti possit, viribus instructum videt?

Φύγαδ' ἔτραπε. a *φυξ*, supr. ad Θ, 157. *ἔτρεπε* Lipſ. Vrat. d. duo Vindob.

658. *γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.* ex sententia subintellige *ῥέποντα.* quod et Eustath. obseruat. Pleniora erant Θ, 69 *καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα.*

ἱερὰ scriptum in edd. Flor. Ald. r.

659. *ἀλλὰ Φόβηθεν.* Ionice. vulg. *ἀλλ' ἐφόβηθεν.* habet Ionicam formam vn. Vindob.

660. *ἐπεὶ βασιλῆα Ἰδὼν βεβλημένον ἦτορ. βέβλαμμένον ἦτορ* lectio erat edd. inde a Flor. et Rom. (in sola Ald. 2. erat *βεβλημένον*) Adstipulatur editis ipse Venetus, et Sch. A. *βεβλαμμένον ἦτορ. τουτέστι νεκρόν.* Est tamen haud dubie ea scriptura praua, quam grammatici male sunt amplexi. Nam *βεβλαμμένος ἦτορ* esset, qui deliquium passus est aut alio modo *debilitatus*: quod vocis perpetuo apud poetam vsu conflat; etiam quando Iupiter *βλάπτει φρένας* O, 724 quod Ernesti laudat. At Sarpedon erat *vulnerem hastae in praecordiis*, supr.

481. adeoque *βεβλημένος* quod recte reſtituerat Barnes ex Euſtathio, in quo legitur: *δεδαγμένον ἢ βεβλημένον ἤτορ.* praeiuerat Barneſio ed. Cantabr. 1664. Laudat idem Cant. Barocc. Mori. adde Lipſ. Schol. A. *γρ. δεδαγμένον* idque eſt in Mosc. 2. hoc eſſe puto interpretamentum; quandoquidem et alibi illud occurrit: vt P, 535 *Ἄρηϊον δὲ κατ' αὖθι λίτον δεδαγμένον ἦτορ.*

Vrat. d. A. vnc Vindob *βεβολημένον*, quod vidimus ſup. I, 3 et 9.

661. *ἐν νεκύων ἀγύρει.* hunc locum ſpectare puto Heſych. *ἀγύρει. ἀθροίσματι* (quod et in Sch. br.) *Ἀγυρίς. σύνοδος. συναγωγὴ* ad Od. Γ, 31. *ἄγυρις ἀνδρῶν.* Ad vtrumque et Il. Ω, 141. *ἐν νηῶν ἀγύρει* Apollon. Lex. *ἄγυρις συναγωγή. ἢ, ἄθροισις εἰς ταὐτό.* add. Sch. Heſiod. Theog. 91. *ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσι* dixerat E, 886.

πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ. Mori. Vrat. d. A. *ἔμ' αὐτῷ.*

662. *εὖτ' ἐριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.* *ἐτάνυσε* Lipſ. Townl. Vrat. d. recte, ſi antiquam rationem ſequuti eſſe videri poſſunt. De modo loquendi petito a duobus, qui funis aut velleris extremas oras tenent et extendunt, v. ad Λ, 336.

666. ξ. quia Zenodotus etiam hic emendauerat *καὶ τότ' ἄρ' ἐξ Ἴδης προσέφη Ζεὺς ὃν Φίλον υἱόν.* Eſſe ludicrum, ait Sch. A. vociferari Iouem ex Ida. Sed *κατὰ στιγμὴν* intelligi Apollinem in Idam veniſſe: in quo acquieſcit quoque Sch. B. Confer ſup. ad vſ. 432.

668. *κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα.* „Σαρπηδόνι legerat Ariſtarchus.“ Iunxerat ideo cum *κάθηρον.* (in Sch. A. οὕτως Ἀρίσταρχος. Σαρπηδόνι κατὰ δοτικήν· Σαρπηδόνι καθ' Ὅμηρον τὸ αἷμα. Pro καθ' Ὅμηρον leg. Σ. *κάθηρον τὸ αἷμα*). Ita vero ſtructura non minus ſit impedita: *κάθηρον αἷμα ἐκ βελέων* vt ſubſtituere neceſſe ſit *purga et ſimbima*, quod inf. 678 plenius effertur *ἀείρας ἐκ βελέων*, cf. 781. Niſi praeſtat dictum eſſe *ἐκ* pro *ἀπὸ*, *purga a cruore ex vulneribus*: vt ſit *abstergere cruorem*, *καθαίρειν αἷμα ἐκ Φόνου, ἐκ τραύ-*

ματος. Ex vulgari autem lectione erit *πάσσων Σαρπηδόνι* (*κατὰ*) *τὸ αἷμα ἐκ βελέων* sollenni vsu Homeri duplicis accusatiui vt *αὐτὸν δὲ σφέτερος ὅστις πάλυψε*. Alia comparat Eustath. Mirum tamen tam asperam rationem maluisse poetam. Sollennia sunt, quae hic desiderantur, *ὑπάγειν, ἀναλοῦν, ἐρύειν, ἀφέλκειν, ἕλκειν*. vt primo statim oculorum iniectu licuit suspicari, fuisse et hic *ἕλκων ἐκ βελέων Σαρπηδόνα*. vt Δ, 465 *ἕλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων*. Verum de hoc vide paullo post. Manet tamen vel sic altera difficultas, quod bis idem dicitur et quod sequitur. *καί μιν ἔπειτα πολλὸν ἄπο σφέθεν λοῦσον ποτὶ ῥεῖθρον*. igitur *longa hinc abductus damnum in amne corpus lauatur*. et tamen iam antea *καθαίρεται* (*κατὰ τὸ*) *αἷμα*. Nec bene defendas cum Koeppen, hoc esse *abstergi*, vt *αἷμα ἀποµόργνυ* E, 798. alterum *lauare*: nam talis sedulitas aliena est a poeta epico. Subiicitur in Sch. A. *µήποτε δὲ Ζηνόδοτος ὀρθῶς ἠθέτηκε τούτους· παράλογον γὰρ τὸν ἀπενθῆ τοιαῦτα διαπονεῖσθαι*. h. e, *improbabile fit, Apollinem, qui nullo funere se contaminari patitur, haec curasse*. Etsi ratio parum est probabilis, intelligitur tamen hoc: Zenodotum locum hunc 666 — 683 *ἠθετηκέναι*. h. e. vt equidem interpretor, locum non vbique lectum eiecisse: tanquam interpolationem a rhapsodo aliquo factam.

Inelle aliquid duri in *αἷμα πάσσων ἕλκων ἐκ βελέων Σαρπηδόνα* paullo ante dixi; et id sensere viri docti, et sentiat facile vnusquisque, vitium subodorans esse in *ἕλκων*, pro quo in promtu est *ἕλκων*, quod et Tho. Bentleius ex v. 678. 781 et P, 126 (praeeunte Richardo Bentleio, qui coni. *ἕλκων* vel *κλέπτων*) add. P, 394 395. coniecerat apud Clarkium. In Barnes notatum: „γρ. *ἄρας* probabiliter; at tale quid et subaudiri potest.“ Vides iterum coniecturam a Barnesio pro var. lect. propositam. Ernesti monet *ἕλκων* non esse tentandum, „quod in tali oratione sollenne est Homero cum altero *ἰών*. v. c. A, 138 (idem monuit vir doctus Misc. Obss. Vol. I. p. 125.) Nec ea correctione tollitur altera

dimicuhas, a tautologia verborum κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον et λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσιν quaedam clare monuit vir venerabilis. Restatque adeo id, quod de Zenodoto accepimus, locum ex interpolatione parum apta in poetam irrepsisse. Fuit forte primo loco insertus vs. Εἰ δ' ἄγε νῦν, Φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον ὡς ἔφατ'. οὐδ' ἄρα. Aut dicendum, priorem versum subnexum fuisse, cum iam sequentes essent effecti aut sequendum iudicium Bentleii, qui priore versu deleto legit: — Ζεὺς ἕλξον ὑπ' ἐκ βελέων, vt Σ, 232 ἀσπάσιος. Πάντοθεν ὧν ἐκ βελέων ἐρύσαντες. Bene sic omnia se habebunt; sublata quoque sic erit ingrata tautologia. — ἐκ μελέων Harl. ex forma μ et β. Dicas forte τὰ μέλη conuenire ceteris, cum membris cruor detergendus sit; ita sup. 109 καδδὲ οἱ ἱδρὼς πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν. Nisi sic tautologia tanto molestior fieret. Ex eodem Σαρπηδόνα et — ὀνός pro var. lect. laudatur a Bentleio, qui provocat ad Ξ, 170. 1 ἀπὸ χροὸς — λύματα πάντα κάθηρε.

669. πολλὸν ἄπο προφέρων. Sch. A. „nonnulli ἄπο, ἄποθεν, sicque Ascalonita; alii videntur ἀπὸ πρὸ Φέρων scripsisse, vt esset ἀπροφέρων, in quibus Philoxenus, vt Od. Θ, 475 Νώτου ἀποπροταμών. (debuit scribere ἀπὸ πρὸ ταμών) Il. Υ, 276 ἡ δὲ διὰ πρὸ Πηλιάδος ἧιξε μελήν. inf. 699 πρὸ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦνεν, et hoc probat Schol. A. vt scribatur ἀπὸ πρὸ Φέρων." Difficile est antiquiorem rationem exputare; nec refert. Alii ἀποπρὸ vna voce, vt erat H, 334 τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, pro ἄπο πρὸ γ. alii ἀποπροφέρων vna voce. πολλὸν ἄπο προφέρων ἢ ἀπόπρο Φέρων Eustath. prius ed. Rom. Itaque acquiescere licet in vulgata. Disertius est dictum paullo post 678 αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας πολλὸν ἄπο προφέρων, λοῦσε ποταμοῖο ῥοῇσι.

670. χρῖσαν δ' ἀμβροσίῃ Townl. Cant. Lipf. ἀμβρόσιην Vrat. d. ἀμβροσίῃ sc. ὀδμῇ, simpl. *diuino odore*, et ἄμβροτα εἵματα, *diuinae vestes*, vt puto haec accipi posse. v. Exc. IX. ad lib. I.

deteſſr. Θυμὸν ἀνῆρσεν eſt in Townl. et ſuperſcr. in Lipſ. φύζαν ἐνῆκεν Lipſ. Vrat. b. At φύζαν ἀνῆρσεν eſt Homericum; vt ſupr. Θ, 69 ἀναλκίδα φύζαν ἐνῆρσας et exhibent illud Gaet. Mori. Barocc. Vrat. A. In Vrat. d. in 655 erat in fine θυμὸν ἐνῆκε omiſſo v. 656. Ex his apparet erratum eſſe in antiquioribus codicibus, fuiſſe φύζαν ἐνῆρσεν, male eſſe repetitum θυμὸν, eumque animadverſum eſſet θυμὸν ἀνῆρσεν parum commode dici, mutarunt illud, alii in θυμὸν ἐνῆκεν, vt μένος, θάρσος ἐνῆκεν et ſimilia occurrunt; etſi ipſum ἀναλκίδα θυμὸν ἐνῆκεν non occurrit, nec φόβον. Ita ex criticis rationibus haec conſtituenda eſſe cenſui, atque reposui ἀναλκίδα φύζαν ἐνῆρσεν, tantum quod maxime probabile eſſet.

657. κέκλετο δ' ἄλλους Τρῶας Φευγέμεναι. Schol. A. „τῷ ἔργῳ, οὐ τῇ φωνῇ.“ vt illud: Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους. ſupr. Γ, 19. vbi vide. argutius puto, quam neceſſe erat; quidni prudens imperator copias ſe recipere iubeat, vbi hoſtem maioribus, quam quibus reſiſti poſſit, viribus inſtructum videt?

Φύγαδ' ἔτραπε. a φυξ, ſupr. ad Θ, 157. ἔτρεπε Lipſ. Vrat. d. duo Vindob.

658. γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα. ex ſententia ſubintelligo ῥέποντα. quod et Euſtath. obſeruat. Pleniora erant Θ, 69 καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα.

ἱερὰ ſcriptum in edd. Flor. Ald. r.

659. ἀλλὰ Φόβηθεν. Ionice. vulg. ἀλλ' ἐΦόβηθεν. habet Ionicam formam vn. Vindob.

660. ἐπεὶ βασιλῆα τὸν βεβλημένον ἦτορ. βεβλαμμένον ἦτορ lectio erat edd. inde a Flor. et Rom. (in ſola Ald. 2. erat βεβλημένον) Adſtipulatur editis ipſe Venetus, et Sch. A. βεβλαμμένον ἦτορ. τουτέστι νεκρόν. Eſt tamen haud dubie ea ſcriptura praua, quam grammatici male ſunt amplexi. Nam βεβλαμμένος ἦτορ eſſet, qui deliquium paſſus eſt aut alio modo *debilitatus*: quod vocis perpetuo apud poetam vſu confirmat; etiam quando Iupiter βλάπτει φρένας Ο, 724 quod Erneſti laudat. At Sarpedon erat *vulnerandus haſta in praecordiis*, ſupr.

dimouhas, a tautologia verborum μελάνυφες ἄλμα πόντου et λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσιν quaeclare monuit vir venerabilis. Restatque adeo id, quod de Zenodoto accepimus, locum ex interpolatione parum apta in poetam irrepsisse. Fuit forte primo loco insertus vs. Εἰ δ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, μελανύφεος ἅλμα πάσηται ὡς ἔφατ'. add. ἄρα. Aut dicendum, priorem versum subnexum fuisse, cum iam sequentes essent effecti, aut sequendum iudicium Bentleii, qui priore versu deleto legit: — Ζεὺς ἦλθεν ὑπ' ἐκ βελέων, vt Σ, 232 ἀσπάσιος Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες. Bene sic omnia se habebunt; sublata quoque sic erit ingrata tautologia. — ἐκ μελέων Harl. ex forma μ et β. Dicas forte τὰ μέλη conuenire ceteris, cum membris euor detergendus sit; ita sup. 109 καδδὲ οἱ ἱδρὼς πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν. Nisi sic tautologia tanto molestior fieret. Ex eodem Σαρπηδόνα et — ὄνος pro var. lect. laudatur a Bentleio, qui provocat ad Ξ, 170. r ἀπὸ χροὸς — λύματα πάντα πάθῃρε.

669. πολλὸν ἄπο προφέρων. Sch. A. „nonnulli ἄπο, ἄποθεν. sicque Ascalonita; alii videntur ἀπὸ προ φέρων scripsisse, vt esset ἀποφέρων, in quibus Philoxenus, vt Od. Θ, 475 Νώτου ἀποπροταμών. (debuit scribere ἀπὸ προ ταμών) Il. Υ, 276 ἡ δὲ διὰ προ Πηλιάδος ἦλθε μελίης. inf. 699 πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦνεν. et hoc probat Schol. A. vt scribatur ἀπὸ προ φέρων." Difficile est antiquiorem rationem exputare; nec refert. Alii ἀποπρὸ vna voce, vt erat H, 334 τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, pro ἄπο πρὸ γ. alii ἀποπροφέρων vna voce. πολλὸν ἄπο προφέρων ἦ ἀπόπρο φέρων Eustath. prius ed. Rom. Itaque acquiescere licet in vulgata. Disertius est dictum paullo post 678 πάτμῳ δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας πολλὸν ἄπο προφέρων, λοῦσε ποταμοῖο ῥοῇσι.

670. χρῖσεν δ' ἀμβροσίῃ Townl. Cant. Lipſ. ἀμβρόσῃν Vrat. d. ἀμβροσίῃ sc. ὀδμῇ, simpl. *diuino odore*, et ἄμβροτα εἵματα, *diuinae vestes*, vt puto haec accipi posse. v. Exc. IX. ad lib. I.

esse; et ecce ecl locus, vnde translati sunt, P, 177, 178. corrupte quoque. v. ad vs. 9. Apud Dion. Or. XXXII p. 664. 689. 690 laudantur, vbi legitur ὑπὸς vix bene; et τότε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. In Vrat. d. non legitur v. 690.

690. ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι. Obuium hi, haec esse corrupta, quod iam viderunt viri docti. requirit enim sensus; *interdum vero, alias contra, virum ad pugnandum animat, inflammat.* Parata est medicina in loco, P, 178 vnde transcripti sunt versus: ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μάχεσθαι. quod et Harlei. exhibet cum Bodlei. Neque est cur pluribus in hoc vindicando moremur, etsi Koeppen acute sic iungit ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μ. quando eum ipse excitat ad pugnandum scil. vt sic victoria excidat. Viderat iam H. Stephanus et Bergler. praef. p. 5. late de loco disputat, non magno cum fructu. Eustath. obseruat veteres hoc quoque loco ὅτε acuere, at altero loco ὅτε scribere. — Pro αὐτὸς Bentl. coni. αὖτις.

691. ὃς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στηθέσσιν ἄνῃκεν. Harl. cum Vrat. A. Mosc. 2. vn. Vindob. Ald. 2. cum suo grege ὀτρυν. male. Sup. Ξ, 362 τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσι. v. ad Ξ, 131. Aliter θυμὸν ἐνῆκεν dictum occurrebat sup. 666.

692. Multa argutantur, inprimis Eustathius, quod appellandi casu vtitur poeta; atqui, nisi metrum poetam ad hanc variationem inuitauit, cum casus rectus aduersaretur, vt iam sup. 584. et iterum 787. vtique orationis varietate causa id facere potuit. ἔνθα pro τότε. Eustath. Formulam iam vidimus E, 703 et al.

693. θάμνοιτον τ' ἐκάλεσσεν. Barocc. Vrat. d. Mosc. 2. duo Vindob. ipse Ven. at Ionicum praestat: θάμνοιτόν τε κάλεσσεν.

694. καὶ Ἐχεκλῆα. Pro hoc καὶ Ὀχῆνα Townl. Lips. cum gl. γρ. καὶ Ἐχεκλέα. Vtrumque Harlei. apponit. — Idem Lips. Ἀντίονον pro Ἀντίονον.

695. καὶ Πέριμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίστορα καὶ Μεμνήσκομαι. Perimi Apatet fuit Μέγας. v. Eustath. Πέριμον vn. Vindob. Vrat. d. Πέριμναν Lipſ. In Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα Bentl. meminerat ſ. 36, Od. Φ et hinc legebat: Μεγάδην μεγάλην ἐπιστορα ἔργων. Saltem legi poſſet Μεγάδην, Ἐπίστορα καὶ M. ita ſcriptum fuit ἐπιϊστορα.

697. ἑ quod Zenodotus τοὺς ἑλες ignorans perſonam lic ſaepe a poeta mutari. Sch. A. (Non tam ignorasse, quam ita ſcriptum reperiſſe dicendus erat.) Φύγαδε μνώοντο. Repetit Schol. A. ex Herodiano ea, quae iam alibi diſputata erant, ad A, 446, de φυγάς, vnde ductum ſit; Alcalonita recte viderat fuiſſe φύξ, φυγός, φύγα. cf. ad Θ, 157. Sed haeſiſſe videntur grammatici in vſu caſus quarti cum μνᾶσθαι, cum perpetuus vſus ſit caſus ſecundi. μνᾶσθαι φόβου, φυγῆς. Euſtath. in eo haerens δρόμου ſubſtituit vt ſit ἐμνώοντο δρόμου εἰς φυγήν, parum commode. Deſperauerat de loco et Bentl. et coni. φύγαδε τρωπῶντο, vt Ο, 666. Enimvero eſt praegnanter dictum binis notionibus vna voce comprehenſis, et ſubintelligendum μνᾶσθαι τοῦ φύγαδε τρέπεσθαι. vti Iup. Θ, 157 φύγαδε (εἰς φυγήν) τράπετο ἵππους. Etſi enim loca ſunt, in quibus μνᾶσθαί τι occurrere videntur, ſunt tamen illa alio modo expedienda: v. ad Z, 222. — In edd. φύγαδ' ἐμνώοντο erat; at φύγαδε μνώοντο Ionice Ven. Lipſ. Vrat. d. vn. Vindob. Mosc. 2.

699. Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ. ὑπὸ περὶ χερσὶ edi Rom. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχει δύει. Bene Euſtath. πάνυ γοργῶς ὁ ἔστι, περισσῶς προῶρμα τῶν ἄλλων ἐν (σὺν) ἔγχει, προμαχόμενος. — add. Sch. Bl.

701. ἐλεὰ Φρυσέων alibi ἐλεόφρων. ſimpl. Feſtus Parocle.

702. τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος. quod ἀγκῶνος dixit pro γωνίας. Heſych. τοῦ τείχους περικλή. cum vocabulo Homerico inemendate adſcripto. Sch. B. Lipſ. reddit ἔβησε. Sch. bt. ἐπὶ τὴν τείχους ἔξοχήν.

Eadem muri pars turri fuit instructa inf. X, 97 Hector acclinat clipeum πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι. Add. Eustath. Norant adeo iam tum, muros in orbem ductos variare prominentibus angulis, quibus vtrinque in medio sita tueri possent telis: quod nostri homines *Rondel* appellant. Eustath. ἐπ' ἀγκῶνος, ἢ ὑπ' ἀγκῶνος. Et est ὑπ' ἀ. in Mori.

703. τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων. ἀπεστυφέλιξε. Hesych. ἀπέῤῥιψε. Melius Sch. br. ἀπεσείσατο. Ceterum locus huic simillimus erat E, 436 sqq. de Diomede in Aeneam irruente, ab Apolline repulso. et alius inf. Υ, 445.

704. χείρεσσ' ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων. vulgatum χείρεσσιν, nec male, ex χείρεσσιν, quod vitiose editum erat in Flor. Ald. 1. et Rom. At est χείρεσσ' in codd. Barocc. Harl. Eustath. Vrat. b. d. A. Mosc. 2. binis Vindob. Townl. Ven.

νύσσων. ἄμφω ταῖς χερσὶν ἀπωθούμενος τὴν ἀσπίδα, Schol. B. bene.

706. δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων. in apodosi positum δέ. malim tamen δεινὸν ὁμοκλήσας quod et in vno Vindob. est. posterius hemistichion in aliis est: ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Cant. Vrat. d. vn. Vindob. et ipso Veneto. vbi tamen Schol. de altero monuit, quod et sententiae loci magis attemperatum est. Etiam Harlei. vtrumque exhibet.

707. οὔ νύ τοι αἶσα. Aristarchus οὔ νύ πω αἶσα. Φράζεο pro χάζεο in capite versus vn. Vindob. Vrat. d. ex E, 440 puto: Φράζεο, Τυδείδη καὶ χάζεο.

708. πέρσαι. Harl. pro πέρθαι.

709. οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος. οὐχ ὑπ' Vrat. d.

710. Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω. ξ- »quod Zenodotus τυτθὸν pro πολλὸν. vt legebatur sup. E, 443. 444. de Diomede," vbi duo hi versus iam occurrebant. Discrepare loca alt. Sch. A. ibi enim adesse Diomedi Athenen; at h. l. Patroclum fuisse praemonitum.

verum πολλὸν etiam Apollon. Lex. in ἀνεχάζετο, ἀνεχώρει, legerat, verſu hoc adſcripto. τυτθὸν ἀνεχάζετο etiam legebatur O, 728. ἀναχάζετο Ald. a. cum inde traductis.

711. μῆνιν ἀλευάμενος. Supra, vbi de Diomede, in eodem verſu E, 444 in ἀλευάμενος conſentiebant edd. contra codices; at h. l. edd. ἀλευόμενος contra codd. Ven. Lipſ. Townl. Cant. Vrat. A. in quibus eſt ἀλευάμενος· exceptis Mori. Barocc. Vindob.

712. ἐν Σκαιῇσι πύλῃς. πύλῃσ' Harl. vt multi ſolent in ſimilibus; vt inf. 719 ῥοῇσ' ἔπι.

713. ὄϊζε γὰρ, ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας. Iterum ſupplendum, ὄϊζε γὰρ, εἰ ἠὲ — ἦ. αὖτις ἐλάσσας· τοὺς ἵππους ſc. κατὰ παλίωξιν vt Euſtath. αὖθις et h. l. alii; vt Barocc. Cant. ed. Rom.

714. ἦ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Eſt in h. v. ὁμοκλήσειεν, κελεύσειεν, vt Sch. br. Porro ἀλῆναι, alii vt Townl. ἀλῆναι. Eſt pro συστραφῆναι vt Sch. br. ab ἄλημι, εἴλημι. Disputatum de hoc ad E, 823. cf. ſup. 403.

716. ἀνέρι εἰσάμενος ἀϊζηῷ τε κρατερῷ τε. Sch. A. „εἰσάμενος. οὕτως.“ (non, ἐεισάμενος, vt eſt quoque in Lipſ.) Alio modo mox τῷ μὲν ἐεισάμενος. ἀϊζηῷ. „f. ἀϊδοίῳ.“ Bentl.

717. Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος. μήτρως Sch. A. ἀδελφός. (Supple μητρὸς ἀδελφός) οἱ δὲ νεώτεροι τὸν πρὸς μητρὸς πάππον μήτρωα καλοῦσι. Repetit Euſtath. quem vide ad B, 662. p. 316. μήτρωα, μητρὸς ἀδελφὸν, ex vſſ. 717. 718. illuſtrat Schol. Pindari Ol. IX, 96.

Verſus 717. 8. 9. a Strabone excitantur XIII. p. 883 C.

718. υἱὸς δὲ Δύαντος. ξ „quod *Dymantis* filia Hecuba apud Euripidem (Euſtath. addit Athenionem e Teleclidem Comicos) *Ciſſei*.“ Sch. A. Monitum iam alibi; v. ad Virgil. Aen. X. 705. et V, 536. 7. additur h. l. potuiſſe Aſium eadem matre, cum Hecuba, non ve

eodem patre natum esse, vt adeo Asius Dymantis, Hecuba Cissei filia fuerit.

αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης. Barocc. interponit δ', recte hoc, more Homerico, αὐτοκασίγνητος δ' Ἑκάβης. quod amplectar. ξεκαβης Bentl. coni.

719. ὃς Φρυγίην ναίεσκε ῥοῇς ἔπι Σαγγαρίοιο. „quod Phrygiam diuersam facit Homerus a Troade" Sch. A. scilicet, cum recentiores etiam Troiam Phrygiae accenseant: vt iam alibi monitum: v. ad B, 862.

Φρυγίῃ. Cant. Towal. Vrat. A. Mosc. 2. Phryges ad Sangarium iam memorati Γ, 187.

720. προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων lectio est Veneti. Cant. Barocc. Mori. Lips. Vrat. b. d. A. Mosc. 2. duor. Vindob. Vulgo erat προσεφώνεε Φοῖβος Ἀπόλλων. Sane per se nil interest.

723. τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερώσειας. στυγερῶς malo cum tuo cessares a pugnando (ἀπερωῆσαι πολέμου cf. ad N, 776) ita ego, te cessantem vltum iri. Od. Φ, 374 τῷ κε τάχα στυγερῶς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι. et Ψ, 23. Occurrunt similes minae et alibi. Subesse sensum τοῦ πολέμου etiam Eustath. vidit. Iortin tamen (*Tracts* To. II, p. 69) ingeniose coni. ἀπερωήσειε sc. Patroclus.

724. Πατρόκλῳ ἔφεπε ἵππους. ἐφέπειν nunc quod ἐφίενται, ἐπέχειν. 732 κατεπείγειν. Sch. br. ἐφόρμα Πατρόκλῳ, διώκων αὐτόν. Barnes: „γρ. ἔπεχε vt 732."

725. αἴ κέν πώς μιν ἕλῃς. sensum s seqq. vt sit optantis alii acceperant ap. Schol. A. ἕλοις. Vrat. d. idem et ἕλοι Barocc. perpetua variatione in εἴπως. εἰ cum coniunctiuo et optatiuo v. Exc. III. ad A.

726. ἔβη θεὸς ἀμπνύνων ἀνδρῶν. ἀμπνύνων vidimus N, 239. vbi idem versus erat. „γρ. ἀγκλόνων." Barnes. ἀνπόνου Lips. Cant. Vrat A. εἰς πόνον Flor. Ald. 1. Rom. correxit ἀμπόνων Ald. 2. ἂν πόνον Eustath. et sic forte recte scribitur.

727. δὲ κέλευσε Vrat. h. vulg. δ' ἐκέλευσε.

728. ἵππους ἐς πάλεμον. ἐκπόλεμον Vrat. d.

verum τολλὸν etiam Apollon. Lex. in ἀνεχάζετο, ἀνεχώρει, legerat, verſu hoc adſcripto. τυτθὸν ἀνεχάζετο etiam legebatur O, 728. ἀναχάζετο Ald. a. cum inde traductis.

711. μῆνιν ἀλευάμενος. Supra, vbi de Diomede, in eodem verſu E, 444 in ἀλευάμενος conſentiebant edd. contra codices; at h. l. edd. ἀλευόμενος contra codd. Ven. Lipſ. Townl. Cant. Vrat. A. in quibus eſt ἀλευάμενος· exceptis Mori. Barocc. Vindob.

712. ἐν Σκαιῇσι πύλῃς. πύλῃσ' Harl. vt multi ſolent in ſimilibus; vt inf. 719 ῥοῇσ' ἔπι.

713. δίζε γὰρ, ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας. Iterum ſupplendum, δίζε γὰρ, εἰ ἠὲ — ἦ. αὖτις ἐλάσσας· τοὺς ἵππους ſc. κατὰ παλίωξιν vt Euſtath. αὖθις et h. l. alii, vt Barocc. Cant. ed. Rom.

714. ἦ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Eſt in h. v. ὁμοκλήσειεν, κελεύσειεν, vt Sch. br. Porro ἀλῆναι alii vt Townl. ἀλῆναι. Eſt pro συστραφῆναι vt Sch. br. ab ἄλημι, εἴλημι. Disputatum de hoc ad E, 823. cf. ſup. 403.

716. ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε. Sch. A. „εἰσάμενος. οὕτως.“ (non, ἐεισάμενος, vt eſt quoque in Lipſ.) Alio modo mox τῷ μιν ἐεισάμενος. αἰζηῷ. „ſ. αἰδοίῳ.“ Bentl.

717. Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος. μήτρως Sch. A. ἀδελφός. (Supple μητρὸς ἀδελφός) οἱ δὲ νεώτεροι τὸν πρὸς μήτρὸς πάππον μήτρωα καλοῦσι. Repetit Euſtath. quem vide ad B, 662. p. 316. μήτρωα, μητρὸς ἀδελφὸν, ex vſſ. 717. 718. illuſtrat Schol. Pindari Ol. IX, 96.

Verſus 717. 8. 9. a Strabone excitantur XIII. p. 883 C.

718. υἱὸς δὲ Δύμαντος. ξ „quod *Dymantis* filia Hecuba apud Euripidem (Euſtath. addit Athenionem et Teleclidem Comicos) *Ciſſei*.“ Sch. A. Monitum iam ali. bi; v. ad Virgil. Aen. X, 705. et V, 536. 7. additur h. l. potuiſſe Aſium eadem matre, cum Hecuba, non vero

τὶ τοῦ· οὐδὲ ὅλως ηὐλαβήθη αὐτόν. quod tamen non minus alienum est a sensu. Eodem modo, quo χάζετο, exponunt ἄζετο Sch. br. οὐδὲ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπείχετο τοῦ ἀνδρός. Sch. Lips. ἄζετο. ἐσέβετο. ἀπείχετο. gl. Townl. καὶ ἀπέσχετο. Debebat quoque quartus casus iungi; E, 434 ἀλλ' οὐ γάρ οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, et al. h. e. ἐσέβετο. Verbo, etiam hunc versum cum antecedente serius suppositum esse *suspicor*. Neque eius interpretationem habet Apollon. Lex. qui de ἄζετο accurate agit. Iis sublatis tollitur quoque tautologia, nam sequitur ipsum hoc: οὐδ' ἀλίωσε βέλος.

737. οὐδ' ἀλίωσε βέλος. *hoc* Patroclus *frustra emisit hastam*. ἄλιον βέλος aliquoties, vt sup. 480 τῷ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός. occurrit; ἁλιῶσαι, *irritum reddere*; transitiue occurrit Od. E, 104. Reddunt h. l. μάταιον ἐποίησε Sch. br. Etymol.

738. Versus excitatur a Strabone XIII, p. 892 vbi de Cebreniæ regione agit.

739. τὸ μετώπιον. τὸ μεσόφρυον, iam Λ, 95 vidimus. Sch. br. h. l. τὸ τῆς περικεφαλαίας τὸ κατὰ τοῦ μετώπου κείμενον ad galeam retulerunt.

740. ἀμφοτέρας ὀφρῦς σύνελε λίθος. Schol. B. σύνεσχε (f. συνέχεε) εἰς ἓν συνῆγε. Schol. br. συνέτριψε.

οὐδέ οἱ ἔσχεν ὀστέον. Schol. br. ἐπέσχεν· ἐκώλυε. immo ἀντέσχε vel ἀντεῖχε, non obstitit os, quo minus frangeretur. Os fractum est et elisi oculi, vt recte Eustath.

742. ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικώς. Iam M, 385 vidimus in valli oppugnatione; ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὀστέα θυμός. ad quem vs. vide.

744. τὸν δ' ἐκπερτομέων προσέφης, Πατροκλεὶς ἱππεῦ. Schol. br. legisse videntur; τὸν δ' ἔπι κερτομέων. Liuianum illud, *simul verbis inexcipiens*, hinc ductum videbatur Ernestio.

προσέφη Πατροκλῆς ἱππεύς. Vrat. A.

745. ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ. ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ. scribo ὡς ῥεῖα. quam facile vrinatur! Ita quoque Harlei. Morj. Vrat. b. Mosc. 2. Sicque edd. Flor. Aldd. excepta sec. tum Turneb. Steph. ὡς primo se offert in Cantabr. vnde Barnes. Clarke. Etiam Lipſ. ὡς, sed superscripto ὅς, (quod est quoque in Ald. 2.) „non male, ait Ernesti, sed vulgatum elegantius: adeo facile vrinatur!" Praefero equidem alterum: leuis homo est! quam facile vrinatur! κυβιστᾷ. κυβιστᾷν, τὸ ἐπὶ κεφαλῆς πηδᾶν. Etymol. h. v. et Suidas. Notum ex Memorab. Socr. Xenoph. I, 3, 9. Rem vides quoque ap. Herodot. VI, 129 de Hippoclide. cf. inf. Σ, 604. Vocis origo varie traditur, ap. Eustath. et in Schol. Victor. a κύβος· in alea. Ductum dices melius a κύβη vel κύμβη *caput*. cf. ad E, 586. Excitat versum 745 et 747. Athen. VI, p. 13 D. adde p. 9. D.

747. ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν. ξ „quod τήθεα semel h. l. lecta genus est ostrearum. Sequitur, quod seiunctum esse debet ab antecedentibus: πρὸς τοὺς χωρίζοντας. Φασὶ γὰρ ὅτι ὁ τῆς Ἰλιάδος ποιητὴς οὐ παρεισάγει τοὺς ἥρωας χρωμένους ἰχθύσιν, ὁ δὲ τῆς Ὀδυσσείας (scil. παρεισάγει.) *Aduersus eos*, qui Iliados et Odysseae diuersos esse volunt auctores, disputat grammaticus; Ergo, aiebant illi, in Iliade heroes piscibus haud vescebantur, at vesci iis in Odyssea (scilicet socios Vlyssis Od. M, 330. 1. 2.) At, inquit Schol. etsi Homerus heroes non inducit piscibus vescentes, apparet tamen eos esum nouisse, nam memorare Patroclum ostreas. Argutatus hac super re iam olim est Plato de Rep. III. p. 404. B. C. Bene monetur in eodem Scholio, potuisse heroes vesci piscibus; rem tamen nimis tenuem esse, quam vt ab Homero memorata esset; ita nec oleribus nec auibus vescuntur heroes; quis tamen neget eos ex his victum toleraſſe?" Sch. A. B. Verbo: tota haec argumentatio et disputatio vana et inanis est; passim tamen ea iactata est tanquam res memorabilis. v. ad Od. M, 331.

τήθεα διφῶν. τήθεα genus ostrearum esse, aiunt Schol. A. B. Hesych. τήθεα, τὰ ἄβρυα, ἢ ὄστρεα. ζητῶν.

In quo occurrit quoque τήθυα, et ἤθεα ex his emendandum. In Etymol. τήτεα, a τάω et τητάω. Meliora haec, quam quae Euſtath. attulit. Alia ſunt ap. Suidam in τήθεα et τηθὴ, ex Schol. Ariſtoph. in Lyſiſtr. Veriora v. ap. Schol. Nicandri ad Alex. 376. Eſt vtique proprie certum genus oſtrearum. Schol. br. τήθεα, εἶδος ὀστρέων. οἱ δὲ ἁπλῶς, ὄστρεα.

διφῶν, ζητῶν, ἐρευνῶν, eadem Schol. br. Proprie eſt ψηλαφῶν. v. Etymol. Apollon. Lex. Heſych.

748. εἰ καὶ δυςπέμφελος εἴη. &c. „quod Zenodotus legerat: εἰ καὶ δυςπέμφελοι εἶεν, quaſi referatur ad ipſos homines comedentes, qui ſint *moroſi*, δυςάρεστοι. (Etiam Euſtath. hoc Scholion ſeruauit εἰ καὶ δυςπέμφελοι εἶεν. οἱ πολλοὶ δηλαδὴ ἐκεῖνοι, οἷς τὰ τήθεα παρατίθενται ὅ ἐστι, δυςάρεστοι. Melius eſt, pergit Schol. A. referri ad mare, θάλασσα δυςχείμερος καὶ τραχεῖα. Laudat tandem Sch. A. locum ex Heſiodo: καί τοι σοι Γλαῦκον δυςπέμφελον ἐργάζονται. *qui mare, rem maritimam, tractant.* Verſus in editis non obuius; ſed alii duo Ἔργ. 618. 722. in quibus vox δυςπέμφελος obuia eſt, in priore ναυτιλίῃ δυςπέμφελος. Refertur adeo h. l. δυςπέμφελος ad πόντος, quod et Sch. B. recte facit; et Euſtath. δι' οὗ δυςχερῶς ἡ ναῦς πέμπεται. v. 746. vt adeo coniectura res haud indigeat, forte legendum eſſe: εἰ καὶ δυςπέμφελον εἴη. Vocem interpretantur grammatici: Apollon. Lex. ὁ δυςάρεστος· retulit is adeo ad ἀνὴρ ὅδε, parum commode. Vtrumque iunxit Heſych. δυςπέμφελος· ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης, ἡ δυςχείμερος καὶ τραχεῖα καὶ ταραχώδης· ἐπὶ δὲ τοῦ πολυμβητοῦ δυςάρεστος. Vtrumque affert Etymologus h. v. Etiam Sch. br. δυςάρεστος. δυςκίνητος. ἢ, ὡς Ἡσίοδός φησι, δυςχείμερος.

νηὸς ἀποθρώσκων. „γρ. νηὸς ἄπο θρ." Barnes.

749. ὣς νῦν ἐν πεδίῳ. Mori ὃς νῦν.

750. ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασι. Veteres apud Euſtath. p. 1083, 50. eo retulere, quod vetus Troia longius a mari ſita fuit; alioqui mirum haud viſum, vrinatores in ea vrbe eſſe; ἐγ-

ἐνταῦθα δὲ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, ἀπωκισμένην τῆς θαλάττης εἶναι τὴν παλαιὰν Ἴλιον, ὡς καὶ ὁ γεωγράφος δείκνυσιν. non tamen ac si Strabo etiam hoc argumento vtatur, sed disputat ille de situ veteris Ilii accurate XIII, p. 885 sqq. Verum disputata haec sunt a veteribus subtilius quam necesse erat. Quis haec per ludibrium dicta ad vnguem seuere exigat! et cur *κυβιστητῆρας vrinatores* accipiamus? sunt omnino *saltatores*, quales inducuntur Il. Σ, 604 — *κυβιστῆρες*. Townl. ed. Rom. quae vox et ipsa bona est, sed h. l. vitiosa.

Ceterum locus non vno modo potest pronuntiari. Potest ὡς νῦν — *κυβιστᾷ* exclamatio esse! et ἦ *καὶ* interrogatio.

752. *οἶμα λέοντος ἔχων, ὅς τε σταθμοὺς κεραΐζων.* „δαιμονίως τῇ εἰκόνι χρῆται, ait Sch. B. μέλλοντα γὰρ τελευτᾶν λέοντι εἰκάζει ὑπ' ἀλκῆς καὶ προθυμίας ἔν τινι ἐφόδῳ ἀνῃρημένῳ. Nimis acute! Ego contra vereor, vt haec comparatio sit satis consentanea: Cum leone in pectore sauciato et moriente quomodo commode comparari poterat Patroclus concitato gressu et impetuose ad Cebrionis caesi corpus spoliandum ruens? Erat saltem comparatio instituenda cum leone vulnerato, qui in eum, a quo percussus est, cum impetu irruit: quod facere leones vidimus sup. E, 136 sqq. inf. Υ, 164 sq. cf. Virgil. Aen. XII, 4 sq. vbi cf. Notam. Accedit, quod paullo post vs. 756 alia duorum leonum de praeda concertantium comparatio subiicitur. Vnde iusta suspicio oritur, tres hos vss. 752. 3. 4. esse emblema rhapsodi.

οἶμα λέοντος, ὅρμημα. Apollon. Lex. h. v. exposuit; sic de Achille *αἰετοῦ οἴματ' ἔχων* inf. Φ, 252. Inde *οἰμᾶν* X, 140. 308. cf. Etymol. in *οἶμα*.

σταθμοὺς κεραΐζων, vt iam E, 557.

753. *ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἧ τε μιν ὤλεσεν ἀλκή* Apollon. de Syntaxi p. 155, 26 disputat de *ἧ τε μιν*, et docet esse pro *ἑαυτοῦ*. Haerebat in *στῆθος ἧ* Bentleius, qui nec medelam reperiebat, haerebam et ipse; in Excursu VII, ad lib. A. antequam perspexeram tripli-

cem modum pronuntiandi etiam in hoc pronomine fuisse: ϝος, ϝεος et ϝεϝος. v. Exc. de Digammo. Ceterum confer duo versus similes M, 45. 46.

754. Πατρόκλειος ἄλσο μεμαώς. Barocc. ἄλτο. At sic erit quoque Πατροκλῆς.

755. Ἕκτωρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν. Lips. Vrat. A. αὖ minus bene.

756. τὸν περὶ Κεβριόναο, λέοντ' ὣς, ἀρηϊθόωντα. Eustathius multa cumulat de comparationibus Homericis, quae a feris pugnantibus petitae sunt, inprimis a leonibus; adscribam saltem loca, quae, qui volet, inspiciat, et excutiat, sup. Π, 428. 487. 823. M, 41. 146. 299. Λ, 292. 414. 547. P, 281. 725. Σ, 161. E, 136. 554. N, 198. Θ, 368. Υ, 164.

Praestabat monere haec: primo in his comparationibus Homerum summam εὐάρμοστον esse assequutum; tum copiae poeticae genus hoc esse insigniter accommodatum, quia res sensibus facile possunt subiici.

Vnde autem Homerus leonum tam accuratam notitiam habuerit, si forte quaeras, cum in Graecia et Asia citeriore nulli sint leones, tenendum est Graeciam priscis aetatibus leonibus fuisse frequentatam, docere fabulas Herculis et Thesei; Thracia ad seriores aetates leones nutriuit. In Phrygia leones montes incoluisse, docent Cybeles sacra.

ἀρηϊθόωντα. Eustathius ait: „γρ. ἀρηϊθήτην, quod putes verius esse; est enim ἀάητος et alia. Probabat quoque Bentleius. Attamen υ constanter retinent codices. Quod multo magis me mouet, est, quod Apollon. Arg. II, 16 ἀρηϊθῆναι habet, et Schol. ad e. v. μαχέσασθαι. ἀπὸ τοῦ ἀρήνομαι· τὰ δὲ ἀρήσασθαι, ἀπὸ τοῦ ἀρῶμαι. Similia sunt τίνω, τίνω. πίω, πίνω. ῥύω, ῥύνω.

λέοντ' ὣς. ex solenni ratione esse debebat ὡς, vt est in Vrat. di. cum postpositum sit.

757. 758. ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι. similes sunt, aut hinc translati duo versus in Scuto Herc. 402. 3. 4 ὡς δὲ λέ-

ἐνταῦθα δὲ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, ἀπωκισμένην τῆς θαλάττης εἶναι τὴν παλαιὰν Ἴλιον, ὡς καὶ ὁ γεωγράφος δείκνυσιν. non tamen ac si Strabo etiam hoc argumento vtatur, sed disputat ille de situ veteris Ilii accurate XIII, p. 885 sqq. Verum disputata haec sunt a veteribus subtilius quam necesse erat. Quis haec per ludibrium dicta ad vnguem seuere exigat! et cur *κυβιστητῆρας vrinatores* accipiamus? sunt omnino *saltatores*, quales inducuntur Il. Σ, 604 — *κυβιστῆρες*. Townl. ed. Rom. quae vox et ipsa bona est, sed h. l. vitiosa.

Ceterum locus non vno modo potest pronuntiari. Potest ὡς νῦν — *κυβιστᾷ* exclamatio esse! et ἦ *καὶ* interrogatio.

752. *οἶμα λέοντος ἔχων, ὅς τε σταθμοὺς κεραΐζων.* „δαιμονίως τῇ εἰκόνι χρῆται, ait Sch. B. *μέλλοντα γὰρ τελευτᾶν λέοντι εἰκάζει ὑπ' ἀλκῆς καὶ προθυμίας ἔν τινι ἐφόδῳ ἀνῃρημένῳ.* Nimis acute! Ego contra vereor, vt haec comparatio sit satis consentanea: Cum leone in pectore sauciato et moriente quomodo commode comparari poterat Patroclus concitato gressu et impetuose ad Cebrionis caesi corpus spoliandum ruens? Erat saltem comparatio instituenda cum leone vulnerato, qui in eum, a quo percussus est, cum impetu irruit: quod facere leones vidimus sup. E, 136 sqq. inf. Υ, 164 sq. cf. Virgil. Aen. XII, 4 sq. vbi cf. Notam. Accedit, quod paullo post vs. 756 alia duorum leonum de praeda concertantium comparatio subiicitur. Vnde iusta suspicio oritur, tres hos vss. 752. 3. 4. esse emblema rhapsodi.

οἶμα λέοντος, ὅρμημα. Apollon. Lex. h. v. exposuit; sic de Achille *αἰετοῦ οἶματ' ἔχων* inf. Φ, 252. Inde *οἰμᾶν* X, 140. 308. cf. Etymol. in *οἶμα*.

σταθμοὺς κεραΐζων, vt iam E, 557.

753. *ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἔνθ' ἦ τε μιν ὤλεσεν ἀλκὴ* Apollon. de Syntaxi p. 155, 26 disputat de *ἔνθ' ἦ τε μιν*, et docet esse pro *ἑαυτοῦ*. Haerebat in *στῆθος ἔνθ' ἦ* Bentleius, qui nec medelam reperiebat, haerebam et ipse; in Excursu VII, ad lib. A. antequam perspexeram tripli-

770. Comparationem versari in ἐπιθορόντες ἀλλήλοις monet Sch. B.

771. δήουν. Alii ἐδήουν, vt edd. Flor. Aldd. ed. Rom. et inde Turneb. ἀάασαν. Eodem redit vtrumque.

772. ἀμφὶ Κεβριόνην. οὐκ ἐν αὐτῷ, monet Sch. A.

δοῦρα πεπήγει. Sic quoque Ven. At δοῦρ' ἀπεπήγει praefixum Schol. A. et habet cod. Harl. Vrat. b. d. A. At Bentl. laudat δοῦρε πεπήγει.

773. ἀπὸ νευρῆφι θορόντες. Scribunt et h. l. νευρῆφι. Verius est prius: de quo dictum ad Θ, 300. Et in loco huic simillimo N, 313 sq. ἀπὸ νευρῆφι δ' ἰὸς ἰσχίου θρῶσκον.

ἀπονευρῆφι vna voce edd. ante Turneb. et ipsa Rom.

774. πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξε. Sch. A. „Aristarchus per α, ἀστυφέλιξε" non potuit hoc esse nisi sphalma alicuius codicis Aristarchei. Ipse Aristarchus tale verbum vix procudere potuit. Vides tamen auctoritatem in qua Aristarchus habitus est. Vox non vno hoc loco occurrit; vidimus iam E, 437. add. X, 496. Et Apollon. ἐστυφέλιξεν, ἐκίνησεν. ἔδεισεν. ἐδίνησεν. ἐστρόμβησεν. Paria sunt in ceteris grammaticis.

ἐστυφέλιξαν Vrat. b. d.

775. ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης κεῖτο· ὁ δ' ἐν ἑῇ lectio Aristarchea: quam et hic deserendam esse arbitror et amplectendum id quod in Ven. B. Harlei. Lipsi. Mori. Vrat. b. d. Mosc. 2. ὁ δὲ στροφάλιγγι. Manifesta enim fit caussa, cur indocto metri metu ἐν intrusum fuerit. στροφάλιγγι, συστροφῇ. Sch. br. recte. et hoc reponendum in Apollon. Lex. pro ὑποστροφῇ. Firmat hoc Etymologus. In Hesych. est συστροφὴ κονιορτοῦ. Vox etiam inf. occurrit Φ, 503. Apollon. III, 758. IV, 140.

776. κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων. ※ „quod versus hinc in alteram Necyiam (Odyss. Ω, 40.) translatus est; non bene." Sch. A. additur: καὶ ὅτι Ἰακῶς λελασμένος, ἀντὶ τοῦ, λελησμένος· πρὸς τὸ ἐν καιρὸς αἴσχη, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐν καιρὸς αἴσχει." Vltima haec indocte; v. ad I, 378. priora non satis intelligo, quomo-

δὲ λελασμένος pro Ionico habitum sit. Supra E, 834 erat τῶν δὲ λέλασται, vbi pro dorico edebatur. Vidimus ibi vtrumque falso esse traditum a grammaticis; nam a λάθω fuit λέλασμαι, quod vulgo ἐλαθόμην.

Priora πεῖτο μέγας μεγαλωστὶ repetita sunt Σ, 26 et vterque versus iterum Od. Ω, 39. 40. Facere ipsum metrum dactylicum ad τὸ σεμνὸν notat Eustath.

777. Ὄφρα μὲν — variauit verba quae erant in locis Θ, 66 sq. Λ, 84 sq. At Bentl. sagaciter odoratur tres versus eodem ex loco Θ, 66. 7. 8. esse huc illatos.

778. τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός. Versus repetitus iisdem locis et O, 319. τόφρα μὲν ed. Rom. ipse Eustathius et Ven. et ἤπτατο vitium codd. Lipsi.

779. ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε, μετενίασετο quod habent Barocc. Lipsi. Cant. Vrat. b. d. A. et Eustathius. Mori tuetur νίσσομαι vt λίσσομαι. conuenit ceteris locis, in quibus vbique fere variat lectio νίασθε. νείασθε. νείσσετο. Etiam h. l. μετανείσσετο Ven. Townl. Variant tres codd. Vindob. μετανεισάσθε edd. — νίσσ et νείσσ. Harl. saltem deb. μετανεῖσθε. vt ale his ad I, 381.

βουλυτόνδε. Apollon. Lex. cum Sch. br. βούλυτος· ἡ δειλινή (vel δείλη·); ἡ ὀψία, ὅτε αἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων. cf. ad e. l. Villoiſ. Similia alii; et vox inde frequentata etiam aliis, vt Apollon. Arg. III, 1341.

780. ὑπὲρ αἶσαν· ὑπὲρ βίαν. τὸ πλέον μέτρου. καθῆκεν. Sch. Bl. Nihil conuenit satis. vt Notam et cf. ad Z, 487. 8. Δαναοὶ pro Ἀχαιοὶ Lipsi male.

781. ἤρωα ἔρυσσαν. ἐρύσθην male intulerat Turnebus, iterum eiecit Barnes. prouocans ad Cant. Barocc. add. Ven. al. Atqui hoc erat in edd. Flor. Rom. Aldd.

782. Τρώων ἐξ ἀνοπῆς copulam desiderabam; Τρώων τ' ἐξ. ſicque Vrat. b. A.

783. Μάτρωνλος δὲ Τρωσὶ κακὸν Φρονέων ἐνόρουσε. Π. δ' ἐν Τρωσὶ Vrat. d.

788. περὶ μὲν ἔσθορε σώρουσε Townl. Mosc. a. vn. Vindob. ἐσώρουσε quod is quidem iudicio meo praeferam. A 785 σφεδανὸν ἰάλλων. vt iam E, 502.

ἐπὶ δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνε. Sch. B. ἐπὶς ἐννέα iunxit. Sane argutari dicet, qui putant omnino nouem esse duodecies trinis inuersibus, quibus huius et viginti septem esse.

788. 789. ἡνίτε γὰρ τοῖ Φοίβος — ὁ μὲν τὸν τόνδε. „quod ad ternam personam iterum redit" scil. cum 787 ad secundam transsiliet." Sch. A. et B. hic etiam ad numerationem hoc valere obseruat. Eadem habet Eustath. τὸν ἑόντα. Vrat. d. vn. Vindob. pro τὸν τόνδε.

Ceterum quis fundus huic prodigio subesse videatur, dixi in Nota ad vs. 787. Koeppen illud ex eo repetit, quod Patroclus, incautius in hostes irruens et temere prouectus, repente se vndique ab hoste circumdatum sentiens obstupescit et torpet.

791. πλῆξέν τε aut πλῆξά τε, ex perpetuo vsu Homerico τε reposui, etsi hiatum illorem non habeo praeterquam Mosc. 2. vulgg. vbique στῆ δ' ὄπιθε, πλῆξεν δέ.

792. χειρὶ καταπρηνεῖ· χειρὶ πλατείᾳ καὶ διαστεταμένῃ Sch. B. κατεσταλμένῃ Sch. br. Proprie est *manu ad ictum demissa et impacta*. De vsu v. ad B, 414. χεῖρα κατὰ πρηνέα σοι iam Ω, 414. 398 occurrebat.

στρεφεδίνησεν δέ οἱ ὄσσε. Sch. br. περιεστρόφησαν αὐτοῦ οἱ ὀφθαλμοί, οἷονεὶ ἐσκοτώθησαν. Sch. B. περιενεχθέντα ἐστράφη et propius ad etymum Apollon. Lex. ἐνηέγκατο δὲ αὐτῷ ἐστράφη τὰ ὄσσε. vbi Villois. ex Quinto laudat XIII, 7 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ στρεφεδίνησαν. Cui quo conuenit lectio mss. Harlei. στρεφεδίμησαν. et Hesych. διεστράφη. ἐσκοτοδίνησεν. omnia ad vertiginem redeunt. Male duabus vocibus στρέφε δίνησεν Flor. et Ald. 1. Conjectum in Ald. 2. Rom.

795. αὐλῶπις τρυφάλεια v. ad Ε, 743. μάσθησεν δὲ κάρηνα. In ms. Lips. μ. δὲ οἱ κάρηνα. Ernesti addit: mesthen δὲ οἱ pronunciandum. Non vir optimus hoc subiecisset, si digamma notum habuisset.

797. *Ἱπποκόμοιο τέλυκα.* sic edd. et tuetur Sch. B. Aristch. A. monet *Ἱπτοκόμων* dici τὸν κομοῦντα (*curantem*) τὸν ἵππον, et scribendum esse *Ἱπποκόμων*. vt sit τὴν ἵππου κόμην ἔχουσαν (vt καλλίκομος ὕφικομος). Dicta vide ad M, 339 vbi vox primum lecta; inde saepius. v. 798.

798. *χάριεν τε μέτωπον.* Schol. Lips. et Eustath. ad h. y. monent de discrimine inter *χαρίεν* et *χάριεν*, apud Atticos, vt hoc *χάριεν* sit pro *χαριέντως*, contra quod peccauit Stephanus, qui h. l. *χάριεν* edidit; Herodiani hoc acumen est: occurrit quoque apud Etymol. et Ammonium. In Homero est *καλὸν, ὡραῖον*, „γρ. *χαρίεν τε πρόσωπον*." Barnes. puto quia hoc in Eustathio occurrit.

799. *τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν ἢ κεφαλῇ Φορέειν.* Dubitari potest de subiecto, sitne Patroclus an Hector? De hoc vulgo accipitur; sic quoque Apollon. de Synt. p. 156. vbi docet *ἤ* esse: Hectorem *Φορεῖν τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ*. At si ad *Ζεὺς δῶκεν* aliquis referret, esset illud: *τῇ αὐτοῦ κεφαλῇ, τοῦ Διός*. Etiam Eustath. *προαναφωνητικῶς· ὥστε οὐκ ἐπὶ πολὺ Φορήσει αὐτήν. At breuis honos ille futurus erat Hectori!* De *ῥύετο* v. ad vs. 542.

801. *πᾶν δὲ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγῃ.* ξ quod *πᾶν* pro *ὅλον*. Debebat aliud, idque grauius, moneri, inesse vitium metricum: *ἄγῃ* habet primam longam et fuit *μαγῇ* ergo scribtum esse debuit: *πᾶν δέ οἱ ἐν χερσὶν ἄγῃ*. v. ad Γ, 367 p. 526 in vno Vindob. non minus prane *ἐν χείρεσσιν ἐάγῃ*. Huc spectat Hesych. in *ἄγῃ — δοκεῖ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατεάγῃναι ὡς τὸ πᾶν δέ οἱ ἐν χ. ε.* Vrat. A. *χείρεσσ' ἐάγῃ*.

802. *ἔγχος — κεκορυθμένον.* deficit quod alibi additur, *χαλκῷ*, vel *αἴθοπι χαλκῷ*.

803. *ἀστὶς — τερμιόεσσα.* Occurrit h. l. et iterum Od. T, 242 *χιτῶνα τερμιόεντα* qui et Hesiod. *Ἔρ.* 535 occurrit. Manifestum fit, fuisse olim *τέρμις* vel *τέρμα*. Etiam Hesych. *τέρμι, τοῦ* et *τέρμιον ἔχοντος*. (etiam Etymol. Vox in Sophocle obuia ex Ἐρμείας. Iupiter rap. Etymol.) *τερμίεσσα, ἁρμοστόν, τέλειον*. Idem: *τερμιόεσσα*.

ἐν σποδῷ (leg. ἕως ποδῶν vt et Benil. emendat) ἀποτερματιζομένη. et τερμιόεντα, ποδήρη, καὶ εὔμετρον. τὸν μέχρι τῶν ποδῶν ἀποτερματιζόμενον. Apollon. Lex. τερμιόεντα. τὸν ποδήρη καὶ τερματίζοντα ὅλον τὸν χιτῶνα. (vltima temere affuta. Similis erat χλαῖνα ἐκταδίη K, 134) Schl. br. τερμιόεσσα. ποδήρης. ἡ ὅλον τὸν ἄνθρωπον ἀκέτουσα· μεγάλη. Et huc ſpectat Etymol. τερμιόεσσα. ἀπὸ τοῦ τερματίζουσα (f. ἀντὶ τοῦ, τ.) οἷον, μεγάλη καὶ τελεία. optime ποδηνεκὴς reddit Euſtath. h. e. quae vltima, *infima* corporis ſeu pedum attingit, vt iam O, 646 vidimus ἀσπίδα — ποδηνεκὲς ἔρκος ἀκόντων.

805. ἄτη. βλάβη. cf. ad T, 88. Dubito an ſcribam Ἄτη.

806. ὅτιθεν — βάλε. quomodo a tergo ictus fuerit, dubitari poteſt. Sch. B. Patroclum ſe ad Apollinem convertiſſe ait. Si tamen vtique hoſtibus circumdatus fuit facile a tergo potuit vulnerari.

στῆ δὲ ταφὼν, ſcil. quaſi θελχθείς. quod Euſtath. quoque mente habebat. De voce v. ad I, 193.

ὀξέϊ δουρί. Harlei. χαλκῷ. varietate ſollenni.

807. ὤμων μεσσηγὺ σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνήρ. ⊱ „quia Zenodotus ediderat σχεδὸν οὔτασε (ſcilicet ne βάλλειν contra vſum Hemericum dictum eſſet.) At Sch. A. addit: ἀγνοεῖ δὲ, ὅτι ἐκ βολῆς τέτρωται (vt ex 812 ἔφθη βέλος et ex 819 βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ, colligas; atqui et βέλος pro ἔγχος dici potuit; et paullo poſt Euphorbus ἥρπαξε δόρυ ἐκ χροὸς, βεβλημένος autem eſt generalius vocabulum.) μεσσηγὺς σχ. Margo Steph. Euſtath. adde Mori. Townl. Vindob.

Δάρδανος ἀνὴρ iam vidimus B, 701.

808. Πανθοΐδης Εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐνέκαστο. „γρ. Πανθοΐδης. Barnes. ἡλικίῃ Vrat. A. repugnante vſu Homerico: v. Ξ, 124. N, 431.

810. καὶ γὰρ δὴ τότε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων. ⊱ „quod mos Achiuorum fuit de curru pugnare: ἐφ. (verba etiam Euſtath. habet) ἐσφαιρωμένοις ὅπλοις χρωμένοις, καὶ ἀνατρέπειν ἐκ τῶν ὀχημάτων.“ Hoc

σύνηθες fuiſſe Achiuis nouimus iam innumeris exemplis. Quorſum tandem, aut vnde grammaticus id nunc demum monere potuit? Tum quaenam ſunt haec ἐσφαιρωμένα δόρατα? Non potuit *pila* declarare; nam iis Achiuos vſos eſſe nusquam alibi memoratum nouimus. An σφαιρῶν ipſi eſt, haſtam contorquere, circumagendo? Grauius eſt alterum Scholion: „καὶ γὰρ δή ποτε διὰ τοῦτ αἱ Ἀριστάρχου· καὶ γὰρ δή τότε ὡς τῶν τότε μελετώντων τὴν τοιαύτην ἄσκησιν, ὥστε τὸν ἀντελαύνοντα ἀναστρέψαι (leg. ἀνατρέψαι) ἀπὸ τοῦ ὀχήματος.“ Qui haec adſcripſit, vim lectionis Ariſtarcheae, quae etiam in vno Vindob. occurrit, parum aſſequutus fuerat. Retrahenda ſunt ad eandem lectionem ſequentia: ὁ δὲ Διονύσιος, οὐκ ἐπὶ μελέτης, ἀλλ' ὅτι ἀνεῖλε πρῶτος εἰς πόλεμον παραγενόμενος.“ Eſt Dionyſius Thrax, ſaepius abſolute Dionyſius laudatus. Scilicet ex vulgari lectione ποτε, καὶ γὰρ δή ποτε neceſſe eſt *iam ante bellum*, in certaminibus (ἐν ἀγῶσι), aliquando viciſſe Euphorbum. Atqui certaminibus non conuenit βῆσεν ἀφ' ἵππων. quod eſt: ἀπεβίβασε, κατεβίβασεν ἀφ' ἅρματος, *deturbauit* haſta petendo, ἔγχει ὀρεξάμενος. Sic ſup. E, 163. 164 ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς βῆσε. κακῶς — Nec vero in certaminibus *pugnae* factae, ſed *curſus curules*. Tum nullus eſt nexus commodus ſententiarum vſ. 810. 811. „*Aliquando ille viginti viros de curru deiecerat, veniens primum cum curru et diſcens pugnam.*“ Mirari ideo licet, Ariſtarcheam lectionem fuiſſe vulgo vbique neglectam, τότε, e qua ſenſus verus prodit: *Euphorbus, inſignis ille — nam etiam tum*, in hac pugna, *viginti viros ex Achiuis iam de curribus deturbauerat*, etſi *primum ille curru vectus in pugnam progreſſus et tiro*, prima rudimenta militiae edens. Nam eſt διδασκόμενος (περὶ τοῦ) πολέμοιο, non διδαχθείς· ſiue, vt in Schol. A. ſubiicitur, πεῖραν λαμβάνων. πόλεμον δὲ τὸν ἐν Ἰλίῳ φησί· νέος γὰρ ἦν, ὡς ὁ ποιητὴς φησι. Sch. br. ἐκμανθάνων τὰ τοῦ πολέμου ἔργα. Simile eſt εἰδὼς μάχης.

811. σὺν ὄχεσφι posse vtrinque, et antecedentibus et sequentibus (quod Sch. br. faciunt) iungi, ait Sch. A. haud dubie recte antecedentibus.

812. ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος. ξ sine Scholio: quod respexit τὸ βέλος· cf. ad 807.

813. οὐδὲ δάμασσ'. „γρ. οὐδ' ἐδάμασσ'" Barnes. Sicque ed. Rom. Cant. Vrat. A. Mosc. 2. et ipse Ven.

αὖθις et αὖτις et h. l. variat; in Mosc. 2. et Cant. erat αὖτις.

814. ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον. Vrat. A. βέλος. e glossa. οὐδ' ὑπέμεινε. ὑπόμεινε vitium est Ald. 2. non lectio.

816. Πάτροκλος δὲ θεοῦ. Versus omissus in Vrat. d. sed scribentis vitio ex iterato Πάτροκλος.

819. ἄψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ. ξ Scholion iterum spectauit ad βεβλημένον. cf. ad 807.

820. ἀγχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε. In Vrat. d. et vno Vindob. ἀ. δέ οἱ. De οὗτα vltima breui in verbis: οὗτα δὲ δουρί, v. sup. ad Δ, 319. N, 192.

821. διαπρὸ vna voce et h. l. Rom. al. pro διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε. vt sup. 309 et passim.

822. ξ ἡ διπλῆ, ὅτι ἐκ τῶν τοιούτων ἀπεκδέξαντο (leg. ἀπεδέξαντο) οἱ γλωσσογράφοι τὸ δουπῆσαι, ἢν ἀνθ' ἑνὸς, (alieno loco hoc positum) ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν. ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι οὐκ ἐπὶ παντὸς θανάτου τάσσει τὴν λέξιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ πυκτευόντων (pro πιπτόντων?) διὰ τὸν παρακολουθοῦντα φόβον (leg. ψόφον), ἐκ τῶν ὅπλων Sch. A. Partem agnouit Apollon. Lex. δουπῆσαι. ψοφῆσαι. ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος, ἀποθανεῖν πεσόντα ἐν πολέμῳ. ὅθεν καὶ τὸ, δεδουπότος Οἰδιπόδαο (Il. Ψ, 679) ἀκούει ὁ Ἀρίσταρχος, ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένου. Similia Etymol. in δοῦπος. Eustath. ad Od. M, 443. Vox iam saepe occurrerat; statim Δ, 504. Mirum itaque, nunc demum ad h. l. a grammatico hoc memorari. Scilicet fuere grammatici, qui singulos libros commentariis illustrarent non totum carmen.

ἤκαχεν. ἐλύπησε Sch. br. Apollon. Lex. Hesych. Ex ἄχω. ἀκάχω. Iam vidimus sup. Π, 16. Θ, 207. N, 344.

823. ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα. ἰσχυρὸν Sch. B. ἰσχυρόν, μέγαν, Sch. br. scil. quatenus οὐ κάμνει, *viribus non deficit, adeoque, non vincitur*, ἀκαταπόνητος. ἀκοπίαστον reddit Apollon. Lex. vbi ἠέλιον ἀκάμαντα, Il. Σ, 239 illustrat. Aprorum et leonum pugnam in Herculis clipeo memorat expressum Hesiod. 168 sqq. quod iam Koeppen notauit.

824. ὥτ' ὄρεος. iam editum erat in Rom. idemque exhibent Ven. Lipſ. Harl. Townl. Vrat. b. d. A. Mosc. 2. vn. Vindob. Vulgg. τώ τ' ὄρεος.

825. ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω. πιέμεν ex Rom. emendatum sicque libri. At πινέμεν edd. Flor. Aldd. cum binis Vindob. πίδακος ἀμφ' ὀλίγης. postrema vox non temere adiecta est; quia non sufficit siti amborum exstinguendae.

827. ὡς πολέας πέφνοντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν. „πέφνοντα. ita et Aristarchus ediderat, at Tyrannio πεφνόντα. vt sit Aoristus.“ Nimirum sententia postulat tempus praeteritum; Hector interimit Patroclum *qui* iam *interfecerat*. Sic et scripserat Tyrannio καταπεφνών, at Aristarchus καταπέφνων, Il. P, 539 κῆρ' ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ καταπέφνων. Longa est disputatio Schol. A. qui Tyrannioni accedit. At alii πέφνων exceperunt regula, et pro Aoristo quidem habuere, πέφνων tamen, non πεφνών, scripsere; etsi ἐλθών in contrarium laudari possit; v. Etymol. in βαλών et in ἔπεφνεν f. ἔπεφνον. (atqui ἐλθών est ex ἦλυθον, ἐλυθών. ita debuisset esse ἐπέφενον. πεφενών, πεφνών) In tam grauibus rebus scilicet occupatum esse necesse est, si semel in grammaticam descendas! At mihi notabile vitium hoc, quod iam Aristarchi, nec modo Tyrannionis, aetate de Aoristis, diuersa pronuntiatione discernendis, actum est.

828. Ἕκτωρ Πριαμίδης — ξ Scholion excidit; puto cum respectu ad sup. 807. σχεδόθεν βάλε. vt h. l. σχεδὸν ἔγχει θυμὸν ἀπηύρα.

829. καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα b Ven. receptum, assentientibus Lipsi. Barocc. Cant. Mori. Vrat. b. Mosc. 2. vn. Vindob. Antea editum πτερόεντ' ἀγόρευε.

830. πόλιν περαίζεμεν ἀμήν. H. Stephanus intulerat ἀμήν, quod alii habent, ipse Ven. At probabilior altera ratio; Aeoles enim, h. e. antiquiores, asperum recusasse aiunt. cf. ad Z, 414. ἀμῖν Cant. ἄμμιν Harl.

831. ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας iam Z, 455 lectum.

834. τάων δὲ πρόσθ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν. „ὀρωρέχαται ποσὶν ἵπποι. Sch. br. ἐκτείνονται τρέχοντες, ὁρμῶντες. Sch. B. ὁρμῶνται ἢ ἐκτέτανται. Vt: τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι sup. Π, 375. De voce ὀρέγεσθαι, *extendere se* v. ad Δ, 307. cf. Λ, 26 vbi serpentes ὀρωρέχατο προτὶ ἐειρήν. Occurrit in Hesychio ὀρωρέχατο et ὀρωρέχαται et cum his ἐπωρορέχαται, ἐπικεκλιμέναι ἦσαν. vnde Bentleius: „an legerat τάσσ' ἐπορωρέχαται? vix puto.

De τάων δὲ πρόσθ' Koeppen monet, non esse *pro matronis;* sed proprio sensu esse accipiendum *stantes ante eas:* vt N, 440. *ne tu ad eas perueniας.* re scilicet ad oculorum sensum reuocata. quod nos dicimus, *ego eas tueor.*

836. ὅς σφιν ἀμύνω ἦμαρ ἀναγκαῖον. sermone antiquo ἦμαρ pro conditione vt 832 et al. et ἀνάγκη de seruitute. δοῦλοι ἀναγκαῖοι Od. Ω, 209. Hesych. ἦμαρ ἀναγκαῖον. τὴν εἰς ἀνάγκην δουλείας ἄγουσαν — Sch. B. τὸ εἰς ἀνάγκην ἀγῶνος (leg. ἄγον) ὃ καὶ δούλιον ἦμαρ. Amplexi sunt hoc Tragici. ἀνάγκη de herili imperio iam vidimus Z, 458 κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη.

ἔδονται pro futuro. ἔδωνται habet Eustath. Dictum autem barbaro more ὃς δ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται pro σὺ ἐνθάδε κείσῃ.

837. *οὐδέ τοι χραίσμησεν. οὐκ ἐβοήθησε.* De voce v. ad A, 242. *οὔτοι* Vrat. d.

838. *ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι. ὅς που* et 842 *ὥς που. οὐ γὰρ εἰδὼς λέγει, ἀλλὰ στοχαζόμενος, ὡς ἐν ἠθοποιίαις,* recte Euſtath.

πού σοι. Barocc. Harlei. Vrat. A. Vindobb. edd. Flor. Aldd. Mutatum in *πού τοι* ex Rom.

ἐπέτελλεν Cant. Harlei. Vrat. A. vn. Vindob. quod vſitatius eſt. Occurrit tamen alterum quoque, vt Δ, 301.

839. *Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε. ἱπποκελευστὰ* em. Bentl. et h. l. vide ſup. ad Π, 126.

840. *νῆας ἀνὰ γλαφυρὰς, πρίν γ' Ἕκτορος.* Sic *νῆας ἀνὰ γλ.* vulgg. At *ἐπὶ* Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. A. Moſc. 2. Ipſe Ven. *πρὶν Ἕκτορα* ſine *γ'* Barocc. Cant. Vrat. b. et d. Moſc. 2. vn. Vindob.

842. *ὥς ποῦ σὲ προςέφη.* „οὕτως διὰ τοῦ ἐ προςέφη." Sch. A. quid igitur aliud fuit lectum? ſcil. *σοι,* quod erat in Flor. emendatum in Ald. 1.

σοὶ δὲ Φρένας ἄφρονι πεῖθε. σοὶ δ' οὐ Φρ. Harl. Vrat. A. quod Erneſti putabat ſenſum deſiderare. Verum totum locum animo haud tum tenuiſſe videtur, cum hoc pronuntiabat.

843. *ὀλιγοδρανέων* vidimus iam O, 246.

845. *οἵ μ' ἐδάμασσαν. δαμασθῆναι ἐποίησαν* Sch. B. *οἵ με δάμασσαν* e Townl. recepi.

847. Laudat verſum Plutarch. de laude ſui p. 541 C. recte nunc Patroclum virum alias moderatum, nunc fortuna iniqua oppreſſum *μεγαληγορεῖν.* Excitat quoque vſſ. 847. 848. Lucian. Paraſ. 47. An vero thraſonica haec *τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι,* vere ab ipſo Homero profecta ſint, cum ſententia tam ſplendide enuntiata eſſet ſuperiori verſu, iudicet quilibet pro ſe.

848. *πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο* dedit Venetus, firmatum per Lipſ. Townl. Mori. Barocc. Vrat. b. d. Moſc. 2. duo Vindob. Gregor. de dial. p. 189. ed. Flor. Aldd. mutatum in *πάντες ἂν* ex ed. Rom. Ita et ap. Lucian.

de Parasito c. 46. legebatur; etsi nunc mutatum. πάντες κ' αὐτίκ' Cant. Vrat. A.

At quod sequitur ὄλοντο ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες, etsi vbique legitur, etiam in Luciano, hiatum habet ab Homero alienum: etsi ille habet h. l. quo excuses, quod in fine Hemistichii, subsistente pronuntiatione, occurrit. Versus hi duo, vna cum binis sequentibus, mihi semper displicuerunt; male enim iuncti sunt et vincti cum antecedentibus: τοιοῦτοι sc. *qualis tu es.* Bentl. emendabat μεῦ. quod ipse in Homerum infert: non enim in eo occurrit. Possis melius emendare ὄλωνται ἐμῷ. vt sup. Θ, 34 οἵ κεν — ὄλωνται. *qui perituri sunt*; non tamen satis commode id fieret post ἀντεβόλησαν.

849. ἀλλά με Μοῖρ' ἐλοκὴ. — Versu hoc in omen verso vsus est Brutus ante pugnam ad Philippos: Appian. Civ. IV, 134. Plutarch. in Bruto p. 995. B. Valer. Max. I, 5, 7 versu appositio.

Vs. 849 850. mera sunt repetitio. Et vnde ille norat Euphorbum se vulnerasse. Et tota oratio est ieiuna.

850. ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις. ξ „ἡ ἀπλῶ πρὸς τὸ ζητούμενον. τέσσαρας γὰρ προειπών, (Μοῖραν, Apollinem, Euphorbum; potuisset quintum, *Iouem*, ex 845 addere.) ἐπιφέρει· σὺ δέ με τρίτος" Sch. A. Multum laborant grammatici et plura afferunt Sch. A. B. br. Eustath. inter quae vnum est, vt refingant: ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος τρίτατος. σὺ δέ μ' ἐξεναρίζεις. Barnes plura ipse finxit, tanquam in codd. lecta. Simpliciter dicendum erat: Μοῖραν non memorari, quippe quae ipsam mortem fatalem, ipsum commune hominum fatum, quo moriendum est, designat. Etiam obseruari potest, *Fatum* nunc pro *Ioue* 845 memorato poni. „γρ. σὺ δ' ἐμὲ Barnes. Saliem hoc praeferam, quia ἐμὲ vim habet.

852. οὔ θην οὐδ' αὐτὸς βέῃ. βέῃ hic et Ω, 131 pro βήσῃ praesens pro futuro a βέομαι, βάω, βέω, *incedo*, vitae instituto vtor, *viuo*. ζήσεις. βιώσῃ Eustath. βιῶσῃ Schol. Exc. cf. ad Ο, 194. dicta. βήῃ Vrat. A. In Hesych. est βεῖῃ. ζήσεις. βιώσεις. βιῶσῃ. πορεύσῃ (vt pro πο-

ρευθῇ cum viris doctis legere malim.) Fuit puto βέῃ. et ſpectat gloſſa ad locum noſtrum.

οὔ θην v. ad Θ, (VIII) 448.

854. χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος. ζήτημα fuit et hic. v. Sch. A, B. e quibus nonnulla Euſtath. appoſuit, quomodo Patroclus nouerat id, quod futurum erat, vt Hector ab Achille occideretur." (Dicas, facile hoc ex ipſa re praeuideri poterat, vltum iturum eſſe Achillem amici caedem.) At iam veteres agnouerunt in hoc et altero loco de Hectore X, 358. 9. 360 vim vaticinandi animae corporis vinculis iamiam ſoluendae: ὅτι, ὅταν ἀθροισθῇ ἡ ψυχὴ ἐξ ὅλου τοῦ σώματος πρὸς τὸ ἐκπριθῆναι μαντικωτάτη γίνεται, cauſſa ſane parum idonea. Arripuit hoc Plato in quo Socrates: (Apol. S. p. 39 C.) καὶ γάρ εἰμι (ἥδη) ἐντεῦθα ἐν ᾧ μάλιστα ἄνθρωποι χρησμῳδοῦσιν, ὅταν μέλλωσιν ἀποθανεῖσθαι. Interpretati id ſunt Platonici ex eo, quod liberata anima a corpore θειοτέρα γίνεται πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀναδραμοῦσα. Verba petita eſſe videntur ex Artemone Mileſio qui laudatur ἐν τῷ περὶ ὀνείρων. v. Artemid. II, 49. Etiam Ariſtoteles notionem diuinae originis animae ex his praeſenſionibus intellectam eſſe aſſeuerauerat: docente Sexto Emp. p. 553.

855 — 858. Verſus hi quatuor iterum leguntur infra de Hectore moriente X, 361 — 4.

856. ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἀϊδόσδε βεβήκει. ξ- „quod ῥέθη Homero ſunt πάντα τὰ μέλη." Schol. A. Eadem obſeruatio, repetita inf. ad X, 68 vbi vide, et ap. Platon. de Rep. III pr. Apollon. Lex. h. v. Heſych. Suidas h. v. et diſertius ap. Etymol. Adde Schol. Lycophr. 173. Scilicet in Tragicis occurrit τὸ ῥέθος, τὰ ῥέθη, de ſingulis corporis partibus, vt ſit πρόσωπον, παρειὰ, τὸ σῶμα, v. Heſych. et Suidam. res illuſtrata a viris doctis ad vtrumque; cf. Toup. ap Suid. To. III p. 134.

Ἀϊδόσδε βεβήκει. εἰς Ἅιδου δῶμα. Vrat. A. vn. Vindob. ἄϊδος δ' ἐβεβήκει. Homerus animam, aeris modo attenuatam, in loca infera deferri ait, non in aerem reſolui aut diſſolui, vt interpretati ſunt nonnulli, vt Olym-

piod. ad Phaedon. Plat. ap. Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 80.

857. ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἦβην. Etsi satis compertum non sit, quaenam sit vera lectio, reposui tamen ἀνδροτῆτα, tanquam codicum et grammaticorum lectionem; quod sequendum esse statuo, quoties res ad liquidum perduci nequit: etsi, si vel maxime ea vox vere a poeta profecta sit, eam aut ἀνροτῆτα, aut ἀδροτῆτα pronuntiatam esse persuasum habeo; nam vt ανδρο duarum breuium syllabarum loco haberi posse credam, nemo me adducet. In ἀδροτῆτα maxime inclinat animus pro ἀνδροτῆτα. Sed videamus accuratius.

ἀνδροτῆτα scribunt codd. antiquiores Townl. Lipsi. Ven. cum aliis minoris auctoritatis, vt codd. Vindob. Vrat. A. et edd. Flor. Aldd. 1. Rom. Porro Schol. B. et Schol. Lipsi. alii, cum Eustathio, quos statim memorabo, quando de interpretatione quaeretur. Loca, in quibus occurrit vox, sunt tria, ex his duo iisdem verbis, hic Π, 857 et X, 363 tum Ω, 6 Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠῦ. Variat vbique scriptura, nisi quod X, 363 codices omnes, quos noui, in ἀνδροτῆτα consentiunt, in reliquis duobus locis saltem vetustiores. Schol. Ven. A. nihil vsquam monet; At Schol. B. ad nostrum locum: ἀνδροτῆτα δὲ οὐ τὴν ἀνδρείαν, ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ἀνδρὸς Φύσιν. ἀνδρείαν γὰρ οὐ καταλείπει, ἀρετὴν οὖσαν ἰδίαν. Hoc est acute nugari: ipsum adiunctum ἦβη docet, quod ipsa res iubet, esse ἀνδροτῆτα, vim quae animat et vires corpori dat. Partem ex his habet Eustathius. Apollon. Lex. ἀνδροτῆτα. ἀνδρειότητα. Et Schol. br. cum Etymol. ἀνδροτῆτα, ἀνδρείαν. hoc et Hesychius altero loco.

ἀδροτῆτα habent codd. Mori. Cant. et recepit Ald. in ed. sec. scriptum tamen ἀδροτῆτα cum leni; retinuit Turnebus, at Stephanus iterum in marginem reiecit, iterum renocauit Wolfius. Ducitur ab ἀδρὸς, παχὺς, εὐτραφὴς, estque ita non male accommodatum Patroclo,

inprimis quia iunctum est cum ἦβη. Hesychius altero loco: ἀδρότης. δύναμις. μέγεθος.

Versus passim laudatur; nihil tamen inde licet colligere, quandoquidem et ibi codices variant. Ap. Aristid. Quint. lib. II. p. 84 ἐς ἀνδρότητα legitur, est tamen ἀδρότητα in cod. Oxon. Apud Platon. de Rep. III pr. ἀνδροτῆτα editur, etiam in edit. pr. Plutarchi de aud. poet. p. 15 C.

Variat quoque tonus in hac voce, quoties versus legitur, in codd. et edd. vt modo ἀνδροτὴς, modo ἀνδρότης fit, eodem modo vt δηϊοτὴς et δηϊότης; quod docent Etymol. et Eustath.

Pro ἀδρότης grauiora sunt argumenta ex re, vt ante dixi, robur et iuuenta, ἀδρότης καὶ ἦβη. etsi dici potest ἀνδροτῆτα poetam pro ἠνορέην dixisse, robur virile. Ab ἀνὴρ fit ἀνδρεῖος, vnde ἀνδρειότης. At Homerus voc. ἀνδρεῖος ignorat. Defendit quoque ἀδρότης vir doctus, Payne Knight p. 31. Virgilius *indignationem* animae tribuit ex hoc ipso quod ἦβην relinquebat, an et respectu ad ἀδροτῆτα habito? *vitaque cum gemitu fugit indignata sub vmbras.*

858. τεθνειῶτα. Sch. A. Aristarchus. τεθνηῶτα. vt ille vbique. Est quoque hoc in mss. Mori. vno Vindob.

860. τίς δ' οἶδ' interpolatum est. Fuit τις ϝοιδ'.

861. Φθήῃ habet Venetus; et cur hoc reuocauerim, dictum ad E, 598. alii Φθήῃ, nec hoc male edd. habent: cf. sup. ad 94. 96 θήης. Φθαίῃ Cant. Harl. at Eustathius: Φθαίῃ ἤγουν Φθήῃ. ὁμοίως τῷ σταίῃ, στήῃ. βαίῃ, βήῃ. „γρ. Φθείῃ." Barnes. Φθαίῃ agnoscebat noster sup. K, 368 vt Z, 432 θείης, vbi alii θήης exhibent.

863. εἴρυσε, λὰξ προσβάς. λὰξ πρόβας Lips. corrupto metro f. προβιβάς, vt est in Vrat. A. alterum, quod habemus, iam vidimus E, 620.

866. ἦεν γὰρ βαλέειν. versus supra lectus vs. 383.

867. ἵπποι ἄμβροτοι. ἄβροτοι Townl. vn. Vindob.

EXCVRSVS AD LIBRVM XVI (Π)

EXCVRSVS I

de Harpyiis

Π, 150. 151. *τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.*

De *Harpyiis* nolo repetere ea, quae ad Apollodorum et ad Virgil. Aen. III. Exc. VII. apposui; non quasi rem omnem me ita constituisse putem, vt nihil magis; verum, quod in liberali hac disciplina nostra facere licet cuiuis, vt ea, quae obseruauerit quaeque secundum ista ipse statuat, ingenue exponat, eaque cuiusuis alterius iudicio liberali et aequo expendenda relinquat.

Hoc mihi liquido constare videtur, primam notionem Harpyiae fuisse turbines et procellas vehementiores in personam mutatas; eodem modo, quo Typhonem priscus sermo progenuit. Attributa iis sunt conuenienter ea, quae terrorem facere possint; serius multis modis aucta et variata. Hoc loco vna, *Podarge*, memoratur; ediderunt duas alii, quarum nomina sunt Ἄελλὼ et Ὠκυπέτη, naturam turbinum respicientia, Hesiod. Theog. 267. Apollod. 1, 2, 6. Quod autem Harpyia in pratis pasci et equos partu edidisse narratur: ab antiquo vsu loquendi profectum esse potest, quo celeritas equorum declararetur, si a ventis ac procellis equos prognatos esse dicerent; si vero tales natales tribuebantur, necesse erat, etiam parentes, matrem saltem, equina specie fuisse credere. An alata fuerit Podarge; ex Homero non apparet; verum ex Hesiodeo loco: *αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ ὠκυόῃς ἅμ' ἕπονται ὠκείῃς πτερύγεσσι, μεταχθόνιαι γὰρ*

κάλλον. de ſoleis vtique ei induendis non cogitarunt boni illi viri. Cum ſint in eodem Heſiodo ἠΰκομοι, credere licet, feminarum ſpeciem eas habuiſſe; in Homero non aeque hoc apparet; at κοῦραι ſunt in Od. Υ, 77. ſed ibi diuerſa eſt ſpecies earum quam h. l.; non paſcuntur, ſed volant et Pandarei puellas rapiunt; eaedem paullo ante v. 66 appellatae puellae. Annon patet vel hoc exemplo, genus hoc mythorum, quod poetico ornatui inſeruit, ex priſco more loquendi, quem ſymbolicum appellare licet, cum notiones per rerum formas efferunt, diuerſum eſſe ab iis mythis qui antiqua fama accepti erant?

Cum tam foeda et ad ipſum ſenſum abominanda narratio ſit, loco noſtro, Podargen equam a Zephyro eſſe furto oppreſſam: Koeppen ingenioſe ſuſpicabatur cum Ventos equis vehi ſolitos legamus, Zephyrum vſum eſſe Harpyiis equis, vt Sol, Eos, Lucifer, equis feruntur; et ipſe Zephyrus ap. Eurip. Phoen. 220. et Eurus ap. Horatium. Ita dicendum foret, vſ. 150 Ζεφύρῳ ἔτεκε, *in Zephyri gratiam* equa peperit, tanquam domini. Sed hoc eſt nimis argutum, et refellitur vſu loquendi in τεκεῖν τινι. Habet potius locum hoc, Zephyrum in equum mutatum Podargen compreſſiſſe: vti alio loco, Il. Υ, 223. 4. Erichthonii equas.

Tandem ad Oceanum Podarge equa paſcebatur: hoc eſt ad Occidentem: quod nullam aliam cauſſam habuiſſe videtur, quam quod a priſcis hominibus in his terrae finibus, ſub Noctis et Inferorum confinia monſtra fere collocari ſolebant, vt paſſim notatum eſt ad Apollodorum et Virgilium. v. c. Heſiod. Theog. 274 ſq. Heſperides. Seriores credidere, ad opinionem reſpici, qua putarunt equas e Zephyri flatu concipere, quia eum ore hiante excipiunt aeſtuantes; qua de re v. Virgil. Ge. III, 270. ſq.

Quod ad Achillis equos attinet, eos a Neptuno Peleus acceperat, inf. Π, 381. Ψ, 277 ſq. Apollod. III, 13, 5. Achille caeſo lacrimati ſunt et avolare voluere ad

patrium ſolum, ὑπὲρ Ὠκεανοῖο ῥοὰς καὶ Τηθύος ἄντρα, verum ſeruati ſunt Neoptolemo: Quintus III, 740 — 762 cum eo autem in Elyſium abierunt.

EXCVRSVS II

de Iouis Dodonaei religione ſecundum Homerum eiusque Interpretes veteres.

Π, 233. 4. 5. *Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων, Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι.*

Multa de oraculo Ionis Dodonaeo disputata ſunt, inprimis ſecundum fragmentum Stephani Byz. a Iac. Gronouio editum et illuſtratum, iuſtis quoque commentationibus, in his ab elegante et docto ſcriptore des Broſſes. (*Mémoires de l'Acad. des Inſcr.* Το. XXXV.) Nos tantum Homerica curamus. Ex his diſcimus haec: Iouem Dodonaeum ad religiones Pelasgorum ſpectaſſe, ſacra curaſſe Sellos, homines auſtero vitae genere vſos.

Grammatici A. B. (e quibus partes excerptae extant in Schol. br. Schol. Lipſ. Victor. Leidenſ. ap. Valken. ad Ammon. p. 246 et Diſſ. de Scholiis p. 124 ſq. add. Euſtath. Primo tamen loco antiquiores hiſtorias collegit Strabo VII, p. 504.) obſeruant haec: in Hyperboreis ſitam eſſe Dodonam et duas fuiſſe eo nomine vrbes: „Δωδωναῖε· ἐν χώρῳ τῷ Ὑπερβορέῳ, τῇ Δωδώνῃ, τιμώμενε.“ Sane non niſi aetate antiquiſſima Epirus pro regione Hyperborea haberi potuit, quando omnes ad boream Graeciae ſitas vrbes eo nomine appellabant. „Δωδῶναι δὲ δύο· ἡ μὲν Θεσσαλίας, ἡ δὲ Μολοσσίας.“ Ex Stephano Byz. diſco, Philoxenum ita tradidiſſe: Φιλόξενος, ὁ τὴν Ὀδύσσειαν ὑπομνηματίζων. ſcilicet ad Odyſſ. Ξ, 327. 8. et T, 296. 7. Moloſſiae debuit haberi Dodona noſtra Epiri: quae igitur eſſe potuit altera Theſſaliae?

Sane priſcis temporibus nulla fuit Epiri et Theſſaliae disiunctio; inter populos e Theſſalia ductos vidimus in Recenſu lib. II, 750 etiam Dodonaeos; erat igitur Dodona tum Theſſalicis locis accenſa; v. Obſſ. ad e. l. Pelasgici populi habitabant diſperſi nec ſemper iisdem ſedibus, Moloſſi quidem in montibus ad occidentem: itaque eadem Dodona in Moloſſia ſita; eoque modo ex vna Dodona a ſerioribus fingi potuere Dodonae duae, alia Theſſaliae, alia Moloſſiae. Adoptarunt tamen hoc duplicis Dodonae commentum alii, vt Dodonam noſtram Theſſaliae vrbem haberent, (cf. Stephan. Byz. p. 320) cum alioqui mirum videretur, numen peregrinum Epiri a Theſſalo homine appellari. Ipſe Apollon. Lex. Δωδωναῖε· ἐπιθετικῶς ὁ Ζεὺς ἀπὸ Δωδώνης τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐν ᾗ ἱερὸν αὐτοῦ. Theſſaliae quoque nomen latere ſuſpicor in corruptela apud Stephan. Byz. „eſſe et aliam Dodonam ἐν Ἰταλίᾳ. immo ἐν Θετταλίᾳ. Inter eos, qui huic errori obuiam iuerunt, fuerat *Epaphroditus*, ἐν τῇ Π τῆς Ἰλιάδος apud Stephan. Byz. in Δωδώνη, vbi ſequitur: ἐπικέκληκε δὲ Ἀχιλλεὺς τὸν ἐν Θεσσαλίᾳ γειτνιῶντα θεόν. Expunge ἐν. voluit dicere deum, cuius templum in vicinia Theſſaliae eſſet: ὡς καὶ ὁ Πάνδαρος (non Πίνδαρος) εὔχεται τῷ Λυκηγενεῖ, καὶ ὁ Χρύσης τῷ Σμινθεῖ. Pandarum reſpicit precantem ſup. Δ, 101. Fuit Epaphroditi ὑπόμνημα τῆς Ἰλιάδος. Apud Etymol. in Γάργαρος laudatur Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι Θ' Ἰλιάδος.

Sequitur in Schol. A. τινὲς δὲ, Δωδώνην τὴν γῆν, παρόσον πάντα δίδωσιν. ineptum acumen grammaticum, Dodonam dictam eſſe ἀπὸ τοῦ διδόναι. in quod iam Apollodorum incidiſſe diſco e Stephano Byz. ὅτι δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθά. Πελασγικὸν δὲ, ὅτι γῆς πέλας ἐστί, in Fragm. p. 1043. Alii iunxerant ἀναδωδωναῖε, παρὰ τὴν ἀνάδοσιν τῶν ἀγαθῶν. Nugae hae auctorem habuere Cleanthem, vt Plutarch. de aud. poet. p. 31 E. docere poteſt ἀλλὰ τὴν μὲν Κλεάνθους παιδιὰν παραιτεῖσθαι δεῖ· κατειρωνεύεται γὰρ ἔστιν ὅτε, προσποιούμενος ἐξηγεῖσθαι τὸ· Ζεῦ πάτερ Ἰδηθεν μεδέων· καὶ τὸ Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε. κελεύων

ἀναγινώσκειν ὑφ' ἓν, ὡς τὸν ἐκ τῆς ἐγῆς ἀναθυμιώμενον ἀέρα διὰ τὴν ἀνάδοσιν Ἀναδωδωναῖον ὄντα. Fuere qui Iovem Dodonaeum etiam νάϊον dictum affererent: ὁ δὲ Δωδωναῖος καὶ νάϊος. ὑδρηλὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. de quo multa disputat Valken. de Scholiis p. 126 etsi non intelligo, vnde sic Δωδω natum credere potuerint; sed natus, puto, error ex scriptura lacunosa . . . . ναιον, quam alii inutili doctrina exornarunt; certe ad Homerum ea nihil faciunt. Appellatus quoque est *Bodonaeus*, et ita scriptum h. l. οἱ δὲ γράφουσι Βωδωναῖε. ex antiqua, puta, pronuntiatione, Aeolum aiunt, vt Δελφοὺς dixere Βελφούς. at in Scholiis additur: πόλις γὰρ Θεσσαλίας ἡ Βώδων, οὗ τιμᾶται Ζεύς. Est haec vrbs Βωδώνη, quam ex Apollodoro memorat Stephan. Byz. Vocarunt eam tanquam in subsidium grammatici ex eorum numero, qui Achillem Thessalum malebant numen patrium inuocare, quam peregrinum; cum non viderent, etiam Dodonam, nunc Epiri, tum Thessaliae, populos autem Pelasgicos communi stirpe iunctos fuisse.

Excidit haud dubie e Scholiis commentum Zenodoti qui Ζεῦ ἄνα Φηγωναῖε legerat; seruatum illud a Stephano Byz. Ζηνόδοτος δὲ γράφει Φηγωναῖε, ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτον Φηγὸς ἐμαντεύετο· putes potius ductum nomen ἀπὸ τοῦ ναίειν ἐν Φηγῷ. Additur ibid. eo nomine Iouis templum in Thessalia a Suida, rerum Thessalicarum auctore tradi. et Cineas memorauerat, vrbem Thessaliae fuisse Phegum (Φηγὸν) et inde Iouis oraculum in Epirum translatum esse. Locus de oraculo in Strabon. lib. VII extr. interiit, at ex Suida idem τὰ μυθευόμενα apposuit; ex quibus ipsis fabulose narratis apparet, omnino ea, quae de oraculo Dodonaeo, tanquam ex prisca fama, narrata legimus, ad antiquissima tempora referenda esse; mature enim eius auctoritas intercidit.

Πελασγικέ. Pelasgicum Iouem Dodonaeum appellari, expeditum per se est, quod constat, Pelasgos Dodonam condidisse; v. Herodot. II, 52. Strab. VII, p. 504. 5. fuere enim ea ex gente Thesproti, Chaones et ceteri populi

qui haec loca inhabitarunt. Iisdem locis circa Dodonam et Acheloum fluuium antiqua fuit *Graecia*, in qua Pelasgica stirpe orta gens *Graeci*, Γραικοί, primum innotuit, auctore Aristotele Meteorol. I, 14. Ex iis fuere *Selli* de quibus paullo post memorabo. At qui Thessalicam hanc Iouis religionem esse voluerant, quia Achilles ex Thessalia oriundus fuit, ad Pelasgos Thessaliae appellationem hanc Iouis in Homero referre maluere: Πελασγία γὰρ πρότερον ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο, ἐξ οὗ καὶ Πελασγικὸς, ὡς ὑπὸ Πελασγῶν τιμώμενος. (recte sic Schol. br. nam sunt corrupta in Schol. Ven. et Leid. et pro ἐξ οὗ καὶ Πελασγικὸς est ἐξ οὗ θαυμαστός) ἐπεὶ Πελασγοὶ κατῴκησαν τὴν Δωδώνην, ἐκβληθέντες [ἀπὸ Βοιωτίας] παρὰ Αἰολέων ἐξ Ἄρνης τῆς Φθιώτιδος. ἡ μέντοι πόλις, Πελασγία. Desiderant haec interpretem. Aeoli stirps tenebat Thessaliae partem, in qua Arne erat, a Boeoto condita, vnde Boeoti dicti qui vrbem inhabitarunt; recepti ab iis Cadmei Thebis profugi vna cum ipsis habitarunt. Annis post Troiam captam LX hi Boeoti cum Cadmeis eiecti sedibus a Thessalis in Boeotiam concesserunt, quae ab iis Boeotiae nomen accepit: Diodor. IV, 67. XIX, 53. Strabo IX p. 616 A. cf. sup. ad B, 494. 507. p. 292 et 300. Itaque ab Aeolibus, tum, cum Arnen occuparent, Pelasgi sedibus suis in Thessalia eiecti, concesserant Dodonam. Iam verba ἀπὸ Βοιωτίας, male illatum glossema, esse delendum apparet; forte etiam vltima ἡ μέντοι πόλις, Πελασγία. Quod igitur ad epitheton Iouis Dodonaei attinet, quatenus Pelasgicus dictus est, potuit id recte et ab iis, qui Dodonam condiderunt, et ab antiquioribus eorum sedibus ductum esse, cum Thessalia a variis Pelasgica stirpe oriundis populis, permixtis Thracicis gentibus, teneretur, inter quos posthaec Hellenica stirps nclaruit. Mansere Pelasgi et nomen Pelasgicum multis in locis Thessaliae; fuit regio Pelasgiotis, et regio circa Scotussam Pelasgia dicta, in qua templum Iouis fuisse, e quo religio Iouis Dodonam translata fuerit, Suidas tradiderat ap. Strabon. VII p. 506 C.

Legerant alii in Homero Πελαργικὲ, esse enim intra septum templi Dodonaei collem candidum λόφον λευκὸν, (ἀργὸν,) appellatum *Pelargicum*.

Tandem fuere qui legerent Πελαστικὲ, οὗ πέλας ἐστὶν ὁ ἀήρ. Ζεὺς γάρ ἐστιν ἡ τοῦ κόσμου ψυχὴ, ἀερώδης οὖσα. Ineptientes hi seu grammatici seu philosophi opposita esse voluere πελαστικὸς et τηλόθι ναίων. Enimuero hoc adiectum τηλόθι ναίων ab Achille dictum respectu Troiae longe a Dodona disitae.

Antiqua, pergunt Scholia A et B. fuit fabula, Deucalionem consuluisse deum: πελιάδος δὲ χρησμὸν αὐτῷ δούσης, κατοικίζει τὸν τόπον collectis iis qui e diluuio seruati fuerant (quod alii ad Delphos reuocarunt) et terram appellauit *Dodonam* ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ Δωδώνης, μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων. Sane Oceanides cum Oceano ad antiquiores fabulas spectarunt. ἡ ἱστορία παρὰ Θρασυβούλῳ καὶ Ἀκεστοδώρῳ. *Thrasybulum* et *Acestodorum* auctores τῶν μυθικῶν fuisse apparet; alter quidem hic, idem fuisse videri posset, qui *Acestorides* auctor τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν λόγοι δ' diserte ap. Photium Cod. 189 memoratus est. Fuisse tamen quoque *Acestodorum*, dubitari nequit: cum et sic legatur in Etymol. in quo hoc Scholion est exscriptum, et in Schol. Sophol. Oed. Col. 1108 (Br. 1051. vbi Ακεσίδωρος corrig.) tum in Μεγαλήπολις apud Stephan. Byz. Ἀκεστόδωρος ὁ περὶ πόλεων συγγεγραφώς. Qui autem haec in Scholiis scripserat non ipse eos scriptores inspexerat, sed memorata sunt illa ex *Epaphrodito*, quod ex Steph. Byz. intelligitur: ὠνόμασται δὲ (Dodona) κατὰ Θρασύβουλον ὡς Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β' αἴτιον — quod dudum Bentl. ad Callimachi fragm. p. 424 mutauit in τὸ β' Αἰτίων. nam in Αἴτια Callimachi commentatus erat Epaphroditus, docente Schol. Aeschyli Eumen. 2. De illo homine v. Kuster. ad Suidam in Ἐπαφρόδιτος. Ex Stephano l. c. patet quoque minus accurate in Scholiis et Etymol. ea, quae superius memorata sunt esse adscripta; habent enim illa se sic; ὠνόμασται δὲ κατὰ Θρασύβουλον — ἀπὸ Δω-

δώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν. Ἀκεστόδωρος δὲ (λέγει ὠνομάσθαι) ἀπὸ Δωδώνου (f. Δώδωνος) τοῦ Διὸς καὶ Εὐράτης. ad quem locum v. Not. Ibidem p. 321 a *Dodone fluvio* nomen ductum erat apud Herodianum ἐν τῷ ᾱ τῆς καθόλου. Subiiciuntur alia, in Schol. B. quae ad Homerica tempora non ſpectant: de oraculis per lebetes datis, (nam hoc ſerioris aetatis eſt) ex *Demone* et Ariſtotele. Μενέδημος ap. Steph. Byz. memoratur. Sed ſcriptor nomine Δήμων laudatur et alibi Sch. br. Od. Υ, 301. de Sardis. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Δήμωνι. (In verbis Sch. B. ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου γίνεσθαι τῆς ἠχῆς τὴν περίοδον leg. τῆς ἠχῆς.) Mature etiam hunc per lebetes oraculi edendi morem exoleuiſſe, hinc colligas, quod fama tam incerta traduntur omnia ap. Stephan Byz. e Menedemo, Polemone, et, qui eum exſcripſerat, ab Ariſtide et (Lucillo) Tarrhaeo. De duabus mulieribus fatidicis, dictae erant Πελειάδες, Herodotus videndus eſt lib. II, 52. ab iis recepta erat Dione, Iouis σύνναος, ap. Strabon. p. 506 C. de qua cf. Iac. Gronov. ad Fragm. Steph. pr. Earum loco Homerus ὑποφήτας memorat: vt iam tum religionem priſcam mutatam fuiſſe intelligas, cum pro feminis memorentur ὑποφῆται· niſi hi iſtarum interpretes fuerunt. At quercum idem norat; Od. Ξ, 327. 328. Eſt hoc τὸ χρηστήριον τὸ ναῖον ἐν πυθμένι φηγοῦ in fragm. Heſiodi ap. Schol. Sophocl. Trach. 1082. Ducta forte haec a feritate hominum cauis quercuum truncis pro tectis vtentium; ſpectant haec omnia ad aetatem Pelasgorum antiquiſſimam.

Curam oraculi habuere Selli inter alios Pelasgicos populos ea loca incolentes. Ap. Euſtath. p. 1057, 46. ex antiquo ſcriptore recitantur verba: Παλαιοὶ ὅμοροι Σελλοὶ καὶ Δόλοπες περὶ Δωδώνην μέχρι; Ἀχελῴου. Ex Sellorum medio fuere antiſtites ſacrorum, ὑποφῆται, iidem ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι. Mature eorum memoriam interciduiſſe, ex eo patet, quod de iis et de oraculo, quamdiu praefuerunt, nil niſi coniectando tradendum habuerunt veteres, quos grammatici conſuluerant, in quibus erat *Andron* ἐν ἱστορίαις (incertum quis ille inter

plures ap. Voſſ. de hiſt. gr. fuerit) et Alexander Pleuronius apud Schol. A. ad vi. 435. et Schol. br. Selleentem fluuium ab iis dictum, alii a fluuio Sellos, ariolati erant ap. Apollon. Lex. Adiacebat mons *Tomarus* ſeu Tmarus, a quo qui norant antiſtites templi, τοὺς ἀπὸ ταύτης Διὸς, dictos Τομούρους, olim ſcripſerant in Od. II, 403 Διὸς μεγάλοιο Τομούρου, vbi nunc Τέμπιτες legitur: v. Strabon. VII. p. 508. Iidem *Selli* ab aliis traditi ſunt vero nomine dicti eſſe *Helli*: v. Obſſ. ad vi. 434. Reliqua, quae de iis tenemus, ſunt pauca haec; hi Selli, Σελλοί, dicti quoque Ἕλλοι, eſſe debuere tribus ſeu gens, ſtirpis Pelasgicae; ei peculiaris fuit ſacrorum cura, vitae genus et inſtitutum affectarunt abhorrens a communi vſu, vitae monachorum mendicantium haud abſimile, cum ſine vitae cultu viuerent, nec corpus abluerent, et humi cubarent. Ita inter barbaros non modo, ſed inter ipſas feras gentes intellectum eſt, eos, qui auctoritatem apud multitudinem conſequi vellent, externa ſpecie, vitae cultu auſteriore, abſtinentia et continentia, oculos hominum in ſe conuertere et miraculum facere debere. Haec ſunt, quae ex ipſo poeta aſſequimur. Omnia alia inter ariolationes ſcriptorum referenda ſunt. Vnum eſt paullo notabilius; quod ex Alexandro Pleuronio narratur: Hellos fuiſſe populum Tyrrhenicum et patrio more deum ita coluiſſe. Fuere autem Tyrrheni e Pelasgicis, confuſi a veteribus cum Tyrrhenis Etruſcis: vt declaratum a me diligentius in Commentatione de Caſtoris epochis (*Nov. Commentar. Soc. Gotting. T. I.* p. 80 ſq.).

Oraculo cum tota Epiro exitium attulere bellorum calamitates. Dodona vaſtata fuit Ol. CXL, i. a. C. 220. ab Aetolis in bello Sociali; v. Polyb. IV, 67, 3. Diodor. Exc. p. 568. Inſequuta eſt altera vaſtities a Romanis Perſeo victo facta, Epiri vrbibus LXX, quas videbant ſine praeſidiis numeroſis in poteſtate ſe tenere non poſſe, vna die euerſis Liv. XLV, 34. Quercus exciſa a latrone Illyrio: Seruius ad Aen. III, 466.

IN LIBRVM XVII. (P.) ILIADIS VARIAE LECTIONES ET OBSERVATIONES

1. Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱόν. Laborant grammatici in causa reperienda, cur Menelaus potissimum Patrocli curam habeat, in Sch. A. B. Atqui simplicissimum erat, Menelaum reputare, Patroclum sui demerendi causa ad Troiam venisse et nunc occubuisse; vnde inf. 556 Σοὶ μὲν δή, Μενέλαε; κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσεται etc.

οὐκ ἔλαθ' vn. Vindob. Harl. Ἀτρέως quod et ipsum ferri potest. Clarke laudat B, 811.

Ceterum in hac rhapsodia iterum vtor codicis Mosc. fragmento: cum Scholiis: quae prorsus conueniunt cum Scholiis Ven. B. nolui itaque memoratis ex hoc Scholiis iterum iterumque subiicere nomen Schol. Mosc.

2. ξ Τρωσὶ ὁμίλει; dubitatur sitne pro ὑπὸ Τρώων δαμασθείς, vt sit idem, ac ἐν Τρώων ὁμίλῃσι, μάχῃ. aut vt Τρῶες sint *Hector et Euphorbus*, an ἐν Τρωσὶ, *in Troianorum strage, inter Troianorum caedes.* Sane verum prius est, ficque Sch. br.

4. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαλὼν, ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ. ξ „πόρταξ δὲ καὶ πόρτις, τὰ νέα τῶν βοῶν ἔκγονα, διὰ τὸ σκιρτητικὰ εἶναι, (scil. a πορεῖν ductum esse voluere: παρὰ τὸ ἄρτι εἰς πορείαν καὶ νομὴν ἔρχεσθαι. v. Etymol. h. v.) τὸ δὲ αὐτὸ πόρτις καὶ πόρις Sch. A. Laudat ad vltima Sch. A, Od. K, 410. πόριας. Apollon. Lex. πόρτις. ἢν δάμαλιν καλοῦμεν· λέγει δὲ αὐτὴν καὶ πόρτακιν. adscripto versu hoc. λέγονται δὲ καὶ πόριες vbi cf. Not. Admiscet alia Hesych. add. Eustath. qui bene censet πόρις primitiuum esse.

κήτης autem cum accentu positum pro ᾗ βοῦς.

ἀμφὶ δ' ἄρ' — „ἄρ' νι γαρ erat Clarke. Est pro δή.

5. πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πολὺ εἰδυῖα τόκοια. Dictum ὑφ' ἓν volunt A, B. πρωτοτόκος κινυρή. Est κινυρὸς οἰκτρόφωνος. κινυρή, οἰκτρά. Apollon. Lex. h. v. Monent quoque grammatici de accentu in πρωτοτόκος, ἡ πρώτως γεννήσασα. Ceterum in h. v. exemplum habes iterum interpretamenti epitheto adiecti. v. ad Θ, 527.

7. πρόσθε δέ οἱ δόρυ ἔσχε. — „quod οἱ pro οὗ positum; quod Zenodotus quoque habuit. πρόσθε δὲ male, addit Schol. A, non tam male, per se. Scilicet ex usu Homerico tertius casus est sollennis: ἔσχεν οἱ δόρυ πρόσθε. Occurrit tamen nec minus frequenter secundus casus, qui refertur ad πρόσθεν. — δόρυ τ' Ald. et hinc alii δόρατ' etiam codd. vitiose.

πάντος, εἶσιν. Townl. Lipf. πάντοσε ἴσην. perpetua variatione.

8. τὸν πτόμενον μενεαίνει, ἕκτα τεὸν γ' ἀνιὸς ἑλίσσει „τοῦγε. Menelai an Patrocli, dubitant Schol. A. ea BL quod mireris, non satis haud dubie Patroclo. Etiam Bentl. scribit: ἕκτα τεὸν γ' (sc. γ'), vt ad Menelaum referatur. Idem ἀνίσσει praeferebat, e Mss. Harl. adde Vrati b. d. sicque inf. 631. 639. dictum ordemur. At nec minus ἀνιὸς vt. 32. 267. Eadem ferme varietas alibi in locis. ἕλσῃ Cant. Lipf. Vrat. b. d.

9. Πάνθου υἱὸς εὐμμελίης. de hac voce v. ad Δ, 465. Z, 449. εὐμμελίαο H. Vindob.

10. ἔγχει δ' ἄρ' αὐτοῦ „δ' ἄρ' proinde" Clarke.

13. τὸν δ' ἔνορε. Addit ἐὼν.

14. οὐ γὰρ πω πρόσθεν Τρώων πλειστάων ἐπικούρων Schol. A. πρότερος δὲ ἦλθε πρώτος. Pro πλειστάων Harl. vel. πλειτῶν. Alibi tamen locis fine variatione legitur, vt Λ, 220. Malim tamen πλειτῶν, vt πολύπλητοι, Δ, 458. K, 420 ad quem locum vide. πηλέπλητοι ἐπίκουροι. v. ad E, 491.

IN LIBRVM XVII. (P) ILIADIS VARIAE LECTIONES ET OBSERVATIONES

1. Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱόν. Laborant grammatici in causa reperienda, cur Menelaus potissimum Patrocli curam habeat, in Schl. A. B. Atqui simplicissimum erat, Menelaum reputare, Patroclum sui demerendi causa ad Troiam venisse et nunc occubuisse; vnde inf. 556 Σοὶ μὲν δή, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος ἕσσεται etc.

οὐκ ἔλαθ' vn. Vindob. Harl. Ἀτρέως quod et ipsum ferri potest. Clarke laudat B, 811.

Ceterum in hac rhapsodia iterum vtor codicis Mosc. fragmento: cum Scholiis: quae prorsus conueniunt cum Scholiis Ven. B. notis itaque memoratis ex hoc Scholiis iterum iterumque subiicere nomen Schol. Mosc.

2. ξ Τρωσὶ δαμείς, dubitatur sine pro ὑπὸ Τρώων δαμασθείς, vt sit idem, ac ἐν Τρώων ἠιθεΐτητι, μάχῃ. aut vt Τρῶες sint *Hector et Euphorbus*, an ἐν Τρωσὶ, *in Troianorum strage, inter Troianorum caedes.* Sane verum prius est, neque Sch. br.

4. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαλὲν, ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ. ξ πάρταξ δὲ καὶ πόρτις, τὰ νέα τῶν βοῶν ἔκγονα, διὰ τὸ σκιρτητικὰ εἶναι (scil. a πορεῖν ductum esse voluere: παρὰ τὸ ἄρτι εἰς πορείαν καὶ νομὴν ἔρχεσθαι. v. Etymol. h. v.) τὸ δὲ αὐτὸ πόρτις καὶ πόρις Sch. A. Laudat ad vltima Sch. A. Od. K, 410. πόριας. Apollon. Lex. πόρτις. ἣν δάμαλιν καλοῦμεν· λέγει δὲ αὐτὴν καὶ πόρτακιν. adscripto versu hoc. λέγονται δὲ καὶ πόριες vbi cf. Not. Admiscet alia Hesych. add. Eustath. qui bene censet πόρις primitiuum esse.

μήτηρ autem cum affecta politum pro ᾗ βοῦς.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ... „ἄρ' νι par erat Clarke. Est pro δή.

5. πρωτοτόκος, κιγυρὴ, οὐ πρὶν εἰλυία τόκοια. Dictum ὑφ' ἓν volunt A, B. πρωτοτόκος κιγυρὴ. Est κιγυρὴ οἰκτρόφωνος. κιγυρὴ, οἰκτρά. Apollon. Lex. h. v. Monent quoque grammatici de accentu in πρωτοτόκος, ἡ πρώτως γεννήσασα. Ceterum in h. v. exemplum habes iterum interpretamenti epitheto adiecti. v. ad Θ, 527.

7. πρόσθε δέ οἱ δόρυ ἔσχε. ξ, quod εἱ pro οὗ, positum; quod Zenodotus quoque habuit: πρόσθε δὲ τοῦ male, addit Schol. A, non tam male, per se. Scilicet ex usu Homerico tertius casus est sollennis: ἔσχεν οἱ δόρυ πρόσθε. Occurrit tamen nec minus frequenter secundus casus, qui refertur ad πρόσθεν. — δόρυ. Ald. et hinc alii δόρατ etiam codd. vitiose.

πάντες. ἕλκον. Townl. Lips. πάντοσε τόκον. perpetua variatione.

8. τὸν κτάμενον πεμπε. Scitum τοῦ γ' ἐντὸς ἐλθοῖ „τοῦτε. Menelai an Patrocli, dubitant Schol. A. et BL quod mireris, non haud dubie Patrocli. Etiam Bentl. scribit: κτάμενον (sec. γ'), vt ad Menelaum referatur. Idem ἐντὸν praeferebat, et Mss. Harl. adde Vrati b. d. sicque inf. 69. dictum ordenta. At non minus ἐντὸς vs. 32. 267. Eadem varietas alibi in locis. ἐλθῃ. Cant. Lips. Vratisl. d.

9. Πάνθου υἱὸς εὔμμελίης. de hac voce v. ad Δ, 468. Z, 449. εὔμμελίαο. H. Vindob.

10. ἔσχε δ' ἄρ' αὐτοῦ ... δ' ἄρ proinde. Clarke.

13. δὲ δ' ἔνωπα. Bodlei. ἐὼν.

14. οὐ γὰρ πω πρότερος Τρώων κλειτῶν ἐπικούρων Schol. A. πρότερος Bell. Bodl. πρώτος. Pro κλειτῶν Harlei. κλητῶν. Alias tamen locis sine variatione legitur, vt Λ, 220. Malim tamen κλητῶν, vt κλυτόκλητοι; Δ, 458 K, 420 ad quem locum vide. κληκλητοι ἐπικουροι. vt ad E, 491.

et ὀνήμενος, vt in Odyſſea; at ὄνατο μέμφεται, ἄνατο. At, pergit, οἱ μέντοι μετ' Ὁμήρου ἄνατο, ἀπὸ τοῦ α γράφουσι, καὶ ἀπώνατο, ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη. Ad ſeriores igitur puta ſpectare gloſſam Etymologi, ὀπόνασθαι, ὠφελῆσαι. Exemplum habes ap. Nicandr. Ther. 348 ἄφρονες, οὐ μὲν τῇσδε κακοφραδίης ἀπέναντο. et Apollon. II, 196 ἧς ἀπόνασθαι ἔοικεν. Ita vero declaranda res erat: ὀνέω, ὄνημι, iuuo, et ὀνόω, pro μέμφομαι, vſu ſollenni frequentantur; ſtirps vtriuſque eſt ὄνα, vnde ductum ὀνάμην, vtroque ſenſu vſurpatum occurrit.

ὅτ' ἔμ' ὤνατο Vrat. b.

26. ἐλέγχιστον πολεμιστήν, vt ad B, 285. perperam vn. Vindob. ἐλάχιστον.

27. οὐδέ ἑ Φημὶ πόδεσσί γε οἷσι πιόντα. „Ariſtarchus οὐδέ τε Φημί." Schol. A. Non igitur tenebat ἑ huiſce ſs ſcriptum. Male quoque Vrat. A. γ' ἔοικεν. nam fuit γε ϝοικεν.

28. εὐφρῆναι ἔλοιγόν τε. vim praeteriti perfecti h. l. habere cenſendum eſt: exhilaraſſe.

29—32. ※ „quod hi verſus melius leguntur hic a Menelao pronuntiati, quam ab Achille Υ, 196. 7. 8. Verba 31 μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο in medio poſita ſunt. Schol. B.

29. ὡς ϑὴν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος. Apollon. Lex. „ϑὴν. ποῦ. verſu hoc adſcripto. „Scilicet voluit eſſe ποῦ. Eſſe ϑὴν nihil amplius quam δὴ, aſſerui iam ad Θ, 448 et B, 276. vbi et monitum, ab aliis pro enclitica haberi, ab aliis, forte rectius vt οὐ δὴ, οὐ ϑὴν ſcribi: quod etiam K, 104 amplexus eram, contra quam antea a me factum erat. ergo et h. l. deſerui ὡς ϑὴν.

30. εἴ κε μὲν ἄντα στήῃς. Hanc ſcripturam, quam pro veriore habeo, exhibet h. l. Venetus cum ed. Flor. Et Aldd. στήῃς. Rom. Steph. et ceterae στήῃ. De hac varietate ſaepe monitum. cf. ad Π, 861. Euſtathius ait eſſe pro ἀντισταίης μοι. „γρ. σταίης" Barnes.

ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω. repoſitum ἔγωγ' e codd. Cant. Mori. Hark. Vatic. Vrat. a. rel. fragm.

fremit virtute, σθένει, διὰ σθένος. Non autem περὶ σθένει iungere licet, sed aut πέρι est, περισσῶς, quod equidem haud improbem, aut περιβλεμεαίνει, περιβρέμει. Pro περὶ Aldus intulerat μέγα, quod et Eustath. habet, nec spernendum illud per se, nisi ex aliis locis vt I, 237 petitum esset; habet quoque id Eustath. Cant. Lips. iterum expulit. H. Stephanus. „γρ. περισθενέσι." Barnes. vt στήθεσσι περισθενέσι iungatur, acumen ipsius, puto, viri docti. στήθεσφι Vatic. Vereor inter haec, ne vss. 21. 22. in quibus gradationem agnoscunt grammatici, assuti sint a rhapsodis, qui meminerant aliis locis fere leonem cum apro memorari, vt Λ, 293. E, 782. Z. H, 256. Z.

23. ὅσσον Πάνθου υἷες ἐὺμμελίαι Φρονέουσιν. Euphorbus. Polydamas. Hyperenor. Schol. B. Eustath.

Φρονέουσιν. ἢ Φορέουσιν, ἔχουσιν. Eustath. Similis glossa in cod. Lips. Erat Φορέουσι in Vat. in fragm. Mosc. Townl. vn. Vindob. quod est sane expeditius: ὅσσον μένος Φορέουσι, pro ἔχουσι. Alterum tamen grauius et poeta epico dignius Φρονέουσι. Enimuero ita viri docti docere debebant, quae ratio sit grammatica: iungenda ita erunt: οὔτ' οὖν πορδάλιος μένος τόσσον, ὅσσον Πάνθου υἷες Φρονοῦσιν. an ὅσσον μένος Φρονοῦσι? hoc in tragico vel lyrico haud offenderet. Homerica sunt Φρονεῖν εὖ, μέγα, κακὰ, et similia. Praestat ergo: πορδάλιος μένος οὔκ ἐστι τόσσον, ὅσσον Πάνθου υἷες Φρονεῦσι pro, ὅσσον μένος ἐστὶ τῶν Πάνθου υἱῶν. Subsitituitur ergo Φρονεῖν, τῷ, μένος ἔχειν.

24. οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Τπερήνορος. — At Scholion excidit, quod, suspicor, lectorem remisit ad Ξ, 516.

25. ἧς ἤβης ἀτέρπθ', ὅτε μ' ὦνατο. Schol. B. „ἀφέλητο, ἔκτησιν ἔλαβεν. ὦνατο δὲ, ὠνείδισεν. ὠνόατο δὲ, ἐμέμψατο." Consentit Herodianus in Philetaero p. 459 ed calc. Moeridis Piers. ὠνέμην, διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ ὠφελήθην. τὸ δὲ ὠνάμην, ἀντὶ τοῦ ἐμεμψάμην. καὶ ὁ ποιητής· ὅτε μ' ὦνατο, ἀντὶ τοῦ, ἐμέμψατο. Hesych. ὅτε μ' ὦνατο. ὅτε ἐπιτεμέμψατο, καὶ κατεφαύλισεν. Bene monet Eustathius, τοὺς παλαιοὺς probasse ἐκ' ὠφελείας, ὤγητο

et ὀνήμενος, vt in Odyſſea; at ἐπὶ μέμφομαί, ἄνυτο. At, pergit, αἱ μέντοι μετ' Ὁμήρου ἄνυτο, διὰ τοῦ α γράφουσι, καὶ ἀπώνατο, ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη. Ad ſeriores igitur puta ſpectare gloſſam Etymologi, ἀπόνασθαι, ἀπολαῦσαι. Exemplum habes ap. Nicandr. Ther. 348 ἄφρονες, οὐ μὲν τῆςδε κακοφραδίης ἀπέναντο et Apollon. II, 196 ἧς ἀπόνασθαι ἐέλδῃς. Ita vero declaranda res erat: ὀνέω, ὄνημι, iuuo, et ὀνόω, pro μέμφομαι, vſu ſollenni frequentantur; ſtirps vtriusque eſt ὄνα, vnde ductum ἀνάμην, vtroque ſenſu vſurpatum occurrit.

ὅτ' ἔμ' ἄνατο Vrat. b.

26. ἐλέγχιστον πολεμιστήν. vt ad B, 285. perperam vn. Vindob. ἐλάχιστον.

27. οὐδέ ἑ Φημὶ πόδεσσί γε οἷοι νίσσειν. „Ariſtarchus οὐδέ τε Φημί." Schol. A. Non igitur tenebat ἑ ſuiſſe ſcriptum. Male quoque Vrat. A. γ' ἐσσί. nam fuit γε ἦεσι.

28. εὐφρῆναι ἄλοχόν τε. vim praeteriti perfecti h. l. habere cenſendum eſt: exhilaraſſe.

29—32. ※ „quod hi verſus melius leguntur hic a Menelao pronuntiati, quam ab Achille I, 196. 7. 8. Verba 31 μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο in medio poſita ſunt. Schol. B.

29. ὡς ἦην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος. Apollon. Lex. „ἦην. πού." verſu hoc adſcripto. „Scilicet voluit eſſe ὥς που." Eſſe ἦην nihil amplius quam ἐῆ, aſſerui iam ad Θ, 448 et B, 276. vbi et monitum, ab aliis pro enclitica haberi, ab aliis, forte rectius vt οὐ δὴ, οὐ ἦην ſcribi: quod etiam K, 104 amplexus eram, contra quam antea a me factum erat. ergo et h. l. delerui ὥς ἦην.

30. εἴ κε μεν ἄντα στήῃς. Hanc ſcripturam, quam pro veriore habeo, exhibet h. l. Venetus cum ed. Flor. At Aldd. στήῃς. Rom. Steph. et ceterae στήῃ. De ha varietate ſaepe monitum. cf. ad II, 861. Euſtathius a eſſe pro ἀντισταίης μοι. „γρ. σταίης." Barnes.

ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα πελεύω. repoſitum ἔγω e codd. Cant. Mori. Hark. Vatic. Vrat. a. b. d. ſuaq

Hoſe. Ven. Euſtath. Erat ἔγωγε in ed. Flor. inde Ald. 1. ἔγω. idque ſupine repetiit Ald. 2. et ipſe Turneb. Steph. et quod mireris, ed. Rom. Primus Barnes edidit ἐγὼν, et adſcripſit „γρ. ἐγὼ, debebat dicere ἔγω. Rideo ipſe meam ſedulitatem; habes tamen exemplum ſocordiae in exarandis graecis ſuperioribus aetatibus.

31. ἐς πληθὺν ἰέναι. vn. Vindob. ἴέμεναι. ſi ſaltem eſſet ἴμεναι!

32. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Scholion ap. Suidam: ὅτι ὁ μωρὸς κατὰ τὸ γενέσθαι τὸ πρᾶγμα ἐπιγινώσκει. Barnes: „ῥεχθὲν δέ τι.“ de ſuo liberalis, puto. Vbique enim δέ τε legitur, quoties hemiſtichium recitatur, vt apud Galen. Protrept. 8. Schol. Pind. I. I, 56. Laudantur ſimilia in Schol. A. Heſiod. Ἔργ. 216. παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω. et Plato Sympoſ. extr.

34. ἦ μάλα τίσεις γνωτὸν ἐμόν. ξ quod eſt pro τίσεις ἅμας περὶ (ὑπὲρ) γνωτοῦ ἐμοῦ. Schol. A. Schol. br. Euſtath. Videramus iam A, 42 τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι. Plena oratio Il. Ξ, 483 ἵνα μή τι πασιγνήτου γε ποινὴ ὀπρὸν ἔῃ ἄτιτος.

ἦ μάλα. vn. Vindob. ἦ τάχα.

36. χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο. „Simile illi quod erat (Il. B, 701) καὶ δόμος ἡμιτέλεστος (ἡμιτελὴς, τὸν) Schol. A. cf. Heſych. in θαλάμοιο νέοιο ex antiquo more, nouas aedes exſtruendi filio familias vxorem ducenti. χήρωσας ſcil. ἀνδρός. Euſtath.

37. ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας. ἀρητὸς, vox antiquata, quam multis modis torquent grammatici in Schol. A. Apollon. Lex. Heſych. in lacuna, Suidas. Male ab ἀρὰ, noxa, ducitur, quod prosodia vetat, ſed patet ductum eſſe ab ἄρᾶσθαι, precari, imprecari, vt πολυάρητος Od. T, 404 et debuiſſe eſſe γόον ἀρητὸν luctum deteſtabilem, ἀπαυστὸν, κατάρατον. Attamen Apio ap. Apollon. l. l. reddiderat εὐκτὸν, ἢ βλαβερὸν, ἢ πολυχρόνιον (ſcil. quaſi ἀεὶ ῥητόν.) melius eſſe prius, optabile enim eſſe dulce eſſe parentibus, deflere liberos mortuos.

Similia in Etymol. p. 140, 40. Legitur versus iterum Il. 741: vbi, vt h. l. antiqui libri scribunt ἄρητον.

At ἄῤῥητον, laudatum iam e Lipſ. Mori. Vrat. A. d. eſt in edd. Flor. et Aldd. Turneb. *luctum ineffabilem.* Subſtituit ἀρητὸν e Romana H. Stephanus. Ambiguum eſt iudicium, vtrum ſit praeferendum. Quod olim vna littera fuit exaratum, nihil aduerſatur. Arriſit ἄῤῥητον Erneſtio, etiam Bentleio. editur quoque ſic ap. Plutarch. de Conſolat. p. 117 C. vbi ſubtexitur duobus binis verſibus ex Il. Ψ, 222. 223. Mihi ἀρητὸν antiquiorum verum eſſe videtur, quia in Homero quoque πολυάρητον habetur, vt dictum eſt, Od. T, 404. Bene ſe habet nota Euſtathii: ὅτι δὲ τὸ ἀρητὸν πένθος ἄῤῥητόν τινες γράφουσι, δῆλον, καὶ, ὡς οὐκ εὐαρεστοῦνται οἱ παλαιοὶ τῇ τοιαύτῃ γραφῇ. πάντως δὲ παῖς μὲν ἀρητὸς ὁ εὐπαίδευτος, γόος δὲ ἀρητὸς, ὁ ἀπευκταῖος, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπάρατος. dicitur autem ἀρᾶ quoque et ἀρᾶσθαι de duplici genere precum.

γονεῦσι eſt in cod. Plutarchi l. c. et ἔθηκεν ibid. et ap. Apollon. Lex. l. c.

38. ἦ νέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην. „quod δειλοῖσι dixit pro δειλαίοις“ (non δειλαίοις.) Sch. A. Ieiunam dicas obſeruationem! quae et in Euſtathio eſt. Scilicet ſerior aetas δειλὸς tantum pro *pauidus* dixit: vt intelligas ex Apollonii Lex. p. 416. et Etymol. in δειλός. at veteribus ſunt δειλοὶ miſeri. Monent quoque ἦ ſcribendum eſſe, non ἤ. (multo minus ἤ νέν σφιν) κατάπαυμα γενοίμην, pro vulgari: καταπαύσαιμι δ' ἂν τοῦ θρήνου τοὺς ἀθλίους γονέας. Sch. A. Sch. br.

40. Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῳ. Φρόντιδι, ſcriptum, quia nomen proprium eſt, vt diſcernatur a Φροντὶς, *cura*: monitum e Tyrannione Sch. A. vt ſaepe de aliis ſimilibus. Repetit Euſtath. cum Sch. br. Πάνθῳ ἐνὶ χ. Lipſ. quod ſuauius.

41. ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀκαίρητος πόνος ἔσται. „ἔτι δηρόν. in nonnullis commentariis ἐπὶ δηρόν“ Sch. A. vt I, 416 ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰών. Placet hoc Erneſtio e Sch. br. ἐπὶ πολὺν χρόνον, dum frigidum eſſe putabat τὸ ἔτι.

Mihi ἄν placuerit etiam ultimo versu οὔτ' ἦν ἀάπτοιτος. neq amplius, neq porro. Sic et ap. Apollon. IV, 740. οὐκ ἐτόλμα vel ἐτ' ὄλμ malim οὐκ ἔτι ὄφρ' ἀπάρτου a πείρω, pro πάσχεσθαι. ἄμαχος.

421 οὐδέ τ' ἀάπτοιτος ἠδ' ἀλκῆς ἠδὲ Φόβοιο. Aristarchea est lectio: Sch. A. tela: convenit cum usu Homerico, quem et alii, ipsi Latini, imitati sunt, inprimis Horatius, neq — aut — aut pro neq, neq. v. c. Carm. II, 9. Extat haec lectio etiam in Ravenn. Harlei. Townl. Vrat. b. et A. (in quo autem οὐδ' ἔτ' ἀ.) fragm. Mosq. m. Vindob. ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε Φόβοιο. Venetus scriptum habet, laudante Nicanore, h. e. πειρασόμεθα ἤτοι ἀνδρείας ἢ Φυγῆς. At edd. inde a Flor. Rom. οὔτ' — οὔτε. quod et Eustath. legerat. Bentleium video malnisse μήτ' ἀ. μήτε Φόβοιο. Externa ambigua est structura; quaeras enim, unde casus secundi pendeant: num a πάντος an ab ἀάπτοτος. Nicanor in Schol. A. ἦτ' ἀλκῆς ἤτε Φόβοιο iunxerat cum ἀπείρητος, οἷον, πειρακόμεθα ἤδη ἤτοι ἀνδρείας ἢ Φυγῆς. sic fere Sch. br. In Sch. A. quomodo grammatica iunxerit, obscurum est; reddit enim: ἔφην οὐκέτι ἀπείρατον ἔτσι, οὐδὲ ἄμαχον, ὥστε ἢ ἀλκὴν ἐπιδείξασθαι ἢ Φυγήν. Sic saltem supplendum, ἢ (περὶ) ἀλκῆς ἤτε (περὶ) Φόβοιο. At Sch. B. iunxit: ὁ πόνος ἀλκῆς ἢ Φυγῆς: nam exponit: οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπειρατος ὁ πόνος τοῦ ἀμύνασθαι ἢ φεύγειν. etc. et hoc recte. v. Notam ad h. v. Φυγὴν posuit, non eandem, quia Menelaus eum recedere (ἀναχωρήσαντας ἐς πλησὺν ἰέναι v. 30) iusserat.

ἀάπτοτος. „πρ. ἀάπτωτος" Barnes; voluit declarare prosodiam; ita intelligas, cur ρι producatur: nam ὄπτις est ex ὄπτιος, unde et productum in ὀπτίω, ἀάπτοτος. Vocem v. ap. Etymol.

43. κατ' ὀστίδα πάσσε· ἔθηκε. πάσσασα ἔσην et h. l. alii: v. ad Γ, 347. ubi iidem versus lecti.

44 Vulgg. οὐδ' ἄρ' ἔτλης χαλκὸν — et sic in parte codd. At in aliis Aristarchi lectio χαλκὸς, vt locis aliis similibus legerat: sic Γ, 348. ad q. l. vide, quod ibi est ἔβαλε κατ' ὀστίδα, est h. l. ἔστησε κατ' ὀστίδα. cf. Λ,

434. Meminit quoque varietatis Eustath. Idem ἔβηξε χ. cum edd. Rom. Flor. Aldd. numeris cur hoc tantum loco γ exturbatum sit. — ἀνεγνάμφθη· δὲ νῦ αἰχμή. „γρ. ἀνεγνόφθη. vt alibi quoque. ap. Etymol. in γνάμπτω.

45. ἀσπίδι ἐν πρατερῇ. Sic quoque Ven. et fragm. Mosc. Ita vix Homeridae: sed ἀσπίδ' ἐνὶ κρ. quod et Barocc. habere dicitur; nisi in eo fuit ἀσπίδι ἐνὶ κρ. quae vulgaris est lectio codd. etiam Townlei. Vratisl. duob. Vindob. at tertius ἀσπίδ' ἐνί. et in edd. Flor. Aldd. Rom. Effinxit inde ἀσπίδι ἐν κρ. Turnebus, quod Steph. seruavit cum recentioribus. Prorsus eadem vitia supra Γ, 349 eodem in versu occurrebant: vbi vt Obss. et Excurs. ad O, de hiatu.

ὄρυυτο Barocc. e more pro ὄρνυτο.

47. κατὰ στομάχοιο θέμεθλα *faucium gutturis.* Apponam Scholion A. οὐ λέγει τὸ στόμα τῆς παιλιᾶς, καθάπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ τὸν βρόχον οἷον τὰ ἔσχατα μέρη τοῦ λαιμοῦ. vnde fabricantur: ἀντικρὺ δ' ἐ. θέμεθλα δὲ ἡ θέσις. Ex his profecit Eustath. add. Sch. Br. Sch. B. τὰ τέλη τοῦ λαιμοῦ. Apollon. Lex. h. v. cum Hesych. τὴν φάρυγγα ἤτοι στόμα τῆς παιλιᾶς. add. Etymol. et cf. supra ad Γ, 292 et inf. Schol. ad X, 325.

ἄψ δ' ἀναχαζομένοιο. ἀψ δ' ἀναχωζόμενον vitium est edd. Steph.

48. νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε. „πρὸς τὸ αὐτό" Schol. A. leg. πρὸς τὸ αὐτὸ, quod h. l. de *eodem ipso.* vti saepe ὁ ὁέ. Sic Od. I, 374 ὁ δ' ἐρύσσατο οἰνοβαρείων.

49. ἀντικρὺ δ' ἀπάλοιο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκή. ἀντικρὺς em. Bentl. etiam h. l. Agnoscit tamen ἀντικρὺ quoque Apollon. Lex. qui versum apponit ad ἀντικρύ, ἀμπλάξ, καὶ οἷον διόλου.

51. αἵματι οἱ θεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι. „quod Zenodotus Χαρίτεσσι μέλαιναι, sine sensu." Sch. A. Ilatere videtur melior lectio: nam vulgata parum placet. Idem addit quod et Sch. B. habet: εἰκὼ αἰχῇ ἡ ἐξεργασία τῆς κόμης, scil. respectu comae Patrocli: Π, 795 μιήνθησαν δὲ κόμαι.

Χαρίεσσαν, τοῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ὁμοίαν. Addunt Sch. A. B. et Sch. br. Χάριτας Macedones et Cyprios dicere τὰς συνεστραμμένας καὶ οὐλας μυρσίνας, ἃς φαμεν στεφανίτιδας. teneros crispos racemulos, flagella. De his profecto poeta non cogitauit.

Ceterum hos versus Pythagoram maxime probasse et ad lyram modulate cecinisse tradunt Porphyr. et Iamblich. de Vita Pythag. c. 14.

52. πλοχμοὶ δ', οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. h. e. πλόκαμοι — οἱ ὑπὸ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου συνεσφιγμένοι ἦσαν. Sch. A. Addit: τινὲς δὲ θέλουσι λείπειν (ἀλλείπειν) τὸ ὡς. Sequitur ἀλλὰ θάνουσιν — leg. Φθάνουσιν οἱ βάρβαροι οὐκ ἐπὶ καλλωπισμῶν φέροντες τὸν χρυσὸν, ἀλλὰ πάφυρα τοῖς πολεμίοις. Etsi obscurum est, quid illi homines voluerint, Sch. B. nonnullos hos cincinnos appellare κάλυκας ait. Apollon. cum Suida ἐδέδεντο. et plenius Hesych. ἐδέδεντο. ἐσφιγμένοι ἦσαν. Addit Etymol. cum Schol. br. ἢ ὅτι πεπλεγμένοι ἦσαν. Apud Pollucem II, 25. κόμην οὐκ ἐσφηκωμένην, οὐκ ἔνδετον, simili modo expositum videmus. Ducta vox ἀπὸ τῶν σφηκῶν, a vespis medium corpus insectum habentibus. Simili modo mollia, si reuincta sunt, adstricto vinculo, quasi insecantur. Locus de hac voce disertus est apud Etymologum in ἐσφηκωμένον p. 385 qui conuenit cum loco Photii MS. vbi et versus ex Sophoclis Αἰθίοψι affertur quem nunc vide inter Sophoclis fragmenta apud Brunckium, (cf. Albert. ad Hesych. ἐσφηκωμένα. Heath. p. 111. b.) et versus Arati (Phaen. 441) cum versu Nicandri (Ther. 289.) Ernestii hanc vocem longissimae notae materiam praebere ait; nescio vnde petendam. Esse enim simplicissima vox videtur, σφήκουν ligare, σφήκωμα, ligamentum. adeoque h. l. cincinni fascia aurea et argentea religati, constricti: neque in Arato 441. 526 diuersus sensus est: nam manu eo constringimus, quae tendimus. Laudat coercere eodem sensu e Virgilio; in animo, puto, habuit Horat. II, 19, 19 modo coerces Bistonidum sera-

nes. Etiam ap. Hippocratem occurrunt ἐσφηνωμένα, q Galen. in gloſſis reddit συνδεδεμένα. συνεσφιγμένα.

Vitia ſunt ἐσφήκοντο et vt in Apollonio Lex. ἐσ κώντο. Alludit ad h. l. Lucian. in Gallo 13 vbi Mi lus ad Pythagoram: καὶ σὺ αὐτὸς, ὁπότε Εὔφορβος ἦ χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένος τῶν βαστρύχων ἐξῄεις π μήσων τοῖς Ἀχαιοῖς — mox: χρυσῷ διαδεδεμένους τοὺς κάμους ἔχων. — κόμαι συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ. dato hoc verſu.

πλοχμαὶ vn. Vindob.

53. Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος. Schol. A. apponit myth de dea a Minerua inuenta; eadem apponit Schol. fra Moſc. et addit: ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ. Obſeruat B. proprietatem comparationum in poeta; Lapi comparat quercubus, M. 132. Hectorem (immo Aſiu proſtratum querqui fulmine tactae Il. N, 389. nunc crum iuuenem oleae virenti. (vnde ſua duxit Euſta Idem ornamenta ſingula excutit; τρέφειν tanquam de mante: ἐν τόπῳ ἐρήμῳ Φυτῶν, ἵνα μὴ ἐμποδίζηται τῇ Φύσει τῶν πλησίον ῥιζῶν. tum vt creſcat, aqua ſuppe et ventus, ἵνα εὔτονον γενόμενον τὸν καρπὸν Φυλάττῃ. mens. Alex. Strom. VI, p. 628. (p. 751. Pott.) nar hos verſus: Οἷον δὲ τρέφει — Homerum ad verbum duxiſſe ex Orpheo ἐκ τοῦ Διονύσου ἀφανισμοῦ. Saltem bebat dicere, extare carmen Orphicum dictum, in q iidem verſus legebantur. Ceterum mirabar, nihil haru laudum oleae inter ea memorari, quae in ſcriptoribus R Ruſticae ad ſationem olearum requiruntur.

δὲ χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ iam N, 473 vidimus; ἐν ᾧ μ νος τις πωλεῖται. Sch. A.

ὕδ᾽ ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ. " Zenodotus ἀναβέβροχ (deficit ς.) Sch. A. idque praefixum Scholiis br. eſt (fu iicitur tamen mox vulgata) ſicque legi, monat quoqu Euſtath. et legitur in Vrat. d. Agnoſcunt ceteri ἀναβέβρ χεν, et accipiunt de aqua emicante, ſaliente. Sic Sch B. ἀναπηδᾷ. ἀναβλυστάνει. ἀναβλύσει. Sch. br. ἀναβρ

ὑπὸ δ' ἔσπασε καὶ ἀναβάλλεται μετὰ ψόφου. Dux a βρύω vel βρύχω, quod proprie fetum ranarum declarat; vt inf. P. 264 βέβρυχε μέγα. πῶμα et Od. M. 439 ἁλμυρὸν ὕδωρ. — ἀμφὶ δὲ πάτῃ ἔσυνεν ἐβαβρύχεον. Ab hac loca docenti βρύχειν habere ν productum. Nisi dicis, alterum esse praeteritum medii a futuro quod secundum appellant, βρυχᾶ quod priorem brevem habeat; ad meum sensum dicere maluit fuisse duas formas βρύχω, alteram priore brevi, alteram producta; itaque βρυχα vtroque potuit adhiberi modo, vt tot alia in hoc libro. Clarke. Est etiam ῠ breve in ὑποβρύχιος. Od. E. 319. Apollon. Lex. ἀναβέβρυχε· τῶν κατειληφότων τὰ ὑπὸ ὕδατος. ἀναβέβρυχεν· ἀναβέβληται· κατά τινος ἦχον. adscribens versu nostro ἀναβέβρυχεν, ἀναβάλλεται. et βέβρυχεν, ἦχησε. βράχειν de aqua videbimus Od. G. et in Apollon. Arg. I. 1286 παρὰ δ' ἄκριτον ἔβραχεν ὕδωρ. quoque βράχειν; est enim ἀναβράχειν Od. M. 240 Charybdi aquas resorbenti. ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Vnde ducta essent altera supra memorata lectio Zenodotea ἀναβέβροχεν ὕδωρ, sensu abhorrente. Nil enim, vt habent Schol. br. ἀναπέπτωκεν, vel ἀνατέτραπται, vt Eustath. reddit. Nec magis commodus sensus est, si ab ἀναβράχειν duxeris. Etymologus in his vocibus corruptis est. ἀναβέβρυκεν. ἀνατέτραπται. (leg. ἀναβέβρυχεν. ἀνατέτροπται) ἐὰν δὲ ἀναβέβρυχε. ἀναβρύει, — ὅ ἐστιν ἀνατηδᾷ καὶ ἀναβάλλεται μετὰ ψόφου. Sed vides haec iam notata ad Hesych. voc. ἀναβέβρυχεν ἀναβάλλεται. — ἀναβέβρυκεν fragm. Mosc. Iam superest difficultas metrica: ὄφρ' ἅλις. apud Homerum enim est ἅλιος. vt si serioris commatis sit versus, aut resingendum sit cum Barnesio ἅ ἅλις. Tum accommodatior erit lectio Zenodoti antiqua: ἀναβέβροχε, *quae planta* (ὁ ὕγρωσε) *imbibit affatim humorem*. Ceterum in hac oleae laude feliciter in loco humido enascentis diuersa ab doctrina Columellae in lib. de Arbor. 17. *Olea maxime collibus siccis et argillosis gaudet, at humidis aquosis et pinguibus locanda frondem fructus*

56. βρύει ὑπὸ λευκῇ. Vox βρύειν, hoc vino docta occurrens, de propullulante germine, hinc ramis modo tropice ornans dictio. Sch. B. βρύει. πλέον· θάλλει δὲ λευκῇ, τῇ συνεχείᾳ τῆς ἐλαίας. cf. Eustath. p. 1695. l. 24. Sch. br. θάλλει. γέμει. Luxatus Apollon. Lex. in v. βρύει. βρύειν τοὺς καρποὺς ἀπὸ τοῦ πλεονάζειν ἐπιφέρεσθαι. add. Schu. Pind. N. XI, 1. Et βρύα τὰ ἄνθη ap. Nicandr. Ther. 71. Apparet autem ex Etymologo, Eustathio et aliis βρύειν proprie de arbore frondium habitum esse.

57. ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ. Ergo λαῖλαψ non est ipse ventus, ut videri potuit v. c. Il. Δ, 278 ἅμα δέ τε λαῖλαπα πολλὴν sc. nubes, et ut vulgo redditur; sed proprietas certa venti, ἡ λαβρότης. Post ἐλθὼν abest δ' ai Cant. Vat.

58. βόθρου τ' ἐξέστρεψε, ἐκατρέφει. βόθρον dixit propriâ voce in plantandis arboribus fossa saepe ea terra undique radicibus aggesta. Etiam Sch. B. μετέωροι γὰρ αἱ τῆς ἐλαίας ῥίζαι· διὸ καὶ γύρῳ ἐπισκάπτουσιν αὐτάς. Eustathius qui eadem repetit, habet γυρεῦς ἐπισκάπτουσιν ἐνίαις. Est hoc ipsum γυρώσαι apud Etymol. Azat. Phidem. 19 καὶ φυτὰ γυρῶσαι.

καὶ ἐξετάνυσσε ἐπὶ γαίῃ. Est ἐπὶ γαίης ap. Eustath. et Porphyr. in Vit. Pythag. et in codd. Townl. Vrat. d. ἐξετάνυε vno sibilo plerique recte geminante Barnes, cum v breue sit. Π, 567.

59. 60. πάσῃ — τεύχῃ ἐοικώς. Apodosis esse debebat, talis procubuit Euphorbus. Pro τοῖον ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσεν Εὔφορβον Menelaus, assumtum est aliquid, quod ornatum et vim adderet. Nostri poetae in comparante de arbore per procellam ramis et frondibus spoliata memorabant.

ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων. Abest τε a Lipsiae fragm. Mosc. et otiosum est per se. Nouimus tamen illud saepe sic positum, vt in ὅς τε pro ὅς. Potest h. l. ὅτε τις λέων vix fungi: quod saepe obuium est.

λέων βρυχήσατο. Iam lectus esse M, 299.

62. βοῶν ἀμφίβροτος. post ἄ. ὅτα. Eustath. et Lips. ἀμφίπεσε. perpetua varietas. ν. Exc. I, add. 4 (IX.) p. 696a Sic v. c. Ξ, 146 ὡς δ' ὅτε ταρφύῃ.

63. 64. Versus lecti tam. Λ, 176. 178.

65. δμῶν cum I esse exarandum et diacritico notandum monent diligenter grammatici in Schol. A pro δμίων. Scilicet quoties hoc vox occurrit, saepe exulat τὸ ι in codd. et edd. vet. h. l. in edit. pr. Schol. br. contra expressum est a Villoisono, ut Barnes. Vitat. b. δμίῳ. Erat δμίων in Lips. quod et in Hesychii Suida (add. Reg. mol.) legi observarat Ernesti, eamque antiquam et notabilem lectionem pronuntiat. Potest hoc ita se habere; potest quoque ab imperitis librariis ea profecisse. Ex δμῆϊ vulgo δμῶϊ ducitur. Potuit tamen esse quaque ἀ. δμίω δαίω, δάϊον seu δάϊα, δμῆϊς. Quod ad notionem vocis attinet, apud Homerum generalis ea est, ferire, caedere, necare, etsi h. l. vt et Π, 558 de fera proprio modo dictum videri possit, pro laniare, ὑπὸ νοῦ δαίειν, dividere; et reddunt Schol. Ilr. δασάσθων. δαιτρεύων. Apud Homerum tamen δαίω non nisi in notione incidendi occurrit, si recte memini. Apud Atticos proprio usu est δρᾶσαι τῆν, δεσποτεύσειν, vt quoque in Timaei Lexico notatum est.

Κύνες τ' ἄνδρες τε. Excidit τε prius passim.

66. πολλὰ μὲν ῥύουσι. Schol. A. οἱ νομῆες. οἱ δὲ κύνες ὀλαχτοῦσι. Addit B. παρὰ τὸ ἰοῦ ἐπιφώνημα. Apollon. Lex. h. v. ποιοῦς φωνοῦσι. Hesych. et Etymol. ἰύζει, κραυγάζει. βοᾷ. φωνεῖ. Similiter Schol. bT.

οὐδ' ὀλέσσαι. Lips. οὐδὲ ὀλέσσαι. contra Homericum morem.

67. μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ fell. τοὺς νομέας. Apud Eustath. altera lectio memoratur: μάλα γὰρ δριμὺ χόλος αἱρεῖ fell. leonem, eaque erat in cod. Vatic. Locum illustrat alter locus Σ, 579—586. cf. inf. P, 725 sq. de apro. Pro μάλα γὰρ vn. Vindob. ἐπεὶ indocte.

70. ἔνθα κε βοῦς Φέροι ἑλυτὰ τεύχεα. ξ—, quod tempora sunt permutata. Debuerat enim esse τῆς κε

φείδως. Φέρων Schol. A. Bentleius corrigebat ἔνδα κε μὲν Φέρτ. Illo praeterea φέρε. Eft quoque in Vrat. A. Φέρει.

71. εἰ μή σ' ἀγάσσατο, πατὴρ ὃς Ἰφθίνηφιν, δὸν ἐν μέμασσε. Schol. A. [illegible]

72. ἐκπεπαθοῖ πάντεσσιν Ἀχαιῇ. Vrat. in textu ἐκπεπαθοῖ. Κυδάνιπτα πάντεσσι Μέντῃ (Excidit ſ.) quod Mentes hic non nominatur, ut ἐκπεπαθοῖ, in recenſione, ſed Euphantus et B. 846. non quidem alius Mentes, Taphiorum rex memoratur in Odyſſea. [illegible]

75. Ἔστερα τῶν οὐ πάν ἄϊδρις ἐκήκοεν ἐκπαγλότατα Ἕλληνας Ἀλεξάνδρου ἐπὶ θρόνου. Schol. A. narrat, Poſidonium, Ariſtarchi anagnoſten, ἐκπαγλότατα ſequentibus adiecciſſe, id quo Ariſtarchum probaſſe. Fuere itaque qui ſuagerent θεὸς ἐκπαγλότατα βώκων. Euſtathius eandem non narrat, ſed inuerſe Poſidonium θεὸς ἐκπαγλότατα legiſſe. Tam parum his magiſtris libet conſiderare. In Apollon. Lex. οὐκ ἐκπαγλότατα ἐκπαγλότατα· οὐ μὴν ὡς ἔτυχε, ἐκπαγλότατα δίκαιον, ſi vera eſſet lectio, inſeruiſſet ille haud ἐκπαγλότατα, ſed corruptum δίκαιον δίκαιον. Exiſtetne vllus de inuentis diſcus? Heſych. ἐκπαγλότατα, ἐκπαπλήκτατα. etiam Etymol. in quo verba apposita, adiectum ἀπὸ τοῦ ἀνεχείρωτος, ſcil. ἀνεχείρωτος. Etiam Schol. br. ἐκπαγλότατα, ἐκπαπλήκτατα, ἀνεφάστως.

Ceterum ex eo quod modo de anagnoſte audiuimus, diſcere licet, in re critica etiam recentiorum eſſe partes aliquas.

76. οἱ δ' ἐλεγεινοὶ ἀνθρώπων τε θνητοῖσι δαμῆναι. Verſus 76. 77. 78. lecti iam ſunt K. 402. 3. 4. Neque hic grammatici, quod iam ad e. l. verbo monui, perſpexere, eſſe haec dicta pro ἐλεγεινόν ἐστιν, αὐτοὺς δαμῆναι. Schol. B. et fragm. Moſc. πολυφρονήσας καὶ πολλοῦ λόγου δαίμονας εἰς τὸ ἀνθρώπου ἐπαναγῆναι. ἢ δυσχερεῖς poſtremum hoc eſt quoque in Apollon. Lex. adſcriptis verſ. in Schol. br. δυσχείρωτος. diſertius Heſych. ἐλεγεινοί· χαλεποί, δυσχείρωτοι, ἢ, μὴ δυνάμενοι, χωρὶς ἐλεγμόνος ὑπὸ ἄλλου δαμασθῆναι. Tandem Etymologus voc. ἐλεγεινός

93. μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, μή τις μ. Vrat. A. male. Od. T, 121 μή τις μοι ἀνώων νεμεσήσεται, ἠὲ καὶ ὀπιπεύσῃ.

95. μή μ. περιτελλομ. ἔτι πολλὰ παρατελλομ. Ita vulgo, et ipse Ven. Additum semel Scholion A. Ἀριστ. διὰ τοῦ ο περιστελλομ. Vidimus supra, ad E, 698 quanta sit dissensio et variatio in his verbis scribendis στείλασθαι, στήσω, στῆσαι, στήσῃ, στῆναι, στήσῃσι varietate ex antiqua scriptura. Si constare nobis volumus, scribendum est, περιστήσομαι. In alio Schol. A. occurrit περισήσασι. Et in Mosc. περιστιχάσι. Ita πολλοί ex interpretatione in Schol. br. ἐκ τοῦ περιστιχίσωσι περιστήσαι.

96. κορυθαίολος vidimus B, 816. et ad Δ, 486. prae prie micans galea ex celeri motu, coruscante galea.

97. ἀλλά τίη μοι ταῦτα. versu hoc aliquoties vtitur poeta. v. Λ, 407.

98. ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα Φωτὶ μάχεσθαι. Harl. Vrat. A. b. Lips. Ven. vterque, fragm. Mosc. ἐθέλῃ ex ratione et vsu Homerico post ὁπότε v. Excurs. III. ad lib. IX. eodem alludit Townl. ἐθέλῃσι. statim A, 164 ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσι (πόλιν).

πρὸς δαίμονα, Φωτὶ μάχεσθαι. Trepidant grammatici in interpretatione versus in Schol. A. et Schol. br. Φωτὶ pro διὰ Φωτὸς accipit Eustath. cum Schol. B. Est quoque in his ζήτημα, Porphyrii vt suspicor. Sanctores πρὸς δαίμονα accipiunt, παρὰ δαίμονος, παρὰ θεοῦ γνώμην. videtur tamen motio grauior adiuncta, contra dei voluntatem, ἐναντιούμενος τῷ θεῷ. fere vt dicitur μάχεσθαι πρός τινα. Etiam sic Ernesti: aduerso deo, inuito deo, ἐναντιωθέντος θεοῦ. Barnes laudat ex Anthol. (Steph. p. 115. Palladae ap. Brunck. To. II. p. 422. LXXI.) ὅταν στυγῇ τις ἄνδρα, τὸν θεὸς φίλει, οὗτος μεγίστην μοῖραν ὀφλισκάνει. (Steph. κατεισάγει) φανερῶς γὰρ αὐτῷ τῷ θεῷ μαχήσεται (κορύσσεται) quae ex Homero sunt adumbrata.

99. πάντα δὲ μοι τῆμος κυδοιμῷ pro ἐνὶ δὲ, ἐπὶ δὲ, ἐπεὶ δὲ, vt iterum inf. 688 νίφοντα κατὰ τῆμος Ἀχαιοῖσι

κατ' ὀνταμένην στιλπνὴ est in Cant. Sic quoque ap. Hesych. in ἀλλὰ versus legitur, lacuna recte legi ait Toup. Emendat. in Suidam T. I. P. II. p. 456. Ed. II. laudans Epigramma Anthol. p. 527. καὶδὲ παρειῆς δάκρυα μείονα λείβε. Recte sane sic legi nemo dubitet, et poterant centeni loci memorari: etiam N, 559 κατὰ δ' ἔβρεε νεῦρα ῥοῇσι ἔρρεε χειρός. Nec tamen alterum deterius, sup. Ξ, 518 constanter legitur: ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην στιλπνὴ ῥέεν ἐκ γομένη.

ἔρρεε. ἔρρεε ap. Eustath. antique. ῥέε ap. Hesych.

88. Φλογὶ σπεύδων. — πέλοι. Solenne vitium edd. etiam Eustath. ed. Rom. correxit Barnes sicque meliores codd. Ven. Barocc.

89. ἀσβέστῳ οὐδὲ νίον λάθεν Ἀτρέος υἱὸν Ῥαιστάς. Haeret Barnes in metro versus; et reposuit: ἀσβέστῳ οὐδὲ λάθ' Ἀτρέος per se non incommode; sicque esset in propatulo origo fraudis factae scripto νίον pro υἱὸν. Est quoque λάθ' in Lipsl. Bentleius conl. Φλογὶ σπεύδων ἀσβέστῳ οὐδὲ νίον λάθεν. Codices nil mutant. Si vulgatum retinemus, ἀσβέστῳ οὐδὲ trinis syllabis est pronuntiandum; στῳ οὐδὲ una syllaba, στῳ νδ. Nam et mediam in ἀσβέστῳ scripsi posse cum Clarke et Ernesti credam, vix adducar.

90. ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. πρὸς ὃν μ. Si metro adversatur. Dictum de versu hoc saepe repetito ad A, 403. Nisi rhapsodorum pannus est, esse debuit ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔφη πρὸς ὃν — quod fuit πρὸς ὃν. Bentl. laudat nescio unde ὀχθήσας μάλα.

91. λίτω κατὰ est pro καταλίτω. ita vero κάτα scribere iubent A. B. κάτω πλυτὰ Vrat. d. — ἐγὼ Lipsl. alibi. elecf itaque importunum ἐγώνι.

92. Πατροκλῆν δ' ὅτι καίτα ἑμῆς ἕνεκ' ἐνδάδε τιμῆς ἔ., quod τιμῆς et in l. pro τιμαῖσι dictum. ἕνεκα ἐμοῦ καίτατ' τιμωρούμενος τοὺς Τρῶας Sch. A. Respicitur versus A, 159 τοὶ δὲ μ' ἐτόρεσθαι, — τιμὴν ἐρύσσασα Μενελάῳ τοί τε — vbi Scholion docet de vi vocis dubitatur esse. v. ad e. l. Melliora haec quam quae in Sch. br. leguntur.

93. μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται. μή τίς μ. Vrat. A. male. Od. T, 121 μή τις μοι δμωῶν νεμεσήσεται, ἰδὲ σὺ τοῦτο.

95. μή μ. περιτείσει ἔτι πολλόν. περιτελεῖ Vrat. Vbique et ipse Ven. Additum semel Scholion Ἀριστάρχειος διὰ τοῦ ρ περιστείσει. Vide supra p. 88. Et quanta sit dissensio et variatio in his vocibus scribi solitis στύγ., στεύ., στήγ., στυγ., στυγ. orta varietate ex antiqua scriptura. Si constare nobis volumus, scribendum est περιστείσει. In alio Schol. A. occurrit περισυήσασι. Et in Mori. περιτιτχάσι. Sed multi de interpretatione in Schol. bis. ἐκ περιτειχίσεως. περιτειῶν.

96. πορθαόλος vidimus B, 816. et ad Λ, 186. prior prie *micans galea* ex celeri motu, coruscante galea.

97. ἀλλά τίη μοι ταῦτα. versu hoc aliquoties vtitur poeta. v. Λ, 407.

98. ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃσι πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι. Harl. Vrat. A. b. Lipſ. Ven. vterque, fragm. Mosc. ἐθέλῃ ex ratione et vſu Homerico poſt ὁπότε. v. Excurſ. III. ad lib. IX. eodem alludit Townl. ἐθέλῃσι. ſtatim A, 164 ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσι (πόλιν).

πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι. Trepidant grammatici in interpretatione verſus in Schol. A. et Schol. br. φωτὶ pro διὰ φωτός accipit Euſtath. cum Schol. B. Eſt quoque in his ζήτημα, Porphyrii vt ſuſpicor. Sanctores πρὸς δαίμονα accipiunt παρὰ δαίμονος, παρὰ θεοῦ, γνώμην. videtur tamen notio grauior adiuncta, contra dei voluntatem, ἐναντιώμενος τῷ θεῷ. fere vt dicitur μάχεσθαι πρός τινα. Etiam ſic Ernesti: aduerſo deo, inuito deo, ἐναντιωθέντος θεοῦ. Barnes laudat ex Anthol. (Steph. p. 115. Palladae ap. Brunck. To. II. p. 422. LXXI.) ὅταν στυγῇ τις ἄνδρα, τὸν θεὸς φιλεῖ, οὗτος μεγίστην μοῖραν ὀφλισκάνει. (Steph. κατείσαγει) φανερῶς γὰρ αὐτῷ τῷ θεῷ μαχέσεται (κορύσσεται) quae ex Homero ſunt adumbrata.

99. κάκα δ' ἀμφὶ τῷγε κυδοιμὸν ἐπὶ δηΐοισι τίθησι. ἐπὶ δηΐοισι τίθησι. vt iterum inf. 688 νίκην ἐπὶ δηΐοισι τίθησι. ἐπὶ δηΐοισι τίθησι Δαναοῖσι

qui plura cumulat. (Add. Eustath. Recatus qui collocasse laudat Hesiodeum ἐπέχυσε φίλον ἦτορ. Ἔργ. 360. forte sic legendum: Ὃς μὲν γὰρ κεν ἄνευθεν, ἐόντων ἐσθλὸν ἐόντα, θυμῷ, χαίρῃ τῷ δῶρα καὶ ἵππευτὸν κατὰ θυμόν. Ὃς δέ κεν ἄλλου ἔπωται, ἀναιδείῃσι πιθήσας καὶ τὸ σύμπαν ἐὸν, τό τ' ἐπέχυσε φίλον ἦτορ. *Cui quis vicinus lubens, etsi exiguum quid, dederit; gaudet ille munusculo et delectatur. At si quis alii ut absenti alquid impudenter, hoc etsi exiguum, suum animum moerore constringit.*

115. κασσίτερον Ἀΐαντα μέγαν, Τελαμωνίην υἱόν. Scholion excidit; quod spectasse suspicor ad κασσίτερον Ἀΐαντα. verbo hoc, quod alias absolute ponitur, nunc cum quarto casu iuncto: subintellecto forte ἐπί. Vide de voce ad Λ, 545.

119. περὶ Πατρόκλοιο θανόντος σπεύσομεν. Ἢ ergo σπεύδειν περί τινος, τοῦ σπουδῇ μάχεσθαι, aut simpliciter *pro Patrocli corpore*, ad *P. corpus defendendum operam dabimus*. Prorsus vt postea σπουδάζειν περί τινος. Mox 121. προφέρειν cum notatione auferendi vidimus Z, 346.

Ἕκτορ — ἐπεὶ πλεῖστ' ἐσύλα κτήματα, ἕνεκα κτήνεα, quod Aristarchus (iterum ad 205) reprehendere videtur Homerum, quod *Hectorem dixerit spoliasse Patroclum*; nam Apollo Patroclum spoliauerat Π, 793 — 804. λῦσε δέ οἱ θώρηκα — nec, nisi nudatum percussit Hector 817. Alia alii in Schol. B sunt commenti. Occurrere voluit Dionysius (Thrax) in schol. A. eo vt iungeret Ἕκτορ μὲν, Πατρόκλου δὲ καὶ πλεῖστα τεύχεα κτήματα, Ἕλχ' ita esse pro Πατρόκλου τεύχεα. quod et darum esse nec necessarium videtur. Sufficit enim, Hectorem nunc arma Patrocli legisse. At Apollo tantum decusserat et exuerat; ne hoc quidem, proprie si dicaris

126. Ἕλχ', ἦ νῦν ἔμελλε — „quod nunc vero Hector studet abstrahere corpus Patrocli.“ Longum et inutile Scholion.

ſum Heſych. νοερὸν, καιρὸν (leg. καιρῶν) δὲ φέρεσθαι εἰς ἕκαστον τῶν καιρῶν τὸ πρᾶττειν. Melius exponeſ, κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε καιρὸς τοῖς πράττουσι τὸ φέρεσθαι εἰς ἄν. 106. ἕως ἐ. τεῦδ' ὥρμαινε pronuntiatum cenſeo ὡς ἐτεῦδ'. v. ad A, 193. At Bentl. ex ms ὥρμαινε τεῦδ'. ὥρμαινε Vrat. A. Ionice.

109. ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ. Iterum inculcat Clarke ἄρ' si ſolitus eſt, ut 110 ὃν ἄρ, quem ſcilicet.

109. ἀναστροπαλιζόμενος. Sch. B. μὴ ἀδοὺς τὰ νῶτα. at qui 114 στῆ δὲ μεταστρεφθείς, verterat adeo tergum, ſed ſubinde retroſpiciens. De voce iam dicta ſunt ad Z, 496. A, 546. λὶς (v. Obll. ibid.) non λὶς etiam in Apollonio, qui verſum laudat in h. v. De ἠγένειος v. ad Σ, 318.

110. δίωνται Ven. et Sch. A. B. At in priore eſt aliud Scholion: δίενται, ὡς τίθενται. μέμνηται Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ μ'. Legit quoque διάνται in hoc verſu adſcripto ad Σ, 168. Sch. A. vbi de δίηται agit. Etymol. διάνται laudat verſu apposito a δίω, ex διόω.

111. τὸν δ' ἐν Φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ. τὸν δ' ἐνὶ Φρεσὶ legitur in edd. ante Turnebum, qui emendauit. At Erneſti non de nihilo conſenſum eſſe cenſebat: videri eos legiſſe τὸ δ' ἐνὶ Φρεσὶ — ferendum, niſi exiſteret oratio ſic deterior; et niſi tales ſuperes iam plures vidiſſemus; et hoc ipſo libro 45 ἀνὰ κρατερῇ — Porro ἔγχει Cant. pro ἐγχεσι.

112. ταχυνόμενον. δείμαν δὲ τὸν ἔβη ἀπὸ μεσαύλου. ξ. „quod τὴν κατ' ἀνδρῶν ἔπαυλιν (quae σταθμὸς vſ. 110) μέσαυλον dixit, cum ſit Atticis lautum in medio inter virorum et mulierum cubicula. Vide de hac voce Δ, 547. vbi eadem comparatio occurrebat. Iterum redit inſ. 657. — ταχυνόμενον ſollemne de terrore et pauore; ut in illo, *frigoque per aſſa cucurrit*. Illuſtrat vſum exemplis Valkenar. ad Hippoli. Euſip. 803 laudatus ab Erneſtio. ταχυνόμενον πήγνυται, φρίσσει. Sch. A. φρίσσει ἢ λυπεῖται Sch. B. ὑπὸ δέους πήγνυται, δέους, συστέλλεται optime Sch. br. At Apollon. Lex. πήσσεται, cum Heſych.

qui plura cumulat. (Add. Eustath. qui laudat Hesiodeum ἐπέχνωσε φίλον ἦτορ. Ἔργ. 360. forte sic legendum: Ὦ μάν, ἦ ῥα καὶ ὧδε, σέθεν κεκορυσμένα, δῖος, χαίρει τῷ δώρῳ καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν. Ὧι δέ κεν ἄλλος ἑταῖρος, ἀδελφεὸς ἢ ἑτάροιο, καὶ τὸ σαώσειεν, τό τ' ἐπέχνωσε φίλον ἦτορ. *Cui quis familiaris lusserit, etsi exiguum quid, dederit, gaudet ille munusculo et delectatur. At si quis alii vi abstulerit aliquid impudenter, hoc etsi exiguum, satis animum mouere constringit.*

115. καπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμωνίου υἱόν. ξ Scholion excidit; quod spectasse suspicor ad καπταίνων Αἴαντα. verbo hoc, quod alias absolute ponitur, nunc cum quarto casu iuncto: subintellecto forte ἐπί. Vide de voce ad Λ, 545.

119. ἦ περὶ Πατρόκλοιο, καμόντος, σπεύσομεν. Ἢ ergo ἦ σπεύσομεν περὶ κτῆνος τοὺς ἑταίρους μάχεσθαι, aut simpliciter *pro Patrocli corpore, ad P. corpus defendendum operam dabimus*. Prorsus vt postea σπουδάζειν περὶ τινος. Mox 121. προφέρειν cum notatione auferendi vidimus Z, 346.

120. Ἕκτορα — ἐπεὶ πλεῖστα κακὰ τεύχεα πήμηνε, ξ quod Aristarchus (iterum ad 105) reprehendere videtur Homerum, quod *Hectorem dixerit spoliasse Patroclum*: nam Apollo Patroclum spoliauerat Π, 793 — 804. λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἀπὸ στέρνοισι, nec nisi nudatum percussit Hector 817. Alia alii in Schol. B sunt contenti. Occurrere voluit Dionysius (Thrax) in schol. A eo vt iungeret Ἕκτορα μὲν Πατρόκλου ἐπεὶ πλεῖστα τεύχεα πήμηνε. Ἕλχ'. ita esse pro Πατρόκλου τεύχεα. quod et darum esse, nec necessarium, videtur. Sufficit enim, Hectorem nunc arma Patrocli legisse. At Apollo tantum decusserat et exuerat ne hoc quidem, proprie si dixeris.

126. ἕλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοιν ξ „quod nunc vere Hector studet abstrahere corpus Patrocli.“ Longum est in hac Scholion A.

130. ἐρυσσάμενος καὶ δοίη. etiam hic multi ἐρυσάμενος et dein ed. Rom. Celarum in hac Hectoris voluntate a poeta declarata grammatici, οἱ λυτικοί, excusationem Achillis, qua effecerunt, quod ille aliquando Hectoris corpus currui alligatum raptauit. v. ap. Eustath. p. 1098, 26 add. inf. 280.

131. μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ. αὐτῇ ex Ald. 1. laudat Er. quod in nostro exemplari non apparet. ἔμμεναι ἀνδρῶν Mor.

132. ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ ἄνακτι αἰὼν καλύψας. οἷον κάλυμμα, περιστέλλων. Eustath. De loquendi forma cf. ad Θ, 331.

133. ἑστήκει, ὡς τὰς τε λέων. Apud Zenodotum et in Chia non erant hi tres versus." (At quomodo sensus sic. et iunctura constare potuit? Scilicet notatio spectat ad 134. 5. 6. Ita vero nec minus 137 ὡς Αἴας abesse debuit. Eo modo bis adiectis locus non infeliciter a rhapsodo exornatus est ampliore declaratione leonis.) Pergit Sch. A. Aiunt nonnulli versus abhinisse, quoniam ὁ λὶς non λέαινα memoratur; ducit enim fetum mares. Ad quod respondetur, solere marem designare quoque feminam, et promiscue nomina adhiberi. Ita ὁ πάρδαλις de femina quoque dicitur; contra ἡ πάρδαλις de pardo. Antimachus tamen hoc loco deceptus (eum sequitur anctor Sch. br.) putauit καὶ τὸν ἄρσενα σημαίνεσθαι. (non commentatus in Homerum, sed adumbrato loco Homerico in sua Thebaide.) — Etiam σκύμνους quaerit Ioo. inf. Σ, 318 sq. Δέοντα pro λέοντα iterum dixit de Diana inf. Φ, 483. Attigit nonnulla Eustath. Adscripsit vss. 133. 4. 5. Gellius XIII, 7. propter verba περὶ δὲ τὰ κύνεσσι, quibus fides Herodoti elenatur, lib. III, 108 de vno leonum fetu: quippe iam Aristot. H. An. VI, 31, falsa Herodoto narrata esse docuit.

ἑστήκει. vulgo εἱστήκει. sed Ionicum sequi me malle professus sum sup. ad Δ, 329. et ἑστήκει h. l. et mox 139 tuentur Cant. Mori. Harlei. Vrat. A. b. d. Lips. Ven. fragm. Mosc.

134. ὥ ῥα τε νήπια τέκνα ἄγονθ' ὑπαντιόωνται ἐν ὁδῷ. Sic scribere iubet vir Homericus lubiunctim pro vulg. ὑπαντιάσωνται, et auctoritas Cant. Mori. Vrat. b. fragm. Mosc. vn. Vindob. Ven. 1a et Eustath. Plutarch. l. l. Gell. l. l. Obseruat poetae sagacitatem Schol. B. circa τὴν τῶν τέκνων φιλοστοργίαν in animantibus, cane, vacca, leaena in locis l. 324. sup. 4. Od. T, 14. etiam Plutarch. de amore prol. p. 494 C. hunc locum vi. 134. 5. 6. repetit; in eo legitur ὃν ῥα τε νήπια τέκνα ἄγοντα ὑπαντιάσωσι, male. In ὥ ῥα τε iungenda sunt ὅτε.

135. ἀνέρες ἐπακτῆρες. „κυνηγοί, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας" Sch. A. Paria Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. Eustath. Vox iterum legitur Od. T, 435.

ὁ δὲ τε οἱ ἄντην βλεμεαίνει. Induxerat βλεμεαίνων Ald. 2. quod et in codd. habetur. Redit ad βλεμεαίνει Stephanus, quod et in Plutarcho l. l. expressum est.

136 πὰν δὲ τ' ἐπισκύνιον. Copiose illustratur vox in Schol. A. B. Sch. br. Eustath. Apollon. Etymol. Hesych. ad quem v. Nothum. modo vt palpebram esse velint, quae oculum tegit, modo vt cuticulam supra supercilium, quae corrugari solet, hoc vtique versus; ducta vox ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι, v. c. Δ, 23. τὸ ὀργίζεσθαι. Occurrit vox et alibi, et modo loco Theocr. XXIV, 116 et Aristoph. Ran. 842. vbi vid. Schol. in quo hic vt laudatur. Apud Suidam in αὐτοκάσιγνητον interpretatio vi. 136. inserius est.

κεστὸν ἑλκεται, ὅσσε μελιττῶν. Schol. A. „ἑλκεται σφῆ, ἀντὶ τοῦ ἕλκει, (κατάσκης Sch. br.) παλιντῶν δὲ ὁ λέων διὰ τοῦ ν γραφέσθαι δυσφώνων ἐκτείνει." Scriptum esse debuit διὰ τοῦ ω. Cauere voluit, ne παλιστὸν aliquis scribendum esse contenderet. cf. Eustath.

137. ὡς Ἄλκης περὶ Πατρόκλῳ — ἐπὶ Πατρόκλῳ Harl. 1. 139. ἑστήκει. vulg. εἱστήκει. At Ven. ἑστήκει, et Sch. A. ἑστήκει ἔξω τοῦ ι. Ilicque idem qui 136. ita legebant. v. ad Δ, 329.

142. Ἕκτορ εἶδος ἄριστε. Ἕκτορ reposuit Barnes: quod et Vrat. d. habet et edd. Plutarchi de aud. poet. p. 34 E additque: „γρ. Ἕκτορ male." Immo recte

Fuit Ἕκτορ ἥρως. Male ὦ interpolsdere edit. Aldd. et ellet Ἕκτορ ὦ εἶδες. Recte ὦ Stephanus. ἐπεὶ ἔφθιτο. Vidimus iam Γ, 89. Peritonitis Paridis ob Hectore facta est iisdem fere verbis, atque hic Hectoris a Glauco: quodsi ad effectum refers, neutiquam re et facto.

μάχης ὅπα πάλλειν ἐόντα, duplici modo declarari potest, vel, ut μάχης δύεσθαι sit pro τοῦ μάχεσθαι, multitudo abiuta quia pugnatur, sed ausugisti: eodem modo atque ἀλλῆς δύεσθαι sup. N, 786. Od. Ψ, 128 vel ellipticе dictum est μάχης, pro διὰ, κατὰ, μάχης, ἐν μάχῃ, ἐν τῷ μάχεσθαι. quod mihi verius videtur; etiam aliis in locis: inf. Ψ, 678 ἢ οὐχ ἅλις, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι: pro διὰ μάχης. Ω, 385 οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν. δεύεσθαι et ἐπιδεύεσθαι ita poni absolutè, pro, inferiorem esse, expolui iam ad N, 310. alibi casus personae adiicitur: ἄλλα δὲ πάντα, δεύεαι Ἀργείων Ψ, 483. 4 „γρ. ἔδευεν" Barnes. ἔδευον Vrat. A.

143. ἢ σ' αὐτὸς πλεῖος ἐσθλὸν ἔχει. ἢ scribendum esse monet Schol. A.

φυζηλὸν ἔοντα. Φύζη ex K, 310 et al. notissima pro φυγή. Φυζηλὸς ἐστιν ὁ φεύγων τὰς πλάς, δειλὸς δὲ ὁ δεδιὼς τὰς πλάς, asserit Schol. A. ex Porphyrio, ut colligo ex Eustath. p. 1099. 22. et sane sic Schol. Victor. et cod. Leid. Valken. ad Ammon. p. 246. cui acumini pal rum tribue; adstipulantur tamen Etymol. Hesych. apud quem etiam φύζηλας, δειλὸς, φυγὰς, occurrit. Schol. A. ἢ φόβον et δέος ἐν αὐτῷ inesse putans. Ineptus Eustath. ὁ φεύγων δειλ. Locum frequentat Nicander Ther. 660. Alex. 472.

144. φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσεις Eustath. fragm. Mosc. et Venetus, σαώσεις. quod forte ad Atticam elegantiam dictum arbitreris, sic sane conveniet cum Ξ, 3 φράζεο, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. Δ, 14 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. add. Υ, 115. 6 φράζευ ὅπως Δαναοῖσιν ἀμύνεται αἰπὺν ὄλεθρον. Ι, 251. Homericum unum vium subiunctivi non minus in his consiare docui

Exc. III ad lib. I. Inf. R. γρ. ἐ. Φραζέσθω — ἢ μὴ ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσεται. διὸ καὶ — Ὅτι ἀπὸ ἀλλ. mentur quoque codd. boni. Etiam Sc. Mumon. p. 116. — πρὸν καὶ ἄστυ. Monet Eustath. illa nihil, haec nil, Pergamus.

145. ὅτις δὴν λαοῖσι, τοί Τλλῳ ἐγγεγάασιν. Manifesta ignoratio digammi pro λαοῖς τοὶ Ἰλλῳ. Vat. d. δὴν γὰρ βραῖδι, τοί — meminerat somnolentus librarius ex E, 424. ἐκγεγάασιν Schol. br. Ialtem Ἰλιου ne esset mutandum, subiungitur: ἐκγεγένηνται. ὁ ἐστιν, εἰσίν, ἐνοικοῦσιν. videntur priora corrupte scripta.

147. ἔπειτ' οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν. Schol. B. „ἀντὶ τοῦ ὡς, ἔοικε, γάρ ἐστι τὸ ἄρα. οἷον οὐ γάρ ἐστι σοὶ τοῦτο εἰς χάριτος τάξιν, ἢ οὐδὲν αὐτοῖς χαρίζῃ. Est quod Latine: nullus est apud te gratiae locus. Hunc versum cum sequ. 148. iam Achilles pronuntiauerat I, 316. 317.

πεφὶ πτόλιος Barnes reſinxerat, πτόλεως, perperam.

148. μάρνασθαι ἠϊθεοισιν ἐπ' ἀνδράσι. legebatur et h. l. ubique ἠϊθέοισι. μετ' ἀ. quod esset pugnare inter hostes. Verum iam I, 317. receperam Aristarcheam emendationem, de qua v. ad e. l.

149. πῶς κε δὴ χαίροντ' ἔπος ἀντιάσειας μετ' ἐμεῖο. Ita ubique codd. et edd. Ita et Ven. vterque. Addit tamen Sch. A. Zenodotum legisse μετ' ἄμεινον, et habere hoc rationem, esse enim ἀντὶ τοῦ „ἢ ἄμεινον.“ Scilicet alterum eli in pugna, alterum e pugna. Barnes ex Schol. Ead. laudat: „Ζηνόδοτος δὲ γράφει μετὰ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ἢ κατὰ πόλεμον.“ Vnde haec habeat, non assequor; nisi de suo reſinxit. Nam Scholia illa excerpta sunt in Edit. Cantabr. 1689. p. 768. atque ibi Zenodotus μετ' ἄμεινον scripserat, ἀντὶ τοῦ, ἢ κατὰ πόλεμον. Addit Barnes: „τὸ μετ' ἄμεινον.“

150. ἔπειτ' Ἐρυσίχθονα — πάλλιπες Ἀρπαλίωνα. Ignorat adeo Glaucus, Sarpedonis corpus ab Apolline abductum esse? (H, 453 sq.) Sch. A. Immo vero de

esse. Hellen. p. 150. l. 155. 163. notat illum locum ab aliis rhapsodis esse insertum. Sup. ad II. 43a.

151. κάλλιπες Ἀργείων ἔπαρ καὶ ἄρμα γυνῇσιν. „quod πάτρια non sunt βράσματα, ut οἱ γλωσσογράφοι, sed ἀληθέστατα." De hoc v. ad A. 4.

κάλλιπες οἰωνοῖσι Harlei. Lips. ex interpolatione: etsi sic mox 241 κύνας τε οἰωνούς.

De χύρμα vidimus E, 488.

152. ὃς τοι πολλὸν ὄφελος γένετο πτολίεσσι καὶ αὐτῷ. „πολλὸν ὄφελος. Vterque Sch. monet, esse πολλαχῶς. πολλαχῶς et deeste κατὰ πολλά." quis tandem hic haerere potuit?

153. νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλήμενοι κύνες ἕλῃς. Nam quo notata sunt: „primo, quod Zenodotus scripserat: κύνοι, ἕλῃς. quod absurdum est. Tum alterum, quod Troiani opinati sunt, subtracto Patrocli corpore se recuperaturos esse corpus Sarpedonis." add. Eustath. p. 1100, 53. M. Sch. A. est καὶ ὀφαντοὺς ἔχειν εἰς ἐνταφιασμόν. an vox illa ὀφαντὸς *pignus* declarauerit, ignoro. latet ὑφ' αὑτοὺς, vel ὑφ' ἑαυτοὺς ἔχειν?

154. τῷ νῦν — Monet Sch. A. recte, duplici modo interpungi posse; vel post ἀνδρῶν, ἄλυσιν δέκας ἡμῖν, εἶτα πορευόμεθα. vel post ἡμῖν, vt sit post ἡμῖν, si quis mihi obsequutus fuerit, vt domum redeat. Τρωὶ δὲ κ. exeidium paratum est Troiae. ita δὲ in apodosi abundat." Similia ap. Eustath. Praesens, posterum. Sin placet prius; aut praesens ἡμῖν pro futuro, εἰσόμεθα, vt iam alibi vidimus factum, aut quod orationi vim addit ἡμῖναι, pro ἡμῖν: sc. δεῖ κάλλιόν ἐστιν. Tum Τρωὶ δὲ erit, quod vulgo: οὕτως ἄρα.

Ceterum, quantum in sermonis δεινότητι a loquentis persona proficiscatur, discas si haec conferas cum similibus Theocriti B, 236 sqq.

εἴτις ἐμοὶ λύσειεν. Ineſt χρηστότης in hoc, pro εἰ λύσει. Comparat Eustath. e Sophocl. Aj. 245 ἔρα τινα κλαυτὸν ἀρέσθαι.

155. Τρῶες δὲ πρόσθεν αἰτὺς ἄλλος. Schol. A. ἄλλος φανήσεται. Schol. B. πρόσθεν φανήσεται. Schol. in Cod. Vindob. φανήσεται. Est quoque in Hesychio glossa ad h. l. Scilicet fuit φάω, φάνω, φαίνω, lucem in lucem proferre: vnde etiam dico, cogitata animi in lucem proferre: vnde φάω, φάσω, et φάω, φήσω. Similiter φάω pro occido, idem quod φέω, φένω, est φάω, φήσω, et φάω, φάσω, vnde mox vs. 164 πέφαμαι media brevi.

156. εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι. vn. Vindob. εἰ γὰρ δὴ non male.

157. ἀνδρὸς ἀίσσοι. edd. omnes ante Turnebum, incredibili metri incuria. Apud Plutarch. Praecept. reip. ger. p. 815 C. legitur ἐπέρχεται minus commode.

158. οἱ περὶ πατρὸς ἀνδράσι δυσμενέσσι πόνον καὶ ὀϊζὺν ἔχοντο. ὄφρ' ἴδωσιν. Cant. Vat. Harl. Townl. Vrat. A. b. hic cum gl. περ. ἔχοντο.

159. αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσσάμενοι. Scholion excidit: repetita forte erant ea, quae iam ad 153 appolita erant. Barnes tentat Πατροκλῆα, vel Πατροκλῆ perperam: ignorato digammo.

160. ὃς ὁ ὄχος pro ὃς ἄρα. — ἐπὶ ἵππους ἐλάσειε καὶ ἅρμασι πατρὸς ἐμοῖο. Sic etiam h. l. Ven. Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. sequor Aristarchum, Schol. A. nec non Cant. cum fragm. Mosc. In strophis est quoque ἐλάσειε. Est ἐλάω, vt alibi quoque, educo, adducere, adductum esse.

ἅρμασι Lipsi. vn. Vindob.

163. Λύκιοι καὶ ἀμύμονα Σαρπηδόνα. Ἴλιον εἴσω. quod Glaucus ignorat, Sarpedonem ab Apolline in Lyciam esse deportatum (vs. sup. ad 150), et quod ἀγαγὼν περὶ ἀθύρτου. Schol. A. quod saepius monitum est. λίσσω h. l. simpl. ἐπαναδίδωμι.

καὶ δ' αὐτὸν Apollon. Lex. habet p. 250. 27 εἶσω, vbi docet id esse pro εἰς. (per Ellipsin ἔσω εἰς.)

164. 165. iam supra fuere Il. Π. 274. 5. Frigent et h. l. alter versus, Ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἐσχατιῇσιν

ἐφεστῶτες, in supplementum, puto, additus ellipsi dicti ὡς πάρ' ἄριστος.

Porro τέφεα astrahead habui pro τέφρα, ubi diphthongo, v. Excurs. ad Soln. de τέφρᾳ. vid. ἐπήρατα. Variet. τέφεα. [illegible] ἀνθεμώνας ἄρμε βάλῃμι. ovv. Sch. B. [illegible] bene Schr. ἐπὶ ἀνθεμώνας ἐφαλμοῖς.

168. τοὺς ἐθέλοντας ἐμάχεσθαι Lips. volui μαχέσασθαι vt mox 178.

170. Recitantur a Plutarcho de aud. poet. p. 32 A.

170. ὑπέροπλον ἔειπες. „γρ. ἔειπας" Barnes. Sed tem. perpetua varietate; et h. l. sic edd. Plutarchi l. c.

171. ἡ πάτρῳ. Aristarchea lectio; quae et in Veneto, Vrat. d. fragm. Mosc. et in ed. Rom. erat. At ἡ πάτρου per ed. Flor. et Aldd. illata est, eadem in Plutarch. de aud. poet. p. 32 B. praecept. reip. gerendae editur p. 809 E. Erat haec Zenodoti, vt e Sch. A. discimus: qui non male sic legi putat. — ἐφάμην, ἐλογισάμην, de quo iam actum.

172. τῶν ὄσσοι. Sch. A. adiectum hoc imminuere vim ait, καὶ τὰ τοιαῦτα εἰώθασιν ἀθετεῖν Ἀρίσταρχος. (h. e. *improbare*; non, *pro infitiis habere*? Atqui ea suspicio facile movetur, quodes tam inutile interpretamentum adlicitur.

τῶν intellige esse pro τούτων, οἵ. vt saepe. ita paullo post vs. 207 τῶν πόνιμ' ὁ τοι τῶν ἀκέσιν. Multum operae in hoc ponebat Rez. de Prosod. p. 74 cum ἄλλων non bene substitui posse.

173. νῦν δὲ σεῦ ἀνόσφιν ἐγὼ Φρένας, οἷον ἔειπες. Scholion appositum: παρὰ Ζηνοδότῳ „νῦν δὲ σεῦ ἀνόσφιν ἐγὼ τοῦ ν. (indocte, cum mala) ὅτι νῦν μὲν ὀρθῶς ἔχει (h. l. totus versus). ἐν δὲ τῇ Σ κατὰ συνήθειαν μετεσχημάτισε. v. ad Ξ, 95. οἷον ἔειπες. „γρ. ἔειπας" Barnes.

174. ὃς τώ με Φοῖβε Ἀπολλον „ὃς τώ με Ἀπολλον" iubebat scribere μ' ἔφης. (quod est in Vrat. d.) Adamon vol-

dicendum vt alia ex dexteriore. Quod πολυάκρητος de τοῦ οἴνου add. Qd. T. 251. Ps. 45. Vat. Ven. editum πολυκρήνου. Est expendendum πολυάκρητος. Sic inf. 544 ἀκήρατον πολυάκρητος. Minuit quoque Bentleius.

193. πρασὶ Ἴλιος ἱρή. Scr. quod Ἴλιος feminino genere? Schol. Ven. Apollon. Lexic. ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἴλη ὁ μὲν τῶν ἀνδρῶν ἴλος ἡ δὲ τῶν γυναικῶν ἴλις. Ἴλιος ἱρή vulgo sed Iliades raro probat τεύχεα ἄνακτα quod est quoque in Canl. Mozi. Hack. Ven. fragm. Mosc. Townl. Vrat. A. d. vn. Vindob.

195. Οἱ ἰδὲ non est articulus sed οἱ αὐτῷ dupliciter dativo vt saepe pro παρὰ αὐτόν. Nec probo Bentleium emendantem τὴν δὲ θεὰν ἐν γάμοισι Φίλῳ πόσει in nuptiis cum Thetide. hoc additur inf. Σ. 84—85. equos Neptunus dederat. Il. Ψ. 277. differte. Munera ista nuptialia ἀγάλματα etiam a Pindaro celebrata sunt. Ἡφαιστότευκτος Pelei μάχαιρα nota e Pindaro, et Schol. Apollonii I. 224. Eudocia p. 445.

196. ἀ δ' ἄρα φίλησε. Scr. ἀρ' ἔφ. geminata digammi pronuntiatione. πᾶσα ὅτεοισι nihil hiatus, cui non vno modo occurri potest. Bentleium secutus dabam ὑμῖν ἅπασα. Rotnit quoque ὦ ἅπασα παιδὶ scribens. ἐκ γήρως ex γήραος. Producitur vltima, quia ex γήρανς orta, vt apud Hesiod. γηράντεσσι τοκεῦσι. Indocte grammatici περὶ ἀποκοπὴν dictum esse volunt pro γήραϊ, ita ἐκ ἐπιθέτου pro ἐποφόδιος, ἤρξαντο et ἐτέλωσε pro ἐτέλεσαν. Dicta iam sunt de his ad H. 144. et ad Z. 291. Ita tamen Sch. A. B. bc. Hesych. add. Gregor. et Koen. p. 479. Ad multorum descendit Etymologus cum Eustathio.

198. ὡς οὖν „vt dictum est v. 192. Clarke.

199. τεύχεα Ἡφαίστου ἀμφιβρότου. Ἰούλιος. Vrat. d. cum nitido. Vindob. τεύχεα τὰ μὲν πάντα τὰ δ' ἀμφὶ Ἡφαίστου. Ἡλιόδωρος recitat hemistichium vtrumque, vbi occurrit

200. ἐκ τοῦ γήρους ἀπὸ τοῦ γήρους ἀπὸ τοῦ γήρους ἐκ τοῦ γήρους ἐκ τοῦ γήρους ἐκ

de re quae animo obuerſatur) cum vulgo ſit τὸ καταθύμιον τὸ ἀρεστόν. Sch. A. Euſtath. Haec iam vidimus K, 383.

Tum ἃ δείλ'. Ita vulgo ſcribitur. Herodianus ἐν τῷ ἀ ὑπομνήματι τοῦ περὶ παθῶν Διδύμου (pro εἰς τὸ περὶ παθῶν. Nam fuit talis Didymi libellus. cf. ad Γ, 272) disquirit de tono: ſitne ἃ δείλ' an ἃ δειλ'. quia eſt pro δειλὰ, debere tonum retrahi ἃ δειλ'. Recte ita cenſet grammaticus; idque ſequendum eſt, quandoquidem ſup. Λ, 160 κεἰν' ὄχεα probauimus. — εἰσάτι τοι Cant.

202. ὃς δή τοι σχεδόν ἐστι, σχεδὸν non eſſe, quod vulgo dici ſolet, *cum non multum abeſt quin*; fore; verum pro ἐγγύς, obſeruat Sch. A. quod et ab Etymologo et aliquoties ab Euſtathio notatur, primo loco ad E, 14. Ariſtarchea exemplaria habuerunt: αἱ δή τοι σχεδόν εἰσι. Atqui Κῆρες θανάτου non praeceſſerant. Forte αἱ librarii vitium eſt, et fuit ὃς — εἰσι, h. ἔρχεται. Erat quoque εἶσι in vno, Vindob. et in Lipſ. cum gl. πορεύεται. idque probandum, ne bis ἐστὶν ſe excipiat. Contra alterum iteratur Od. B, 283. 284. ὡς δὴ Lipſ. ἄβροτα, pro ἄμβροτα, τεύχεα Mori.

203. τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι. ſup. H, 113 Ἕκτορι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

204. ἑταῖρον ἐνηέα. τὸν προςηνῆ. ἐναντίον τῷ ἀπηνεῖ. (Iterum inf. Ψ, 252 vbi ἐνηέος. Apollon. Lex. προςηνούς. προςφιλοῦς. Add. Sch. br. Etymol. Suid. Heſych. Euſtath.) Addit Sch. A. Zoilum Ἐνηέα pro nomine proprio habuiſſe Od. Θ, 200 χαίρων οὕνεχ' ἑταῖρον Ἐνηέα λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι. Fuit haec propria Patrocli laus humanitatis et beneuolentiae: vnde inf. 670 Patrocli ἐνησίη. Et repetitur haec propria Patrocli laus Φ, 96. Ψ, 252. 648.

205. τεύχεα δ' — Ipſe Iupiter ait Hectorem ſpoliaſſe Patroclum: quod tamen Apollo fecerat. Reprehendebat hoc Ariſtarchus. Sch. A. De his cf. ſup. ad 125. — οὐ κατὰ κόσμον. Quid tamen eſt illud, in quo Hector ἀκόσμιος videri debuit? Spoliare par ſe non eſt inhonestum vel indecorum: num quatenus Apollinis et Eu-

phorbi virtute caesi hostis arma sibi vindicarat? Sic Schol. Eustath. an, quod superbe spoliati corpori illuserat 125. 6. 7? Nisi omnino eum obiurgat, quia imprudens futuri nimium exultat Patrocli caede. Schol. bT. οὐ κατὰ τὸ πρόσθεν. ἐφ' ὕβρει. salsum σὺν ὕβρει. ὑβριστικῶς.

206. εἶλεν· ἀτὰρ τοί νύν τε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω. Obseruant Schol. A. B. inesse his verbibus ἦθος et πάθος, et παραγγελίαν, miseratione fortunae Hectoris, etsi eum superbire indigneris.

εἶλεν ex ed. Rom. reposuit Turnebus. Flor. Aldd. εἶλες, vt et cod. Vatic. cum Vindob. Alt.

207. τῶν ποινήν, ὅ τοι οὔ τι μάχης ἐκνοστήσαντι. ποινὴν h. l. ἀντισήκωσιν, compensationem, bene reddit Eustathius, laudato Pindaro, qui hanc vocem frequentat hoc sensu. (P. I, 113. IV, 112. Nem. I, 108.) Atqui nec nouum hoc in Homero. Vidimus iam ποινὴν υἱος E, 266 et al.

ὅ τοι οὔ τι. Cant. Mori. Vat. Vrat. A. b. ὅ τι οὔτι. sicque edd. Flor. Aldd. Recte correxit Turnebus ex ed. Rom.

ἐκνοστήσαντι voce iugata vulgatum inde a Turnebo ex ed. Rom. νοστήσαντα quoque Vrat. A. νοστήσαντος Vrat. b.

Fragm. Mosc. interpunxit: ἐγγυαλίξω τῶν, ποινὴν etc. vt sit κράτος τῶν, (pro αὐτῶν, τῶν Ἀχαιῶν).

210. Ἕκτορι δ' ἥρμοσε ταῦτα περὶ χροΐ. In Schol. B. et Harl. Schol. contenditur, subintelligendum esse τὸν Δία. vt Iupiter diuina opera loricam adaptauerit Hectori. Non enim eadem statura fuisse Achillem et Hectorem, vt arma istius huic conuenire satis possent. „Respexerunt scilicet locum X, 321 sqq. vbi Hector, parte gutturis haud tecta, transfigitur. Arguntantur tamen viri docti in voce ἁρμόζειν, quod nimis seuere exigunt. Si Patroclo congruus erat thorax Achillis, quid ni et Hectori? Ita Paridi thorax fratris ἥρμοσε δ' αὐτῷ sup. Γ, 333. ἥρμοσεν est pro ἡρμόσθησαν, vt et Eustath. exponit. Sic et inf. T, 385 πειρήθη εἴ οἱ ἐφαρμόσσειε. adiiipulatur Clarke.

δῦ δέ μιν Ἄρης δεινὸς ἐνυάλιος. „Ἄρης, πολέμου ἔρως καὶ ὁρμή.“ Sch. A. br. vt *Apollo pectus fubire* dicitur, *numen* aliquem *implere*: pro *vi diuina*. Apollon. Lex. ἄρης. — ἐπὶ δὲ τῆς εἰς πόλεμον ὁρμῆς adſcripto hoc loco. Heſych. δῦ δέ μιν Ἄρης· ἐπιθυμία αὐτὸν εἰςέδυ τοῦ πολεμεῖν.

211. δεινὸς ἐνυάλιος. ξ „quod Ἐνυάλιος Martis epitheton ἀπὸ τῆς Ἐννοῦς πολεμικῆς οὔσης ductum eſt, vt Ἀρήϊος ab Ἄρης. Non autem, vt οἱ νεώτεροι, Enyus (ſup. E, 333) filius eſt Mars; neque, vt Attici, deus eſt aliquis Ἐνυάλιος a Marte diuerſus.“ Sch. A. Diſertiora haec quam apud Heſych. et Etymol. et Sch. A. B. ad Γ, 69. Mirum tamen, nunc demum haec notari, cum iam B, 651. et ſaepe ἐνυάλιος Mars memoratus fuerit. Verbo, ἐνυάλιος eſt ſimpliciter pro πολεμικός.

πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντός. Vrat. d. πλῆθε. quaſi ἔπληθε.

212. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους. Hic nusquam variat κλητούς, vt ſint euocati ſocii: ſed ſunt κλειτοί, praeclari. v. ad vſ. 14.

213. βᾶ ῥα μέγα ἰάχων. μέγ' ἰάχων peccatum etiam h. l. vt vbique in his vocibus: cum tamen ſit μεγα ϝιαχων. ἰυδάλλετο δὲ σφίσι πᾶσι, 214. τεύχεσι λαμπόμενος, μεγαθύμῳ Πηλείωνι. ἰυδάλλετο Apoll. Lex. ὡμοιοῦτο. Sch. br. addunt εἰκάζετο. add. Heſych. Etymol. Rerum obuia vox Ψ, 460. vbi v. Euſtath. Od. Γ, 246. Τ, 244. et in Apollon. Argon. I, 1297. Idem de rerum ſimulacris menti obuerſantibus adhibuit: Π, 547. ὑγρή τε τραφερή τ' ἰυδάλλεται. Ill, 453 πρόπρο δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰυδάλλετο πάντα item III, 811. Alias eſt ſimpl. *videri*, δοκεῖν vt Ψ, 460 et *reminiſci*, Od. Τ, 244. Eſt quoque inter voces Platonicas ap. Timaeum in Lex. p. 150. et ibi Ruhnken.

μεγαθύμῳ Πηλείωνι. Recepi e Ven. ad quem docet Sch. A. habere hoc διόρθωσιν Ariſtarchi. (nec aliter poſſunt legiſſe Sch. br. in quibus εἰκάζετο. ὡμοιοῦτο. τῷ Ἀχιλλεῖ δηλονότι. Et Schol. Exc. οὕτως ὁ Ἀρίσταρχος. At αἱ

ποινὴ ἐνδόσεις, μεγαθύμου Πηλείωνος, quod meo iudicio sensum commodum non habet, multo minus, si, vt vulgo fit, oratio continuatur: τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλείωνος. nam quid tum est ἰνδάλλετο? *erat similis* cuinam? deficit adeo vox princeps sententiae. Eustath. ἦγουν εἰκασμὸν ἑαυτοῦ ἔπεμπε τοῖς βλέπουσι, καὶ οὐκ ἐμφανῶς ἐγινώσκετο Ἕκτωρ εἶναι. hoc absurdum est. Saltem ἰνδάλλετο Πηλείωνος erant iungenda. At cum casu secundo vox non occurrit iuncta. Etiam ὅμοιος semper cum tertio casu iungitur in Homero. Adhaesit genitiuus antecedenti τεύχεσι. Etiam Eustath. subiungit: ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι μεγαθύμῳ Πηλείωνι ἰνδάλλετο.

215. ἔτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι. Aristarchea lectio. Nam Schol. A. „Zenodotus ὄτρυνεν" quod Ionicum est: perpetua varietate.

Eustath. ad h. v. multa argutatur super producta vltima vocis ἐποιχόμενος, ignorantia τοῦ Digamma. Pro hac voce παριστάμενος Vrat. A. παριστάμενον Vrat. b. contra metrum post ἕκαστον.

216. Ὀρθλοχόν τε Cant. Barocc. Mori. vitiose. versum latinum fecit Virgil. Aen. VI, 483.

217. Δισήμορα. restituit Barnes ex Etymol. accedente Vatic. pro vulgato Δαισίμορα. At Δησήνορα Vrat. A. Διστήνορα Ven. Βιήνορα Cant. Δειαήνωρ vt Εὐήνωρ. Ἀϊστήνωρ. Ἱππόνοον Mori pro Ἱππόθοον.

216. 217. 218. Qui sequuntur, e sociis erant, vt ex 220 intelligo. Μέσθλης. Paeonas ducebat B, 864. *Medon* diuersus ab aliis. *Thersilochus* e Paeonibus, ab Achille caesus inf. Φ, 209. 211. *Asteropaeus* inter Paeonum principes, nec Lyciis annumerandus, v. ad M, 102 ab Achille caesus inf. Φ, 139 sq. *Hippothous*, Pelasgorum dux: B, 840. *Phorcys* Phrygum dux. *Chromius* et *Ennomus* Mysorum duces B, 857. Reliqui obscuri.

218. Φόρκυν τε Χρομίον τε. Nam sic est scribendum ex Canone grammatico, vt Ὀδίος, recte obseruante Barnesio. cf. ad E, 39. 677. Est h. l. Χρομίος, qui supra ἐν τῷ διακόσμῳ (B, 858) erat Χρόμις. Metro deberi va

riationem, nemo dubitet; debuit tamen vtrumque frequentari; et quaerit Dionysius, satis otiose, vtrum nomen poeta mutauerit? Ait mutatum videri Χρόμις in Χρομίος. Nam altero loco (B, 858) recensu facto vera apponi nomina. σὺ λέγε· γὰρ ἐκεῖ τὸ ὄνομα πρῶτον. debuit esse σὺ λέγε γάρ. Sch. A. Aliud ibid. Scholion Φόρκυνα scribendum esse monet, nisi potius fuit οἱ δὲ Φόρκυνα αἰτιατικῇ ἀπὸ τῆς εὐθείας εἰς ν. (post οὐχ ὑγιῶς del. interpungo.) Debuit scriptum esse etiam Φόρκυνα, Χρόμιον &c. quod et Tyrannio maluisse videtur; vt inf. P, 312 Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φ. De variante nominis Φόρκυς scriptura v. Notas ad Apollodor.

219. τοὺς ἕθ' ἑτοτρύνων. Versus aberat a Lipsiensi Townl. cum signo et sigla α et pelle abesse ait Ernesti.

220. Comparat Hectoris et Menelai 248 orationem Sch. B. et ad Glauci orationem respici vult Eustathius multa argutando.

221. οὐ γὰρ ἐγὼ πλῆθύν διζήμενος. — „quod orationem orditur Hector a γάρ, vt Od. K, 190 οὐ γὰρ ἴσμεν, ὅτῃ ζόφος." Sch. A. Obseruatio nunc satis trita: γάρ pro δή, vt dictum sup. ad K, 61.

223 — 6. Possunt iungi sic vt post Ἀχαιῶν plene interpungatur, vt editum est. Potest etiam ἀλλ' ἵνα — Ἀχαιῶν protasis esse sequentium. Notat quoque Schol. A.

224. προφρονέως ῥύσεσθε Φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν. Ald. 2. intulerat ἀπ' Ἀχαιῶν, quod et codd. habent [illegible] fragm. Moscou. vn. Vindob. Sane εἴργειν, ἀρκεῖν τὸν ὕλεθρον, τὸ κακὸν, ἀπό τινος dicitur, non memini, ῥύεσθαι, φυλάσσειν, σώζειν τινα ἀπό. Rediit ad ὑπό Turnebus. Od. M, 107 est οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ.

Est autem nunc ῥύεσθαι, prima producta, a ῥύομαι, φυλάσσω, σώζω. v. Excurs. IV. ad lib. A. Diuersum est quod sequitur vs. 235 νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν, trahere, subducere, pro ὑπερύειν, ὑπεξερύειν, Αἴαντι. Est hoc quoque plerumque ὑπ' ἐξ, vt inf. 581 νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἕρυτε μετὰ ἕθνος ἑταίρων. et Σ, 232. vt ὑπ' ἐκ — ἕλκειν Δ, 465.

225. ὀώρομαι κατατρέχω καὶ ἐθνικῶς. κατατρύχω. καταπονῶ τοὺς Τρῶας, ἀναγκάζων παρέχειν δῶρα — Sch. B. Eadem vox hoc sensu Od. O, 308. Π, 84.

226. ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω. Vltima nemo illustrat, praeter bonum Dammium: nisi quod Eustath. praeit, per ψυχὴν διαχεομένην, χαίρουσαν reddendo. Est ἀέξειν inter voces antiquioris sermonis notiones non satis explicitas habentis. Omnino est *maius reddere*, seu numero seu mensura, seu viribus corporis, tum et animi. Maior animus si redditur: accedit ei nova virtus, audacia, modo alacritas, laetitia. Hoc disertius redditur per *exhilarare, recreare*, vt h. l. M, 214 σὺν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν *opes alterius firmare, dignitatem tueri.* πένθος ἀέξειν *fouere moerorem, pro* simplici ἔχειν. ἔργον ἀέξειν, *secundare, fortunare*, bono successu vt Od. Ξ, 66. O, 371. Hinc Pindarus ὕμνων ἄνθος ἀέξειν precatur Iouem, *fortunare* carmina, beare, vt placeant, et aliquoties pro *clariorem fieri, maiorem famam assequi*, vt Μοῦσα αὔξεται P. IV, 496.

228. ἡ γὰρ πολέμου ἀριστὴς, ὁμιλία. οὕτως δεῖ ἀναστρέφεσθαι ἐν πολέμῳ καὶ ἀριστεύειν. αὕτη γὰρ καὶ ἀρετὴ τῶν πολεμούντων" Schol. A. et Sch. br. parum differte. Nec huc spectat, quod apud Apollon. Lex. est: ἀριστὺς, σημαίνει δὲ τὴν μάχην. quod locum habet N, 291 vbi est μετὰ προμάχων ἀριστύν. Est proprie confabulatio, sermo: ad Ξ, 216. inde negotium, quod quis cum altero peragit; itaque est: Ita enim res in praelio transiguntur, ea conditione, vt aut pereundum aut vincendum sit. Ernesti ad notionem lusus reuocabat, „hic est lusus belli: Horat. *nimis longo satiate ludo*: sine: *haec sunt belli vices*" hoc melius.

229. γεθνειῶτα. vt et Venetus. Aristarchus τεθνηῶτα vt vbique eum scribere vidimus: sic et Cant. Townl. vn. Vindob.

230. ἐρύσῃ εἴξῃ δέ οἱ Ἕκτωρ. Lectio ἐρύσῃ et εἴξῃ, verior haud dubie lectione vulgata ἐρύσει, et εἴξει, vt solet Homerus ὃς δέ κε cum subiunctiuo iungere, erat in

Cant. Barocc. Vat. adde Euſtath. Ven. Lipſ. Towaſ. fragm. Moſc. ἐρύσῃ et εἵξει Vrat. A. b. d. Vindob. vn. et alter ἐρύσει et εἵξῃ. Barnes: „γρ. ἐρύσει εἵξεις δ' οἱ Ἕκτωρ.“ Eſt hoc ipſius commentum.

228. ἥμισυ τῷ ἑνάρων Ariſtarchi eſt lectio, quam habent add. Flor. Aldd. et eodd. Towaſ. Vrat. A. τῶν ἑνάρων, quod ipſe Ven. fr. Moſc. agnoſcunt, intulerat Turnebus e Romana. Merito praeferebat τῷ Erneſti et Wolf.

232. ἥμισυ θ' αὐτὸς ἔχω ἐγώ· ἔξω Vrat. A. quod de praeda bene dici, addit Erneſti.

233. οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν. „βρίσαντες ἑαυτοὺς καταβαρύναντες. στίφος ποιήσαντες καὶ στερεώσαντες.“ Schol. A. addit B. „συνασπίσαντες καὶ εἰς τὸ αὐτὸ πάντες ὁρμήσαντες.“ Praeclare haec. Nimis breuiter Apollon. βρίσαντες. βαρύνοντες. Sic et Sch. br. Habet vox efficaciam ad deſignandam impreſſionem copiarum, cui reſiſti nequit. Vidimus iam ſup. M, 346. 359 et ἐπιβρίθειν, H, 343. M, 414.

234. μάλα δέ σφιν ἔλπετο θυμός. „ἔλπετο Ariſtophanis fuit haec lectio: „quam et Ven. A. B. habent. Monet Schol. alios legere ἤλπετο. Sic Barocc. Vrat. d. vn. Vindob. μάλα δέ σφιν ἔλπετο Bodlei. (Harl. ap. Bentl.) ap. Clark. qui ſorte legendum eſſe addit — σφιν ἐέλπετο. Lipſ. μάλα γάρ σφιν ἔλπετο addit Ern. „aut ἐέλπετο aut ἤλπετο latet.“ μάλα γὰρ erat quoque in Vrat. d. Sed hoc eſt interpretamentum τοῦ δέ, quod toties pro γάρ dictum vidimus.

237. Αἴας εἶπε Μενέλαον, ξ. „quod πρὸς deeſt: vt Od. Ψ, 191 προτιδέγμενος, εἴ τι μιν εἴποι.“ (fuit εἴ τι ἕ εἴποι.) Schol. A.

238. αὐκέτι γαῖ. Male νῶϊν in fragm. Moſc. et al.

240. οὔ τι τόσον νέκυος πέρι δείδια Πατρόκλοιο. ξ. „quod ambiguum eſt, ſitne περὶ νέκυος Πατρόκλου an περὶ Πατρόκλου τοῦ νέκυος γεγονότος.“ Sch. A. acumen grammaticum! habet tamen rationem; non enim vſus fert: ὁ νέκυς Πάτροκλος, mortuus Patroclus, (occurrit

quidem νέκυς τεθνεώς vel κατατεθνεώς) sed ὁ νέκυς τοῦ Πατρόκλου. sic inf. Ω, 108 Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι.

περιδείδια vna voce scriptum editum: vt annare librarios saepe dixi: sic statim 243 περιφάντα. περὶ etiam Sch. A. scribere iubet, idque habent h. l. edd. omnes excepta Romana, cum Eustathio. Excusant autem metum Aiacis, tanquam naturae impulsui consentaneum. Scilicet sensisse videntur, parum generosa haec ab Aiace dici, sibi magis quam Patrocli corpori metuente.

241. ὅς κε τάχα κορέσει metur hoc Ven. cum Eu. Rath. sicque ed. Rom. Turn. Steph. At κορέσει Flor. Aldd. Sch. br. Harl. quod iterum intulerat Barnes, eiecit Clarke. Bis iam ante hanc varietatem et inconstantiam in hac voce vidimus: Θ, 379 et N, 831. Venetus nunc κορέσει exhibet, qui in iis locis κορέσει habebat: quod et in edd. est. At Mori. Barocc. κορέσῃ quod a loco alienum est, ortum e mainscula scriptura. In Vindob. κορέσει, κορέῃ et κορέσσει, occurrit.

242. ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσι, καὶ σῇ. ξ Scholion A. quia non satis perspicuum est, apponam: ait πέρι hic non esse scribendum, ἐνθάδε οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, (scil. tum πέρι esset pro περισσῶς, valde) ἐπεὶ δοκεῖ ἀντὶ τῆς ὑπὲρ κεῖσθαι, καὶ ἐναλλάχθαι πτῶσις. ἀντὶ γὰρ τοῦ· ὑπὲρ ἐμῆς κεφαλῆς. διὸ καὶ σημεῖον παράκειται. Fac περὶ pro ὑπὲρ esse, cur non minus scribendum esset ἐμῇ κεφαλῇ πέρι, pro περὶ κεφαλῇ, vt ante νέκυος πέρι. — Mirum vtique casum subinde mutari, et pro secundo nunc tertium adhiberi eadem in re; verum in altero versu καὶ σῇς ἑτέῃ in metrum peccasset. δεδιέναι περί τινος non modo sed et περί τινι dici non negem: etsi K, 240 versus spurius est: ὣς ἔφατ', ἔδδεισε δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. Malis forte ἐμῇ κεφαλῇ δείδια iungere, metuo mihi, et πέρι pro περισσῶς dictum accipere, etsi sic compositum περιδείδια bene locum suum tueri posset: κεφαλῇ περιδείδια. Attamen in Homero δεδιέναι cum tertio casu iunctum haud memini. Quis tamen dixerit, an versus hi quinque 240 — 244

rhapsodorum laciniae sint. Brevitati et simplicitati Iliacis et poetae consentanea erat oratio: Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφές, οὐκέτι νῦν ἔλπομαί σ' αὖτόν περ νοστησέμεν ἐν τοὐλλμίους· ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ. Idem etiam Sch. br. Vat.

243. ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει, de pugna ipsa et de pugnantium turma seu acie ingruente; quam et Virgilius dixit *nubem belli* Aen. X, 809, (apud Pindarum ἐπὶ νεφέλᾳ Φόνου N. IX, 90 l. VII, 38) bene dictum esset: bene etiam per se πολέμοιο νέφος Ἕκτορ. vt ap. Pindar. N. X, 96 Amphiaraus; *belli* f. *pugnae procella*. At Ἕκτορ, νέφος πολέμοιο, περικαλύπτει πάντα parum belle dicta sunt. Schol. B. exponit, l. Hector πάντα καλύπτει, ὡς νέφος, (sic et Sch. br.) l. Hector, τὸ νέφος, τὸ πλῆθος, ἐπέχων, πάντοθεν ἡμᾶς περικαλύπτει. Innixit adeo: Ἕκτορ καλύπτει νέφος πολέμου περὶ πάντα, vel περικαλύπτει νέφος (περὶ, κατὰ,) πάντα. Hector obducit omnibus nubem belli h. e. seu pugnam s. copias. Hoc saltem tolerabile: etsi tertium casum ita expectes. Sic περικαλύπτειν simp. Ξ, 359 πύκτῃ περὶ κῶμα κάλυψα. E, 506. 7 ἀμφὶ δὲ νύκτα Θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε. Videtur ideo v. 244 Ἕκτορ ab alia manu adsutus esse.

244. ἡμῖν δ' αὖτε. Exciderat δ' edd. ante Stephanum qui δ' ex Romana restituit, item codex Cant. aberat.

245. ἤν τις ἀκούσῃ, vel vt sit διὰ τὸν κτύπον καὶ τὸν θόρυβον, vel ἐὰν ἄρα τις ὑπακούσῃ καὶ μὴ καταπτήξῃ Sch. B. nimis subtiliter. Etiam nos dicimus: vociferare, si forte quis audiat. ἤν τις ἀκούσει alii vt Vrat. d. male.

248. Ὦ φίλοι Ἀργείων — Hanc Menelai orationem tanquam Graeco homine dignam laudibus extollunt grammatici A. B. Eustath.

249. οἵ τε παρ' Ἀργείοις — Laudat sic Schol. Eurip. Alcest. 588. (593) sicque codd. Et Schol. br. τὸ πλῆρες παρὰ τοῖς Ἀργείοις. Est quoque Ἀργείοις in Vatic. Nec vero hoc inutile monitum; nam scriptum passim fuit Ἀργείοι. quod et in edd. Turnebus et Ste-

— 262. Τῶνες δὲ προὔτοφων προῶνον ἐνέβαλον, Sch. br. potius, procurrerant: vidimus iam N, 136. „δ' ἄρ' ἡ βαθεῖα ἦεν.“ Clarke. Ἦεν pro δή.

263. Verſuum praeſtantiſſimorum ad ἐνάργειαν laudes iam enumerat Sch. B. quod dilectus factus eſt in eo, quod non quodlibet litus, ſed oſtia fluminis in mare ſe exonerantis quemorat, vbi tanto maior fluctuum ſe mutuo elidentium eſt fragor; tum dilectus verborum eſt fere ſingulorum: de hoc cf. Euſtathii. Additur: „αὐτη ἡ εἰκὼν Πλάτωνος ἐναργὲς τὸ ποιημάτιον οὕτως ἐνεργέστερον τοῦ ὁρωμένου τὸ ἀκουόμενον παρέστησε.“ Satis magnifice! De combuſtis a Platone carminibus narratio, ſatis decantata, iterabitur laſ. ad Σ, 329 Ἥφαιστε, πρόπολ ὄφρ. Mox ad vſ. 265 in eodem Schol. B. et ab A. et dudum ab Euſtathio p. 1106, 67. eadem de Solone memorantur: quae et a Villoiſono e codice allata ſunt in Var. Lect. XXXVI, 13. monente Erneſti, et ex Schol. Voſſ. (qui Leidenſis eſt) a Spanhemio ad Ariſtoph. Nub. 271. memorante Clarkio. Voſſianum Scholion appoſuit quoque Valken. Diſ. de Schol. p. 96. cum Porphyrii nomine. In his vbique verba poetae de Nilo accipiuntur, vt is διϊκτὴς ποταμὸς ſit: probante id quoque Wood (*Eſſay on Homer.* p. 285. ed. 1775) Conuenire videtur, quod Solon Aegyptum adierat, ὡς καὶ αὐτός φησι· Νείλου ἐπὶ προχοῇσι Κανωβίδος ἐγγύθεν ἀκτῆς ap. Plutarch. in Solone p. 92 E. Atqui Delta in ſuo littore nullas habet ἄκρας ἠιόνας. ſi itaque haec de Nilo dicta accipimus, dicendum eſt, poetam non accurate haec de Nilo memoraſſe. Obſervata quoque res a viro docto de Marees, contra Woodium p. 188.

Laudat verſum 265 Dionyſ. de Compoſit. ſ. 15. et obſeruat Ariſtoteles (de poet. 22. al. 23. Tyrwhitt. c. 36.) quantum praeſtet ἠιόνες βοόωσι, quam ἠιόνες κράζουσι. Fateor quidem; nullus tamen facile poeta κράζουσι adhibuiſſet, ſed ἠχοῦσι, βοχθοῦσι et ſimilia. Omnino in hac virtutis poeticae praedicatione ex ſoni imitatione diſerti ſunt multi, inprimis Dionyſ. l. c. 15 ſq.

259. Ἐννοσίγαιε ἄνδρα φόνῳ. Pronuntiatum, esse — ἀνδρα φόνῳ — monitum iam est ad B, 651. Vterque versus 258. 9. legebatur H, 165. 6. ἀνδρα φόνῳ per τ Townl. Vrat. d. vn. Vindob.

260, 61. quod Zenodotus hunc et sequentem versum reiicit (ἠθέτησεν.) Addit Sch. A. οὐδὲν δὲ ἔχουσιν εἰς ἐκαιτίαφιν, ἀλλ' ἄνδρασι τὸ μέγεθος τῆς ὑπὲρ Πατρόκλου μάχης. Versus damnandos esse censui, ita ante Venetum inspectum. Vtinam appositum esset, iudicione critico, an quia versus ab aliis codicibus aberant, Zenodotus eos ἠθέτηκέναι videri debeat: sunt in ipsis versibus plura, quae eos malae frandis arguunt: quam iamnum est illud μετόπισθε! et quorsum spectat? At prior versus prodit se violato digammo, φύνομαι Ϝείκτις. Etsi Bentl. succurrit ῥύνομαι Ϝείκτοι, commode laudato v. 194 Od. Z. ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν. Varint tandem lectio mirifice. In editis Flor. Aldd. Turneb. erat: τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἔῃσι Φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι praeter Romanam in qua adstipulante quoque Eustathio, pro κεν est ἄν, quod Stephanus receperat: claudicante versu. Barnes conflauit lectionem, quam leniorem putabat: τῶν δ' ἄλλων τίς ἂν ἔῃσιν ἐνὶ Φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι. inculcato ἐνί. quod tamen video quoque memorari e cod. Vindob. Alt. τίς ἄν ἔῃσιν ἐνί. Hoc Clarke secutus est. Vitio, puto, typographico magis etiam vitiatus est versus in recentiore editione τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἔῃσιν ἐνὶ Φρεσὶν. quod tamen etiam in fragm. Mosc. video occurrere. et in vno Vindob. τίς κεν ἐῇσιν ἐνί. In codd. regnat τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἔῃσιν vel ἔῃσι Φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι, prorsus vt in edd. Flor. Aldd. quod et recte recepit in altera edit. Wolf. In Lipſ. erat τίς κε ἔῃσι. In Vatic. est τίς χ' ἔῃσιν ἐνὶ Φ. quam forte veram esse lectionem, ait Clarke. Eam lectionem notare voluit Sch. A. ἐν ἄλλῳ. τίς κ' ἔῃσιν ἐνὶ Φρεσί. immo τίς χ'. At vetat violatio metri. τίς χ' ἔῃσι. In Vrat. d. et vno Vind. τίς κεν ἐῇσιν ἐνὶ Φ. Tandem εἴπῃ idem Vat. Mori. fragm. Mosc. Vrat. A. d. vn. Vindob.

— 262. Τρῶες δὲ προὔτοψων. πρώονον ἐνέβαλον, Sch. br. potius, procurrerant: vidimus iam N, 136. „ὃ ἔφ᾽ ᾧ ἐστὶν ἢ ἔβαινε ἢ ἔστη.“ Clarke. Est pro ὅθι.

263. Versuum praestantissimorum ad ἐνέργειαν laudes bene enumerat Sch. B. quod dilectus factus est in eo, quod non quodvis litus, sed ostia fluminis in mare se exonerantis memorat, vbi tanto maior fluctuum se mutuo allidentium est fragor; tum dilectus verborum est fere singulorum: de hoc cf. Eustath. Additur: „αὐτὴ ἡ εἰκὼν Πλάτωνος δηλοῖ τὰ τοιαῦτα· οὕτως ἐναργὲς τοῦ ὁρωμένου τὸ ἀκουόμενον παρέστησε.“ Satis magnifice! De combustis a Platone carminibus narratio, satis decantata, iterabitur inf. ad Σ, 392 Ἥφαιστε, πρόμολ᾽ ὧδε. Mox ad vs. 265 ab eodem Schol. B. et ab A. et dudum ab Eustathio p. 1106, 57. eadem de Solone memorantur: quae et a Villoisono e codice allata sunt in Var. Lect. XXXVI, 13. monente Ernesti, et ex Schol. Voss. (qui Leidensis est) a Spanhemio ad Aristoph. Nub. 271. memorante Clarkio. Vossianum Scholion appositum quoque Valken. Diss. de Schol. p. 96. cum Porphyrii nomine. In his vbique verba poetae de Nilo accipiuntur, vt is διϊστὴς ποταμὸς sit: probante id quoque Wood (*Essay on Homer.* p. 285. ed. 1775) Conuenire videtur, quod Solon Aegyptum adierat, ὡς καὶ αὐτός φησι· Νείλου ἐπὶ προχοῇσι Κανωβίδος ἐγγύθεν ἀκτῆς ap. Plutarch. in Solone p. 92 E. Atqui Delta in suo littore nullas habet ἄκρας ἠιόνας. si itaque haec de Nilo dicta accipimus, dicendum est, poetam non accurate haec de Nilo memorasse. Obseruata quoque res a viro docto de Marees, contra Woodium p. 188.

Laudat versum 265 Dionys. de Compos. f. 15. et obseruat Aristoteles (de poet. 22. al. 23. Tyrwhitt. c. 36.) quantum praestet ἠιόνες βοόωσι, quam ἠιόνες κράζουσι. Fateor quidem; nullus tamen facile poeta κράζουσι adhibuisset, sed ἠχοῦσι, βοχθοῦσι et similia. Omnino in hac virtutis poeticae praedicatione ex soni imitatione diserti sunt multi, inprimis Dionys. l. c. 15 sq.

Ad vocem διϊστῆς longum est Scholion insertum Veneto B. et fragm. Moscou. quod idem in Cod. Leid. legitur: vt ex Valken. diss. p. 142 apparet; id esse Porphyrii facile assequaris, multo magis, cum Quaest. Homer. 28 illud insertum sit. Adscriptum illud esse desiuit a Porphyrio ad Odyss. Δ, 477. Miratur ille Nilum διϊστῆ dictum credi a multis propter fontes latentes, quos Aegyptii a caelo duxerint, tanquam Nilus caelo descendat: διὰ τὸ ἀφανεῖς ἔχειν τὰς πηγὰς, κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ οὐρανόθεν ῥεῖν. esse tamen communem amnium epitheton, vti sup. Π, 174 Sperchei: ad quem locum v. Obss. Manet vtique ambiguum, sintne respectu nubium an imbrium διϊστεῶτ dicti amnes: nam Διὸς vtroque modo a poetis memorari constat.

Addit Schol B. *Zenodotum* reddidisse διϊστῆ διυγῆ, et propterea scripsisse διιπετῆ. *Zenodotum* esse legendum, per se patet, et expressum esse ita in cod. Voss. colligo ex verbis Valken. l. c. Qua analogia autem ille διιστετῆ scripserit, non assequor, etiamsi a τετάω seu τείνω, pando, ductum dixeris: quo ducere potest Schol. bT. ἢ διαφανοῦς, καὶ εἰρμοῦ διαπεπερασμένου. Est tamen διαστατὸς ποταμοῖο etiam in Hesych. cum interpr. χειμάῤῥοῦ πληροῦντος (πληρουμένου vel πλήθοντος) διὰ τοῦ (τὸν) Διὸς ὄμβρον. Apud eundem est quoque διοστεύσας. Idem Schol. B. cum Eustathio torrentem intelligere iubet, cuius impetus tanto maior est, adeoque ad phantasiam potentior. quid in poesi cogat vt hoc assumam, non video.

ἐπὶ προχοῇσι. προχοὰς ποταμοῦ, h. e. στόμα, ostia, videmus Od. E, 453. Δ, 242. Υ, 65. Latine vel pro flumine ipso vel pro aqua effusa dixit Apollon. I, 12. vbi Schol. non recte accipit, et lib. II, 906.

264. βέβρυχε μέγα κῦμα καὶ ἀφρόν. Schol B. βέβρυχε. ἐν τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη· βεβρύχῃ. Recte hoc et usui Homerico conuenienter post ὡς ὅτε v. Excurs. I. ad lib. IX. Sic Ξ, 16 ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος.

κορύφουν etiam h. l. Townl. Fragm. Mosc. et alii.

264. 265. ἀμφὶ δὲ τ' ἄκραι ἠιόνες βοόωσι. Apud Eustath. γρ. κραναὶ ἠιόνες. " et sic Barocc. De βοόωσι modo dictum est ad vs. 263.

ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω. primum nunc occurrit de mari littus cum impetu inundante; aliquoties in Odyssea; frequentatum hinc sermone poetico; ab Apollonio quidem Arg. II, 365. 6. 7. cum respectu ad h. l. ἔξω, extra mare, in littus. Adiectum ἠπειρόνδε, Od. E, 402. 3. Scilicet proprio aliquo maris motu, vento licet aduerso e litore flante: vt Strabo super hoc versu disputat lib. I. p. 92. B. C. Bentleium video in hac voce haesisse et emendasse εἴσω. Laudat quoque ille loca sup. Δ, 425. Ζ, 36. Adde Π, 629. Od. E, 438. praesidium tamen in his locis video nullum. Omnino sunt haec vocabula relatiua, et potest idem, quod ἔξω est, alio respectu esse ἔσω, et vice versa.

266. τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ ἠέρτο. Legerat Eustathius: τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. Videbatur mihi haec lectio esse εὐαργεστέρα. Postea vidi codices in eam consentire. Cant. Barocc. Mori. Vat. Vrat. d. duo Vindob. et cum his Venetum et fragm. Mosc. Apparet quoque causa interpolationis, cum male metueretur metro Τρῶες ἰαχῇ, cum ignoraretur fuisse Τρωες ἰυχῇ.

268. φραχθέντες σάκεσι. Zenodotus ἀρθέντες, non male, ἀπὸ τοῦ ἄρειν iungere. Sic erat Π, 211 μᾶλλον δ' στείχες ἄρθεν. N, 800 ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες ἦσαν sic ἄμυναν κόρυθας τε καὶ ἀσπίδες 214. cf. ad M, 104. Nec tamen φραχθέντες alienum ἀντὶ τοῦ κατασφαλισθέντες, πυκνωθέντες, vt bene Eustath. Et huc spectat gloss. Hesychii: φραχθέντες, ἀσφαλισάμενοι ἑαυτούς. Sic 666. φράξαντο δὲ θῆας ἔρκει χαλκείῳ. M, 263 ῥινοῖς φράξαντες, ἐπάλξεις. Adde N, 130. φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ. ergo cet. h. l. erit ἔχοντες τὰ σάκη φραχθέντι. Non igitur dictu facile est, vtrum verius sit altero loco laudatum.

269. ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λαμπρὸν — Aiunt Sch. A. ἐπὶ τιμῇ, in honorem Patrocli hoc factum, quemadmo-

dum propter Sarpedonem αἱματόεσσας δὲ φρένας κατὰ χυτὴν ἔραζε Π, 469. Non satis conuenit. v. Notam. Plura arguitur Eustath. p. 1167, 2.

ἦέρα πολλὴν, ἢ μᾶλλον ἦέρα πολλὴν Eustath. Ita erat E, 776. et Θ, 80. sicque Mori. Cant. At Homerus prius frequentat.

270. ἔχθαιρε πάρος γε. Ieiie est, Aristarcheum tamen, ἔχθαιρε, et, quod grauius, sine augmento, Ionicum. Vulgo ἤχθηρε, et e Rom. Turnebus ἤχθηρε. In Lips. ἔχθηρε in Veneto, stegn. Mosc. et Vrat. d. ἤχθαιρε. Ar. Sch. A. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ε ἔχθαιρε.

271. ὄφρα, ζωὸς ἐὼν, θεράπων ἦν Ἀλκίδαο. Ita vulgo interpungitur. Atqui iungenda sunt: ὄφρα ζωὸς ἦν, θ. ἐὼν. Ad.

272. μίσησε δ' ἄρα μιν θηλῶν κύνες ἠνίπερ αὐτοὶ κύρμα γενέσθαι. μίσησε, insolito more, et hoc solo loco, dixit pro μισητὸν ἠγήσατο" Sch. A. Notant quoque Sch. B. et Ba. Dictum est vt φθονεῖν. pro vulgari πόλλε. habet quoque Hesych. glossam μίσησεν. ἐφθόνησε. κύρμα praeda, in quam quis incidit, iam vidimus E, 488.

θηλῶν κυσὶ Τρωσὶ pro θηλῶν Τρώων.

273. τῷ καὶ οἱ ἀμυνόμεν ὄρσεν ἑταίρους: „ἐν ἄλλῃ ὄσσε Ἀχαιούς." Sch. A. minus bene ex v. seq.

τῷ κεν οἱ Cant. Vat. minus bene hic.

274. κεκλόμενος Ἀχαιοὺς iam vidimus Δ, 389.

275. νεκρὸν δὲ προλιπόντες. scil. Achini. dura personae mutatio.

Inde a v. 277 ad 577 in Veneto erat lacuna 41 circiter foliorum, suppleta quidem a recenti manu. Desinunt itaque ad hos trecentos versus Scholia veterum criticissima argumenti.

278. σφέας esse pronunciandum σφεῖς, iterum h. l. monet Clarke: vt ad N, 182. ad quem locum vide.

279. Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο ἄλλων Δαναῶν. hic versus, qui Od. Λ, 549. 550 reperitur, infringit leges digammi, in verbis περὶ δ' ἔργα, quod esset περὶ δέργα. Id vero non magis placet quam

quod Bentl. adscripsit περὶ δ' ἄλλα τέτυπτο. Vitiose est περὶ δὲ ἔργ' ἐτέτυπτο pro περὶ δ' ἔργ' ἐτέτυκτο in Vat. et Vrat. A. b. d. Vulgata est ap. Iulian. Or. II, p. 55. At Aristid. To. II, p. 258 laudat: Αἴας δὲ πέρι εἶδος ἔην περὶ δ' ἔργ' ἐτέτυκτο. Suspicor vitium ex incuria digammi illatum esse, cum hiatum esse putarent qui mederi vellent, cum esset scriptum: Αἴας δὲ εἶδός τ' ἦδὲ πέρι ἔργα τέτυκτο.

281. σὺν ἐϋκλέος ἀλκῇσι ἐϋκλέος repetitis Barnes e Cant. add. Vpn., Vat. recte; vulgo ἴσκλος errore sollenni: mox etiam perpetuus lapsus πάτρης, vt in Vrat. A.

283. Minus bene interpungitur ἑλιξάμενος δὲ βήσας. nam fit hoc ἑλίσσεσθαι circumacto corpore eodem in loco; sed ῥηϊδίως ἐκέδασσε διὰ βήσας pro vulgari, διὲ βησσῶν. Sch. B. εἴωθε γὰρ ἐν ταῖς Φυγαῖς στρέφεσθαι τυκνῶς καὶ ἀνιμρεῖν τοὺς διώκοντας. Sup. O, 340 canis aprum insequens ἑλισσόμενόν τε δοκεύει.

Paullo ante 282 κατρίῳ ἔσκε ἐν ὄρεσσι. est ἔστ' in vno Vindob.

286. οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν. nunc non tuendi caussa, vt vbique alibi; sed simpliciter τεθνεῶτα. Baroco. μέμασαν quod sollenni ex litterae forma errore scriptum esse statues. Ad sensum tamen est haud parum accommodatius, μέμασαν ἀντιάσαι, aegre pugnarunt, circa Patroclum. βρόνεον δὲ μιν ὀτρυνόντε. ἤλπιζον Sch. bt. recte.

288. Λήϑοιο Πελασγοῦ Pelasgorum regis, B, 840—3. Teutami erat filius, ipse Hippothoi pater.

289. παῖδε πίλνα. vn. Vindob. ἄλλα. vt alibi quoque occurrit.

290. παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας. τένοντε Cant. Vrat. d. et Venetus cum recc. Mosc. et vno Vindob. Miro grammaticis non in animum veniisse, Achillem, ad barbaram hoc consilium vlciscendum, Hectoris corpus simili modo foedasse.

292. τό οἱ οὔ τις ἐρύκακε δακέων περ. ἐρ. ἰσχέμεν Barnes. non h. l. sed aliis, v. ad O, 460. Iam saepe

notauimus hanc pruriginem communiscendi varias lectiones. Est tamen ἐμέμνω postilla repertum in Vat. Vrat. d. ἰέμενος παρ. Harl.

295. ἤριπε δ' ἱππόδασυν κόμας περὶ δουρὸς ἀκωκῇ. ἤριπε. Apollon. Lex. διεσχίσθη. διερράγη. et p. 671. in ὑπεπτάδοντο. ἐρίζει δὲ (ergo ab ἐρίω, quod vulgo ἐρείκω) κυρίως τὸ διασχίσαι hemistichio adscripto. Consentiunt Hesych. Schol. br. Eustath. v. ad N, 441.

περὶ δουρὸς ἀκωκῇ accipiendum erit pro ὑπὸ ἀκωκῆς seu ἀκῆς. Supra N, 441 ἀμησκόμενος πέρι δουρί, περιῤῥησσόμενος poterat reddi. Videtur et h. l. περὶ ad verbum retrahendum esse παρισώσεως. Ita vero πέρι accuendum.

297. παρ' αὐλὸν — Sch. B. alios ait accipere de hac fistili vt αἰχμαγέαι. δολιχαύλους dicuntur. alios, in quibus Sch. br. esse video, sanguinis per vulnus et galeam quasi per fistulam prorumpentis impetum. ἀκοντισμοῦ "(Ita esset, fistulae more?) Ita quidem αὐλὸς αἵματος dictus Od. X, 18. Eo spectat Hesych. αὐλὸν, τὴν ῥῦσιν τοῦ αἵματος, et in ἐγκέφαλος, adscripto versu; ἐξεφύσησα τῷ κοτισμῷ (leg. ἀκοντισμῷ) τοῦ αἵματος. Eadem Eustath. qui addit posse quoque esse rimam hasta in galea factam. Quidnam αὐλὸς sit ipsius galeae conus, cui λάφος insertus erat? vnde αὐλῶπις τρυφάλεια; cf. ad A, 352.

298. 299. Est in toto loco magna ἐνάργεια. Vltima in memoriam reuocare possunt vss. 468. 9. Odyss. T.

298. „ἐκ δ' ἄρα χειρῶν." adeoque e manibus." Clarke.

300. ὁ δ' ἄγχι αὐτοῦ στὰς πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ. Censet Schol. B. ἄγχι esse ἐπὶ sibi repugnare, nisi ἐπὶ sit παρά. vt reddit quoque Schol. fragm. Mosc. Debebat potius monere de verbis ἄγχι αὐτοῦ ἐπὶ νεκρῷ ac si esse posset ἐπὶ νεκρῷ αὐτῷ, τοῦ Πατρόκλου. Proximum est αὐτοῦ scil. τοῦ ποδὸς. ita quoque cecidit πρηνὴς ἐπὶ μετρῷ. similiter Π, 579.

301. 302. 303. οὐδὲ τεκεῖσι φράσσατο. lecta iam sunt Δ, 477. 478. 479.

320. ἀναλκείῃσι. scribi quoque per ι monet Eustath. ἀναλκίῃσι. et sic passim codd. vt Vrat. d.

321. καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν. Sch. B. ἀντὶ τοῦ· γνώμην Διός. Sch. br. καὶ παρὰ τὴν τοῦ Διὸς γνώμην. Lucem his sic afferri posse puto: αἶσα est Μοῖρα. πεπρωμένη. quae, etsi fatalis, Iouis tamen decreto obtingit mortalibus: itaque Διὸς αἶσα illa dicta est: v. sup. ad Z, 487. 8. cf. Π, 780. h. l. ad decretum Iouis spectare manifestum fit, quo res Troianorum hoc die superior esse debebat. Emendandus est Hesych. ὑπ' ἐκ Διὸς αἶσαν. παρὰ τὸ ἐκ Διὸς εἱμαρμένον. Eruenda autem ex hoc versu et inf. 327 aliisque locis opinio priscorum hominum, vti Iouis ea vis sit, vt fatalem necessitatem non quidem tollere, differre tamen possit, ita quoque heroes et viros magnos interdum virtute mirum in modum exerta, etiam contra fati necessitatem, discrimine se liberasse.

322. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων. Bentl. acute coni. αἴτις. nam Apollo iam ante sub Mentae persona Hectorem hortatus erat: sup. 72. nunc Periphantis personam sumit.

324. κήρυκ' Ἠνιτίδῃ. Sic recte reposuit Barnes, quod iam fecerat Turnebus, prosodiae paullo ceteris curiosior, animaduerso prosodiae vitio in κήρυκι. Retinuerunt tamen hoc ceterae edd. habent etiam codd. Quid quod Schol. B. addidit: propter metrum corripiendum esse υ. Hoc et Etymol. et Eustath. habent, et exemplum Aristophanis addit, qui mediam in ὄρτυγος corripuerit in Pace, (788. notante quoque idem Schol. ad e. l.) Bene monet Ernesti, vetustiores scripsisse vocem plene, pronuntiasse tamen per elisionem vltimae: verius, puto, per synaloephen et contractionem vocalium ι et η in vnum sonum.

Ἠνιτίδῃ. Sch. B. paullo turbatius monet, a nonnullis accipi patronymice, (et hoc recte, ab Ἠνιτος) alios ab Ἠνίτῃ ducere; sic vero debere esse Ἠνιτάδης (vt Ἰππωτάδης). „At esse ab ἠνίτα κέρας" hoc ex M, 384 aut parum scite vaticinatum, aut parum diserte. Voluit

pulante! At ἄνδρασσι codd. Vindob. et Venetus. Alii vitiose ἀνδράσιν.

310. αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε. „νείατον ὦμον. ἔσχατον. νειαίρῃ δ' ἔν γαστρὶ E, 539. (ad q. loc. vide de voce.) Schol. B.

ἀνέσχε, ἐφάνη. Eustath. Est plus quam διέσχε, nam altera parte prominet hasta.

312. Φόρκυνα, qui alibi Φόρκυς, de quo sup. ad 218. Mira est Pausaniae X, 26. vbi de γαλέοις disputat, observatio, καὶ Ὅμηρος Φόρκυνα τὸν Φρύγα, οὐκ ἔχοντα, ἀστίδα ἐποίησεν, ὅτι αὐτῷ γαλεοθώρηξ ἦν. atqui Homerus non ait eum sine clipeo fuisse; memoratur tantum clipeo se non tutatus esse Phorcyn. Neque id mirum, quandoquidem Hippothoi caesi (vs. 289) corpus clipeo tutabatur.

314. ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον. aut pro parte anteriore dixit, vt sit τὸ κύτος, aut omnino pro thorace. v. de hoc dicta ad E, 99. Duo hi versus iam sunt lecti N, 507. 8. ad q. l. laud. Apollon. Lex. vbi et de ἀγοστῷ, quod male et h. l. Sch. br. ἀγκῶνι interpretantur, cum sit vola, palma.

316. χώρησαν δ' ὁπότε. Versum laudat Porphyr. ad K, 165. vitiose pro ὑπό τε. Abest a Townl. appósita nota cum figla α.

317. Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἔρυσαντο δὲ νεκρούς. Debemus lectionem μέγα ἴαχον correctioni Barnesii, qui primus ad prosodiam animum adiecit; erat in edd. μέγ' ἴαχον, εἰρύσαντο δὲ ν. nec aliter codd. vel ἐρύσαντο, vt est in fragm. Mosc. ἐρύοντο in vno Vindob. vt fere vbique in hac voce peccatum est grammaticorum ignoratione τοῦ digamma: v. ad Il. A, 482. Δ, 125 et al. nisi vbi manifesta metri iniuria eos admonebat, vt sup. 213 βῆ ῥα μέγα ἴαχων.

318. Φόρκυν δ' Ἱππόθοός τε, λύσαντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων. „Φόρκυν. supra Ζυν Φόρκυνα. quod et h. l. est in Vrat. A. In fragm. Mosc. et vno Vindob. δ' deest. possit adeo esse Φόρκυν' Ἱππόθοός τε, λύσαντο δὲ Lips.

320. ἀναλκείῃσι. ſcribi quoque per ι monet Euſtath. ἀναλκίῃσι. et ſic paſſim codd. vt Vrat. d.

321. καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν. Sch. B. ἀντὶ τοῦ· γνώμην Διός. Sch. br. καὶ παρὰ τὴν τοῦ Διὸς γνώμην. Lucem his ſic afferri poſſe puto: αἶσα eſt Μοῖρα. πεπρωμένη. quae, etſi fatalis, Iouis tamen decreto obtingit mortalibus: itaque Διὸς αἶσα illa dicta eſt: v. ſup. ad Z, 487. 8. cf. Π, 780. h. l. ad decretum Iouis ſpectare manifeſtum fit, quo res Troianorum hoc die ſuperior eſſe debebat. Emendandus eſt Heſych. ὑπ' ἐκ Διὸς αἶσαν. παρὰ τὸ ἐκ Διὸς εἱμαρμένον. Eruenda autem ex hoc verſu et inf. 327 aliisque locis opinio priſcorum hominum, vti Iouis ea vis eſt, vt fatalem neceſſitatem non quidem tollere, differre tamen poſſit, ita quoque heroes et viros magnos interdum virtute mirum in modum exerta, etiam contra fati neceſſitatem, diſcrimine ſe liberaſſe.

322. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων. Bentl. acute coni. αἶτις. nam Apollo iam ante ſub Mentae perſona Hectorem hortatus erat: ſup. 72. nunc Periphantis perſonam ſumit.

324. κήρυκ' Ἠπυτίδην. Sic recte repoſuit Barnes, quod iam fecerat Turnebus, prosodiae paullo ceteris curioſior, animaduerſo prosodiae vitio in κήρυκι. Retinuerunt tamen hoc ceterae edd. habent etiam codd. Quid quod Schol. B. addidit: propter metrum corripiendum eſſe υ. Hoc et Etymol. et Euſtath. habent, et exemplum Ariſtophanis addit, qui mediam in ὄρτυγος corripuerit in Pace, (788. notante quoque idem Schol. ad ϕ. l.) Bene monet Erneſti, vetuſtiores ſcripſiſſe vocem plene, pronuntiaſſe tamen per eliſionem vltimae: verius, puto, per ſynaloephen et contractionem vocalium ι et α in vnum ſonum.

Ἠπυτίδην. Sch. B. paullo turbatius monet, a nonnullis accipi patronymice, (et hoc recte, ab Ἠπυτος) alios ab Ἠπύτης ducere; ſic vero debere eſſe Ἠπυτάδης (vt Ἰπποτάδης). „At eſſa ab ἠπύτα κήρυξ" hoc ex M, 384 aut plane ſcite additum, aut parum diſerte. Voluit

forte dicere, esse pro adiectiuo, *φωνητικῷ*, quod Sch. br. habent.

325. *πυκινὰ φρεσὶ μήδεα εἰδὼς* laudat Xenophon Sympos. 8, 30. memoriter.

326. *τῷ μὲν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων.* Erat *προσέφη Ἐυέργος Α.* Vrat. d. vn. Vindob.

327. *καὶ ὑπὲρ θεὸν*, Sch. B. *ἐναντιουμένου θεοῦ.* Sch. br. *παρὰ τὴν θείαν βουλὴν — παρὰ τὴν γνώμην τοῦ θεοῦ.* Idem quod sup. 321 *ὑπὲρ Διὸς αἶσαν*, vt monitum. In Suida et Hesych. est vna voce *ὑπέρθεον, ὑπὲρ τὸ θεῖον καὶ τὴν τοῦ θεοῦ γνώμην.*

ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσασθε. Non hoc est ab *ἐρύω*, traho, itaque nec scribendum est *εἰρύσσασθε*, sed a *ῥύομαι*, servo, tueor, sine digammo et υ producta. v. ad Il. A. Exc. IV. *εἰῤῥύσασθε* Vrat. A. b. et plagula Veneto inserta, cum edd. Flor. Aldd. correxit ex ed. Rom. Turnebus: idque tuentur optimi codd. inque his Ven. B. fragm. Mosc. *εἰῤῥύσσασθε* Vrat. d. cum vno Vindob. *ἐῤῥύσσασθε* Townl.

330. *ἀνέρας — πεποιθότας — πλήθεί τε σθετέρῳ καὶ ὑπερθεᾶ δῆμον ἔχοντας.* In edd. legitur *ὑπερθέα*, quod grammaticae aduersatur; forte adscitum, quod metro timebatur in *ὑπερθεᾶ*. At hoc pro trisyllabo est habendum. Potest vox, quae hoc vno loco occurrit, aut a *θέος* ducta esse, vt vulgo accipitur, *impauidus*, aut a *δέω indigeo*, vt sit *deficiens*, inferior numero; debuit ea esse *ὑπερδεής*. *ὑπὲρ* in compositis pro valde. Pollux IV, 170 *ὑπερδεῆ δὲ τὰ λίαν ἐνδεᾶ*. Iam quaeri potest, vter significatus Homericis conueniat: num, si est „vidi viros fortes, virtute, viribus, animo, annixos, etiam aduerso deo, h. e. aduersante fortuna, seu rerum et temporum iniquitate oppressos, tamen superiores factos, *καὶ ὑπερθεᾶ δῆμον ἔχοντας*, cum copias metu perterritas, ignauas, haberent. An: cum copias valde exiguas et infirmas haberent. Alterum hoc haud dubie melius. *καὶ* est positum pro *κἂν, etsi, καίπερ*. Ab *ὑπερδεής* ductum est *ὑπερδέα*, hoc non potest contrahi *ὑπερδέα*, sed *ὑπερδεῆ* vel *ὑπερδεᾶ*. hoc etiam Hesych. exhibet: *ὑπερδεᾶ. ὑπεραγόν-*

τως ἐνδεᾶ. ἢ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν: ὑπερδεᾶ ὄχλον ἔχοντα. vbi in notis viros doctos trepidare videas. Etymol. ὑπερδεᾶ ὄχλον ἔχοντα. leg. ἔχοντας. ὑπερβαλλόντως ἐνδεᾶ. οἷον πάνυ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν. ex his contracta sunt Suidae verba, sed cum vitio. Sola Sch. br. ad alia devergere videntur cum Eustath. ὑπερδέα ὄχλον ἔχοντα. ὑπὲρ δέους ὄντα, ὅ ἐστι γενναῖον καὶ ὑπεράγοντα τῇ δυνάμει τοὺς ἀντιστρατευομένους ἔχοντας πλείονας. verum ὑπὲρ δέους est ex emendatione viri docti in ed. Cantabrig. Aldus habebat: ὑπερδέοντα recte ad explicandum ὑπερδεᾶ. *valde deficientem.* Docent hoc ea, quae sequuntur. Restat ergo solus Eustath. auctor mirae lectionis et interpretationis: ὑπερδέα. τὸν ἀπτόητον καὶ ὑπερπεμένον δέους. ἐκ τοῦ ὑπερδεέα κατὰ συγκοπήν. ἄλλως γὰρ περισπᾶσθαι ὤφειλε κατὰ συναίρεσιν. ὡς τὸ εὐφυέα, εὐφυᾶ· ὑγιέα, ὑγιᾶ. Prius illud, ὑπερδεὴς esse eum, qui sit *supra metum positus, animosus*, possit forte analogia defendi; alterum autem docet hoc ipsum, ὑπερδέα esse lectionem vitiosam et mutandam in ὑπερδεᾶ.

Interea aduersari sibi videntur haec duo: quod viri fortes dicuntur πεποιθότες πλήθει σφετέρῳ, *multitudine* copiarum, et iidem tamen sunt ὑπερδεᾶ ὄχλον ἔχοντες, copias *paucitate insignes;* quod etiam alter grammaticus in Schol. br. sensisse videtur, dum exponit: τῷ πλήθει τοῦ λαοῦ καί περ ἐλαττουμένους, ἀλλὰ περιόντας τῶν πολεμίων διὰ τὴν ἀνδρείαν. Atqui non necesse est ad duriora confugere. Male πλήθει accipitur de *multitudine*, magno numero copiarum; πλῆθος, vt alibi πλῆθυς, simpliciter est *exercitus, copiae*, λαός, στρατός. *confisi* igitur *suis copiis, etsi minorem earum numerum haberent.*

Est docta Tollii obseruatio: Exc. XI. ad Apollon. Lex. p. 674. ὑπερδέα. ὑπερδεόντως. ἐνδεῆ. οἷον ἔλασσον κατὰ δύναμιν. Nihil mutandum arbitror, nisi forte ἐλάσσονα. At πλῆθος etiam de exiguo numero dici ex hoc versu probat Schol. Thucyd. IV, 10; p. 244, 4.

In πλήθει ἀφετέρῳ oppositionem quaerit Sch. B. τῷ ἰδίῳ πλήθει, φησὶ ἐπικουρικῷ· pergit: τὸ δὲ ὑπερβεβὰς, σφόδρα ἐνδεῶς, ὥστε ἔνεστι καὶ ἐπὶ τῶν λειπομένων τῷ ἀριθμῷ πλῆθος ὀνομάζειν. Est hoc, quod dixi, πλῆθος omnino esse copias: vt B, 143. πᾶσι μετὰ πλῆθὺν, ὅσοι ἐμὴ βουλῇς ἐπάκουσαν, at Schol. reddit: καὶ τῷ πλήθει ὀλίγοι ὄντες.

331. ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι νίκην. ὑμῖν Cant. Ven. πολὺ βούλεται. omissum πολὺ μᾶλλον iam vidimus aliquoties: v. ad A, 117. et βούλεσθαι νίκην, iam H, 21 et alibi.

δοῦναι: e glossa insertum Vrat. d.

334. μέγα δ' Ἕκτορα εἶπε βοήσας. Vat. Ἕκτορι, sic quoque Vrat. A. in quo ἐς ἄντα. At πρὸς omittitur more Homerico. Ἕκτορα εἶπε παραστὰς, Harlei. sic vero μέγα esset otiosum.

335. Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρῶες. „γρ. Ἕκτωρ ἠδ' vt 75. 580." Barnes.

336. αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γ', ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν — pro αἰδοῦς ἕξιον χρῆμα ἔστι τοῦτο. Sch. B. ἥδέ γε ἀντὶ τοῦ ἥδε. quod multum praestat. Ita ἦ δέ γε ἀναβῆναι sunt iungenda. mf. Lipf. νῦν ἦδ' ἀρηϊφ.

338. ἀλλ' ἔτι γάρ τις φησὶ θεῶν. referendum ἔτι ad ἐπιτάρροθόν εἶναι.

339. Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι. μήστωρα μάχης iungunt Sch. B. ποιητὴν καὶ τεχνίτην τῆς μάχης. vt alibi μήστωρ ἀϋτῆς. Φάβου. De voce v. ad Δ, 328 et Θ, 198. alioquin ἐπιτάρροθον μάχης iungere liceret; vt M, 180 dii ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν; fc. κατὰ τὴν μάχης. Et Iupiter ὕπατος μήστωρ absolute dictus sup. Θ, 22. et inf. 477. Patroclus θεόφι μήστωρ ἀτάλαντος.

340. μηδ' οἵγε ἄκηλοι. Ante Turneb. qui ex Romana mutauit, in Flor. et Aldd. erat μηδ' οἵδε. in Harlei. μὴ δή γε.

341. τεθνειῶτα. τεθνηῶτα et hi l. alii: et Ven. (suppletus in ras. l. 1.) Egnat. Harl. Townl.

344. Λειώκριτον. Barnesio non esse obtemperatum mirer; et retineri h. l. Λειόκριτον cum tamen alterum occurrat in Odyssea, et grammatice ex λεώς aliter formatum esse nequeat. Est quoque h. l. in Barocc. Cant. Mori. Vrat. b. d. vno Vindob. et a m. sec. Townl.

348. Ἀπισάονα edd. Flor. Ald. 1. Rom. Et iterum ad hanc lectionem rediit Stephanus. At Ald. 2. cum sequacibus, Ἀμυθάονα. qui alibi non memoratur. exhibent quoque hoc Mori. Barocc. Vrat. b. duo Vindob.

349. ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, h. e. Φρενῶν sub diaphragmate. cf. ad A, 608. ὑπὸ πραπίσιν Harl. At in Vat. aberat versus; et posse abesse iudicabat Ernesti. Immo interpolationem esse manifestum fit ex eo, quod incommode interiectus est ante ὅς ῥ' ἐπ Π. Meminerat rhapsodus ad vocem Ἀπισάονος, et retrahebat versum huc ex Λ, 578. item N, 414.

351. μετὰ Στεροπαῖον Vrat. d. pro μετ' Ἀστεροπαῖον.

354. ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε, οὐκ ἐδύνατο μάχεσθαι, σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη ἑσταότες περὶ Πετρόκλῳ. ἔρχατο Sch. br. περιπεφραγμένοι ἦσαν. At Sch. B. et Mosc. συνειρμένοι ἦσαν. παρὰ τὸ εἴρω, τὸ συναπλέκω. διὸ ψιλώσομεν τὴν λέξιν. Haec non cohaerent. Si ab εἴρω, quod εἴρω scriptum fuit, ducta est vox h. l., esse debuit εἶρτο· et si plusquamperfectum vnquam in vsu fuit, pro εἶρτο, εἴρατο. At ab ἄειρω, ἄερω, ἀέρω fuit εἴρμαι, ἔρμαι. vnde ἔρχατο pro ἄρκτο. quod vulgo εἰρμένοι ἦσαν. sic sup. Π, 481 ἔρχατο. vbi v. Obss.

At enim versui duplex inesse video vitium prosodiacum; primo quod σάκεσσι γὰρ ἔρχατο scriptum est, cum fuerit ϝερχατο. Nec defendi potest vitium altero loco Π, 481 Φρύνες ἔρχατο. nam versus ille ab interpolatore profectus erat. Probabile fit, fuisse lectum antiquitus σάκεσσι δὲ ἔρχατο. Alterum vitium est in versus principio: ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε I hiatus, quem iam Bentl. animadvertit et emendauit, ἀλλ' οὔπως ἄρ' ἔτ' εἶχε. Mollius putem:

ἀλλ' οὕτως ἔτι γ' εἶχε. Idem vitium vidimus iam sup. H, 217.

355. πρὸ δὲ δοῦρατ' ἔχοντο. προεβάλοντο. προὔχοντο, quod vsitatius: de cuius voc. variis significatibus egit nuper Valken. Callim. p. 227.

359. ἀλλὰ μάλ' ἄμφ' αὐτῷ (Patroclo) βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι. Est σχέδοθέν τε in Harl. Townl. Vrat. d. et Etymol. in βέβαμεν καὶ βαβάμεν.

361. τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον. „ἀνχιστῖνοι, ita vocem scribi vidimus E, 141. vbi cf. Obss. consentiunt nunc in id edd. et codd. cum Apollonii Lex. h. v. vbi versus appositus est; nec ἀγχιστῖνοι memorari vidi praeterquam ex vno Vindob.

363. ἀναιμωτί, vt sup. O, 228 ἀνιδρωτί. Barnes ἀναιμητὶ ediderat; quia sic Od. Ω, 531 edi solet. E codd. tamen vix vnus et alter hoc tuentur, saltem vn. Vindob. et Lipsiensis; Ernesti improbat; recte, si semel antiquiora amplectimur.

Erat γ' ἐμάχοντο. At enim γε μάχοντο Ionice, mos Homericus postulabat; est quoque ap. Eustath. in codd. Mori. Townl.

364. μέμνητο γὰρ αἰεί. μέμνηντο Lips. μέμνητο sphalma Ald. 2. et eam exprimentium.

365. ἀλλήλοις ἀὶν ὁμίλου ἀλεξέμεναι πένου αἰπύν. Nunc plene dictum est; alias absolute ἀλλήλοις ἀλέξειν. Sup. Γ, 9 ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισι. *propul. fere mortis periculum ab aliquo* est idem ac *opitulari, tueri*, eum.

ἀὶν ὁμίλου edd. et margo Steph. καθ' ὅμιλον. quod est etiam in Ven. Harl. Cant. Mori. Harl. Vat. Vrat. A. et b. Eustath. Nil refert: vtrumque enim saepius occurrit, eadem cum vi. In Harlei. quoque Cant. Mori. fr. Mosc. et vno Vindob. ἀλεξέμεναι Φόνου αἰπύν. et potest placere.

366. In eo, qui sequitur, loco multa esse turbata et subinde alia ab aliis interpolita manifestum fit. Totus

nua in media acie, aut sunt ii, *qui ἐν τῷ μεταιχμίῳ inter vtramque aciem pugnant.* Neutrum hic locum habet: sed esse debent, *qui circa Patrocli corpus pugnant*, nam *hi affligebantur caligine et pugna ἠέρι καὶ πολέμῳ.* at reliqui sereno caelo vtebantur.

376. *τείροντό τε νηλεῖ χαλκῷ.* dubites hinc de caedibus, an de armis, scuto inprimis, intelligendum, quo grauari debebant pugnantes. hemistichium hoc cum alio ex Od. N, 277 temere confusum est ap. Apollon. Lex. in ἀμαχεδμένους. Mox 377 *ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν.* iam dictum erat v. 368.

377. De duobus his, *Thrasymede et Antilocho* parum commode haec sunt interposita. Praestruere aliquis, forte is ipse, qui rhapsodiam constituxit; voluit ea, quae inf. 679 sq. narrabuntur de Antilocho ad Achillem nuntium perlaturo.

δύο φῶτε. scil. *τῶν ἀρίστων* ait Sch. B. male. Nam pugnant hi alia aciei parte, non circa Patrocli corpus. *αὐτάδεσθην* Cant. Ven.

379. *Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύνονες, ἀλλ' ἐπ' ἔφαντο.* Π. *κεκόντος* Vrat. d. cum vno Vindob. quod lubens amplectar. *ἀλλά ἑ' ἔφαντο* Lipsi.

381. *ἐπισσομένω θάνατόν καὶ φύζαν ἑταίρων.* obscura haec sunt. *ὄσσεσθαι* etsi per se idem est, quod *ὄτρομαι*, vsu Homerico ad animum refertur, qui seu praesagit seu reputat aliquid. Etiam Hesych. *ἐπίσσομαι, ἀφορῶ. προσγορεύω* (vt cum Kusstero est legendum.) *ἐτησιμαίνομαι.* Sensus itaque esse debet: *reputantes* s. *ominantes*, praeuidentes, adeoque metuentes, caedem et fugam suorum scil. quae futura esset, ni fortiter pugnarent ipsi *νόσφιν ἐμαρνάσθην*: eo loco, quo cum suis Pyliis stabant, seorsum ab iis, qui circa Patroclum pugnabant. At interpretes hariolantur potius quam interpretantur. Redditur *intuentes*, prospicientes, caedem et fugam suorum; atqui nulla tum adhuc facta erat fuga Achiuorum vllo in loco. Schol. B. reddidit *ἐπιβλέποντες, ἵνα τῶν μὲν πιπτόντων ὑπερμαχῶσιν, τοὺς δὲ φυγάδας*

Bentl. expendabat: ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχῃ δ' ὁμοῦ, ὅσσοι ἀμ' fere vt inf. 376.

Mihi in aperto eſt, verſus 468. 9 eſſe a rhapſodo aliquo adſutos: nam eadem illa, quoad ſenſum et verba, locum habent ſuum mox 375. 6. 7. At h. l. verſus ſunt ieiuni et male cuſi. Sequuntur in hac *rhapſodia* plura loca partim ab eo, qui rhapſodias collegit ſupplenta, partim a diuerſis rhapſodis profecta et in compagem redacta, non ſatis commode: frequentata repetitione: ὣς οἱ μὲν μάρναντο. 366. τοῖς δὲ πατημαρόις 384. 412. 424 ὣς οἱ μὲν μάρναντο. v. ad ea loca.

Koeppen offendebat ad vocem ἠέρι, quod de pulvere moto, nusquam ab Homero adhibeatur, cum ſoleat ἐμίχλην, νέφος κονίης dicere. Haec, inquam, obſeruatio per ſe ingenioſa, me non mouet: quandoquidem res in maius aucta eſt, ideoque non de pulverea nube, ſed de vera obſcuratione caeli intelligi haec velle videtur poeta.

369. κατατεθνηῶτι Cant. fr. Moſc. Townl. Vrat. b. notum hoc eſſe Ariſtarcheum.

371. οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ ἐπικούρῳδες Ἀχαιοί. „Τρῶες καὶ Lipſ. Vrat. A. Cant. Mori. Ven. Harl. Melius, quam quod in vulgg. erat Τρῶες τε καὶ ἐπικούρῳδες. quod recte damnauit Ernesti et Wolf.

373. ὑπ' αἰθέρι· ἐν αἰθρίῃ ὑπὸ καθαρῷ ἀέρι καὶ ἀνεφέλῳ Euſtath.

πέπταται δ' αὐγὴ· ἐξέπλωτο ἡ λαμπηδών. Quod ſerius factum. πετάω, πεταννύω, erat olim πτάω, πτῆμι, πέπταμαι. Sic πεπτάμεναι πύλαι, Φ, 531. et vela expanſa πέπτανται πέπλοι E, 194. 5. Haec eſt ſimpliciſſima ratio vocis conſtituendae. Fuit etiam πιτνάω. πίτνημι.

373. μετεπαυόμενοι δὲ — ἐκ διαδοχῆς ἀναπαυόμενοι Sch. br. et Sch. B. ex Ariſtarcho. — „ὑρ. δ' ἐμάχοντο, Barnes. Scilicet in Cant. Vrat. A. b. vn. Vindob.

375. Tota narratio non bene eſt conſtituta, quippe ex diuerſis laciniis congmentata. Ignaui ſunt verſus 375. 6. 7. τοὶ δ' ἐν μέσῳ poſſunt eſſe, qui ſunt *inter duo cor-*

nua in media acie, aut sunt ii, *qui ἐν τῷ μεταιχμίῳ inter vtramque aciem pugnant.* Neutrum hic locum habet: sed esse debent, *qui circa Patrocli corpus pugnant*, nam *hi affligebantur caligine et pugna ἠέρι καὶ πολέμῳ.* at reliqui sereno caelo vtebantur.

376. *τείροντό τε νηλεῖ χαλκῷ.* dubites fine de caedibus, an de armis, scuto inprimis, intelligendum, quo grauari debebant pugnantes. hemistichium hoc cum alio ex Od. N, 277 temere confusum est ap. Apollon. Lex. in ἀσχαζομένους. Mox 377 *ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν.* iam dictum erat v. 368.

377. De duobus his, *Thrasymede et Antilocho* parum commode haec sunt interposita. Praestruere aliquis, forte is ipse, qui rhapsodiam construxit, voluit ea, quae inf. 679 sq. narrabuntur de Antilocho ad Achillem nuntium perlaturo.

δύο φῶτε. scil. *τῶν ἀρίστων* ait Sch. B. male. Nam pugnant hi alia aciei parte, non circa Patrocli corpus. *αὐτόσθην* Cant. Ven.

379. *Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύνονες, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο.* Π. *κεσσόντες* Vrat. d. cum vno Vindob. quod lubens amplectar. *ἀλλά τ' ἔφαντο* Lipf.

381. *ἐπισσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων.* obscura haec sunt. *ὄσσεσθαι* etsi per se idem est, quod *ὄπτομαι*, vsu Homerico ad animum refertur, qui seu praesagit seu reputat aliquid. Etiam Hesych. *ἐπισσόμαι, ἀφορῶ. προαγορεύω* (vt cum Kustero est legendum.) *ἐκσημαίνομαι.* Sensus itaque esse debet: *reputantes* f. *ominantes*, praeuidentes, adeoque metuentes, caedem et fugam suorum scil. quae futura esset, ni fortiter pugnarent ipsi. *νόσφιν ἐμαρνάσθην.* eo loco, quo cum suis Pyliis stabant, seorsum ab iis, qui circa Patroclum pugnabant. At interpretes hariolantur potius quam interpretantur. Redditur *intuentes*, prospicientes, caedem et fugam suorum; atqui nulla tum adhuc facta erat fuga Achiuorum vllo in loco. Schol. B. reddidit *ἐπιβλέποντες, ἵνα τῶν μὲν πιπτόντων ὑπερμαχοῖεν, τοὺς δὲ φυγάδας*

προτρέποιντο. Connectiunt cum his Schol. excerpta: ἐστε βλέποντες καὶ φυλάσσοντες, μὴ ἑταῖροι προτρέποιντο εἰς φυγὴν μηδὲ ἀποθάνωσιν. Voluere ita ἐπίσσεσθαι esse obſervare, cauere et prouidere, vt praeuertamus aliquid. In Schol. B. Ἄλλως· προσφάμενοι καὶ προτρωπῶντες, μήτε ἀποθνήσκειν τοὺς ἑταίρους μήτε φεύγειν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἴσμεν τάξεως. Sequitur eadem Euſtath. qui etiam dicta haec eſſe, vult πάνυ γοργῶς, ὡς περιβλέποντο, ἵνα, εἰ μέν τινας ἴδωσιν, ὑπερμάχωνται τῶν σωμάτων· εἰ δὲ μὴ φυγὴν ἐτρέποντο, σκανδάλωσι. Ita conſiluerunt grammatici nonam vocis vim ex contexto ac ſententia loci pro lubitu.

382. νόσφιν ἐμαρνάσθην locoſum, ſcil. aut ab iis qui circa corpus Patrocli pugnabant, aut omnino, ipſi pro ſe μαρνάσθην, quod Ionicum eſſet, Vrat. dl

ἠδ' ὡς ἐπετέλλετο Νέστωρ non quidem hoc diſerte antea memoratum eſt, praecepiſſe eum filiis, vt νόσφιν pugnarent; nec ſane neceſſe erat, vt memoraretur, cum rerum ordo id haud poſceret. Memorabatur Neſtor obteſtans Achiuos ne nauium tuendarum ſtudium dimitterent O, 659. Cum Patroclus Troianos in caſtris aduersus erat, memorantur Neſtoris filii inter pugnantes Π, 317 ſq. Nil praeterea; et, qui verſum ſequentem ſcripſit, ἐτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν, videtur de primo ad pugnas cum Troianis egreſſu e caſtris cogitaſſe.

384. τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ἀρέρτο haec ſi, eiectis mediis, iunxeris cum ſuperioribus ante verſum 366. videbis, vt dixi ad vſ. 366. multo melius carminis rationes procedere.

πανημερίου eſt in Veneti paginis aſſutis. Vulgata tamen praeſtat. Vidimus iam A, 412 οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο. et B, 385 ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ χριώμεθ' Ἄρηϊ.

385. καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ — pro δὲ erat τε in Barocc. Mori.

386. 387. γούνατά τε — χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε πελάσσετο μαρμαμένοιϊν. Diſtributio per partes facit ad ἐνέρ-

γενὲς. Obſervat Schol. B. et Euſtathius κατὰ τοὺς παλαιούς.

ὃν καλέσσατο poſt χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε miratione facit; ſed in animo habuit poëta τὰ γοῦν ἔπεα. Conſentit Schol. B. Ac ſup. ad K, 266. Porphyrius ad τὸν ἀπὸ κοινοῦ τρόπον referebat, et Euſtathius nunc et ſup. p. 494 eodem, quam Pindaricam figuram appellant, de qua v. ad Pindar. Ol. VIII, 10. XI, 5. Idem huc vocat Heſiodeum τῆς ὃν ἦν τρεῖς καφαλὲ. Bentleius tamen, nil moratus, reſcripſerat: τὴν μιχθὲν μαρναμένοισιν.

μαρναμένοιν. mirus videtur eſſe et abſonus vſus dualis; non enim haec ad Antilochum et Thraſymedem ſpectant. Expedita itaque res eſt, vt cum Bentleio ſcribas μαρναμένοισιν. Et hoc ipſum exhibent Cant. Mori. Harl. fragm. Moſc. Vrat. d. vna Vindob. Reuocat tamen impetum, quod ab Euſtathio notatum eſt, dualem ad vtramque Achiuorum et Troianorum aciem referendum eſſe. Acumen quidem, arbitror, grammaticum, ex eo genere, quo vitia librariorum tueri ſolemus. Cum tamen nihil ad liquidum perduci poſſit, relinquenda ſunt ea quoque quae damnamus.

καλάσσατο. de voce v. ad Z, 168.

389. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην — Schol. B. „ἐστὶ δὲ ἐξ εὐτελοῦς μὲν ἡ εἰκών, τῇ δὲ ἐναργείᾳ κεκόσμηται. recte quidem; omnino tamen ad priſci aeui ſenſum haec ſunt aeſtimanda.

390. λαισῆϊα δύῃ τανύειν μεθύοντα ἀλοιφῇ Apollon. Lex. μεταφορικῶς, διάβροχον τῷ λίπει. vel, vt Schol. B. τῷ ἐλαίῳ. Paria Heſych. Suidas. et, ὡς μαλάσσειν τὴν βύρσαν, Euſtathius. Notabilis porro locus de rudibus primordiis artis ſcilicet depſendi coria. Tropum vocis poſthaec poetae et ſcriptores ad aliarum rerum copiam et πλῆθος traduxere.

δύῃ Vrat. d. cum vno Vindob.

391. δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε. „ἄρα. proinde. Clarke.

393. τάνυται δέ τε πᾶσα ταχεῖ. Schol. B. διατείνεται πᾶσα εἰς τὸ πρόσω μεγεθυνομένη· τὸ γὰρ πᾶσα λεπτυ-

νόμενον εἰς μέγεθος ἄγουσι. Cui res tanti esset, is potest instruere *Pictura Herculanensis*. To. I. pl. 170. Rectius τάνυται nunc a τάνυμι. διατρὸ quidam, διὰ πρό, vt est in aliis, vt Vrat. b. vtque inf. 513 editum v. Δ, 138.

395. εἶλκεν ἀμφότερον μάλα γὰρ σφισιν ἕλκετο θυμός, εἶλκεν a forma ἑλκέω vnde ἕλκησεν Od. Λ, 579 λαιὸν γὰρ ἕλκησάν τε Nicand. videsis scriptum ἕλκεσθαι. Ad hac voce inf. ad vs. 557. 558. Mox ἕλκετο repositum pro ἕλκετο, cum priore forma frequentius vtatur, tanquam Ionica, eaque h. l. habetur in Lipf. (est cum vido σφιν) Mori. fr. Mosc. Townl. Vrat. b. vno Vindob. et ed. Flor. Ald. I. inde Ald. 2. ἕλκετο. reduxi ex Rom. ἕλκετο Turnebus.

μάλα δέ σφιν Harl. Cant. Mori. Vat. Vrat. A. b. d. duo Vindob. bene ex Homerico vſu.

396. Τρωσὶ μὲν ἐρύειν. Male Vat. Vrat. b. fragm. Mosc. vn. Vindob. μέν β' ἐρύειν.

387. νῆας ἐπὶ γλ. Vat. Vrat. d. cum vno Vindob. ἀνά. Euſtath. νῆας ἀνὰ ἢ ἐπὶ γλαφυρὰς.

398. 9. οὐδέ κ' Ἄρης — hanc formam et morem ſentiendi iam vidimus N, 127. 128. ad q. l. vide. Ibidem Ἀθήνη λαοσσόος, λαοῦ παρορμητικὴ εἰς πόλεμον vel μάχην. Noli tamen argutari, eſſe nunc coniungenda πασσόος οὐδέ κ' Ἀθήνη. Alio loco et Erinnys et Apollo eodem epitheto ornantur: Ξ. Υ, 48. 79.

399. τόν γε ἰδοῦσ' ἀνόησε, οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἶκοι. τόν δε Cant. τὸν γ' ἰδοῦσ' Vrat. b. at fuit: τὸν γε ἰδοῦσ'. ἤκει vn. Vindob. et Lipſ. Sed I, 521 ὅτε κεν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι.

401. ἐτάνυσσε πόνον, μάχην. Iupiter. vt iam vidimus Ξ, 389 Δή ῥα τόδ' αὐτάρην ἐρίδα πτολέμοιο τανύσσειν Neptunus et Hector. add. Π, 662. Vulgare erat ſuper Patrocli corpore *pugnatum eſt pertinaciſſime*.

402. Πάτροκλον τεθνειότα. editum erat τεθνηότα, cum vicies iam τεθνειότα, τεθνειώς, et ſic porro editum legiſſemus. Etiam h. l. vt alibi ferebant ei codd. Cant. Harl. Lipſ. fragm. Mosc. vn. Vindob.

403. πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεών. Male ρ interponunt alii, γάρ ῥ' ἀπ' Harl. Vrat. A. fragm. Mosc. Ipse pronuntiatione ρ geminatur.

404. τό μιν οὔτασε δίστεῦ θυμῷ. τὸ μὲν οὔτασε duo Vindob. Verum τὸ ἑλ., quare, dicit. Erat ἕλτο, et tamen mox 406 ἕλτο. restitui Ionicum, vt est in Ven. A. B. Mori. Cant. Harl. fr. Mosc. Townl. Vrat. A. b. d. θυμὸν Vrat. d.

405. ἀλλὰ ζωὸν, ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν, ἀν' ἑπτὰ στήσειν. Interpunxi post ζωὸν vt iungatur cum ἀκουσοντ. ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν est simpl. ἐμπελάσαντα. Variant hanc vocem Vrat. b. ἐνιχριφθέντα et Vrat. d. ἐνιχριμφέντα.

406. οὐδὲ τὸ ἕλπετο. expectabam alicubi scriptum οὐδέ ἑ ἔλπετο. Lenius quoque esset, ἐπεὶ οὔποτε ἕλπετο.

408. πολλάκι γὰρ τό γε μητρὸς ἀκούετο, τοῦδε Ven. Cant. Vat. parum refert: praeferam tamen.

νόσφιν ἀκούων. χωρὶς Cant. Vat.

409. ἦ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα. „ἀπαγγέλλεσκε renuntiare solita erat" Clarke. nimis subtiliter, sine caussa. Dictum, est de vaticinio; supra Π, 37 erat ἐπέφραδε: vbi v. Obll. ad vs. 36. ἀπαγγελέεσκε Vrat. A.

Διὸς νόημα Schol. B, τὴν θέλησιν καὶ βουλήν. τινὲς δὲ τῶν Φιλοσόφων, μοῖραν ἔλεγον εἶναι τὴν τοῦ θεοῦ βουλήν. Sane omnes prudentiores vtramque notionem pro eadem aut pari habere debuere; h. l. tamen est fatum ipsum, quatenus a Ioue pronuntiatur, estque adeo idem atque effatum Iouis; nec potest ille velle, nisi quod fatale est, neque illud aliter velle.

410. ὃς τότε γ' οἷ εἴπεσκε — non eodem tempore simul ei praedixerat et hoc, quod nunc factum erat, scilicet hoc, quod perierat eius amicus. Si ita accipias, ἄλετο vs. seq. molestiam non facessit. Si vero ad praedictionem ipsam refertur, deberet futurum esse, ἀλεῖται. An his repugnent dicta Σ, 10, videbimus ad eum locum. οὗτοι ἔειπε vn. Vindob.

411. *πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.* vn. Vindob. *ἐ ταῖρων.*

412. *ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.* Vrat. b. *ἀκμένα.* mire lapsu.

413. *νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο.* vt solent variare in hac voce, *ἐχρίμπτοντο* Mori. Harl. Vat. Vrat. A. b. Lipſ. vn. Vindob.

414. *ὧδε δέ τις εἴπεσκεν.* qui sequentia interposuit, rhapsodus affectauit *ἠθοποιΐαν.* aliis in locis frequentatam: supr. H, 178. 201. Δ, 81. v. ad B, 271.

415. *ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν ἔυκλεὲς ἀπονέεσθαι. ἡμιν.* de hac forma, pro qua aliquoties *ἄμμιν, ἄμμι,* dictum vidimus, vt statim A, 384. e vetere grammatico ad h. l. disputat Eustath. et Etymologus. Doricum modo, modo Ionicum esse volunt. Dixissent melius, esse formas antiquas. addit Eustath. fuisse qui legerent *ἡμῖν εὐκλεὲς,* sed praeferri alterum. Est quoque hoc in Vrat. A. d. Lipſ. et *ἡμὶν ἔυκλέες,* Turneb.

οὐ μὲν ἡμὶν ἔυκλεὲς irrepserat in Ald. 2. *οὐ μὴν* Vat. *ἦ μὴν* Ald. 1. Genuina lectio erat in Flor. Rom. Steph. *οὐκ ἂν* Venetus suppletus.

416—419. Erat locus impeditus prava iunctura et interpunctione. Reddam rationem de singulis. Interpunxi post *γλαφυράς* et *κέρδος εἴη.*

416. 417. *γαῖα χάνοι.* v. supr. ad Z, 282.

417. 418. *τό κεν ἡμὶν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη, ἢ τοῦτον Τρώεσσι μεθησόμεν.* — Ita interpungebatur, et iungebantur sequentia cum superioribus; ita vero dicta erant parum grammatice. Debebat ita sequi: *ἢ — μεθιέναι* vel *ἢ ὡς μεθήσομεν.* Eleganter in hanc sententiam conficiebat Bentl. *μεθησέμεν.* quod et coniectando assequutus erat Koeppen, aut noua sententia institui: *ἢ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν* — interrogatiue; *num nos* — Concludunt omnia, si obseruaueris, in medio interclusa esse illa: *τό κεν ἡμὶν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη.* et iungenda esse: *γαῖα χάνοι, scil. ἄλλον, ἢ ὡς μεθήσομεν,* Homerico futuri vsu, pro *ἢ ὡς μεθείημεν* vel *μεθῶμεν.* Fatendum

scripturam norat p. 1114, 18.) Vat. Harl. vn. Vindob. tum, diuisim, *ἐνὶ σκίμψαντε* Townl. Alludunt *ἐνισκίψαντε* Ven. suppletus, fragm. Mosc. a m. sec. Et haec scriptura occurrit iterum inf. 528. Π, 612. at *ἐνσκήπτω* nusquam in Homero. Nec aliter legerat auctor glossae ap. Hesych. *ἐνισκίμψαντες. ἐνερείσαντες.* Etiam in Schol. B. *ἐνισκίμψαντες. ἀντὶ τοῦ προσερείσαντες καὶ πελάσαντες διὰ λύτης ὑπερβολήν.* vtroque loco restituendus dualis. Vitium quoque idem est in Vrat. d. *ἐνισκίμψαντες.* Agnoscit quoque *σκίμπτεσθαι* Pindarus.

438. *μυρομένοιϊν* reposui ex Cant. Vrat. a. d. vn. Vindob. sicque erat sup. 387. vt conueniret ceteris.

439. *ἡνιόχοιο ποδῆ. πόδῃ* vulgo lectum erat inde a Turnebo ex Romana. *ποδῆ* erat in Flor. Aldd. Atqui in Iliade vbique *ποδῆ* frequentatur, nusquam *πόδῃ*, quod in Odyssea frequens, vt et in Hesiodo. *ποδῆ* etiam h. l. habent Cant. Vindob. Alteri.

θαλερῇ δὲ μιαίνετο χαίτη. δ' ἐμιαίνετο Cant.

440. *ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.* Versus iterum legitur T, 406. excepta postrema voce: quae in vulgg. erat *ἀμφοτέροισι*, otiosa vox. At *ἀμφοτέρωσε* Townl. Vrat. d. vn. Vindob. *ἀμφοτέρωθεν* Cant. Harl. Vat. Ven. suppletus. Eustath. *ἀμφοτέροισιν ἢ ἀμφοτέρωθεν.* Praetuli prius, vnde corruptela *ἀμφοτέροισιν*, aperte nata est, et propter sensum, iuba vtrinque, ab vtraque parte, *in vtrumque latus*, excussa significatur; non, ab vtroque equo.

ζεύγλης ἐξεριποῦσα. vi neutra, iugo excidens. vt *ἐρίπτειν.* E, 47 et al. *ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων.* et *ἐξερίπτη* Ξ, 414. Erit ergo etiam in Sc. Herc. 174 *αὐχένας ἐξεριπόντες* ita accipiendum, *κατ' αὐχένας, αὐχέσιν.* *ζυγὸς*, iugum, *ὁ ζυγός*, lignum transuersum, quod loro alligatum erat temoni, duas habebat *ζεύγλας*, orbes ligneos, quibus colla boum vel equorum inserebantur: Sic Etymol. Hesych. Suid. primoque loco Pollux I, 146 *τὰ δὲ κοῖλα τοῦ ζυγοῦ, ὑφ' ἃ ὑπάγονται οἱ ἵπποι, ζεῦγλαι.* et hinc qui de re veliculari egerunt. Vox haec de re propria, vt de Bitone

ἔκει ἦκα ap. Stobaeum Ecl. I, 23 p. 421. ed. Heer. (p. 52. Cant.) vbi obſeruatur, a terra per aerem et aetherem ad caelum et Olympum peruenirí.

429. Αὐτομέδων, Διώρεος — Eſt hic Diores diuerſus a Diore Eleo B, 622. Amaryncei filio, caeſo ſup. Δ, 522. Αὐτομέδων γε Δ. Cant. Vrat. A. vt prior in Διώρεος corripiatur, vt fit ap. Virgilium *Priami de ſtirpe Diores.*

430. πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων μάστιγι θοῇ, ταχυτοιῷ Schol. B. Conuenit cum ὀξέῖ ἐπεμαίετο, ἤπτετο καὶ ἐμάστιζεν, idem. De voce v. dicta ad E, 748. habet ἐνάργειαν, eſt enim, equos appetere, inceſſere, prominente corpore, ad feriendum.

431. πολλὰ δ' ἀρειῇ. ἀπειλῇ. Notata vox Apollonio Lex. Heſych. Schol. br. et al. Iterum occurrit inf. Υ, 109. Φ, 339. Apollon. p. 161 verſum ita excitat: πολλὰ δὲ μειλιχίοισι κελεύων, πολλὰ δ' ἀρειῇ. In Etymol. h. v. diſputatur de prima correpta; cum ſit ab ἐρὰ priore longa ductum. Forte ductum eſt ab ἀρὰ, noxa.

432. ἐπὶ νῆας, ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον, ita vbique legitur ἐπὶ νῆας ἐπὶ — Barnes: „γρ. ἂψ παρὰ νῆας ἐπί.“ hoc tamen e coniectura, puto. De epitheto Hellespontí πλατὺς, v. ſup. ad H, 86. Eſt ſcil. in Homero mare ante fretum Hellespontum. v. Apollon. Lex. h. v.

435. ἀνέρος ἐστήκει τεθνειότος, reposui ἐστήκει pro ἑστήκει, vt ſcriptura ſibi conſtaret cum ceteris locis, vt et τεθνειότος pro τεθνηότος. etſi h. l. fere in edd. omnibus hoc legatur; habet tamen ει Euſtathius. ἐστήκει autem exhibent plures: Cant. Vat. Mori. Vrat. b. d. Lipſ. Ven. Puta autem eſſe vocem ἐστήκω, ſto, nam eſt ſtat, non, ſtabat.

436. δίφρον ἔχοντες. Cant. Vrat. b. d. Townl. fragm. Moſc. ἔχοντε, quod alibi variat, etiamſi verbum plurale adiunctum ſit; h. l. tamen amplector multo magis, cum ſequatur ἐμνοσύνψαντε.

437. οὔθαρ ἐναπόλλυντε, καρήατα vulgo lectum erat; quod et agnoſcunt Schol. br. ἕνι σκήψαντε Vrat. A. At ἐνασπίψαντε ed. Rom. cum Euſtath. (qui tamen alteram

scripturam notat p. 1114, 18.) Vat. Harl. vii. Vindob. tum, diuisim, *ἐνὶ σκίμψαντε* Townl. Alludunt *ἐνισκίψαντε* Ven. suppletus, fragm. Mosc. a m. sec. Et haec scriptura occurrit iterum inf. 528. Π, 612. at *ἐνσκήπτω* nusquam in Homero. Nec aliter legerat auctor glossae ap. Hesych. *ἐνισκίμψαντες. ἐνερείσαντες.* Etiam in Schol. B. *ἐνισκίμψαντες. ἀντὶ τοῦ προσερείσαντες καὶ πελάσαντες διὰ λύπης ὑπερβολήν.* vtroque loco restituendus dualis. Virium quoque idem est in Vrat. d. *ἐνισκίμψαντες.* Agnoscit quoque *σκίμπτεσθαι* Pindarus.

438. *μυρομένοιϊν* reposui ex Cant. Vrat. a. d. vn. Vindob. sicque erat Iup. 387. vt conueniret ceteris.

439. *ἡνιόχοιο ποθῇ. πόθῳ* vulgo lectum erat inde a Turnebo ex Romana. *ποθῇ* erat in Flor. Aldd. Atqui in Iliade vbique *ποθῇ* frequentatur, nusquam *πόθος*, quod in Odyssea frequens, vt et in Hesiodo. *πόθῃ* etiam h. l. habent Cant. Vindob. Alteri.

θαλερῇ δὲ μιαίνετο χαίτη. δ' ἐμιαίνετο Cant.

440. *ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.* Versus iterum legitur T, 406. excepta postrema voce: quae in vulgg. erat *ἀμφοτέροισι*, otiosa vox. At *ἀμφοτέρωθε* Townl. Vrat. d. vn. Vindob. *ἀμφοτέρωθεν* Cant. Harl. Vat. Ven. suppletus. Eustath. *ἀμφοτέροισιν ἢ ἀμφοτέρωθεν.* Praetuli prius, vnde corruptela *ἀμφοτέροισιν*, aperte nata est, et propter sensum, iuba vtrinque, ab vtraque parte, *in vtrumque latus*, excussa significatur; non, ab vtroque equo.

ζεύγλης ἐξεριποῦσα. vi neutra, iugo excidens. vt *ἐριπεῖν.* E, 47 et al. *ἤριπε δ' ἐξ' ὀχέων.* et *ἐξερίπῃ* Ξ, 414. Erit ergo etiam in Sc. Herc. 174 *αὐχένας ἐξεριπόντες* ita accipiendum, *κατ' αὐχένας; αὐχέσιν.* iugum, *ὁ ζυγός*, lignum transuersum, quod loro alligatum erat temoni, duas habebat *ζεύγλας*, orbes ligneos, quibus colla boum vel equorum inserebantur: Sic Etymol. Hesych. Suid. primoque loco Pollux I, s. 146 *τὰ δὲ κοῖλα τοῦ ζυγοῦ, ὑφ' ἃ ὑπάγονται οἱ ἵπποι, ζεῦγλαι.* et hinc qui de re vehiculari egerunt. Vox haec de re propria, vt de Bitone

et Cleobi Herodot. I, 31. ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζεύγλην εἶλκον τὴν ἅμαξαν. et, quod notum est de iis, epigramma ap. Iacobs. To. IV, p. 183. CCCVII.

441. μυρομένω δ' ἄρα τώ γε Wolf. ἄρα vt iam dictum. est" Clarke. μυρομένους δ' ὦδ' ἄρα τούς γε Towl.

442. προτὶ ὃν Cant. ποτί.

443. τί φῶϊ δόμεν Πηλῆϊ. Iouis sunt verba. Vere dederat equos Peleo Neptunus Ψ, 277. Fit tamen hoc vulgari vsu, vt facta ab aliis diis ad Iouem transferantur.

444. ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε. Lipſ. ἀγήρω γ', formula iam obuia fuit M, 323. v. ad B, 447.

445. ἄλγε' ἔχητον. ἔχητε Lipſ. et vm. Vindob. ἔχοντον Ven. ſuppl.

446. Ζ. ὦ μὴ γάρ τι που ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς πάντων — Verſus hi duo paſſim excitantur a ſcriptoribus, iam in Axiocho (To. III, p. 367 D. Plat.) et a Plutarcho de amore prolis p. 496 B. animi an corp. affect. pr. de Nobilitate in Wolf. Anecd. To. IV, p. 225. Dio. Chryſ. Or. XXIII ſub pr. Stobaeus Serm. XCVI. p. 532 vbi, eſt: οὐ μὲν γάρ τι ποτ' ἐστὶν. Similis locus eſt alter Od. Σ, 129: ῥηΐδιον ἀκιδνότερον etc.

Bene Koeppen obſeruat, patere hinc, id quod a toto cyclo mythico manifeſtum fit, in mundo et genere humano condendo operam Iouis creditam fuiſſe nullam. Alioqui de miſera hominum conditione conqueri ille haud potuiſſet, ſi ipſe eius eſſet auctor.

ὀϊζυρότερον. Vrat. d. ut vox ſcripta eſſe debebat per o poſt longam ſyllabam. ζυ. Copioſus eſt Euſtathius in obſeruatione neglecti canonis grammatici, comparatque λαμπάτερος et. κακοξεινώτερος in Od. B, 350 et. Υ, 376. vbi tamen ſeruata breui vocali medela verſui erat. Etiam h. l. pronuntiando ſyllaba produci poterat ὀϊζυρόττερον.

447. πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει. Non dubitaui, disiungere ἐπιπνείει. γαῖαν ἐπιπνείειν eſſet adſpirare terram; ſed eſt ἐπὶ, κατὰ γαῖαν, πνέειν, vinete. Supplet quoque κατὰ Schol. B. Verum amant gram-

matici compoſita. τε abeſt in codd. nonnullis et ἐπίτνει τε Townl.

449. οὐ γὰρ ἐάσω. Barnes et hic corrupit ἐάσω. Idem ex Schol. excerptis recitat οὐδέ τις ἄλλος. quae ſunt quoque in ed. Cantabrig. et pro lect. var. in Harlei. Editum quoque hoc in ed. Flor. ſed ſtatim permutatum cum melioribus in Ald. 1.

450. ἦ οὐχ ἅλις; ὡς καὶ τεύχε' ἔχει κἀκ' ἐνέσχεται αὖτως. pronuntiatum vna ſyllaba ἦυχ. vt iam vidimus aliquoties. v. ad E, 349. I, 533.

ἔχει. ἔχῃ Vrat. A.

αὖτως. αὖτως Rom. Euſtath. ἄλλως Harl. cum altero pro var. lect. Laudat verſum καὶ ἀγάλλεται αὖτως, Apol. Ion. Lex. in ὡς p. 725.

451. ἐν γούνεσσι. Sic legebatur in Flor. Ald. 1. Rom. Mutauit in γούνασσι Ald. 2. ſic et inf. 569. et I, 484. Sic peccabatur ſup. 308 ἄνδρασσι. Conſentiunt in γούνεσσι Cant. Townl. Vrat. d. fragm. Moſc. Venetus ſuppletus. βάλω fragm. Moſc.

452. ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον. Atqui, dices, Automedon paullo poſt curru relicto pugnat pedes; dum interea Alcimedon eum conſcendit. vſl. 481. 484. Attamen is equos habet a tergo alterius, vt is, ſi vrgeatur ab hoſte, poſſit currum conſcendere.

453. νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, νῆας ἀνὰ Vat. vt vſl. 397. ἔτι γὰρ σφίσι Lipſ. ὄφιν.

455. καὶ ἐπὶ κυέφας ἱερὸν ἔλθῃ, ἔλθοι Cant. Vrat. d. vn. Vindob. Verſus aberat a Vatic. et poteſt repetitus videri vna cum antecedente ex Λ, 193. 194. 208. 9. De κυέφας ἱερὸν, nox alma, v. ibid.

458. ῥιμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα. fragm. Moſc. ῥίμφα φέρεσι, Ionice et verius. Ita tamen iam Λ, 533 ſcribi debuiſſet.

459. τοῖσι δ' ἔπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου. Accipitur vulgo τοῖσι δ' ἐπ' de equis, ἐπὶ τοῖσιν ἵπποις, Αὐτομέδων ἐμάχετο. Tam vero ſequitur minus commode ἵππους αἶσσων, σὺν ἵπποις, praeſtat ſic in-

carpungere post ἵππους, et retrahere ad τοῖσι δ' ἐπ' Ἀντιμάχου μάχετο ἵππους αἰόσων. Et hoc equidem praeferam. Alia tamen iunctura erit, si τοῖσι δ' ἐπ' ad Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς refers; sic enim procedit sententia: ἐπὶ τοῖς δὲ μάχετο Ἀντιμάχου, αἰόσων σὺν ἵπποις μετ' αὐτοῦ, ὅτε κλυτὸς ἦεν ἰδέσθαι μετὰ Τρῶας, pugnavit inter hos, in medio Troianorum et Achivorum, irruens curru in eos, more vulturis anteres insequentis. Ita ἐπὶ Τρώεσσι καὶ Ἀχαιοῖς μάχεσθαι erit, in medio, Alibi tamen est cum Troianis pugnare: Η, 124 ἐπὶ Τρῶσὶ μάχεσθαι.

461. ῥέα μὲν γὰρ Φεύγεσκεν. Nemo facile dubitet ῥέα vna syllaba pronunciatum esse hic et Τ, 101 vt similibus locis aliis. Haerebant tamen ad hoc olim viri docti, etiam Barnes, qui tamen recte e Mori et Baroce. retulit ῥέα, cum editum esset ῥεῖα μὲν γὰρ Φ. quod et codd. habent etiam ap. Hesiod. Ἔργ. pr. vbi legendum esse suspicor ῥέα μὲν γὰρ βρίσει, ῥέκ δὲ βρίσαντα χαλέπτει. Vir doctus tamen Payne Knight p. 75. emendat ῥεῖα μὲν ὃ Φεύγεσκεν.

462. ῥεῖα δ' ἐπαίξασκε πολὺν κατὰ ὅμιλον ἀπάζων. est hoc iterum pro διώκων, faciem fugere! vt (VIII) Θ, 341 Ἕκτωρ ἄπτιξε τοὺς Ἀχαιούς. vbi v. Obss. adde Β, 344. Alioqui acciperem ἀπάζων τοὺς ἵππους, κατεπείγων. Sequitur ῥεῖα post ῥέα, prorsus vt in Hesiodo vv. 6. 7.

465. ἀλλ' οὐχ ἥβει Φῶτας, ὅτ' ἐσσεύαιτο διώκειν. Edebatur ἐσσεύαιτο, metro corrupto, inde a Flor. nec aliter legitur in codd. Mori. Townl. Vrat. A. b. d. Tanta rei metricae regnat incuria! Incertum est, quid Eustathius legerit. At ἐσσεύαιτο e Cantabrigiensi correxit Barnes; accedit Venetus suppletus, et vnus Vindob. Adspirat ἐσσεύατο in fragm. Mosc. et Vatic. ἐσεύατο, ὥρμησεν, Schol. br. Adscripsit Barnes: alii ὅτε σεύαιτο, alii ἐσσεύηται τὸ, ὅτ' ἐσσεύησε, ὅτ' ἐσσεύητο. Meri conatus viri docti, non lectiones! Quoties ad h. l. accesseram, offendebam ad ἐσσεύαιτο, quod peccat in grammaticam. Verbum est σεύειν, non ἐσσεύειν. ab eo est ἔσσυμαι, vnde ἐσσύμην, ἔσσυο Π, 585 forte ex antiquo σύω. At ἐσσεύατο, ἐσσεύ-

ωτο B, 308. A, 167 et al. sunt a σεύομαι, ἐσσεύαντο. Iam lectio, quae h. l. requiritur, est ὅτε σεύαιτο. producta syllaba vltima in ὅτε ante sibilum. ὅτε enim optatiuo ex vsu Homerico sibi constat. Tum vero vera lectio e codd. et edd. habetur altero loco Υ, 148 ἐπεύτε μιν σεύαιτο et Ψ, 198 ἄφρα — ἴλη τε σεύηται καμήνατε, vbi male ex Ald. 2. regnat ἴλη τ' ἐσσεύαιτο. Itaque non dubitaui emendare vulgatum: etsi videbam Bentleium in ea ne quiescere.

ἦρεν pro ἀνῆρεν dictum esse, notat Schol. B. 464. εὖ γάρ πως ἦν, οἷον ἐόν θ' ἱερῷ ἐνὶ θέρμῃ. „τῇ μὲν ἄλλῳ ἐπιθατῷ, ἢ Ἀχιλλεῖ." Schol. B. Eustathius: Φησίν, ἢ σεμνύνων τὸν Ἀχιλλέα, ἢ καὶ διὰ τοὺς ἵππους, οἵ τοιούτῳ ὑπόκεινται εἶναι (habentur esse Ispoi, θεῖοι) Conuenit Schol. Mosc. cum Schol. br. ἤτοι μεγάλῳ, ἢ ἥρωϊ ἐλαύνοντι ἵππους.

ἐόν θ' ἐόν θ' edd. Flor. Aldd. Turneb. reposuit alterum H. Stephanus ex ed. Rom.

465. ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους. ἐπέχειν Aristarchea est lectio; quod e Schol. Excerptis ed. Cantabr. intelligo, adstipulante Herodiano. At Ascalonita defendebat ἐπισχεῖν. quod et erat in edd. ante H. Steph. sicque cod. Vrat. A. quid interfit, haud dicam. ἐπισχών vidimus I, 485. ἐπίσχετε autem Od. Υ, 266.

467. Ἀλκιμέδων. Alcimedon, Laercis filius, Aemonis nepos, supra Π, 197. inter duces Myrmidonum. Αἰμονίδαο, Cant. Αἰμονίδαο. At fragm. Mosc. Townl. Ἠμονίδαο.

468. ὄπιθε δίφρου. sic recte Lipsl. pro vulg. ὄπιθεν.

469. σίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν ἐν στήθεσσιν ἔθηκε. ἀκερδῆ, ἀνωφελῆ, βλαβερόν. Schol. br. et ἄφρονα quod etiam Bentl. emendat ἄφρονα, Hesych. Gloss. Apollonii Lex. νηκερδὲς, ἀκερδὲς, spectat ad Od. Ξ, 40. ἔπος νηκερδές.

471. οἷον πρὸς Τρῶας μάχεσθαι, οἷον vel pro ὡς, ὅτι plene κατὰ τοῦτον, οἷον. vel per exclamationem, quod vi dictis addit.

μάχεαι πρώτῳ ἐν ἀμύμονι cod. Ital. μάχεαι ἐν ἀμύμονι πρώτῳ.

473. αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν. Vrat. A. ὤμοιϊν, perpetua variatione. Iterum mox Σ, 132.

475. τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος. Harlei. τίς τ' ἄρ τοι, addit Bentl. vt. Il. A, 8 τίς τ' ἄρ σφῶϊ θεῶν. Etiam Townl. τίς τ' ἄρ.

476. ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμηθέντε τε μένος τε. Sane non satis accurate haec iuncta sunt: aliter dicitur ἔχειν δμηθέντε, pro δμηθέντα, aliter ἔχειν μένος ἵππων, pro κατέχειν, ἀτειχεῖν, vt modo vs. 465. Hoc quoque innuit Eustathius: ἔχει δμηθέντε, ἀντὶ τοῦ, οἶδεν, ὡς ἐπιστήμην ἔχων. μένος δὲ ἔχει, ἀντὶ τοῦ, ἐπέχει, κρατεῖ.

477. Πάτροκλος, θεόφι μήστωρ ἀτάλαντος. absolute h. l. μήστωρ, sine ἔμεν, μήδεσθαι consulere, siue ἃ μᾶσθαι, ὁρμᾶν, ἐνεργεῖν. Schol. B. ἴσος θεοῖς εἰς κατεργάσασθαί τι. v. sup. ad P, 339.

478. νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει. νῦν αὖ sine δ' Barocc. Lipf. Mori. Townl. Vrat. A. fragm. Mosc. et duo Vindob.

Pro κιχάνει exhibent κάλυψεν Mori. Vrat. A. d. et vn. Vindob. Hisce varietatibus parum est tribuendum; incurrebant in calamum e memoria similium. Nisi dicas fuisse, qui desideraret ἔμιχε. Sed κιχάνω non modo est assequor, sed et, teneo, retineo.

479. ἡνία σιγαλόεντα. vidimus iam E, 426 vbi hic et sequens versus legebantur.

481. Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἅρμ' ἐπορούσας. Ita edebatur βοηθόον ἅρμα, atque ita legitur in codd. quantum video constanter. At supra N, 477 Αἰνείαν ἐπιόντα βοὴν ἀγαθὸν legebatur diuisim in edd. et parte maiore codd. cum pauci, cum his tamen Venetus, exhiberent βοηθόον. v. Obss. ad e. v. Eustathius ibi βοηθόον omnino non norat lectum; addit enim: „βοὴν ἀγαθὸν, nisi quis ex loco altero P huc inferre velit βοηθόον." Mira est huius vocis fortuna: nam grammatici productum esse crediderunt ex βοηθός, eamque opinionem iam inter Alexandrinos

insaluisse, testantur verba Callimachi in Del. ἀγ' Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν. et Theocr. de Dioscuris, XXII, 25 ὦ ἄνδρω θνατοῖσι βοαθόοι. Persuasum mihi habeo processisse haec a studio grammaticorum nova componista fabricandi, quo ferebat antiqua tamendi ratio communis literis. In Homero frequentissimum βοη pro μάχη, et θοὸς de pugnatore, siue omnino pro agili, acri, siue, quatenus procurrit, tanquam πρόμαχος.

Iam etsi altero loco Αἰνείαν ἐπίουτα βοηθόον, dictum pro βοηθόν, poterat alicui facile in mentem venire, nostri tamen loco, vt dictum sit βοηθόον ἄρμα, *currus auxilians*, vix in poeta epico aliquem ferre posse putes. Contra βοῆ θοὸν ἄρμα neminem offendet. ἐν μάχῃ θόον. Sicque reddunt grammatici, etsi scribunt βοηθόον vna voce. Sic Apollon. Lex. βοηθόόν, ἐν μάχῃ θοόν. etsi adiuncto altero, forte ab alia manu, ἀγαθὸν βοηθεῖν. Hesych. βοηθόον, κατὰ τὴν μάχην ταχύν. Schol. br. ἐν πολέμῳ ταχύν. Cum autem supra N. 477 diuisis vocibus scriptum et editum sit βοῆ θοὸν, non video, cur h. l. inferatur vox, quae omni analogia caret, si debet esse βοηθόόν vna voce. Si autem est βοηθόν, sensum commodum haud habet.

Potest pro hoc antiquior auctoritas afferri Pindari Nem. VII. 48. vbi edebatur βοαθόων, pro βοᾷ θοῶν. *virorum fortium honor post mortem succrescit, quibus beneficio diuino obtingunt carmina.* τιμὰ δὲ γίνεται, ὧν θεὸς ἄβρον αὔξει λόγων τεθναλότων, βοᾷ θοῶν. In hoc quid reprehendas aut amplius requiras haud video, tam expedita sunt omnia et lyrico digna, vix itaque emendatione in duriorem rationem locus eget. Secundum haec, nisi grauiora prolata fuerint, non nisi Alexandrinorum acumini grammatico deberi puto vocem tam miro modo compositam, βοηθόον ex βοῆ θοόν. Poterat tamen eo ducere verbum βοηθεῖν, vt esset pro σὺν βοῇ θέειν, quemadmodum est βοηδρομεῖν, ad auxilium ferendum.

In Schol. excerpt. ed. Cantabr. erat: „Ἀρίσταρχος, ὅτι ἓν, βοηθόον· οἱ δὲ ἀπὸ τῆς ὀχυλῆς, διηρημένως.

Vides hinc, de voce controuersiam inter Alexandrinos fuisse, et molestam Aristarchi subtilitatem praenaluisse. Scholae nomen excidisse videtur: vix enim schola Aristarchea in diuersa a magistro abiit. Ernesti in Addendis ad h. v. subiunxit: „βοὴ θοὸν, clamore petebat celerem cursum, phrasi Virgiliana “ scilicet vt Aen. XII. 252 *conuectant clamore fugam.* Ita ille iungere voluit Αἰνείαν ἐπορούσαντα ἅρμα (σὺν) βοῇ.

Pro ἐπορούσαντα Vrat. Ai ἐπορέσσαντα magnas agas, si hinc elicere velis ἐπορέξας, pro ἐπορεξάμενος.

483. νίκησε δὲ Φαίδιμος Ἕκτωρ. quod Aeneam potissimum ad se vocat Hector, eius rei caussam reperit peculiarem Schol. B. quod Aeneas equos suos amisserat a Diomede captos: E, 323. Θ, 108.

484. ἐγγὺς ἐόντα. vn. Vindob. ἰόντα.

488. τῷ κεν ἁλιπόσην. Barnes „γρ. ἐ ἐλιτόλμην.“ atqui ἐ pro αὐτοῦ grammatice haud dicitur.

Insidebat dudum animo τώ κεν scil. ἵππω τώδ' vs. 486. Ecce sic legerat Eustath. et exhibet hoc ed. Rom.

488. 489. εἰ σύ γε θυμῷ σῷ ἐθέλοις. fragm. Mosc. et vn. Vindob. ἐθέλοις.

489. ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊ. Legebatur νῶΐ. Ita turbata erat oratio. In οὐκ ἂν πλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι subiectum sunt οἱ ἡνίοχοι κακοὶ vs. 487, adoriri hos vult Hector cum Aenea: non vero locum habet, vt isti κακοὶ ἡνίοχοι vix *loco stantes* adoriantur Hectorem et Aeneam ipsi, ἐφορμηθέντε νῶΐ. Necesse est ἐφορμηθέντε νῶϊ legi, *non audebunt illi loco stare, nobis irruentibus:* vt sint nominatiui absoluti pro ἐφορμηθέντων ἡμῶν. Eustathius habuit veram lectionem νῶϊ p. 1115, 41. rationem tamen grammaticam haud vidit, nam addit l. 56. ὅρα δὲ καὶ τὸ, οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊ, ἤγουν ἡμᾶς, ἢ ἡμεῖς, πλαῖεν μαχέσασθαι, καινὸν σχῆμα ὄν, ὁποῖόν τι καὶ πρὸ τούτων πού (Θ, 378) κεῖται ἐν τῷ· νῶϊ γηθήσει Φανεῖσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. Ernesti e Vrat. A. notarat νῶϊ, et placere sibi ait, desiderari enim accusatiuum; quod fieri nequit; non enim cum

γλαῖεν, sed cum μαχέσασθαι iungenda ista sunt: est autem μάχεσθαί τινι. Igitur, vt dixi, ἐφορμηθέντε νῶϊ pro casibus absolute positis habendi sunt. Video quoque Iortinum ita sensisse To. II, p. 70. Nunc dubitatio tollitur auctoritate codd. Townl. et fragm. Moscou.

492. βοέης εἰλυμένω ὤμους. Schol. B. βοέης. συλλαβικῶς· ἦν γὰρ εἶχεν Ἕκτωρ, οὐ βοείας ἅμα. vnde hoc habeat grammaticus, non video. Erat scutum Patrocli, quod memoratum erat sup. Π, 636 et 803.

εἰλυμένω. non εἰλυμμένω. nam υ est longa. v. ad M, 286. ex altero natum est εἰλημμένῳ in vno Vindob.

493. αὔῃσι, στερεῇσι. Lipſ. στερεοῖσι.

494. Χρομίος, non Χρόμιος. vt aliquoties est monitum.

495. μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός. reposui et h. l. vt sup. 395. 404 ἔλπετο Ionicum, quod iam Ald. a. cum sequacibus ediderat, suffragantibus Lipſ. Mori. Vrat. h. vno Vindob. pro vulgato ἤλπετο.

496. αὐτώ τε κτενέειν, ἑλέειν τ'. — Barnes: „γρ. κτανέειν." scil. aliis in locis. ἑλέειν τ' Vrat. d.

497. ἀναιμωτί γε νέεσθαι. Barnes. „γρ. ἀναιμωτεί" saltem, aliis in locis. Vidimus iam vs. 363. est tamen in noſtro quoque loco in vno Vindob. In Vatic. ἀναιμωτί, supra scripto ἀνιδρώτι.

499. ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφὶ μελαίνας. scripsi distincte ἀμφὶ μελαίνας et h. l. vt sup. vs. 83 vide dicta ad A, 103. Apparet autem h. l. τῶν φρενῶν epitheton hoc esse proprium, etiamsi de ira, qua sanguis efferveſcat, non agatur. Dictum, vt *ater cruor*, ita, praecordia sanguine atra.

501. μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰαχέμεν ἵππους. Nil refert; codices tamen meliores Harl. Townl. fragm. Mosc. cum Vrat. A. vno Vindob. consentiunt in ἵππω. quod conuenit ei quod sequitur ἐμπνείοντε.

502. ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ. Eustath. μετὰ φρενὸν ἢ μεταφρένῳ. Est quoque e correctione — ου in

vno Vindob. sup. N, 386 τῷ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος.

503. οὐ γὰρ ἔγωγε Ἕκτορα μένεος σχήσεσθαι ὀΐω. Schol. br. ἀποσχήσαι. παύσασθαι. Ineſt vis immanens ſeu media, continere ſe, abſiſtere, remittere, ab animoſa vi exerenda. cf. ad I, 235 οὔτ' ἔτι φασὶ σχήσεσθαι. Sic N, 630 ἀλλά ποθι σχήσεσθε, ἐπίσχεσθε. it. 747. adde M, 126. 107. inf. 639. σχήσασθαι Barocc.

504. πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω, ἐπιβήμεναι ἵππῳ, tarior caſus quartus cum hoc verbo. Ita tamen quoque M, 375 οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον. Ξ, 226 Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα.

505. Φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν. erat δὲ minus commode hoc quidem loco; et ſcribitur τε in Cant. Harl. Townl. Vrat. d. fragm. Moſc. vno Vindob. add. Venet. ſuppletus. Vſſ. 505 — 510 in Vrat. A. non legebantur, mera tamen librarii incuria, fallente oculos γαῖ ετ νῶϊν.

506. ἤ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἀλώῃ. Variata oratio pro, ἤ κ' αὐτὸν ἁλῶναι. ἐνὶ Τρώεσσιν Lipſ. perperam; idem ἀλοίη, Harl. ἁλοίη, cum vno Vindob. alter ἁλώην.

509. ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτρέπει ὅσσοι ἄριστοι. Schol. br. ἐν ἐπιτροπῇ ἔσται. parum commode. Eſt ἐπιτρέπει, pro ἐπιτρέπεται, τὸν νεκρὸν ἐκείνοις, οἳ εἰσιν ἄριστοι, ὥστε περιβῆναι αὐτῷ.

εἴτεο ἄριστοι. ex Cant. Harlei. Vat. Vrat. d. Ven. ſuppletus et vn. Vindob. tum ipſe Euſtath. cum ed. Rom. pro vulgato ὅσσοι.

510. ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν. non a βεβηκέναι hoc ducendum erat, ſed a βέβημι, facto ex βῆμι, vnde βεβάμεναι, vt τεθνάμεναι a τέθνημι et alia.

ἀμύνεσθαι. Cant. Mori ἀμυνάσθαι.

511. ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ. Mori. Barocc. ἀμύνατε. Apparet et hoc quoque, mediam ſaepe et actiuam vocem eadem vi et loco eſſe.

512. πόλεμον κατὰ δακρυόεντα. „γρ. κάτα. bene" Barnes. Immo male, cum ſequatur epitheton.

514. ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται memoratur iterum Υ, 435. Schol. br. οἱονεὶ παρακεῖται· ἢ ἐν ἐξουσίᾳ τῶν θεῶν ἐστι. Sane sensus is esse debet: in manu et potestate deorum rem esse. Sed quaeritur de caussa et origine formulae loquendi. Schol. B. ἐν πάλτοις· ἐπὶ τὰ ἐν αὐτοῖς κείμενα τρέχειν εἰώθαμεν, οἱ δὲ ἀπὸ μέρους, τῇ δυνάμει. Cur tamen genua sic memorata sint, non gremium vel sinus, quaeras iterum. A supplicibus dici posse videtur, qui adeunt sedentem et genua attingunt; hactenus ineſt aliquid, quod forte conueniat, cum venia et irae remissio a sedentis voluntate expectetur: cf. ad Ζ, 92. et 273. vbi Schol. B. οἱ δὲ, ὅτι γούνατα καὶ τὰς ἱκετείας φησί. λέγει γάρ· θεῶν ἐνὶ γούνασι κεῖται, τουτέστιν ἐν τῇ τῶν θεῶν λιτανείᾳ καὶ δεήσει. vt ita γούνατα sint idem ac γουνασμός. Conueniunt saltem sic haec duo: quod genua memorantur, et ineſt spei seu expectationis notio in altero repositae. Alia ratio est, qua a supplicum votis et donis, quae deorum sedentium genibus imponi solebant, loquendi forma repetitur, vt de πέπλοι vidimus Ζ, 303. nam et sic aliquid in deorum genibus reponitur, h. e. in eorum gremio. Schol. B. ad alterum locum Υ, 435 coniunxit plura: ἐν γούνασιν, ἐκδίδοσι λιταῖς. ἢ πόλησις. ἢ δυνάμει. Sufficit dictum in prouerbium abiisse, quo rem in deorum potestate fitam ac voluntate esse dicimus. Neque aliter dictum esse potuit, quod e Suida, ἐν πέντε κριτῶν γόνασι, et Zenob. III, 64 memoratur, etsi modo multo obscuriore. A more affingendi γοτα, tabellis inscripta, signis deorum, repetebat prouerbium Rutgers. Var. Lect. V, 5. At mos hic Homericis temporibus serior est.

517. κατ' ἀστίδα πάντος ἔσην. iterum variat πάντοσε γῆν, vt vbique. Sic et mox διὰ πρὸ et διάτορε.

518. ἡ δ' ὀὺκ ἔμπεδος ἔρυτο. a ῥύω, ῥύομαι, ῥῦμι· οὐκ ἐφύλαξεν, ἐσώσατο. vt recte Schol. br. v. Excurs. IV. ad lib. A. Barnes: „γρ. ῥῦτο." De hoc v. ad N, 555. Versus iam lectus est E, 538 et Δ, 138. vbi quoque monitum de hiatu in altero hemistichio. διὰ πρὸ δὲ

εἵσατο χαλκός, cum ſcribendum ſit δ' ἐείσατο. add. ad Λ, 358 vbi κατεείσατο eſt ſcribendum κατεείσατο.

519. νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν. videri poteſt ἔλασσεν intransitiue poſitum, ſi χαλκὸς ſubiectum eſt, adegit ſe, transiit. At enim ſubiectum eſt Automedon; is ἐνέλασσε τὸν χαλκὸν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος.

520. αἰζηὸς ἀνὴρ. αἰζηὸς Flor. Aldd. (prima quidem αἰζηοὺς) emendatum a Turnebo ex Romana. Epitheton βοὸς ἀγραύλοιο v. ſequ. v. ad K, 155.

522. ἴνα τάμῃ διὰ πᾶσαν. Schol. Exc. ὅλην ἀποτάμοι τὴν νωτιαίαν φλέβα, h. e. νεῦρον, tendinem. Etymol. in ἴνα, laudat ἵνα τάμῃ διὰ πᾶσαν. Obſeruat Schol. B. in διὰ accentum retrahi non poſſe, ne incidat in nomen Δία. In τάμῃ διὰ veteres quaeſiuere ſtudium et artem poetae; ſic Euſtath. Φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι τῇ τῆς λέξεως διαπαῇ μεμίμηται τὸ γινόμενον. An Ennium iam tales elegantias affectaſſe dicemus in *cere-comminuit-brachia*? Ceterum in comparatione in Schol. B. et Vict. obſeruantur nonnulla a naturae veritate petita: ad 521. 2. quod circa cornuum radices ſunt tendines continui et denſi, et anteriae: quodque niſi tendines vniuerſos recidat ferit ſecuris, bos non concidit; porro quod προθορὼν ad naturam vere dictum eſt, βοῶν μὲν οἰκεῖόν τὸ προπίπτειν, τῶν δὲ ἄλλων ζώων τὸ ἀνακλᾶσθαι. itaque homo qui perfoſſus cadit, motu quoque in aduerſum facto mox reclinis concidit.

524. ἐν δέ οἱ ἔγχος νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ πραδαινόμενον λύε γυῖα. Schol. B. νηδυίοισι, τοῖς κατὰ νηδὺν σπλάγχνοις. ἅπαξ δὲ εἴρηται ἡ λέξις. Add. Schol. br. Euſtath. apud Apollon. Lex. eſt νηδύοισι, τοῖς ἐντέροις, ſicque ἀμέτρως ſcribunt multi. At veram lectionem νηδυίοισι exhibent Veneti B. et A ſuppletus, fragm. Moſc. Townl. Vindobonenſes, Vratislauienſes, excepto A. eamque recepit Turnebus ex ed. Rom. nam in Flor. Aldd. erat νηδυιοσι, ita vt vna ſyllaba efferebatur.

λύε λύσε Vrat. d

526. — 529. Versus 526 iam lectus aliquoties. v. sup. 305. item cum versibus 527. 528. 529. supra II, 610 — 613.

VII. 528. 529 illustrati sunt in Obss. N, 443. 444.

οὔδει ἐνισκίμφθη. Vrat. A. ἐνισκήφθη. Barnes: „γρ. ἔμι σκίμφθη.“ ex aliis puto locis: cf. ad 437.

De versu 529 ἔγχεος, ἐνθάδ' ἔπειτ' etiam h. l. vah de dubito, aliunde illato, et spurio simillimo. Omnes tres versus 527. 8. 9 eiiciendos recte censebat Bentl.

ὄβριμος et ὄμβριμος variat et h. l. v. ad I, 357.

530. αὐτοσχεδὸν ὥρμηθήτην. Vrat. d. ὁρμηθήτην. vn. Vindob. ὥρμήθησαν.

531. εἰ μὴ σΦῶ Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε. In edd. erat μή σΦω. rescripsi σΦῶ ex certa grammaticorum observatione sup. in Schol. A. ad K, 546. nam σΦῶι est αὐτῷ et αὐτοὺς, at σΦώ est secundae personae dualis, vos duo: vt Λ, 781 σΦὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον vbi v. Obss. et A, 574 εἰ δὴ σΦὼ ἕνεκα ἐνηέων ἐριδαίνετον ὧδε. Scribunt alii σΦωὲ vt quoque A, 8 vbi erat τίς τ' ἄρ σΦῶι θεῶν., At σΦῶε differte Etymol. h. v. p. 739, 20. et p. 314, 20.

σΦῶ erat in Vrat. d. σΦῶ fragm. Moscou. aperte.

μεμαῶτας Vrat. d. et vn. Vindob.

532. οἵ ῥ' ἦλθον. οἳ δ' Vrat. A.

533. τούςδ' ὑποταρβήσαντες. erat τοὺς δ', in quibus aduersativa molesta est. Deest δ' in Vrat. d. A. fragm. Mosc. vno Vindob. adde Cant. Mori. Harlei. Barocc. ed. Flor.

534. Ἕκτωρ Αἰνείας τ'. Barocc. Vat. et fragm. Mosc. Ἕκτωρ τ' Αἰνείας τ'. bene.

535. Ἄρηϊον δὲ κατ' αὖθι λίπον, δεδαϊγμένον ἦτορ Lipf. Ἀρρήϊον. Barnes: „γρ. κατάυθι.“

δεδαϊγμένον ἦτορ. est perfosso pectore. Atqui vulnus acceperat *in ventre*, ἐν νηδυίοιϊ vs. 524. Suspicor itaque lectum olim fuisse δεδαιγμένος ἦτορ, pro ἀκηχέμενος. Troiani ab Areto discedunt inuiti animo doloribus confecto, moerentes. Nam hoc sensu formula occurrit Od.

N, 320 ἀλλ' αἰεὶ Φρεσὶν ἦσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ. Alibi quoque de curis, quae animum distrahunt et angunt, occurrit. Lectione emendata euanescit quoque duplex epitheton δεδαϊγμένου, κείμενον.

537. εὐχόμενος ἔπος ἠΰδα. Ald. 2. εὐχόμενον est merum vitium.

538. Μενοιτιάδαο θανόντος. Harlei. δαμέντος. quod praeferam.

ὀλίγον γε. Vrat. A. et h. ὀλίγον τι. nec hoc male.

539. κῆρ ἄχεος μεθέηκα. χεραιόνα περ καταπέφνων. Dictum, vt videtur, μεθιέναι τὸ κῆρ (ἀπὸ) τοῦ ἄχεος, τῆς λύπης. remittere animum a dolore. Ita Schol. br. κενοῦφισμαι τὴν ψυχήν. Alibi tamen μεθιέναι absolute dictum occurrit, vt et Lat. *remittere*, pro remittere se, μεθιέναι πολέμου, μάχης, ἀλκῆς, χόλου. Videtur hactenus esse reddendum μεθέηκα ἄχεος (κατὰ) τὸ κῆρ. Bentleium video emendasse κῆρ'. videtur itaque accepisse pro κῆρι, ἐν κῆρι.

καταπέφνων. argutantur grammatici: v. ad Π, 827.

541. Ἦ ῥα; ἀνὰ δ' αὐτὸς ἔβαινε. scripsi ἀνὰ δ' pro vulgato ἀν δ', praelato dactylo. sic iam margo Stephani. Mori. Vat. Townl. Vrat. d. fragm. Mosc. vn. Vindob.

542. κατὰ ταῦρον ἐΰδμως. κατὰ, non κάτα, monet iterum Schol. B. vt sup. 522 de διά.

545. προῆκα. προέηκε merum est sphalma ed. Steph.

546. δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ. quomodo mens Iouis mutata dici potuit? cum ille hoc idem dudum constitutum haberet, vt Troiani hoc die essent victores? Vide sup. 206. 7. 8. 453. et aliquoties iam antea; et hoc idem mox exsequitur. Vidit hoc quoque Koeppen, et videtur sensisse auctor in Schol. br. reddit enim: non mutata, sed *conuersa* est Iouis mens ad hoc: εἰς τοῦτο γὰρ ἐτράπη ἡ γνώμη αὐτοῦ. At hoc adversatur vsui loquendi: sic K, 45 ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν. Mihi probabile fit, totum versum deberi loquaciori rhapsodo.

547. ἠύτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ. Apponit de iride Schol. B. physica nonnulla e veteribus, non

quidem docta satis, memorabilia tamen. Supra Δ, 75 Mineruae descensus de caelo comparabatur cum stella caduca, nunc cum iride, ita tamen, vt ipsa in iride descendat: iride induta vs. 551. πορφυρέην νῦν πεπλην aiunt Schol. B. br. et al. potuit a colore potiore dici purpurea, nigricans. Ad candorem refert Koeppen, nam quae splendent, nitent, sunt quoque purpurea. Ita etiam nubes πορφυρέη vs. 551 erit candida: vt visum tamen excludant dii, non candida ac pellucida, sed nigricante nube vti solent.

Versum 547 recitat Plutarch. placit. philos. III, 5. vbi legitur ταυόσει. sed subiunctiuus est Homericus post ὡς ὅτε. ἠύτε.

549. χειμῶνος δυςθαλπέος. Apollon. Lex. κακοῦ εἰς τὸ θάλπειν, hemistichio adscripto. Schol. br. δυσθερμάντου. ψυχροῦ. Est τὸ δύςθαλπες, non nimium calidum, sed parum; aut quod difficulter calefit. Eustath. ἐν ᾧ δυσχερὲς, θάλπεσθαι. Ven. suppletus, δυσταρπέος, vox alibi non lecta: habet tamen analogiam; est τάρπω idem quod τέρπω, et esset, haud iucunda.

ὅς ῥά τε, „quae scilicet" cantilena Clarkii.

550. ἀνθρώπους θ' ἀνέπαυσεν. Schol. Theocr. IV, 10 laudat ἀνθρώπους δὲ ἔπαυσεν. at Schol. Pindari P. IV, 263 ἀ. δ' ἀπέπαυσεν.

μῆλα δὲ κήδει. μῆλα per θρέμματα reddit Schol. B. vt sit pars pro toto. Monent itidem Scholia Theocriti et Pindari l. c., dici μῆλα pro tota possessione.

κήδει, βλάπτει. Schol. br. κακοῖ, βλάπτει. ἀνιᾷ. λυπεῖ.

551. πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑ αὐτήν. πορφυρέην Vrat. b.

Scripsisse veteres ἑ αὐτήν, non ἑαυτήν, constat ex disputatione Apollonii de Syntaxi, et obseruat h. l. Eustathius. Erat quoque ita editum in Flor. ita quoque mss. Mori. Lipsi. At alii, ipse Townl. fragm. Mosc. ἑαυτήν. ἑ αὐτὴν fuisse ϝε cum digammo, dubitatione caret; mirum tamen est, placuisse in hoc ipso hiatum inter ϝε et αυτην.

553. Ἀτρέος υἱὸν ἑποτρύνασα προςηύδα. ita vulgatum erat, et poterat ferri per se; ἐποτρύνουσα tamen lectio codd. Cant. Barocc. Mori. Vat. Vrat. A. b. d. fragm. Mosc. cum Veneto suppleto. Et videtur magis accommodatum: *hortando allocuta est*, quam, *hortata*.

Est Ἀτρέως in Vrat. d.

556. σοὶ μὲν δή, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος. Verba iam vidimus Π, 488. dicta pro σοὶ αἰσχύνη ἔσται. Vtrumque locum confudit Apollon. de Syntaxi p. 133 extr. κατηφείην et ὄῦδος opponit Apollon. IV, 205.

557. 558. εἴ κ' Ἀχιλῆος — ἑταῖρον τείχει ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἕλκήσωσι. τείχη ὑπὸ Barocc. Mori. At in postrema versus voce magna est diuersitas. In Flor. et Aldd. erat ἑλκύσουσιν· cum iis consentit codicum pars: Cant. Mori. Venetus suppletus. Townl. Vrat. A. d. Vindob. vn. et ἑλκύσσουσι alter. Recepit ἑλκύσωσι Turnebus e Romana, recte post εἴ κε. Discedit ab his altera pars codd. legendo ἑλκήσωσι Harlei. et Eustath. si recte censeo. Accedit Mosc. fragm. cum Vrat. b. ἑλκήσουσι. Occurrebat ea forma iam sup. vs. 395 εἵλκεον. iterum X, 336 σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς. Hinc et ἑλκηθμὸς sup. Z, 465 vbi cf. Obss. Variat vtraque forma plerumque in codd. vt X, 62. et 336. et occurrit vtraque in Herodoto. Confunditur quoque diuersum vox. ἤλκωσε ab ἑλκόω ap. Eustath. ad Od. Λ, 597. ab ἕλκος. Eurip. Alcest. 878 ἔμνησας, ὅ μου Φρένας ἤλκωσε, *exulcerauit*. Reponere ἑλκήσωσι e ms. volebat nostro loco quoque Valken. ad Il. X. p. 52. Neque erat, quod dubitarem, hoc idem facere.

560. τὴν δ'. vitium ed. Rom. τὸν δ' et in fine pro. ἀγαθὸς Μενέλαος. simili oscitantia est Διομήδης in Barocc. et Mori.

561. ἄττα, γεραιὲ παλαιγενές. ἄττα vidimus I, 603. διογενὲς Vat. Vrat. A.

562. ἀτρύνει. recte post εἰ γάρ. Lips. ἀτρύνει.

563. τῷ κεν ἐγὼ ἐθέλοιμι παρεστάμεναι. Schol. br. τῷ κεν, ὅπως ἄν. Immo vero οὕτως ἄν. παριστάμεναι Vrat. A.

564. μάλα γάρ με δανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν. Sensum ipse locus ac res suppeditat: *pertulit me, affecit me magno dolore, morte sua.* Schol. B. et Mosc. ἔπληξέ μου τὴν ψυχήν. μάσσασθαι γὰρ τὸ ἅψασθαι Apollon. Lex. οἷον καθήψατο τῆς ψυχῆς. consentiunt Hesych. Schol. Vict. Mosc. Suidas. Et in Vrat. A. gl. ἐλύπησε. De voce μάσσασθαι pro μάσασθαι, ex μάομαι, ὁρμῶμαι, et inde ἅπτομαι, v. dicta ad Δ, 190. Ducunt alii a μάσσω, μάσσομαι, quod vulgo quidem habet notionem pinsendi, stringendi, abstergendi, haud dubie tamen a notione τοῦ μάομαι, pro ἅπτομαι processit; factum ex eo volunt ἐμάσατο. Docui tamen ad e. l. a μάσσω Homero non minus, quam aliis, esse ἐμάξατο. Manendum itaque est in forma μάομαι, ἐμασάμην, et geminato sibilo ἐμασσάμην, nisi imperfectum tempus praeferas ἐμάσσετο, quod a μάσσομαι recte ducitur. A μάομαι itaque est ἐμάσατο vel ἐμάσατο. Iam μᾶσθαι ἐπί τι est ἐπιμάομαι. μᾶσθαι εἴς τι, impingere, illidere, et inuadere. Ergo mors alterius εἰσμᾶσθαι dicitur τὸν θυμὸν, grauiter affligere. Sic Υ, 425 ὃν ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμόν. et h. l. ἐσεμάσσατο ἐμὲ (κατὰ) θυμόν. Comparari potest εἰσαΐσσειν. εἰσελθεῖν, et ἄλγος θυμὸν ἱκάνει, pro εἰς θυμόν. ἐφικάνει.

Cant. a pr. m. et Ven. supplētus ἐπεμάσσατο, pro ἐσεμάσσατο· non male hoc. vti quoque in altero loco Υ, 425 in aliis legitur. Hesych. ἐσέβασατο.

In Barocc. ἐσεμάσσετο. quod Barnes receperat, quia vocem a μάσσω ductam esse putabat, videbat autem aoristum esse debere ἐσεμάξατο. Per se quidem ἐσεμάσσετο pro imperfecto ab εἰσμάσσομαι ferri potest, etsi tempus hoc minus opportunum est ad sensum. Legitur quoque hoc in Townl. et fragm. Moscou. quemadmodum etiam in Ven. B. in altero loco Υ, 425. alludit ad idem ἐσεμάσετο Vrat. d. ἐξεμάσσετο in vno Vindob. Est quoque

in Hesych. et Suida: ἀπεμάσσατο, καθήψατο. (ἀπενάσσατο,) ἀπέμισεν.

In Schol. br. est: ἐσεμάσσατο θυμόν. καθῆψε (pro καθήψατο) καὶ ἐλύπησε τὴν ψυχήν. καὶ ἐναπεμάξατο. Postrema sunt aliena ab h. l. Miscet quoque plura ac diversa Eustath. p. 1117 extr. οὐχ ἁπλῶς, ἐπιπολῆς, ἐλέτησεν, ἀλλ' ἐνεμάξατό μοι τὴν ἀλγηδόνα. οὗ τὸ ἐναντίον, ἀπομάσσεσθαι καὶ ἐκμάσσεσθαι, λέγεται. τοιαύτη δέ τις λέξις καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. (cogitauitne de ἀναμάξεις Od. T, 92?) ἢ καὶ ἄλλως· (hoc ergo aliud Scholion, idque melius.) ἀντὶ τοῦ, λίαν μοι καθίκετο τῆς ψυχῆς καὶ καθῆψατο. ἀπὸ τοῦ μάσασθαι. ἐξ οὗ καὶ τὸ, χειρὶ ἐπιμασάμενος (Od. T, 480. et I, 302) ὅ ἐστιν ἐφαψάμενος. ὅθεν καὶ χερμάδιον, οὗ ἐστι, μάσασθαι τῇ χειρί.

μάλα γὰρ — Barocc. cum Ald. 2. et sequacibus μέγα.

569. καὶ ἐν γούνεσσιν ἔθηκε. Erat hic quoque vulgatum γούνασσι vt sup. 451. cum vitio metri alii γούνασι. Sed γούνεσσιν diserte habent Cant. et fragm. Mosc. γούνεσιν Flor. Ald.

570. καὶ οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν. Barocc. Mori et pro var. Eustathius ἔθηκεν. Eleganter Ernesti: „concinnior, inquit, versus foret, si legeremus: καὶ μυίης οἱ θάρσος." Corrupte eum recitat Galenus de Hippocr. et Platon. placitis III, 2. καὶ οἱ γυίοισι θάρσος.

Ceterum bene obseruat Schol. B. comparationem esse referendam non ad muscam per se, sed ad τὸ θάρσος, h. e. τὸ ἰταμὸν καὶ ἐπίμονον. vt ita tenuitatis sensus e comparatione prorsus tollatur. Alludit ad h. l. Lucianus in Muscae Elogio: quod iam Barnes notauit.

571. ἥτε καὶ ἐργομένη· interpolate pro ἢ καί violato digammo, cum esset ἢ καὶ ἐεργομένη (ἐϝεργομενη) vt N, 525 ἦσαν ἐεργόμενοι, v. Obss. ad Γ, 77. In Ald. 2. et hinc ductis cum Turnebo est εἰργομένη, quod et vn. Vindob. exhibet. ἥτε καὶ ἐεργομένη fragm. Mosc. Ducit hoc ad veram scripturam: ἢ καὶ ἐεργομένη.

572. ἰσχανάᾳ δακέειν· λαρόν τε οἱ αἷμ' ἀνθρώπου· ἰσχανάᾳ nunc est ἀντέχεται. perstitit in mordendo. Alias

ἰσχανάᾳ est, κατέχειν, retinere, et hinc, κωλύειν. vt vidimus E, 89. M, 38. O, 723. Reddidere veteres loco nostro ἐπιθυμεῖ, ex sententia, quod et in Schol. br. est et ap. Hesych. Conf. inf ad Ψ, 300. Eustathius iungit plura: ἐπιθυμεῖ, ἀντίσχεται, ἀντέχεται. Cant. ἴσχανάει. at in marg. ἰσχαναάᾳ.

λαρόν τε οἱ αἶμ' ἀνθρώπου. praestaret δὲ, nam est sententia interposita; itaque distinctione adiuui. Est quoque δὲ in marg. Steph. λαρὸν est ἡδὺ vel γλυκύ. Ap. Apollon. Arg. I, 456 λαρὸν μέθυ. vbi v. Schol. et 659 audacius λαρὸν ἔπος III, 932. Apollon. Lex. Hesych. Etymol. Obseruant quoque veteres λαρὸς primam habere productam: v. Eustath. Scilicet hoc spectat ad scripturam τοῦ λαρώτερος et λαρώτατος, quod ex analogia esse deberet λαρότερος Odyss. B, 350.

573. τοίου μιν θάρσευς πλῆσε φρένας ἀμφὶ μελαίνας. θάρσεύς edd. Flor. Aldd. Rom. temere mutatum in vulgare a Turnebo, θάρσους. quod iterum eiecit Barnes, fauente Payne Knight p. 45. et recte; nam θάρσευς omnes, quos noui, codices meliores; excepto Vrat. d. Ex libris Vindob. nil video notatum. Mirum dixeris in hac potissimum voce antiquiorem formam esse seruatam. Est tamen θάμβευς Od. Ω, 393 et Ὀδυσεῦς vs. 397 et omnino obseruare licet, horum nominum in ος casum secundum contractum in ους non facile occurrere; sed ος. vt πένθεος. τείχεος. τέκεος. βέλεος.

ἀμφιμελαίνας vna voce etiam h. l. vulgg. Vide modo ad vs. 499.

575. Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Πολίτης, υἱὸς Ἀγείλοχος, Harlei. ἦν δέ τις ἐν Τρ. Erat haud dubie hic Eetion diuersus a patre Andromaches. Schol. B.

Πολίτης συνήρηται ἐκ τοῦ Πολίτεας, Πολίτης, vt Κυψέας Κυψέλης, Ἑρμέας Ἑρμῆς, κατὰ Ἀρίσταρχον Eustath.

576. μιν τίεν priore breui, quae alibi τῖεν, Scilicet duae fuere formae; altera breui priore, altera producta. v. Exc. I. ad P, 164.

577. δήμου· ἑταῖ οἱ ἑταῖρος ἔμμ, Φίλος εἰλαπινασσής. δήμου est κατὰ τοῦ δήμου, τῶν δημοτῶν. inter populares suos. Sic B, 198 ὃν δ' ἂν δήμου ἔνδρα. M, 213 δήμου ἐόντα, δημότην. Monet de his Eustath. is etiam: εἰλαπινιαστὴς, σύνδειπνος, καὶ, ὡς οἱ παλαιοὶ Φασι, παράσιτος. antiquo sensu vocis, quod et Pollux statuit VI, 36 et Athen. VI, p. 236 D vt fert quoque etymon vocis. Add. Hesych. Schol. br. Est quoque in Etymol. συμπότης. Absurdum est, quod veteres obseruarunt, hominem epularum sodalem ventre vulneratum esse: Schol. B. Athen. VI, 8 et Eustath. quod tamen recoxerunt Barnes et Clarke.

578. τὸν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε. ζωστῆρ' ἔβαλε Vrat. d. et vn. Vindob. „τόν ῥα, hunc vtique, hunc inquam" decantat Clarke.

582. Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὤτρυνεν Ἀπόλλων. ξ (nam iterum Venetus A. cum Scholiis integer emersit) „quod Zenodotus scripserat: Ἕκτορα δὲ Φρένα δῖος Ἄρης ὤτρυνε μετελθών. At, inquit, vnde Mars repente adstitit?" Reponas: vnde vero Apollo repente? Est tamen dispar ratio: cum Apollo filio vel Pergamo prospicit; at Mars in Olympo sedet.

583. ὅς σ'. Male Barnes γρ. ὅς ῥ' οἱ·

Φαίνοπι Δαΐδῃ neglecto hiatu in primo pede. v. Excurs. ad O.

585. ἐκάεργος Ἀπόλλων. In Vrat. d. et vn. Vindob. Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων. Totus versus aberat a Veneto: vt et a fragm. Mosc. et a pr. m. in Townl.

586. Ἕκτορ, τίς νε. Ἕκτωρ Vrat. d. τίς νεν σ' ἄλλος vn. Vindob.

587. οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέστρεσας, ὃς τὸ πάρος περ. „οἷον, ὡς. καὶ τοῖον, καὶ οἷον." ὃς τὸ πάρος γε Barocc. Ven.

588. μαλθακὸν αἰχμητήν. μαλθακὸς mollis, imbellis, ex hostis persona dictum; nam poeta eum fortem et animosum exhibet." Sch. A. it. Sch. br. et Eustath. Scilicet molestiam fecit olim viris doctis, quod Menelaus,

elias inter fortissimos habitus, nunc ignauus esse perhibetur. v. Athen. IV. p. 178. Argutatus est in hoc ipse Plato in loco Symposii pr. de quo v. sup. ad B, 408.

589. *σον δ' ἕπτανε πιστὸν ἑταῖρον.* Fuit puto, *σὸν δὲ κτάνε.*

590. Ποδῆν, *υἱὸν* H. Bentl. em. *υἱ' Ἑστίωνος.* Ita vero et 575 *υἷες* erit scribendum, vnde *υἱος*, quod obvium est ex *ὕιες*. *ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισιν* iungere male hat Koeppen, laudatque Δ, 458. Verum et ibi ambiguum est, nec quicquam refert.

593. *αἰγίδα θυσανόεσσαν.* Iam vidimus E, 738. O, 229. vno sibilo vox scribitur passim et h. l. *θυσανόεσσα.*

594. *Ἶδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψε.* — „quod poeta proprium hoc ponit *aegidis*, quod contrahit nubes et procellas; vnde et hae *καταιγίδες* dictae." Sch. A. Acumen hoc Eustathius sublegit. Etsi hoc verum esse potest, antiquissimos vates *αἰγίδα* Ioui tribuisse respectu procellae e nube cum fulmine erumpentis. Est *ἀΐσσειν*, *αἴξ*, et *αἰγίς*. quae vox, de *capra*, *αἴξ*, *αἰγός*, accepta, alteram fabulam de caprae pelle poetis suppeditare potuit. Vulgari vsu de clipeo Iouis et Palladis est intelligendum. Ducta res est a pugna, in qua clipeus fulgidus hostis ori intentatus terrorem iniicit: translatum ad Iouem, terrorem etiam e longinquo incutientem, aegide obuersa: Il. Δ, 166 sq. vt iam vidimus Apollinem facere iussu Iovis O, 229. 318. Minerum Od. X, 297.

595. *τὴν δ' ἐτίναξε.* scil. *τὴν αἰγίδα.* — „quod Zenodotus scripserat — *ἔστυγε, γῆν δ' ἐτίναξε.*" At illud proprium in aegidis vsu, intentare eam in aduersarii oculos ad terrendum, vt O, 230 *τὴν μάλ' ἐπισσείων* — Δ, 167 *Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης* — *αὐτὸς ἐπισσείηται ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν.*

597. *ἦρχε Φόβοιο.* — „quod *Φόβοιο ἀντὶ Φυγῆς*" Sch. A. saepe iam decantatum. *ἦρχε* h. l. fuit causa primae fugae; nam ipse vulneratus recessit. *ἦρξε* vulgatum erat; quod hoc vno loco occurrebat. Alias vbi

que est ἄρχε, idque b. l. meliores exhibent, Harlei. Ven. Townl. Vrat. A. fragm. Mosc.

599. βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ — ἄκρον ἐπιλίγδην. ξ— „ὅτι τὸ ἐπιλίγδην μειότητός ἐστι. (Ita grammatici appellant voces, quae et nomina et aduerbia haberi possunt: vt ex Etymologo discas. Putarunt ergo fuisse proprie κατ' ἐπιλίγδην.) ἐπιψαύειν, ὅσον δι' ἐπιπολῆς, ψαῦσαι μὴ εἰς βάθος." Schol. A. sic quoque Schol. br. et Apollon. Lex. ὅσον μὴ ἐπιψαῦσαι laudato hoc versu. Plura adiicit Hesych. ad quem cf. Notam. Conuenit quoque Suidas: qui vt et Hesychius, eodem modo exponunt λίγδην. Recte Eustathius statuit, fuisse aliquando verbum λίζειν, stringere, et inde ἐπιλίζειν. Diuersum est ἐπιλλίζειν, oculis, ἶλλοις Od. Σ, 11. Vnde nec probanda scriptura ἐπιλλίγδην in Cant. et ap. Hesych. etsi verum est, λ in ἐπιλίγδην pronuntiando geminari.

γράψε δέ οἱ ὀστέον ἄχρις ἀιχμή. Schol. br. et Etymol. ἄχρις, ἕως τέλους. scil. vt os pro extremo loco esset, in quo hasta haereret. At Schol. A. recte monet: si tantum stricim hasta vulnerauit, ὦμον ἄκρον ἐπιλίγδην, quomodo ὀστέον ἄχρις? ita enim εἰς βάθος descenderat hasta. Respondet grammaticus: de loco vulneris esse cogitandum, est enim humerus, de quo agitur, pars corporis parum carnosa. ἐστὶ γὰρ ἡ ὠμοπλάτη παυαρκοτάτη. Addit Schol. B. ἢ μᾶλλον κατ' ἐπιδρομήν. Nimirum cogitare licet, ictum fuisse oblique illatum, vt tantum humerum summum, eiusque superficiem attingeret et tamen in os impingeret.

600. ὁ γὰρ ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών. Legebatur interposito μὲ, γάρ μ' ἔβαλε, quod grammaticorum sedulitati deberi, per se patet. Abest quoque a Vrat. A. Harlei. Turbabatur. in edd. In Flor. Ald. 1. erat ὁ γὰρ ἔβαλέ σχεδόθεν ἐλθών. corruptius Ald. 2. cum vno Vindob. ὁ γὰρ βάλε σχεδόθεν ἐλθών, et Rom. ὁ γάρ μ' ἔβαλε σχεδόθεν ἐλθών. Correxit tandem Henr. Stephanus. Licet suspicari fuisse ὁ γάρ ὁ βάλεν γαρ ἐς αὐτόν.

Exoritur alia dubitatio de vsu voc. βάλλειν. quod est, eminus petere. quomodo igitur h. l. ἐχεδόν? cf. Eustath. p. 1120. pr. At est intelligendum, propius accedendo, eminus quidem, ita tamen, vt hasta emissa eum attingere posset.

601. οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. Schol. bT. πρὸς τῇ χειρὶ potius ἐπὶ καρπῷ χειρός. Sed vel sic χειρὶ est κατὰ χεῖρα.

602. υἱὸν Ἀλεκτρυόνος. ξ. quod Ἀλεκτρυών non est nomen ab animante (gallo) ductum; nondum enim tum nomen erat notum. Schol. A. notat quoque Eustathius ex antiquis. Scilicet Homerus ignorat nomen ἀλεκτρυών, quatenus apud eum non occurrit; potuit tamen iam tum in vsu esse. Apud Pindarum est ἀλέκτωρ.

603. οἱμέτ' ἔλπετο. Ita scripsi, vt conueniret ceteris locis, consentiente ed. Rom. tum codd. Lipsi. Townl. Vrat. A. b. d. duob. Vindob. In aliis ἤλπετο.

604. ἔγχος ἔχων. Cant. ἔλκος ἔχων. Porro μαχήσεσθαι. Barocc. μαχησάσθαι. Benil. emendat μαχέσεσθαι, vt aliis locis conueniat forma: Video tamen in praesenti loco nullam varietatem, nisi quod Vindob. vn. μαχέσασθαι.

607. ἐν καυλῷ δ' ἔαγη δολιχὸν δόρυ. τοὶ δ' ἐβόησαν. Schol. A. „ἐν καυλῷ δ' ἔαγη. τὸ τῆς ἐπιδορατίδος. λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸν καυλόν. οὕτως δὲ μόνως Φησίν (hanc solam lectionem agnoscit) ὁ Διδύμος ἐν τοῖς διορθωτικοῖς· τοὶ δ' ἐβόησαν· ἀβέλτερον γὰρ τελέως· „τοὶ δ' ἐφόβηθεν" οὐ γὰρ Φεύγουσιν, ἀλλὰ διώκουσιν (οἱ Τρῶες) καὶ ἐπὶ Πατρόκλου τὸ ὅμοιον· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθε Τρωϊκός. inf. 723. Patet ex his olim lectum quoque esse τοὶ δ' ἐφόβηθεν. Lectum quoque hoc in Cant. Mori. Harl. cum altero Vat. Vrat. A. vn. Vindob. et editum erat in Flor. Aldd. Repositum id, quod nunc legimus, a Turnebo ex ed. Rom. Verior tamen est haud dubie altera lectio: τοὶ δ' ἐβόησαν, vel, vt scriptum esse debuit, τοὶ δὲ βόησαν quam Aristarcheam esse tradit aliud Scholion A. et Sch. B. monet de sensu: „clamarunt, metus, de quo

Hectori accideret, μή τι πάθῃ. Potuit tamen etiam miratione fieri, cum in eius thorace frangeretur hasta.

ἐν παύλῃ δ' ἐάγῃ. Corrupta haec esse a grammaticis monitum iam est ad Γ, 367. ἄγω, frango, habet priorem longam, et pronuntiatam fuit ϝαγῶ. Bentl. adscripserat: *ἐν παυλῷ δ' εϝαγη*, contra prosodiam vocis. Debuit primitus recitatum esse: ϝαγῇ δ' ἐν παυλῳ. De voc. παυλὸς v. ad N, 162. Eustathius norat duplicem lectionem δὲ ἄγῃ et δ' ἐάγῃ. Male vero ait prius esse Ionicum, alterum Atticum. v. ad Γ, 367.

606. *παρὰ μαζὸν.* Mori *περὶ μ.*

608. *ὁ δ' Ἰδόμενῆος ἀκόντισε.* ξ — „quod Ἰδομενῆος est ἐπ Ἰδομενέα. Subiicitur notatio, (*καί ἐστι τῶν ἔξω περιφερομένων ζητημάτων*) qua recte monetur, in seqq. vsque ad 616 impeditam esse orationem; *σύγχυσιν* etiam Eustathius notauit; nam 612 *πεζὸς* de Idomeneo est accipiendum: qui pedes a nauibus ad pugnam venerat, et, cum fugere non posset, a Troianis caesus fuisset, nisi Coeranus currum admouisset. Sunt itaque illa: 610. 611. *αὐτὰρ ὁ — ἕπετ' αὐτῷ* parum commode in medio posita. Mihi satis liquere videtur, esse hos duo versus fetum rhapsodi; versibus eiectis omnis turbatio tollitur.

Δευκαλίδαο. de patronymici forma v. ad N, 307. Harl. pro hoc legit: *ἀκόντισε δουρὶ φασινῷ.*

609. *τοῦ μέν ῥ' ἅπο* Vrat. b et al. At est *ἀπὸ — ἅμαρτεν, καὶ αὐτῷ μὲν ἔπειτα ἀφήμαρτε κατὰ τυτθόν.* Totus versus aberat ab Harlei.

610. *Μηριόναο ὀπάονα.* Importunus versus vna cum sequenti; v. ad v. 608. Bentleius hiatum dudum obseruauerat, idemque tentabat: *Μηριόνεω ἀμοπάονα*, vt Θ, 276 *καὶ Πολυαιμονίδην ἀμοπάονα.* Simili modo emendabat inf. locum Ψ, 360 *Ἀντίθεον Φολόιτα, ὀπάονα.* Alio modo idem ingeniose locum mutabat: *αὐτὰρ ἔπι Ἰδομενῆος ὀπάονα θ' ἡνίοχον τε.* quod bene conueniret cetera: 612. *πολέμοιο, ὃς ῥ' — ἕπετ' αὐτῷ.* Lapis *ἕπετ'*. *πεῖ ῥ'*, qui vtique, qui videlicet. Clarke.

612. *τεῖος γὰρ* sc. Idomeneus. v. ad 608. Ad Merionen male refert alius grammaticus in Sch. A. cum ipso Eustathio et Sch. br. quos sequi video Ernestium. *λιπὼν γέας*. v. sup. N, 210. *τὰ πρῶτα* pro *πρόσθεν antea*.

613. Idomeneus senecta grauatus, *μεσαιπόλιος* N, 361. 512.

617. *τὸν βάλ'* scil. *Ἕκτωρ*. seu ex vl. sequ. *δόρυ*. Lenius esset: *ὃς βάλε* scil. *αὐτὸν τὸν Κοίρανον. ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος*. probabiliter obliquo ictu; Hectore stante in terra, cum Coeranus currum circumageret. Sch. A. *ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντων* Harl. *dentium aliquos* ait Clarke.

620. Merionen humi stantem pugnasse, recte monent A. B. et sublatus e solo habenas Idomeneo porrexisse, vt senex se curru in castra reciperet.

623. *ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν. ὅτι οἱ Ἀχαιοὶ οὐ κρατοῦσι*. In Vrat. d. versus aberat.

626. *οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα·* fuit puto *οὐ δὲ λάθ'*.

627. *Ζεὺς, ὅτε δὴ* — pro sollenni: *οὐκ ἔλαθεν — ὅτι δὴ Ζεὺς* Tp.

629. *ἦδη μέν γε καὶ, ὃς μάλα νήπιός ἐστι, γνοίη. ἦ δὴ* Vrat. d. *μέν κε* Lipс. Mori. Vat. Ven. Townl. Vrat. d. fragm. Mosc. vn. Vindob. vt sit *γνοίη κε*. ingrato tamen sono — *μέγα νήπιος* Mori. Vat. perpetua varietate.

630. *Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει*. „*ἐν ἄλλῳ· ἀμύνει.*“ Sch. A. Edd. etiam Barnes. Clark. constanter *Ζεὺς κῦδος ὀπάζει* exhibebant; etsi ipse Eustath. *Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει* offerebat: hoc codd. tuentur Cant. Mori. Barocc. Ven. Harl. Vat. Vrat. b. d. fragm. Mosc. vn. Vindob. recte ergo iam Wolfius hoc receperat.

631. *ὅστις ἀφαλῇ*. Ven. *ἐφαλῇ*. quod et habet fragm. Mosc. Vrat. b. et Sch. A. *ἐν ἄλλῳ· ἀφαλῇ*. Variant quoque edd. Flor. Ald. 1. *ἀφαλῇ*. Ald. 2. *ἐφαλῇ*. Rom. cum Eustath. *ἀφλοῖ*. quod et Cant. Lipс. Vrat. b. vn. Vind. habet. Vrat. A. *ἐφλοῖ*, et fragm. Mosc. in marg. Turnebus reuocauit *ἀφαλῇ*. Alludit Barocc. *ἀφλοῖ*. sic et Moti. Veritatem similem in hac voce et forma iam aliquoties vidimus. v. ad Γ, 317. Π, 762. Hoc loco tamen *ἀφαλῇ*

βέλος accommodatius, adiuncta notione τοῦ temere emittere: non ἐφιέναι, certo soloco.

632. Ζεὺς δ' ἔρπης πάντ' ἰθύνει. Schol. A. „τὸ ἔμπης, ἀντὶ τοῦ· ὁμοίως." leg. ὅμως. Est tamen nunc simpliciter pro δή. ἰθύνει Lips. πάντα, βέλη. non omnes res h. l.

633. ἡμῖν δ' αὖτως. Variant et h. l. αὕσως et αὖτως, vt statim A, 133.

634. αὐτοί περ φραζώμεθα. Vrat. A. αὐτοί τε φρ. Schol. B. et Mosc. ἐμφαντικὸν τὸ αὐτοί περ οἷον, ἡμεῖς μόνοι, οἱ κατελελειμμένοι ὑπὸ τῶν φθιμένων. ἢ τῇ ἰδίᾳ ἀρετῇ, οὐ τῇ ἀπὸ θεῶν συλλήψει.

635. ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοί, Schol. B. „αὐτοί, vel, quotquot supersunt, vel a Ioue relicti, propria virtute." Immo opposita sunt, ὁ νεκρὸς et ipsi, qui corpus mentur.

In priore versus parte duo sunt, quae vitium redolent, primo articulus τὸν, alienus ab Homericis; tum neglectus digammi: νεκρὸν ϝερυσσομεν. Facilis tamen praesto est medela, reuocando ad pristinam formam: ἠμὲν ὅπως νεκρόν τε ἐρύσσομεν (ϝερυσσομεν) ἠδὲ καὶ αὐτοί. Emendauerat iam Bentleius. Iterum hoc vitium occurret inf. 713.

636. χάρμα — γενώμεθα. χάρμα, non h. l. γέλως, vt alibi, sed ἡδονή. Edd. Flor. Aldd. γενείμεθα. reduxit γενώμεθα e Romano H. Stephanus; vtrumque recte post ὅπως. praefero tamen h. l. coniunctiuum.

637. οἵ πού δεῦρ' ὁρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασίν. Schol. A. aft οἵ που δεῦρ' lectionem esse Aristarcheam; alii: οἵ που νῦν. sicque Townl. Vrat. b. d. ἦ που Harl.

ἀκηχέδατ' legitur ex ed. Rom. inde a Turnebo et Stephano; cum in ed. Flor. Aldd. et hinc ductis esset ἀκηχέατ'. quod et Excerpta MS. Oxon. exhibebant. In Apollonii Lex. occurrit ἀκηχέδατο. ἐλυποῦντο. quod si hunc versum respexit, male accepit; nam tempus illud locum non habet, quod bene monuit Clarke, sed ἀκηχέδαται. Et est in Hesych. ἀκαχέδαται, λυποῦνται. et ἀκηδέδαται,

vbi v. Alberti. Sane ex ἀχέω, ἤχηκα, ἠχέατο et ἠχέδατο, neminem moretur: et ἀαχέω, ἀάχημαι, et ἀείχημαι, vnde ἀηχέατο, ἀαχέατο et ἀαχέδατο. v. sup. ad ἀαχέμενος. M, 178.

οὐδ' ἔνι φασίν. sic Flor. Ald. 1. οὐδέ τι Ald. 2. rediit ad οὐδ' ἔτι Turnebus, secundum editionem Romanam, et cum ed H. Stephanus. οὐδό τι, Cant. Mori. Vrat. b. οὐδέ τε Lipſ.

638. 639. Ἕκτορος μένος — σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ πεσέεσθαι, quod ambiguum eſt, ſine ἀλλ' ἀμῦναι σφῶν αὐτοὺς, καὶ τὸν Ἕκτορα. Sch. A. cum Euſtathio. Atqui debebant meminiſſe vſum Homericum aliquoties declaratum, v. ad I, 235. vbi idem verſus occurrebat, ἀμῦνεσθαι νηυσὶ non dici niſi de Achiuis fugientibus.

Quod ad alterum attinet, σχήσεσθαι, vſus loquendi Homericus eſt hic: σχεῖν, σχήσειν, dictum transitiue, κατέχειν τινά. Sic M, 106. 7. et ſaepe. οὐ σχήσει χεῖρας ἀάπτους. Od. X, 72. At σχήσεσθαι, vt σχέσθαι. σχέσχέτο, ſemper vi immanente, *continere ſe, quo minus, abstinere*, etiam *ſuſtinere*: cum caſu ſecundo, vel cum infinitiuo: σχήσεσθαι μάχης, *abſtinere, ceſſare*. μένεος ſup. P, 503. *virtute haud vti.*

Iam duo maxime ſunt, in quibus haec forma loquendi occurrit, primum, cum *Achiui* loco cedunt et in naues fugiunt, vt claſſem ſoluunt hoc vidimus ſup. I, 235. vbi v. Obſſ. M, 106. 7 Troiani βὰν ῥ' ἴθυς Δαναῶν — οὐδέ τ' Φαντο σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι. haud dubie ſupplendum αὐτοὺς, τοὺς Δαναοὺς σχήσεσθαι, *ſubſtituros, loco manſuros eſſe*. quod mox 125. 126 diſertius: Φαντο γὰρ, οὐκέτ' Ἀχαιοὺς σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι.

Alterum eſt, vt de *Hectore* pronuntietur: vt ſup. P, 503 οὐ γὰρ ἔγωγε Ἕκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὀΐω. *a pugnando eſſe deſtiturum*. Et I, 651 Achilles ait de Hectore: ſi ad Myrmidonum caſtra penetraverit, Ἕκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι ὀΐω.

Nunc in nostro loco prius membrum ad Hectorem spectare putes: οἱ φίλοι, Achiui, φασὶν, μένος καὶ χεῖρας Ἕκτορος οὐκέτι σχήσεσθαι, Hectorem non se cohibiturum fore, eum non substituruum, quo minus vlterius nos premat; ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεπέσεσθαι, sed in naues irruiturum. Atqui hoc paullo ante vidimus non de Troianis, sed de solis Achiuis dici, equatenus ad naues fugiunt, vt discessum parent. Itaque necesse est, aut subiecta diuersa constituere, et prius de Hectore, alterum de Achiuis accipere, quod durum est; aut prius quoque ad Achiuos referre, hoc modo: Achiui verentur, (ἡμᾶς) αὐτὸν σχήσεσθαι μένος καὶ χεῖρας Ἕκτορος. Ita vero alio modo contra vsum Homericum peccatur, qui σχήσεσθαι semper intransitiue adhibetur, nunc autem esse debet dictum pro σχήσειν. Superest tertium, hunc versum esse insertum ab interpolatore rhapsodo vsus Homerici ignaro, cum antea esset: οὐδ' ἔτι φασὶν (scil. ἡμᾶς) σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι. Ita locus prorsus conuenit cum I, 234. 235 nisi quod ibi φασὶν οἱ Τρῶες.

640. εἰῇ δ' ὅστις Cant. Vat. ὥς τις.

641. οὐδὲ πεπύσθαι, Harl. Townl. πυθέσθαι.

643. ἀλλ' οὔ πῃ δύναμαι ἰδέειν οὔπω. Mori. Barocc. Lipsi. vn. Vindob. cum edd. Flor. Aldd. Turnebus. οὔπῃ vitiose scriptum in Romana, vnde οὐπῃ induxit Henr. Stephanus, quod etiam codd. habent, in his Venetus A, cum Scholio: „πῇ particula motum ad locum designat, vt in illo: πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη; Z, 377. deberet ergo h. l. esse που, nullibi. οὔ πω. nisi πῃ est h. l. particula expletiua." Accipitur tamen vulgo οὔπῃ pro τοπικῶς, nullibi.

In Etymol. voc. οὔτις est: τὸ δὲ ἀλλ' οὔτιν δύναμαι ἰδέειν, κατὰ συγκοπήν ἐστιν ἀπὸ τοῦ· οὔτινα. Merito miseris dictum. Verum memoriae lapsu confusus est locus alter: τῶν νῦν οὔ τιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ' οὐδὲ νοῆσαι. Sup. E, 476.

644. ἠέρι γὰρ κατέχονται. ξ „quod ἀὴρ poetae est caligo. vt Od. I, 144 ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖα." Sch. A. plura Eustathius; quasi hoc nunc primum occurrat! — vidimus hanc ex pulvere concitato caliginem iam vs. 269. „In alio: ἠέρι γὰρ κεκάλυπται." Sch. A.

645. Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι. Dicta haec esse μεγαλοφρόνως, omnes senserunt: non de salute sua vota facit, sed lucem precatur, ἵνα εἰ ὀφθαλμοῖς καὶ πάθωσι. Sch. A. B. Facile tamen de suo quisque sensu aliquid admisceat, vt fecisse videtur ipse Longinus in iudicio suo de sublimitate loci, c. 7. et Sch. Exc. Oxon. quasi hoc Aiax in votis habeat, vt virtutem suam et res praeclare gestas tenebris opprimi et occultari nolit. In verbis haec tantum sunt: vtinam molesta caligo auferatur! vtinam sereno saltem caelo pugnemus! hoc amplificat: et si pereundum est, pereamus saltem sereno caelo. — ἀπ' ἠέρος Vrat. d.

646. ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Sch. A. ἐν ἄλλῳ: ὁρᾶσθαι. cf. ad A, 203. Δ, 516.

647. ἐπεί νύ τοι αὖθεν. fuit αὖθεν. ex ἦδε, ἄδε. ἄδε δ' Ἕκτορι μῦθος. v. ad Ξ, 340. et Excurs. de digammo.

648. Aiacem δακρυχέοντα, alias tam fortis et duri animi, magnopere ad miserationem facere, obseruant Sch. A. B. τὸν δ' ὁ πατὴρ Mori. Barocc. Vrat. A. male in Homero.

649. αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασε, καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην. ξ quod manifeste nunc ἀὴρ pro ὁμίχλη. Sch. A. vide modo ad 644. — κέδασεν. Lipsi. „vt alibi: nescio an rectius et mollius" Ernesti.

650. μάχῃ δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη. tota acies prospicienti patebat. ἐκφαάνθη. vt est ἐπιφαής. Ne incidas in ἐπὶ πάντα. ἐπὶ πᾶσι est ap. Plutarch. de primo frigido p. 948 E.

651. καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶτε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον. ξ quod supplendum est πρὸς Μενέλαον. Sch. A. Item Eustath.

„καὶ τότ' ἄρ', et tum demum, deinceps." Clarke.

652. σκέπτεο. νῦν Μενέλαε, διοτρεφὲς, εἴ κεν ἴδηαι. Sch. B. „καὶ τοῦτο παρικαθὲς, quod dubitat heroem vtuere.“ Nimis argute! σκέπτεο δὴ Mori. Vat. σκαπτέον αὖ Lipſ. cum gl. σκήπτου. — εἰ eſt Homero pro ἵνα, vt ſexcenties.

653. ζωὸν ἑτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν, Ἀντίλοχον μεγάθυμον lectio erat edd. ante Barnes, qui aurium iudicium ſequutus μεγαθύμου repoſuit, accedente codd. auctoritate, Cant. adde Mori. Lipſ. Vat. Vrat. b. fragm. Moſc. et Ven. Similiter ſup. 306 controuerſum erat Σχεδίου μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν. Addit ille μεγάθυμον Neſtorem ſaepius appellari; quod per ſe graue non eſt; nam epitheton heroum multorum ornans eſt.

657. ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο. Comparatio iam ſup. Λ, 547 — 556. adhibita, in paucis variata. Ad quem locum vide notata.

658. ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τε ἰόντ' ἰζάνειν. Appoſita ſtigme, ξ— ſed Scholion deficit. Forte ad ἐρεθίζων ſpectauit, quod h. l. non eſſe poteſt παρεξύνειν, etſi et Euſtathius ſic accipit, ſed ἐρεθίζειν nunc eſt τιμᾶσθαι vndique aggrediendo. Niſi probabilius videatur, monitum fuiſſe de ἄρ κε κάμῃσι. pro quo alii ἄρ μιν κάμῃσι habent: quod receperat Barnes e Cant. E codd. vix poteſt diiudicari, ne cognoſci quidem ſcriptura. Ap edd. omnes habebant prius, cum Euſtath. etiam Ven. Aliis in locis eſſe ſolet varietas et diſſenſus, vt A. 168 et H, 5. ad q. l. vide.

659. 660. οἵτε μιν οὐκ εἴωσι — κάννυχοι ἐγρήσσοντες. Verſus aberant a Mori et a Barocc. vix cum ratione; ſed errore ex vltima verſuum voce ἐρεθίζων et ἐρεθίζων, nec iis omiſſis ſententia conſtat. „οἵτε, qui ſcilicet.“ Clarke.

κανύχιοι vitioſe Rom. et Euſtath.

661. ἰθύει. „γρ. ἰθύνει“ Barnes; ex Euſtath. ſcilicet vitiato metro, cum ἰθύνω mediam habeat longam; quod etiam Clarke docuit ad h. l. Erat ἰθύει ſine varietate l. c. Λ, 551.

662. ἀντίος ἀίσσουσι. ἀντίον margo Steph. ex Eustath. Mori. Cant. Vrat. b. Vat. perpetua varietate.

663. καὶ μενεαί τε θεαὶ, de hoc, vt de ceteris, v. ad l. I. Λ, 553.

664. ἔβη τετιηότι θυμῷ. Sch. A. ἐν ἄλλῳ· τετιημένος ἤτοι. ὅ ἐστι, βεβλημένος διὰ λύπης. quod erat Λ, 555 — ἀπόνοσφιν iunctim e more grammaticorum edd. excepta ed. Romana; sicque editum erat alibi vt sup. Λ, 554. Fit enim ἀπέβη νόσφιν. In hoc versu, de leone inuito recedente, latet vis comparationis.

667. μὴ μὲν — πρὸ Φόβοιο ἕλῳρ ὀπίσσω λίποιεν. „πρὸ Φόβοιο pro ὑπὸ, vt ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος Ω, 734.“ Sch. A. et B. item Sch. br. Nisi malis προλίποιεν (διὰ) Φόβου. ex more omissa praeponenda particula.

668. καὶ Αἰνείαν ἐπέτελλεν. hoc codd. suppeditant plerique et optimi, Mori, Barocc. Cant. Vrat. b. d. vn. Vindob. fragm. Mosc. Lipsi. Ven. alludit Vrat. A. Αἰνείαν ἐπέτελλε. Alii et Edd. Αἰνείαν κέλευεν.

670. νῦν τίς ἐνηέλης Πατροκλοιο. „ἐνηείης, προσηνείας. Opp. ἀπηνής.“ Schol. A. br. v. sup. ad vs. 264. Addit Schol. B. πρᾳότητα. φιλοστοργίαν. v. Etymol. h. v. qui versum laudat.

671. πᾶσι γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι. Versus saepe laudatus: quoniam omnes amplectimur hominem beneuolentia et humanitate se commendantem. Patrocli mores hinc adumbrat Apollon. Lex. p. 691. Argutatur Plutarchus de aud. poet. p. 31 F. versu laudato, in voce ἐπίστατο, et comparat: ἔπειμὰθὸν ἔμμεναι ἐσθλός, Z, 444. Vt Lat. nouit, morat, transfertur vox ad animi habitum, morem: adsueuerat. ita se comparauerat, vt.

672. νῦν αὖ Θανάτου καὶ Μοίρας μιχάνει. Erat νῦν δ' αὖ, in edd. Particulam δ' iam Barnes eiecerat, auctoritate Barocc. remittendo ad Ψ, 756. vbi plura exempla apposuit. Concinunt Barnesio Vrat. A. b. vn. Vindob. Townl. Lipsi. Ven. fragm. Mosc. Vidimus iam alibi, νῦν αὖ scribi in melioribus, sine δ'. v. ad B, 671. Pro μιχάνει est κάλυψεν in vno Vindob. memoria fallente.

675. *κατηγάγομεν ἐκ πεδίοιο* Harlei. cum vno Vindob. sollenni varietate. Reliqui ad h. l. Aelian. H. N. I, 42. vbi *αἰετὸς ὀρνίθων ὀξυωπέστατος*.

676. *τοὺς δ' ἄλαθε πτώξ*. notat Schol. B. et Eustath. poetam in his vss. *τὴν ἀνεπιτήδειον πάντοθεν αὔξει*.

πτώξ. Notatur ad h. v. grammatici *πτῶκα* dictum esse *διὰ τὸ πτώσσειν*. vel *ὁ ὑποπτήσσων καὶ δειλός*. vt Eustath. Hesych. *παρὰ τὸ πτῶ, πτώσσω* Etymol.

677. *δάμνω δὲ ἀμφιέλιξ*. Suidas h. v. *Ὅμηρος τὰ τολυπλόκα φησὶ τῶν Φύλλων* (loca frondosis fruticibus consita) adscripto hemistichio.

680. *ὅσσα πάντοσε δινεύσθην*. Schol. br. *δινήσθην. ἐστράφησαν, ὅ ἐστι, περισκοπήσαντο*. Sed dualis aoristi esset *ἐδινήσθητον*. Alteram est ab *ἐδινήσαμην δινήσθην* vitium duor. Vindob.

682. *ἐκ τοῦ Νηλῆος υἱὸς ἔτι ζώοντα ἴδοιτο*. „Appositā stigme propter *ἴδοιτο*. sic Aristarchus et Aristarchei libri" Schol. A. in ceteris turbatus. Haesitat vel ad *τὸ ὅσσα* referendum est, *ἐν τῷ ὅσσα ἴδοιτο*, vel, inuersione, et transitu a secunda ad tertiam personam facto. Addit Schol. B. scribi ab aliis *ἴδοιντο*.

ἴδοις legitur in edd. inde a Flor. Aldd. Rom. consentit Eustath. At codd. Barocc. Townl. fragm. Mosc. (erasa littera τ) Venetus *ἴδοιτο*. Lipsl. *ἴδοιά*, superscripto *ἰδέσθαι*. Sequor antiquitatem codicum; et potest emendatio *ἴδοιο*, *ἴδοιο*, a correctione venisse videri; probo tamen hoc alterum *ἴδοιο*, et potuit ab errore librariorum venire *ἴδοντο*, qui ad *ἑνόησε* respiciebant vs. seq. Tam lubrica est in hoc critices genere ratio.

683. *κῆρα νόησε*. Iunctum et iuuenis Pirmat Lipsl. pro vulgo *αἶψ' ἐνόησε*.

685. *θαρσύνουσ' ἑτάρους*. Post hunc versum in Vrat. d. et vno Vindob. adscriptus erat: *θάρσησεν γὰρ ἕφιν φίβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων*. ex hoc ipso libro vs. 143. potest esse, pro exemplo interpolationis vsitum.

684. *προσέφη ξανθὸς Μενέλαος*. Pro his erat in Vat. *ἔπεα πτερόεντα προσηύδα*.

685. Ἀντίλοχ' εἰὶ ἄγε, δεῦρο Lipſ. et vv. Viridob. ἔρ δ' ἄγε. Verum εἰὶ ἄγε, vſu Homerico probatum v. ad VI, 376.

688. τῆμα θεὸς Ἀχαιοῖσι κυλίνδεσ, „κυλίνδει. Ariſtarchus; non κυλινδεῖ, quia et alibi κυλίνδετο. κυλινδομένῃ." Schol. A. et Euſtath. τῆμα κυλίνδεσθαι vidimus iam ſup. 99. et Δ, 347.

689. πέφασαι δ' ὥριστος Ἀχαιῶν. eſſe ſcriptitatum ὥριστος Ionicam eamque vſu et codd. auctoritate probatam, non ὥριστος, quod in aliis, iam ſupra vidimus ad Λ, 288. cf. ad E, 396. δώριστος Vrat. di δὲ ὥριστος Lipſ. „vr. ὦ ριστος" Barnes. Recitat verba Suidas in πρόφατος, vt doceat eſſe φάω, pro φαείνω.

692. αἰπεῖαι αἳ κε τάχιστα νέων ἐπὶ νῆα σαώσῃ. Vrat. A. σαώσει ſollenni permutatione.

693. κορυθαίολος. Ἕκτωρ. Scribit κορυθαιόλας Rom. vt et alibi v. ad B, 816.

694. Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε. Schol. A. κατεστύγησε. ἠνιάθη. referunt ad triſtitiam et moerorem, quo quis corripitur. Etiam Apollon. Lex. κατεστύγησε. κατεστύγνασε. et in στυγέω. — καὶ ἐπὶ τοῦ στυγνάσαι. Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον. adde Schol. br. Volunt στυγεῖν propie ſynonymum τοῦ φρίσσειν et ad frigus referunt (v. Etymol. h. v.) Eſſet adeo, cohorreſcere; nunc quidem triſtitia, λυπεῖσθαι, alibi inhibita tempore; Od. K, 123. ſup. H, 122. etiam cum auerſatione et odio: ita tandem odiſſe, et, ex odio, vitare Θ, 516.

Apud Suidam ita ἔστυγεν. — κατὰ δ' ἔστυγε μῦθον ἀκούσας. ex h. l. et Od. K, 118.

695. ἠὲ δέπαϊν ἀμφαφόωντ' ἀνέων λάβε. Verſus 695. 696 repetuntur Od. Δ, 704. 705. verſus 696 etiam inf. Ψ, 397 et Od. Ξ, 472. Vox ἀμφαφόωντ, non niſi h. l. et Od. Δ, 704 obvia, notatur grammaticis: Apollon. Lex. ἀφασία. ἀφωνία. ſicque alii: additur in Suida ἀλαλία, in Heſych. ἀγρυξία. Schol. br. ἔκπληξις. Etymologus tamen diſtinguit: ἀμφασίαν, τὴν ἀφωνίαν καὶ ἔκπληξιν. οὐκ ἀφασίαν, οἷον προφασίαν, (f. ἀπροσφασίαν) ἀτοπίαν. haec ſi

quem verba deficiunt, quae eloqui velit ad ſenſum animi; et ἀμφασία ex ſtupore repentini terroris. ἀφασίη erat in Townl.

696. θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. Videtur epitheton inter ea referendum eſſe, quorum ſatis explicita notio vix ſuppetit, res tamen ſentiri poteſt. Ea, quae efflorescunt, vt germina, prorumpunt, protuberant, eleuant ſe. θαλερὸν ἔαρ videtur eſſe, oboriens: v. ſup. B, 266. et Obſſ. et φωνὴ, erumpens, in curſu ſubſiſtit. Ariolantur grammatici, inf. Ψ, 397 reddentes, σύντονος καὶ μεγάλη. Schol. br. Παρὰ ἀνωμαλία.

698. τὰ δὲ ταύχε' — Lipſ. τάχα δὲ τεύχεα errore calami.

699. ὅς οἱ σχεδὸν — Barnes: „γρ. ὅς β' οἱ" perperam.

700. τὸν μὲν δυσμενέοντα πόδας Φέρον ἐκ πολέμοιο. ξ- (potius ξ÷) „quod vſus Homericus eſt οἱ πόδες ἔφερον, non autem ipſe ἔφερε τοὺς πόδας; contra Zenodotum, qui reſinxerat (μεταγράφοντα) ἀμφ' ἑὰ γοῦνα φέρει." in loco Z, 511. vbi pluribus de his actum eſt. Quae in Euſtathio legimus ad h. v. reſpiciunt idem Zenodoti agmen.

702. εὐδ' ἄρα σοι, Μενέλαε. ξ- reſpectu 705 ἀλλ' ἴθι — ἀνῆκεν. quod orationem ad Menelaum conuertit poeta, mox tamen ad tertiam perſonam redit.

705. ἀλλ' ἴθι τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν. ξ- reſpectu vſ. 702. „ἀνῆκεν, ἀνέπεισε. κατώτερον" Schol. A. ſic et Euſtath. ἀνιέναι etiam eſt incitare, concitare, vt Od. Θ, 73 Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀεισέμεναι κλέα ἀνδρῶν. Sic ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε. In Vrat. A. eſt ἀνῆκε, quod ſollennius eſt. δῖον ἦκεν Lipſ.

τοῖσι poteſt eſſe datiuus cui, eorum gratia, aut poteſt eſſe, ἐν τοῖσι, ἐν αὐτοῖς. inter Pylios, vt is potiſſimum pugnaret et abeuntis Antilochi partes expleret. Sic Schol. br. ἤγουν ἀνέπεισεν, ἢ ἐνέβαλεν, ἀφηγεῖσθαι τῆς μάχης. Praeſtat tamen ſupplere ex vſ. 703 ἀμύνειν αὐτοῖς.

In capite versus τοῖσιν μὲν codices tuentur. At edd. ante Turnebum τοῖσι μὲν sine ν. male ait Ernesti. Immo vero, per se, nec male, nec bene. Si tamen antiqua sequeris, recte τοῖσι μὲν scribitur. Idque iam aliquoties vidimus occurrere. Verum vt iam dixi, in hoc Nυ adiecto certam nondum video nec rationem nec auctoritatem.

706. ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει. Harl. Πάτροκλον ἥρωα. nec hoc male.

707. στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θεών. in hanc lectionem concinunt, praeter Venetum, Cant. Mori. Harlei. Vatic. Lipsi. Vrat. b. d. fragm. Mosc. duo Vindob. In edd. Flor. Aldd. Turn. Steph. erat στῆ δ' ἄρ' ἐπ' Αἰάντεσσι κιών· quod mutauit Barnes in στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, e codd. Mori. Cant. Baroce. in quibus tamen praeterea erat θεών. Neglecta prorsus erat lectio ed. Romanae, eadem illa, quae nunc reposita est: στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θεών. In Vrat. A. erat: στῆ δὲ μετ' Αἰάντεσσι κιών.

708. κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν. In Suida voc. θοὰς Ieribitur: ἔνθεν δ' αὖ νήεσσιν. Sed eum versum esse Od. O, 298. monuit iam Barnes.

710. μάλα περ κεχολωμένον Ἕκτορι δίῳ. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· κεχολωμένον Ἀτρείωνι." Sane vtrumque ac commodari potest sententiae.

712. 713. versus repetiti ex supr. vs. 634. 635. vbi quoque vitiatam lectionem iam vidimus: τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν. Deest h. l. articulus τὸν in Vrat. A. vnde tanto facilior ac probabilior est correctio: ἢμὲν ὅπως νεκρόν τε ἕαρυσσόμεν ἠδὲ καὶ αὐτοί.

714. Τρώων ἐξ ἐνοπῆς. Schol. A. „μάχης. vt βαῆς" saepe iam vidimus.

Θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν. Optatiuus post ἢμὲν ὅπως ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ φύγοιμεν. Vtrumque admittit voc. ὅπως. v. Excurs. III. ad lib. IX. In Ven. Lipsi. et vno Vindob. φύγωμεν. recte et hoc: v. ibid. sic est reddendum, ἵνα, vt. at φύγοιμεν, *an forte*. Verba autem duplici iunctura particulis subiungi, solenne est

in Homericis, vt saepe notatum; v. c. Θ, 531. a, 3. K, 449. sicque sup. in iisdem vll. 635. 636. praeferam tamen h. l. subiunctiuum.

716. *πάντα κατ' αἶσαν ἕειπες.* „γρ. ἔειπας." Barnes. scilicet aliis locis.

ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε. Sic quoque Apollon. Lex. qui laudat vs. in *αἶσα — δηλοῖ δὲ καὶ τὸ καθῆκον*, adscripto hoc versu. Vrat. A. *ἀγακλειτὲς Μενέλαε.* deberet saltem esse *ἀγακλειτὲ* vel *ἀγακλεὶτ' ὦ Μενέλαε.*

718. *αὐτὰρ ὄπισθε.* sic codd. omnes, praelatum iam a Barnesio; sicque iterum inf. 723. 746. Vulgg. *ὀπίσσω.* est in Vindob. Alter.

719. *νῶϊ μαχησόμεσθα.* ξ — „quod ex h. l. seriores poetae Achillem ab Aiace portatum induxerunt (*παρῆκται*) Vlysse eum tuente" Schol. A. Scilicet h. l. absportatur Patrocli corpus a Menelao et Merione; Aiax autem a tergo sequens repellit Troianos insequentes. Huius loci imitatione Cyclici in Posthomericis et hinc alii Achillis caesi corpus absportari fecerunt ab Aiace, Vlysse a tergo tuente: variata quidem re, exemplo tamen ex h. l. capto. At Schol. A. subiicit haec: *εἰ δὲ Ὅμηρος ἤγραφε τὸν Ἀχιλλέως θάνατον, οὐκ ἂν ἐπαίητε τὸν νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος βασταζόμενον, ὡς οἱ νεώτεροι.* Fundum huius iudicii nondum perspicio: cur enim Aiaci has partes non tribuisset Homerus? an censet grammaticus, non ab Aiace humeris portandum eum narraturum fuisse, sed a duobus, vt h. l.? Sunt huius argumenti gemmae et anaglyphe, in quibus *Pietas militaris* exhibetur; quae fere ad Menelaum vel Aiacem referri solent. In narratione de Achillis corpore ab Aiace absportato praeiuerat Arctinus in Aethiopide, vt patet ex Procli fragmentis (*Biblioth. der alten Litter.* P. I p. 33 Ἀχιλλεὺς ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται, — *καὶ μέχρι τοῦ ὑπὲρ τοῦ πτώματος γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης, Αἴας ἀνελόμενος ἐπὶ τὰς ναῦς κομίζει, Ὀδυσσέως ἀπομαχομένου τοῖς Τρωσίν.* Ita quoque Tzetza Posthom. 424 Αἴας δακρυχέων δὲ γέννυν ὤμοις ἀναείρας ἔφερεν ἐς πλησίας, μετόπισθε δὲ Τρῶες ἔβαινον. Non ta-

men paria tradiderunt alii. Quintus enim, haud dubie antiquiores sequutus, Aiacem fecit tueri corpus lib. III, 216 cum eo Vlysses vs. 295 auferunt corpus βασιλῆες vs. 384. Idemque sequitur Dictys IV, 12. *Graeci Achillem ad naues referunt.* Attamen apud eum antecesserat: *denique Aiax exanimem iam humeris sublatum ex luco effert.* In Homericis hoc vnum occurrit, quod Vlysses pro Achillis corpore eripiendo aduersus Troianos pugnauit Od. E, 308 sq. Hoc idem in Pindaro: Nem. VIII, 52 ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ haud paria vulnera intulisse Troianis Aiacem et Vlyssem; iniquis tamen Achiuorum suffragiis Vlyssi Achillis arma esse adiudicata. Mirari licet in nobilissima de Achillis armis contentione apud Ouidium Met. XIII. absportati corporis gloriam in se transferre Vlyssem. Is enim vs. 284 *his humeris, his, inquam humeris ego corpus Achillis, et simul arma, tuli.*

μαχεσσόμεθα reponit et h. l. Bentlei.

720. ἶσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι vterque Aiax. Seuerum et iniquum iudicium est Sch. A. „vere βουγάϊον esse Aiacem in hoc, quod ait: ἡμεῖς μαχόμεθα, ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχομεν." At in verbis hoc tantum est: nos vterque eodem nomine appellati pugnabimus pari virtute.

722. οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο. dignum visum interpretatione grammaticis, et iam Apollonio Lex. ἀγκάζοντο. ταῖς ἀγκάλαις· versu subiecto, sed scripto ἦ ῥ' ἀπὸ χθ. Tollius em. ταῖς ἀγκάλαις ἦραν. ἀπὸ χθ. ἦραν Villoif. substituit ταῖς ἀγκάλαις περιλάμβανον, quod Hesych. habet. Simplicissimum erat, excidisse post ταῖς ἀγκάλαις. οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χ. et hoc sequar. Sch. B. ἀγκάζοντο laudat melius h. l. positum, quam si ἀείροντο dixisset. Scilicet ipse actus tollendi narratur hoc versu: et miror viros doctos laboris molestias non in ipsis numeris quaesiuisse: primo corpus tollunt a terra manibus et brachiis subiectis in altum admodum valde, scil. vt humeris imponant et auferant.

723. ἐπὶ δ' ἴαχε ſcriptum eſſe non potuit; ſic foret δ' ϝιαχε. Fuit ergo ἐπιϝιαχε· deſiderantur tamen particula. Remedium reperit Bentl. ingenioſius, dum ſcribit: ὕψι μάλα· μεγάλως δ' ἐπιϝίαχε. Simplicius eſt ſcribere, vt aliis in locis: ϝιαχε δ' ἔπι v. Excurſ.

724. ὡς εἶδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς. ὡς ἴδον νέκυν. cum metri vitio edd. Flor. Aldd. nec emendatum niſi ex ed. Rom. a Turnebo. Alio vitio, ὡς εἶδον νέκυν recitat verſum Etymol. in ἄρας. Vidimus iam Il, 278 Τρῶες δ' ὡς εἶδοντο videbant, et εἶσομαι aliquoties pro γνώσομαι. αἴροντας vulgg. αἴροντας Harlei. cum Ven. et Vrat. d. deb. ἄραντας. Atque ita lectum fuiſſe diſerte docet Etymol. in ἄρας, vbi h. l. laudato diſputat, non ἄραρας, ſed ſine iota, ἄρας ſcribendum. Nec aliter legerat Euſtath. p. 1124, 34 et 36. Apparet vulgatam lectionem natam eſſe ex antiqua ſcriptura AI, vnde αιραντας quod nunc eſt ἄραντας et ἀράντας.

726. οἵ τ' ἐπὶ κέρτερον βλημένῳ ἀΐξωσι. ἀΐξουσι Lipſ. vn. Vindob. ſed ἀΐξωσι tuetur ſe vſu Homerico inprimis in comparationibus.

727. ἕως μὲν γάρ τε θέουσι. Pronuntiatum ὥς. ἕως ἀντὶ τοῦ τέως. Sch. A. ἕως τινός. Sch. B. aliquoties iam vidimus. cf. ad A, 193.

728. ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐν ποσὶν ἑλίξεται, ἀλλὰ πεποιθώς. ξ— ſed excidit Scholion. Fuit puto ξ—, quod ſpectaſſe arbitror ad ἀλλά, de quo vide ad E, 299.

ὅτε ἑλίξεται pro aoriſto ſubiunctiui. v. Excurſ. II. ad M. Cant. ἐν ποσὶν ἀΐξεται.

729. ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος. Lipſ. ἀψιά τ' ἀνεχώρησαν. debebat ſaltem ſcribere ἀψ' ἀνεχώρησαν. τ' poſt ἄψ aberat a Cant. ſed iungi ſolent τε et τε. ἄψ τε — διά τε. Ionicum erat: διά τε τρέσαν. ἄλλυδις ἄλλοι vn. Vindob.

730. ὣς Τρῶες, εἶος μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔτροπτο. Vat. ὡς Τρῶας χ' εἶος. vnde Bentl. malebat ὣς Τρῶάς γ', εἶος.

733. τῶν δὲ τράπετο χρώς. In edd. Flor. Aldd. Turn. erat τῶν δ' ἐτράπετο χρώς. Sic et Schol. br.

intulit τῶν δὲ πράσσεσθ. Henr. Stephanus ex ed. Rom. Enimuero Homerica forma erat πράσσετο, eamque praebent Cant. Mori. Barocc. Vrat. A. Lipſ. Ven.

Obſerua quoque δὲ iterum in apodoſi.

734. περὶ νεκροῦ δηριάασθαι. δουρίσασθαι, quod vn. Vindob. habet, eſt vitium Ald. a. vnde in ed. Steph. marg. γρ. καὶ δουρίσασθαι. Ortum hoc ex altera ſcriptura ἐριήσασθαι, quae eſt in Mori, Barocc. Vat. Harl. Townl. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. fragm. Moſc. add. Euſtath. ſup. M, 423 erat ſine varietate δηριάασθον.

735. ὣς οἵγε μεμαῶτε νέμον Φέρον. Ita legebatur in edd. ante H. Stephanum, qui hic et 746. ex Romana intulit ὣς οἵγ' ἐμεμαῶτε. quod alienum ab h. l. Non enim irruebant, ſed viribus intentis ferebant Patrocli corpus. Et firmant οἵγε μεμαῶτε codd. Cant. Venetus. ſic quoque vn. Vindob. et haud dubie alii codd. quoque; verum obſcura eſt in his ſyllabis ſcriptura. E Vat. notatur; ὣς τώγ' ἐμεμαῶτε. Saltem ὣς τώγε μεμαῶτε νέμον Φέρον poetam haud dedeceat.

736. νῆας ἐπὶ γλαφυράς. Barnes: „γρ. νῆας ἔπι.

737. ἠΰτε πῦρ ſcil. πέλεμος ἐπιτέτατό σφι, ἠΰτε πῦρ. ſcil. ἐπιτέτανται. De pugna ingraueſcente, incaleſcente, quando intentius et acrius pugnatur, hoc dici, alibi quoque vidimus, ſup. 543 et ἐπὶ ἶσα τέτατο μάχη M, 436 et alibi; nunc vero etiam de igni increbeſcente, quemadmodum de vento ac procella Π, 365. Ait Schol. B. quem Euſtathius quoque legerat, cum alias ſit pugnae epitheton ab igni petitum, καυστειρὴ μάχη (Δ, 342. M, 316) id nunc in comparationem eſſe verſum. Magis rei conueniret, ſi diceres inuerſe; a comparatione ductum eſſe epitheton.

738. ὄρμενον ἐξαΐφνης poſitum eſt in medio ſententiae. niſi iungere placet: τό τε ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν, irruens in tecta. Clarke: „γρ. ἐξαπίνης.“ neſcio vbi.

μινύθουσι δὲ οἶκοι. μινύθειν nunc vi immanente, conſumere ſe, conſumi, collabi, in cineres refidere. fere vt Π, 392 vbi aquarum eſſunie μινύθει ἔργα ἀνθρώπων. vbi cf.

739. τὸ δ' ἐπιβρέμει ἢ ἀνέμοιο. In scholl. Schol. bt. ἐπιβρέμειν ἐπιφέρειν ἢ ἐπιφωνεῖν. Ea fane vis eſt proprie τοῦ ἐπιβρέμειν, non tamen decet grammaticum, quid ita ſint τῷ, τὸ δέ. Euſtathius: τουτέστιν· Φωτὶ σὺν βρόμῳ, ἢ, πρὸς βρόμον ὑπομανῆναι τὸν βρόμῳ ὁμοίων, nec tamen addit, qua ratione is ſenſus elici poſſit. Recta ex Euſtathio eſt verbo; eamque frendenda agitat vis venti. Ita ſtatuendum erit ἐπιβρέμειν dici transitive, vt vis venti *faciat fremere* ignem. Sane βρόμος πυρὸς dictus erat ſup. Σ, 396. Aut igitur hoc ſequendum, aut ſcribendum: τὸ δ' ἐπὶ βρέμει. Quod tamen Homerico more potius ſonet τῷ δ' ἐπιβρέμει, vel, ἐμβρέμει. vt ſup. Ω, 627 ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀὴτης ἐσσὶ ἐμβρέμεται.

Supereſt alia difficultas in proſodia, ἐς in Homero eſt ἐϛ, quod aliquoties vidimus, vt Η, 269 ἐπέρωσε δὲ ἓ ἐπέλασσον δὲ ϛιν. Vidit hoc Bentleius et emendat: ἐπέβρεμε ϛὶς ἀνέμοιο. At requiritur tempus praeſens. Apud Euſtath. eſt ἐπιβρεμεῖ· ἐπιφωνεῖ quod volunt corrigere ἐπιβρέμει. Quid tamen ſi fuit: ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, βρεμέει δ' ἔπι ϛὶς ἀνέμοιο.

Poſt haec omnia ſuſpectus eſt verſus, et ſubiectus eſt inperiori ad explendum ſenſum; cum meminiſſet is et alibi memorari σέλας, vbi de igni agitur; vt T, 375. 6. Θ, 509. 559.

740. ἔπτωκε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων. Townl. ἀκμητάων.

741. τοῖϛ — ἀϊϛήϊσι δρυμαγδὸϛ ἐπῆεν ἐρχομένοιϛιν, illos, quae corpus portabant, incedentes inſequebatur tumultus ingens. ἀϊϛήϊσι, proprie ſonans, aridum, acute, crepitans: Latinorum v. ad Δ, 435. ἐτάναι graui ſenſu, vt in illo: τὴν δέ τ' ἐγὼ ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρὶ, E, 238.

742. οἱ δ' ὥϛ τ' ἡμίονοι. κρατερὸν μένοϛ ἀμφιβαλόντεϛ. — Comparationem praeclare eſſe elaboratam inprimis dilectu *muli*, Sch. A. monet, niſi Schol. B. eſt, nam etiam fragm. Moſc. hoc Scholion habet et explicant quoque hinc voc. ἀμφιβαλόντεϛ. Aiunt boues aequali niſu omne trahere, et mulos alterum in alterum transferre. ἡμίονοι δὲ, διωθούμενοι, τὸ βάρος ἀντιπεριβάλλουσιν

βάλλειν. similis quid ensemille nunc corpus portantibus, inter hostes ruentes impediti aut retardati, modo hic, modo alter. Egregie hanc, modo in poeta hoc haberetur, illud, quod volam, esset, βίηφι ἀμφιβάλλειν, et in poeta est μένος. Quae mox sequuntur, ab alio grammatico proficisci debuere. τὸ δὲ ἀμφιβαλέντες, ait, ἰσοβαρήσαντες τῇ δυνῇ τὴν προθυμίαν, (ergone ἀμφιβαλεῖν pro ἐξισοῦν?) ἢ συμπλέξαντες καὶ ἀνύσαντες τὴν ἀλλήλων δύναμιν τῇ ὁσῳ." Eustath. p. 1125, 54. συμβαλόντες καὶ εἰς ἓν ἀγαγόντες. Putarunt igitur ἀμφὶ et σὺν posse esse synonyma? Aliter paullo Scholia br. ἀμφιβαλόντες. περιβαλέντες καὶ ἀντερείσαντες τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις ὅ ἐστι, συνάψαντες καὶ ἰσώσαντες. volvere ergo ἀμφιβαλεῖν μένος esse quasi communicare alterum alteri robur suum. Dicere quoque possis ἀμφιβάλλειν, περιβάλλειν, μένος scil. ipsi oneri, trabi, robur suum oneri portando admovere. Atqui et hoc durum et insolens. Mihi, quoties legebam, in animum veniebat esse dictum vt Lat. *induere robur, assumere*, ἀμφιβάλλειν ἑαυτῷ. Quod idem Barnesium video cum hebraismo comparare. Melius cum Koeppen compares Homericum ἐπισμένος ἀλκήν. H, 164. Tenuit me eadem vox in Pindaro Ol. I, 19. ὕδωρ ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται, quod comparare debebam cum Il. K, 535 ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει, *ad aures accidit*; σύφῳ μητίεσσι, δόλῳ μήτιας, *commentibus prodatum*. ἡμίονες vitium Veneti.

744. τὸ δόρυ μέγα τύπτον. μέγα δόρυ Vrat. b.

746. ὡς οἵ τε μεμαῶτε iisdem cnctoribus, quibus sup. 735 pro οἵγ' ἐμεμαῶτε τώγ' ἐμ. Vat. vt ibi.

747. ὥς τε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ. „πρὼν, ἢ πρωχὴ ὄρους. ἰσχάνει δὲ, (ἴσχει, τὸ ὕδωρ) τῆς εἰς θάλασσαν ἐκρύσεως" — Schol. A. ὥς τε πρὼν Baroce. Can. Harl. Mori. Vat. fr. Mosc. Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. at cum iis Ven. pro eo, quod Vulgg. habebant ὥς τε. Ipse Apollon. Lex. πρών. ὄρους ἔξοχή, ἀπὸ τοῦ πρόσω. ὥς τε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ. comparationem alio modo inita tutam vide sup. E, 87 sqq.

748. πεδίον διαπρήσιον τετυγμένως, scil. πρών. Schol. b. ἐπὶ ὅλου πρήσιον καὶ διατεταμένος τοῦ πεδίου ὁ πρών. Similia Schol. br. Est supplendum τετυγμένως, τυγχάνων διὰ πεδίου ἵστάμενος, extendendo se per agrum. Sic Od. K, 88 de portu: ὃν πέρι πέτρη ἠλίβατος τετύγμενε δαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν. Sane τυγχεῖν proprie est casu, fortuito, enenire. Vt Od. Ξ, 384 τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς, inde inf. Ψ, 466 καὶ οὐκ ἐτύγχανε ἵλλῳ, fortunam non habuit in flectendo curru. Traductum inde ad incalantes τύχησε βαλών, (ἵκανε) τοῦ σάρυος, ut τυγχεῖν σποτοῦ, et simpliciter, τυχεῖν. τετυγμένως scripserat Heraclides, narrante Eustath. ed. Odyss. p. 1700 l. 40.

Expeditior est lectio Lipf. ms. τετυγμένος, vt ad ὕδωρ referatur: ita est aquarum eluuies nacta campestrem planitiem: ὕδωρ τετυγμένος πεδίοιο.

διαπρύσιον, continuo. h. l. propria vi positum, διαπερύσιον, quod alias διαμπερές. διηνεκές. Spectat ad h. v. glossa Hesychii: διαπρύσιον. διὰ πάντων διηκόν. posit διαπερύσιον. μακρόν.

749. ὅς τε καὶ ἰφθίμων τεταμὼν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα ἴσχει. Vocis ἀλεγεινὰ vis h. l. est ambigua: grammatici nihil expediunt. ἀλεγεινὸν proprie est idem quod ἀλγεινόν. ideoque τὸ ἐπίπονον, molestum; molestiam seu creans, seu sentiens. Videntur ῥέεθρα ἀλεγεινὰ esse, fluctus laborantes, κάμνοντες, voluentes se magna cum mole aquarum, quibus nitendo et mutuo se trudendo. Bene sic generali notione sunt δεινά, ingentes et impetuosi fluctus.

750. ἴσχει. ἴσχειν marum est vitium ed. Clarke. etsi occurrit quoque in ed. Vindob.

ἄφαρ δέ τε πᾶσι πλέον πεδίον τε πίθησι πλύζων, pro πλύζει. Hesych. πλύζων. πλανῶν. plenius Schol. br. πῶν δὲ ἀνακόπτων, καὶ ἀκαρούσας. et Eustath. ἀποπλανῶν. ἀνακόπτων. ἀνείργων. disertius dices: ἀποστρέφων, auertens, faciens aberrare aquas, a cursu, dimergendo in latera et per planitiem se diffundendo. Est itaque πλύζων transitiue dictum, τὸν ῥόον.

751. οὐδέ τι μιν σθένος ῥηξήνορα ῥέοντες scil. Βαρυτονοῦσι. Alii αὐδ' ἄν. Ar. οὐδέ τε, quod placet, Barocc. Mori. Townl. Vrat. b. Lipſ. et vn. Vindob.

752. μάχην ἀνάρσιον ὀπίσσω Euſtath. ἀνάρσιον.

755. τῶν δ', ὡς τε φύλλων γένος ἔρχεται. Supra II, 585. vbi ſimilis comparatio obuenichant, de Peiraeo in mente, ἠΰτε ψῆρας dixerit, vbi vt Phil. Mutabimusne in Lariſſaeum ψῆρας? an hoc ipſum dicemus inter argumenta eſſe, eum Πατρόκλειτον partem hanc ab alio auctore profectam eſſe dicamus? φύλλων γένος Vrat. d. cum vn. Vindob. ſed ſic κάρφων νέφος Δ, 274 et al. pro πλῆθος.

ἔρχεται ingeniti, vt ſaepe, de Ver. verbi notatum: vt mox 756. ἴοντα. Euſtathius: ἔρχονται τέττιγες.

Schol. A. inepte arguatur ibi amouenda ridicula comparationis, ne in Achiuorum contemtum trahi poſſit comparatio. Similiter Euſtath. Schol. bA.

756. οὖλον κελαδήσαντες, iunctum cum νέφος, nota figura. οὖλον, ἐξ, Schol. A. ita ex contexto arrepta notione. Etiam Schol. br. ὀξὺ βοῶντες καὶ τυπνόν. Euſtathius: οὖλον δὲ ἀντὶ τοῦ συνεστραμμένον καὶ ἐξ ὧν ὅλη ἀολλισμένον. εἴτε γὰρ πλέξουσι τὰ ἀπολελειμμένα τῶν μέντοι ἡμμένων χαλκεὰ ἡ φωνή· δύναται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὁλόθριον νοηθῆναι. Atque hoc vltimum cum reliqua ſignificatio dictum eſt, v. ad B, 6. vt ſit: σημαινόντων τοῦ θανάτου ἀλέθρου.

κελαδήσαντες Barnes: κελαδήσαντες hic per 759. Vocem vidimus quoque Il. 430.

757. κίρκον. ὅ τε σμικρῆσι Φόνον Φέρει ὠρίθεσσιν. κίρκος, εἶδος ἀετοῦ· ὁ ἱπτάμενος ἱέραξ· ὁ γὰρ ἀετὸς τὰ μεγάλα φονεύει. Schol. br. Apud Ariſtot. H. A. IX, 38 tertio loco inter ἱέρακας eſt κίρκος.

σμικροῖσι Barocc. Gaut. Mori. μικροῖσι Townl. ὅ τε Lipſ. ὅστις. dab. ſaltem ὅ τις. ὃς τις μικροῖσι vn. Vindob.

758. ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰσίου τε καὶ Εὐπορι — κελαδήσαντες ἴσαν. Clarke decantat ſuam obſeruatiunculam: „ἄρ', vt dictum eſt.“

ὑπ' Αἰνείαν τε καὶ Ἕκτορα Townl. ἐπ' Αἰνείᾳ Vrat. d. Renocandus est in animum vsus τοῦ ὑπὸ cum tertio casu qui passionem declarat, quando quis obnoxius sit alteri, etiam ex metu.

760. πέσον περὶ τ' ἀμφί τε τάφρον. Vat. τάφρῳ.

761. πολέμου δ' οὔ τις ἔτι λήγεν ἐρωή. Schol. A. Vict. λῆξις. παυσωλή. Schol. br. Vidimus iam Π, 302. Pugna ergo erat continua, pugnabatur sine intermissione, nec video, quomodo quis in hoc haerere possit. Eustathius tamen accipit: οὐκ ἀπεκρύπτοντο, ἤ ἐστιν, ἀνεχώρησαν. refert ergo ad Troianos. Koeppen: neque resistebatur a Danais. Sane ἐρωὴ πολέμου per se non vno modo accipi potest: potest pugnae impetus, ipsa pugna, esse, vt βελέων ἐρωὴ sup. 562. πυρὸς ἐρωή, Π, 127. Est quoque ἐρωὴ πολέμου recedere a pugna sup. 422. Sententia tamen, l. l. definita, satis iam erat e contexto Π, 302. 3. 4. vbi idem hic versus legebatur.

EXCVRSVS AD LIBRVM XVII (P)

EXCVRSVS I

Diphthongus elisa ante vocalem, cum aliis obseruationibus prosodicis ad Homerica.

P, 164 τοῦ γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος. Esse πέφατ' ex πέφαται; non e πέφατο, et in Homericis αι ante vocalem elidi, et ab aliis notatum est, et contra negantes assertum a Clarkio exemplis aliis laudatis ex M, 68. Δ, 235. 271. add. Barnes ad H, 30. Bentleium aegre id admisisse video; cum vbique tales elisiones e carmine eliminare studeat. De tragicis nos non agimus, in quibus, saltem in melicis, easdem tolerandas esse, inter vros doctos conuenit; v. c. ad Eurip. Suppl. 786.

Interdum grammatici versum constituerunt alio modo, vt elisione ille haud egeret, v. c. B, 137 εἵατ' ἐνὶ μεγάροις, vbi ab aliis legitur εἵαται ἐν μεγάροις. Voluerunt quoque diphthongum cum vocali contractione colliquescere; quod interdum fieri potest, vt in versu appositio πέφαται 'νερος, vt non nisi vna longa sit binis moris constans. Verum manifesta elisionis fides est in multis aliis; vt A, 117 βούλομ' ἐγώ. non enim fiare posset βούλομαι 'γώ. 283 λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ. E, 475. H, 30. 410. Δ, 272 O, 177. Σ, 294. X, 390. Notabile genus elisionis est in medio versu: N, 827 Τιείμην δ' ὡς τίετ' | Ἀθήναίη. O, 110 ἤδη γὰρ νῦν ἅλτομ' | Ἀρήϊγα. T, 136 ἐ δυνάμην λελάθεσθ' | ἄτης. T, 422 δηρὸν ἐπὰς στρωφᾶσ | ἀλλ'. Caesura omnino parum suauis etiam in ali

vocibus occurrit cum elisione: Λ, 739 *πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' | εἶχε.* Σ, 141 *ὀψόμεναι δὲ γέροντ' | ἅλιον — καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσαι' | ἐγὼ δ'.*

Nec magis de diphthongo *οι* elisa in fine ante vocalem dubitari potest. Non tamen memini exemplum aliud in Homericis occurrere, praeterquam *μοι* et *τοι.* quod tamen ipsum Bentleio tam durum esse visum est, vt mutare mallet; Sic Δ, 341 *σφῶϊν μέντ' ἐπέοικε κατὰ πρώτοισιν ἐόντας.* vbi *μέντ'* est *μέν τοι.* Z, 165 *ὅς μ' ἔθελε φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ,* pro *ὅς μοι.* I, 669 *εἰτ', ἄγε, μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ.* pro *μοι ὦ.* idem versus iteratus K, 544. Alias sollenne est diphthongos ante vocales modo correptas modo productas poni sine elisione. Sunt quoque exempla diphthongi circumflexo grauatae, correptae tamen: B, 138 *οὕτως ἀκράαντον, οὖ εἵνεκα.* — vbi in Obss. notata sunt alia; P, 277 *μίννυθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοί.* Diphthongi in media voce correptae exempla rara sunt; sunt tamen: v. c. *ἐπεσίῃ. ἔμπαιον.* Od. T, 379. *ἔμπαιον, οὐδὲ βίης. βέβληαι* Λ, 380. v. tamen Obs. Potest quoque quaeri de *δηΐοιο·* potest enim esse quoque vna syllaba *δηι.* Potest quoque huc referri *υἱος.* v. c. *Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο.* Singulare est quod in binis versibus se excipientibus I, 406. 408 *λῃϊστῆ* priore syllaba modo producitur, modo corripitur. An in media voce *η* et *ω* ante vocalem in Homericis corripiantur, dum haec scribebam, non memineram. *ζωὸς* laudari nequit, est enim hoc scribendum *ζώς.* v. ad E, 887. Mirationem facit *οἷος* circumflexo notata, syllaba priore correpta tamen: *οἷ' ἀρετὴν οἷος ἔσσι* N, 275. sic quoque Σ, 105. Od. H, 312. — Vt vero *αι* et *οι* ante consonam corripiatur, nullo pacto in Homericis effici vel admitti posse conuenit. v. ad I, 414.

Cum autem semel ad obseruationem prosodicam descenderim: liceat subiungere huius generis nonnullas alias, in disputatione de locis Homericis obuias; et, quandoquidem a Clarkio, viro docto et acuto, appositae sunt Obseruationes partim prosodicae partim etymologicae

aliquot vtiliſſimae per ſe, quas tamen ille ad nauſeam vsque ſexcenties inculcat et recoquit, ipſe tamen Homeri ſtudioſis inuidere nolim: reiiciam eas in ſummam collectas in hunc Excurſum, prosodicas vtique, ſeruatis ceteris alium in Excurſum; ſubiunctis tamen a me partim obſervationibus aliis, partim rationibus forte probabilioribus e quibus obſeruationes illae peti, illuſtrari aut firmari poſſint.

Licentiae poeticae nomine vulgo ſcriptores prosodicos male vſos eſſe recte obſeruauit Clarke ad Il. A, 20 vbi de lectione vitioſa: *παῖδα δέ μοι λύσατε* agebat, et ad B, 43 vbi *μαλὸν* in Homero ſemper priore producta, in Atticis correpta occurrere notabat: vnde quoque argumentatur, Hymnum in Venerem Homeri non eſſe, nec epigrammata, Heſiodum autem Homero iuniorem eſſe, in quibus ſimilia occurrunt. Quae contra haec monenda ſunt, non huius ſunt loci; in Heſiodo ante omnia videndum eſt, quae ſint ſpuria et interpolata, antequam de carminis ſumma poſſit pronuntiari; ita verſus Theog. 911. manifeſto eſt mali commatis. Omnino autem *licentiae poeticae* notio eſt ſubtilius conſtituenda. Refertur vulgo ad eam, quodcunque a vocalium longarum et brevium vſu communi recedit; enimvero non licenter variari ac mutari poſſunt multa pronuntiatione, tono, geminatione, poſitione, qua fit vt breues vocales producantur, longae corripiantur. Eſt porro diuerſorum poetarum, diuerſarum aetatum ac diuerſorum generum vſus in nonnullis diuerſus, vt in lyricis, et dramaticis nonnulla ſunt diuerſa ab epicis. Inprimis multa ex dialectorum diverſitate profecta ſunt; alia inde ſeruata, dum alia exolenerunt. Non itaque mirum, ſi Ionica et Attica memorari poſſunt diuerſam prosodiam ſequentia; ſunt talia quoque Dorica et Aeolica. Haec ac ſimilia ad licentiam poeticam male referri ſolere, in propatulo eſt. Ea autem, quae omni rationi grammaticae et prosodicae repugnant, non tam licentiae poeticae nomine ſunt tuenda, quam potius de corruptela eiusque emendatione eſt cogitandum.

Mihi vero ex illa diuersitate, quam modo memoraui, longe alia praeceptio subnata est, multa in prosodicis pro diuersis, abhorrentibus et insolentibus habita a duplici forma antiqua eiusdem vocis nata esse.

Ea enim est fermonis graeci poetici inuidenda felicitas, quod eiusdem verbi tam varias formas habuit antiquitas, e quibus modo haec modo illa in vsu communi permansit, e reliquis vnum vel alterum tempus est seruatum, quae tamen in poetis, inprimis in Homericis liberum vsum pro lubitu aut necessitate habuerant. Habet haec obseruatio magnam vtilitatem ad expediendas difficultates prosodicas. Ita cum eiusdem verbi alia tempora correpta syllaba alia, producta recitari solent; reuocatur fere res ad aoristum II. et tempora a futuro secundo ducta. Profuit illa seu ratio seu commentum in multis; at in aliis haeret res: vt *κρῑ́νω*, *κρῑ́νῶ* bene; attamen a *κρῑ́νω* est *κεκρῑ́ται* ductum *λύω*, *λῡ́σω*, *λῦσασθαι*, *λῦσατο*. et tamen *σὴ δὲ βλὴ λελῦται* Il. Θ, 103. *τοῦ δ' αὖθι λῦθῆ* E, 296 et alia. Dicitur ab *ἵκω*, *ἵκετο* esse imperfectum; *ἵκετο* aoristus II. At vero saepe occurrit *ἵκετο*, vbi imperfectum tempus prorsus alienum est: v. c. Σ, 63. 64 *ἀλλ' εἶμ' ὄφρα ἴδοιμι — ὅττι μιν ἵκετο πένθος*. sic iterum vs. 73. et in prima statim rhapsodia vs. 362 *τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος*... Explodita in his est ratio, si statuamus, duplex fuisse verbum alterum producta, alterum correpta priore syllaba; etsi hoc alterum *ἱκάνεσθαι* nunc scribimus. Inde etiam fit vt *ἱκάνω* duplici forma occurrat *ἵκανω* et *ἱκάνω* vt A, 452 *ἐς Χρύσην ἵκανε* cf. 254 *ἢ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει*. cf. ad Σ, 369.

Ita statuere quoque licet fuisse duas olim formas *ἄνω* et *ἄνω*. est enim ab hac altera forma *ἄνωμι*. Sic Δ, 56 *οὐκ ἀνίει Φθονέουσα*. At *ἀνίει* aliquoties. K, 251 *ἀλλ' ἴομεν, μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται*. Od. B, 58. P, 537 *πολλὰ κατάνεται*. Occurrit tamen nec minus Σ, 473 *καὶ ἔργον ἀνοιτο*. vbi v. Obss. et ad K, 251. Verum persequamur primo loco reliqua Clarkiana.

Ad A, 51 βῆλος ἐχεπευκὲς ἰάχων, quae appoſuit de ſyllabis breuibus et longis, ſunt ea nunc inter vulgaria neque nunc repetenda; inſpicienda tamen iis, quibus de elementis prosodicis aliunde haud conſtat.

Ad A, 67. et Z, 434 obſernata non minus nunc ſunt inter vulgaria, vera tamen ac grauia: I. „quae, inquit, in α purum (alia vocali ante αρ antecedente) deſinunt, vel in ραω, ea omnia, ni fallor, penultimam in futuro et aoriſto producunt: βοάω. γοάω. δράω. ἐάω, vnde βρᾶσω. δρᾶσω. ἆσω. de quo et ſaepe dictum eſt contra Barnes, et longa nota ad Δ, 42. II. Contra futura ab ᾰζω, ᾰζομαι, breuem habent penultimam in ασω. Ita πελάζω, πελάσω. ἐργάζομαι, εἰργάσομαι· μεταφράσομεσθα A, 140. Seruant eandem rationem verba in ιζω. ὁπλίζω. ὁπλίσω. ὁρίζω, ἁρμόζω. ἁρμόσω. III. Seruant prosodiam temporis thematici ea, quae inde ducta ſunt: εἰάσα. ἥρπασα. Ergo quoque ἰάομαι. μάμα. μάτηρ. Contra ἐργάτις. In haec facile conſentiant omnes; at quoties de iis agitur, quae a poſitis his recedunt: non vbique Clarkio accedere licet; in aliis meliores ſuppetunt rationes quam quas ipſe appoſuit.

Recte monetur, ſi occurrit v. c. ἀντιάσας, id non ab ἀντιαω duci poſſe, ſed ab ἀντιαζω. At „βαινω, βᾰσις, ἀμβᾰτος, defendit analogia" ais; nec tamen addit, quaenam illa ſit. Scilicet manifeſtum fit, plures fuiſſe aliquando formas βᾱω, vnde βῆμι. βήσω. βῆμα. βῖμα. et βάω, vnde (βανω) βαινω, βᾰσις, βᾰτος et reliqua. Ex hoc βάω eſt praeteritum βεβᾰα quod male olim per ſyſtolen ducebant a βεβηκα. Etſi et hoc recte dixeris: ex βῶ ductum eſſe βέβᾱ, et interpoſita vocali βεβᾰα. vt μεμᾰα. a μω. μεμα. ἐθῶ. τέθνα, τεθνᾰα. Ita etiam nonnulla verba breuem vocalem inſertam recipiunt: εᾶσι. ἐάασι. περᾶσι. πέρᾱκα. μνᾱόεσθαι. εὐχετᾰάσθαι. cf. ad Z, 268. Simile eſt φαίνω, quod olim erat φάω, φᾶνω, φαινα, φαεινος. vnde eſt φᾶος. Attamen etiam φᾶεα nuda legimus.

Si κερᾶσας et κερασσαμενος legitur: hoc non est a κεράννυμι ducendum; sed statuendum est, vt κερᾶω, ᾶσω, κρᾶω, κρᾶσω, vnde κρᾶτηρ, ακρᾶτος, ita quoque fuisse κεραζω, vnde κερασμα· συνκερασατος, tum κέραιω, καρκίνω, κερανυυσ, κεράννυμι, κιρνω, κιρναω, κιρνημι, κιρδάλαι. κεραιρω Il. I, 203 vbi v. Obss. et primitiuum κερω, Δ, 260.

Sunt alii modi, quibus poetae sibi consuluere, quoties resisteret metro syllaba longa: scilicet *primo* petierunt breuem a forma in μι. sic ερᾶται, ab ερημι, ερᾶμαι, cum contra sit ερᾶται, ερᾶται. πιλνᾶται, ex πιλνημι. cum contra sit πιλνᾶται.

Alterum quod succurrebat est, quod nonnullorum verborum duplex extitit forma altera in ᾶω, altera in άω. sic τερᾶω et τεράω. μᾶω, vnde μαιμᾶω, et μάω, μῶ, vnde μαμάω. Ait Clarke τεράσσ esse a τιτρασκω (saltem dixisse a τρασκω) vnde τετρᾶνα, τρᾶσω, τρᾶσσ, τερᾶσσ. Longius hoc petitum, quam necesse erat. Atqui τερᾶω fuit, breui syllaba, eadem significatione, vt sit traiicio, vti Il. Π, 367 οὐδὲ μετὰ μοῖραν παρᾶσαι πόλιν, vnde ad emtionem venditionem traductum est, απερασεσε Φ, 40. 78. 193, et Od. Ξ, 297 πεῖσι δέ μ' ὡς περάσῃσι. Ergo περᾶω, περάω est formae eiusdem cum γελᾶω, γελάαω. σπᾶω, αφυσσαμενος.

Tertium est, vt vox disyllaba, cuius prior producta est, mutetur in trisyllabam priore correpta: Exemplum est φῑλημι vnde αφῑλατε E, 61. 117 vbi v. Clarke. et altera forma φῑλεω. vt φῑλῆς. Rectius hoc ita efferemus: iam ab initio fuisse duas formas, φῑλω et φῑλεω. πειθω, πῑθάω, πιθῶ, επιθομην. φαινω, εφηνα, πεφνω et φᾰνῶ, εφᾰνον. Pari modo, quo τυπω, τυπτω. et τυπω, ετυπον. μετυπα. βρῑθω. βεβρῑθα, et alia forma βρῑθῶ, εβρῑθον.

Nam vt hoc *quarto* loco edificiam, si semel hoc admiseris, fuisse pristina aetate plures eiusdem verbi formas, dissipabuntur plerumque nebulae, quas alio modo haud facile dispellas: nam quod Clarke ait ad B, 314, „praeterita alia ab aoristo H. alia aliunde ducta esse“

haud multum satisfacit morosiori. Quod nunc πρασσω, πρησσω est, fuisse aliquando πρᾶγω, πρηγω, vnde πρηξω (πρηγσω) πεπρᾶγω, πρῆξις, πρᾶξις, πρᾶγμα passim iam inter viros doctos conuenit; Iam ex hoc, vt supra φῐλω φῐλεω, ductum est πρᾶγεω, πρᾰγῶ, ἐπρᾰγον. Similiter se habent ea, de quibus Clarke disputat ad B, 67. κραζω, fuit quoque κρᾶγω. κρηγω. κεκρᾶγα. Et idem κρᾰγω, ἐκρᾰγον. Sic κλᾰζω, fuit quoque κλᾰγω, κλῆγω, κλᾰγω, ἐκλᾰγον. Nec aliter κρῑγω. τρῑγω. μῦκω et μῦκω μεμῦκα. Φρισσω, Φρῖκω, πεΦρῖκα, et Φρῖκω εΦρῖκον. Φραζω. Φρᾰδω, Φρᾰσω. Φρᾰδῶ, εΦρᾰδον. πεΦρᾰδα. Omnino plura praeterita perfecta in anomalis recensentur, quae supersunt ex antiquis formis: τετρηχει δ' ἀγορα, a τρηχω. ἐρρῑγα a ῥῑγω, alia forma fuit ῥῑγω et ῥῑγεω, ἐρρῑγον. Clarke cum aliis verba huius generis a futuro ducit ad A, 51. n. 12. 314. 348. nulla iusta de caussa. Et quid? si ait: „κρῑνω. ἐκρῑνον. fuit secundum κρινῶ. vnde κρῑσις. κρῑτης. κρῑτος.“ An vero et κεκρῑμαι ductum est a futuro II? Immo vero fuere duae formae: κρῑνω et κρῑνω. κῦρω, κῡρω. μαρτῡρομαι et μαρτῡρω, μαρτῡρεω. Recordandum est, omnem vocalem longam continere duas breues, seu duas moras; et omnino longa vocalis nihil aliud est quam breuis eadem duplicata: κρῑνω, κρῑῐνω; contracte κρῑνω. Simili modo statuendum erit de ceteris.

Est genus verborum, in quo iudicium hoc imprimis locum habet; scilicet verba desinentia in ιω et υω, penultima modo breui, modo producta, modo, quod aiunt, ancipite. Si recte iudico, vtraque forma per se est brevis; eadem tamen quoque producitur vocali geminata; ιῖω et υῦω vel υνω. ita tamen vt vsus variet. Videamus primo de verbis in ιω.

Verba in ιω vtraque prosodia occurrunt sequentis: μηνῐω vt A, 247 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμηνῐσε. sic quoque 422. et alibi et tamen B, 769 ὄΦρ' Ἀχιλεὺς μηνῐεν. et vs. 772 κεῖτ' ἐπιμηνῐσας Ἀγαμέμνονι. Fuit Φθῐω, Φθῐνω. et Φθῖω. Φθῖσει. Φθῐνθωσι vt ad Ξ, 446.

τίω. τίνω. et τίω, τίνω. Apud Atticos etiam φθίνω et τίνω priore breui. v. Obſſ. 258. Clarke ad B, 43 extr. Ex his diuerſis formis deducta tempora prosodia variare quis miretur! At alia modo parum ſunt frequentata, modo vna tantum forma, a πτιω, πτιζω fuit πτῐ́μι, vnde eſt ευπτῐ́μενος. ἀγακπτῐ́μενος. et πτῐ́μενη ταυύπτηλος. et κονῐ́ω κονίζω, κονῐ́σω, quia a breui κονις, κονῐ́ος. κονῐ́η ducta ſunt.

Verba in υω duplici forma in Homero obuia ſunt: λῦω et λῡ́ω· itaque diuerſa prosodia ſunt λῦσω. λελῡμαι. λῠ́θη. λῠ́σαις. (vt in noſtro libro P, 298. 318.) Similis de θυω, θυσω, notat Etymologus in θύω. ῥῦω, fluo, eſt Od. Γ, 455 τῆς δ' ὅταν ἐκ μέλαν αἷμα ῥῠῇ. et notum καθιῤῥῦτος. Notione diuerſa ſunt ῥῦω, tueor, ſeruo, et ἐρῦω traho: de quibus v. Excurſ. IV ad A. μῦω et μῡω, Ω, 639 οὐ γάρ πω μῦσαν ὅσσε et vſ. 420 σὺν δ' ἕλκεα πάντα ἰήμῡνεν. — ημῦω et ημῡω: B, 148 ἐπί τ' ημῦσι ἀσπαχύεσσι et 373 τῷ κε τάχ' ημῡσει πόλις. — αλῦω et αλυω. ἦ ἀλῦσις; at ἀλῦσιν J, 398. — ὕω, pluo ὖω et ῡω. ὗε δ' ἄρα Ζεύς. et al. et ὗετος M, 133. at ab ὖω, ἀφύω, ἀφυσσω. et ipſum ὕδωρ. πειπνῦω et ποιπνῡ́ω. Jl. A, 600 et Σ, 421. ερητῦω et ερητῡ́ω· v. c. B, 75 et 97.

Sunt tamen nonnulla, quae vna tantum forma leguntur in Homericis, vt ανῦω. Contra εἰλῦ́ω vbique productum occurrit; ſi tamen εἰλῠ́φοων recte ſe habet, etiam εἰλῦ́ω eſſe debuit. de quo v. ad Λ, 156. M, 286. Interdum ſyllaba υω etiam pronuntiatur υνω. ιθῦω. et ιθῦνω. vt Λ, 551. P, 661 ιθῦει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει. de leone. M, 443 ἰθῦσαν δ' ἐπὶ τεῖχος et al. Σ, 175 Τρῶες ἐπιθῦνουσι. et βέλος δ' ιθῦνεν Ἀθήνη. θῦω. θῦνω, ruo, μαίνομαι. vnde Θῦιάδες Θῦννη. A, 342 ὀλοῇσι Φρεσὶ θῦει. E, 96 θῦνοντ' ἐν πεδίον. et θῦω. θῡ́ω ſacrifico, vt Od. O, 222 θῦς δ' Ἀθήνη et vſ. 260 ἐπεί σε θῦοντα κιχείην — λίσσομ' ὑπὲρ θυέων. — ξῦω, ξῦνω. vt γῆρας ἀποξῦσας I, 446. At exemplum τοῦ ξῡ́ω non occurrit, eſt pro eo ξεω. vt nec τοῦ χῡ́ω, vnde κεχῡ́μαι, ſunt aliae formae, χεω. χευω. vt ἔσσυμαι, non συω, ſed σεύω σείω. At ἰδρῡ́ω pariter eum ἰδρῦω. ἰδρῦνω. Sic ἰδρῦς B,

191 καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. et O, 142 ἱδρῦσε λαὸν et Γ, 78 ἱδρυνθη τε λαός.

Saepius verba in υω etiam variant forma in υμι· κλύω et κλῦμι· vnde apparet fuisse quoque κλῦω. Nunc occurrunt tantum: μαλα δ' εκλῦον αὐτοῦ. et κλῦθι μου. κλῦτε, Φιλοι. et κεκλῦθι. κεκλῦτε. — δῦω, δῦναι δῦμι. vt in illis: ἀρήϊα τεύχεα δῦω. Et tamen O, 345 δυοντο Φέβοντα τε. et Od. X, 114 τὼ δμῶες δῦσαθην. πνῦω. πνῦμι. vt in πεπνῦμενος. πεπνῦσαι τε νόον. αμπνῦτο. et tamen X, 222 αμπνῦε, ergo πνῦω. Sunt alia, ex quibus non nisi vna forma in Homericis occurrit: ορνῦω. ορνῦμι. ῥηγνῦω. ῥηγνῦμι. (nam P, 751 αθένεϊ ῥηγνῦσι ῥέοντες est ex ῥηγνύασι.) Interdum tantum forma in μι. εννῦμι, αγνῦμι. nusquam αγνυω. αρνῦμαι. αχνῦμαι. ζωννῦμαι. K, 78 ζωννῦτ' ὅτ' ἐς πόλεμον. εἰλῦω, εἰλῦμι. etsi et hoc ad vnam formam υω reuocari potest in εἰλῦτο, si fuit pro εἰλυστο. Contra εἰλῦσθαι locum non habet: v. ad M, 286. Alia omnino non occurrunt, etsi serius frequentata μιγνῦμι, cum tamen occurrant μιγω, μισγω, μιγῶ. μῖγμενοι. ταινῦω, ταινῦμι, vt hoc ipso libro P, 393 ταινῦται δέ τε πᾶσα διὰ πρό ολλῦσαι Θ, 449) et tamen ολλῦμι. ολλῦμενων ἀνδρῶν. δαινῦμι. ἥμεθα δαινῦμενοι. et tamen I, 70 δαινῦ δαῖτα γέρουσιν. Γ, 309 δαινῦ τάφον Ἀργείοισιν.

In his omnibus videor mihi duplicem formam agnoscere diuersa prosodia: cum ῦω natura esset breuis, produceretur tamen mora geminata: quod etiam in nonnullis ipsa scriptura arguit; vt οπυιειν. sicque veteres scripsisse αλυιειν pro αλυειν, obseruat Eustath. ad Od. I, 398. Rich Payne Knight acute coniectabat in his syllabam breuem productam esse interposito digammo: λυω, λῦϝω. κλυω, κλῦϝω. δακρυον, δακρυϝω.

Foenerantur tandem ex his lucem aliquam verba in υμι. Clarke ad Γ, 260 ἵππους ζευγνύμεναι obseruat: qua analogia fit δίδωμι, δίδως, δίδωσι, δίδομεν, δίδεται, δίδου, διδόναι, δόμεναι; eadem fit ζευγῦμι. ζευγῦς. ζευγνῦσι. ζευγνῦμεν. ζευγνῦμαι. ζευγνῦ. ζευγνῦναι. ζευγνῦμεναι. et similia in verbis istius formae omnibus; neque in his

licentiae locus eſt vllus." In nota ad I, 70 addit exempla e tragicis. Recte haec obſeruata; cauſſam vero grammaticam parum ita perſpicies. Porro res ne quidem ſic eſt expedita; nam eadem forma duplici prosodia occurrit: ἵππους ζευγνῦμεναι Γ, 260 et al. at Π, 145 θρῶϊξ ζυγνῦμεν' ἄνωγε. Poſſis putare, fuiſſe duas formas ζευγνῦμι et ζευγνῦω. non enim reliqua his reſpondent. Praeſtat ergo dicere fuiſſe duas formas: ζευγνῦω, ζευγνῦμι, et ζευγνῦω, ζεύγνῦμι. hoc quidem ex ζευγνυιω, ζευγνυμι, et ducta ex his eſſe ea quae in poetis occurrunt, modo hoc ex vna, modo illud ex altera forma. Omnino enim verba in μι duplicis formae fuere: δοω. δομι et δωμι, δῶμι. quod docent tempora. θεμι, θεσμι, θημι, τιθημι. ergo et διδόαμεν,, διδῶμεν, ſicque ζευγνύιμεν, ζευγνῦμεν, et ſic porro. Conueniunt alia: ομνῦω. ομνῦμι. (vt Ζ, 278 ωμνῦε δ' ὡς ἐκέλευε et Ψ, 585 ομνῦθι μή μιν ἐκών.) At ομνῦμι a tragicis frequentatur, vt ομνῦμι γαῖαν λαμπρὸν ἠέλιον τε Φῶς Eurip. Med. 752.

Ab eodem principio puto cauſſas repeti poſſe, cur verbi ἵημι et ex eo compoſitorum, μεθίημι inprimis et ξυνίημι, tum et ἀνίημι, ἀΦίημι, ἐνίημι, ἐΦίημι, καθίημι, πρόημι, tam varius et incertus vſus ſyllabae ι reperiatur. Trepidant et ipſe in his vocibus, vt μεθιεῖς et μεθίεις vel μεθίης Z, 523. K, 121 N, 118. add. 234. O, 716. et ξύνιον A, 273. ad quae loca v. Obſſ. Expenſis his diu multumque, nullam video meliorem eſſe expediendi viam, quam hoc ipſo poſito, adhiberi tempora a diuerſis formis; fuiſſe enim ἴω et ἴημι, et ἴεω, ἴημι. Ita vidi ſingula facile ad ſuas rationes reuocari, ſi modo longa, modo breuis ſyllaba ι adhibetur. Ita: μεθῖεντ Δ, 234. M, 409. N, 116. μεθῖεμεν' Δ, 351. N, 114. μεθῖεμεν Ξ, 364. Et tamen μεθῖης Od. Δ, 372. ὅστις — μεθῖῃσι μάχεσθαι Il. N, 234. μεθῖεντας Δ, 240. μεθῖεν pro μεθίεσαν Od. Φ, 377 et alia. A μεθῖεω, μεθῖῶ, ducta ſunt Z, 523 ἀλλὰ ἑκὼν μεθιεῖς τε. K, 121 πολλάκι γὰρ μεθιεῖ. Sicque reliqua. Nec vidi, quod repugnet his a me poſitis, quam quod imperfecta in ῖει occurrunt quae eſſe

debebant ἴσι, quippe ab ἴεω ducenda, aut esse debebant ἴῃ ab ἴημι. Sic O, 716 ἕτσι λάβεν, οὐχὶ μεθῖσι. Π, 762. Φ, 72 nisi dixeris, praesens a μεθίω, μεθῖσι, esse in re praeterita positum. Apponam reliqua; quae in ordinem cogi recusant; ἀνῖσι O, 24. εν — ἶσι Π, 152. ἶσι Γ, 221. In his equidem malim scriptum esse ἴῃ, ab ἴημι, ἴην, ἴης, ἴῃ. Pro his sunt innumera alia, in quibus observatio bene convenit, etiam in imperfectis: A, 25 ἀλλὰ κακῶς ἀφῖεί, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. A, 326 ὡς εἰπὼν, προΐει. (ἁ προίεσαν) 336 ὃς σφῶϊ προΐει. Γ, 118 αὐτὰρ ὁ Τελθύβιον προΐει. et — προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, vt saepe sic προΐει in imperfecto. Itaque B, 752, vbi est praesens: ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προΐῃς καλλίῤῥοον ὕδωρ, video nunc scribendum esse προισῖ ab ἴσι. Porro προΐεις Od. Ω, 332. (Recte tamen se quoque habet προΐην Od. J, 88. K, 100. M, 9.) Et ipsum primitivum ἴσι ab ἴεω. A, 479 τοῖσιν δ' ἵκμενον οὖρον ἶσι. et sic Δ, 397. M, 25. N, 650. X, 316. Contrà recte quoque ex ἴημι, est M, 33 ἦτερ πρόσθεν ἴεν καλλίῤῥοον ὕδωρ, pro ἴεσαν.

Inter haec manent intacta illa: quod ab εἶμι, (ex ἴμι) vado, omnia ducta sunt breui syllaba, ἴθι. ἴτω. ἴτε. ἴεισαν. ἴμεναι. vnum est ἴομεν, Φ, 438 accentus vi in trinis breuibus. ἴημι autem, cupio, est ῥιημι. ῥίεμενοι et sic porro.

A pronuntiatione petenda est praeceptio de syllabis compositis, quae tamen corripi videntur: Ad B, 537 πολυστάφυλόν θ' Ἰστίαιαν. bene monet Clarke: syllabam natura breuem sequentibus duabus consonis, a quibus syllaba incipit, corripi tamen posse; esse enim diuidendum: ῥῦ — θμος. κἄ — πνος. τἄ — πνον. In poemate tamen epico, in quo oratio grandis et sublimis esse debet, et a sermone vulgari quam maxime differre, huiusmodi syllabas multo rarius occurrere. Scilicet in pronuntiatione sermonis et dialogi vitae communis tum ad eius vsum adumbrati, aurium offensio obscuratur; non aeque in pronuntiatione modulata ac numerosa. Recte

haec monita sunt, et diffusius expolita a Dawes, Burgess et aliis; liberrimi vsus in Comicis, ac variis disputationibus iactata in Tragicis a recentioribus Criticis. In Homero tamen, non dicendum erat, raritas ea occurrere, sed *omnino non* reperiri; emendanda esse talia, si libris infideant. Nusquam *κασνός*, et *τέκνον* priore breui reperiuntur; nec magis syllaba breuis ante *στ. στρ. σκ. σμ.* adde *σπ. σφ. σχ.* quod An tragicis quoque ita se habere asserit Brunck. ad Sophocl. Aj. 1077. Contraria memorantur, *Σαμμανδρος*, quod pronuntiatum, forte et scriptum fuisse, videtur *Κάπανδρος* (v. ad B, 465) *Αἰγόπιος* I, 382 et aliquoties in Odyssea. Potuit tamen nec minus haud vana tentata ratio activa in his inita esse; ita *Ἰατάλια* tribus syllabis pronuntiari, *ι* in *ιοτ* mutato aut pronuntiando potius *α* tolli, vt in *Σαμμανδρος* et similibus. Ita quoque *Αἰγυπτίας* I, 381 pronuntiari potuit *Αἰγυπτιας* et *Αἰγυπίας* vel *Αἰγυτίας*.

In Homericis vnum ex hoc genere est, quod difficultatem certi aliquid statuendi habet, voc. *ἀνδράσι*. Ter occurrit — *λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἤβην* Π, 857 vbi v. Obss. Volunt viri docti *ουσ' ανδρο* efficere dactylum. Quod si *ἀνδροτῆτα* non admittitur, malim saltem dicere pronuntiando *ν* vel *δ* eiectum fuisse: vt in nostris recentibus linguis multae litterae scribuntur, nec pronuntiantur. In alio exemplo *Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ* expedita est ratio, pronuntiatum esse *Ἐνυαλίῳ ᾽νδρειφόντῃ* v. ad B, 651. quod et a Knightio probatum vidi p. 31. Idem docte obseruauit ante *κν. πν. τμ.* in Homero semper produci vocalem breuem; itaque *ὦλκα τέμνει* non est Homericum, sed *τέμει*, Il. N, 707. Porro ante duplices *ζ, ξ, ψ,* (ex *δσ. κσ.* et *γσ. πσ.*) produci vocalem; Corripi tamen, si per se pronuntietur, B, 824 *οἱ δὲ Ζέλειαν.* et Δ, 103. vbi v. Obss. Pronuntiandum erat idem de omni vocali, quae consonas duplices antecedit; sic ante *βλ. βρ. πλ. πρ. δρ. δμ.* et sic porro: v. c. *ἔβλαψάς μ' Ἐκάεργε.* Enotabunt exempla contraria, in quibus syllaba, quae duas consonas antecedit, corripitur. Mihi occurre-

bat tantum τρ. πρ. τοῖς δὲ τριήκοντα. aut, οὐδ' ὅτε τρὶν Δ, 97. et Μοῖρα κραταιή.

A dialectorum diuersitate peti possunt aliæ, atque ideo recte obseruatur, Ionica differre ab Atticis, vt in quarto casu in ᾶα et ῆα; quod facile concedam, dummodo malis dicere, antiquas fuisse duas formas, quarum altera in vsu Ionum, altera in Atticorum vsu est seruata: Πηλῆϊ, Ἀχιλλῆϊ Ionica sunt, Attica vero Πηλεῖ, Ἀχιλλεῖ. Quaerit Clarke ad A, 265. sitne ibi Θησεῦ pro Homerico habendum. Nec tamen res eo loco expediri satis potest, vt nec T, 229 νηλέα θυμὸν ἔχοντες et A, 45 ἀμφιρυφέα τε φαρέτρην. Probabilius fit, Atticam rationem esse ab Homericis alienam et esse habendam pro Homericis. Θησεῦ vti Ω, 202 est ἀτηνεῦ. Leue, notabile tamen est, cum Ἀχιλεύς, Ἀχιλεῦ, frequentetur, casus alios non reperiri, praeterquam Ἀχιλλεῖ Ill Ψ, 793. nusquam Ἀχιλλέα.

De vi pronuntiationis et toni inde a Clarkii tempore multa disputata sunt a viris doctis, primo Dawesio et Burgess, tum a Payne Knight, et ab aliis ad Tragicos et Comicos, nunc et ad Lyricos; quorum tamen pleraque, etsi docte et acute pronuntiata, ad Homerum haud spectant. In hoc multo magis obuia res est, *vocales breues produci*, quam longas corripi;

Vulgatissimum est *vocalem brevem produci consona sequente geminata:* id quod per poetas post Homerum multo magis increbuit; etiam a poetis Latinis frequentatum; neque id mirum fieri, tono, caesura et pronuntiatione adiuuante, quandoquidem hac sola vocales breues producuntur. Sunt in his voces quoque, quarum syllabae frequentius geminata consona producuntur, quam breuibus nudis adhibentur, vt, λίσσομαι pro λίομαι· κνίσσῃ pro κνίσῃ. Mirum in his cum Ἀχιλεὺς Ὀδυσεὺς, primitus fuerit, atque inde demum ductum Ἀχιλλεὺς, non inuerse, obtinuisse in vulgari scriptione Ἀχιλλεὺς, Ὀδυσσεὺς, *Achilles* non, *Achiles*.

Est porro mira inconstantia in litteris his per scripturam geminandis, in codicibus scriptis et prelo excusis, cum in eadem pagina modo hoc modo alterum sequamur. Antiquiores pronunciatione, non scriptione, litteras geminasse, nihil satis liquere videtur idque saepe pro explorato possis. Vetustiores vtique non scripsere A, 344 ὅπτως οἱ sed ὅπως, et pronuntiarunt ὅπτως. serius inualuit mos scribendo quoque consonas geminare; et enim receptum id est primo in paucis, alio in aliis, et sic porro: codices, nec modo sequiores, sed ipsi antiquiores, hac iudicio certo, variant in singulis et omnibus, et perperam sectatur in his antiquorum codicum auctoritas. Innumeris exemplis hoc mihi constitit, etiam in Aristarcheis aq similibus. Editores autem modo hoc retinuere, modo aliud reiecerunt, modo nouarunt; neque video, quomodo certi aliquid in vllo scriptore haberi possit, nisi quis paullo audacior omnia ad vnam normam nouauerit. Neque ego seuariora satis sequutus sum in illisde; inprimis cum viderem, nimis multa alia seruanda esse in scriptura, quae Homerica vtique non sunt, ne antiquiora quidem; neque volebam malam sedulitatem adhibere in minutiis his, cum nimis multas alias, pro instituti ratione, mihi memorandas esse viderem. Sunt in istis nonnulla mira religione adseruata: cum ὅπτως, ἵμμεναι, ἴδδειεν, omnes scribant, nemo tamen audet scribere Ἀπόλλωνι, Ἀπόλλωνα, quod toties factu opus erat. Ἄρες Ἄρες, E, 31 apparet fuisse Ἄρης natura breue, pronuntiando longum; neque tamen scriptum Ἄρρης. Ita Ἄλιφος K, 258 scribere non audemus, at ἀδρηστον πολεμιζειν vbique; B, 452 et alibi.

Producitur vocalis breuis etiam in syllabis quae totum non habent, sequentibus consonis, nec modo binis, quam positionem vocamus, verum etiam singulis consonis, inprimis λ, μ, ν, ρ, geminandis tamen pronuntiando, v. c. πολλὰ λιτομήν, B, 338 pronuntiatum fuit haud dubie πολλαλλιτομην, et huius generis sunt multa; nemo tamen in his geminatae consonae audit; quod

tamen fieri solet in verbis compositis, ἀποδιδράσκει ξεταλλήξει. ἀποῤῥῆξαι.

Reuocaui ad hoc genus notum illud ἕως ὁ ταῦθ' ὑμεῖτε, vt pronuntiatum sit ὡς ἔφατ' v. A. 1934 O. 559 ἕως ὁ πῶν πολέμιζε, ὡς ἔφην v. Od. Od. H. 280 χῆτος πάλιν, ἕως ἐπῆλθεν pronuntiatum ὡς ἐπιπλόθεν, nisi fuit ἕως ἄρ' ἐπῆλθεν, vt Ξ. 457 νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε nocte sic et Od. I. 233. Minus autem in his ἕως esse seruatum toties, cum in aliis eodem loco sit ὡς. ἦϊα de viatico et de palea mediam modo productam habet, modo correptam. Clarke ad Od. B. 289 ὕπλισσαι δ' ἦϊα, καὶ ἄλλοισιν ἄρωγα πέφανται mediam natura esse longam ait, reprehenso Barnes, qui ἀμφοτέρωθι esse aiebat. Iam hoc quidem vt recte factum arbitror; prorsus enim anapaestos ex heroico versu proscribendos esse censeo; at alterum, quod fatetur, carpi quoque eandem mediam, non video, quomodo fieri possit cum ratione. Inuerso modo bene intelligo, fieri posse, vt breuis producatur, tempore aut alia causa, statuo itaque ἦϊα mediam natura habere breuem. Nam ἦος ἀπὸ τοῦ ἴδιον Od. Δ. 363 καὶ νύ κεν ἦϊα πάντα κατέφθιτο καὶ μέσα ἄνδρῶν. item Od. M. 329. Loca vero, in quibus producta est media, laborare suspicor vitio, cum ἦϊα dissyllabum sit, qui est Od. I. 212, ἐν ἀσκὸν μέγαν ἠδὲ καὶ ἦϊα. sic E. 266 et ἦϊον θηκῶνα. E. 368. forte Il. N. 103 δύσετο, περιβάλετο τε λύκου τ' ἦϊα πέλτην, excidit particula interposita, cum esset ν. τ. λύκου τε, πάρ' ἦϊα πέλτην. ita Od. B. 289 vbi legitur ὕπλισσαι δ' ἦϊα, fuit ὕπλισσαι δέ τοι ἦϊα vel ὕπλισσαι τ' ἐπὶ ἦϊα. Sic H. 417 ἀλλ' ἀπολίζεσθε μάλ' ὦκα Od. Ω. 494 ἀλλ' ἐκλιζώμεθα δῶμα. Od. B. 410 δεῦτε, φίλοι, ἦϊα φερώμεθα, probabile est fuisse καὶ ἦϊα φερώμεθα, vti Il. N. 481 δεῦτε φίλοι, καὶ μ' ὄφελ' ἀθάνατος. Praestare tamen homines nihil possumus, speciosa modo sequimur.

Confidere hic licet, tanto minus equidem nouum expeditum habeo, quatenus in media voce vocalis modo produci modo corripi possit, etiam ante vocalem. In

aliis enim verbis constanter video moram seruari; in aliis variari. Sic ἄω ſpiro, vel ἀέω putes naturā brevem esse priorem, et est altera forma ἄημι, quae vbique priore correpta occurrit: ἄη. M, 345 ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄη νότος. Il. L, 5 τὰ δὲ Θρῄκηθεν ἄητον. E, 526 ἄεντες. Od. E, 478 τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων θῶκος μένος ὑγρὸν ἄεντων. Et ductum hinc ἄητος, vtique priore correpta. Est quoque ἄεσαν Od. O, 40 ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν et 188 ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν. At Od. Π, 367 οὔποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσαμεν pot. est quidem hoc videri contractum ex ἐάσαμεν. Attamen nec minus ἆεσαν occurrit, vt Od. Γ, 182 νύκτα μὲν ἀέσσαμεν. Od. T, 342 ἆεσαν καὶ τ' ἀνέμοιο. hic tono producta syllaba dicendum est; nisi mecum (Obss. ad O, 252 p. 60.) statuas, in his olim digammum interpositum fuisse ἀϝεσαν. Ductum hinc ἀΐω ſpiro, ſallo, ſemel tantum occurrit Il. O, 252 ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἧπαρ. vbi vid. Obss. Et tamen ex eadem stirpe Π, 468 θυμὸν ἀΐσθων. Necesse tamen est ab hac ἄω, ſpiro, etiam formam fuisse αἴω vel ἄϊω, quandoquidem ductum hinc est ἄϋτμὴ ſpiritus. v. c. K, 89 εἰςόκ' ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ. At ἀΰω, clamo, sequitur communem vsum, vt sit ἀΰω, vt saepe, ἄϋσας. ἤϋσε. ἄϋτη.

Est similis vox ἀΐω, audio: prima breui frequentatiſſimum: οὐκ ἄϊες; K, 160, O, 248 et al. sicque ἄϊε Λ, 463 ἄϊον. ἄϊαντες et al. Attamen K, 532 Νέστωρ δὲ πρῶτος ἀΐσατο Φόρκυός τε, sic quoque Φ, 388. An et hoc ἀϊσε? cf. Obss. ad O, 252.

Sunt aliae Clarkii obſervationes prosodicae, partim nunc satis notae ac vulgares, partim ad loca singularia spectantes. Ad prius genus referas, quod contrahuntur duae vocales breues, vocalis breuis cum longa; ad B, 811. προπάροιθε πόλεος vel πόλεως, binis syllabis; non bene tamen memoratur quoque πόλιος, et χρύσεος, quod saepiſſime disſyllabum legitur; σκήπτρου ὑπὸ χρυσεου pro χρυσοῦ. Ad alterum notae ad E, 487. λίνου ἀλάντε. de ὕλη ad E, 708 de καρὸς αἴσῃ I, 378. vbi dicta de his v. in Obss.

Vti multorum quae ad prosodiam Graecam spectant, rationem reddere licet, sic satis idoneam: ita restant alia, de quorum caussis tantum ariolamur. Tribus brevibus se excipientibus primam produci, iam veterum monitis constat: vt Eustath. p. 556. At si legimus: διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε et sic alia: incerta res manet; v. Obss. ad F, 357. Mihi probabile sit excidisse in his ἄρ', et διὰ vna syllaba esse pronuntiatum, quod analogiae in aliis conuenit: διὰ μὲν ἄρ' ἀσπίδος. An ἀνέρες, ἥρως et similia cum Eustathio recte eodem referantur, videndum est; licet tamen suspicari, ανηρ et ἀννέρες, ανρες, ἄνδρες, pronuntiando variatum esse. ὕδωρ primam habere brevem et longam dicitur; dicere malim primam esse non nisi breuem ὑδωρ ab ὕω, sed geminata littera secundum ὕδδωρ. etsi scriptura non in vsum venit. Qua vero analogia πῦρ faciat πῦρος, haud dixerim; nisi ab Ionico fuit forma vocis duplex πῦρι et πῦρ, e qua manere casus obliqui in vsu. ὀρνίς vltimam habet breuem; v. c. M, 218. Ω, 219. et tamen est ὀρνίθος, vt credas fuisse ὀρνιθς.

Suauissime affici aures lenitate mira dictionis Ionicae etiam indoctiorem sentire necesse est, et quantum ei studuerit poeta, si exemplum commemorandum est, vel ex supra obseruatis apparet, breues vocales ante duplices consonas vbique produci. Occurrunt tamen passim versus, qui aurium nostrarum iudicium offendunt: vt A, 29 πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι. 407 τῶν νῦν μὲν πάντα. E, 500 ζόον ἦγον Ἕκτορα. Et sic saepe inprimis in monosyllabis cumulandis.

EXCVRSVS II

Obseruationes nonnullae grammaticae ad Homerica.

P. 706 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἠγὼ βεβήκει, στῆ δὲ παρ' Αἰακίδαο ποδώκεος, εὖδέ τε πρῶτα πύδας.

Cum paullo ante Excursum immenderim colligendis obseruationibus prosodicis sparsim a Clarkio allatis, subiectis inde aliis; non pigebit, alio Excursu complecti obseruationes nonnullas grammaticas, quas ille pro more suo sercentes iteranit; subiunctoque iudicio de iis meo subnectam quaedam alia eius generis obseruata. Si enim haec per digressionem in loco separato afferuntur, possunt ea praeteriri facile ab iis, qui haec aut non curant, aut fastidiunt.

Laudatissima Clarkii obseruatio est ea, quam ad Il. A, 37 ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας apposuit de temporum vera natura et diuisione; esse enim omnis verbi tempora tempus *praeteritum, praesens* et *futurum*, vnumquodque iterum rei *imperfectae* et rei *perfectae*; ita v. c. abibat, abierat. abit, abiit. abibit, abierit. praestabat graecis addere: ἀπέβαινε, ἀποβέβηκει. ἀποβαίνει, ἀποβέβηκε et ἀπέβη. ἀποβήσει, ἀποβήσειεν ἄν. poltremum nescio an vlus probauerit. Res per se nunc est vulgata, impugnata ea ab illustri Monboddo, defensa ab aliis, etiam a viro acutissimo R. Payne Knight. Scilicet, logice recte se habet obseruatio; non vero vsu vulgari vbique probata.

Subtilius si rem exsequaris, quodnis tempus momenta habet plura; et singula non possunt sermone distingui, nec vt distinguantur necesse est; sufficit aria esse omnino momenta, praeteritum, praesentis et futurum; haec pleraque pingimus quoniam; Interdum tamen res ita ferre potest, vt id praeterierit, praesenti et futuro iter-

rum discernantur: duo momenta, rei iam absolutae ac perfectae, et actionis adhuc durantis. Haec vniuerse pronuntiata bene se habent; possunt etiam explicite verborum declarari, vt ipse proposuit: *abierat, abibat, abiit, abit; abierit, abibit.* Enimuero ipso loquendi vsu tum linguarum more et sermonis indole in multis subtilitas ista logica non observatur; omnino tempus praeteritum adhibetur promiscue, modo imperfectum, modo perfectum; praeterea eadem sententia et enuntiatio non vno modo potest cogitatione concipi, et potest actio aliqua non vno modo recte enarrari, diuersis temporis momentis enuntiata: potest in tempus iam praeteritum reiici, modo tanquam finita modo tanquam durante actione, modo tanquam praesens res geratur; facit ea ipsa res ad tollendum, variata oratione. Licebit itaque saepe eandem propositionem diuersis temporibus enuntiare. Interdum altera ratio alteri sermoni est accommodatior et vsu magis frequentata. Quod ipse laudat e Sophocle: ὅ, μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν, ἤκμαζε, recte poterit latine reddi: *quamdiu vixit, bona fama floruit*; etsi graeca variata sunt: *quamdiu viuebat, bona fama vigebat.*

At sunt multa alia loca, in quibus temporum ratio maiore subtilitate indiget, vt eorum se excipientium sequela et ordo ipsis rebus respondeat; vt, quae antecesserint et absoluta sint, alio tempore enuntientur, quam subsequentia vel durantia et imperfecta; ducuntur hinc praecepta de consequutione temporum.

Secundum haec, quae vnicuique, qui animum ad haec adverterit, facile occurrent, poetae non tam licenter agunt, quam, modo metri rationibus, modo auribus, modo variandae orationi, consulant, cum tempora mutant, modo vulgarius, modo exquisitius vsurpent; et eadem vi adhibent diuersa tempora, ὑφεστᾶσιν et ὑφέστηκεν, eodem loco sunt habenda, eodemque recte reddentur: *tuetur vitae vsibus*; recte haberi potest idem ac si dicere ἔρχῃ, ἥκεις, pro diuerso enuntiandi modo, ipsi proprio, si grammaticam rationem spectes, sine

actione veniendi perfecta. Subtilitas, itaque logica, potius, ad sensum cogitantis, quam ad sermonis rationem multum vtilitatis habet.

Pendent inde fere ea, quae de *aoristis* memorari solent, denotare eos tempus praeteritum qualecunque indefinite; ita γέγραφα scribendi actu finito iam ac cessante, at ἔγραψα, quando nulla certa temporis notatione scripsisse me significo. Recte haec dicta per se. At in sententiarum positu et iunctura, nolim otium consumi in expediendo subtiliter sensus vi simili ac discrimine. Vsu loquendi pleraque confundantur, interdum quoque mutantur: τέθνηκεν et ἔθανεν occurrunt eodem in loco, eadem vi: mortuus est; seruatur propria vis in ἔθνησκεν, moriebatur. Et sic in aliis. ἐληλύθως, quando aduenit, seu, poliquam aduenerat, ἐλθών, cum veneris: At esset arguantis studium, qui discernere hoc vellet in hoc: προσελθὼν δὲ πρὸς αὐτὸν, εἶπε ταῦτα. Concidunt haec multo magis, in aoristis secundis, si verum est, quod equidem verum esse arbitror, aoristos hos nihil aliud esse, quam tempora praeteriti imperfecti verborum, quae olim vsu habita sunt, posti haec vsu exciderunt, seruato tantum imperfecto et iis quae inde ducta sunt; ita probabile sit olim frequentata esse κτάνω et κτανέω. θάνω et θανέω, vnde superesit ἔκτανον, ἔθανον. ἤλυθον ab ἐλύθω, quod et ἐλεύθω. Ita solo vsu accepere ea notionem illam ἀοριστικήν. Ad tales arguties saepe nos reuocant Clarkianae notulae. Recte monitum per se: βέβηκα, et βάβα esse, discessit, abiit, exit, et βεβήκει, discesserat. Nec tamen negari potest, multis locis ea ita poni, vt de accurata temporum notatione quaeri omnino non possit, permutarique inter se eadem verba et per ἔβη aut reddi aut reddi posse: vt A. 221 ἡ δ' Οὐλυμπόνδε βεβήκει, quid ni recte ἔβη dixeris? Δ. 492 τοῦ μὲν ἄμαρτ', ὁ δὲ Λεῦκον βεβλήκει. — ἤριπε, quid desideres, si ἔβαλε dixisset? Vno eodemque loco E. 587 ὅγε ἔκτεσεν. — εἰστήκει, τύχε, ἄλλον, poterat quoque locum habere ἔστη. Nec video, quidni ἕστηκα et ipsum grammatice dictum esset: stetit

etiam per aliquod tempus. Licet argutias facere in Z, 313 Ἕκτωρ δὲ πρὸς δῶμα' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει — ἐν δ' Ἕκτωρ εἰςῆλθε vs. 318. quis tamen neget aeque bene dictum fuisse ἔβη? sequuntur: εὗρε, ἤντετο, κέλευε, νείκεσεν, et interposita sunt imperfecta ἔχε, λάμπετο, θέε, tam variis modis licuit tempus reddere, nulla subtilitate logicae ratione habita. Il. Π, 855 ὣς ἄρα μὶν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε. ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἀΐδος δὲ βεβήκει. etiam pro hoc locum habet ἔβη. Γ, 705. 6. 7 se excipiunt eadem in enuntiatione: ὄγε ἄνηκεν — αὐτὸς δὲ βεβήκει, στῆ δὲ καὶ προσηύδα. N, 450 ὃς πρῶτος Μίνωα τέκε — Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν — Δευκαλίωνα δ' ἐμὲ τίκτε. prius τέκε poterat quoque esse ἐτεκόνει. et alterum τέτοκε. variant haec orationem poetae, non discernunt diuersa temporis momenta. Secundum haec nolim videri eleuare ipsam praeceptionem, logicae consentaneam; sed intempestiuam eius iterationem, quoties ei locus non erat; etsi vel sic de his vnumquemque pro suo ingenio et iudicio statuere licere, iustum esse censeo. Ad vertenda vtique Homerica in latinum aliumue sermonem raro ea subtilitate vti licebit.

Accedit, quod in Homericis toties occurrit, cum videas tempora, etiam grammatica ratione neglecta, variari: qua de re agam peculiari Excursu de *grammatica Homerica imperfecta*.

Aliae Clarkii obseruationes ab eo tempore magis sunt expolitae, vti de anacoluthо B, 353. de vi medii primitiua, etiam in Homericis obuia: vt Γ, 141 καλυψαμένη ὀθόνῃσι. Λ, 561 ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο Φοῖβος. tum de aliis medii vsibus, quae a multis exposita sunt, quaeque in singulis interdum locis ipse attigi; Dummodo teneas, multa alia esse loca, in quibus medii omnino vis sit nulla alia quam actiui, vnde et vtrumque promiscue apponitur; quae res et ipsa est iam ab aliis obseruata.

Bona est obseruatio ad E, 778. femininis siue binis iunctis, siue vni cum masculino coniuncto, addi adiectiva masculina; scilicet, nunc non ad genus proprium re-

ſpici, ſed ad perſonarum numerum indefinite, ſine ſexus notatione, expreſſum. Conuenit quod etiam deabus adiungitur adiectiuum vel participium maſculinum, modo in duali, modo in plurali, vt in illo Heſiodi Ἔργ. 198 *καλυψαμένω ἴτην Αἰδὼς καὶ Νέμεσις*. Idem ſaepe notatum in choris feminarum apud Tragicos; v. c. ad Sophocl. Oed. Col. 1747. (1676) vbi iuncta quoque ſunt, *ἰδόντε καὶ παθοῦσα*. v. Schol. ad e. l.

Ad A, 566. 7. et I, 182. (add. ad B, 288. E, 487. 778. Alia loca video adſcripta eſſe a Scheidio de Analogia p. 318.) de duali monetur: „ſubſtantiuum duale recte adiungi adiectiuo plurali; quia omne duale eſt neceſſario plurale: recte quoque ſubſtantiuum plurali adiungi adiectiuum duale, quoties de duobus agitur, (omninoque, quoties duo ſunt, de quibus agitur, promiſcue ſingularem et pluralem adhiberi; v. c. E, 244 ſq.) non vero, quoties de pluribus." Repugnat Ernеſti, et exempla ſic memorari poſſe in contrarium, ita perſpicua, vt nullo modo eludi poſſint. Ex ſerioribus exempla laudari poſſe, nemo neget; verum de Homero quaeritur; quod autem ille ex Il. Δ, 453 excitat, alienum eſt; nam dum *χείματός τε πρασιαί* poſtea cum *συμβάλλετον* iungit, eo ipſo declarat, ſe de duobus agris loqui ac cogitare, non de pluribus. At I, 67 quod aliquis in eandem rem laudare poſſit: *Φιλαιτήρας δὲ ἔκτανον λαοσσόων* verbum vix eſt duale, vt aiunt grammatici, v. c. ad Ariſtoph. Nub. 438 cum viris doctis, ſed plurale contractum pro λαβέσθην. Alii verſus, qui ex Heſiodo poſſint laudari, ſunt vitio contaminati. Ita Ἔργ. 186 *μέμψονται δ' ἄρα τώγε χαλεπαῖς βάζειν ἀτάσθαλα* eſt in loco valde interpolato, et, ſi eſt ſenioris manus, fuit *βάζουσιν ἄτασσα*. At ſeriores poetas, qui hoc ipſum pro Homerico more habuerunt, dualem pro plurali adhibuiſſe, negari nequit; vt in Arato 1023 *ποράων, νύκτερον ἀείρασα καὶ ἀνὰ βαῖνε κελεύσῳ*, ſtudioſe haec effornata eſſe, apparet; nam verſus bene ſe habebat ex vulgari more: *νύκτερον ἀείρα-*

σα, βοῶντες τ' ὀψὲ πόλειοι. Sic Apollon. Rh. III, 206. Theocr. XXV, 137.

Est quoque bona obseruatio inter alia in Nota ad B, 267. quoties de accentu quaeritur, quatenus ille a syllaba breui vel longa pendeat, non nisi ad vocales respici, breuesne sint per se an longae, non autem ad syllabas positione longas. Itaque αὐλαξ, non αὖλαξ, scribitur, nam α est breuis, vt patet ex αυλάκος. sic χώνῃς καλαῦροψ. At κήρυξ debet scribi, quia est κηρύκος. Φοίνιξ, Φοινίκος. in quo video aliquoties in ipso poeta accusso esse peccatum.

Articulum ab Homero non agnosci, et esse ει pro αὐτός, ἐκεῖνος, satis nunc decantata est obseruatio, firmata disputationibus virorum doctorum, et nuper Wolfii V. C. praef. p. XXVII. Koeppen T. I. p. 303. Monitum de eo est iam a grammaticis, in his ab Apollonio de Syntaxi p. 43. et loco noto Plutarchi Plat. Quaest. p. 1010. notatum quoque est ibidi in locis nonnullis Homericis perperam articulum esse intrusum, idque mihi nunc multo magis constat exemplis, in quibus eum vidi a melioribus libris abesse, vt mihi ipse displiceam, quod eum non vbique constanter eieci. Obiter quoque suam mouere Z, 41 ἦ ῥα οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο, fuisse videri ἦτορ ἄρ vel ἄν ἄλλοι. hoc vt Od. M, 81 ἦτορ ἂν ὑμεῖς νῆα παρὰ γλαφυρὴν δύνετε. Etiam in locis, in quibus articulus sine versus vitio tolli nequit, grauis erit suspitio de versa aduenitio. Ita Δ, 42 μὴ νῦ διατρίβειν τὸν ἡμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἕπεσθαι vix dubitem versum esse spurium, quod et docet nouus vsus τοῦ διατρίβειν. Omiserat poeta apodosin ipsa pronuntiatione, nutu ac gestu supplendam: vt alibi eodem modo factum videmus; v. c. A, 135. 136. At Δ, 1 οἱ δὲ θεοὶ accipiendum est per interpretationem, ut illi, de quorum, οἱ δὲ, θεοὶ, πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι praecesserant extremo libri tertii versu: ὃς Ἴλιον Ἀτρείδης. ἐπὶ δ' ἦσαν ἄλλοι Ἀχαιοί. In aliis locis est fere, vt Latinum, quod ad illud attinet,

Σ, 21 κεῖται Πάτροκλος — ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.

An Attica forma loquendi *οἱ ἀμφὶ Σωκράτην*, pro *ὁ Σωκράτης*, iam ab Homero frequentata sit, etiamnum quaero. Nondum vidi exemplum, in quo non proprio modo accipi possit de iis qui alteri adstant. Sic I, 81 Φοίνιξ — ἀμφὶ τε Νεοπτόλεμον Θρασυμήδεά τε — Γ, 146 *οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον* — sunt adstantes, nam sequuntur cum illis Ὀθρυονῆα τε καὶ Ἀντήνορα. Μ, 136 sq. *οἱ δὲ* — ἔκτοσθεν Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα etc. At Z, 436 sq. sunt versus suspecti.

Proponantur haec a me, non ut pro arbitrio quisque pronuntiem, sed ut alii habeant, de quo amplius quaerant, num quid firmiter satis certi dici possit.

etiam per aliquod tempus. Licet arguias facere in Z, 313 Ἕκτωρ δὲ πρὸς θύραας Ἀκταιέος βεβήκει — ἐν Ἕκτωρ εἰςῆλθε vs. 318. quis tamen neget aeque bene dictum fuisse ἔβη? sequuntur: εὗρε, ἥστο, κέλευε, νέμεσσ. σεν, et interpolita sunt imperfecta ἔχε, κέατο, θέε, tam variis modis licuit tempus reddere, nulla subtilitate logicae ratione habita. Il. Π, 855 ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε· ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἀΐδι βεβήκει. etiam pro hoc locum habet ἔβη. P, 705. C. 7 se excipiunt eadem in enuntiatione: ὅγε ἄνδρεν — αὐτὸς δὲ βεβήκει, στῆ δὲ καὶ προςέηύδα. N, 450 ὃς πρῶτος Μήονα τέκνε — Μήων δ' αὖ τέκετ' υἱὸν — Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε. prius τέκνε poterat quoque esse ἐτέτοκει. et alterum τέτοκε. variant haec orationem poetae, non discernunt diuersa temporis momenta. Secundum haec nolim videri eleuare ipsam praeceptionem, logicae consentaneam; sed intempestiuam eius iterationem, quoties ei locus non erat; etsi vel sic de his vnumquemque pro suo ingenio et iudicio statuere licere, iustum esse censeo. Ad vertenda vtique Homerica in latinum aliumde sermonem raro ea subtilitate vti licebit.

Accedit, quod in Homericis toties occurrit, cum videas tempora, etiam grammatica ratione neglecta, variari: qua de re agam peculiari Excursu de *grammatica Homerica imperfecta*.

Aliae Clarkii obseruationes ab eo tempore magis sunt expolitae, vti de anacoluthо B, 353. de vi medii primitiua, etiam in Homericis obuia: vt Γ, 141 καλυψαμένη ὀθόνησι. Λ, 561 ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φόρβης. tum de aliis medii vsibus, quae a multis exposita sunt, quaeque in singulis interdum locis ipse attigi; Dummodo teneas, multa alia esse loca, in quibus medii omnino vis sit nulla alia quam actiui, vnde et vtrumque promiscue apponitur; quae res et ipsa est iam ab aliis obseruata.

Bona est obseruatio ad E, 778. femininis siue binis iunctis, siue vni cum masculino coniuncto, addi adiectiua masculina; scilicet, nunc non ad genus proprium re-

ſpici, ſed ad perſonarum numerum indefinite, ſine ſexus notatione, expreſſum. Conuenit quod etiam deabus adiungitur adiectiuum vel participium maſculinum, modo in duali, modo in plurali, vt in illo Heſiodi Ἔργ. 198 κλυψαμένω τὴν Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. Idem ſaepe notatum in chŏris feminarum apud Tragicos; v. c. ad Sophocl. Oed. Col. 1747. (1676) vbi iuncta quoque ſunt, θοῦτε καὶ παθοῦσα. v. Schol. ad e. l.

Ad A, 366. 7. et I, 182. (add. ad B, 288. E, 487. 778.) Alia loca vide adſcripta eſſe a Scheidio de Analogia p. 318.) de duali monetur: „ſubſtantiuum duale recte adiungi adiectiuo plurali; quia omne duale eſt neceſſario plurale: recte quoque ſubſtantiuo plurali adiungi adiectiuum duale, quoties de duobus agitur, (omninoque, quoties duo ſunt, de quibus agitur, promiſcue ſingularem et plaralem adhiberi; v. c. E, 244 ſq.) non vero, quoties de pluribus." Repugnat Erneſti, et exempla ſat memorari poſſe in contrarium, ita perſpicua, vt nullo modo eludi poſſint. Ex ſcriptoribus exempla laudari poſſe, nemo negat; verum de Homero quaeritur; quod autem ille ex Il. Δ, 455 excitat, alienum eſt: nam dum χείματι περαιοῦ posita cum συμβλήτην iungit, eo ipſo declarat, ſe de duobus annibus loqui ac cogitare, non de pluribus. At I, 67 quod aliquis in eandem rem laudare poſſit: Φιλαίτερος δὲ ἕκαστος λελάσθων verbum vix eſt duale, vt aiunt grammatici, v. c. ad Ariſtoph. Nub. 438 cum viris doctis, ſed plurale contractum pro λελάσθωσαν. Alii verſus, qui ex Heſiodo poſſint laudari, ſunt vitio contaminati. Ita Ἔργ. 186 μέμψονται δ' ἐπὶ τοῖσι κακοῖσι βάξιν ἐπέσσι eſt in loco valde interpolato, ut, ſi eſt ſcriptoris manus, fuit βάξιν ἔπεσσι. At ſcriptores poetae, qui hoc ipſum pro Homerico more habuerunt, dualem pro plurali adhibuiſſe, negari nequit; vt in Anton. 1003 κορύνη, νύκτερον δείλιόν τε καὶ ἀμβατὸν κελεοῖ. Studioſe haec efformata eſſe, apparet; nam verſus bene ſe habebat ex vulgari more: νύκτερον ἐείδο-

σα, βοῶντες τ' ὀψὲ πολεῖοι. Sic Apollon. Rh. III, 266. Theocr. XXV, 137.

Est quoque bona obseruatio inter alia in Nota ad B, 267 quoties de accentu quaeritur, quatenus ille a syllaba breui vel longa pendeat, non nisi ad vocales respici, breuesne sint per se an longae, non autem ad syllabas positione longas. Itaque αὐλαξ non αὔλαξ scribitur, nam α est breuis, vt patet ex αὐλάκος. sic χοῖνιξ καλαῦροψ. At κήρυξ debet scribi, quia est κηρῦκος. Φοίνιξ, Φοίνικος. in quo video aliquoties in ipso poeta excusso esse peccatum.

Articulum ab Homero non agnosci, et esse ei ὁ pro αὐτός, ἐκεῖνος, satis nunc decantata est obseruatio, frequentata disputationibus virorum doctorum, et nuper Wolfii V. C. praef. p. XXVII. Koeppen T. I. p. 303. Monitum de eo est iam a grammaticis, in his ab Apollonio de Syntaxi p. 43. et loco noto Plutarchi Plat. Quaest. p. 1006. notatum quoque est ibidi in locis nonnullis Homericis perperam articulum esse intrusum, idque mihi nunc multo magis constat exemplis, in quibus eum vidi a melioribus libris abesse, vt mihi ipse displicerem, quod eum non vbique constanter eieci. Obiitus quoque sum monere Z, 41 ἦ περ οἱ ἄλλοι ἀνῳδιάουσι φοβέονται, fuisse videri ἤπερ ἄρ vel ἄν ἄλλοι. hoc vt Od. M, 81 ἤπερ ἂν ἐμεῖο νῆα παρὰ γλαφυρὴν δύνετε. Etiam in locis, in quibus articulus sine versus vitio tolli nequit, grauis oritur suspicio de versu adsentitio. Ita Δ, 42 μή μι διατρύσειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἔασον vix dubitem versum esse spurium, quod et docet nouus vsus τοῦ διατρύσειν. Omiserat poeta apodosin ipsa pronuntiatione, nutu ac gestu supplendam: vt alibi eodem modo factum videmus; v. c. A, 138. 136. At Δ, 1 οἱ δὲ θεοὶ accipiendum est pro interpretationem, ei illi, di quum, οἱ δὲ θεοὶ, πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι praecesserunt extremo libri tertii versu: ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης. ἐπὶ δ' ἤιεν ἄλλοι Ἀχαιοί. in alia loco est fere, vt Latinum, quod ad illud attinet,

ἀκούων, ἢ οἱ ἀπαγγέλλουσι Διὸς μεγάλοιο νέμεσις. quod vmbra Patrocli iterat Ψ, 80. 81 καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Τείχεϊ ὑπὸ Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι. Seriorum igitur commentum est, ab iis diversum, Achillem ad profectionem ad Troiam excitantium esse ex vatum responso, nisi Achilles arcessitus esset, Troiam capi non posse; quod idem vatum monitum mox ad Neoptolemum fuit translatum. Ergo Troiam a se expugnatum haud iri eum nosset Achilles, Patroclum et ibi et vbi captae superstitem fore filii persuaserat: Ψ, 328 sqq. Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς etc. Audierat quoque hoc Achilles a matre, Apollinis telo se occubiturum esse: Φ, 277 vbi Achilles a Xantho amne aquis oppressus matrem incusat; ἢ μέ Φάτο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ δαΐφρονα λαὸν ἰῷφι βλήσεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν. vbi simul praenuntiat, melius se ab Hectore occidi, quam aquis extingui. Hoc idem repetit Paride simul memorato, Hector moriens vaticinando Χ, 359. 360 ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων, ἀσπερχὲς ἐόντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν. Tandem Achilles a matre discit, Hectore caeso non diu se fore superstitem; quo ipso ab vlciscenda per Hectoris caedem Patrocli morte auerti debebat vt Aeschines in Timarch. p. 151. ed. R. interpretatur. Inf. 95. 96 Thetis: ἀνύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οὐ γὰρ ἔπειτα αὐτίκα γάρ τοι ἕπεται μετ' Ἕκτορα κῆρ μοῖρά τε κραταιή. tum ille respondet: αὐτίκα τεθναίην etc. Itaque Hectore caeso illatum filio mortem lamentatur Thetis inf. Ω, 85. 86. quo ipso breuis vitae vlu futuro ad inuandum vitae vltimum hortatur illa ibid. vs. 132. 133. quod ad Chironem reuocat Horatius loco sup. laud. Postrema praedictio saepe memorata est a scriptoribus praeter Platonem, in Apol. Socr. p. 28 D. Alios v. inf. ad 95. 99.

Haec si quis consideret, non fane ad artificium illud, quod saepe in tragicis miramur, ea illustrare profitebitur; quandoquidem non omnia inter se ita nexa sunt, vt certus satis progressus ab obscurioribus ad minus ob-

fcura obſervatus ſit; attamen eum, qui Iliadem concinnavit, narrationis ordinem non omnino neglexiſſe facile apparet.

ib. ap. Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον. In quod ambiguum eſt, quomodo Patroclus origine Locrus, ex Opunte oriundus, Myrmidonibus accenſeatur. In Rhiani recenſione non legebantur verſus duo (τὸν γὰρ Ῥαιτοῦ οὐκ ἔσαν οἱ ἅμα ἴσοι) verſus puto 14. et 14. Addit Schol. A. ἴσως ἐπεὶ καὶ ἦν Πάτροκλος Μυρμιδόνων. Λοκρὸς γὰρ ἦν ἐξ Ὀπόεντος. At Ariſtarchus verba Homerica ita eſſe accipienda: τὸν κατὰ τὸν ἄριστον Μυρμιδόνων, h. e. *cum, qui poſt Achillem*, Myrmidonum fortiſſimum, *altero loco erat*. Quam contorte!

Perguut Schol. A. ſecundum nonnullos τὸν μετ' Ὀνήτορα. Actor, Menoetii pater, matrimonio habuit Aeginam (Aeaci filiam, qui e Myrmidonibus fuit) ex ea Menoetium, Patrocli patrem, ſuſcepit. Etſi itaque Menoetius Opunte virit, filius tamen Myrmidonibus accenſeri potuit. Succinens Schol. bT. et Moſcop. In Schol. B. Actor legitur ἐν Αἰγίνῃ, πόλει Θεσσαλίας, indocte; nam Oenone eſt antiquum nomen Aeginae inſulae.

Statuerunt alii, poſſe vel propterea Patroclum pro Myrmidone haberi, quia ducebat Myrmidones ſecundo ab Achille loco.

Aliud monitum eſt: Si Achillem mater de his erudierat, cur miſit ille Patroclum? Reſpondent: quia non niſi ſub quentum talia recordamur. Haec ap. Schol. A. At Schol. B. argutatus in voc. Μυρμιδόνων ἄριστον, non ita Achilli detrahi, qui prorſus ita dicendus erat; ſed eſſe omnino unum ex fortiſſimis Myrmidonum. Ἀχαιῶν ὑπὸ Τρώων αὐτὸν ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν Τρώων. Schol. A. Bernh.

12. ἦ μάλα δή, a Plutarcho hunc verſum reprehendi a Martino Var. Lect. III, 22. obſervat. ex Barneſio diſcere licet; quod Erneſti repetit: ubi tamen hoc in Plutarcho occurrat, fruſtra roges. Et auctor Vitae Homeri, vt in Gale Opuſc. Mythol. excuſus eſt, vel περὶ τούτων

Ὁμηρικῆς in ed. Hom. Barnes. inscriptus I. VIII. p. XXXV. qui inter alia rhetorica, etiam figuras in Homero persequitur, in quibus est pleonasmus, cuius exemplum et est hic τὸ γὰρ μάλα, inquit, πλεονάζει, κατὰ συνήθειαν Ἀττικήν. quae sane ab Homero aliena est; qui antiquiora sequitur; nam asseueratio augetur per particulas cumulatas: v. Etymol. in τώ. alias solum ἦ δή, μάλα δή admodum sane. Eustathio est μάλα ὄντως. Schol. br. ἀκριβῶς δὲ τέθνηκεν. Od. Ψ, 149 ἦ μάλα δὴ τόδε ἔγνω πολυμητιδτην βασιλῆα. Turbant quoque Schol. A. B. Mosc. in sensu τοῦ μάλα, supplent: λίαν, μάλιστα, κάτειληφα, ὅτι τέθνηκε. μάλα οἶδα καὶ πέπεισμαι.

13. ὀχέτλιος. Nobis expedita est vocis significatio: miser ille! miseratione dignus! Veteres tamen diligenter enarrant: τάλας ἢ τλήμων ἐνταῦθα — ὁ ἑαυτῷ κακῶν αἴτιος. ὁ τλήμων, in Schol. A. Ad h. v. refero Apionem in Lex. Apollonii: τάλαι. ἀγνώμων. χάλεπός. adde Hesych. Etymol. h. v. Eustath. cf. ad B, 112. et Ω, 33.

ἦτ' ἐτέλεσσεν. Ionicum esse debuit: ἦτε τέλεσσεν. Nil ἦτε atque, sane. quod scriptoribus altae.

14. ἄψ ἐπὶ νῆας ἴμεν. „Est Aristarchea lectio, docente Schol. A. „In nonnullis enim male: νῆας ἐπ' ἄψ ἰέναι." Hoc tamen ipse Venetus exhibet, cum Lips. Cant. Mori. Barocc. Vrat. b. A. fragm. Mosc. vii. Vindob. Vat. Harl. ed. Rom. cum Eustath. Nil refert.

15. ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε. pronuntiatum, credo, ὡς ὁτανθ': Bentl. tamen emendat ὡς ὅγε. cf. Excurs. I ad lib. XVIII.

19. ἦ μὴ ὄφελλε γενέσθαι. ed. Turnebi ἦν μὴ — Est autem ἄγγελίη ipsa res quae nuntiatur.

20. κεῖται Πάτροκλος — Notat Schol. B. „nuntii brevitatem, quam non imitati sunt Tragici, apud quos, qui tristes casus nuntiant, longa oratione uti solent." Addo Eustath. Scilicet, dices, illi alio consilio usi sunt: ut, re ante oculos disserte posita, affectus moueant; at epicus poeta rem ipsam iam antea copiose narrauerat. Hinc brevitas nunc in laude habenda. Notum est iam e Quin-

tollecare velit" Schol. A. Talis dubitatio vtidem in eum virum doctis verbis potuerit, mirabere; nam haud dubia locus erat metui, ne manus *filii* infernas prae dolore insaniens Achilles. Maiorem etiam miratione[m] facit iudicium Schol. B. Mosc. et Eustathii cum Scholio Exc. ed. Cantabr. metuisse Achillem, ne Hector Patrocli caput scindaret. Assequor tamen, quid turbaverit hominum iudicia, scilicet subiectum parum accurate constitutum et male variatum est in verbis: 32 Antilochus, 33 *ὁ δ' ἔσσυτο* Achilles. Nunc *δῖος* pro Achilles? Immo vero Antilochum. 35 *σμερδαλέον δ' ὤμωξεν* iterum Achilles. Iam leniri potest malum, si vs. 33 reliqueris *Ἀχιλλεύς*, quod et Bentleio in mentem venit, vt sit idem subiectum: Antilochus, qui et *δῖος* γάρ. Poterat tum subiungi: *σμερδαλέον δ' ὤμωξεν* Achilles. Sin hoc nolis, delendus est vs. 35 *σμερδαλέον*, vt praecedit sententia sic vs. 33, *Ἀχιλλεὺς δ' ἔσσυτο πυθέσθαι κῆρ, σμερδαλέον δ' ὤμωξεν.* Adumbratus videtur esse versus 34 *δῖος γὰρ μὴ* — ex vs. 176. 177. Bentleium video tum vacuis inclusisse, ne nunc alter sensisse videatur. Idem notat apud Hesych. *εἴδυιεν, ἐφοβεῖτο*, esse emendandum *δείδιεν*.

ἀστυμήλους. Aristarchea, quae Townleii inf. sequitur, *ἀπουρήους*, quod eodem sensu occurrit Od. Φ. 301. ne alterum nec minus vt supr. Δ. 246. Od. K. 440.

36. *ἡμένη ἐν βένθεσσιν* idem versus A. 358.

ἀμφ' Θησὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο. Cant. *ἀμφ', ὡς ἀγέροντο* cum Vindob. *ἀμφαγέροντο.*

39. usque ad 49. cum obelo signatis Bonum Scholion A. docet, „enumerationem Nereidum iam ab Zenodoto iectam fuisse (*προῳδεύσθαι* ait) quippe quae characterem Hesiodeum habeat. Nam Homerus tantum Musas et Nereidas omnino memorare solet, non sigillatim recensere. Didymum quoque, cum omnes enarrare instituisset, in fine addere *ἄλλαι τε.* (Repetunt haec in suis quoque Eustath. p. 1135, 20.) Abesse porro recensum ab Argolica editione monuerat Callistratus. Quod tamen postulatum ait, hoc esse puto: quod haec enumeratione

moeroris ſenſus tollitur, vt adeo ſit non modo otioſa verum etiam aliena. Ceterum haec argumenta tantum ad improbandum faciunt; vt pro ſpuriis habeas, tantum duo illa efficiunt, quod ante Zenodotum non omnes libri et rhapſodi eos verſus habuere, et quod ab Argolica editione aberant, nec cum Homerico more conſpirant. Inclu. ſerat vſſ. 39—49. vncis Bentl. ex Euſtath. ἀθετοῦνται ὑπὸ παλαιῶν. Apparet autem, verſibus inſertis, etiam iuncturam verſuum eſſe mutatam. Reſpicit locum Aelian. H. An. XIV, 28. ſed cum corruptela: Nereo, ait, πεντήκοντα μὲν τεκεῖν θυγατέρας τὴν Ὠκεανοῦ Δωρίδα Ἡσίοδος ᾄδει. μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Ὅμηρος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ Μεγάροις. Monſtrum hoc lectionis non fugit Schneiderum; tollendum illud facile, ſi animaduerteris iſta μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Ὅμηρος eſſe interpoſita e margine; et progredi orationem ſic: πεντήκοντα μὲν τεκεῖν θυγατέρας τὴν Ὠκεανοῦ Δωρίδα, Ἡσίοδος ᾄδει, ἐν τοῖς ἑαυτοῦ μεγάροις. Eſt enim ſollenne hoc antiquis poetis, adiici poſſ parere, naſci, ἐν μεγάροισιν vt Il. A, 418. Ω, 497. Et ipſe Heſiod. Theog. 383. 4 Στὺξ δὲ τέκ' ἐν μεγάροισι.

39. ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε Θάλειά τε Κυμοδόκη τε. Nomina Nereidum formata ſunt eodem modo, quo ap. Heſiod. Θ. 240 ſq. Etyma facile eſt ſigillatim perſequi. Add. Apollod. I, 2, 7. Virgil. Ge. IV, 336. qui doctrinam in nominibus oſtentat. v. ad e. l. cf. Barnes. Sunt autem nomina ex coſmogoniis petita. Vnde et Νημέρτης et Ἀψεύδης reſpiciunt laudes Nerei patris, qui eſt ἀληθὴς et ἀψευδής, quippe inter deos fatidicos habitus. v. Heſiod. Θ. 233—235 tanquam vnus e vetuſtioribus diis, quibus e ſenii notione prudens futuri mens tribui ſolet.

Lipſ cum vno Vindob. ἔνθ' ἄρα ἦν Γλαύκεια, Θάλεια τε.

39. Γλαύκη (non γλαυκή) Ariſtarchus ſcripſit (ἐβάρυνε), idem tamen reliquerat v. 46 Νημερτὴς et Ἀψευδής. de quibus alibi dictum eſſe, ait Schol. A. ſcilicet de canone hoc grammaticorum: Ita et Θόη non Θοή. add. Eu-

ciliano X, p. 49. *Narrare vero quis brauius, quam qui mortem nuntiat Patrocli?*

νέκυας δὲ δὴ ἀμφὶ μάχονται. vulgg. grammaticorum more vna voce ἀμφιμάχονται. Townl. δὲ διαμφιμάχονται.

21. κορυθαίολος Ἕκτωρ ed. Rom. cum al. etiam h. l. κορυθαιόλος. Leguntur vss. 20. 21. ap. Artemidor. IV, 61. p. 237.

22. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα. Plato lib. III de Rep. (p. 388) omnino luctum proscribit. Zoilus autem reprehendebat Achillem, qui communem belli Martem bene nosse poterat, nunc tam indigne ferre casum et tam muliebriter lamentari. Zenodorus (diuerse sic idem inf. ad vs. 356 memoratur περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας. alibi tamen, vt ap. Eustath. idem scribitur Zenodotus; quo tamen nomine plures ac diuersi grammatici latere videntur) eum defendebat; nam eum experiri casum grauissimum, et ex hominum sensu haec esse iudicanda et ex hominum more; laudati vers. Od. Δ, 197 τοῦτό νυ καὶ χέρας οἷον ἐϊζυροῖσι βροτοῖσι κειρόμεθ' ἀμφὶ κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Schol. A.

Dicendum erat: ex antiquiorum hominum more haec esse spectanda: dolore et luctu immodice exaestuare nondum tam indecorum aut muliebre visum; summum autem luctum, in tam graui casu, et pro Achillis ingenio, et ex poetae consilio, recte hic locum habuisse; nam ex Achillis dolore pendet carminis summa, vt accingat ille se ad Patrocli mortem Hectoris caede vlciscendam.

Memorat versum Plutarch. de Ira cohib. p. 455 A. vbi docere vult iram tardius concipi, dolorem et tristitiam, λύπην, repente; neutrum ex rerum et naturae veritate dictum.

23. κόμην ἀπαλέσσαν. Excidit Scholion A. At Schol. B. τὴν ἀποδόσιν φησίν. Apollon. Lex. in κόμης τῆς παθέως. vna cum Hesych. Addit Schol. B. οἱ δὲ τὴν ἐν γυναικεῖον. Dices: cur non simpliciter pulueren

manu intelligimus. Proiecit se in terram, pulverem sibi manu sparsit et capiti inspersit, vicibus patefit Sie. Ita missa Apollon. Lex. ἀνθελόμενος· ἀντὶ τοῦ μελαινόμενος. παρὰ τὸ ἀνθος ἄλφος (scil. ducunum) cogitandum fonte est. de fossa quibus solebant in aestivum cubitali postea, cui assidebat πρὸ γούνατος καὶ κεφαλῆς. Anonymus ἀνθος· ἀνθος καὶ φυλλον. Etsi sic quoque adhuc in Etym. Magn. p. 111, 50. Ambiguum an inscriptum fuerit ἀνθος φυλλον. ἀνθος· ἀνθος καὶ φυλλον. Sch. Pollucis ἀνθος δὲ ἐστι τὸ ἀνθος. hoc est arbusculi. Vidimus ἀνθεμα ἀνθος Helenae Γ, 386. vbi vide Hesych. μέλαν ἀμφίζανε τέφρη. Minime est quod in Hesychii lectione ἀμφίζανε τέφρη ἐπιπέζεται· ἀντὶ τοῦ ἐπιπέφυκε. Nam paulo infra ἐπιπέζεται·

tibicare velit. Schol. A. Talia dubitatio vide in eum virum doctis ventre potuerit, mirabere; nam haud dubie locus erat metui, ne manus *filii* inferrai prae dolore insaniens Achilles. Maiorem etiam miratione facit iudicium Schol. B. Mosa. et Eustathii cum Schol. Exc. ed. Cantabr. metuisse Achillem, ne Hector Patrocli caput scindinderet. Attamen, quid turbarit horum iudicia, facilius subiectum parum accurate constitutum et male variatum est in verbis: 32 Antilochus 33 ὁ δ' ἔσαντο Achilleï. Nunc δείδιε γὰρ Achilles. Immo vero Antilochus. 35 σμερδαλέον δ' ὄμωξεν iterum Achilles. Iam leniri potest malum, si vs. 33 relegeris ἔσαντο; quod ex Bentleio in editiones venit, vt sit idem subiectum: Antilochus, qui et δείδιε γάρ. Poterat tum subiungi: σμερδαλέον δ' ὄμωξεν Achilles. Sin hoc nolis, delendus est vs. 35 σμερδαλέον, et praecedit sententia sic vs. 33, Ἀχιλῆος δ' ἔσαντο μυθήσασθαι κῆρ, σμερδαλέον δ' ὄμωξεν. Adumbratus videtur esse versus 34 δείδιε γὰρ μὴ — ex vss. 176. 177. Bentleium video eum vocis ingessisse, vt nunc aliter sensisse videatur. Idem notat apud Hesych. εἴδησεν, ἐφοβεῖτο, esse emendandum δείδιεν.

ἀπονήμασι. Aristarchea, quae Townleii. inl. sequitur, ἀπονόσφιν. quod eodem sensu occurrit Od. Φ. 301. nec alterum nec minus vt supr. A. 346. Od. K. 44.

36. ἡμένη ἐν βένθεσσιν. idem versus A. 358.

— ἦ θεοὶ ἐξ ἅμα πᾶσαι ἀμφαγέροντο. Cant. ἀμφ' ἀγέροντο ex Vindob. ἀμφαγέροντο.

39. usque ad 49 in obelo signatis Romanus Scholion A. docet, „enumerationem Nereidum iam ab Zenodoto factam fuisse (προδιήρηται sit) quippe quae characterem Hesiodeum habeat. Nam Homerus tantum Musas et Nithyias omnino memorare solet, non singillatim recensere; Didymum quoque, cum omnes enarrare instituisset, in fine addere ἄλλαι τε. (Repererat haec in suis quoque Eustath. p. 1151, 20.) Abelli porro recensum ab Argolica editione monuerat Callistratus. Quod tamen postremum ab hoc esse puto, quod haec enumeratio

moeroris ſenſus tollitur, vt adeo ſit non modo otioſa verum etiam aliena. Ceterum haec argumenta tantum ad improbandum faciunt; vt pro ſpuriis habeas, tantum duo illa efficiunt, quod ante Zenodotum non omnes libri et rhapſodi eos verſus habuere, et quod ab Argolica editione aberant, nec cum Homerico more conſpirant. Inclu. ſerat vſſ. 39—49. vncis Bentl. ex Euſtath. ἀθετοῦνται ὑπὸ παλαιῶν. Apparet autem, verſibus inſertis, etiam iuncturam verſuum eſſe mutatam. Reſpicit locum Aelian. H. An. XIV, 28. ſed cum corruptela: Nereo, ait, πεντήκοντα μὲν τεκεῖν θυγατέρας τὴν Ὠκεανοῦ Δωρίδα Ἡσίοδος ᾄδει. μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Ὅμηρος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ Μεγάροις. Monſtrum hoc lectionis non fugit Schneiderum; tollendum illud facile, ſi animaduerteris iſta μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Ὅμηρος eſſe interpoſita e margine; et progredi orationem ſic: πεντήκοντα μὲν τεκεῖν θυγατέρας τὴν Ὠκεανοῦ Δωρίδα, Ἡσίοδος ᾄδει, ἐν τοῖς ἑαυτοῦ μεγάροις. Eſt enim ſollenne hoc antiquis poetis, adiici poſſ parere, naſci, ἐν μεγάροισιν vt Il. A, 418. Ω, 497. Et ipſe Heſiod. Theog. 383. 4 Στὺξ δὲ τέκ' ἐν μεγάροισι.

39. ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε Θάλειά τε Κυμοδόκη τε. Nomina Nereidum formata ſunt eodem modo, quo ap. Heſiod. Θ. 240 ſq. Etyma facile eſt ſigillatim perſequi. Add. Apollod. I, 2, 7. Virgil. Ge. IV, 336. qui doctrinam in nominibus oſtentat. v. ad e. l. cf. Barnes. Sunt autem nomina ex coſmogoniis petita. Vnde et Νημέρτης et Ἀψεύδης reſpiciunt laudes Nerei patris, qui eſt ἀληθὴς et ἀψευδής, quippe inter deos fatidicos habitus. v. Heſiod. Θ. 233—235 tanquam vnus e vetuſtioribus diis, quibus e ſenii notione prudens futuri mens tribui ſolet.

Lipſ. cum vno Vindob. ἔνθ' ἄρα ἦν Γλαύκεια, Θάλεια τε.

39. Γλαύκη (non γλαυκή) Ariſtarchus ſcripſit (ἐβάρυνε), idem tamen reliquerat v. 46 Νημερτὴς et Ἀψευδής. de quibus alibi dictum eſſe, ait Schol. A. ſcilicet de canone hoc grammaticorum: Ita et Θόη non Θοή. add. Eu-

ſtath. p. 1130, 36. Idem Ariſtarchus Ἀλεία. Scilicet vt eſſet Γλαύκη τε Θ' Ἀλεία τε. At Θάλεια legerat iam Virgil. Aen. V, 826. Pro Κυμοδόκη eſt Κυκοδέμη in Mori.

40. Θόη Θ' Ἀλίη τε βοῶπις. Aſt Schol. A. eſſe Ἀλὴ ſine Θ. Fuit ergo in aliis Θόη Θαλίη τε. vt eſt ap. Heſiod. Θ. 245 Κυμοθόη Σπειώ τε, Θόη, Θαλίη τ' ἐρόεσσα. Sicque legerat Harlei. et emendabat Valk. ad Ammon. p. 165 ſq. Neceſſitatem tamen mutandi non video. Pro Κυμοθόη vſ. 41. iterum Κυμοδόκη Cant.

44. Δεξαμένη τε. Fuit in nonnullis Δεξαμενὴ, (ſcil. ſecundum Canonem ad vſ. 39 memoratum, ne cum participio δεξαμένη confunderetur nomen.) „At obſtat, inquit Schol. A. Δανάη. Κολώνη." Adde quoque vſ. 43 Δωναμένη.

46. Νημέρτης τε καὶ Ἀψευδής. Putes ſcriptum fuiſſe Νημερτίς τε καὶ Ἀψευδίς. Eſt quoque Νήμερτις in Harlei. Apud Heſiod. 262 Νημερτὴς Θ' ἣ ἔχει νόον ἀθανάτοιο.

47. ἔνθα δ' ἔην. Vulgo editum erat ἔνθα δὲ ἦν, corrupto metro. Harlei. Townl. ἐνθάδ' ἔην. At ἔνθα δ' ἔην diſerte Ven. Cant. Vrat. Harl. Vrat. b. d. A. fragm. Moſc. vn. Vindob. Barnes: „γρ. ἔνθα καί."

Ἰένσιρα ab ἶος, μόνος. vnde ἴα, μία.

48. Μαῖρα καὶ Ὠρείθυια ἐϋπλόκαμός τ' Ἀμάθεια. Emendauit Bentl. Ὠρείθυι' ἠϋπλόκαμος. Equidem hiatum feram in caeſura medii verſus. v. Excurſ. de hiatu.

Pro Ἀμάθεια ſcriptum quoque fuit Ἀμάθυια apud Euſtath. Sicque Mori. Harl. Townl. Vrat. b.

49. ἄλλαι Θ' αἵ. Iudicium de hoc verſu v. ad vſ. 39.

50. τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον τλῆτο σπέος. Schol. br. ἀργύφεον, μέγα ἢ λαμπρόν. prius tempore arreptum. At ἀργὸς, ἀργὴς, ἄργυφος, ἀργύφεος, candorem et lucem deſignant, proprie quidem texti candidi, tum omnino de candore. Ω, 621 ὄϊν ἄργυφον dixit, et Od. K, 851 ἄργυφα μῆλα νομεύων. v. Etymol. h. v. vbi et Apollonius dandatur (in Argon. III, 835. add. IV, 1475) et Heſiodus:

ἀργυφέῃ ἐνθήτι. (ex Theog. 573.) Memoratur tamen altera interpretatio per μέγα ibi quoque et in Hesych. vbi v. Not.

52. 53. ὄφρ' εὖ πᾶσαι εἴδετε. Melius ὄφρ' ἐὺ πᾶσαι. ὄφρα εἴδετε pro εἰδῆτε, sic Z, 308. 309. scilicet ὄφρα est donec. proprie. v. Excurs. III ad Δ.

ὅσ' ἐμῷ ἕνι κήδεα θυμῷ. Aristarchus ἐπί. verumque bene. ἔνεισι vel ἔνεστι κήδεα θυμῷ.

κύδεα est sphalma ed. Steph.

54. ὤ μοι δυςαριστοτόκεια. ἐπὶ κακῷ τὸν ἄριστον τεκοῦσα. Certatim illustrarunt Schol. A. B. Mosc. br. Harl. Apollon. Lex. qui addit: οἱ δὲ μεταφράζουσι· δύστηνος ἄριστον τεκοῦσα. Hesych. ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα, ἢ τὸν δι' ἀριστείαν δύστηνον. Etymologus: ὡς ἄν τις εἴποι· ἐπὶ δυχοστασίᾳ (leg. ἐπὶ δυςτυχίᾳ) εὔτεκνον.

Lamenta similia damnat et versum recitat Plato de Rep. III. p. 388 B. et ex eo Maximus Tyr. Diss. XXIV, p. 465. R.

55. ἦ ῥ' ἐπεὶ ἄρ τέκον. „ἄρ vt nostis" Clarke. Ceterum oratio est dolore turbata. Quod cum non assequutus sit Schol. A. iuncturam sollicitat, et interpungit vel post ἠρώων, vel post ἴσας, et ἀνταπόδοσιν facit τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα. At illa est in his: τὸν οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις. Me miseram, quae peperi et educaui et misi filium ad Troiam, nec eum iterum reducem excipiam! Ergo δ' ἀνέδραμεν est, καὶ ἐπεὶ ἐκεῖνος ἀνέδραμεν. et: τὸν μὲν ἐγὼ, dictum: καὶ ἐπεὶ ἐγὼ αὐτὸν ἐπιπροέηκα. Haec omnia maiore cum vi in singulas enuntiationes sunt diremta.

56. ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος. Apollon. Lex. ἔρνεϊ· δενδρῳ θάλλοντι, hemilichio adscripto. Pro Philostrato, quem laudat Barnes. Heroic. 19, f. 2. excitandus erat Theocritus XVIII, 29 de Helena: πιείρα μεγάλη ὥτ' ἀνέδραμε κάσμος ἀρούρᾳ, ἢ κάπῳ πυκάρισσος. Comparatio Ionibus familiaris esse debuit, quandoquidem in vulgarem sermonem abiit ἀναδραμεῖν pro αὐξηθῆναι, quod notatum est iam in Herodoto aliquoties a Porto in Lex. Ionico. Kuster. ad Suid. h. v. Valk. ad Herod. VII, 156. Ad

pulcritudinem transtulit Aelian. V. H. XII, 14. vbi v. Perizon.

57. τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, Φυτεὺ ὣς γουνῷ ἀλωῆς. ξ „quod Thetis, Achille in lucem edito, non discessit a Peleo, vt recentiores aiunt." Hoc idem repetunt Scholia ad vs. 60. cf. Eustath. Obseruatio est saepius a grammaticis iactata. v. sup. ad A, 396. p. 105. cf. inf. 331. 332. De γουνῷ ἀλωῆς v. dicta ad I, 530. Etiam h. l. Schol. A. τῷ γονίμῳ τόπῳ τῆς γῆς. ἢ τῷ ὑψηλοτάτῳ. Idem τὸ γεώλοφον.

58. νηυσὶ κορωνίσι. vid. ad B, 392.

59. Τρωσὶ μαχησόμενον. Bentl. corrigebat μαχεσάμενον. ex hypothesi.

60. αἴκαδε νοστήσαντα. ξ Scholion idem quod appositum erat vs. 57. de Thetide.

61. ὄφρα δέ μοι ζώει. Conuenit locus A, 417 ὧν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος. adde ibid. 352.

ζώῃ Harlei. Vat. et quos viderat Bentl. etiam Townl. praefero ζώει quod seruant reliqui optimi; etiam sic codd. Eustathii.

62. οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα. Occurrit et hic οὐδ' ἔτι et οὐδέτι.

ἰοῦσα. προϊοῦσα, per se otiosum; prisco tamen more adiectum. nil possum iuuare scil. ad auertendas aerumnas. In Vrat. d. et vno Vindob. erat χραισμῆσαι ὄλεθρον, non infelici casu!

63. ἀλλ' εἶμ', ὄφρα ἴδω τε φίλον τέκος. Ita legebatur e Turnebi correctione (forte tamen e codice aliquo petita; nam legit quoque sic cod. Alteri) recepta ab Henr. Stephano; et conuenire videbatur cum ἐντυχούσῃ. Nam antea erat in Flor. Aldd. Rom. ὄφρα ἴδωμαι φίλον, quod habebatur inter exempla correptae diphthongi αι ante consonam vocis sequentis. Ex codd. nullus concinit praeter Vrat. d. et vn. Vindobi. At ἴδωμι codd. constanter: Cam. Mori. Baroce. Harl. Vat. Vrat. A. Lips. Townl. fragm. Mosc. Ven. et Schol. B. ἀντὶ τοῦ, συντύχοιμι. laudato versu Od. I, 229 ὄφρ' αὐτόν τε ἴδωμι

sequitur quidem ἤδομι ἠδ' ἐπακούσω. sed poeta et alibi sic variat, et vterque modus recte iungitur cum ὄφρα. v. Excurs. III ad Il. IV.

Huius loci debebam recordari sup. ad lib. IX. (J) 414. Apparet enim hinc in simili corruptela εἰ δέ κεν οἶκόν' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, legendum esse ἵκωμι φίλην.

64. ὅττι μιν ἵκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα. ἵκετο, imperfectum, nam prior producitur, non bene locum habet; requirebatur aoristus. Verum etiam v. 73. ita. Refero ad grammaticam nondum absolutam.

Aristarchus seruabat tonum in ἀπό. Et Schol. A. monet, se iam alibi docuisse, ἀπὸ etiam pro ἄποθεν recte tonum seruare. Probant ergo ἀπὸ Schol. A. B. laudantur quoque loca pro exemplis N, 696. I, 353. B, 292. Cum in his locis ἀπὸ et ipse retinuerim, nolui h. l. ἄπο admittere. Aliter potest res videri se habere Od. Z, 40 πολλὸν γὰρ ἄπο πλυνοί εἰσι πόληος. etsi nec hic necessitatem video. Variant, quod facile expectes, codices Lipsi. fr. Mosc. edd. praeter Ald. a. et hinc ductae habent ἄπο.

66. περὶ δέ σφιν κῦμα. Lipsi. δέ σφι. vt saepe librarii hoc mutant.

68. ἀκτὴν εἰςανέβαινον ἐπισχερώ. ἐφεξῆς. Quae ad h. v. habent Schol. A. B. vidimus iam ad Λ, 667.

εἰςανέβησαν Ven. magis grammatice quam εἰςανέβαινον. hoc tamen constanter seruant reliqui.

69. Μυρμιδόνων ἔϝρυντο νέες. non est: custodiebantur, a ῥύω, sed in littris eductae erant, vt aliunde constat, ergo ϝειρυντο. v. Excurs. IV. ad Il. A. p. 177.

70. βαρὺ στενάχοντι. sic quoque codd. Ven. fr. Mosc. c. al. Male alii vna voce βαρυστενάχοντι et iterum vs. 78. βαρύστενάχων.

71. λάβε παιδὸς ἑοῖο. dubitaueram, an ἑός, suus, sine digammo scriberetur; sed fuit ϝος, ϝϝος et ϝεϝος. v. Excurs. de digammo. Eustathius: παιδὸς ἑοῖο ἢ μᾶλλον ἑῆος ἤγουν ἠέος, ὅ ἐστιν, ἀγαθοῦ. ὡς ἀπὸ τοῦ ἠὺς, ἠέος, κατὰ μετάθεσιν ἑῆος. ἢ καὶ, ἰδίου. διὸ καὶ διαύνεται παρ' πολ-

λοῖς, ἕῃος. cf. Exc. VII ad lib. I. Erat quoque ἑῆος in Cant. Harl. Vat.

72. καί ῥ' ὀλοφυρομένη. aberat ῥ' a Vrat. d. et porerat abesse. Barnes: „γρ. κἀβ' ὀλοφ." dubito an in vllo codice.

73, τέκνον, τί κλαίεις — versus et hemistichium 74. iam legebantur A, 362. 3.

75. ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὔχεο χεῖρας ἀνασχών. Vbi hoc factum? matre, puta, exorata, Il. A, 393 sq. At Schol. B. „κατὰ τὸ λελῃθός, ἢ ἐπεί φησι· πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο A, 351.

ὦ ἄρα δὴ, Harl. Vat. potest et hoc ferri.

76. πάντας ἐπὶ πρύμνῃσιν ἀλήμεναι υἷας Ἀχαιῶν. Schol. A. monet ἀλῆμεναι, esse pro ἀλῆναι (potius, hoc ex isto factum) vt βήμεναι, pro βῆναι, scil. a βῆμι, ἄλημι, συναθροίζω et συναθροίζομαι. In spiritu variant grammatici et librarii. Etiam Lipsi. ἁλήμεναι. Schol. A. recte tuetur ἄλημι. Antiquius fuit ϝαλῆμι. v. sup. ad E, 823.

77. παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα. ἕ, quod ἀεκήλιος cogit statuere, fuisse ἑκήλιος, ab ἑκών vel ἕκηλος, vt sint ἐφ' ᾧ τις οὐχ οἷόν τε ἡσυχάζειν. Laudantur Ascalonita, Aristarchus, (qui expositi: τὰ ἀναγκάζοντα αὐτοὺς σιωπᾶν ap. Schol. Mosc.) Alexio: et similia habent Schol. br. fr. Mosc. Sch. Excerpta ed. Cantabr, Apollon. Lex. Hesych. Etymol. Eustath. Ceterum sensus est idem qui τῷ ἀεικής, ἀεικέλιος, e quo tamen vix duci potuit.

78, τῷ δὲ βαρυστενάχοντι vulgg. e more grammaticorum, Diuisim βαρὺ στενάχων Vrat. d. v. ad A, 364.

79. τὰ μὲν ἄρ', illa quidem vt dixisti," Clarke.

80. ἀλλὰ τί μοι τῶν ἧδος, aberratur ἧδος, vt in Lips. hoc est quod Suidas monet: ἧδος, ὄφελος. ψιλοῦται, adiecto versu, sed corruptis verbis. Fuit τὸ ϝῆδος. v. ad A, 576 et Excurs. de digamma.

ἐπεὶ φίλος, ὤλεσθ' ἑταῖρος Πάτροκλος. Vrat. A. ἐπεὶ φίλου ὤλεσ' ἑταίρου Πάτροκλον.

81. περὶ πάντων τῖεν ἑταίρων. Alii, vt Lips. τίον. dissensu grammaticorum in his obuio.

82. ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα. ita τὸν est pro ὃν· at Schol. A. interpungit post κεφαλῇ. Scilicet ita maior affectus est, nona exclamatione: τὸν, τοῦτον, ἀπώλεσα!

83. τεύχεα ἀπέδυσε. ἀποδύειν. nunc σκυλεύειν, ἐναρίζειν. ἀρήσας receptum e Romana a Turnebo. Flor. Aldd. ἀρηΐσας perpetua varietate.

85. ὅτε σὲ βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ. possit referri ad vim, qua adacta est Thetis vt nuberet Peleo; sed est simpliciter κατευνάζειν. vt quoque Eustath. accepit.

86. ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι — μένειν. Erat haec vulgata lectio, aeque bona. Nam saepe ὡς ὄφελες vidimus occurrere: quam, quamtopere, debebas! quod Lat. vna voce vtinam. sic Γ, 173. Λ, 315. et al. Hoc tamen loco αἶψ' ὄφελες Venetus, et Schol. A. „Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ συντάξεως τίθησι τὸν στίχον οὕτως ἔχοντα." Locus est lib. III, f. 33. p. 248 vbi αἶψα per se positum esse vult. Est autem idem αἶψα, αἶψα. Additur aliud Scholion: ἄλλως· γράφεται· ὡς ὄφελες.

88. νῦν δ' ἵνα καί σοι πένθος ἐνὶ Φρεσὶ μυρίον εἴη. Nexum in sqq. desiderant veteres quoque; Schol. A. iungit νῦν δὲ — τοῦτον οὐχ ὑποδέξεται ὑποστρέψοντα οἴκαδε. Aut refert ad vs. 85 νῦν δὲ θεοί σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ. Ita magis in proximo esset νῦν δὲ Πηλεὺς ἠγάγετό σε. nunc res contra euenit: vir duxit te mortalis, filium peperisti, quem mox lugebis. Decent affectum abrupte dicta. At ex priore ratione non male haec dicta essent interpunctione mutata: νῦν δ', ἵνα καί σοι πένθος ἐνὶ Φρεσὶ μυρίον ἀῇ παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν (τοῦτον, τὸν παῖδα) οὐχ ὑποδέξεται αὖτις.

πένθος μυρίον erat scribendum e more grammaticorum canone, si semel apponimus accentus; cum Flor. Ald. A. et Romana; aberrauerat Ald. 2. μύριον cum sqq. quod tantum in numerando locum habet, si sunt μύριοι.

89. παιδὸς ἀποφθιμένοιο. Vrat. d. παιδὸς ἀπὸ φθιμένοιο. Ita πένθος cum αἶψ ἀπὸ παιδὸς sunt iungenda. Pot-

est etiam, vt vulgo legitur, tolli interpunctio post εἴη, nam est πένθος παιδός.

τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις. Barocc. et alii αὖθις τὸν δ' οὐχ cod. Ital. ita scribendum erat παιδὸς ἀποφθιμένου. nullo cum fructu. αὖθις et αὖτις etiam h. l.

90. τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις εἴκαδε νοστήσαντα. ξ- „quod et hic Thetis cum Peleo egisse narratur, v. sup. ad vs. 57. νοστήσαντα ἐπεὶ vn. Cod. Ital. indocte ἐπεὶ οὐδ' ἐμέ. Steph. marg. „γρ. οὐδέ μα." sic Vrat. A.

θυμὸς ἀνώγει sic recte Vrat. b. A. Barocc. Mori. et nunc Venetus. Vulgo in aliis erat ἄνωγε, inuito sensu.

91. ζώειν οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι. recte quidem monuere qui apud Eustath. dicerent nullam vim habere τὸ μετεῖναι ἀνδράσι. Verum in Homericis innumera talia vetustatem commendant.

92. αἶκε μὴ Ἕκτωρ πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ἕλέσσῃ. Notat Schol. B. πρῶτος esse pro πρότερος (et hoc pro πρότερον, *prius*.) Notat porro ἀπὸ esse scribendum, non ἄπρ. At scripserant alii ἐμῷ ὕπο δουρί, vt esset ἐμῷ ὕπο. quia, vt ex Schol. A. apparet, δουρὶ τυπείς sufficit. Est tamen vsus hic τοῦ ὑπὸ valde frequens quoties quis patitur quid ab alio; et. haec ipsa verba iam aliquoties erant lecta, E, 653. Λ, 433. M, 250 et ali cur igitur nunc hoc offendit?

93. Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ. ξ- „ὅτι τὰ ἕλωρα οὐ βρώματα, ἀλλ' ἑλκύσματά" et Schol. B. ὑπὲρ ὧν εἵλκυσεν, ἵνα ἀνθελκυσθῇ. Esset ergo ἕλωρ idem ἕλκυσμα raptatio cadaueris abiecti a feris? Sic quoque Etymol. Apollon. Lex. Hesych. cf. ad A, 4. Hoc est ex contexto sensum ariolari: quia est ἀποτίσαι τὸ ἕλωρ non grammatice elicere. Schol. br. simili modo: τιμωρίαν δὲ παράσχῃ ἀξίαν ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναιρέσεως. Atqui ἕλωρ καὶ κύρμα aliquoties iunctum occurrit, vt sit ipsa praeda, ipsum cadauer, vt E, 488 et 684. P, 511. 667. nunquam alio sensu; sic et τὰ ἑλώρια A, 4. Eustath.

comparat: *νῦν μοι τὸν ἀδελφὸν ἀποτίσεις.* pro *τὸν Φόνον τοῦ ἀδελφοῦ.*

Nullus dubito *τὰ ἕλωρα* esse *ἀπὸ τοῦ ἕλωρον* dictum, vt *τὰ θρεπτήρια, θρέπτρα, ἀποτῖσαι*, sic *τὰ ἕλωρα* sint, *τιμήματα, χρήματα*, aut simile quid. soluet mihi *ποινὴν* pro cadauere abiecto, vt a canibus seu feris illud liniaretur.

ἀποτίσει Vrat. d. et vn. Vindob. *Μενοιτιάδαο* vitiose Cant. Eustath. ed. Rom.

94. *τὸν δ' αὖτε προσέειπε.* Schol. A. *ἐν ἄλλῳ· τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα.*

95. *ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις. κατὰ τοῖα, οἷα.* secundum haec quae dicis. prouti loqueris, statuis, qis te facturum esse.

Versum hunc cum seqq. ad 99. recitat Aeschines in Timarch. p. 153. ed. R. et *παραφράζει* locum p. 151. etiam Plato Apol. Socr. p. 28 C. D. Versu 95 vsus est Aristoteles aduersus Callisthenem incante *παῤῥησιάζοντα* ap. Diog. Laert. V, 5 item Diogenes Cynicus ibid. VI, 13.

96. *αὐτίκα γάρ τοι.* Versum cum 98. 99. recitat Cicero ad Att. IX, 5. vbi pietatem suam in Pompeium vult declarare.

97. *τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.* Aeschines in Timarch. l. c. versus hos recitans *τὴν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς* habet, et post *κτεινομένῳ ἐπαμῦναι, ὅ μοι πολὺ φίλτατος ἔσκε.*

98. *αὐτίκα τεθναίην.* Propositum est in Schol. B. fragm. Muscon. *ζήτημα* (haud dubie e Porphyrio) cur Achilles vitam nunc aspernatur, alibi viuere cupit? (scil. in Necyia 488 sq.) Dicendum erat alio consilio aliter sentientem exhiberi Achillem in Odyssea.

οὐκ ἄρ ἔμελλον ἐπαμῦναι. redit ad vim *τοῦ οὐκ ἄδον νάμην.*

Exprimit h. l. Plato in Sympos. p. 179 E. et praeclare eo vtitur Socrates in Apol. Socr. p. 28. C. D. Ea

versu vius narratur Octauianus, cum ad vlciscendam Caesaris mortem Romam rediisset: Appian. Ciu. III, 13.

100. ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. „Aristarchea lectio fuit Ἄρεω vt sit: ἐμοῦ δὲ ἐδέησε, τὸν ἀλεξητῆρα γενέσθαι τοῦ Ἄρεω, καθ' ὃν ἀπώλετο. Ab Ἄρεως, Ἄρεω. vt Πείρεως, Πείρεω. (Il. T, 484:)" Schol. A. memorat eadem Eustath. p. 1133, 10. et Etymol. in Ἄρευς p. 138. Attigit quoque eam lectionem Schol. B. et br. in quibus est, οἱ δὲ Ἄρεος ἀλκτῆρα. Probabatque Ἄρεω Clarke, et Ernesti Druillium in Vanno crit. p. 385 sequutus Ἄρεως vel Ἄρευς legendum censebat pronocando ad vs. 213 αἴ κεν πως σὺν νηυσὶν Ἄρεως ἀλκτῆρες ἵκωνται. Parum tamen accommodatum sensui Achillis et sententiae est: belli vel pugnae depulsorem esse. Dicendum ergo est, esse Ἄρεως dictum pro, *caedis*, quod durum est. Verum statuerunt ita viri docti, quod notionem veram voc. ἀρῆς non in promtu haberent: de qua v. Obss. ad M, 334.

Pergit Schol. A. ἐν δὲ ταῖς εὐκαιροτέροις (in vulgaribus libris) ἀρῆς, τῆς βλάβης. ἐπεὶ καὶ Ἡσίοδος ἀρῆς ἀλκτῆρα, βλάβης καὶ κακώσεως, ἔφη. (Sc. Herc. 29 et 128) Etiam Schol. B. ἀρῆς, τῆς βλάβης, ὡς τὸ· Μέντορ ἄμυνον ἀρήν. Od. X, 208. In eod. Schol. A. inseritur alterum Scholion similia professum, nec dissimilia in Schol. br. et in Schol. B. vt ἀρῆς, βλάβης, sit vt Od. X, 208 Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν. Ad quae diiudicanda cf. sup. ad M, 334 Obss. Etiam Apollon. Lex. ἀρή — ποτὲ δὲ ἡ βλάβη· ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. cf. ibi Toll.

Ἀρῆς ἀλκτήρ potest esse, ὁ κωλυτής, ὁ βοηθός, vt in Schol. A. grammaticus reddit, et esse potest, vltor, vindex, hoc sane probabilius, ex ipsa re; et sunt Patrocli verba ad Hectorem Il. 851—854.

Ἐμεῖο δὲ δῆσεν. Primo varie hoc scribitur: δὲ δῆσεν. δ' ἔδησεν. δ' ἔδησεν. Nec minus varie accipitur. Parmeniscus in Schol. A. τὸ ἔδησεν βαρυτόνως (videtur fuisse τὸ δὲ δῆσεν) ἀποδίδωσιν, οὕτως· ὁ δὲ πόλεμος, τὴν ἐμὴν ἐφαλλόμενος παυοπλίαν (leg. ἀφιλόμενος) ἔδησέ μου τὴν

ἔξοδον, ὥστε με (fragm. Mosc. ὥστ' ἐμὲ, sed desideratur μὴ) γενέσθαι ἀλκτῆρα Πατρόκλου, ὅ ἐστι βοηθόν. „Ita vero legere ille debuit, ἐμεῖο δ' ἔδησεν Ἄρης me illigavit, impediuit, a δέω pro δίδημι. δεσμεύω, ἐμποδίζω, quominus exirem et Patrocli mortem auerterem. Ita vero ἐμεῖο parum conuenit; et contorta est tota oratio. Parmenisci interpretatio legitur quoque in Etymol. l. c. in Ἄρεω. Adde Schol. br. Schol. exc. Et ap. Eustath. ἐμοῦ δὲ δῆσεν Ἄρης, τουτέστιν, ἔδησε καὶ ἐκώλυσε, τὸ, ἀλκτῆρα γενέσθαι, ἤγουν ἀμύντορα, τοῦ Πατρόκλου. Memorantur apud eundem conatus alii veterum, non minus importuni, p. 1133. pr. „Ptolemaeus Ascalonita περιφαὰν τὸ ἔδησέ φασιν" Schol. A. et Schol. br. cum fragm. Mosc. quod non assequor qua ratione fieri possit, an dictum hoc erat de voce ἐμεῖο?

δῆσεν ductum est haud dubie a δέω pro ἐδέησε, potest autem vel sic binis modis accipi: vel, *me indiguit*, vel *me rogauit*; et sunt omnino cognati inter se et ad idem redeuntes significatus. Priore modo est; ei defui, non adfui ad opem ferendam; itaque nil superest, quam vt amicum caesum vlciscar, vt ap. Platon. l. c. est, in Symposio, βοηθήσας ἐραστῇ Πατρόκλῳ καὶ τιμωρήσας. Sic accipere debuit Apollon. Lex. ἔδησεν, ἐνδεὴς ἐγένετο; ἐμεῖο δ' ἔδησεν ἀρῆς. Ita indiguit me opitulante, me succurrentem ei non habuit, cum succurrere ei periclitanti debuissem. Schol. laudat Od. A, 253. 4. adde sup. 77. Convenit Porphyr. Qu. Hom. 18. postquam reliqua commemorauerat: ἐμεῖο δ' ἔδησεν, οὐκ ἔστι τὸ, ἔδησεν ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ, οὐδ' Ἄρης πόλεμος νῦν ἢ θεός. ἀλλὰ τὸ μὲν ἔδησε κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἐδέησε. περισπαστέον δὲ τὸ ἀρῆς ἵν' ᾖ βλάβης. ὡς τὸ Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν. ἐμοῦ γὰρ ἐδέησε καὶ χρείαν ἔσχε, τῆς βλάβης βοηθὸν ἔχειν. Eadem quaestio inserta est cod. Voss. Altero modo est, moriens me rogauit, vt vindex eius et vltor fierem. Et haec ratio videtur esse facillima et simplicissima; prior tamen ex ipsa re defenditur, nam qui τηλόθι πάτρης occumbit, haud dubie opus habuerat aliquo qui succurre-

ret, et necem auerteret. Sic in aliis locis similibus; Ω, 488. 489. Od. P, 537 sq.

Bentlei. ingeniose quidem conl. ἐφθιτ', ἔρις δέ μ' ἔδησεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι contentio cum Agamemnone cohibuit me.

ἐμοῖο Barocc. vitiose vt saepe al. ἐμεῖο δ' ἔδησεν etiam Cant. Vrat. A. et Apollon. Lex. ἔδησεν. ἄρης Vrat. d.

101. νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαί γε. Quaeritur de apodosi. Iungi ea cum vs. 114 νῦν δὲ εἶμι ὄφρα volunt Schol. A. B. Interpositae sic sunt sententiae aliae, vt is mente per affectum turbata. Alii subiiciunt νῦν δὲ — ὡς ἔρις. cf. Eustath. Durum et hoc censebat Ernesti et conficiebat: νῦν δ' ἔτι οὔ. in quo et vis nulla τοῦ ἔτι est, et hiatus infertur. Tales omissiones apodoseos post ἐπεὶ iam aliunde meminisse licet, vt sup. N, 68 Alex. ἐπεί et in Odyssea saepius, quod videre licet vel in Dammio. Explere licet sententiam non vno modo; Pope: nunc autem, quid vita iuuare potest? vel: nunc autem mori non recuso: fere sic Koeppen, vt νῦν αὐτίκα τεθναίην revocetur.

δ' inter νῦν et ἐπεὶ deerat edd. praeter Romanam, e qua restituit H. Steph.

103. οἱ δὴ πολέες δάμεν Ἕκτορι δίῳ. ξ- „quod Ἕκτορι pro ὑφ' Ἕκτορος dictum" Sch. A.

οἱ δὲ vitium puto, non lectio, ed. Ald. 2.

104. ἀλλ' ἦμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. Apud Eustath. p. 1133, l. 28 est ἔχθος, puto sphalma esse. Eam Od. T, 379 ἀλήτην, — ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης. Abiit hoc in vsum aliorum. repetit Plato Apol. Socr. p. 28 D. Versum recitat Plutarch. de Tranquill. pr. p. 465 F. vbi illustratur comparato altero loco Il. A, 488—492.

105. τοῖος ἐὼν οἷος οὔ τις. Aiunt Schol. A. B Harl. ἀλαζονικὸν esse hoc; veterum tamen hunc morem esse. Quam aliena haec a re! laudat se, vt tanto grauius se obiurget.

Cetérum hic quin vſ. ſequ. redolent male ſedulam rhapſodi operam in dilatanda enuntiatione: aliena enim ſunt a loquentis affectu et conſilio. Plutarchus tamen de Tranquill. p. 471 F. excitat verſus, et commendat, quod laudi ſuae mox ipſe aliquid detraxerit Achilles vſ. 106. Hoc eſt ſapere!

107. ὡς ἔριδ' ἐκ τε θεῶν — Aliena ſunt quae afferunt Schol. A. dum contra Heraclitum disputant, (qui longe alio ſenſu per Ἔριν ortam rerum naturam eſſe aiebat) quod ille reprehendiſſe haec Homeri narratur. Attingunt haec eadem Ariſtot. Ethic. Eudem. VII, 1. et Plutarch. de Iſ. et Oſ. p. 370 D.

ἔκ τε θεῶν vt eiecta ſit Olympo, quemadmodum Ate. inf. T, 126 ſq. Ita vero praeceps delata eſt inter homines; melius feciſſent dii, ſi ad inferos eam relegaſſent.

In capite verſus ὡς eſſe θαυμαστικὸν pronuntiatur in Heſychio h. v. Atqui eſt h. l. optantis, precantis; pro vtinam?

108. καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε. Monent Schol A. ex his Platonem triplicem animam petiiſſe: repetit quoque hoc et ſuperiora Euſtathius. Faciebant hi homines, quod alii, qui ea, quae ſenſus communis facile cuique ſuppeditat, e libris tamen Iudaicis repetere malunt.

Ceterum maturius iam Agamemnon iracundiam damnauerat, I, 117 ſq. paullo poſt T, 56 ſq. ſtultitiam ſuam incuſabant vterque. Vides hominum morem! Interea parua haec ſapientia parta erat aliquot millium caedibus.

ὅς τ' ἐφέηκεν. Schol. B. ἀντὶ τοῦ· ἐν ἐφέσει ποιεῖ γενέσθαι τοῦ χαλεπῦναι, εἰς χαλεπότητα ἀχθῆναι. Atqui eſt ſimpliciter ἀνῆκε, παρώξυνε, παρώρμησε. incitare, ſolet ad ſuccenſendum; facit, vt excandeſcant homines: vt Schol. br. Euſtath. Idem orationis color eſt Od. ξ, 464 de vino: οἶνος ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀείσαι. „γρ. πολύφρονά τε" Clarke.

Vterque vſ. 108. 109 recitantur a Platone in Philebo p. 47 E. loco ab interpolatione liberato a Fiſchero.

et vna cum vs. 110 a Galeno de Hippocr. et Plat. plac. III, 2. vbi male editur χαλεπήνας.

109. ὅς τε, πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο, ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται. Ipsa interpunctione declaraui, fungenda esse ὅς τε ἀέξεται, interpositis πολὺ γλυκίων scil. ὤν.

ὅς γε in his verss. scribitur ap. Galen. l. c. III, 2. III 7 et IV, 1. At ap. Aristot. l. c. est ὥς τε μέλιτος καταλειβομένοιο. non est, puto, quod in fauces destillatur, vt Eustath. accipit, nec quod ex cauo arboris trunco destillat, sed simpliciter mel liquidum.

Aristot. Rhet. I, 11 καὶ τὸ ὀργίζεσθαι ἡδύ, ὥσπερ καὶ Ὅμηρος ἐποίησε περὶ τοῦ θυμοῦ· ὅς τε πολὺ φ. adde II, 2. dulcedo est ex vltionis, quam sibi proposuit, cogitatione. adde Plat. l. c.

110. ἀέξεται ἠΰτε καπνός. pro igni dictum esse volunt Schol. A. B. Eustath. Iam enim esse ζέσιν τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος δι' ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως. Hanc definitionem primum dedisse Homerum. Pro πῦρ autem καπνός, vt in illis: ὡς δ' ὅτε καπνὸς — inf. 207. " Merae, puto, argutiae. Nam et fumus, explicando sa per aerem, increscit. cf. loc. Apollonii Arg. 139 sqq. Ceterum super ira, θυμὸς est, longa habetur disputatio, e philosophicis libellis petita, in Schol. B. etiam pluribus aliis onerata in Schol. Mosc. quam et alibi legi memini.

111. ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσε potest esse ὡς et ὅς.

112. ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι versus iam lectus sup. II, 60 vbi v. Obss. et iterum T, 65. Copiose Schol. A. B. declarant, λύπην nunc esse mollimentum irae, quae iam resedit. Addit A. „πρώτως δὲ Ὅμηρος τὸν θυμὸν ἀπὸ (ὑπὸ) λογισμοῦ σβεννύμενον ἐδογμάτισεν. Nimis magnifice!

115. πῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι. ἐμφαντικὸν hoc esse ait Schol. B. οἷον, πρόθυμος ὑποστήσομαι.

VII. 115. 116. iterantur inf. X, 365. E.

116. τελέσαι φάτ' ἀ. Barocc. Mori. Vrat. A. καὶ ἀ.

117. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα. ξ „quod Homerus ignorauit Herculem deum factum.“ Addit alius in eodem Schol. A. non hoc inde sequi; nam etiam deus factus fatum haud effugisse videri debere. Vide quoque sunt hoc loco ad delendum locum Od. Λ, 601 — 603 εἴθολον, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι etc. Iis vtique, qui de auctore vtriusque carminis quaerunt, idonea hinc oritur disputandi materies.

Κῆρα, quam alibi Μοῖραν vocat, mortem fatalem declarare, vel ex h. l. manifestum fit; excipit mox voc. Μοῖρα. cf. loc. class. Z, 488 Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι etc. 3

βίη Ἡρακλείη est ap. Lucian. Philop. 14. vbi excitantur vss. 117. 8. 9.

119. Μοῖρα δάμασσε. μοῖρ' ἐδάμασσε Eustath. Barocc. Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. A. fragm. Mosc. Venetus. Vindob. tam parum curarunt Ionicam formam in poeta, quem Ionicum esse pronuntiarunt. Ad notionem autem Homericam fati notabilis est hic quoque locus: Iunonis ira Herculem perdidit, et perdere potuit, quia hoc fatale erat Herculi, vt Iunonis iram nulla alia vis verteret.

120. ἐς καὶ ἐγὼν, sc. deberi ἐγὼν grammaticis iam alibi dixi. fuit ἐγώ.

121. κείσομ' ἐπεί κε θάνω. Reddunt κεῖσθαι per ἄφαντον καὶ ἄπρακτον εἶναι in inferis, Schol. A. B. Exc. Eustath. Atqui, quoties de mortuis vsurpatur, κεῖσθαι est sepultum esse, tum omnino mortuum esse. Putabam itaque contemtum, mortis ita reddi: sepeliar, ero inter mortuos, si mortuus fuero: quid tum?

122. καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων. Non aliae esse possunt βαθύκολποι, quam βαθύζωνοι γυναῖκες supp. I, 590 vbi v. Obss. De amictu accipio, cuius sinus amplus circa pectus tumet. Quod aiunt de mulieribus Troianis tantum dictum occurrere, mirum non est; hic enim tantum occurrit voc. inf. 339 et Ω, 2159 et potius pro voce generaliore de matronis habendum. Spectat autem grammaticorum obseruatio ad lectionem

Zenodoteam Il. B, 484 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες βαθύκολπα. cf. Schol. exc. et Eustath. inf. ad vs. 339.

123. ἀμφοτέρῃσιν χερσί in Italicis et fragm. Mosc. erat ἀμφοτέρῃσι χ. recte vtique et antique; modo hoc per totum carmen seruatum esset aut seruari posset! semel autem vno loco quorsum mutemus?

124. ἀδινὸν στεναχῆσαι ἐφείην. debebam reuocare στεναχῆσθαι ex edd. ante Steph. excepta Romana, e qua Stephanus adsciuit στοναχῆσαι. Verum hoc idem iam facere debueram H, (VII) 95. Vbique variat haec lectio; grammatice tamen probanda est altera: στένω. στενάχω. στεναχέω. στεναχίζω, στενάζω. Serius ex στοναχή, inualuit στοναχέω et sic [illegible]ro quod et h. l. in libris regnat.

ἀδινὸν crebrum et continuum exprimit: vt inf. aliquoties ἀδινὸν γοόωσα. ἀδινὸν γόον. v. inf. ad 316. X, 430 et al.

ἐφείην. ἐφείην ἄν, ἐφήσω στοναχῆσαί τινα. efficiam vt multae Troianae mulieres lamenta faciant. In capite: δάκρυ' ὀμορξαμένην Harl. Vat. fragm. Mosc. δάκρυ ὀμορ.

125. γνοῖεν δ' ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι. „quod δηρὸν dixit; atqui per XV tantum dies ab exercitu Achiuorum se seiunxerat, comprehensis hoc numero XII diebus, quibus dii ad Aethiopes profecti erant; tres alii dies consumti praeliis. At cupido pugnandi et impatientia facere potuit, vt breue tempus longum esse videretur" Sch. A. Similia Sch. B. et repetit Eustath. Non male computata esse tempora, apparet. v. Excurs. I ad h. l. Scilicet inciderat iurgium inter Agamemnonem et Achillem postridie discessus deorum in Aethiopiam, vnde XII die erant rediturі. Ergo die XI (qui erat XXI Iliadis) Thetis ad Iouem se contulerat; nocte Somnium fraudulentum obuenit Agamemnoni, die XII se pugna, dies XIII induciarum, XIV sepulturae mortuorum, et vallum ductum XV pugna victi Achiui; nocte speculatum ierunt Vlysses et Diomedes. XVI alacem pugnam, qua Patrochus cadit. Sunt ita dies quidem tres, quibus pugnatum est; enimvero dies XXVI erat, ex quo Achilles

Achiuos ſuas res, ſibi habere iuſſerat, dies ſextus ab exorato ab Thetide Ioue.

γνοίη codd. Ital. ὡς δηρὸν δὴ vn. Vindob. τεταύμην. Cant. Harl. Vrat. d. A. quod et ipſum locum tueri poſſit. Bentl. aduocat inf. 248. Υ, 43. vbi etiam hoc tempus occurrit ἐπέπαυτο.

127. τὸν δ' ἀπαμειβόμενος Vrat. A. pro τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα.

128. Nugatoria fuit ζήτησις, cur non auertat Achillem mater a pugnae conſilio, in Sch. A. in quibus porro, ταῦτα ἐτήτυμον, videri ſoloece dicta; niſi ſit pro aduerbio ἐτήτυμον. *haec vere a te dicta ſunt.* Similia Euſtath. at ταῦτα vbique legitur, legebatur quoque in edd. ante H. Stephanum, qui audacter τοῦτο intulerat; recte eiectum a Wolfio.

130. ξ— quod ἔντεα ἔχονται pro ἔχεται.

131. χάλκεα per κεχαλκευμένα exponunt *fabricata;* nam etiam auro et argento fuere ornata, Sch. B. et A. ad 128 laudatur quoque Od. Γ, 443 vbi χαλκεὺς de aurifice dictum. Agitur nunc de armis amiſſis quae tamen et ipſa Ἡφαιστότευκτα fuere! Π, 867. κορυθαίολος et hic variat, etiam in edd.

133. δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι. ἀπαγλαΐεσθαι Lipſ. φόβος a pr. m. pro φόνος vn. Vindob.

134. καταδύσεο μῶλον Ἄρηος. quod alibi δῦναι, καταδῦναι ὅμιλον, μάχην.

136. ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι. ξ— „νεῦμαι h. e. νέομαι pro νεύσομαι — ἀντὶ ἐλεύσομαι. πορεύσομαι.“ Sch. A. B. et Suidas. ἠῶθι Lipſ. et vn. Vindob.

138. πάλιν τράπεθ' υἱὸς ἑοῖο. „ἐν ἄλλῳ· ἕης“ Schol. A ſicque Vrat. d. ἕης Harl. Vat. πάλιν τράπεθ' υἱὸς. ἀνετρέπετο ἀπὸ υἱοῦ, ἀνιεῖσα. de his monitum Exc. VII ad Lib. A. p. 186.

140. δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον. (ξ—) „quod Hellespontum dixit εὐρέα.“ de quo iam dictum ſup. ad P, 432 et H, 86.

140. 141. excitat Pauſan. III, 21: p. 265 vt hinc declaret, quem Gytheatae, Laconicae, colant, ἅλιον γέροντα, eſſe Nereum. Legitur ibi θαλάσσης εὐρέα πόντου. Heſiod. Theog. 234 progenuit Pontus Nereum πρεσβύτατον παίδων, αὐτὰρ καλέουσι γέροντα.

142. καί οἱ πάντ' ἀγορεύσατ'· ἐγὼ δ' — Legerat ἀγορεῦσαι Zenodotus; ex Homerico more.

143. αἴ κ' ἐθέλῃσιν — Ineptiunt Sch. A. et B. in αἴ κ' ἐθ. quaſi dubitantis ſit. Sexcenties in Homero pro ἵνα ponitur: αἴ κε θελήσει Vrat. b. d. αἴ κε θέλῃσιν duo Vindob. male contra vſum Homericum.

147. ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι. ἐνείκαι Cant. Lipſ. Vat. Townl. Vrat. d. fr. Moſc. vn. Vindob. ἐνείκῃ Barocc. Harl. Vrat. b. vn. Vindob. perpetua varietate poſt ὄφρα· quod modo 63 vidimus: v. Exc. III ad Lib. IV.

148. τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον. ξ— (deb. ξ—) „contra Zenodotum interpolantem (μεταγράφοντα) ῥίμφ' ἐὰ γοῦνα φέρει. non illam pedes ferunt, ſed ipſa fert pedes" Sch. A. v. ad Z, 511.

„ἄρ' vt iam dictum eſt" v. 146. Clarke.

Aberant 149. 150. 151 a fr. Moſc. ſuſpicabar, ex incuria librarii, ex voce Ἀχαιοὶ in fine iterata. At deſunt iidem quoque verſus in vno Vindob. et ſenſus ſine his vſſ. ſibi conſtabat: αὐτὰρ Ἀχαιοὶ ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν θεράποντ' Ἀχιλῆος.

150. νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. ἱκέσθην. Vrat. d. indocte.

151. οὐδέ κε Πάτροκλον. „Putabat lector iam in ſalvo eſſe Patroclum; nunc nouus metus; ſcilicet, vt, re in ſummum discrimen adducta, Achilles in conſpectum prodeat." Sch. B. non male.

152. ἐρύσαντο νέκυν θεράποντ' Ἀχιλῆος. Miro lapſu vn. Vindob. ἐρύσαντο ἄνακτα Σ. A.

153. αὖτις γὰρ δὴ τόνγε. Townl. τόνδε.

154. *Φλογὶ εἴκελος ἀλκήν.* ἴκελος etiam h. l. male codd. in his Venetus, et edd. quas emendauit Barnes ex vno Cant.

155. *τρὶς μέν μιν μετόπισθε ποδῶν — ξ.* „quod Zenodotus ita ſcripſerat: (h. e. ediderat)

Ἕκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, συὶ εἴκελος ἀλκήν,
ὅς μιν τρὶς μετόπισθε ποδῶν λάβε, καὶ μέγ' ἀΰτει,
ἑλκέμεναι μεμαώς, κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει
πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι ταμὼν ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.

(Sequi debuit *τρὶς δὲ δύ'* A. Sunt eadem quae mox in Iridis dictis repetuntur 175. nec male ex Homerico more; damnantur tamen, cenſeo, Zenodoti invidia; etſi is non interpolaſſe, ſed variam lectionem ex rhapſodis in ſuis libris habuiſſe videri debebat.) Pergunt Sch. A. „Male; non enim *ἁλίζεσθαι* nunc voluit; hoc antea facere voluerat. (vbi? P, 125. 6.) mox vero a Glauco obiurgatus, (P, 140 ſq.) propter Sarpedonem ſpoliatum, potiri voluit corpore Patrocli, vt Sarpedonis corpus redimeret. (ibid. 156 ſq. atqui hoc iam ſubductum erat Π, 666 ſq. ſed fuiſſe erratum a grammaticis in eo, vidimus ſup. ad P, 130.) Quod ſi mox Iris ita loquitur: putanda eſt non vera diciſſe, ſed Achillem excandefacere voluiſſe." Argutiae!

157. *τρὶς δὲ δύ' Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν.* Erat *δύ' Αἴαντε* ex cod. Lipſ. Erneſtio probatum, quem ſequebatur Wolf. recte et hoc legeretur, niſi conſtans codd. conſenſus eſſet in *Αἴαντες*, quod et edd. exhibebant. Eſt porro *τρὶς δὲ δὴ Αἴαντες* in codd. Mori. Harlei. Bentl. emendabat *τρὶς δέ μιν* mollius vtique, ſed ſine codice et ſine neceſſitate.

ἐπειμένοι ἀλκήν iam vidimus A, 149. et mox vſ. 158 *ἀλλ' ἐπιοιθώς*, etiam ſaepe; v. E, 299.

160. *στάσκε μέγα ἰάχων.* ξ. „quod Zenodotus ſcripſit *μέγα ἴαχεν*. At, inquit Schol. A. quorſum *triſtatus*? Animo adhortatur Troianos, vt corpus Patrocli abstrahant." Bene haec; relinqueretur quoque in ea lectione hiatus.

μέγα ἴαχεν Lipſ. vt fere peccatur alibi.

161. 162. ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔ τι λέοντ' αἴθωνα δύνανται τοιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι. „ἀπὸ σώματος. Schol. br. ἀπό τινος ζώου. fera caesa. θηρός. νεκροῦ γάρ, φασι, μὴ ἅπτεσθαι λέοντα.“ Haec iam vidimus Obss. ad Γ, 23. comparatio quoque frequentata M, 298 sq. Υ, 164 sq. alibi leo cedit: Λ, 547 sq. Leo αἴθων *fulvus*. nec aliter interpretandus. v. ad K, 23.

162. μέγα πεινάοντα δίεσθαι. ξ „quod δίεσθαι, (pro διῶξαι) vt τίθεσθαι, a φίημι, vnde et δίεσαν, Σ. 584. add. Ψ, 475. non enim, ait Schol. A. (cui similia habet Schol. Harl,) audiendi, qui δ' abundare volunt et scribunt δ' ἰέσθαι.“ cf. Schol. ad P, 110 ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται.

163. δύω Αἴαντε κορυστά. Lipsi. κορυσταί. sicque duo Vindob.

164. τὸν μὲν ἐδύναντο — ἀπὸ νεκροῦ ἀμύνεσθαι. Townl. ἀμύνεσθαι. hoc melius legitur inf. Υ, 201. et 431. 432.

165. εἴρυσσέν τε. εἴρυσε Cant. Townl. ignorata prosodia.

167. Iris ἄγγελος ἦλθε — θωρήσσεσθαι. h. ἀγγέλλουσα. At θωρήσσεσθαι proprie dictum esse nequit; nam arma Achillem non habere, ipsa Iris mox fatetur vs. 199. Est ergo simpliciter accingere se, prodire in pugnam; aut potius, in conspectum pugnantium. Recte Schol. Mosc. τὸ ὁρμῆσαι πρὸς τὸν πόλεμον. πῶς γὰρ εἶχεν ὁπλίσασθῆναι;

168. κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν. Vrat. d. πάντων τε θεῶν. κρύβδα Διός. quaesiuere grammatici ap. Schol. B. cur Iris *clam Ioue aliisque diis*, a Iunone missa fuerit ad Achillem? audierat tamen ipsa Iuno, Iouem nolle Patrocli corpus male mulcari: sup. P, 270 sq. „At, inquit, norat illa quoque Iouem constituisse, vt vsque ad noctem superior pugna esset Hector; hoc illam velle interuertere, Achille, vt prodeat, per Iridem excitato.“ Alia nugatur Eustathius p. 1136, 30. Dices simplicius: Producendus erat Achilles in medium, vt sisteretur impetus

Hectoris et Troianorum corpus Patrocli, ne caſtris, quibus iam appropinquatum erat, inferretur, prohibentium. Cum ipſe arma non haberet, vix audere poterat Achilles prodire in pugnam nudus, niſi confirmatus iuſſu numinis; accommodatiſſimum autem numen Iunonis, deae Achiuis ſtudioſae. Cum diuerſa eſſe deorum ſtudia bene dea nouſſet, machinata illa hoc eſt clandeſtino conſilio.

171. Πατρόκλῳ ἐπάμυνον. „Ariſtarchus Πατρόκλου. vt ſis περὶ Πατρόκλου', vt Π, 522 ὁ δ' οὐδ' οὗ παιδὸς ἀμύνει.“ Schol. A. v. Obſſ. ad e. l. Nunc tamen Ariſtarchum ratio fefellit; ἐπάμυνον caſum tertium poſtulat propter ἐπί. ſicque vbique Homerus, vt Z, 361; Θ, 414 et al.

172. οὕ εἵνεκα Φύλακος αἰνὴ ἔστηκε πρὸ νεῶν. ἔστηκε eſt pro γίνεται. cum durationis notatione.

173. οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνειῶτος. Vat. cum Harleſ. ἀμυνέμεναι. quod conuenire putes cum ἐρύσσασθαι. Enimuero alterum hoc pendet ab ἐπιθύουσι. „Varietas conſtructionis Homeri conſuetudini aptior:“ ait Erneſti; recte, modo recte iunxeris: οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν, οἱ μὲν ἀμυνόμενοι, — οἱ δὲ ἐπιθύουσιν (ὥστε) ἐρύσσασθαι.

νέκυος πέρι. poterat quoque locum habere περὶ ante adiunctum τεθνειῶτος.

τεθνειῶτος. etiam h. l. Venetus, qui alias per η ſcribit; vt et h. l. Cant. Townl. vn. Vindob. τεθνηῶτος, quod Ariſtarcheum eſt. Nos ſequi ει iam monitum eſt ad Z, 71.

174. οἱ δὲ ἐρύσσασθαι προτὶ Ἴλιον ἠμάθοεσσαν. ſic „quia Zenodotus legerat προτὶ Ἴλιον αἰπὺ θέλοντες. (hoc male, quia Homericum vbique eſt ἐθέλω) tum, quia ille ἑλκέμεναι vsque ad πῆξαι tranſtulerat: ſupra poſt vſ. 155. At, inquit, Iris nunc haec de ſuo addidit, καὶ αὐδήσασα κατὰ τὸ δεύτερον λέγει Ἴλιον. Nam praeceſſerat iam ſimile exemplum O, 71 Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν. vbi etiam τὸ Ἴλιον pro ἡ Ἴλιος. at et ille locus erat profectus ab interpolatore; ex noſtro autem loco apparet rhapſodorum eam fuiſſe, non grammatici.

ἐρύσσασθαι sibilo duplicato recte Barnes ex Cantabr. sicque iam edd. ante H. Stephanum; qui codicum sollenne vitium ἐρύσσασθαι ex ed. Rom. intulerat.

οἱ δὲ ἐρύσσασθαι. Barnes emendabat οἱ δ' ἂν ἐρ. infeliciter. Cant. οἵ δέ γ' ἐρ. Male; nam pronuntiatum fuit οἱ δὲ ϝερυσσασθαι. Granius est quod ἐρύσσασθαι est in Ven. et Schol. A.

Pro περὶ in aliis est ποτί.

175. Τρῶες ἐπιθύουσι. Apollon. Lex. h. v. ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι. Et Hesych. ἐπιθύω. ὥρμημαι. vt saepe ἰθύω. Variata autem est structura; nam sequi debebat οἱ μὲν ἀμυνόμενοι, οἱ δὲ ἐπιθύοντες ἐρύσσασθαι.

176. ἑλκόμενοι μέμονε. Bentl. malebat μέμαεν ex vs. 156. At et illud bene; v. c. E, 48a καὶ μέμον' αὐτὸς ἐνὶ μαχήσασθαι.

κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἄνωγε." sicque Lipf. Harl. Mori. Cant. Vat. Vrat. d. ad de Eustath. e quo appositum, vt alia, in marg. H. Stephani.

κεφαλὴν δέ γε Cant. Harl.

De hoc Iridis mendacio nuntii multa disputarunt grammatici. v. sup. ad vs. 155. Saltem dicendum erat: Iridem aut suspicari id, quod sollenne factu erat, aut, vt deam, hoc nolle potuisse, quod Hector animo versaret.

178. ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι πεῖσε· σέβας δέ σε θυμὸν ἀέσθω. Mosc. fragm. μηδέ τι. Harlei. μηκέτι, cum Apollon. Lex. in ἄνα. μηδ' ἔτι πεῖσε μὴ ἐργὸς διατέλει. Schol. br. vt aliquoties de Achille, v. c. H, 230. Lipf. a pr. m. σέβας δέ τε. σέβας. E pluribus apud Hesych. et Eustath. huc spectat notatio: αἰδώς. v. ad Z, 167 vbi est σεβίζεσθαι, αἰδεῖσθαι.

179. Τρωῇσι κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι. μέλπηθρον, vt sup. N, 233.

180. σοὶ λώβη, αἴ κεν τι νέκυς ᾑσχυμένος ἔλθῃ. Primo σοὶ λώβην, vt iungantur cum antecedentibus coni. Bentlei. scite haud dubie. λώβη h. l. est αἶσχος. Eu-

ſiath. ἔλθῃ per ἀπέλθῃ reddit; at eſt pro εἴῃ. Legebatur ἠσχυμμένος, non modo in edd. ſed etiam in optimis codd. Townl. Moſc. Ven. at Codd. ab Tho. Bentleio collati, in quibus Vat. et Lipſ. ap. Erneſtium ἠσχυμένος, quod Wolf. ſequutus eſt, et recte. Nam υ per ſe producitur: vt ſup. vſ. 24 χαρίεν δ' ἤσχυνε πρόσωπον.

ἔλθοι ed. Rom. perpetua varietas poſt αἴ κε.

181. τὴν δ' ἠμείβετ', τὸν δ' ſphalma Ald. 2.

182. τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκε; „Ita τίς γάρ σε. Aliter Ariſtarchi editio τίς τ' ἄρ σε. (quod et in Cantabr. et edd. ante Stephanum lectum; qui γὰρ intulit) At, inquit Schol. A. annon melior lectio altera, cum ſollenne ſit Homero, exordiri a γάρ?" Recte quidem; cur tamen hoc non alibi animaduerſum, vbi vel eadem erat varietas, vel legebatur τ' ἄρ, cum γὰρ opportunius eſſet: vt paullo poſt vſ. 188 πῶς τ' ἄρ' ἴω; ſup. Λ, 837 πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; Od. Γ, 22 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ ἴω; πῶς τ' ἄρ προσπτύξομαι αὐτόν; priore loco πῶς γὰρ deſidero, nec tamen aliter quam πῶς τ' ἄρ legitur etiam in edd. Cic. ad Att. IX, 8. Verum ductus ſimilitudo in ταρ et γαρ rem vbique facit dubiam. τὰρ vidimus iam ad A, 65.

Pro ἄγγελον eſt vitium Turnebi ἄγγελος.

185. οὐδ' εἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος· vltimam vocem vidimus Δ, 166 et al. alte ſedens. At οὐδ' οἶδε, ſi Homericus verſus eſt, ſcribendum eſt οὐ ϝοιδε. Bentleius, quod mirer, varie tentat: οὐδϝοιδε, vel οὐδὲ ϝίδε, vel οὐ ϝοιδε. ab hoc haud diſcedam. At duo vſſ. 185. 6 ſerius inſerti eſſe videntur ex ſup. 168.

186. Ὄλυμπόν τ' ἀγάσιφρον. ξ „quod Olympum, vt montem, appellat ἀγάσιφρον." v. Excurſ. VIII ad A, 494.

188. πῶς τ' ἄρ ἴω μετὰ μῶλον; „et quomodo igitur?" Clark. Erneſti autem monet, hoc loco vſum eſſe Ciceronem ad Atticum, in dubitatione de partibus belli Caeſariani, iret ne ad Pompeium nec ne. Si in animo habuit locum Epp. IX, 8. verſus ibi eſt ex Odyſſ. Γ, 22. At enim pro πῶς τ' ἄρ. quis non expectet πῶς γὰρ;

quod ſollenne eſt. vt A, 123 πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί; K, 61 πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι; ſaltem putes δὲ locum ſibi poſcere, πῶς δ' ἄρ' ἴρῃ. vt πῶς δὲ alibi: πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας; Φ, 481.

ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι. ſc. Troiani: vt ſolent animo commoti tanquam praeſentes videre et appellare abſentes. Notauit Koeppen. cf. Virg. Aen. II, 733 *nate, propinquant!* „γρ. τεύχεα κεῖνοι." Barnes.

191. στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά. ξ „ὅτι κατὰ διαίρεσιν ἀντὶ τοῦ διωρίζετο" Schol. A. Interpono καὶ, ἀντὶ τοῦ διωρίζετο. Sunt duo diuerſa, quae notantur. Alterum hoc, διωρίζετο, eſt interpretatio τῶ στεῦτο, et reſpicit Od. Δ, 583 στεῦτο δὲ διψάων. de quo iam vidimus ad B, 597. Alterum, κατὰ διαίρεσιν, ſpectat ad Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν. ſcripſerant alii παροισέμεν; vt eſt in Veneto, Townl. Vrat. A. Et Schol. A. (Scholion etiam in cod. Moſc. legitur) ait Apollonium ſic ſcribere. „Ariſtarchus autem ſcripſerat, vt nos ſcribimus, Ἡφαίστοιο πάρ' per diaereſin et anaſtrophen." ἐτείσθη δὲ ἡ παράδοσις Ἀριστάρχῳ. additur in eo Scholio. Adde Schol. br. ſicque fragm. Moſc. et alii.

192. ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω. Erat οὔ θην, vel οὐ θήν in edd. excepta editione Romana, e qua Stephanus receperat οὔ τευ, quod iterum eiecit Barnes auctoribus cod. Cant. et Schol. br. atque vn. Vindob. Sane οὐ θήν aut potius οὔ θην aliquoties vidimus, B, 276. K, 104. Ξ, 480. v. Obſſ. ad O, 288. Heſych. οὐ θήν. οὐ μήν, οὐ διὰ παντός. At optimi codd. Moſc. Townl. Lipſ. Ven. tuentur lectionem Rom. ed. quae et Euſtathii eſt, eoque alludunt alii. Ven. B. ἀλλ' οὐδ' οὐδέ τευ. Vrat. A. et d. ἀλλ' οὐδ' εὖ οἶδα. Vitium ortum ex mala diuiſione ἀλλ' οὐθ' οὐ- quae eſt quoque in vno Vindob. ἄλλου δ' οὐθεν οἶδα μὴ ἐκ alius Vindob. Schol. br. ἄλλου δὲ οὐδενὸς οἶδα reddant.

Quaeritur, ζητεῖται, cur non Patrocli arma relicta ſumſerit Achilles? Multa arguantur Schol. A. B. br. Moſc.

Eustath. Respondebo simpliciter: esse hoc extra fabulam positum: vt Aristoteles solet distinguere in lib. de poetica.

194. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ' ἔλπομ'. Interpolatum interposito ὄγ' ignorato digammo; cum esset: ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ϝελπομ'. Notat quoque Bentl.

ἔλπομ' in medio, est pro, puto, νομίζω. At Schol. exc. et alii ap. Eustath. male iungunt αὐτὸς ὄγ' ἔλπομαι ἐνὶ πρώτοισιν Eustath. p. 1137, 26 ἐνὶ Τρώεσσιν. ἢ μάλα, ἐνὶ πρώτοισιν. Est tamen ἐνὶ Τρώεσσιν etiam in Townl. Mosc. Ven. etsi Schol. A. interpretatur alterum.

ὁμιλεῖ Vrat. b.

197. ὃ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχοντα. — sed Scholion excidit.

ἴδμεν recepit Turneb. ex ed. Rom. Antea erat ἴομεν. Prius tuentur codd.

ὅτι κλυτὰ erat in edd. ὅ τοι margo Stephani ex Eustath. receptum a Barnes. electum a Clarkio, rursus commendauit Ernesti, ex Lips. eumque secutus est Wolfius, recte: accedunt codd. Vat. Vrat. A. Townl. Ven. vn. Vindob. Vnum est, quod suspicionem facere potest, ὅτι esse forte mutatum, quia vltimae aliquis cauere volebat productae, cum non videret et tono et ante κλυτὰ satis esse prospectum. Est tamen quoque ἀλλά τοι ἔντεα καὶ λὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται vs. 130.

198. ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰών. „Apud Zenodotum et Aristophanem αὐτός. h. e. αὐτὸς, χωρὶς ὅπλων. et est elegans, nec insicita lectio.“ Schol. A. nec male. sic quoque Lips. et vn. Vindob. Nec tamen deterius αὔτως. οὕτως, ὡς ἔχεις.

199. ἐποδόσαντες. geminatio litterae grammaticis debetur. olim erat ὑποδύσαντες, geminato delta pronuntiando.

200. 201. Τρῶες ἀνωτέρω ἐσάωσι. manifesta interpolatio ad supplendam sententiam otioso additamento; ex Π, 42. 43. vbi v. de his vss. Aliter Ernesti ratiocinatur: „vterque versus supra Λ, 800. 801. et Π, 42. 43. bis occurrit: itaque vtrumque et diu ab Homero esse crediderim.“

201. ὀλίγη δέ τ' ἀϋπνευσις πολέμοιο. Versus, mihi iam supra damnatus, aberat a Cant. Vat. Townl. fragm. Mosc. In Harlei. ἀνάπαυσις. vt sup. l. l.

203. ἀμφὶ δ' Ἀθήνη. Vrat. d. αὐτὰρ Ἀθήνη.

204. αἰγίδα θυσσανόεσσαν vidimus primo loco E, 738. Duplex σ in posteriore versu debetur Barnesio hio quoque.

205. ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ. κεφαλὴν edd. ante Stephanum; excepta ed. Rom. e qua ille recepit κεφαλῇ, quod codd. habent.

206. ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖς φλόγα παμφανόωσαν. Ride acumen grammaticum in Schol. B. „πῶς δέ, φασιν, οὐκ ἐκαίετο; καὶ γὰρ οἱ θεοὶ αὐτοὶ τρωτοί. (nec tamen deos combustos quisquam memoravit!) ῥητέον δὲ, ὅτι φαντασία ἦν.“

207. ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν. ἐξ ἔστεος αἰθέρ' ἵκηται. Sch. A. „Dionysius Thrax ait Aristarchum, hac scriptura vsum, postea mutasse: „ὡς δ' ὅτε πῦρ ἐπὶ πόντον ἀπροφατὲς αἰθέρ' ἵκηται“ ita commode ignem igni Achillis respondere.“ Meminit quoque Eustathius. Vtinam adiectum esset, fuerintne haec lectio an emendatio: Nam verborum ordine male instituto comparationem non bene procedere videbant, *flammae* cum *fumo*: δαῖς φλόγα — ὡς ὅτε καπνὸς — Itaque, vt ex adiecto alio Scholio (quod et in Sch. br. habetur; add. Sch. B, 211,) apparet, distinxerunt veteres signum aliud interdiu fumo, aliud noctu flamma datum; atqui comparationis rationem meliorem hinc vix eruas; tum ipsa natura ita fert, vt eiusdem ignis interdiu fumus tantum cernatur, noctu flamma in fumo: πῦρ νυκτὶ αἰθόμενον ap. Pindar. Ol. I pr. vt in ipsis Aetnae et Vesuuii incendiis notatur; sic ap. ipsum Pindar. P. I, 42. Alii apud Sch. B. καπνὸν pro πῦρ dictum esse volunt, tanquam effectum pro causa. Sic quoque esse κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας (B, 399.) et sup. 110 καπνὸς sic pro igni accipiebatur. Aristarchus tandem, vt apparet, ad emendationem processit, satis temere. Scilicet male comparatio, vt dixi, quaesita est in

illis: ὡς δ' ὅτε καπνὸς — ἵηται. Atqui potius ad illa referenda est, ὡς — ἅμα ἠελίῳ καταδύντι πυρσοί τε φλεγέθουσιν. Reliqua ad amplificationem spectant. *Vt noctu ignes ardentes et splendor exsurgit inter fumum in auras sublatum, ex vrbe obsessa, in insula aliqua.* Hoc postremum adiectum ad loca refer, in quibus poeta vixit.

Manifestum fit ex his et seqq. non de incendio oppidi agi, sed de signo militari, igni in loco edito incenso, qui noctu in medio fumo flammam emicantem edit; cum flamma hac nocturna fit comparatio. Ineptae Eustathii rationes per totum locum sequentem non sunt admittendae.

208. τὴν δῆῖοι ἀμφὶ μάχονται et ἀμφιμάχονται scribitur.

209. οἵτε πανημέριοι στυγερῷ κρίνωνται Ἄρηϊ. οἵτε grammatica ratione vix alii esse possunt quam δῆῖοι, *obsidentes*. atqui hoc non conuenit; etsi iunxeris οἵτε ἄστεος ἐκ σφετέρου (ἐλθόντες aut simile quid). Debent *obsessi* esse, qui signum edunt vt socii succurrant laborantibus; puto ergo fuisse „οἱ δὲ" *altera ex parte illi*, qui obsessi sunt, *pugnant fortiter interdiu, noctu autem dant signum ignibus accensis*. pugnant autem oppidani partim de muris, partim vrbem egressi manus conserendo et insidias locando: vt inf. 513 factum narratur. Vtroque modo accipi potest eos κρίνεσθαι Ἄρηϊ ἄστεος ἐκ σφετέρου.

στυγερῷ κρίνωνται Ἄρηϊ. Notat Schol. A. „esse pro ὑπὸ στυγεροῦ Ἄρεος." Primo nescio, cur nunc demum hoc enucleet grammaticus, cum iam lectum sit, B, 385 ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ. tum petita loquendi forma e iudiciis nihil aliud notat quam *diiudicare causam ἐν μάχῃ*, h. e. *pugnare*. (Argutantur grammatici: v. Eustath. ad h. l.).

κρίνωνται Vrat. d. et Vat. vt ad ὅτε καπνὸς ἵηται iungatur, quod fit doctius, quam in vulgg. κρίνονται. Accedunt fragm. Mosc. vn. Vindob. et Venetus.

210. ἄστεος ἐκ ὑφετέρου. Zenodotus ἄστυ πρὸ ὑφετέρου. Sch. A. nec quicquam additur. Atqui attendendum erat huic lectioni tanto magis quoniam altera difficultatem habebat; vt ad 209 diximus. Nunc οἵ τε, οἱ δήιοι, pugnant *ad vrbem* eorum, scil. oppidanorum: Ita vero prodit se interpolator vbi indocto voc. ὑφέτερος. esset enim: ex vrbe eorum: αὐτῶν, ἐκείνων. cum ἄστυ πρὸ σφέτερον esset, suam ipsorum.

211. πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι. signa e speculis data ignibus accensis. Scribebat Alcalonita ἐπητρίμοι, quod refellit Sch. A. et Eustath. Est ἐπήτριμος, vt νόημος. σπόριμος." accentu puta. Per η constanter in libris scribitur, h. l. et inf. 552 et T, 226. alibi variat et ἐπίτριμος occurrit scilicet ab etymi, quod solus Eustath. tradidit, studio, cum modo ab ἧτριον, *filum*, στήμων, modo a τρία vt sit pro πολλὰ dictum, τρίμος, ducitur: v. Eustath. ad h. l. et ad T, 226. et ex eo Thesaur. Steph. Damm.; Sch. B. ad T, 226. Intpp. ad Hesych. et ad Suid. Toup. To. III, p. 271. In sensu vocis sibi omnes constant, συνεχεῖς, πυκνοί, συχνοί, ἐπάλληλοι Sch. br. Hesych. Etymol. qui nil praeterea addidit. Add. Apollon. Arg. I, 30. IV, 937. c. Schol. Iam πυρσοί, Sch. B, οἱ ἐκ Φρυγανώδους ὕλης ἀναπτόμενοι ἀλλεπάλληλοι. communi nomine Φανοί, vnde πανοί v. c. Eurip. Ion. pr.

211. ὑψόσε δ' αὐγὴ. Vat. ὑψόθι.

212. γίγνεται. variat cum γίνεται, hic quoque, vt alibi; nulla cum certa ratione.

213. Ἄρεως ἀλκτῆρες. Aristarchus Ἄρεα. Sch. A. et Eustath. de qua forma v. Etymol. h. v. ἄρεος agnoscunt Sch. br. Lipsi. Vrat. b. sicque est constanter editum, vsque ad H. Stephanum, qui ἄρεος reposuit, haud dubie ex Eustath. qui habet ἐκ παλαιῶν ἀντιγράφων. Sicque Barocc. fragm. Mosc. Venetus. ἄρηος Vrat. A. inscite. Porro, quod mireris, hic nusquam, quod vel maxime expectabam, ἀρῆς legitur, cum tamen sit simillimus locus ceteris, quos supra vidimus ad 100. et M, 334.

215. στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος. putes debuisse eum vociferari ab alto, ἐπὶ τείχει. Non tamen hoc poetae placuit; sed ille de vallo descendit ad fossam: ἰὼν ἀπὸ τείχεος ἐπὶ τάφρον. Appropinquarant autem Troiani iam fossae. Itaque inf. 228 vociferatur Achilles ὑπὲρ τάφρου. Poterat quidem duplici modo iungi; vel, στῆ ἐπὶ τάφρον, παρὰ τάφρον, adstitit fossae, ἰὼν ἀπὸ τείχεος, vel στῆ, ἰὼν ἐπὶ τάφρον ἀπὸ τείχεος. hoc recte, ex vsu: Od. K, 97 ἔστην δὲ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών. Et saepe sic στῆ ἰών. vt Δ, 496 στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών. H, 46 στῆ δὲ παρ' Ἕκτορ' ἰών. Ζ, 375 ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών et sic plura. Inf. Υ, 49 αὖτε δ' Ἀθήνη στᾶσ' ὁτὲ μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν, τείχεος ἐκτός. Erat enim interuallum inter vallum et fossam Θ, 213 ὅσσον ἀπὸ πύργου τάφρος ἀπείργει. vbi cf. Obss. Turbas olim in his feceram; vt in Lecheual. Troade p. 272.

οὔτ' ἐς Ἀχαιοὺς μίσγετο. Ald. a. ἐπ' Ἀχαιούς. et Eustath. ἐπ' Ἀχαιοὺς· ἢ ἐς Ἀχαιούς. Dictum hoc pro ἐμίσγετο τοῖς Ἀχαιοῖς.

216. πυκινὴν ὠτίζετ' ἐφετμήν. „γρ. ἐπιτίζετ'" Barnes.

218. ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν. Harlei. Τρωσὶν ἄν. Sed est ἐνῶρσε, ἐνέβαλε.

219. ὣς δ' ὅτ' ἀριζήλη Φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ. (ξ) „quod Homerus nouit σάλπιγγα, idemque norat, heroes tuba vsos haud esse" Schol. A. B. saltem non in bello, puta. Res nunc vulgata: v. Schol. ad Eurip. Phoen. 1386. Schol. Lycophr. 250. Quod Apollod. III, 13, 8 narrat, Vlyssem, tuba vsum, e latebris eduxisse Achillem, apud Lycomedem in insula Scyro sub muliebri habitu latitantem, docet, eum ex Tragicis hoc petiisse, e quibus in artificum opera hoc idem migrauit.

ἀριζήλη Φωνὴ, clangor acutissimus. Apollon. Lex. ἀριζήλη. οἷον ἀρίζηλος. (leg. ἀριζήλη. ἀρίζηλος, οἷον ἀρίδηλος) μεγάλως ἐκδηλος. Hesych. ἀριζήλη. θαυμαστὴ ἄγαν. ἐκδηλοτάτη. de voc. v. ad B, 318.

ὅτε τ' ἴαχε. τ' est seriorum: etiam ap. Apollon. Lex. in σάλπιγξ. et Schol. Lycophr. ad vs. 253. Antiquitus

fuit ὅτε βαχέ. notauit iam Bentl. adscriptis locis N, 244. X, 271. ὅτι Lipſ.

220. ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὑπὸ Θυμοραϊστέων. Schol. B. obſeruat: aut ὑπὸ otioſe poſitum abundare, aut ſupplenda eſſe ὅτε ἀριζήλη Φωνὴ ὑπὸ δηΐων." Quin datur tertium: ὅτε σάλπιγξ ἴαχεν ὑπὸ δηΐων, tuba cecinit ab hoſtili exercitu.

περιπλομένων. Harlei. περὶ πλομένων, eodem fere errore, quo Schol. Apollonii Arg. III, 1149 a πλόος vocem ducit. Sunt hoſtes δήϊοι περιπελόμενοι ἄστυ, ſ. πελόμενοι περὶ ἄστυ, κυκλοῦντες τὸ ἄστυ. vt et redditur vox ab Euſtath et Schol. περιπολεῖν. κυκλοῦν.

Θυμοραϊστῆς θάνατος lectus iam N, 544. et quod hic habemus, Π, 591.

222. οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο. (ξ) „Zenodotus ὅπα χαλκείην legit, ἀμέτρως." hoc verum non eſt, contra metrum id factum eſſe, nam ita binis ſyllabis pronuntiandum eſſet, vt ſaepe in ea voce et in ſimilibus fieri videmus. Pergit ille: Zenodotum ignoraſſe figuram: κλυτὸς Ἱπποδάμεια. (B, 742 vbi v. Obſſ.) et θρεμὸς ἄϋτμή. (vbi hoc in Homero occurrat, non reperio: an locum Hymni in Merc. 110 in animo habuit?) ἠδὺς ἀϋτμὴ occurrit Od. M, 369.

ὡς οὖν ἄϊον. breui prima, ἄϊον. at ſup. O, 252 ἐπεὶ Φίλον ἄϊον ἦτορ. Barnes itaque: „γρ. οἱ δ' ὡς ἄϊον οὖν ὅπα" temere inertem verſum ſubſtituendo. Immo vero inuerſe, natura breuis eſt ſyllaba prima ἄϊ ὠ, quomodo produci disputatum eſt ſup. Obſſ. ad O, 252 et in Excurſu I ad lib. P. in Obſſ. prosod.

Aberat vſ. 222 a Barocc. et a Townl. Melius poteramus carere verſu 221 ὣς τότ' ἀ.

223. ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι. Barocc. καλλίτριχας ἵππους perperam.

224. ἆψ ὄχεα τρόπεον. Schol. A. εἰς τοὐπίσω τὰ ἅρματα ἔτρεπον. Schol. br. περιέστρεφον.

τρόπαον, τρώπεον, ſunt ludibria Euſtathii et Barneſii.

225. ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον. Breuitatis et celeritatis virtutem in h. l. commendat Dionys. Hal. de compos. s. 15 vbi legebatur male, cum vno Vindob. ἡνίοχον ἔκπλήγον.

227. τὸ δὲ δαΐε Vrat. d. fragm. Mosc. Ven. Ἰαχῶς vulg. τὸ δ' ἔβαιε.

228. Fuit et hic μεγα βιαχε. vt supra monitum Σ, 29.

229. τρὶς δὲ κυκήθησαν repossui, quod Ionismus postulabat succurrentibus Lips. Cant. Vrat. d. A. vulgg. τρὶς δ' ἐκυκήθησαν.

Τρῶες πλειτοί τ' ἐπίκουροι. Barocc. πλητοί τ' sollenni varietate, h. l. forte admittenda.

230. ἔνθα δὲ καὶ τότ' ὄλοντο δυώδεκα Φῶτες ἄριστοι ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσι. Ε — „quia Zenodotus scripserat: ἔνθα δὲ καὶ τοῦρος ὄλοντο δυώδεκα πάντες ἄριστοι οἷσιν ἐνὶ βελέεσσι. „Sed versus non sunt Homerici nec compositione, (hoc non assequor) nec recte οἷσιν pro τοῖς ἀλλήλων." Ita Sch. A. quis tamen οἷσι cogit ita accipere? quid ni sit *suis ipsorum?* Praestat tamen, extrema saltem parte, altera lectio, si modo recte eam interpreteris: *periere suis obtriti curribus et transfixis hastis suis*, in turba conserta fugientium. ἀμφὶ pro ἐν. διά. nam, si ἀμφὶ esset παρὰ vel περὶ, circa, non exiret bona sententia. Melius quoque ὀχέεσσι, quam quod notatur: ἐν ἄλλῳ· ἀμφὶ σφοῖς ξιφέεσσι καὶ ἔγχεσιν, ex emendatione forte, vt ἀμφὶ magis conueniret. Vulgatam habebat quoque Eustath. In vno Vindob. et Vrat. d. pro ἔγχεσιν erat ἔντεσιν. Ceterum fuere apud Schol. A. quibus haec hyperbole displiceret tanquam incredibilis et immodica. Respondet grammaticus: tantam fuisse trepidationem ex aegidis terrore et flamma ardente, vt ipsi se mutuo obtererent. At illud ridiculum est, quod cum Eustath. et Schr. Exc. Schol. B. subiicit: haud liquere, ad singulasne vociferationes duodeni interierint, an omnino, post tertiam duodecim? quaestio non magis fructuosa quam ista de caesis a Patroclo ter nouenis Troianis Π, 785.

231. ἀμφὶ δὲ σφοῖς Barocc. male. καὶ ἔντεσιν Vrat. d. et vn. Vindob. vt modo dixi, felici lapsu. „γρ. ἀμφὶ σφοῖς." Barnes de suo. male.

235. ἐπεὶ εἴσιδε Bentl. reponebat ἔσιδε. de hoc v. Excurs. de Digammo. Fuit, suspicor, ἐπειη ϝίδε. quo et ipsum Bentleium pronum esse alio loco video.

236. κείμενον ἐν Φέρτρῳ. ξ (ξ) „quod semel h. l. Φέρτρον pro Φορεῖον." Sch. A. B. In edd. legebatur Φέρετρον, excepta Romana, in qua, vt et in Sch. br., Φέρτρῳ diserte legitur; hocque firmatur per codd. (vt Cant. Harlei. Townl. Vrat. b. d. Mosc. fr. etiam per Venetos et Schol.) vnde video iam in nona ed. Wolf. esse correctum. addé Apollon. Lex. h. v. Suid. etsi is Φέρετρον quoque notauit. Hesych. Eustath. (Barnes parum diligenter de his agit) Φερέτρῳ est in Etymol. „τῇ τῶν νεκρῶν κλίνῃ. παρὰ τὸ Φέρειν. κείμενον ἐν Φερέτρῳ. Ἰσαῖος." Suspicor Homericum hemistichium e margine irrepsisse, et vocem fuisse lectam in Isaei orationibus. Nisi statuere malis corruptam esse vocem ex addito ἐξιδεῖν.

237. τόν ϝα. „quem scilicet. quem, vt supra dictum est." Clarke.

238. ἐς πόλεμον, οὐδ' ἀνῆις. „γρ. ἐς πόλεμονδ', οὐδ." commentum Barnesii.

239. 240. ξ ἐν ἄλλῳ Ἡλίου μὲν ἕπεσθαι — ἀπειπεῖν, quare ἄκοντα, *invitum*, solem occidere dixerit. Crates nodum soluebat, quia, quod perperam statuebat, sol est Apollo, isque fauebat Troianis; voluisse ideo morari diutius iis vincentibus. Contra Iuno contrarium cepit, et Apollinem Oceanum subire coegit: Agathocles alio modo argutatus erat, ex physica imposita soli necessitate, vt occidat. (Tribuit hoc Crateti Eustathius.) At Sch. A. quia Iuno a Ioue audierat, Troianos *per totum* diem pugna fore superiores: sup. P, 455 itaque noctem maturius supervenire iussit.

Obscurata haec sunt ignoratione prisci sermonis. Volebat posta narrare: solito citius noctem supervenisse; et quidem, quandoquidem, ex epico more, dei alicuius

interuentu res insolita erat efficienda, opera Iunonis, quae actis huius diei finem facere volebat, ne Achiuis fuga in castra illapsis, Troiani quicquam in castra Achivorum molirentur. Itaque illa diem praecipitasse dicitur: vt contra in Israelitarum gratiam Iehoua diem dictus est produxisse vltra solitum. Iam autem, quae fiunt, praeter morem et opinionem, fieri videntur, ac dicuntur praeter voluntatem, ab inuitis; itaque h. l. Sol dicitur inuitus descendisse sub horizontem, quum citius, quam alias, ex naturali more, aduesperascret. Ceterum, vulgari quoque loquendi more dicimus, die aliquo noctem maturius esse obortam. Proprie dixerat eadem poeta Θ, 485 ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος Ἠελίοιο, ἕλκον Νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. Τρωσὶν μέν ῥ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς ἀστυφίη, τρίλλιστος, ἐπήλυθε Νὺξ ἐρεβεννή. vbi et hoc simile nostro loco, quod Troiani concionem sub dio habent.

ἠελίοῦ δ' ἀκάμαντα, indefessum cursu, notarunt certatim grammatici: ipse Apollon. Lex. Hesych. etsi corrupte, Etymol. Schol. br. Ad rotundam terrae formam, et τὴν περίδρομον ἀνάγκην solis refert Heraclides Alleg. 44. nimis subtiliter: cum satis sit, motus diurnus perpetuus. Ita amnem Spercheum vidimus ἀκάμαντα Π, 176. Et Eustath. p. 1155, 28 laudat ex antiquo poeta Oceanum pariter sic dictum: πάντη δ' ἀκαμάτου φέρεται ῥόος Ὠκεανοῖο. Idem l. 8 p. 30 obseruat, superfuisse diei partem, cum tamen tam multae et magnae res hoc vno die gestae essent. De hoc v. Excurs. II. ad Σ.

240. πέμψεν — πέσθαι. Harlei. Ven. πέμπεν.

242. ὁμοίου πολέμοιο. πτολέμοιο perperam edd. praeter Rom. e qua emendauit H. Stephanus. Cum syllabae penultimae in ὁμοίου nulla sit ratio idonea: Bentl. em. ὁμοιόφι πτολέμοιο. v. sup. ad I, 440. De vi vocis v. ad Δ, 315.

243. Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν. Vrat. A. δ' αὖ ἑτέρωθεν. ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης χωρήσαντες. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο."

244. ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. Schol. A. ἀντὶ τοῦ, ὑπέλυσαν τῶν ἁρμάτων. πῶς οὖν οὐκ ἀναστρέφεται; ὅτι συνείληπται. „si recte intelligo, vult dicere: cur non scribitur ὕφ'? quomodo tamen responderi possit, ὅτι συνείληπται, non video, immo vero, si ἔλυσαν ὕφ' iunxeris, συλλαμβάνεται praepositio cum verbo. Sed iungenda esse videntur ista: πῶς οὖν οὐκ ἀναστρέφεται, ὅτι συνείληπται;

245. ἐφ' ἁμαρτὴν ἀγέροντο, πάρος — εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνηθροίζοντο. Fuit ζήτησις, vt ex Schol. Ven. apparet, quorsum poeta eos in concionem conuocet? Responderunt, velle poetam, variandae orationis caussa, a pugna rem ad sermones habendos abducere: Alii, et hi haud dubie melius, terrore et pauore adductos Troianos sponte in concionem coiisse et duces ad dicendum vt surgerent coegisse. In fragm. Mosc. hoc ζήτημα aberraverat ad T, 45.

247. πάντας γὰρ ἔχε τρόμος. ἢ „quod Zenodotus φόβος scripserat; ignorans, φρίβον esse fugam, apud Homerum“ Schol. A.

ἕλε τρόμος Vrat. b. d. A.

248. οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς ἐξεφάνη· ἠρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ'. Laborat Schol. A. in verborum iunctura; immemor Homerici moris, quo adiectum hoc est paullo liberius pro, ἠρὸν πεπαυμένος, vel ὃς ἐπέπαυτο.

ἐπέπαυτ' Ald. 1. et ipsa ed. Rom. vnde repetiit Turnebus Henr. Stephano sequente. Etecit Barnes et repetiit ἀπέπαυτ', quod Flor. Ald. 2. suppeditabant. Iterum rediit Clarke ad ἐπέπαυτ', quod auctoritatem habet codicum quos noui omnium, et hoc ipse amplexus sum; nam et simplex verbum locum habet, et vsum, vt sup. 125 ὅτι ἠρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι. (De ἐπέπαυτο non debebat cogitari.) Etsi ceteroqui ἀπέπαυτο per se etiam bene se haberet; nam sic saepe: Θ, 473 οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἕκτωρ. Π, 721 τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; et sic alia. Eadem est varietas inf. T, 46. et T, 43 vbi versus hic repetitur.

249. τοῖσι δὲ Πουλυδάμας. Barnes τοισίδε vt vbique solet.

250. ὁ γὰρ οἷος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω. Ad nostrum sentiendi modum futura sunt ante nos, praeterita tempora, quae abierunt, pone nos. At veteres contrario modo accipiunt: Schol. B. πρόσω, τὸ παρελθόν. et ὀπίσω τὸ μέλλον vt sup. A, 345. illam esse πρόνοιαν, hanc ἐγχείρησιν. Etiam Schol. br. εἰς τὸ παρῳχηκὸς καὶ τὸ μέλλον. Eadem, obscurius tamen, affert Eustath. mox tamen idem: τὰ πρόσω, τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν, καὶ ἐνεστῶτα reddit, praesentia.

251. ἦ ὁ' ἐν νυκτὶ γένοντο. Fuit ζήτησις ad h. l. ap. Schol. A. et Eustath. p. 1148. l. 5. quomodo hora eadem nasci potuerint tam dissimiles ingeniis. Heraclitus hoc ad astrologiae scientiam in Homero retulerat: Ἡράκλειτος ἐντεῦθεν ἀστρολόγον φησὶ τὸν Ὅμηρον, ἐν οἷς φησι μοῖραν δ', οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. (sup. Z, 488. 489.) Vix putes hinc magnam astrologiae scientiam eluceſcere: verum hoc voluit philosophus, Homerum haud omnino ignarum fuisse doctrinae de themate genethliaco, quia hoc tanquam memorabile aliquid memorat, quod eadem hora nati dissimiles fuerunt.

253. ὅς σφιν ἀϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. Schol. A. ait, observandum esse hoc (τοῦτο σημειωτέον) πρὸς τό· ὁ δὲ ᾗ πάσειαν ἀνασχὼν etc. Ξ, 500. quorsum hoc spectet, videbis ad e. l. Obss. vbi similis pleonasmus occurrit. At illud mirere, quod, cum hic vel sus iam decies lectas fuerit Latine, Al. 43. 253. B, 178 et al. nunc demum ista observatiuncula allinitur!

ὅς σφιν scribitur h. l. vt alibi.

254. ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι, ἀμφιφράζεσθαι vel φράζεσθαι ἀμφί, est περισκοπεῖσθαι τῇ διανοίᾳ, μάλα περισσῶς βουλεύεσθαι. Schol. A. et B. qui addit: δεῖ γὰρ πρῶτον τὸν σύμβουλον (scil. τὸν σύμβουλον) δεῖξαι, ὅτι περὶ μεγάλων ἐστὶν ἡ βουλή.

Locus hic non uno modo potest interpungi, et iunctura haud vna fieri. Vt vulgo interpungitur, ante

μὴ μίμνειν vs. 255 copula deficit contra vsum Homericum. Possint sententiae singulae constitui plures; possis quoque interpungere et iungere: ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι (κέλομαι γὰρ ἔγωγε ἄστυ δὲ νῦν ἰέναι) μὴ μίμνειν Ἠῶ δῖαν. Equidem retineo vulgatam: γὰρ enim in κέλομαι γὰρ designat exordium orationis. Potest tamen μὴ μίμνειν pro imperatiuo haberi: ne hic ante castra diei ortum manete.

255. μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν. „Spondeum in pede quinto longinquam aurorae expectationem optime depingere" (voluit dicere, declarare) contendebat Clarke. Contra Ernesti: „At hic, inquit, nulla expectatio longinqua locum habet." Dictum haudquaquam! nam hic idem versus alibi occurrit, vbi nulla prorsus erat expectatio diei exorituri: v. c. Od. I, 151 ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν. qui versus repetitur M, 7. Tum Il, 368 νηΐ θοῇ πλείοντες ἐμείνομεν ἠῶ δῖαν. et T, 341 ἄεσσα καὶ ἐνέμεινα ἠὔτρονον ἠῶ δῖαν. Contra aliis locis, vbi similis expectatio erat, dixit aliter: Il. I, 658 ἔνθα γέρων κατέλεκτο καὶ ἠὼ δῖαν ἔμιμνε, T, 50 ἔνθ' ἄρα τοι κατέλεκτο καὶ ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν. Verbo vsu vulgari dictum est μεῖναι ἠῶ δῖαν, omnino de nocte exacta. Altera tamen ex parte poetis hic versus exitus in carmine placuisse videri potest forte ex antiquiore poetarum vsu: sic I, 240 ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι ἠὼ δῖαν. Od. Σ, 318 ἤντερ γάρ μ' ἐθέλωσιν ἐΰτρονον ἠῶ μίμνειν. nunquam vero interposuere aliquid, vt v. c. dicerent: μὴ δῖαν μιμνέμεν ἠῶ.

Est aliud Scholion attextum in Schol. B. et in fragm. Mosc. quod et e cod. Leid. enotauit Valken. ad Ammon. p. 247. de eo, quod argumenta suasionis a Polydamante factae petita sunt a possibili, a necessario et ab vtili.

256. ἐπὰς δ' ἀπὸ νείχεος εἰμέν. Ille δὲ pro γὰρ notat Schol. A. Pro ἐν πεδίῳ vn. Vindob. ἐπιπεδίῳ.

Prouocat ad hos versus Strabo XIII. p. 894. C. docetque Ilium fuisse aliquantum remotum a mari.

258. τόφρα δὲ κῆτεροι πολεμίζειν ἦθεν Ἀχαιοί. Schol B. „ῥᾴδιον ἡμῖν ἦσαν εἰς πόλεμον. τουτέστιν εὖ ἡμῖν ἦτηντο.

Miror grammaticum non vidiſſe, eſſe hunc ſollennem loquendi modum, quem poſtea inter Atticiſmos retulere, pro vulgari: ῥῆτερον ἦν, πολεμίζειν τοῖς Ἀχαιοῖς. vna voce: εἰσὶν εὐκαταγωνιστότεροι. ap. Schol. br.

πολεμιζέμεν Schol. br. Vat.

259. χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῇς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων. Nexus ſententiarum melior eſſet, ſi legeretur: χαίρεσκόν τ' ἄρ ἔγωγε. — et lubenter, alacri animo, et ipſe pernoctabam ante caſtra. ἰαύων, ἐπαυλιζόμενος. Schol. A et br. κοιμώμενος Apollon. Lex. h. v. ad h. l. Vidimus iam I, 325.

260. ἑλπόμενος νῆας αἱρησέμεν. Erat in edd. νῆάς γ' αἱρησέμεν. Verum abeſt γ' in melioribus et recte: Townl. Vrat. b. d. A. fragm. Moſc. Ven. Lipſ. duob. Vindob.

262. οὐ δ' ἐθελήσει. Vrat. d. A.

264. ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται. Non habent grammatici, quomodo ſatis hoc expediant. Schol. A. „διαιροῦνται τὸν πόλεμον, παρὸσον ἀτὲ μὲν οὗτοι, ὁτὲ δὲ ἕτεροι νικῶσι.“ hoc eſſet, fortunam pugnae partiri. Nam δατεῖσθαι eſt μερίζεσθαι, vt ſatis conſtat vel ex Etymol. et Heſych. Affert idem Schol. B. et addit aliud, eſſe, quum pugnatur diuerſis armis et modis. Euſtathius: vel τῇ ἑκατέρων ἀντιπαρατάξει, vel, ſatis cafibusque belli vtrinque paribus: hoc amplectuntur quoque Schol. br. μερίζονται τοῦ πολέμου κίνδυνον. Vides vagam et incertam notionem: quam forte ſic ad certiora reuoces: μένος Ἄρηος eſt bellum, pugna; *pugnam partiuntur* haud dubie duo, qui inter ſe pugnant; conuenit, quod dicuntur iidem pugnam conſerere, miſcere, dirimere, κρίνειν.

ἐν μέσῳ malim de interuallo vtriusque aciei accipere, in quod pugnantes procurrunt, quam de campo inter vrbem et caſtra.

μένος Ἄρηος. Mirum Venetum ſcribere Ἄρεως violato metro, et Ven. B. Ἄρεος. hoc etiam ex Harlei. laudat Clarke, et fortaſſe legendum eſſe ait: ἀμφότεραί γε μένος Ἄρεος δατέονται. Equidem inanem operam haud

nauabo, vt ex vitio librarii aliquid exſculpam, quo non indigemus. *μένος Ἄρηος, πόλεμος*, ap. Heſych. latere in corrupta gloſſa *μενοσαιος* notarat quoque Bentleius.

265. *ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν.* ξ — „*τοῦτο σημειωτέον*, notandum eſt ad illa: *ἀμυνέμεναι ἄρεσσιν* E, 486. nunc pro iis eſt *γυναιξίν*.

μαχήσεται. „*ἐν ἄλλῳ· μαχέσσεται*“ Schol. A. obuia varietas. Alterum hoc vbique praeferebat Bentl. cf. ad A, 298.

Enimuero eſt in hoc verſu valde inſolens, quod *περὶ πόλεως* et *περὶ γυναικῶν*, pugnant obſidentes; atqui hoc faciunt obſeſſi, vbique, v. c. Θ, 56. 57. Poſſis laudare verſum I, 327. vbi Achilles dies conſumſit *ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων*. At loci corruptelam videbis et ibi in Obſſ. Totum verſum rhapſodi vanam operam explendi ſententiam redolere cenſeo.

266. *ὧδε γὰρ ἔσται*. vn. Vindob. in marg. *ὣς γὰρ ἄμεινον*.

267 — 283. Verſus hi mihi ſemper viſi ſunt ſuperius dictorum vim infringere, copia vana otioſaque, et iteratione eorum quae iam melius dicta erant. Inſunt quoque nonnulla duriter dicta vſſ. 272. 274. 282. etiam vidi contra digamma peccari vſſ. 270. 274. Probabile itaque mihi fit, ſerius haec a rhapſodo aſſuta eſſe more ſollenni declarandi vberius ac dilatandi breuiter et cum vi dicta.

268. *νὺξ ἀμβροσίη*. iam lecta B, 57 vbi v.

269. *ἑρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν* „quippe nunc erat inermis“ aiunt Schol. A. B.

270. *ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν*. violato digammo *αφιξεται ϝιλιον*. nec medela ſuppetit, nec ſuppetebat Bentleio. Verum nec quaerenda ea erat; v. ad vſ. 267.

ἀσπασίως. Iam vidimus H, 118. Λ, 327. Euſtathius: *ἀγαπητὸν ἡγήσεται, οὐκ ἀνδραγαθήσαι, ἀλλ' εἰ καὶ μόνον οἴκοι ἐπανέλθοι*.

271. ὅς κε φύγῃ. Cant. φύγοι.

272. αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο. non poteſt eſſe, niſi: εἴδε μὴ τοῦτο ἀκούσαιμι. ne hoc audiam, ſcil. nuntiatum. Sic quoque Schol. br. εἴδε γὰρ μὴ ἀκούσαιμι. Infra X, 454 Andromache: αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος, hoc vero eſt melius dictum, quam h. l. ὧδε. quod non poteſt eſſe τοῦτο, vt ſolent reddere. Dura eſt ellipſis: γένοιτό μοι ἀπ' οὔατος, ὧδε γενέσθαι ταῦτα. In Schol. br. fuere, qui ad Achillem referrent. Ita debebant ſaltem ſupplere: γένοιτο Ἀχιλλεύς. At illi aliter legerunt: τινὲς δὲ, ἀπαύατον, τὸν κακόν. ἵν' ᾖ τὸν Ἀχιλλέα. ἀντὶ τοῦ· εἴδε γὰρ κακὸς ἐγένετο, (leg. γένοιτο) τουτέστι δειλός. Puto tamen vel ſic non ἀπούατον, ſed ἀπεύατος homines legiſſe, quod acciperent ſupplendo ὁ Ἀχιλλεύς, ſenſu modo diuerſo: vtinam ille mihi non ſit tam abominandus, ſed potius, imbellis. Contorte tamen omnia haec!

In Harlei. erat γένοιντο. De toto verſu quid ſentiam, dixi ad vſ. 267. ἀπ' οὔατος autem dictum vt ἀπὸ θυμοῦ. v. ad A, 562.

273. εἰ δ' ὦν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα. „ἐν ἄλλῳ πιθοίμεθα.“ ſicque Harlei. requirebatur πίθηεθε.

274. 5. 6. νύκτα μὲν ἂν ἀγορῇ σθένος ἔξομεν, ἄστυ δὲ πύργοι — εἰρύσονται. Impedita oratio, nec ſatis idonea ad exprimendam ſententiam, quae eſſe debet: *intra vrbem noctu quidem, copias continebimus in ordinibus, vt reficiant vires ſomno.*

274. νύκτα μὲν ἂν ἀγορῇ σθένος ἔξομεν. ξ— Schol. A. affert primo loco ſenſum quem verba per ſe fundunt: νύκτα κατισχύσομεν καὶ κρατήσομεν τῇ βουλῇ. Similia ſunt in Sch. br. et Euſtath. p. 1141, 41. Conuenit gloſſa Heſychii: εἰν ἀγορῇ σθένος· ἔξομεν. βουλευσόμεθα δυνατῶς. Schol. Moſc. διὰ νυκτὸς κρατερῶς βουλευσόμεθα. τὴν δὲ πόλιν οἱ πύργοι σώσουσι. At haec aliena a re. Additur ἄλλως· ἀσπαρμένην (excidit ἔδναμιν) συλλέξομεν. Etiam Schol. B. cum Sch. Exc. et Schol. Moſc. σθένος, τὴν δύναμιν, ὅ ἐστι, τὴν στρατιάν. Mox ſimilia ſuperio-

ribus apponit, aliis verbis. Nec procedit, quod Koeppen argute excogitauit, τὸ σθένος ἡμέτερον pro ἡμᾶς vt ἄνδρες βουληφόροι per noctem in conſeſſu maneant, vt ſup. K, 414 ſq. At enim intra vrbem ſe recipere eos iuſſerat, non ſub dio manere extra vrbem. Itaque nec hoc ſatis accommodatum σθένος ἕξομεν, ἐν ἀγορῇ, *manentes in ordinibus* habebimus robur, *validi et tuti erimus*. non enim ſub dio, ſed in vrbe noctem exigi vult Polydamas; aliter Hector 298.

Apparet τὸ σθένος hoc vno loco eſſe dictum pro *robore exercitus*, et pro ipſis copiis. *exercitum intra vrbem continebimus*. ἕξομεν, κατέξομεν. εἰν ἀγορῇ, vel in loco publico excubantes, vel ἐν ἀθροίσματι. quod ἐν τελέσσαι erat Λ, 729 et inf. 298.

Iam ἕξομεν ἥαστυ declarat poetam non Homericum; Bentl. tentabat, στένος ἕξομεν, ἄμμι δὲ πύργοι. vel ἕξετε, ἥαστυ δὲ πύργοι. At v. ad vſ. 267.

275. πύλαι. nunc διέξοδοι. notatum Sch. A. c. Schol. Moſc. Euſtath. quia ſequuntur σανίδες. Ea tamen notio eſt ſollennis.

276. ἐξευγμέναι εἰρύσσονται. εἰρύσσονται media longa: ῥύω, ἐρύω, *traho*. v. Excurſ. IV ad Il. A. ἐρύσσονται tamen Harlei. Townl. Ven. fr. Moſc. Vindob. male.

277. πρωΐ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες. ὑπηοῖοι. Male et h. l. et inf. 303. Scriptum et editum paſſim ὑπ' ἠοῖοι. v. ad Θ, 530. ὑπ' ἠῶοι Cant. vt et inf. 303. ibid. quoque πρωΐ huc ſenſu, de quo Sch. A. ad h. l. cum Euſtath. monet, pro *mane*. add. Ammon. p. 104.

278. στησόμεσθ' ἀν πύργους. Ita ſcripſi, diuiſim, pro vulgari ἀμπύργους. ἂν πύργους eſt ap. Euſtath. ἀν πύργους erat in edd. ante Barnes: qui repoſuit ἀμπύργους, vt conueniret cum aliis locis: quae tamen et ipſa erant emendanda. Codices tamen, etſi in his ac ſimilibus haud audiendi, exhibent fere ἀμπύργους, etiam optimi, vt Harl. Townl. Mosq. Moſc. fr. Venetus. Egi de his accuratius ad VIII, 441. Verum, vt video, nec ipſe mihi

satis constiti in singulis locis. Scripseram recte ἀν πεδίον E, 87 et alibi: At N, 289 et Π, 726 reliqui ἀμπέδον ἀνδρῶν, cum esse deberet ἀν πέδον. In praesenti loco est ἀν τύφρους in Vrat. d.

279. ἐλθὼν ἐκ νηῶν. Mori. ἐκ νηός.

280. ἂψ πάλιν εἶθ' ἐπὶ νῆας, pro futuro, εἶσεται.

281. Ἵππους παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἡλασπάζων. Sch. A. et B. add. Sch. br. illustrant τὸ ἡλασπάζων ἀλώμενος. — μεθ' ἕλιγμοῦ ἐλαύνων et cum notione τοῦ ἕλειν, ματαίως, ἐλαύνειν — πλανῶν. Nihil monent de ceteris: ἐπεί κε Ἵππους παντοίου δρόμου ἄσῃ. κορέσῃ. ἄδειν exsatiare et h. l. defatigare. v. ad K, 98. cf. Excurs. I. ad E.

282. οὐ θυμὸς ἐάσει μιν ἐφορμηθῆναι ἔτσω. parum commode ἐάσει. debebat esse ἐφήσει. ἐνήσει. impellet, incitabit. non virtute et animo elatus irrumpere in vrbem audebit. ὡς οὐ τολμήσει ἢ ὡς οὐ δυνήσεται εἰσελθεῖν, vt Eustath. ἐάσσει et h. l. induxerat Barnes. Clarke iterum eiecit. Legi tamen in ms. Flor. antiquissimo testatur Dorvill. ad Charit. p. 782. *Ern.*

283. οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει. πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται. „quod sensus est: πρότερον αὐτὴν κύνες κατέδονται ἢ ἐκπέρσει. nec est elliptica ratio, vt nec in illis: Il. A, 29 τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω. πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν.“ Scilicet vno verbo dicendum erat, interpungendum esse post ἐκπέρσει, non continuandam verborum iuncturam, vt multi fecerunt, statim in vs. A, 29 vbi et grammatici hunc versum laudant; Ven. B. et Lips. corrupte: πρίν μιν κύνες ἠδ' οἰωνοί.

284. κορυθαίολος Ἕκτωρ. κορυθαιόλος et hic Flor. Addd.

285. Πουλυδάμα. debuisse esse Πουλυδάμαν, monet Sch. A; vide iam dicta ad M, 231. vbi hi duo versus 284. 5., legebantur.

285. Hectoris argumenta petita sunt, quod Schol. B. ad vs. 290 bene monet, ab honesto et ab vtili, refellitque Polydamantis suasionem tanquam turpem et dam-

nosam; ipse aliorum virtutem incendit sua alacritate, et generoso animo se periculo congressus cum Achille offert.

286. κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι. συγκλεισθῆναι ab ἄλημι, quod fuit ϝαλημι, de turba confluente. v. sup. ad E, 813. Π, 714. Scribitur et hic ἐλήμεναι et ἀλήμεναι.

287. ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐλαμένοι ἔνδοθι πύργων. ξ. quod Zenodotus scripserat. κεκόρησθον, confuso duali cum plurali. Dawes Misc. Crit. p. 175 em. κεκόρεσθε, quod et vn. Vindob. legit, cum κορέσαι, κορέσασθαι et hinc ducta occurrunt. Verum quidem hoc; at praeteritum vbique η retinet, κεκορήμεθα Od. Θ, 98. Ψ, 350. κεκορημένοι Ξ, 456. Vnde et ductum ἀκόρητος Η, 117. Μ, 335 et alibi.

Porro ἐελμένοι cum sit ab ἕλω, quod fuisse ϝελω dictum est ad Α, 409 et al. Μ, 38 debuit pronuntiatum esse ϝεϝελμενοι quod et Dawes notauit l. l. — ἐρμένοι Vrat. b. ἐρϝμένοι Barocc. et Mori quod et ipsum foret ϝεϝερϝμένοι.

290. κειμήλια καλά. pro hoc πολλά, Vat. quod praeferam; sic et inf. Ω, 381 ἦέ που ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.

291. ξ quod Phrygia diuersa est a Troia (respicit Τ, 184. et ibi Schol.) et quod supplendum est εἰς Φρυγίην" Sch. A.

292. κτήματα περνάμεν' ἴσει. περνάμενα, πωλούμενα Hesych. πιπρασκόμενα Sch. br. Inf. Χ, 45 περνᾶς occurrit. ἦκεν Sch. br. Cant. Hark. Vrat. b. A. et edd. Flor. Aldd. ἴσει Rom. et inde H. Steph. cum codd.

293. ὅτε πέρ μοι ἔδωκε. ὅτε δή μοι Lips. et vn. Vindobon.

294. κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, vt iam aliquoties, παρά, in pugna ad castra et in castris.

θαλάσσῃ τ' ἕλσαι Ἀχαιούς. ἕλκυσαι vitium Ald. 2. et cod. Alter. ἕλσαι ex ἑλάσαι contractum indocte censuere grammatici vt h. l. Sch. Exc. At ἕλσαι fuit ϝεκσαι, v. ad Λ, 413. ita molestum est τὸ τ'. nec tamen copula videtur bene abesse. Interpolationem esse suspicor pro anti-

quo καὶ ἀμφ' ἄλα ἕλσαι Ἀχαιούς· vt eſt A, 409. Etſi quoque ſcribi potuit καὶ εἰν ἁλὶ ῥέλσαι. Vix enim probare malis lectionem Barocc. et Mori: θαλάσσῃ τ' ὀλλέσ' Ἀχαιούς.

297. ἐγὼ εἶπω. Editum et hic erat ἐγὼν, quod male intulit, et tacite quidem, Barnes, reſpuentibus codd.

299. κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι. Sch. A. ὅτι ἀντὶ τοῦ· μὴ λύσοντες τὰς τάξεις. Vidimus iam verſum ipſum cum ſequente H, 380. Λ, 729. et ἐγρήγορθε ſup. H, 371. — ἕκαστοι Lipſ.

300. ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει. „εἴτις εὐλαβεῖται, μὴ ἀπολέσῃ τὰ ἴδια κτήματα — hactenus bene. Plura addunt Sch. A. B. br. Exc. quibus oſtendant dici haec in inuidiam diuitum et Polydamantis. Sane ἀνιάζειν, ἀνιᾶσθαι, κτεάτεσσι, non vno modo poſſunt homines; hoc tamen loco manifeſtum fit ex ipſis verbis, eſſe ὑπὲρ κτεάτων, de ſollicitudine, ne diripiantur bona ab hoſtibus; qua Polydamas ſcilicet permotus receptum copiarum in vrbem ſuaſerit. Si vſum loquendi in ἀνιάζειν probare poſſem de eo, qui nimis magna rerum copia oppreſſus ingemiſcit, vt quaſi geſtiat onere hoc liberatus eſſe: referrem ad vſſ. 287. vbi opes Troianorum hoc ipſo exhauſtas eſſe aiebat Hector, quod intra muros illi ſe per tot annos continuerant. ὑπερφιάλοις Harl.

301. λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι, ὡς τε τὸν δῆμον τὸ πλῆθος καταναλῶσαι αὐτά. Notarunt vocem Heſychius, corrupte καταδημομερίσαι, et Euſtathius. Aliter dictus erat rex δημοβόρος A, 231.

302. ἤπερ Ἀχαιούς. Ald. 2. οὔπερ. lapſu haud infelici.

303. πρωΐ δ' ὑπηοῖοι recte h. l. Flor. et Ald. 1. Mutauit male Ald. 2. ὑπ' ἠοῖ. et inde aliae edd. ὑπ' ἠοῖοι. nec aliter codd. etiam meliores. Cant. ὑπ' ἠῶοι. v. modo ad vſ. 277.

304. ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα. pro futuro ἐγερῶμεν vel pro ſubiunctiuo.

306. ἄλγιαι αἵ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἕσσεται. Lipf. cum vno Vindob. τὰ, debebat ſaltem τόδ'. Bentl. ingeniöſe ſcribit τῳ pro τινι. vt ſolet hoc poni.

308. ἤ κε Φέρῃσι μέγα κράτος, ἤ κε Φεροίμην. Subintell. εἰ ἢ — ἤ. Vrat. A. ἠὲ Φέρῃσι. quod melius dictum arbitror. Formulam iam vidimus N, 486 αἴψά κεν ἠὲ Φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ Φεροίμην. vbi membra melius ſibi reſpondent; at in noſtro verſu Φέρῃ et Φεροίμην. vt adeo et h. l. actiuum et medium eodem loco habita ſint: Φέρειν et Φέρεσθαι.

309. ξυνὸς Ἐνυάλιος, κοινὸς Ἄρης. fortuna belli incerta. Sententia vulgo frequentata, quam Ariſtoteles Rhet. II, 22 pro exemplo memorat ſententiarum vulgarium, ſi loco ſuo poſitae ſint, magnam vim habentium. Clarke locum e Clemente Alex. (Strom. VI. p. 739 Pott.) memorat, e quo patet, Archilochum ex h. l. repetiſſe: ἄρχω. ἐτήτυμον γάρ· ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης. Huc quoque reſpexit Pindar. Nem. IV, 50 ἀπειρομάχας ἐὼν κε Φανείη λόγον ὁ μὴ ξυνιείς· ἐπεὶ ῥέζοντα τι καὶ παθεῖν ἔοικεν. vbi Schol. Homerica laudat, et ex Tragico addit illud: τὸν δρῶντά που τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται. debitum ipſi eſt hoc, vt. Bene verſu noſtro vtitur Heſych. ad declarandum τὸν ὁμοῖον πόλεμον. h. v. cf. ſup. I, 440. et illuſtrat hinc Thucydideum VII, 61 τὰ ἐν τοῖς πολέμοις παράλογα. Etiam apud Cicer. ad Diu. VI, 4 eſt *omnis belli Mars communis*. Recitat verſum et argutatur Heracl. Alleg. c. 31 vbi legebatur ξεινὸς Ἐνυάλιος.

καί τε κτανέοντα κατέκτα. De vltima voce v. ad Δ, 319. At κτανέοντα, aut a futuro eſt, aut a noua verbi forma, quae forte obſoleuit cum aliis, κτάω, κταίνω, κτανέω, in eo ſum vt occidam. Et eſt in Schol. A. τὸν κτανέοντα, τὸν κτεῖναι βουλόμενον. Euſtath. τὸν ἐλπίζοντα, ἢ εὐκλεῆ ὄντα κτεῖναι. Recitat τὸν κτανέοντα Lucian. Calumn. non tem. cred. 10.

Notandus quoque vſus temporis κατέκτα, cum notatione τοῦ, εἰωθὸς καταπτεῖναι. συμβαίνει πολλάκις ὑπ' ἐκείνου ἀναιρεθῆναι. vt reddunt Schol. br.

Subiecta est in Sch. A. longa nota dicuius Grammatici, Porphyrii ni fallor, (nec falli me video; nam in Schol. fragm. Mosc. in margine Πορφυρίου per compendium adscriptum est) qua copiam orationis poetae in variandis orationibus exemplis declarat, nec primo loco hoc ipsum καὶ τε κτείνοντα τανύπτερα, idem quod κοινὸς Ἐνυάλιος, et, ad vs. 308. ἤ κε Φέρησι μέγα κράτος ἦ κε Φέροιμην, idem esse ἤ τ' ἔβλητ' ἦ βάλεν ἄλλον Π. Λ, 410 et ἕκοιμί κεν ἢ κεν ἀλοίην X, 253.

310. ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ' ἐπὶ δὲ T. Editum erat cum metri vitio ἀγόρευεν, ἐπὶ vsque ad Turnebum. Ita ne digitur quidem metiebantur.

311. νήπιοι. videndum est, an non ex euentu stultitiae hoc consilium damnatum sit. Nam per se illud non erat improbandum; instandum erat successibus expellendi Troadis solo Achiui; quod haud dubie melius erat, quam *inclusos* muris ad summam rerum inopiam adigi.

Ad summam autem carminis haud dubie hoc Hectoris consilium et assensus Troianorum maximi erat momenti. Si enim intra moenia se recepissent, res iterum ad obsidionem rediissent, nec Hector ab Achille victus occumbere potuisset; vrbs autem ab Achille capi non poterat: quod per fata non licebat: vt supra vidimus. Ceterum et hic locus est ex iis, in quibus stultitia numini tanquam auctori tribuitur. Suopte satis ingenio desipiebant Troiani!

312. Ἕκτορι μὲν γὰρ ἔπειγον. vn. Vindob. ἐπῄνεσ-σαν. nil refert.

313. Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔ τι. Cant. Πουλυδάμαντι γὰρ. Ald. m. vitii spiritus, non lectio.

ὃς τοὶ ἐσθλὴν φρένα θῆκε. excogitauerat. vt bene monet Toll. ad Apollon. p. 698. Versus egregii sensus, et pro sententia passim adhibitus.

315. ἀνεστενάχοντο ποιμένες. Ald. m. ἀνεστεναχόμενος, Lipsi. βοῶντες perperam.

316. τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδίνου ἔξαρχε γόοιο. Neque nunc de sollennibus lamentis est cogitandum, quae vi-

debimus) v. c. Ω, 723 sqq. sed vt sup. vs. 51. de lamentis a dolore expressis; quibus auditis, contagione doloris, in lamenta prorumpunt et alii. vtnT, 288 Zoïl. X, 429 sq. Scilicet, si recte video, trina sunt lamentorum genera Graecorum antiquiorum more: primo illa, in quae ex luctu percepto natura erumpit, tum illa, quae a mulieribus appositis habentur, quae videbimus inf. 339 sq. tandem, sollemnia lamenta, quae habebantur ante funus adstante corpore: quorum locus est praeclarus Ω, 719 sqq.

ἀδινοῦ γόοιο. de lamentis continuis, vt iam vs. 124 praemonitum est. Mira commiscuntur grammatici. Schol. B. λεπτοῦ καὶ ἀσθενοῦς. alii, ἀκλαύστους, παρὰ τὸ ἄδην. Apollon. Lex. in voc. ἀδινά, post alia: ἐπὶ δὲ τοῦ ἐξ ἀδινὸν γοόωσα μετηύδα Περιλόπεια; (Od. Δ, 721) τὸ πυκνὸν καὶ σύντρον σημαίνει. καὶ, ὅτε φησὶ ἀδινοῖο γόοιο, τοῦ ἀθρόως ἐκχεομένου. Hesych. ἀδινοῦ γόοιο. τοῦ ἀθρόως ἐρχομένου, ἢ ἐφαπτομένου. Emendat Bentl. ἐφαπτομένου. Schol. A. ad Ψ, 17. ἀθρόου, συντρῦ. δεῖ γὰρ ἐν τοῖς θρήνοις προϊέναι μὲν ἀθρόον τὸ πνεῦμα, μὴ δυνάμενον δὲ φέρειν, ὑπεκλύεσθαι. argutius, quam necesse erat: quia erumpunt per interualla effusiones et acutiores lamentantis voces. Saltem dicerem, si crebriora audiantur lamenta. Schol. B. ad X, 430 πυκνοῦ καὶ συνεχοῦς. ἢ σύντρου, κατὰ Αἰτωλούς. an voluit Αἰολεῖς? verum etiam Schol. Townl. ad e. l. σύντρου, κατὰ Αἰτωλούς. Ἀρίσταρχος, ἀθρόου. Habet ita melior interpretatio effatum Aristarchi. Nam haud dubie *continui* notio est vero propior. Proprie enim ἀδινὸν dicitur quicquid est continuum, densum, confertim in vnum locum coactum; tum etiam ἀδινὰ sunt seu crebra seu continua tempore et duratione. De vi vocis propria v. sup. ad B, 87. p. 209.

317. χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνοιο θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου. Notabile hoc, quod imponit Achilles manum pectori Patrocli. Dubito tamen an, quod Koeppen coniectabat, eo referendum sit, quod pectori sensum et affectum tribuere nos solemus, tanquam propriae sedi et officinae.

Poterat pari modo mentum prehendere, humerum contingere, Achilles.

Schol. A. et e veteribus Eustathius notant „ἀνδροφόνους, διὰ τοῦ ο ἄπικον." Fuere itaque qui legerent ἀνδροφόνου — ἑκάτερον: hinc eadem cum Schol. B. ambiguum esse, virum manus amicix an suæ ipsius manus, pectori amici impositæ verius esse alterum hoc. Fiunt eadem iterum Ψ, 18, vbi duo, bi versus repetuntur.

χεῖρας ἀνδροφόνους in laude hoc dictum esse appareat, vt cum Hectus ἀνδροφόνος totiens dictus est. Etiam Ω, 478. 479 Priamus κύσε χεῖρας δεινὰς, ἀνδροφόνους.

318. ὥς τε λὶς ἠϋγένειος. Obseruant Schol. A. et bonum Eustathio ex veteribus perite hoc dictum esse, „nam leo mas habet iubam, leaena autem barbam, (pilos circa mentum) esse autem h. l. leaenam intelligendam; non enim leo mas catulos educit, οὐ σκυμναγωγεῖ; vox λέαινα autem recentior Homero vox est." Alterum hoc monitum iam erat sup. ad P, 133 vbi et Antimachus notabatur, quod leonem marem σκυμναγωγεῖν dixerat.

ὥς τε λὶς erat iam in edd. Flor. Addd. Turnebus e Rom. edit. intulit ὥς τε λὶς. Enotarant ὥς τε Barnes e Barocc. et Ernesti e Lipsi. cuius suasu merito recepit Wolf. firmatur quoque lectio auctoritate optimorum codd. Cant. Mori. Harl. Vat. Townl. fragm. Mosc. Lipsi. Ven. Etiam in Gellio codicum auctoritate ὥς τε dudum recepcerat Iac. Gronou. Recitat Gellius XIII, 7 versus tres 318. 319. 320. de fetu leonis vno an pluribus.

λὶς et h. l. scribitur in aliis, et ipse Eustath. ὡς τε λὶς, de quo v. ad Λ, 239.

319. ᾧ. ῥά δ' ὑπὲ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ. Schol. A. „quod ἐλαφηβόλος ἀνὴρ dictus est pro κυνηγός. (eadem sunt ap. Apollon. Lex. Hesych.) et quod σκύμνος scribitur, non σκυμνός" hæc etiam Schol. br. (etsi turbate) et Etymol. adde Hesych. h. v. cum Note.

ᾧ. ῥα δ' „cui scilicet" Clarke. οὗ ῥα Harlei.

ἁρπάσῃ. Apud Gell. l. l. est ἅρπασεν. In vno Vindob. ἁρπάσει. Similem locum vidimus P, 134.

321. πολλὰ δὲ νῶτα ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν. „ἄγκεα, φάραγγας, σπήλαια.“ Schol. A. Prius recte. sunt convalles. Hinc hae. τοὺς συνδένδρους τόπους τῶν ὀρῶν reddit Schol. br. auctor. Ad hoc est e consequente ductum; prima notio est de sinu inter montes. cf. Etymol. cf. inf. Υ, 490. X, 190. Od. Δ, 357. P, 128. vbi alia accedunt nominum declarantia.

δ' ἔτι Lipſ. (minus πολλὰ δ' ἔτ') μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν. Harlei. μετ' ἀνέρι. Lipſ. μετ' ἀνέρ'. Male: forma loquendi eſt ἐρευνᾶν μετά τι, vel μετερευνᾶν, etſi non occurrit, vt μετελθεῖν, μετιέναι, μεθέπεσθαι.

323. ὡς δ' ὅτε πορφυρέην μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσι. vulgo vna voce βαθυστενάχων vt ſup. 70. 78. A, 364. μετεφώνει Venetus. alterum in Scholiis.

324. ὦ πόπον, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἔκβαλον. — Ab hoc ad vſ. 329 recitat Aeſchines in Timarch. p. 150 ed. R. et Lamenta Achillis in progymnaſma mutauit Libanius To. I. ed. Morell. p. 151. inter ἠθοποιίας Opp. ed. Reisk. Vol. IV. p. 1024.

ἔπος ἔκβαλον poteſt eſſe dictum ſimplici vſu pro ἐκφέρειν, emittere, efferre, proferre. Poteſt quoque videri ad ἀλαζονείαν referri, iactare.

326. φῆν δὲ οἱ ἐν Ὀπόεντα πεπιλυτὸν υἱὸν ἀτάξειν. Obſeruat Schol. B. patere hinc, Achillem quamdiu Phthiae erat, fata ſua nondum fuiſſe edoctum. Recte. v. ſup. ad vſ. 9. περίπλυτον, ἔνδοξον γενόμενον ἐκ τῆς νίκης, ait Schol. H. noluit ergo pro epitheto ornante haberi.

327. λαχόντα τε λῆξιν ἄπασαν. Apollon. Lex. h. v. verſu laudato μερίδα, et Heſych. h. v. verſu adſcripto, μέρην interpretantur; habuere ergo pro voce exquiſitiore hoc ſenſu.

328. ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ. ſere vt K, 104 οὐ γὰρ Ἔπειτα πάντα νοήματα μητιέτα Ζεὺς ἐκτελέσει. Ad Fatum refert grammaticus in loco differto ad Z, 488. Abiit in locum communem; quem variis modis expreſſere alii. Laudat Clarke e Theogn.

(617) οὔτι μάλ' ἀνθρώπους καταθύμια πάντα τελεῖται. et Pindar. Ol. XII, 14. πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔτυσε. Verum huius generis sunt plurima in Tragicis et ap. Stobaeum videnda.

329. ἄμφω γὰρ πέπρωται ἐμεῖσαι γαῖαν ἐρυσσαι. Harl. ἐρυσσειν cum Schol. Φοιν. ἐρύσσειν. Ap. Aeschin. l. l. in Timarch. p. 150 ἐρυσθεῖν. At ἐρυσσαι est quoque in Apollonii Lex. h. v. ἐρυθρὰν ποιῆσαι. sicque Hesych.

330. ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα. receptum οὐδ' ἐμὲ ex melioribus Cant. Mori. Harl. fragm. Mosc. Ven. add. Vrat. b. d. A. et Eustath. Vulgg. οὐδέ με, minore cum vi.

331. οὐδ' ἐμὲ δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Senectutis Pelei mentio aliquoties facta h. l. et T, 322. Od. Λ, 433. Quo, tanquam fundo substructo, Tragici etiam, post fata, Troiae in scenam produxere Pelea senem, v. c. Euripides in Andromache. Omnino non male aliquis argumenta fabularum tragicarum secundum tempora Anteiliaca, Iliaca, et Postiliaca ad certum recensum revocaret.

332. οὐδὲ Θέτις μήτηρ. — „ergo Thetis cum Peleo vixit (scil. nec, vt seniores poetae commenti sunt, post natales Achillis cum eo discidium fecit. v. sup. ad A, 396) „et quod ossa peregre mortuorum non reportarunt in patriam.“ Alterum hoc verba poetae non suppeditant: γαῖα κεύθέξει αὐτοῦ simpliciter est, eum ad Troiam esse peritarum. Fuere tamen ossa Achillis ad litus Sigeum humata, nec in patriam reportata.

333. νῦν δ', ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, — Aeschin. in Timarch. l. l. p. 158. vbi vss. 333. 4. 5. recitantur, sic recitat: Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν, φίλ' ἑταῖρε, — vt variari similia memoriter a recitantibus potuere.

334. 5. πρίν γ' Ἕκτορος ἐνδὺς ἐναίσιμα τεύχεα. Ἕκτορος τεύχεα sunt eadem arma, quae Patroclo ademerat. ἐναίσιμα Berocc. Lipsi. Harl. va. Vindob. et Aeschines.

335. μεγαθύμου σεῖο φοίνιος. σοῖο Harl. vulgari vitio.

337. Τρώων ἀγλαὰ τέκνα. Ex h. v. poeta vetus procuderat versum, quo Romanos pronuntiauit: Τρώων ἀγλαὰ τέκνα μεμιγμένα τυχεῖ Λατίνων ap. Plutarch. Quaest. Rom. p. 284 B.

338. τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι πείκεαι αὖτως. Schol. A. αὖτως. διὰ τοῦ α πᾶσαι εἶχον. Sch. A. Est tamen idem quod οὕτως, ἁπλῶς vt ea. νηυσὶ κορωνίσι. quae sint, dictum ad B, 639.

339. Δαρδανίδας βαθυκόλπους. v. sup. ad vs. 222.

341. τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα. Sch. A. „ἐκ τοῦ παρεπομένου. οἱ γὰρ πάλαι κάμοντες κακοπαθοῦσι.“ Scilicet cum καμεῖν sit σὺν καμάτῳ τεύχειν, et καμέσθαι νῆσον, Od. I, 230 pro ἐργάσεσθαι γῆν, (omissum puta περὶ, κάμνειν περί τι) potuit quoque dici καμέσθαι, pro καμόμενον vel κάμοντα πᾶσθαι.

342. πιείρας τέκεις. Sch. B. εὐγενεῖς. vt illud: ἐπεὶ μάλα πίαρ ὄπ' οὖδας Od. I, 135. Recte, ex etymo. Est tamen mox omnino opulenta vrbs πείρα, vt πίων ἄρουρα E, 710. et similia. cf. Apollon. Lex. in πιείρη. et inf. 541 πιείρας, πλουσίας. εὐδαίμονας Sch. br. Eustath.

344. ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι. ἀμφὶ πυρῇ Vat. Repetitur hic versus cum 346. 347. 348. in Odyss. VIII, (Θ) 434—437.

345. Πάτροκλον λούσειαν ἄπο ῥῶτόν τε πατάξαντα. Πατρόκλου pro var. lect. Harl. ῥῶτον πατάξαντα iam vidimus Π, 425.

346. οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵπτασαν ἐν πυρὶ πλέῳ. Obseruat Sch. A. tenues res poetam velasse τῇ συνθέσει τῶν ἐπιθέτων. (quae tamen pauca sunt.) τὸ δὲ, τὰ μικρὰ καὶ ἄδοξα μεγαλοπρεπῶς ἐξενεγκεῖν καὶ σεμνῶς ἀπαγγεῖλαι, θαυμασίας καὶ μεγίστης ἐστὶ δυνάμεως. (Ne hoc quidem ausim de h. l. affirmare, vt nec de aliis similibus. Conueniret ea laus Virgilio v. c. Aen. VI, 218 *Pura Iuuices calidos et aëna undantia flammis Expediunt* etc. Homerum decet simplicitas et copia fide aetatis, h. e. antiquitatis, et nos eam probamus, eaque delectamur, quoniam ea nos in aetates priscas reuocat, et ἐνάργεια

rerum ita delinit, vt inter homines illos viuere nobis videamur. Hoc vero tantum in poeta qui istis temporibus vixisse putatur, eaque non fingit, sed tanquam vera et ante oculos posita narrat, locum habet; neque vllus poeta recentior, etsi summa ingenii vi, idem assequi et efficere potest. Vnde etiam apparet, perperam id *ad artificium* aliquod Homeri referri, quod e nostri sensus natura declarandum erat. Homerica laus est ἐνάργεια cum simplicitate.

Ceterum τρίπους h. l. non est, quod alibi, cui imponitur aliquid, sed ipse lebes basi impositus. ἐν πυρὶ καλέῳ epitheton ornans, *igni ardenti;* declaratum sup. Θ, 217.

347. ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν. vt Od. Θ, 436 vbi vss. repetuntur. Vitiose ἔχευαν edd. Flor. Aldd. emendate ἔχεαν Rom. et inde Turneb. Steph. cum melioribus codd. χεῦαν vn. Vindob. Venit Barnesio in mentem reponere ἐν δ' ἄρ' ἔχευον ὕδωρ quia et sic legi potest. ἔχευον Vrat. d. ἄρ „*deinceps.*" Clarke.

Possis mirari ὕδωρ in binis versibus 347. 348 occurrere modo priore breui, modo producta; refero hoc ad modum iteratas litteras pronuntiandi et sic syllabam producendi ὕδωρ. Mox ἄμφεπε, περιέλαβε.

348. γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε. Hemistichium legitur in Polluce II, 175 sed e margine, vt probabile sit. Erat quoque scriptum γάστριν. In Etymol. in γαστήρ. ἐκ τοῦ γαστὴρ γίνεται γάστρα, ἡ εἰς κῦτος γεηθεῖσα τοῦ λαμβάνειν. γάστρην μὲν τρίποδα. quod ex Homericis corrigitur.

349. αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ. Scriptum ζέσσεν vbique fere. ζέσαν Vat. Pro ἐνὶ est ἐν in Harl. Vrat. d. et ἐπὶ in Vat.

ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ. *splendenti*, Φαεινῷ. λαμπρῷ. Vocem vidimus ad Π, 408. cf. de Digamma in ϝηνοψ.

350. καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ. In apodosi. λίπ' ἐλαίῳ, pro λιταρῷ, sed qua ratione dictum est sup. ad K, 577.

351. ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώρους. ξ-
„propter ὠτειλὰς, (ab οὐτᾶν *cominus ferire*) quia ab
Euphorbo βέβληται quidem Patroclus, ab Hectore tamen
οὔτασται. (de quo vocum discrimine centies monitum iam
vidimus.) Et omnino omnia vulnera fylleptice ὠτειλαί."
Sch. A. B.

ἀλείφατος ἐννεώρους. Sch. A. οὕτως, ὡς Φερεκράτης
δύναμιν ἔχοντος τοῦ παλαιοῦ ἐλαίου — quod rationem
phyſicam habere videtur. Alio modo Sch. B. vim olei
rancidi in ſiccandis humoribus quaerit: ξηραντικῷ δὲ ἐ-
λαίῳ χρῆται, ὃ Φυλάσσει τοὺς νεκρούς, ὡς κάθριον. Eſt
ἐννέωρος ἐννέα ἐτῶν. ἐνναέτης apud grammaticos. ὥρος γὰρ
ὁ ἐνιαυτός. Etymol. h. v. Mirari ſane licet, quid veteres
in nouenario numero in nonnullis rebus ſpectauerint.
Poſſunt quidem recte ſe habere βοῦς ἐννέωρος nouennis,
Od. K, 19. et βόε ἐνναετήρω ap. Heſiod. Ἔργ. 436. At
Od. Λ, 310 Aloidae erant ἐννέωροι, ἐννεαπήχεες et ἐν-
νεόργυιοι. Et multis commentis locum fecit Minos ἐννέ-
ωρος Διὸς ἑταίρης Od. T, 179. quod alii acceperant de
Minoe nouem annos nato aut de Minoe nouem annos
regnante (v. Apollon. Lex. h. v. et Etymol.), alii de ſe-
ceſſu nouem annorum, quibus leges ſuas meditatus eſſe
fertur; alii ad myſticas rationes confugerunt, quas tamen
quomodo explicarent, non habebant; niſi quod ſeptena-
rium et nouenarium numerum multis ſuperſtitionibus im-
plicitum fuiſſe conſtat. Hoc tamen in loco in numero
nouenario tanto minus haerere debebant homines, quan-
doquidem oleum erat domo apportatum, e Theſſalia, vn-
de Achiui ante nouem annos egreſſi erant. Haeſere ta-
men in eo; ſic Sch. B. ἐννεώρου interpretatur νέου. quod
et ap. Euſtath. eſt. videntur de voce ἔνη, μία, cogitaſſe,
vt vnius anni ſit oleum. Alio modo Euſtath. σπάλους ἐν-
νεώρους Od. K, 390 interpretabatur ἐννέα ὡρῶν, h. e
duorum annorum et trium menſium; quatenus ὥρος an
pars eſt. Atqui ne partes quidem quatuor anni norar
veteres.

352. ἐν λέχεέσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. λευκῷ λίνῳ, h. ὑφάσματι, πέπλῳ. Esse λὶς, λιτὸς, λιτὶ, vidimus Obſſ. ad Θ, 441: iis, quae Scholia ad e. l. habebant, ſunt ſimilia in Schol. A. Euſtath. ad hunc verſum, laudato loco Herodiani ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ, ἐν τῇ ψ. et Ariſtarcho, adterſime Aſcalonita.

Multo magis diſſident grammatici cum aliis locis, tum h. l. in Schol. B. primoque loco Apollon. Lex. in ἑανός, in notione τοῦ ἑανὸς et ἑανὸν, de quibus egeram ad Γ, 385 partim tamen ea accuratius conſituenda poſt haec vidi, eaque veteri in Exc. de Digammo voc. ἑανός. Vt verbo dicam: ἑανὸς eſſe videtur omnino ductilis, tenuis, interdum τὸ ἑανὸν ſubſtantive ſorte ex ellipſi τοῦ ἱματίου, aut ſimilis vocabuli. Idem interdum pronuntiatum duplici littera, ἑαννός; atque ita cenſeo h. l. ſcribendum eſſe. Noſtro loco eſt adiectiua forma; ſicque accepiſſe videtur Apollon. Lex. l. c. ὅταν δὲ λέγῃ, ἑανῷ λιτὶ κάλυψεν, ἐπιβολαίῳ λιτῷ (linteo) σημαίνει. ποτὲ δὲ τῷ λεπτῷ ὑφάσματι. Et per λεπτὸν fere ἑανὸν redditur, etiam ap. Suidam.

355. Πάτροκλον ἀνεστενάχοντα, γοῶντες, ἀνεστενάχοντα Vat. perpetua varietate.

356—368. Hos verſus a rhapſodo inſertos eſſe, obvium eſt ad animaduertendum, et animaduerſum eſt a viris doctis, in his e Koeppen, Wolfio. Nec vero eſt haec interpolatio e vulgari genere, verum reſpondet pluribus aliis locis ſimilis generis, de quibus ſupra egi ad Π, 432 eo interpoſitis, vt iunctiora inſeruirent eorum quae de decreto Iouis, de Iunonis calliditate in eo interuertendo, et concertatione ex hoc diſſenſu orta narrata ſunt: ſiue haec rectantis alicuius rhapſodi aut plurium opera fuit, ſiue vnius ex iis, qui carmen totum e partibus numero pluribus aut e diuerſis carminibus concinnarunt. Ariolari talia quidni liceat! etſi paullo prudentior facile concedat nihil ad liquidum perduci poſſe.

Extat quoque Scholion pererudirum in Ven. B. Porphyrii nomine praeſcripto, in quo Zenodoti, (male ſcri-

bitur Ζηνοδώρου) περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας, cuius X libri erant, iudicium de sermonibus deorum, per episodia inductis apposuit; inque iis etiam de his verss. Pronuntiauerat ille repugnare hoc episodium, quippe extra argumentum (ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως) adsumtum, mori Homerico, qui nullas deorum confabulationes admittit, nisi vt doceatur aliquid ad Iliadem pertinens aut doceatur fabula antiqua; at enim altercationem hanc Iouis et Iunonis esse prorsus otiosam, cum nihil adiiciat, iis quae exposita sunt; esse alienam, cum mox ad Thetidis et Vulcani sermones procedat poeta; eius morem esse, vt ab humanis rebus ad diuinas, et a diuinis ad humanas procedat; hoc loco autem importune interponi alium deorum sermonem; esse porro insipienter dictum: ἔφησε καὶ ἔπεισε, tanquam ea re sibi nuntiata (ἐκ πείσματος l. ἐκ πεύσματος) id egisset; non enim serius hoc didicisse Iunonem, nec, quod rhapsodia A. docet, ignorasse; esse porro absurdum, Iouem irasci Iunoni, quod Iridem ad Achillem miserat; sup. Σ, 166 sq. nec pariter Mineruae, quae et ipsa Achilli studebat, et ignem eius caput ambientem excitauerat: (Σ, 217 sq.) cum tamen antea Iupiter dixisset, Iunoni se ignoscere, magis quam Mineruae filiae (Σ, 406 sq.), absurdum et illud, quod Iupiter non aeque irascatur Iunoni noctem accelerauit 239. et cum antea Iupiter Patrocli corpus seruatum esse mallet, (P, 268 sq.) nunc autem irasci eo seruato; nam quod Achilles in medium est adductus, nullum alium effectum habuit, quam vt Patrocli corpus seruaretur. Tum, cur non memorauit, Iouem a monte Ida discessisse? etsi hoc potest κατὰ τὸ σιωπώμενον factum esse; verumtamen sunt reliqua vitiosa et suspecta (σαπρὰ καὶ ὕποπτα. an ὕποουλα?) Defensio autem, qua Iuno vtitur 362 sq. est prorsus insipida: cum enim deberet docere, nihil se mali Troianis intulisse, seruato Patrocli corpore, contra autem fecisse, quod ipse Iupiter fieri vellet; quaerit porro (Zenodotus) cur ea non sibi licere putare debeat, Troianis mala machinari? in verbis itaque vs. 367 οὐκ ἄφαλον Τρώεσσι κ

τεσσαμένη ἄμμι φάσθαι, eam sibi ipsam praenuncari. Hactenus Zenodoti reprehensio; versibus autem XIII sublatis omnia bene conueniunt. Postrema e Schol. Exc. iam attulerant Cantabrig. et ex his Barnes. Scholion in Ven. B. et in fragm. Mosc. legitur emendatius quam e cod. Leid. ap. Valken. Diss. de Scholiis p. 187. nisi quod in primis statim Scholii verbis in vtroque excidisse videtur negatio: ἀποδεικνῦναι διεσκευασμένον τοῦτον τὸν τόπον. Legendum videtur οὐκ εὖ διεσκευασμένον. Nisi διασκευάζεσθαι omnino accipiendum est de interpolatoribus; idque videtur probabile, si Schol. A. ad T, 327 conferas.

Sunt in his multa subtiliter magis, et argute, quam vere dicta. Tota autem argumentatione hoc tantum efficitur, quod male ista scripta sunt; an vero ab rhapsodo aut ab alio, quam a primo auctore, nondum per haec euictum est. Vtinam adiectum esset et illud, e codicum ne parte olim hi versus abfuerint, an rhapsodi non omnes eos traditos acceperint. Nunc interpolationis probabilitas alionde quaerenda est, in tota quidem rhapsodorum ratione ac more perpetuo, intexendi ea, quae supplere possent et locupletare Homericas narrationes; tum in iudicio manifesto nexum aliquem inferendi in consilia Iunonis et Iouis, etiam per contortas rationes; frustra enim asseritur, omnia in Iliade mirifice esse inter se vincta et copulata. Legerat versus Sext. Empir. nam recitat vs. 356 Ζεὺς Ἥρην. Verum interpolationes huius generis a multo antiquioribus temporibus ante Alexandrinos grammaticos repetendae sunt; neque seriorum auctoritas in alterutram partem vim et pondus habere potest.

356. Ζεὺς δ' Ἥρην προέειπε. ⟨ „quod subintelligitur (κατὰ τὸ σιωπώμενον) Iunonem cum Ioue in Olympum rediisse.“ Schol. A. Iunonem rediisse, diserte dixit poeta O, 77 sq. At de Ioue nil monuit; etsi Iouis mentionem fecerat aliquoties P, 196. 268. 441. Π, 431. 644. loci tamen, in quo versabatur, mentione facta nulla; quandoquidem tamen Π, 431 cum Iunone confabulatur, illa autem in Olympo sedebat, necesse est, Iouem

quique iam tum ex Ida ad Olympum rediisse. cf. Notam ad Π, 431. et Obss. ad 432.

Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε. et vs. sequ. πότνια Ἥρη miratiónem faciunt, Ἥρην modo sine, modo cum digammo esse pronuntiatum. v. de hoc Exc. ad A, et Exc. de digammo voc. Ἥρη. Cum tamen hanc particulam serius illatam esse pateat, ad principis poetae morem ea varietas referri nequit. Abest δ' a Sexto l. c. sed in poeta iunctura abesse nequit.

357. 8. ἐπρήξας καὶ ἔπειτα βοώπις πότνια Ἥρη, ἐστήσασ' Ἀχιλῆα. Importunum est καὶ cum ἔπειτα. Bentl. emendat ἐπρήξας δ' ἤπειτα. Sollenne erat εἶτα ἐπρήξας. Schol. A. B. aiunt καὶ abundare et ἔπειτα esse παρατ. πλ. νῦν ἐπρήξας, ἐτέλεσας, ἐπλήρωσας, Hesych. ad h. l. effecisti hoc, vt. ὥστε ἀναστῆσαι Ἀχιλῆα.

βοώπις Venetus.

367. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες. vn. Vindob. ἔειπες. varietas alibi obuia.

362. καὶ μὲν δή που τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι scil. τοῦτο vel ταῦτα, vt ad explendam iram in Troianos et ad tuendam causſam Achiuorum excitaret Achillem; seu verbo, vt efficeret hoc, quod effecit, Itudii vel odii causſa. Bentleius, qui sentiebat obiectum non bene esse omissum, emendabat μέλλει ἕτος ἀνδρὶ τελέσσαι sagaciter: vt Ψ, 543 εἴ κε τελέσσῃς τοῦτο ἕτος, vel, νόον, vt Ψ, 149 σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.

363. ὅσπερ θνητός τ' ἐστί. valde pleonasticum videri debet post βροτός. Exciderat τ' Lipſ. Ven.

Versus iterum legitur Od. Υ, 46.

364. πῶς δὴ ἔγωγ', ἢ Φημὶ θεάων ἔμμεν' ἀρίστη. Doricum ἐγών esse ap. Zenodotum ait Schol. A. παρὰ τὸ Ζηνοδότῳ καταδώριον, ἐγών.

ἔμμεν' et ἔμμεν scribitur.

Versus 364. 365. 366. lecti iam Δ, 59. 60. 61. vbi tamen pro ἀρίστη melius erat, πρεσβυτάτη.

365. ἀμφότερον γενεῇ τε. Vat. ἀμφότερ' ἐν γενεῇ τε.

360. οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὸν ἆφαρ, Schol. B. τὸν ὄφελον, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔμελλον. κοτεσσαμένη recitat Schol. Eurip. Med. 1.

κακὸν ἆφαρ Vrat. d. vn. Vindob. a m. pr. et Schol. Leid. inf. ad v. 366.

369. Ἡφαίστοιο δ' ἵκανε δόμον. Ald. a. cum hinc οἶκ. preſſis, et cod. Canter. vnoque Vindob. Ἡφαίστοιο δ' ἵκανε praeferri poteſt forte vt auri ſuauius; at alterum codices optimos obtinent. Recte autem vtrumque ſe habet; eſt enim duplex forma verbi ἵκανω et ἵκανω. de quo v. Excurſ. 1 ad Pſ. de prosodicis. Sup. B, 16 καταλλήλους δ' ἵκανε, ad Z, 444 ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περιβαλλ' ἵκανε.

370. ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μετεπρεπέ' ἀθανάτοισι. Schol. B. ἀστερόεντα, λαμπρὸν, ἀπὸ τοῦ ἀστεροδής. monet quoque Etymol. Scilicet vt alibi οὐρανὸν ἀστερόεντα, οὐρανὸν ἀστερόεντα. nunc autem dictum, vt Π, 834 Διὸς ἀστεροπὴ κομόωσα, ἀστερόεντα, fulgidum.

De vſu τοῦ ἄφθιτος vidimus ad E, 744.

μεταπρεπέα hoc vno loco, quod alibi ἐπιπρεπὴς, μετεπρέποντα ἐν ἀθανάτοις.

371. Κυλλοποδίων de Vulcano dictum ſine opprobrio, (vt ἀμφιγυήεις) et quod diminutivum pro Κυλλόπους, ad indolem priſci ſermonis eſt referendum. Κυλλὸς pro χωλὸς vox fuit Ionica, vt ex vſu apud Hippocratem patet.

ὃν ῥα „quem ſcilicet." Clarke.

372. ἑλιασόμενον, ἐπιατραφόωντο ὃς χωλόν. (nec tamen hoc quod additur neceſſe eſt; nam ἑλίσσεσθαι omnino de iis dictum, qui ſuarum rerum ſatagunt, verſantur aliqua in re. itaque declaratur per σπεύδοντα. Schol. reddunt bene: ἐνεργοῦντα) ἢ μεμίμηται ἀπὸ τοῦ Ἡφαίστου τὴν τοῦ πυρὸς κίνησιν. Sch. A. hoc diſertius in Sch. B. expoſitum, ſpectat ad ineptam allegoriam Vulcani. cf. inf. ad 473.

Φύσας ſcriptum in Lipſ. et aliis duobus.

373. σπεύδοντα· πολλὰς γὰρ ἐπ' αὐτοῖσι φύσας ἔνεχε. „quod σπεύδοντα eſt ἐνεργοῦντα (non autem ἐπὶ τοῦ

μεμονωμένην νῦν λεῖπει. Sch. B.) et quod πάντας abundat Sch. A. Sch. br. et Eustath. Alterum hoc verum non est; sed vt satis docui ad H, 161. K, 560 et alibi et ad h. l. Clarke, nam valde liberalis fuit in hac obseruatione inculcanda, vox exprimit numerum iustum ac plenum, *non pauciores quam viginti*. Latini dicunt: *tripodes ad viginti numero*.

324. περὶ πολλὸν ἀνεστάθες ἀγλαΐηφι. Eft ἀνεστάθη, quod alias est οὔτησεν v. c. B, 661. ἀνάσχετον. nam ἐστὶν ἀνὴρ est, ποιεῖσθαι ἄλκον.

325. ὑπὸ — ἔδυς iungendi esse patet. At fuere (ap. Sch. A. et B. Schol. Vrat. A. cum Polluce, X, 79) qui ὑπόκυκλα iungerent, vt ὑπότροχα. Aliter dictum est πάλαι δ' ὑπόκυκλον. Od. Δ, 731 (quod habet totam subiectam; de quo v. docte disputantem *Boettiger. Vasengemälde* I. B. III. Heft. p. 54 sq. et h. l. manifestum est ἀνέθηκε πάντα σφι ἐπάστῳ (ἐν) πυθμένι τῷ ἑωυτοῦ omnem fundum et basin declarat: v. ad A, 634. h. l. pedes tripodis πάντα sunt τροχοί, vt iam E, 722 vidimus.

χρύσεα δὲ in δὴ mutarat Barnes perperam.

329. ἄφρα οἱ αὐτόματα θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα. ἄφρα, quod οἱ pro αὐτῷ, non οἱ, θεοὶ; et quod θεῖον ἀγῶνα dixit coetum, confessum, deorum. "ὁ τόπος, εἰς ὃν συνάγονται, versu laudato, reddit Apollon. Lex. voc. ἀγών.

δυσαίατ' ἀγῶνα pro δύσαντο. „ἐν ἄλλῳ· δέσονται ἀγῶνα." agnoscit alterum hoc ipse Apollon. Lex. in ἀγών. Schol. br. Cant. Harl. Vat. Vrat. d. vna Vindob. et edd. ante Barnes. et potest videri in δυσαίατο mutatum esse, vt cum altero νεῖαται conueniret. Atqui mos Homericus in talibus membris copulatis variare tempora. Contra potest reponi, interpolatione illatum esse δύσονται ex H, 298 αἴ τε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα, quia δυσαίατ' in praestantissimis codd. reperitur, in Townl. etsi vitiose scriptum δυσίατ' fragm. Mosc. Veneto, vt taceam Vindob. codd. Alteri, cuius exigua aut nulla est auctori-

tas; petierat id Barnes et receperat ex cod. Mori. Ab Hesychio utrumque in glossarium relatum est, δυσαίατο et δύσονται. habet quoque utrumque Eustathius.

Supereſt tamen tertia lectio, quam doctiorem utrique praeferam δύσωνται, in Lipſ. Vrat. b. vno Vindob. et in marg. Steph. neſcio vnde. Iungitur quidem ὄφρα trinis his modis omnibus; cum ſubiunctiuo tamen inprimis, eo conſilio, vt. v. Exc. de ὄφρα ad lib. IV. p. 666. 667.

Praeterea in vulgaribus, ἐν ταῖς εἰκαιοτέραις, olim quarta extitit lectio: „θεῖον κατὰ δῶμα δέωνται." Schol. A. quam ex interpolatione illatam fuiſſe, manifeſtum eſt. ἀγῶνα ἀντὶ τοῦ νῦν τὸν ναὸν λέγει." Schol. A. et paullo poſt laudatis quinque ſignificationibus huius vocis (Scholion hoc et alibi iteratur haud ſemel. cf. quoque Euſtath. de loco, vt Od. Θ, 260. de coetu, de multitudine, de certamine, vltimo loco ſubiicitur, τὸν ναὸν, ὡς ἐνταῦθα. Vix aſſequaris, quomodo hoc alicui in mentem venerit, vt h. l. de *templo* cogitaret. Ita tamen et Schol. bT. τὸ θεῖον τεμένη. Scilicet Scholion hoc transcriptum eſt ex alio loco H, 298 vbi Troianae mulieres εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα, quod reddiderunt grammatici ναὸν, cum tamen ſit, ſacer coetus, vti ἀγὼν eſt omne ἄθροισμα. v. Obſſ. ad 6. l. Atque tenendum eſt hoc exemplum, propter alias grammaticorum obſeruationes ad certum locum ſpectantes et temere ad loca diſpania translatas, vnde tenebrae legenti obiiciuntur.

Ceterum alludit ad h. l. Ariſtoteles de Rep. I, 4. ἢ τοὺς τοῦ Φαίστου τρίποδας, οὓς φησιν ὁ ποιητὴς, αὐτομάτως θεῖον δύεσθαι ἀγῶνα.

378. οἱ δ' ἧται τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' αὖτις. (Ξ) „ὅτι ἐπὶ τῶν παρὰ μικρὸν τετελεσμένων οὕτως λέγει. ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον. (Ψ, 454) τοῦ δὲ καὶ ἄλλα τόσ' ἦν μέγα χρέος. (X, 322)" Sch. A. Scilicet ſupplendum eſt, quod non viderunt, ἐπὶ τόσον ἔφ' ὅσον. *in tantum; hoc parte quidem, hactenus.* Commenta aliorum narrat Sch. B, ἀντὶ τοῦ ὅλον (ſic et Schol. Exc.) εἰ δὲ, ἐπὶ τε-

ἐπῖτον ἔσχον τὸ τέλος, ὥστε τῶν ὠτῶν προσδεῖσθαι. τινὲς δὲ ἀτόσσον, τὸ λοιπόν (hoc et Sch. br. ariolando e contexto) Eustath. παρ' ὀλίγον.

εἰ δή τοί Vrat. d. et vn. Vindob.

379. τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς. „ἤρτυε, ἡτοίμαζε. (ἀρτύειν, ἀπαρτίζειν Eustath. et καταρτίζειν) κόπτε δέ, ἀντὶ τοῦ, ἤλαυνε. (ἐχάλκευε Sch. br.) δεσμοὺς δὲ, τὰς λαβάς, ἢ τοὺς ἥλους, οἷς ἐστήρικται ἡ λαβή." Sch. B. alterum hoc recte; etiam Sch. br.

προσέκειντο vn. Vindob. δεσμὰ Barocc. Mori.

380. ὄφρα ὄγε ταῦτ' ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Lipf. Vrat. b. d. et Barnes pro var. lect. ἐπονεῖτ' εἰδυίῃσι cum vitio metri. nam eſt digammum: ἐπονειτο ϝιδυιησι. v. ad A. 608. ταῦτα πονεῖτο vn. Vindob.

381. τόφρα δ' ἐγγύθεν ἦλθε. Lipf. ἐγγύθι ἦν.

382. τὴν δὲ δὴ προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος. Quaeſitum eſt, cur in Odyſſea *Venus* vxor Vulcani ſit (Od. Θ, 266 ſq.) hic *Charis*. Meras argutias reponunt grammatici in Schol. A. B. Dicendum erat, aut: ſequi Homerum diuerſos mythos: (qui ſane ad idem redeunt, nam propter operum venuſtatem Vulcano modo Venus modo Gratia iunota eſſe dicta eſt. Hoc vtique ex mythorum interpretatione cognoſcimus.) aut diuerſis auctoribus deberi locum hunc Iliadis et alterum in Odyſſea. Alterum hoc ſtatuebant οἱ χωρίζοντες. cf. ad Φ, 416. Nam illud eſſe puto nimis acute dictum, Charin pro pellice a Vulcano habitam, Venerem pro vxore. λιπαροκρήδεμνος Charis a parte ornatus candida faſcia capitis totum habitum deſignat. Vox eſt ap. Suidam; et in Hymn. in Cerer. 438. Quid κρήδεμνον fuiſſe videatur, dictum ad Ξ, 184. Quaeri poterat, ſaltem notari, quod et Pauſan. IX, 35. p. 781 fecit, illud quoque, quod h. l. Χάρις tanquam vna memoratur, cum plures poeta mentoraſſet, vbi Somno promittit Iuno Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων Πασιθέην Ξ, 267 ſq. et Veneris miniſtrae Χάριτες Od. Θ, 364. adeo diuerſos mythos e diuerſis forte carminibus, expreſ-

fille videri debet Homerus. Nisi probabilius fuit, totam ἀντιδοσείαν alium poetam habere auctorem.

383. τὴν ἄπυια. etsi vox iam aliquoties lecta erat: Θ, 304. N, 379. Ξ, 468. Π, 178 hoc tamen loco demum grammatici de eius etymo quaerunt, et a meris aniolationibus petunt, Sch. A. B. Eustath. ad l. l. add. Schol. Apoll. I, 46. vt res digna non sit, cui immoremur. Sufficit esse γαμῆσαι, matrimonio tenere.

385. τίπτε Θέτις, ταυύπεπλος, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ; Erat vbique editum et lectum: τίπτε Θέτι ταυύπεπλε ἱκάνεις. Et alterum hoc etiam in optimis legitur; vt in Townl. Mosc. etiam in Ven. A. B. At Schol. A. ταυύπεπλος praefixum habet, et addit: παρὰ Ζηνοδότῳ· „ἡμέτερόν δε." καὶ· „Θέτις ταυύπεπλος ἱκάνεις." Hic habemus iterum exemplum ignorati vel neglecti hiatus in poetae lectionem ab ipso Aristarcho, vt videtur, illati. Vidit quoque emendandum ita esse Bentl. laudatis Idcis vss. 357. 424. Γ, 277 vbi idem vsus nominativi obtinuit est. De ἡμέτερόν δε non aeque pronunciare licet, cum illud ἡμέτερον δῶ cum similibus frequentius occurrat. Vt H, 363. et al.

Θέτις, pro Θέτι, intulerat iam Barnes, etsi vana de ratione, ne vltima breuis produceretur. Verum primus casus pro quinto frequentatur; et b. l. Θέτις in Mor. Barocc. nunc illud firmat Zenodotus. Memoranda adhuc est alia varietas: Scholio A. praefixum est: τίπτε, θεὰ ταυύπεπλος.

Celeritatem alacritati et benevolentiae consonam in verbis agnoscit Sch. B. Repetuntur vss. 385. 6. inf. 424. 5. et totus locus iterum expressus est in verbis Calypsus Mercurium excipientis Od. E, 87 — 91. eumque ante oculos habuit Apollon. Arg. III, 52. 53. 54. vbi quoque Schol. Homerica apposuit.

386. πάρος γὰρ μὲν οὔτι θαμίζεις. „ἀντὶ τοῦ, εὐθαμῶς" Schol. A. B. θαμίζεις Vat. At θαμίζεις est quoque in altero loco Od. E, 88. et in Apollon. Lex. θαμά versu adscripto, θαμίζεις, πυκνῶς παραμένῃ.

Barnes: „γρ. θάμιζες." hoc est, putabat ille scribi sic potuisse aut debuisse. Atqui solet hoc πάρος cum praesenti tempore iungi, vt sup. Δ, 264 οἷος πάρος εὔχεαι εἶναι, vbi male inualuerat εὔχεο. Eodem fere modo Latini *dudum* adhibent; v. c. *iamdudum* video.

387. ἀλλ' ἴτεο πρότερος. Schol. B. εἰς τὸ ἔμπροσθεν. Eustath. προσωτέρω. Vidimus iam Γ, 400.

ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω. Lipſ. παρά.

388. ὣς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε. Cant. Vat. φωνήσασ' ἡγήσατο.

390. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποτὶν ἦεν non ἦεν, ſequente conſona in κέκλετο. Correxerat iam Turnebus.

392. Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τοι σεῖο χατίζει. ξ „πρόμολ' ὧδε. quod ὧδε, ὡς ἔχεις· νύδην ὑπηφέρενος, καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ· ἐμφίεσαι· οὕτως. (Il. Ω, 711 ἀμφίεσαι· ὅμιλος· quod quid huc faciat, haud aſſequor) Sch. A. οὕτως ὡς ἔχεις reddunt etiam ceteri; Sch. B. br. Euſtath. Suidas in Ἥφαιστε. Scilicet fuere qui ὧδε acciperent; *huc*. vt et ſolebant facere Od. A, 182. P, 544. vnde monent grammatici οὐδέποτε ὧδε τοὺς ἥρωας εἴρηκε παρὰ ποιητῇ. de quo iam monitum eſt ſup. Obſſ. ad M, 346. Fuit ea Ariſtarchi doctrina, vt ex Apollonii Lex. in ὧδε diſcimus: κατὰ Ἀρίσταρχον οὐδέποτε συνήθως ἡμῖν κεῖται, ἀλλ' ἀεὶ οὕτως κεῖται ὧδε· τὸ δέ τις ἔπταισεν — Od. Θ, 306. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, οὕτως ἀκούει· πρόσελθε (πρόελθε) οὕτως ὡς ἔχεις, ἐκ προχείρου, οὐδὲν ἀναβαλλόμενος. Ex eo ſua habet Heſych. add. Etymol. h. v. ὧδε cum ioca ſubſcripto exhibent Schol. A. B. quod alibi vidimus in ὧς τε pro ὥς τε. vt Obſſ. ad M, 433. p. 348.

πρόμολε pro πρόελθε, notatur non modo in Suida, Heſychio, verum ab ipſo Apollonio Lex.

Notiſſimus autem eſt verſus vir Platonis, cum carmina ſua combureret, Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, Πλάτων νύ τοι σεῖο χατίζει. Sch. A. Euſtath. et antiquiores Laert. III, 6. cum Olympiodoro in vita Platonis (p. 585. ad calc. Laert.) add. Obſſ. ad P, 266. Narratur ſimilis huius ver-

sus libs de Metrodo Theophrasti commentarios combu-rente Laert. VI. 95.

„γρ. θεός τί νυ“ Barnes inepte.

394. δεινὴ, νῦν γὴ θαλάσσης, Sch. br. Ceterum etiam Schol. B. observat Vulcanum haec dicere adhuc intra officinam morantem: ἐντὸς ἀναβαίς. Nam infra demum v. 410 opus e manu deponit, et ex officina prodit, vt se in cubiculum Charitis conferat.

395. ἦ μ' ἐσάωσ' ὅτε μ' ἄλλος. — In Scholiis de fabula ipsa nihil notatum occurrit. Ineptius Schol. B. cumulat, in his hanc, quod τῆλε πεσόντα, τηχθέντα interpretatur, ex illo, quod tamen valde discrepat, Iouis dicto: ὃς κε τόσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός. Il. T, 110. Aliis modis angustatur per allegorias Eustath. p. 1149, 40. sq.

Non minus inepte ille τῆλε ait positum esse ἀντὶ τοῦ τηλόθεν. παρ' Ὁμήρῳ γὰρ ἐχρῆν ἦλθε τηλόθεν ἢ τηλ ἀπ' οὐρανοῦ. vt Sch. br.

ὅτε μ' ἄλλος ἀφίκετο (εἰς ἐμέ). Malis ἀφίκετο. vt ἐπ. ἦλθε πατρί. Neutrum alibi in Homero occurrit sed simplex ἱκάνειν saepe: sic ἄλγεα, ἄχος, κήδεα, πῆμα ἱκάνει (ἐπί) τινα dicitur; vt A, 564.

Videamus narrationem ipsam. Poëtam mythum antiquiorem ad suum consilium ingeniose accommodasse, nec hanc primum excogitasse, in aperto est. Mythus ipse debuit esse hic: Iunonem Vulcanum ex se natum, cum claudicare videret, indignabundam proiecisse, ne partus tam deformis innotesceret; haec in vss. 395. 6. 7. discrete narrata sunt; e Iunone sola sine Iouis congressu natum esse non narratur; contra vero Iouem ipsum ex Iunone Vulcanum suscepisse, ex tota narratione colligas, et voluisse eam Iouem partum celare. Narratur porro proiectum Vulcanum decidisse in mare, exceptumque a Thetide et Eurynome clam esse nutritum per nouem annos in Oceani fundo. vss. 398—404. quod additur de fabrili arte ibi per hoc tempus exercita, ad ornatum spectat. Non memoratur, quid posthac factum sit, et quomodo in Olympum fuerit receptus Vulcanus: quo ipso intelli-

gitim, narrationem hanc esse partem mythi alibi, in alio vt probabile sit carmine, quod periit, disertius expositi.

Discrepat narratio ab ea quam libro primo legeramus, vss. 587 per episodium intextam: vbi Vulcanus a Ioue proiectus et in Lemnum delatus, a Sintibus exceptus esse memoratur. In Nota ad e. l. ex aliis Iliados locis, elicere licuit, ex Heraclea aliqua mythum esse desumtum: v. Notam. Propius accedit ad alterum hunc locum, in quo nunc versamur, modus, quo narratus et ornatus est mythus in Hymno in Apoll. 316 sqq. seu in Apoll. Pyth. 38 sqq. Est hic Vulcanus e Ioue natus a Iunone, (nihil enim video appositum esse vnde colligere liceat, iam tum Iunonem sine congressu cum Ioue peperisse; immo vero propter hoc ipsum, quod tam deformem puerum ediderat, ab eius amplexibus se continuit Iupiter.) Vulcanus statim a partu a matre irata propter deformitatem proiectus est in mare, a Thetide autem susceptus et educatus. Iupiter inde Minervam solus e capite suo progenuit: quo eius consilio Iuno exasperata Typhoëm sola sine Ioue procreat. Ita solebant antiqui poetae antiquiores fabulas nouis modis et commentis nectere et variare. Antiquiora fuere seorsum narrata, Vulcanum natum esse claudicantem; Minervam e capite Iouis ortam; et Typhoëm nouum naturae monstrum a Iunone procreatum.

Iam in his videmus stabilita plura: primum, morem poetae, antiquiores mythos, ex carminibus antiquioribus, intexendi carmini suo; porro diuersas quoque eiusdem mythi narrationes carmini insertas esse: siue quod auctor carminis id sibi facere putauerit, siue quod diuersae partes e diuersis auctoribus in vnum Iliados carmen coierint; videmus quoque, cum Vulcanum exhibere vellet Thetidi beneficio aliquo in se collato obstrictum, poetam antiquum mythum pro facto commode adhibere, ex more, quem in hoc carmine saepius seruatum vidimus, vt mythi antiqui pro re vere gesta, in historici facti specie narrarentur, etiamsi narratio ipsa haberet fundum non

factum, sed indicium aliquod animi, sententiam vel phantasma, antiqui sermonis indole in factum mutatum. Habemus tandem exemplum mythi iam ante Iliadem conditam variis modis ornati.

Subest mytho pro fundo *Vulcanus claudicans*: quo iudicio, qua de caussa, hoc commentum antiquiore aevo in hominum animos venerit, nunc ignoramus. At claudicationis caussam videmus repetitam a lapsu graviore; congrue cum eo quod saepe fit; expositam tamen diuersis modis; ab aliis, vt in Lemnum insulam decideret, ab aliis vt in mare prolapsus sit: haec duo tenenda sunt; porro altero modo a Ioue, altero a matre praeceps datus esse narratur.

Cum Lemnum ignibus subterraneis aliquando arsisse satis constet: non tam ineptum est, caussam mythi inde aliquando esse repetitam. Cum porro in cosmogonicis phantasmatibus ignis et aquae pugna, tum vtriusque consociatio, variis modis mythice sit expressa: non absurdum est, narratiunculam de Vulcano sub Oceano latente ex eo ipso ductam putare. Nam commenta haec antiqua ab aliqua vtique caussa probabili profecta esse necesse est; ineptum esset contendere velle, probabilius esse, homines temere, nulla re externa adductos, in hoc incidisse, vt narrarent, deum ex Olympo nulla de caussa delapsum in fundo maris fabricam instituisse. Licebit tamen, de his statuere quemque pro arbitrio aut ingenio suo, modo hoc faciat sine contumelia aliorum. Elementa autem rerum *iam ante auctorem Iliadis*, saltem certarum partium et locorum, per Iouem, Iunonem, Vulcanum, Oceanum, declarata esse, tam multis locis notauimus, vt de his omne certamen vanum videri debeat. Si alia antiquiorum carmina, saltem si philosophica, Empedoclis inprimis, supererent, tutius, vtique probabilius, iudicium criticum de his Iliados locis facere liceret, in quibus mythica huius generis interposita sunt.

396. μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος. de tali conuitio v. dicta ad Γ, 180. Δι 445.

ἤ μ' ἐθέλησε. Intulerat Ald. 2. ἐθέλεσκε ex codice aliquo recenti, in qua classe est quoque cod. Alteri. Nam omnes meliores seruant ἐθέλησε. etsi per se nil refert, cum edd. Flor. Ald. 1. Rom.

397. τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ. Nam, tanquam deus, non poterat vita priuari aut a matre interimi; at cruciatus perferre poterat, quod vidimus Martis exemplo. cf. ad E, 380 dicta.

τότ' ἄρ' ἤ τότ' ἂν πάθον Eustath.

398. εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις τε. Quod Eurynome et Thetis puerum Vulcanum proiectum in mare exceperunt, nutrierunt et occultarunt, cum pluribus antiquioribus mythis conuenit: Ad Oceanum fere se recipere et confugere solent dii ab Olympo profugi et latebras quaerentes; accedente forte notione, quod ad extremam terrae et caeli oram Oceanus sedem habet. In Oceano clam educata fuerat Iuno ipsa Ξ, 303 Bacchus fugiens ad Thetidem se receperat Z, 135. 136. Est autem Eurynome inter Oceanides, vt ex vs. 399 patet, adde Hesiod. Θ. 358. Apollod. I, 2, 2. At Thetis inter Nereides. Cum altera haec non memorata, sit eodem modo, quo Eurynome, Barnesius interponit pessimo exemplo versum a se procusum et inter fragmenta Homeri retulit post vs. 398. Νηρῆος πολιοῖο θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.

399. ἀψορρόου Ὠκεανοῖο. Vocem ἄψορρον iam saepe vidimus, v. ad H, 413. nunc ἀψόρροος vt istud ab ἄρω, sic forte hoc ab ὀρούω. Oceanum autem amnis more terram *circumfluere*, nota est antiquorum opinio. Vide vel Eustath. ad Perieg. pr. Notabile autem epitheton est h. l. quod Oceanus *deus* illud habet, vt Oceanus deus ἀψόρροος sit; cum elementi sit epitheton; cuius generis epitheta passim in poetis reprehenduntur, vt *Vulcanus ardens* in Horatio.

400. τῆσι πάρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά. „τῆσι πάρ' non esse acuendum πάρ' retracto accentu, quia in synaloephe sit, Schol. A. et B. monent diligenter, et reuocant nos ad v. 191. Neutrum satis perspicio; hoc vi-

deo, si iungas παρεχάλκεον, (παρὰ — χάλκεον) posse πάρ sine accentu scribi.

εἰνάστες χάλκευον Potuit in antiquiore carmine mythus, forte cosmogonicus, certam notionem habere. Nunc id ignoramus; et nobis est numerus certus pro incerto.

δαίδαλα πάντα Zenodotus et Aristophanes. " Sch. A. ficque Barocc. Varietas aliquoties obuia.

Ceterum mireris forte praecox Vulcani ingenium, quod ille statim ab infantia artem fabrilem exercuit. Sed cogitandum est, tam felicia omnino fuisse deorum ingenia; ita Apollo statim a partu sagitta matrem Latonam vltus est, et Mercurius e cunis elapsus furta commisit. Conuenienter sane et hoc; quandoquidem miracula tantum physica quae animos teneant miratione, quaeruntur; ethica haud curantur. Sapienter tamen in loco nostro concinnatum est hoc, quod puer Vulcanus per nouem annos in leuioribus occupatus, procudendo fibulas et alia ad mundum muliebrem pertinentia, grauioribus artis operibus praelusisse videri potest.

401. πόρπαι, ἕλικες, κάλυκες, antiqui mundi muliebris genera et nomina, quae iam Alexandrinorum grammaticorum aetate exoleuerant. Itaque notiones fere ex etymo constituunt. πόρπη, fibula, ἐκ περόνης, ait Etymologus. πόρπακα, ansam clipei comparat Hesychius. Legit quoque πόρπακας γναμπτάς S' Lipf. γναπτὰς passim scribi, vt in Townl, facile expectes, vt fieri solet in γνάπτω.

ἕλιξ declarat inflexum quid, seu inauris seu digiti (vt Apollon. Lex. γναμπτὰς ἕλικας, τοὺς ὁρμοντώδεις δακτυλίους) seu brachii, quod ceteris praestat, ornamentum: censente sic eodem Apollonio voc. ἕλικας et Schol. A. et br. Similia in Hesychio.

κάλυκες non minus varie explicantur in Schol. A. B. br. Eustath. Etymol. diuersis Hesychii locis, nec facile elicies aliquid, cui satis fidere possis: siue fistulam dixeris, cui fibulae acus immittitur, siue ornamentum cali-

ci roſae ſimile. Inſertus eſt verſus Hymno in Venerem vſ. 164.

402. *περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο* Dorvill. Vann. Crit. p. 335 ex antiquo codice memorat *δέρσος*. Eſt ſane antiquus deprauandi mos librariorum indoctorum; nihil amplius.

403. *ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος*. In ſono verborum aſperiore commendando multus eſt Euſtath. et Suidas ad h. v. *μορμύρων ποταμὸς, ῥεύματα ἔχων*. Vidimus vocem iam E, 599. *μορμύρω, σὺν μ.*

404. *οὐδέ τις ἄλλος ἤδεεν. „γρ. καὶ ἤδειν“* Schol. A.

405. *Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν*. vulgatum erat in edd. et Euſtath. *ἔσαν*. Sed alterum et ipſa res ſuppeditat et codd. meliorum conſenſus: vt Townl. fr. Moſc. Lipſ. Ven. Mori. Harl. cum Schol. *ἐγίνωσκον*, quod et in Lipſ. eſt. Adde Vrat. d. vn. Vindob. et potiorem his Apollon. Lex. in *ἴσαν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγίνωσκον*· appoſito hoc verſu et Heſych. *ἴσαν, ἤδεισαν*. Alludunt Cant. Vat. *ἴσαν*.

οἵ μ' ἐσάωσαν. Expectabam alicubi lectum Ionicum *οἵ με σάωσαν*.

406. *ἣ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει*. Erat vulgatum *ἥκει*, perpetua varietate. Eſt tamen *ἵκει* in melioribus Barocc. Lipſ. Vrat. b. d. fragm. Moſc. Ven.

τῷ με μάλα χρεώ. Harlei. Vat. *χρή*. Sed alterum ſaepe occurrit, pro pleno: *ἐπί με ἱκάνει ἡ χρεώ*.

407. *ζωάγρια τίνειν*. Schol. A. „*μετὰ τοῦ ι τὸ ζωάγρια Ἀρίσταρχος*.“ Non aſſequor, quomodo *ζωάγρεια* ſcribere potuerit. Vidimus *ἀνδράγρια* Il. Ξ, 503. Sunt ſimili modo *τὰ ζωάγρια* propter vitam ſeruatam praemia, munera, *ἄποινα*, vt Ζ, 46 *ζώγρει, Ἀτρέος υἱὲ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα*. Apollon. Lex. *ζωάγρια, τὰ τῆς ζωῆς ἀγρεύματα* reddit. Verum Scholion modo memoratum corruptum eſſe ſuſpicor, et lectio Ariſtarchea ſpectauit ad alterum verbum, fuit enim *τείνειν* pro *τίνειν* lectum in Barocc. et in Veneto, et alibi quoque obſeruatum.

408. *ξεινηΐα πάντα*, Mark. *ξυνήια*.

410. πέλωρ αἴητον ἀνέστη. Vox antiquata αἴητος, in qua laborarunt grammatici, cum super etymo tum super accentu, nec minus de sensu. Ascalonitam et Proteam cum Philoxeno, pro quo Philetam nominat Schol. Mosc. Scholion A. Herodianum Schol. B. Apionem Apollon. Lex. h. v. excitant. Abstineo tamen ab excerpendis commentis ieiunis et inanibus. Breuiter ea complexus est Etymologus: αἰητὸν, ἀπὸ τοῦ Ἡφαίστου, πυρώδη καὶ πυρώδες. (haec quoque ap. Hesych.) οἱ δὲ μέγα. ἄλλοι, τὸ μετ' ὁρμῆς. οἱ δὲ, ὡς ἀετός. Add. Eustath. et Sch. br. in quibus narrantur quoque fuisse, qui vnam vocem facerent, πελωραίητον. Meo quidem sensu expedita res est, si ex ἄατον αἴητον ductum existimatur; fuit enim ἄη, ἄατος, ἀάτη ap. Pindarum. v. Excurs. de Digammo vnde factum αἰατος, ἄατος et ἄητος. ἄϊτον videbimus infra Φ, 395 ὃ κυνάμυια, θάρσος ἄϊτον, ingentem fiducitatem, ἔχουσα. Vt produceretur prior syllaba, factum est αἴητον, nisi hoc natum est ex digammo αϝητον. Ex eodem factum est ἀάατον, quod est ipsum est, magnum. Od. Φ, 5 ἕντος μὲν δὴ ἄξονος ἀάατος ἐξεταλάσθη, v. supra ad I, 116.

πέλωρ. τὸ πέλωρ, τὸ σημαῖνει; τὸ ἐξαίσιον καὶ Φοβερόν. Etymoli qui vana etyma affert. Vocatur autem h. l. *portentum ingens* Vulcanus ingenti corpore, tanquam deus, et qui grande opus fabrile exerceret, vnde 415 *ceruix praeualida* et *hirsutum pectus* ei tribuitur; grandior visus nunc, cum assurgeret. Sine ὁ πέλωρ recte dubitauit, etsi Eustath. laudet Od. I, 428. alia Od. M, 87.

ἀπ' ἀκμοθέτοιο. v. inf. 476. nam ad h. l. interpretantur. Vocem veteres non hic: expedita tamen res est, esse νῦν τάχιον ἢ ὦ ἀ ἄκμων τίθεται.

411. χωλεύων sc. non τὸ πέλωρ, sed ὁ Ἡφαιστος. Idem versus inf. Υ, 37.

ὑπὸ δὲ σφυρὰ ῥώοντο ἀραιαί. Fuit ῥώοντο ϝαραιαι. Sic supra Ε, 425 de Venere, χαλὰ ϝαραιγν. Neglexit, vt solent seriores, digamma. Quintus in loco hinc expresso:

IX, 466. de Philoctete: ἔχεν δ' ἄρα χερσὶν ἀραιὰς Πολίαντος θρασὺς υἱὸς ἐπ' ἀνέρι, οἵ ῥά μιν ἄμφω Λυγρὴν ἐπισκάζοντα κατὰ χθόνα (e naui) δῖαν ἄγεσκον Ἀμφιτέρων κρατερῇσιν ἐπιπλωθέσσι χέρεσσιν. Ignorauit quoque Libranius Heſycliii, in quod laudatur φόωνται ἀραιαί. Schol. A. nitι, δοκοῦσιν τὸ ἀραιαί quod ex digammate fluxiſſe videtur. Addit tamen Schl. B. λέγεται εἰ δὲ φιλοῦμεν, βεβλαμμένως (ergo daxerat ex ἀραί. add. Euſtath.) Notatio eſt, ἀσθενῆ. ἀδύνατα λοιπ. Etymol. et ἀραιαί. ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς. Heſych. ex Apollon. Lex. h. v. ἀσθενεῖς καὶ λεπτοί. Sch. br.

φόωντο, ὑπερέχωνται. Schol. br. bene. iterum vi. 417. repetitur verſus Υ, 37.

ἀμφὶ θοὰς μὲν ῥ' ἀνάνευθε πίθων ἧφ' vt dixerat vi. 409. Clarke. Eſt pro ἄρα.

415. λάρναξ ἐς ἀγυρτὴν συλλέξατο, τοῖς ἐπαινῶ. ξ, quod λάρναξ pro ὑβριστής, recenti vocabulo; et ἐπαινῶ pro ἐνήργει. Schol. A.

συνελέξατο. συλλέξατο Vrat. d. quod antiquius fuiſſe cenſeo; eſt quoque in Cant. Mori. Harl. vno Vind.

414. στόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἐπαμέργνυ. Barocc. πρόσωπον δ' nec male ἀπαμέργνυ Lipſ. cum Ven. 1. Moſc. minus bene. v. Obſſ. ad B, 269 et Ε, 798. Bentleius adſcripſerat locum Ariſtoph. Acharn. (906) κἀπομορξάμην ἰδών. Iungenda ſunt ἀπομέργνυ ἀμφί, circumcirca.

416. ἕλε δὲ σκῆπτρον ταχύ. ξ, quod ταχύ non otioſum eſt; ſed quia ſuſtentat claudicantem ſcipio, igitur validus" Schol. A. propter claudicationem quoque puellae eum vtrinque ſuſtinent.

417. ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι βώοντο ἄνακτα ὑπερφιάλοισιν αὐτῷ pro ὑπ' αὐτοῦ. ſubeuntes ſimul eius humeros, ſuſtinendo et ſuleiendo. Mus. vi. 421. ὄναιο δ' ἄνακτος ἐπαίσσων, h. e. ἐπονοῦντο. βώεσθαι eſt ὁρμᾶσθαι, vt ſup. vi. 411. et iam Λ, 50. et Ω, 616. Νηῶν ἀΐ τ' ἐμὲ φόων Ἀχαιλλῆος ἐρύσαντο. Apud Heſiod. Sc. Herc. 230 Gorgones cum impetu ferebantur, ἐβόωντο. Non eſt igitur ſimpliciter

συνεξώρμων αὐτῷ, vt reddunt Schol. br. Apollon. Lex. h. v. versu laudato reddit ῥῶσιν ἐλάμβανον. quasi esset a ῥώω, ῥώννυμι sic et Eustathius. et Hesychius: ὥρμων, ἐρρωμένως ἐκινοῦντο· ὥρμην· ἐλάμβανον. Nec aliter, quam vt a ῥώω pro ῥωννύω ducta sit vox, eam accepisse videtur. Apollon. Arg. I, 385 de gemigantibus ἐπὶ δ' ἐρρώσαντο πόδεσσιν. II, 663 ἀναμάτῳσιν ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσιν. et III, 1257 Probabilius tamen est a ῥεῖν, ῥόος, ῥώσιν, ductum esse: nam notio motus vbique est primaria in ἐρρώοντο et ἐρρώσαντο, et dictum quoque est de motu *infirmo*, Od. Ψ, δκ de vetula, γοήματα δ' ἐρρώσαντο, πόδες δ' ὑπερεὶ πεπόνητο h. e. ὑπὲρ δύναμιν ἰητρίνοντο, ἰκέσθαι ἐπονοῦντο.

418. χρύσειαι ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι. Laudatur versus in Schol. Theocr. I, 36 vbi νεανίσιν editur: et ap. Schol. Pindari Ol. VII, 95 corrupte μεγίσιν ἔργ' εἰοικυῖαι ex recordatione eius quod alibi legerant ἔργ' εἰδόσιν ἐοικυῖαι in multis.

419. 420. τῇσι ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ, καὶ σθένος, ἠδὲ καὶ ἔμπης ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴασιν· αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐτοίμυιαν. Memorantur ergo h. l. ministrae, ἀμφίπολοι. Vulcani ex auro factae, quibus tamen inest mens, vox, vis et sollertia. Cum hoc nimis insolens et portentosum videatur, prudentius factu creditur, haec praedicata τῇσι ἐν μὲν νόος ἐστὶ non ad ipsa mulsera aurea, sed ad puellas, quibuscum comparantur, referantur et jungantur: ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι, τῇσι ἐν μὲν νόος ἐστὶ h. e. αἷς νεήνισι, vt fit: puellis viuentibus similes h. e. non aliter ac si verae essent mulieres, mentem, vocem, vires, et peritiam artium muliebrium habentes. Manet vel sic prodigium quod illa simulacra incedunt, sustentant claudicantem, vires exserunt.

Enumero ad antiquorum hominum sensum etiam in hoc est redeundum, et ad priscum sermonem, in quo ea, in quibus ars motum corporis, incessum, et actum, expressérat, se mouere, incedere, agere, narrabantur. Constat de hoc vsu multis exemplis, maxime Daedali, qui fecit signa mouentia se, videntia et incedentia, ξό-

ανα ἔμψυχα, de quibus plura addere nihil attinet. Ita quoque antiquissima circumferebatur fabula de Pandora, simulacro feminae pulcerrimae, ex argilla facto, cui motus et incessus tribuuntur: Ἔργ. 60 sq. Theog. 571 sq. De Rhodiorum praeclaris operibus Pindarus Ol. VII, 95 ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἐρικόντεσσι ϑ' ὁμοῖα κέλευθοι Φέρουσι, recte haec et simpliciter; at vide τερατολογίαν antiquiorum de Talo, signo ex aere facto in insula Creta, in littore posito, qui custodis instar per litus ambulare et adeuntes saxis quoque emissis arcere dictus erat: de quo v. Apollon. Arg. IV, 1638 sq. Apollod. I, 9, 26. Not. p. 220.

Secundum haec non mirabimur in Homero opera Ἡφαιστότευκτα per miracula illa artis declarari, multo magis, cum artis diuinae opera sint. Itaque vidimus ianuas vs. 376 tripodes sponte se mouentes, αὐτομάτους accedentes, quia instructi erant rotis vt facile moueri et propelli possent. In Alcinoi domo Od. H, 91 sqq. canes ad fores ex auro et argento facti, ad domum custodiendam, et vs. 100. pro lychnis sunt signa puerorum in basibus posita, ardentes faces tenentium. Conuenunt cum iis h. l. puellarum signa ex auro Vulcanum incedentem sublleuantia; quorum statum et positum facile mente tibi fingas, si Silenos, Faunos, Bacchas, ipsumque Bacchum memineris saepe ita ex aere et marmore redditos, vt labantes sustententur ab aliis. Poetae autem occurrere potuere exemplis potentium et diutium luxu diffluentium, seruis ita innixorum, vt ab iis sustentati et suffulti incederent.

Secundum haec censui tamen interpunctionem post νεήνιαν εἰοικυῖαι esse tollendam, et referenda sequentia non ad simulacra efficta, sed ad puellas, quarum speciem et adspectum referebant. Iudicii huius mei reddam causam. More isto prisco loquendi quem memorauí, operibus artis tribuitur quidem mouendi se, incedendi, agendi, facultas; non autem vox et loquela: atqui h. l. est: τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδή. Reponas forte exemplum Pandorae: at in priore Hesiodi

loco Θ, 571 sq. nulla est loquela, alter autem locus Ἔργ. 70. sq. additis versibus tam foede est interpolatus, vt nihil inde doceri possit; inter spurios est vs. 79 habendus: τεύξε Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου, ἐν δ' ἄρα φωνήν. Omnino autem hoc fuisset παραπραγμάτειν, vocem tribuere si voluissent.

νέος ἐστὶ μετὰ Φρεσίν. Vrat. b. ἐστὶν ἐν Φρεσίν.

420. θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν. „ἔργα· τὰ γυναικεῖα scilicet; Schol. A. Omnium hoc in prisco sermone, vt, quidquid excellat, deorum munere datum sit; et in his quoque sollertia in muliebri opere: v. c. Od. Υ, 72. et saepe.

„γρ. ἔργ' ἴσασι" Barnes. sane sic corrupte Townl.

421. αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐτοίνυον. Apollon. Lex. voc. αἱ· ἀναφορικῶς, ἀντὶ τοῦ αὗταί (nunc in Homero scribitur αὖται) adiecto hemistichio: αἱ μὲν ὑ. . . De ὕπαιθα cf. Obss. ad O, 520.

ἐτοίνυον. Spectat ad h. v. glossa Hesychiana: ἐτοίμυνεν (quod iam correxere viri docti) διηκόνουν. ἐπορεύοντο. ἐθεράπευον. ἐνήργουν.

αὐτὰρ ὁ ἔρρων. Etiam h. l. grammatici quaerunt vim aliquam in hoc verbo. Schol. A. ὅτι ἔρρων οὐ ψιλῶς, πορευόμενος· ἀλλὰ, διὰ τὴν χωλότητα φθειρόμενος. Ipse Apollon. Lex. h. v. μετὰ φθορᾶς (Schol. br. accommodatius μετὰ κακοπαθείας) πορευόμενος, laudato versu: τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων I, 364. Similiter acceperant Οι 239 vbi sacra fecit Agamemnon omnibus aris ἐνθάδε ἔρρων. Vbique argutantur grammatici, vt cum malo aliquo coniuncta sit notio: scilicet quia ἔρρε sic dictum est, abi in malam rem, ἔρρε κακὴ γλήνη Θ, 164. Certum tamen esse arbitror, ἔρρειν simpliciter esse ἔρχεσθαι. Sic Od. Δ, 367 ἦ μ' οἴῳ ἔρροντι συνήντετο, facta mihi est obvia incedenti soli, erranti.

422. πλησίον, ἔνθα Θέτις παρ, ἀπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ. Bentl. coni. πλησίον, ἔνθα Θέτις, παρ' ἀπὶ θρόνου ἷζε. vt Od. Δ, 311 Τηλεμάχῳ δὲ πάριζεν.

423. ἐκ δ' ἄρα. οἱ φῶ χεῖρί. „ἄρα, vt ſolent amici, obuiam facti" Clarke.

424. τίπτε, Θέτι ταναύπεπλος, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ. Iterum pro Θέτι ταναύπεπλε, ἱκάνεις, reponendum hoc erat Θέτις ταναύπεπλος, vt ſup. 385. Sunt enim repetiti hinc verſus 424. 425. quod Zenodotus exhibuerat, et nunc legitur in Vrat. A. „παρὰ Ζηνοδότῳ, ἡμέτερόν δε. καὶ, Θέτις ταναύπεπλος, ἱκάνεις."

425. πάρος γε μὲν οὔτι φιλίζεις. Barnes: „γρ. φίλεις" v. ad vſ. 386.

426. 427. reuocati ſunt ex Ξ, 195. 196. (vbi v. de ſententia) et Od. E, 89. 90.

τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν. Barocc. Mori. ἀνώγει.

427. Verſum iterum, vt ſup. Ξ, 196 Bentleius concludat: εἰ δύναμαί τελέσαι, τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσται. niſi quod ibi ſcripſerat τὸ δὲ καί. Verſum omiſerat pr. m. ſil. cod. Vindob. τετελεσμένον Schol. Moſc. explicat δυνατὸν, ſi quid eſt quod iam ante factum eſt, poteſt ſane illud fieri iterum.

428. Θέτις καταδακρυχέουσα. non dubito antiquius ſcriptum fuiſſe κατὰ δάκρυ χέουσα.

429. ἦ ἄρα δή τις — Color orationis, qui erat ſupra in verbis Neptuni: Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τίς ἐστι βροτῶν; H, 446. add. Θ, 236 ἦ ἄρα δή. N, 446.

Pro ἦ alii ἤ perpetuo more. ἄρα male ed. Rom.

Aberrauit ad h. v. in Sch. B. Scholion, quod ad Od. Θ, 266 ſpectare debuit de Sole et Vulcano inter reges Aegypti annumeratos. Profitat illud quoque in Suida voc. ἥλιος.

431. ὅσσ' ἐμοὶ — Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν. At inf. Ω, 60 Iuno hoc ſibi arrogat, Thetidem a ſe mortali in matrimonium eſſe datam. Sch. B. Scilicet hoc inter ea eſt, quae libri auctorem diuerſum arguunt.

ἄλγεα δῶκεν debuit et h. l. ſcriptum eſſe Ionice. ἄλγε' ἔθηκεν vn. Vindob. varietate ſolita.

432. ἐν μέν μ' ἀλλάων ἀλιάων ἀνθρὶ δάμασσεν. ἀλιάων. ἐναλίων θεῶν. — Apollon. Lex. his verſ. adſcriptis. ἀνθρὶ

δάμασσα, cum dicatur γυνὴ δμηθεῖσα quae virum passa est, et ἄδμης puella virgo; potest et is, qui mulierem elocat, dici δαμάζειν γυναῖκα ἀνδρί, tradere coniugio habendam. Duxerat vetus aetas a bouin iugo. Vnde et mansit τίκτειν ὑπό τινι, v. c. B, 714 et al. VII. 432. 3 et 4 recitantur a Schol. Pind. Nem. IV, 103. corrupte in edd. aut.

434. αὐτὰρ ἐθέλουσαν. ἐ μὲν — Habemus hiatum, in medio tamen versu, in quo tolerari posse censeo: v. Ex. curs. de prosodicis ad P, 1. Possit alioqui fucurri, αὐτὰ ἐθέλουσά γ': ἐ μὲν, vt Od. O, 448 ἐγὼ ἐθέλουσα γε οἴκῳ. Bentleius plura tentabat: ἐθέλουσ', ἐ μὲν ἦδη, aut ἐθέλουσ'. ἐ μὲν οὖν δὴ, quod rhetoricum est. Aut, idque admodum feliciter, πάλιν αὖτε ἐθέλουσαν ἐ μὲν δή. vt iungantur αὖτε ἐθέλουσαν cum δάμασσά με. Molesta tamen ita fiunt in medio posita: καὶ ἄλλην ἀνέρος εὐνήν. vt adscendum potius sit, ex interpolatione totum versum 433 Αἰακίδῃ Πηλῆϊ insitum esse.

434. 435. ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. Negotium facessit voc. ἀρημένος. Nihil ad eam notauit Schol. A. Adscripsit Schol. B. et Mosc. quae vbique fere eadem Scholia exhibet, βεβλαμμένος τῇ ταπεινώσει τοῦ γήρως. Schol. br. παρειμένος, βεβλαμμένος. Schol. exc. κεκρατημένος. omnes ad sensum e contextu; nemo dixit, quae huius verbi forma sit: sitne ἀράω? et quale verbum hoc sit.

Legitur vox iterum Od. Z, 2 dormit Vlysses ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος. Ι, 403 τίπτε τόσον, Πολύφημ' ἀρημένος ὤδ' ἐβόησας; Σ, 53 ἄνδρα γέροντα, δύῃ ἀρημένον, idem versus iteratur vs. 89. et proxime ad versum nostrum Od. Ψ, 283 ὅς κε με πέφνῃ γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον. Apollon. Lex. ἀρημένος, βεβλαμμένος. ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος. (ex Od. Z, 2.)

Nihil monuere viri docti; ad Od. Z, 2 Ernesti mentionem constituit, granatus, confectus; recte e contextu, et sententia; non autem grammatice; laudat tamen Ety-

mologum: ἀρημένου, κατειλημμένου καὶ παρατεθαρρημένου. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρηρέναι· οὐ γὰρ παρὰ τὴν ἀρὰν εἴρηται. αἱρῶ. αἱρήσω, ἥρημαι καὶ ἀρημένον. Locum pro corrupto habebat Sylburg. Sunt saltem modi ad expediendam vocem tres a grammatico propositi: vltimo loco, vt sit ab αἱρέω, ita erit captus, victus, a senio, somno et labore, aerumna: quod cum sensu locorum conuenit; at docendum erat, quomodo seu ratione seu vsu mutari potuerit ἡρημένος in ἀρημένος, augmento abiecto erat ἀφῃρημένας et ἀφαιρημένος, quae Ionica forma est, apud Herodotum aliquoties obuia, vt I, 191. καὶ Βαβυλὼν μὲν οὕτω τότε πρῶτον ἀφαίρητο. (quod ibi pro ἀναίρητο restitutum est,) et aliquoties, ἀφῃρημένα ἄστεα αὐτέων, vrbes captae. Eustath. ad Od. Z, 2. p. 1548, 44 memorat: ἕτεροι δὲ, φασίναντες τὸ ἀρημένος, νοοῦσιν ἀντὶ τοῦ ὕπνῳ καὶ καμάτῳ κεκρατημένος. duxere et hi ab αἱρέω, sed scribere saltem debuere ἀρημένος ex ἡρημένος.

Alterum, quod Etymologus apponebat, erat, ductum esse ab ἀρά, damnatum tamen ab eodem: οὐ γὰρ παρὰ τὴν ἀρὰν εἴρηκε. ἀρὰν, f. ἀρὴν, denotare duo, et preces seu imprecationem, et damnum, noxam, βλάβην, vidimus ad M, 334. differre tantum prosodia, prius habere priorem longam, posterius breuem: A priore porro ductum esse ἄρημι precor, Od. X, 322 πολλάκι τὴν μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι, quod est vulgo ἀρᾶσθαι. Ergo et ab altero ἄρημι, βλάπτω, ἄρημαι, βλάπτομαι, ductum esse credas, vnde ἀρήμενος, βεβλαμμένος, vt ἀκαχήμενος ex ἀκάχημι, ἀκάχημαι. Scriptum quoque in codd. esse ἀρήμενος testatur Eustath. ad Od. Σ p. 1838, 16. Ruhnk. in Auctar. Hesych. ex tabula Heracl. memorat voc. τὰς ὁδὰς ἀράσοντι, (ἀρήσουσι, corrumpent.) Ita expedita facile sunt omnia; nisi quod scrupulum iniicit prosodia: nam ab ἄρα, βλάβη, necesse est esse ἀρήμενος. Atqui hoc verbum vbique priore occurrit producta: etsi nostro quidem loco succurri posset, κεῖται ἐνὶ μεγάροισιν ἀρήμενος; legitur quoque μεγάροισιν in Vatic. et vno Vin-

dob. Attamen, ne sic quidem est, cur trepides. Nam aut pronuntiatum est et scribendum ἀρῄμενος, vt in Ἄρης fit, aut fuit quoque ἀράρημι, ἀραρήμενος. Saltem vox alia vel ratio idonea non suppetit nisi ab ἀρὰ, βλάβη, ducta sit, et negari nequit, grammaticam postulare ἀρήμενος, non ἀρημένος. In Hesychio confusa sunt duo verba: ἀρημένος (immo ἀρήμενος) βεβλαμμένος, ἢ εὐχόμενος. Nunc etiam licebit emendare Etymologum l. c. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρηρέναι. leg. ἀρήμεναι.

436. δῖον ἔπεί μοι δῶκε. non iuncta haec cum ἄλλα δέ μοι νῦν probat Schol. A. sed nouam sententiam ab hoc versu orditur.

437. vsque ad 443 lecti erant hoc ipso libro supra vs. 56. 66. 68. vbi v. notata. Nec bene nunc abesse possunt.

438. τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα. ξ. „quod secundum Homerum Thetis educauit Achillem, non Chiron, ὡς οἱ νεώτεροι.“ Schol A. sunt ergo inter hos non modo Tragici et ipse Pindarus.

439. νηυσὶν ἐπιπροέηκα. Manifestum fit, etiam h. l. grammaticos decompositum de suo intulisse; nam sic esse, immisi eum in naues; at vero est προέηκα εἰς Ἴλιον, ἐπὶ νηυσί. disiunxi ergo; sic et Catabr. fragm. Mosc.

440. Τρωσὶ μαχησόμενον. Etiam h. l. Bentl. corrigebat μαχεσσάμενον. In fine αὖθις pro αὖτις, alii, vt Mori, Barocc.

441. οἶκαδε νοστήσαντα. Versum in nonnullis non legi notat Schol. A.

442. ὄφρα δέ μοι ζώει. Townl. ζώῃ, vt sup. vs. 61.

444. κούρην ἣν. ἄρα εἰ. Harlei. κούρην δ', ἣν probat „ἄρα, vt nostri“ Clarke. Versus hic et sequens repetiti sunt ex Π, 56. et 58.

444. — ἀθετοῦνται στίχοι ιγ. vsque ad 456. ἔκτανε — κῦδος ἔδωκε. Rationes subiiciuntur hae in Sch. A. quia, quae copiosius iam exposita erant, breuiter in vnum locum contraxit aliquis ad imitationem istorum: Ὡχόμεθ' ἐς Θήβην (male scriptum Θήβας) ἱερὴν πόλιν (A. 366.)

quod sequentia, quibus Thetis narrat, Patroclum amisisse arma et se adesse ad petendum alia, i. promissa otiosa sunt; et quod falsum est, ab Ulysse et Aiace (vs. 448 τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες) permotum Achillem dimisisse in pugnam Patroclum. (hoc est calumniari; sed continuaverant, puto, illi vna iunctura ac structura vss. 450. 1. tum antecedentibus 448. 9. At enim ἔνθ' αὐτὸς μὲν et αὐτὰρ ὁ 450. 451. non in vnum idemque cum anteced. tempus erant coercenda.)

Ex Schol. B. et ex Schol. Exc. discimus, Aristarchum auctorem τῆς ἀθετήσεως esse. Contra quem locus defenditur: nihil inepti inesse nec in ἀναπεφωνημένοις nec in memoria priscorum enarratorum." Miror grammaticum tam subtilem, et poetae tam studiosum fautorem, non addidisse hoc quoque, loquacitatem haud dedecere Theridem deam, pro sexus feminei indole; et deum fabrili intentum multarum rerum ignarum esse potuisse. Verum tamen, vt rem serio agamus, non male auctor Schol. Exc. absurdum esse ait, tam antiqua, qualia illa sunt de nuptiis Thetidis, commemorari, tacere id cuius causa ea venerat.

Verum contra haec reponi potest, ad ipsam Homeri simplicitatem et copiam saepe affluentem haec esse referenda; saltem haec esse improbanda, non resecanda. Hoc enim est illud quo plerumque summa criseos Homericae redit.

Quod caput erat, vt ab auctoritate codicum fides adderetur vel demeretur, non in memorationem adductum est. Forte tamen ne haec quidem auctoritas aduocati poterat. Nam ex rhapsodorum recitationibus calamo exceptos codices admodum variare necesse erat; ita vt ad acumen potius iudicis, quam ad librorum fidem, recurrere necesse esset.

Hactenus Aristarchi iudicium haud prauum aut vanum haberi potest. Probabilitate tamen haud caret, a primo auctore breuem appositam fuisse Thetidis orationem, etsi, vt nunc locus se habet, non apparet, quo-

modo versibus, quos Aristarchus notauit, sublatis ille sibi constare possit, aut quot et qui versus ab alia manu accesserint.

446. ἦτοι ὃ, τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν. animum aegritudine consumebat, exedebat. reddunt Schol. br. τέτηκε, vt Γ, 176 τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. Occurrit φθίειν φρένας hoc vno loco; alias sollenne est φθινύθειν. φθινυθέσκειν κῆρ. vt A, 491 Achilles φθινύθεσκε φίλον κῆρ. Od. K, 485 ἑτάρων, οἵ μοι φθινύθουσι φίλον κῆρ. Porro turbare te potest φθίω h. l. media correpta; quae est producta Od. B, 168 ὥς κε δόλῳ φθίῃς, vt pereas, et inde φθῖσον. vt Z, 407 supra: δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος. Noli tamen turbari, nam etiam inf. Υ, 172 ἀνδρῶν ἥ κ' αὐτὸς φθίεται. Ξ, 87 ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.

Scilicet est haec vox inter eas, quae plures habet formas, nec eadem prosodia, de quibus v. Excurs. I. ad P. Fuit φθῖω, φθῖμι. vnde est ἔφθιτο. ἀπέφθιτο. φθίμενος. et φθῖω, φθῖνω. etiam φθινῦω. φθινῦθω.

448. οὐδὲ θύραζε εἶων ἐξιέναι. „γρ. ἐξίμεναι." Barnes. debebat dicere: alias ita variare lectionem; vt Od. Λ, 530. non h. l.

τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες. recte sic ed. Flor. Ald. 1. Rom. At Ald. 2. male mutauit δ' ἐλίσσοντο, quod et codd. habent Cant. Vat. vnus Vindob. τὸν δ' ἐλλίσσοντο Mori et ipse Ven. De hac varietate v. dicta ad I, 570.

449. περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον. pro, promiserunt. obtulerunt. Il. I, 121 ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω. pro quo vs. 263 ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων.

450. ἠνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι. Ita legebatur, et ferri poterat. Erat ἠνήνατο in Flor. Ald. 1. Rom. ἠναίνατο Ald. 2. (quod vitium etiam in codd. habetur) iterum ἠνήνατο Turneb. subscripto iota ἠνήνατο Stephanus. Codices tamen meliores legunt ἠναίνετο. sic Mori. Barocc. Townl. Vrat. b. fragm. Mosc. Ven. binis Vindob. Inf. vs. 500 est ἀναίνετο.

452. πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄτρυνε. Barocc. Harl. Cant. Mori. vn. Vindob. δ' ὄγε.

455. πολλὰ παχὰ βέξαντα. vn. Vindob. βέζοντα.

458. υἱ' ἐμῷ ὠκυμόρῳ. Mirae sunt grammaticorum argutiae ad hoc hemistichium. Lectio antiquorum librorum quae seruata est in Vrat. b. A. (in cod. d. lacuna est) erat υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ· testantibus Schol. A. B. ad h. l. et ad Π, 177. quam cum non conuenire viderent metro, vitium vitio compensantes correxerunt υἱεῖ ἐμ' ὠκυμόρῳ idque legitur in codd. Mori. Harl. fragm. Mosc. vno Vindob. Veneto. Vnde in Etymol. p. 337, 4. est: ἐμωκυμόρῳ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ. Obuia tamen res erat, vitium latere in priore voce υἱεῖ, mutandumque hoc esse in υἱ ex υἷι. nam est quoque υἷις, υἷϊς. υἷιος, υἷος. υἷι, υἷ. Atque editum iam fuit υἱ' ἐμῷ inde a Flor. Aldd. Rom. consentientibus codd. Mireris itaque Barnesium maluisse refingere υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ, vt υἱεῖ vna syllaba proferretur. Tandem tamen in vulgata acquieuit, comparando voces τῷμῷ, τῇμῇ, vt I, 650 quae tamen non satis conveniunt cum υἱ' ἐμῷ. Ernesti υἱεῖ ἐμ' ὠκυμόρῳ mollius sonare ait. Bentleius emendabat υἷ μου ὠκυμόρῳ, quod saltem bene dictum erat.

Mirantur veteres ad h. l. et inf. ad vs. 478. 609. quod inter arma Achillis nulla fit *ἐγχέος* mentio; nam hastam non memorari, in aperto est, quia eam Patroclo exeunti haud dederat Achilles; v. sup. II, 140. Soluit quaestionem Schol. A. ad vs. 478. ὅτι ἡ μάχαιρα ταυτὶ ἐρμόζει. nescio an satis feliciter.

459. ἐπισφυρίοις ἀραρυίας. de hoc v. ad Γ, 334.

460. καὶ θώρηχ', ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος. ‖ „ἡ διπλῆ, ὅτι καταλλήλως εἴρηκεν, ὁ (vel ὃ, nam ad idem redit) γὰρ ἦν αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ· ὃν γὰρ εἶχεν.“ Sch. A. Ex eodem et Sch. B. apparet, alios retulisse ὃ ad ἑταῖρος. Ita videntur accepisse: ἑταῖρος γὰρ, ὃ ἦν οἱ, (pro ὃς) ἀπώλεσε (ταῦτα, τὰ ὅπλα). In Sch. Exc. durior adhuc modus est: οἱ μὲν ὃ, τοῦτο, ἀντὶ τοῦ· ὥστε ἦν αὐτῷ. Scilicet displicuit, quod ὁ, nempe θώρηξ, solus memoratur, cum praeter eum reliqua quoque arma Patroclus amisisset. Dubitarunt quoque sine ὃ arti-

culus praepositivus an postpositivus: de quo disputat Apollon. de Syntaxi I, 46. p. 97. Verum hoc est argumentari in poeta. Est ὅτε sc. ὥρηξ, vt recte Eustath. ὅτε γὰρ ὥρακε ἦν αὐτῷ, (τοῦτον) ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος. Bentl. emendabat ἀ μάρ' ἦ ὅτε οἱ vii legerunt quoque nonnulli veteres ap. Schol. B.

461. Τρωσὶ δαμείς, ὁ δὲ πεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων. ξ „quod, cum iam antea (456) Patroclum interfectum narrasset, non altera vice hoc dicturus erat poeta (ideoque versus non sunt ab Homero; v. ad vs. 444) et quod Τρωσὶ δαμείς est pro ὑπὸ Τρώων." Sch. A.

463. μή τοι ταῦτα Lipſ. μή τι τοῦτο

464. αἴ γάρ μιν Mori ἀλλ' ἤγαρ μιν

465. μιν ἀναιτίου — νόσφιν ἀποκρύψαι Schol. B. ἀπαλλάξαι. repte: alterum forte reſpectum habet ad occultatum a Thetide Vulcanum ſup. 396 — 405.

ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι, ἱκάνει, Barocc. Vat. vn. Vindob. ἵκανε Lipſ. Verum optatiuus poſt ὅτε frequenter in Homericis occurrit. v. Excurſ. II. ad Lib. XII. Locum inter praecipua *de fato* refert Porphyrius ad Z, 488. vbi v. Obſſ.

466. ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, „παρέξομαι Zenodotus et Ariſtophanes" Sch. A. Eſt ergo παρέσσομαι lectio Ariſtarchea; parum intereſt.

467. οἷά τις — θαυμάσσεται. Cant. Mori. Lipſ. θαυμάσεται.

468. ὡς εἰπὼν ἧκεν μὲν λίπεν αὐτοῦ. τὰς μὲν fr. Moſc. Thetidem cum Charite.

469. τὰς δ' ἐν πῦρ ἔπεφνε. ἐπὶ πῦρ Vrat. d. ἔσπρεψε Vrat. d. et vn. Vindob.

470. Φῦσαν δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων. ξ „quod πᾶσαι abundat" Schol. A. non abundare, nunc conſtat. v. ad 373. Apollonius Lex. πᾶσαι· ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμῖν συμφώνως (leg. συμφύους) ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων· καὶ ἐπὶ τοῦ ὅλως. (ſcil. vt ſup. B, 809.) voluit ſignificare priore loco numerum, altero ſpatium. Bentl. malebat: ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσιν ἐφύσων.

ἐν χοάνοισιν χάνετ', vox antiquata, in cujus locum succesſerat χοάνη, χώνη. Exponitur ea varie; Apollon. Lex. ταῖς χωναῖς. οἷον τοῖς χωνεύμασιν; εἰς ἃ ἔγκειται τὰ χωνευόμενα. χωνὴ δὲ χοάνη eſt vas, in quo metalla fundantur; ſecundum Apollonium hoc ipſum fuit χώνευμα appellatum, quod alias eſt id quod funditur vel fuſum eſt. Heſychius: χοάνοις. τοῖς Φυσητῆρσι, (hoc vero eſt interpretamentum τῶν Φυσῶν, follium; niſi et ipſum vas Φυσητὴρ fuit appellatum) ταῖς χώναις (quod vulgare eſt nomen) καὶ κοιλώμασιν (vaſa cava, ἀγγεῖα) εἰς ἃ ἔγκεῖται. τὸ χωνευόμενον. ἢ τοῖς πηλίνοις τύποις. (eſſent formae argillaceae, in quibus aes fuſum excipitur; quae ab Homero ſunt alienae; at vaſa putabimus fuiſſe argillacea ad aes fundendum.) Diſertius Euſtath. et ex eo H. Stephanus: δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὰ Φυσώμενα (a follibus afflata) ἀγγεῖα, ἐν οἷς αἱ ὕλαι τήκονται, ἅπερ ἡμῖν ἐστι πήλινα.

Habuere ita veteres ollas fuſorias, in fornace puta, appoſitas, in quas directi erant folles. De fornace ipſa (καμίνῳ) niſi memorat poeta. Videntur tamen recentiores notionem fornacis fuſoriae ſubſtituere τῷ χοάνῳ. At tamen χόανος eſt vas etiam apud Heſiodum Theog. 863 vbi ſtannum liqueſcit τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν, ὑπὸ τ' εὐτρήτου χοάνοιο θαλφθείς. vbi epitheton εὔτρητος ad os vaſi congruum referes; alia lectio eſt εὐτήκτου, de vaſe ſolido, bene cocto.

Incertum eſſe genus vocis, ſitne ὁ χόανος, an τὸ χόανον, monent Schol. exc. et in Euſtathio οἱ παλαιοί.

Φύσσαι. ἐφύσσων. vitioſe in multis. Verſus eſt ap. Suidam in Φῦσα.

471. παντοίην εὔτρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι· „εὔτρηστον. nonnulli εὔτρηκτον. πρὸς πρᾶξιν ἐφάρμοστόν." Schol. A. Nemo hoc praeferet. Apollon. Lex. εὔτρηστον. ἐφύσητον. ἀπὸ τοῦ πρῆσαι. Paria Heſych. Suidas, Schol. br. Euſtath. vim actiuam h. l. habere neceſſe eſt, εὖ τρῆθουσαν, πνεύουσαν, Φυσῶσαν. In Vrat. b. eſt εὔπνηστον ſaltem interpretamentum; niſi corruptela eſt.

παντοίην ἀϋτμήν, modo intentiorem flatum, modo remissiorem; Schol. B. docent, id vss. 472. 473.

472. ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι. Schol. A. „ἐς τὸ παρεῖναι, καὶ ἕτοιμοι (sic scribitur) εἶναι, καὶ σπεύδοντι καὶ μή" (est Latinum, praesto esse) Porro: „ἄλλοτε δ' αὖτε. ἐλλείπει τὸ, μὴ σπεύδοντι." Tenue hoc, sed bene obseruatum: erroneum enim est, quod vulgo acceptum αὖτε, contra: quasi esse posset τὸ ἐναντίον. at αὖτε est vitiosissimi, rursus. ergo est supplendum aliquid: ὥστε παρεῖναι αὐτῷ ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι, ἄλλοτε δ' αὖτε μὴ σπεύδοντι. modo opus vrgenti, modo non vrgenti parere. Est tamen vel sic lenior iunctura, si ad seqq. retuleris: ἄλλοτε δ' αὖτε scil. παρέμμεναι αὐτῷ οὕτως, ὡς, ὅπως, Ἥφαιστος ἐθέλοι.

473. ὅπως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο. Est γ' ἐθέλοι in Harl. Vat. sicque edd. Flor. Aldd. Turn. Mutatum in τ' ἐθέλοι ex ed. Rom. ab H. Stephano. concinunt codices: nisi quod τε θέλοι Vrat. d. duo Vindob. τ' ἐθέλει Vrat. b.

καὶ ἔργον ἄνοιτο. Male habet quod in ἄνοιτο prima nunc corripitur, quae producta est K, 251 ἄλλ' ἴομεν, μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται. Od. B, 58. P, 537 πολλὰ κατάνεται· quo obseruato Barnes arripiebat lectionem Cant. et Barocc. ἄνυτο. sic quoque Lips. fragm Mosc. et mutabat in ἀνῦτο, vt esset pro ἀνύοιτο vt λελῦτο pro λελύοιτο (v. ad Od. Σ, 237) δαινῦτό pro δαινύοιτο. Praestat forte dicere, aut ἄνω natura habere priorem brevem; et vbi producitur, pronuntiandum aut scribendum esse νὺξ ἄννεται, aut antiquitus duplicem fuisse formam ἀνώ et ἄνω. hocque est ἀναλόγως aliis pronuntiatum. v. Excurs. I ad P. de prosodicis.

De Scholio super Clipeo v. inf. ad vs. 478. nam ad h. v. pertinet.

474. χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα καὶ κασίτερον τε. πυρὶ non in ignem, sed haud dubie τοῖς χοάνοις igni impositis, vasis argillaceis fusoriis.

οὐ χαλκὸν ἀτειρέα. vt Lat. indomitum ferrum, ſimpliciter, durum. De voce v. ad T, 60. Quis ſit ναυπίεσσι, N. ad A, 25.

Quatuor metalla a poeta memorantur, aurum, argentum, aes, calliteros. Etiam in hoc numero argutati ſunt veteres. Imitatoris ingenium in clipeo Herculis effingendo agnoſcas etiam in materiis parum probabiliter variatis, gypſo, ebore, auro et electro.

Argutatur Heraclides in eo, quod non totam πανοπλίαν fecit auream Vulcanus, cuiusmodi tamen Glauci erat Il. VI, (Z) 236. ita eo delabitur, vt quatuor elementa in quaternis materiis reperiat. Debuit vtique metallorum millio maioris praeſtantiae et artis et operis olim habita eſſe, quam ſi ex ſolo auro opus confectum eſſet.

475. καὶ χρυσὸν τιμήεντα. vt ἀτίμητα. pro τιμήεντα, quod et ſcriptum eſt in Vrat. d. et ap. Dionem Or. XII. p. 416 qui vſſ. 474. 475 exdiat.

476. ἤγαγεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. Cant. Barocc. Mori. Euſtath. pro var. lect. ἤγαγεν ἐπ'. Apollon. ἤγαγε δ' ἐπ'. in voc. ἀκμοθέτῳ, τῷ κοιλώματι, ἐφ' ᾧ τίθεται ὁ ἄκμων.

γέντο δὲ χειρί, εἵλετο. v. ad Θ, 43.

477. ῥαιστῆρα κρατερὴν, ἑτέρῃφι δὲ γέντο πυράγρην. ῥαιστῆρα κρατερὴν optimi codd. Cant. Barocc. Mori. Harl. Vat. Vrat. A. Lipſ. Moſc. fr. et Venetus: in quo Schol. A. „παρὰ Ζηνοδότῳ· κρατερὸν διὰ τοῦ ο.“ Occupauit hoc edd. Euſtathius: ῥαιστῆρα κρατερὴν ἢ κρατερὸν, et p. 1154, 26 ῥαιστῆρα δὲ θηλυκῶς κρατερὴν λέγει, σφῦραν μεγάλην, οὐ λεπτουργὸν, ἀλλ' οἵαν ἐξελαύνειν τὰ χαλκευόμενα. Ἰωνικῶς δὲ εἴρηται ἡ ῥαιστήρ. οὕτω καὶ Σοφοκλῆς σωτῆρα τύχην φησίν (quod diuerſum eſt) ἐν τῷ· εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη (Oed. T. 80. 81.) Parendum eſt auctoritati, etſi ſuſpicari licet, κρατερὸν diſplicuiſſe ante vocalem ſequentis vocis, ἑτέρῃφι. Poteſt quoque dubitari, ſi κρατερὴν admittitur, an diſtinguendum ſit: ῥαιστῆρα, κρατερὴν ἑτέρῃφι δὲ γέντο πυράγρην. etſi haec inſolentior verborum eſſet collocatio, et epithe-

tos magis proprie est: validus malleus. Sane alibi vbique est ὁ ῥαιστήρ. Attamen etiam Apollon. Lex.: ῥαιστὴρ, σφῦρα. ῥαιστῆρα πρατῆρα. add. Etymol. Schol. br. Hesych. vbi v. Not. In eodem est quoque ἰστὴρ, σφῦρα, quod Bentl. quoque emendat ῥαιστήρ. Schol. A. ἄλλως, ῥαιστῆρα, σφαῖραν (σφῦραν) σιδηρᾶν, παρὰ τὸ ῥαΐζειν, (ex ῥαίειν) ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν. (immo proprie profligere, protundere) et inde φθαίρειν.

πυράγρην, forcipem, reddunt Schol. A. et Schol. br. τὴν χαλκευτικὴν καρκῖνον, τὴν ὀξύλαβον. παρὰ τὸ τὰ ἐν πυρὸς ἀγρεύειν, ὅ ἐστι λαμβάνειν. Add. Hesych.

478. πολὺ δὲ πρώτιστα. Peruenitum est ad ynam ex nobilissimis partibus carminis, ἀσπιδοποιΐαν: in quam singulares libelli fuere, vt Philostrati iunioris, ap. Suidam: παράφρασιν τῆς Ὁμήρου ἀσπίδος.

Ad vs. 473 insertum est in Schol. B. longum Scholion, quod per allegoriam totum clipeum interpretatur, inepte, etsi docte; putat auctor clipeum rerum originem et quatuor elementa referre; etiam quinque πτύχας, seu superficies quincuplas, ad quinque terrae Zonas refert. Scholion exscriptum est ex Heraclide c. 43—51. et si quis cum edito libello comparet, multa critici vsus facile animaduertet. Nec tamen negari potest, ipsa insoliti in clipeo argumenti natura et indole de vniuerso exsculpto adduci potuisse ingenia ad allegoricam interpretationem. Fuere huius generis interpretationes clipei plures, quod vel ex Eustathio discas p. 1154, 40 ὅτι δὲ, inquit, καὶ φιλόσοφα ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα πολλὰ ὑπεμφαίνει, δηλοῦσιν εἰς πλάτος φιλόσοφοι. Exempli caussa, pergit, μυθίκα, ἡ Δημὼ τὴν Ὁμηρικὴν ταύτην ὅλην ἀσπιδοποιΐαν ἀνάγουσα (an, philosophice interpretans?) τοιαῦτα φησί. recitat inde ex ea interpretamenta physica et cosmogonica plena ineptiarum subtilium. Demo; illa haud dubie libro supposito nomen mutuata est; nam Pythagorae filia tales argutias nugatorias scribere vix potuit. Altera ex parte dolemus, Codicis A. Scholia tam panca extare in hunc librum, in quo ea vel maxime desiderabamus.

Paraphrasin in Homericam enarrationem clipei intexuit Philostratus iun. tab. X. p. 876 ieiunam tamen et inani copia rhetorica dilutam; in pictura aliqua reddita narrat pugnam Pyrrhi cum Eurypylo; vbi Pyrrhus, Achillis filius, clipeum patris gestat; quem ille ab Vlysse acceperat, in castra Achiuorum accitus; Vlysses autem in noto illo cum Aiace certamine suffragiis exercitus abstulerat. Variauit quoque argumentum anaglyphi Quintus lib. V. cum arma in certamine funebri a Thetide proposita essent, interponendo plurima, quae ne boni quidem poetae sunt.

At in Electra Euripidis vss. 452 sq. clipeus Achillis lyrico carmine describitur praeclare, verum diuersus ab Homerico; nam in vmbone est Sol in quadrigis et circa eum sidera; tum inter vmbonem et oram Perseus comite Mercurio ferens Gorgonis caput. Est tamen is clipeus Achillis in bellum ad Troiam profecturi, etsi et ille e Vulcani officina per Nereides ad Pelei aedes in Thessalia portatur. vs. 442 sq. Verum diuersis modis pro diuerso consilio haec tractari nemo in his litteris versatus mirabitur. Gorgone sola insignitus clipeus cernitur in gemmis, in quibus Nereis Tritoni insidens portat clipeum. Nota in hoc genere est vel ex Stoschii gemmis caelatis praeclara Pamphili gemma; est alia Eckheli opera illustrata in Museo Caes. Vindob. (*Choix des pierres gravées* tab. XV p. 38.) Viderat idem simili Medusae capite insignitum clipeum in manu Achillis corpus Hectoris raptantis in Sarda.

Ceterum cum in huius Episodii de clipeo Achillis mixtione defixa fuerint veterum et recentium ingenia, temerarium factu videbitur, si illud, etsi praeclarum per se, alienum tamen a loco et ab omni probabilitate edixero. Ita tamen rem se habere, in propatulo est. Quod in artis opere, seu glyptico seu carmine primo loco quaeritur est inuentum eiusque, si partem illud constituat, ad totum opus ratio. Clipei autem huius omnino nulla est ratio ad carmen eiusque argumentum; nihil

ineſt, quod coniunctum ſit cum ipſa Iliadis actione, nullam habet vim ad declarandam Achillis virtutem, facta, euentus; animum contra auocat a carminis ſumma; delectat vtique, ſed aliarum rerum ſuauitate et varietate; porro argumenta rerum expreſſarum ab opere eiusque vſu prorſus abhorrent; quorſum haec ſigna in manu pugnantis, quando ſingula contemplandi otium haud eſt. Satis erat vnam vel alteram ſpeciem, quae ornaret vel terreret, Gorgonis vel draconis, aut monſtri alicuius viſum offerre: Altera parte non minus aliena eſt clipei ſculptura ab Homerici aeui, ne de Troianis temporibus dicam, rudiore ſimplicitate; ipſa tandem episodii narratio et oratio multo maiore copia et ornatu eluceſcit, quam in ceteris carminis partibus animaduertimus. Quanto ſimplicior, etſi ſatis ornata, eſt armatura Agamemnonis Il. Λ pr. Diomedis E pr. ipſius Mineruae E, 736 nusquam ornamenta tam longe petita, tam copioſe expoſita.

At ſeriorum poetarum ſtudium in armis heroum inſigniendis ornamentorum et ſignorum, etiam ſymbolorum copia et varietate, mirifice efferbuit. Ex poetarum cyclicorum conatibus coaluit Scutum Herculis Heſiodo tributum tanquam pars aliqua τοῦ Καταλόγου. Mutuati hinc ſunt inuentum clipeorum inſigniendorum Tragici in Septem ad Thebas. Traductum poſtea hoc ſtudium ad veſtium texta mythis ornanda: cf. Excurſ. IV ad Aen. V, tum in artis ſculptoriae opera migrauit; pro exemplis ſunt thronus Apollinis Amyclaei et arca Cypſeli apud Pauſaniam: coniuncta quoque ea cum poetarum verſibus operi adiectis. Atque ex hoc ſtudio ac more res illuſtrari et cauſſa idonea reddi poteſt, quare Phidias non veritus ſit clipeum Mineruae exteriore et interiore parte tanta ſignorum copia exornare: ap. Plinium XXXVI. ſ. 4, exemplis ſcilicet artis tum proſtantibus tantum tribuerat politiſſimi homo iudicii, vt non perſpiceret, a re et conſilio id ſtudium ornatus eſſe alienum. Subſtitit hoc poſt-

ea: in anaglyphorum in Zoophoris et fastigiis aedium varietate.

Quae ex his sequuntur, exposita vide in Excursu de clipeo Achillis.

479. πάντοσε δαιδάλλων, Schol. br. reddit, εἰς πᾶν μέρος. δαίδαλα ἐνθεὶς, ὅ ἐστι, παραλλὰν αὐτό. Enimvero hinc serius sus; nunc de crate tantum agitur, seu de lamina sine una siue pluribus, quae clipei orbem constituunt: τὰ δαίδαλα, ornamenta, sequuntur demum, vs. 482 αὐτάρ ἐν αὐτῷ ποίεσαν δαίδαλα πολλά. Nunc tantum de fortia clipei apta et idonea in orbem fingenda agitur.

480. ἐστιγμὰς τρίπλακα. reddit τριπτυχον Schol. B. cum Schol. br. Apollon. Hesycli. trinis puta laminis, sibi superpositis, τρισὶ πλαξὶ, munitam clipei oram; ut ictui extremae orae illato resisteret; erat enim, ipsa rei natura, ora laminae aereae malleo didactae tenuior, quam pars reliqua. Ita saepe ictus inferuntur ab hac parte; sic inf. Υ, 275 καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην, ἢ λεπτότατος θὲε χαλκὸς, λεπτοτάτη δὲ καὶ ἐπέην βοὸς βοός. erat ἄντυξ in ea ἁπλαξ vt e vs. 480 intelligitur. Scilicet, praeter superficiem clipei eiusque crateem extrema ora in orbem muniebatur laminis circumductis, quibus simul cŏria et aereae laminae clauis impactis continebantur. Non autem ἄντυξ τρίπλαξ accipi posse videtur de trinis lineis, quibus ora aerea clipei esset distincta; ornatus cauſſa. Nam δίπλαξ est de duplicata re dictum, sic de veste duplicata Γ, 126 vbi v. Obss. et omentum duplicatum, δίπλαξ δημὸς, Ψ, 253. Multo minus ex hac voce ἄντυξ τρίπλαξ confici poterat opinio de trinis areae spatiis; seu septis, in quae aream cum anaglyphis dispescere soluere alii, in his d'Hancarville.

ἐκ δ' ἀργύρεοι τελαμῶνες Lips. Mori. Vrat. A. ἐν δ' ἀ. Firmatur tamen vulgatum ex Α, 38 τῷ δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦν. Esse in Homero τελαμῶνα non πόρπακα, sed balteum, ex quo clipeus pendebat, humeris iniectum, vidimus sup. ad Θ, (VIII) 193. cf. E, 798. B, 388. M, 401. Ξ, 404. 5.

480 πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες. Antiquiores πτύχας acceperunt de fasciis seu zonis, in quas superficies clipei erat diuisa et distincta; ideoque quinas terrae zonas in clipeo expressas esse somniarunt, v. Heraclid. Alleg. c. 50, 51. Eustath. p. 1154 extr. ita quoque quatuor elementa per quatuor metalla vss. 474. 5. aurum, argentum, aes et cassiteron, ita vt res ad sphaeram terrestris arte factae morem rediret, in qua diuersis metallis zonae quinae essent expressae; mirabilis res quam animo habebant! sphaera terrestris Homerica aetate iam nota! quidem legimus descriptam ab Eratosthene in fragm. τῶν Ἑρμοῦ, ep. Heraclid. c. 50. At enim πτύχες sunt superficies diuersae altera alteri superiniectae sine ex corio sine ex metallo, plerumque ex aere, quibus clipeus firmitatem habebat, quominus tela traiecta penetrarent ad corpus. Recte sic Schol. B. τὰ ἐλάσματα reddit, et Etymol. τὰ διάφορα ἐπαλλήλως ἐλάσματα. Clarius res patet ex altero loco Υ, 269 vbi hasta Aeneae non penetrat clipeum Achillis: χρυσὸν γὰρ ἐρύκακε — ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτ' ἦσαν τρεῖς ἔσω πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων, τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνθεν κασσιτέροιο, τὴν δὲ μίαν χρυσῆν· τῇ ῥ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος. Ex hoc loco tota rēs in luce constituitur: apparet enim πτύχας in clipeo Achillis fuisse laminas alteram alteri super impositas, et quidem superius duas ex aere, inferius duas e cassitero, et medio loco laminam auream. Intelligitur quoque inde, e mente poetae superficiem superiorem, in qua anaglypha erant, fuisse ex aere. Etiam sup. H, 247 Hectoris hasta penetrat Aiacis clipeum, δεινὸν σάκος ἐπταβόειον, ἀκρότατον κατὰ χαλκὸν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ, ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής, ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινὸν σχέτο. Prauam acceptionem vocis πτυχῶν intulerant quoque in Hesiod. Sout. Here. 143 κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο, vbi de summa superficie agitur; versus haud dubie spurius.

αὐτὰρ ἐν αὐτῷ, sc. ἐν τῷ σάκει; h. e. in summa clipei superficie anaglypho opere ornata, ductili an fusili. ἐν αὐτῷ ἢ ἐπ' αὐτῷ. Eustath.

482. ποίει δαίδαλα πολλὰ, diuersum hoc esse memento, a sup. 479 πάντεσσι δαιδάλλων. vbi de clipei forma; hunc de signis.

πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, ἐπιστήμοσι, v. ad A, 608. Male Schol. Pindari N. IV, 95 ποίει δαίδαλα πόλλ' ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. vt fere aberrarunt in aliis locis Homerici.

483. ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ' ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν. (ξ.) Memorabile est Scholion A. „ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτησεν ἀπὸ τούτου στίχου τὰ λοιπὰ, ἀρκεσθεὶς τῇ καθολικωτέρᾳ προεκθέσει.“ Vtinam dissertiora apposita essent, qua fide, qua auctoritate, quo iudicio haec pronuntiauerit Zenodotus; numne non omnes rhapsodi haec recitauerant? an fama proditum hoc erat? an ipsius aliorumne iudicio ita statuebatur? Neque illud satis perspicuum est, totumne clipeum et reliqua rhapsodiae ille damnauerit, an versus tantum 483 — 489. Prius tamen probabilius, quoniam dicitur, summam rerum apponendo acquieuisse: h. e. vsque ad v. 482. Ipse vtique adscripserat in codice suo reliqua; vt ex notatis ad vs. 485 apparet. Subnascitur tamen, vel non lecto Zenodóto, suspicio, inserta esse sequentia vsque ad 607. et iuncta processisse haec: ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν. αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε. Sunt multa alia, quae suspicionem firmant, quae reieci in Excursum de clipeo. Schol. A. versus defendit contra Zenodotum telo admodum obtuso, ex eo nimirum, quod poeta similem copiam iam adhibuerat in sollibus et ceteris enarrandis inde a vs. 470. Ceterum in singulis versibus non expertus est locus tantas interpolationes, quot quantasque Scutum Herculis, coacernatis importune pluribus a primo carmine alienis. Per se autem spectata tota haec clipei enarratio est tam insignis artis et pulcritudinis, vt ea carere nemo velit, etsi alieno loco illatam concesserit.

Achilles Tatius Isagoge I, excitat ἔτευξεν ἠδ' οὐρανόν. Ita vero etiam ἠδὲ θάλασσαν legendum fuit.

ἐν μὲν γαῖαν τεῦξ' Vrat. b. A.

484. ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα vidimus iam vs. 239.

σελήνην τε πλήθουσαν, esse πλήρη, plenam, docent Schol. A. B. τὴν πανσέληνον, Hesych. Alii argutati sunt, quos exscribit Eustath. p. 1155, 22. cum Schol. B.

485. ἐν δέ τε τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται. Legebatur in edd. ἐν δὲ τὰ τείρεα. praetulerat prius Ernesti e codd. Lipsi. Harl. et Achille Tatio l. l. probavit inde Wolf. cum mota res sit, articuli usum ab Homero esse alienum, neque vis h. l. insit: illa astra omnia.

Concidit tamen haec ratio, si, quod suspicari licet, totus hic locus est a sexiore auctore. Et laborat nec minus vs. sequ. τό τε σθένος Ὠρίωνος. quod esse deberet: ὕαδάς τ' ἠδὲ σθ. Certe ἐν δὲ τὰ τ. est in optimis quoque, Mosc. fr. Ven. et Schol. etiam apud Iustin. Cohort. p. 28. Eusebium et in cod. Clementis Alex. Strom. V. p. 709. cui Homerus est κοσμοποιῶν κατὰ τὸν Μωσῆν, et in Paedagog. III, p. 310 vbi vss. 483. 5. ad λόγον transferuntur.

τείρεα. τὰ ἄστρα, notatum iam Apollon. Lex. et aliis. Addunt etymon a τέρας. Immo a τείρω, τερέω, sculptum, tum figura expressa.

τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, h. e. καθ' ἃ οἷς. „Zenodotus legerat: τά τ' οὐρανὸν ἐστήριπται. Aristarchus: τά τ' οὐρανὸν ἐστεφάνωσε.“ quem igitur auctorem vulgata lectio habuit?

486. Πληϊάδας θ' Ὑάδάς τε τό τε σθένος Ὠρίωνος. Non placuit auctori Ὠκεάνοιο. τὸ σθένος Ὠρίωνος dictum esse, vt βίη Ἡρακλείη vel Ἡρακληείη, pro Ὠρίωνος σθεναροῦς, in aperto est.

In Schol. A. et br. Moscov. et exc. add. Eustath. miror enim vbique haec esse inserta; exponuntur fabulae de Pleiadibus, Hyadibus et Orione, de quibus adeundi sunt libri mythologici, qui ad h. l. prouocant, v. ad Apollod. III, 10. 1. 4. 3. Eratosth. Catast. loc. suis. Ad Ho-

merum spectat tantum hoc, quod illa tam aetate fidera illa nota fuerunt. Eleuatur tamen ea obseruatio obseruatione alia, quod de auctore loci huius parum tuto pronuntiare licet. Ducta autem ex his vll. est laus astronomiae, quam Homero tribuit antiquitas, inprimis Crates, Apio cmalii, in his Achilles Tatius in Isagoge ad Arati Phaenom. Locus quoque interpretatione vel imitatione multorum expressus, Virgilii Ge. I, 137. 246. Aen. I, 742. Ouid. Met. XIII, 291. quos iam Clarke excitauit.

487. 8. 9. legitur iterum Od. E, 273. 4. 5. versus inidoctrina de vtraque. Vrsa nouissimi; et maior quidem etiam Ἅμαξα dicta, variato caracterismo; minor autem Homerica aetate an ignota fuerit Ionibus disputatur; sunt enim eam serius per Thaletem Ionibus innotuisse, dudum obseruatam Phoenicibus. Accuratior disputatio ad Homerum, quem nec locus attolerent habuisse videtur, haud spectat, ad eam v. Schaubach ad Eratosth. I. et fabulam de Callisto v. in Apollod. III, 8, 2. et Not.

487. ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν. ἅμαξαν, non Ἁμάξαν, est librorum dissensu, quod iam vidimus ad H, (VII.) 426. Iterum ad h. l. monent Schol. A. et proueniunt ad ἐπ' ἀμάξῃ Il. Ω, 711. et ἐπ' ἀμάξης, item Eustath. tum

488. ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει. Scholion A: ἥτις περὶ τὸν ἄρκτον καὶ ἀεὶ φαινερὸν καλούμενον κύκλον, ἤτοι πόλον, στρέφεται: benel. vbi tamen polus arcticus in poetis memoratus. In hoc est αὐτοῦ, quod est vel ibi, vbi Pleiades, Hyades et Orion versantur, h. l. in caelo; vel, eodem semper in loco: περὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ὡς μὴ κατακρυπτομένη, vt Schol. br. exponunt.

καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει. pergit Schol. A. καὶ ἐπιτρεῖ τὸν Ὠρίωνα, νεύσασ εἰς αὐτὸν ὡς κυνηγέτην (non, κυνηγέτις.) Sunt haec: quoniam in Schol. br. Numa ad Virgil. Ge. IV, 232 et in Excursu ad h. l. satis disiuste exposui morem poetarum, siderum ortus et occasus ex positu signorum in sphaera declaranda. δοκεύειν, simpl. specu-

lari, adspicere. ἐφορᾶν, adiuncta tamen notione τοῦ ἐπιτηρεῖν, obseruare, tanquam venatorem.

Ceterum nescio an ex his recte colligas, cum haec a poeta memorabantur, iam tum adumbratam esse debuisse sphaeram caelestem quantumuis rudem; quia in caelo ipso has siderum formas vix sibi fingat aliquis.

489. οἵη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο. h. e. μόνη οὐ δύνει. Apollon. Lex: ἄμμορος, ἄμοιρος, ἀμέτοχος, et ex eo Hesych. Versus notabilis propter criticam veterum multifariam exercitam Schol. A. B. Apollon. Lex. in ἄμμορος. Offendebat τὸ οἵη; cum Vrsa non *sola* sit, quae nunquam occidat; quippe ceteris quoque signis. Circuli Arctici euenire hoc, idem; vt nunquam occidant. Poterat simpliciter responderi, poetam sui temporis notitiam esse secutum; Vrsae autem sidus tam vnice Ionibus notum fuisse, non aeque obseruata reliqua Circuli Arctici sidera; aut stellas nondum in sidus aliquod esse collectas, vt factum est, ex quo in sidus Vrsae minoris coiere eae. Audam hoc factum esset apud Phoenices, qui bene nouerant Vrsam minorem. Appositi quoque talem responsionem Strabo lib. I. p. 6 sq. vbi copiose de hoc versu agit, damnat tamen, quoniam Homerum ignorantiae alicuius rei argui nolebat. Putes quoque ita statuisse Aristotelem, qui Poet. 25, 8. inter λύσεις refert hoc quoque: si per translationem dictum sit aliquid; quod enim notissimum est, id haberi ac dici potest *solum*: τὸ οἵη δ' ἄμμορος κατὰ μεταφοράν· τὸ γὰρ γνωριμώτατον, μόνον. Ita composita erat omnis controuersia: quandoquidem veteres hos versus ad antiquissimum carminis auctorem referebant.

Enimuero maluere viri docti sequi subtilitates quasvis alias, maxime has tres: vel ἄρκτον pro toto Circulo Arctico dictum esse, et comprehendi ideo reliqua quoque sidera Arctoa nomine ἄρκτου h. l. vel dictam esse Vrsam *solam* oppositione ante memoratorum siderum, Pleiadum, Hyadum et Orionis, vel corruptam esse lectionem. Comprehensa haec sunt a Strabone in l. l. et egregie de his disputatum est a Tollio Excursu V. ad

Apollon. Lex. p. 743 ad quem remittendi sunt qui copiosiorem disputationem desiderant. Attingam equidem pauca eaque praecipua.

Apud Apollon. l. l. est: ὁ δ' Ἡλιόδωρος (haud dubie Ἡρόδωρος) φησὶ βέλτιον, λέγειν, ὅτι ἠγνόει. quod non vno sensu accipi potest, aut ignorauit ipse, cum alii bene nollent, aut quia omnino ignotum erat ea aetate, saltem inter Lones. Prius maxime ab Homero amoliri laborarunt; Strabo autem etiam alterum, in verbis: οὐδὲ γὰρ εἰκὸς ἦν που τὴν ἑτέραν μὴ ἡστροθετῆσθαι, haud dubie enim μὴ est inserendum, quod et in noua edit. Lipsi. p. 7. habent codd. et docebant ea, quae sequuntur, negationem excidisse. At eius opinionis, qua ἄρκτος pro toto Circulo Arctico dictus esse creditus est, auctor memoratus Heraclitus, in eod. loco Strabonis, adscriptis eius verbis. Altera sententia, qua *comparatiue* οἵη accipitur, etsi parum satisfacit, nam manent ea, quae in reprehensionem veniunt, quando Vrsa sola dicitur occidere, respectu habito ad sidera antea recitata „Pleiadas, Hyadas et Orionem" ea, inquam, occurrit sententia ap. Apollon. l. c. tum in Ven. A. et B. in quo tanquam λύσις apposita est, haud dubie secundum Porphyrium; eamque sequitur Clarke. Non satis perspicio, sitne etiam in Schol. br. accepta res sit: μόνη οὖν, ἐκλογότι τῶν κατηστερισμένων. an hoc accipiendum: inter sidera illo tempore iam recepta in recensum.

Cratetis notata Straboni est seu lectio seu emendatio οἷός τ' ἄμμορός ἐστι — dubitatur, quorsum οἷος referendum sit? sane ad voc. Ἄρκτος, quod durum est, cum ἣν καὶ — ἥτε sequatur; accipit tamen sic Casaub. et pro Circulo Arctoo Ἄρκτον dictum censet. Apud Apollonium Crateti tribuitur lectio ἣ δ' ἄμμορός ἐ. quae vitiosa est; Eollius coni. fuisse ἣ τέ κεν, vbi (qua parte, quo loco) vt adeo tribuatur Vrsae aliquid, quod aliis quoque conuenire potuit. Hoc enim Cratetis lectioni subiicit Apollon. l. c. ἵνα τὸ συμβεβηκὸς αὐτῇ καὶ ἑτέροις τῶν ἄστρων ἀκούηται. (iungenda sic: αὐτοῦ, ᾗ) Vestigiis Cratetis si in-

liſtere licet, dicam potius, eum legiſſe: ἥ τε καὶ ἄμμορος. ita ſoluta eſt omnis quaeſtio. Male habet, quod in Cratetis lectione non conueniunt loca Strabonis et Apollonii.

Ante oculos fuit locus Manilio lib. I, 501. quod iam aliis notatum: *Iam tum, cum Graiae verterunt Pergama gentes, Arctos et Orion aduerſis frontibus ibant; Haec contenta ſuos in vertice flectere gyros; Ille ex diuerſo verſentem ſurgere contra. Obuius et toto ſemper decurrere caelo.*

490. ἐν δὲ δύω πόληας πόλεις μερόπων ἀνθρώπων. Snane eſt ſomnium Agalliae Corcyraei, qui familiaris, ſeu diſcipulus, Ariſtophanis fuit, vrbes has duas eſſe Athenas et Eleuſinem: in Schol. A. Schol. br. et fragm. Moſc. Porphyrii eſſe ζήτησιν ſuſpicor, etiam ap. Euſtathium, e quibus etiam patet, reliqua clipei ad hanc opinationem accommodate enarrata fuiſſe. Ducta quoque hinc videtur opinio de patria Homeri Athenarum vrbe; et conueniebat hoc mori ingenioſorum hominum indulgendi Athenienſium vanitati. Phaeacum vrbem et Ithacam interpretatur Maximus Tyrius, tanquam exemplum duarum vrbium, alterius bene legibus conſtitutae, alterius ἀνάρχου. Diſſ. XXXII, ſub. fin. Alio modo nugatur Heraclides c. 49 referens vtramque vrbem ad elementorum pugnam et amicitiam. Mirari tamen licet, eſſe haec ita a poeta conſtituta, vt ad concordiam et diſcordiam haec ſint attemperata; ſequitur quoque poſtea primo 541 meſſis et vindemia, tum 573 leones armenta diripientes. In primigenio carmine poterant quoque haec habere rationem inter ſe.

492. νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων. „quod ὑπὸ eſt pro μετά. et quod mos iſte fuit, vt cum facibus deducerentur ſponſae.“ Schol. A. Athenarum moribus hoc tanquam proprium vindicarunt alii.

Porro Schol. A. „Zenodotus εἰς θαλάμους, nec abſurda eſt lectio“ parum tamen, puto, intereſt; ductae enim fuere puellae ex thalamo in thalamum ſponſi.

δαῖδων ὑπὸ λαμπαμενάων. ſeinuxi ὑπὸ, quod res poſtulat; addicentibus Schol. br. Ven. fragm. Moſc. Vrat. b. add. Schol. Pindari ad Ol. IV, 4 et Ol. VII, 23 vbi etiam ὑπὸ pro μετὰ dictum eſſe notat. Barnes: „γρ. δαΐων ἄπο.“ male, cum epitheton ſequatur.

493. ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ. mſ. Mori. Vrat. b. a m. ſec. Apollon. Lex. in ἠγίνεον, ἠγὸν. Ed. Flor. κατὰ ἄστυ. recepit ἀνὰ ſtatim Ald. 1.

ἠγίνεον. melius eſſet ἠγινέυν. vt inf. 593 ὠμίλεον. et 594 ὠρχεῦντο. Cenſuerat quoque ſic Bentl. nam trimis ſyllabis pronuntiandum eſt; eſt enim ſyllaba natura longa, quod iam animaduerterunt Barnes et Clarke: ex Il. Ω, 784. Od. Ξ, 165.

πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. vt vſ. 498 ἔξηπτο. διεγήγερτο. Schol. A. B. br. Euſtath. hoc bene. ſed ſubiiciuntur ineptа de ὑμέναιος. Non ille vbi in Homericis occurrit, et neſcio an inter ea ſit, quae ſeriorem aetatem carminis arguunt. Atticorum ritus hic putantur fuiſſe proprii; et memorantur plura ab Atticis potiſſimum frequentata vt inox iudicium περὶ τῶν Φονικῶν, quo Athenienſes tantopere gloriabantur a ſe primum conſtitutо. Verſus 493 eſt quoque in Sc. Herc. 274 τοῖ μὲν γὰρ ἐσσυμένοιο ἐπ' ἄπτηνες ἦγον τ' (non ἤγοντ') ἀνδρὶ γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.

494. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν. facile expectes repetitum a Clarkio: „ἄρα, vt fieri ſolet.“

κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. Excitat hemiſtichium Lucian. ſaltat. 13. et vſſ. 194. 5. 6. Dionyſ. Halic. VII, 72 vbi antiquioribus Graecis Romanorum ſaltationes aſſerit.

ἐδίνεον. inf. 605. δίνευον eodem modo ac ſenſu; noto vocis δινεύεσθαι vſu pro στρέφεσθαι. quem illuſtrarunt viri docti, in his Valk. ad Theocr. Adon. p. 376. Orithyiam rapuit Boreas Ἰλίσσου προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν Apollon. I, 215 nam choreas illa agebat; eandem χορὸν ἄγνὸν ἐπ' Ἰλίσσοιο ῥοῇσι ἱσταμένην dixit Maximus

τερὶ παραρχῶν γ. 418. loco iam ab Hemsterh. ad Aristoph. Plut. tum a Wessel. et Ruhnk. comparato.

495. αὐλοὶ Φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. (ξ) „quod hic et K, 13. αὐλῶν poeta meminit" Sch. A. Addit Schol. B. „quod Phrygum, non Graecorum, erat tibia, (repetit quoque Eustath. ex antiquis, vt ait, et Athenaeus lib. I. p. 16 A.) forte Troiam ipsam, qualis in pace erat, esse expressam."

Media obseruatio, quod Phrygum, non Graecorum, erat tibia, ad Iliadem solam spectare potest; nam αὐλῶν et αὐλῳδίας vsus inter Graecos fuit notissimus, iam in primis Pythiis. Plura congessit ad h. l. Eustath. maximam partem ex Athenaeo.

βοὴν ἔχον, ἐβόων, vt saepe ἔχειν, ποιεῖσθαι, in periphrasi.

496. αἱ δὲ γυναῖκες ἑστάμεναι θαύμαζον, ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη. (ξ) „quod ἐθαύμαζον, pro ἐθεῶντο." Schol. A. et τὸ δὲ θαύμαζον ἀντὶ τοῦ, ἐθεώρουν, Schol. B. Passim a Grammaticis hoc notatum occurrit; etiam Hesych. θαυμάζειν, θεάσασθαι καὶ μανθάνειν. Cur tamen sine miratione spectare mulieres contendant, non assequor.

γυναῖκες sequente ἑκάστη, notatur Schol. Pind. Pyth. II, 85.

498. δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς, ποινὴ, ἀνδρὸν — ὑπὲρ τοῦ πεφονευμένου ἐπιτίμιον. res e vita prisca nunc a multis illustrata. cf. ad Γ, 290 et h. l. Schol. A. Atticis talem τίσιν dici τὰ ὑποφόνια obseruant; v. Harpocrat. h. v. vtitur ea voce Philostratus l. l. in hoc ipso loco Homerico interpretando p. 877. Schol. br. et Mosc. an vox alibi occurrat, nescio.

499. ἀνδρὸς ἀποφθιμένου. „apud Zenodotum ἀποκταμένου. et sic in plerisque; nec est improbabilis lectio" Schol. A. nec tamen alibi memoratam vidi.

ῥ' μὲν εὔχετο. Schol. B. ἐβεβαιοῦτο scil. πρὸς τοὺς παρόντας. pro hoc dixit vl. sq. δήμῳ πιφαύσκων.

500. δήμῳ πιφαύσκων] Apollon. Lex. h. v. ἀμφιλέγων καὶ λέγων. sic fere Schol. br. πιφάσκων et h. l. passim scribitur.

δ δ' ἀναΐνετο, μηδὲν ἕλέσθαι scil. λέγων. Barnes: „ἠρνήσατο" scil. ex v. 450.

501. ἄμφω δ' ἰέσθην, ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. l. στορι scribitur passim ἴστορι, vt et in ed. Rom. recte ex etymo ab ἵστημι. Obtinuit tamen alterum, etiam in ἱστορεῖν, ἱστορία. aliit igitur in hac voce, vt in aliis, digamma (ϝίστωρ) in aspernm. Iam de significatu vocis ambigitur: qui proprie esse debet aut *intelligens*, aut *conscius*. Apollon. Arg. I, 188 ἵστορε δ' ἄμφω ἠμὲν ναυτιλίης ἠδ' Ἄρεος. periti. At IV, 258 μήτε τις ἵστωρ ἐλθ. conscius. At nostro loco Schol. A. B. reddunt ἐπὶ μάρτυρι. et Apollon. Lex. ἵστωρ, μάρτυς versu adscripto, etsi corrupte. Alii acceperant ἵστορα esse κριτήν. Memoratur vtrumque in Schol. A. μάρτυρι ἢ κριτῇ, et in Schol. br. Eustath. Etymol. Cumulantur eadem in Hesych. in ἵστωρ et ἵστορας. Possit aliquis provocare ad Aristot. de rep. IX, p. 361. ed. Gen. vbi haec leguntur versu hoc praescripto: τοιγάρτοι ἱστορίας ἐνταῦθα καλεῖ ὁ ποιητὴς τοὺς σοφοὺς ἄνδρας καὶ δικαίους καὶ πολεμικοὺς τῶν τε πράξεων καὶ τῶν παθῶν τῶν ἀνθρωπίνων εἰδήμονας καὶ ἐμπείρους καὶ τῇ φρονήσει πολὺ τῶν ἄλλων διαφέροντας. Verum ea Cyriaci Strozzae esse Aristotelem supplentis memineris. Ceterum locum in poeta per se habere potest vtrumque, sive testem, sive arbitrum et iudicem probaueris. Lis enim decidituv ἐπὶ ἵστορι, viri prudentis auctoritate et sententia, is autem eo ipso iudex est, potest laudari. inf. Ψ, 486 ἵστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, θείομεν ἄμφω, vbi de arbitro agitur. Altera ex parte caussa agitur quoque adhibitis testibus, ἐπὶ ἵστορι, tertio producto. Videturque hic vsus vocis apud Iones frequentatus esse, si recorderis verba ex iureiurando Hippocrateo: iuro θεοὺς πάντας καὶ θεὰς πάσας ἱστορας ποιεύμενος, testes. ex antiqua formula: ἵστω. ἵστω νῦν Ζεὺς αὐτός. vt K, 329.

In Etymologo ſcribitur ἐπίστορι. vitio puto. etſi voc. ἐπίστωρ aliquoties apud Apollonium legitur vt ſit conſcius vel peritus: Arg. II, 874. IV, 16. 89. 1558. vbi v. Schol. et apud ipſum Homerum, Od. Φ, 26 Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπίστορα ἔργων.

πεῖραρ ἑλέσθαι. Schol. B. ἤθελον ἄμφω ἐπὶ τῷ μάρτυρι πέρας λαβεῖν τὴν δίκην. Hic itaque ſic expleuiſſe dicta videri debet: ἵεσθην, h. e. προεθυμοῦντο, ἐβούλοντο, ἔσπευδον, vt Schol. br. reddunt, τὸ νεῖκος (ex v. ſ. 498 ἐνείκεον) λαβεῖν πεῖραρ. πέρας. ſane ſententia iudicis lis eſt diiudicata, finita, ἔχει πέρας. Vix enim illi, qui litigant, poſſunt dici ἑλέσθαι πέρας, obtinere cauſſam. Secundum Schol. A. οἱ δίκαιοι dicuntur τέλεσθαι τὸ τέλος τῆς δίκης. τὸ πεῖραρ. Eſt autem hoc idem, quod νίκη. Alii tamen alterum loquendi modum ſequuntur, quo tropice litigantes dicuntur tenere vtrinque τὰ πέρατα tanquam funis intenti: v. ſup. ad N, 359. Tandem etiam ad eum vſum ab aliis reuocatur, quo per periphraſin τὸ πέρας, τὸ τέλος, pro ipſa re ponitur, vt τὸ τέλος ἐπέων, τολέμου. v. ad Π, 650. H, 102.

Barnes: „γρ. πεῖραρ ἱκέσθαι“ e coniectura, puto.

502. λαοὶ δ' ἀμφοτέρωσιν ἐπήρυον, ἀμφὶς ἀρωγοί. ξ „Zenodotus et Ariſtophanes ἀμφοτέρωθεν. Maſſilienſis: ἀμφοτέρωθεν ἐπίκυνον“ Schol. A. An hoc alterum ductum putandum a κυνόω, ἐπικυνόω, idem quod ἐπικύω, vt de vento ſecundo, adſpiro, et inde, faueo? Praeſtat manere in vulgata: ἠρύειν, clamare, eſt inter frequentata a poeta, vt ſup. Σ, 399. Eſt ergo ἐπηρύειν acclamare, accommodate. Nam adſtantes vtrinque alii huic, alii alteri patrocinantur, cauſſamque eius probare ac tueri ſe ſignificant; et eo ipſo dici poſſunt ἀρωγοί, fautores. Bene Schol. B. ἐπεφώνουν ἀμφοτέρωθεν ὡς βοηθοί. Spectat ad h. v. gloſſa Heſychii: ἐπήρυον, ἐπεβόων. et ἀμφὶς ἀρωγοί. κεχωρισμένως βοηθοῦντες, οἱ μὲν τῶνδε; οἱ δὲ τῶνδε.

503. κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. vt B, 96. 97 ὅμαδος δ' ἦν. ἐννέα δέ σφεας κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον. Clar.: „ἄρα, vt par erat.“

504. οἱ δὲ γέροντες εἶκτ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῇ ἐνὶ κύκλῳ. locum appellari ait ἱερὸν Schol. B. διὰ τὸ δίκαιον. ὥστε εἰς τὸ θεῖον ἀσεβοῦσιν οἱ παρακρίνοντες καὶ οἱ ἀπειθοῦντες. Etiam Schol. br. quod ius dicitur ἐν ἀφιερωμένῳ τόπῳ. Non video, vnde loci religio hic veniat, cum de loco iudicii agatur. κύκλον quidem de loco et pro ἀγορὰ dici haud nego: docet Eustath. ad Il. Ω, pr. versus, quem laudat, est ex Eurip. Orest. 917 φλιγάνως ἔστιν κἀγορᾶς χραίνων κύκλον. (Alienus est ὁ κύκλος ap. Polluc. X, 18. et Athenis proprius.) Nunc vero κύκλος est ipse consessus τῶν γερόντων, qui iudices sedent; illis debetur reuerentia; sunt ideo θεῖοι. ἱεροί. fere vt θεῖος ἀγών sup. vs. 376 qui idem ἱερὰς χορούς ap. Hesiod. Sc. Herc. 201. Sunt ἱεροί, eximii, praeclari, venerabiles. v. ad Θ, 66. Sup. K, 56 ἱερὸν τέλος, τάγμα. Sic ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο. et Od. Ω, 81 Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητάων.

Sedile marmoreum comparant cum loco Od. Γ, 406 sq.

505. σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον ἠεροφώνων. (ξ) „ὅτι καὶ οἱ ἀγορεύοντες, καὶ οἱ δικάζοντες, σκῆπτρα ἐλάμβανον, laudato loco Od. B, 37. (quem v. mox ad vs. 506.) ἠεροφώνων δὲ, ὧν ἡ φωνὴ μέχρι τοῦ ἀφανοῦς ἰκνεῖται. vt et Il. O, 686 φωνὴ δέ οἱ ἀΐδηρ ἵκανε." Nec diuersa Sch. B. additis his: ἢ τῶν τὸν ἀέρα φωνούντων. ἀὴρ γὰρ πεπληγμένος ἐστὶν ἡ φωνή. (Voluit esse ἀέρα φωνεῖν idem ac φωνεῖν φωνήν. quidni tamen dixeris esse φωνεῖν εἰς ἀέρα. δι' ἀέρος?) Vltima Apollonii verba fuere, vt ex Sch. br. apparet, etsi in Apollonii Lex. aliter nunc legitur: ἠεροφώνων. τὸν ἀέρα πληρούντων φωνῆς. vbi v. Toll. nisi et hic fuit τὸν ἀέρα πληττόντων φωνῇ. Maturae tamen interpolatum est, quandoquidem etiam in Hesychio vulgata lectio repetitur. Etiam Zenoni haec soni definitio tribuitur, ὅτι φωνή ἐστιν ἀὴρ πεπληγμένος.

506. τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσαν, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκαζον. τοῖσιν σὺν τοῖσι supplent Sch. A. et Sch. br. *Iisce cum sceptris*. Quidni: ἐν τοῖς s. λαοῖς omnino, s. γέρουσι h. e. δικ

σταῖς. *in medio* eorum surgunt *dicturi* causſam. At mirum in modum a ſenſu loci aberrarunt veteres in Sch. A. et B. br. Euſtath. dum *ad iudices* haec retulerunt, ita vt nullum verbum ſatis conueniret. Non enim iudices ſurgunt nec ſceptrum accipiunt, ſed *dicturi* causſam. Sic Od. B, 37 de Telemacho dicturo: στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ, σκῆπτρόν δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ, Κήρυξ — add. inf. Ψ, 567. 8. At iudices incedunt et ſedent cum ſceptris: quod notiſſimum eſt, cf. A, 238. 9. At ἵζοσουσι *dicturi*, ἄνέστησαν, et ἀμοιβηδὶς ἐδίκαζον, *alter poſt alterum*. primo qui petit, tum is, vnde petitur. δικάζειν autem et δικάζεσθαι ſollennius, de causſam agentibus, et in ipſo Homero Od. M, 440 ἀνὴρ — κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων ἀλιζώνων, *litigantium* hominum. et Vlyſſes Od. Λ, 544 νίκης — τὴν μὲν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσί. Pro eo κρίνεσθαι in Theogonia 535 ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ ἀνητοί τ' ἄνθρωποι. disceptarunt.

τοῖσι δ' ἔπειτ' Vrat. d. et vn. Vindob.

ἀμοιβηδίς. „αἱ Ἀριστάρχου, ἀμοιβηδόν. ὡς κλαγγηδόν. κατὰ τάξιν τῆς ἡλικίας." Sch. A. B. Eſt quoque hoc in Harl. Vrat. b. A. ἀμοιβαδὶς ſcribitur ap. Apollon. etiam in verſu adſcripto; perperam haud dubie.

δὲ δίκαζον. conſpirant Sch. A. B. Cant. Vulgo δ' ἐδίκαζον.

507. 8. κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ. Recitantur verſus paſſim, etiam in Polluce IX, 54. at rem parum expeditam video. δύο χρυσοῖο τάλαντα cui deſtinata fuerint, quaeſiuere iam veteres. Ad iudices retulerunt illi, qui τὸ δικαστικὸν intellexere; Sch. A. B. Euſtath. etiam Philoſtr. iun. Imagg. 10. in loco de ſignis clipei, τὸ δ' ἐν μέσῳ χρυσίου, τάλαντα μὲν δύο ταῦτ', οὐκ οἶδ' ἐφ' ᾧ, ἢ νὴ Δί' ἀκούσαι χρὴ, ὡς μισθὸς τῷ ὀρθῶς ἐδικάσοντι, ὡς ἂν μὴ πρὸς δῶρά τις τὴν εὐθεῖαν φέροι. eſſe tamen hoc ἀπίθανον ipſe Schol. A. monet. Subiicit poeta, deſtinari ei, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ. Iam δίκην εἰπεῖν de ſententia recte quidem dicitur, ſed et *de causſam agentibus* dici nil vetat; ἰθύντατα,

ἰθυτάτως, (ἰρθώτατα reddit Apollon. Lex. h. v.) dicit is, qui cauſſam obtinet, cum vera eum pro ſe dixiſſe apparuit. Nunc quaeritur, vnde illa duo talenta venerint, et quorſum vincenti iure dentur? Putes hanc eſſe illam ποινήν, a reo allatam et depoſitam, vt, ſi cauſſa ceciderit, alteri ea perſoluatur, ſin ipſe vicerit, eam recipiat. Veteres tamen Sch. A. B. br. ad 497. acceperant de ſacramento, h. e. pecunia, quae ab vtraque parte deponebatur in iudicio, vt eam amitteret vter temere litigaſſet. Habuiſſe illud locum in iure Attico, ſatis conſtat, et plura quidem eius genera, παράστασιν, παρακαταβολήν, et ſic porro: v. Harpocrat. h. v. et Polluc. VIII, 38. 39. At tam antiquis temporibus hunc morem in foro obtinuiſſe mirationem facit, et, ſi homines illi recte cenſuerunt, hunc locum omnium maxime ſeriorem auctorem prodere manifeſtum ſit.

Quale pondus talenti Homerica aetate fuerit, prorſus nos latet; nec ex comparatione locorum a Koeppenio inſtituta (Jl. I, 122. 264. Ψ, 269. 614. 751. Od. λ, 526) quicquam efficias.

Feſtiue vſſ. 507. 8. vtitur Lucianus in contentione philoſophorum, Reuiuiſc. 41.

δύω Cant. Ven. Ald. z.

ἰθύντατα. pro ἰθύτατα. Scilicet fuerat primum ἰθύω vnde quoque υ producta eſt in ἰθὺς, ἰθύ.

εἶπον Barocc. Mori. Townl. Vrat. b. d. fragm. Mosc. vn. Vindob. et hic omiſſo δίκην.

509. Ambigua in ſequ. et impedita eſt narratio vitio narrantis, quod ſubiecta parum diſerte enuntiata ſunt. Iam inter veteres ἀμφιβολίας exemplum habitum eſt ap. Euſtath. p. 1159, 10. qui et trinas interpretationes ſubiicit. Mirum eſt, quod δύο στρατοὶ, duo exercitus, vrbem vnam obſident; et quod illi inter ſe diſſident, quando vrbs capta fuerit, ſintne eam direpturi an praedam diviſuri; tum autem quaeritur iterum qui ſint οἱ δ' 513 a 516. 520. 523. 525. 530. Magna itaque fuit de h. l. concertatio iam inter veteres. Eſt longum ζήτημα Porphyrii

ad h. l. in Quaest. Hom. 79 idem insertum Schol. B. Simpliciſſima ratio eſt, quam Alexander Cotyaeenſis ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐξηγητικῶν propoſuerat: ὅτι δύο στρατοὶ περιεκάθηντο τὴν πόλιν πολέμιοι, ἢ παρθεῖν ἀξιοῦντες αὐτὴν, ἢ τὰ ἡμίσεα λαβόντες ἀπιέναι. οἱ δ' ἔνδον ὄντες οὐκ ἠνέχοντο τὴν πρόκλησιν. hactenus bene. ſed ſequentia male, in quibus inſidias fieri putat ab obſidentibus, et turbat reliqua omnia: recte ea Porphyrius refellit, ſed ad faſtidium verboſe; idem tuetur hoc, duo exercitus eſſe obſidentium: ſic quoque Agallias Corcyraeus ſtatuerat ap. Euſtath. p. 1159. 8. qui etiam cum Porphyrio commemorat fuiſſe, qui alterum exercitum obſidentium, alterum φίλιον εἶναι τῶν ἔνδον, ſuccurrentium oppidanis.

Schol. A. exercitum obſidentium in duo caſtra diuiſum melius accipit, ſcilicet vt a diuerſis partibus vrbs oppugnetur. Sic quoque Schol. br. Ita conuenit locus cum ſimili Heſiodeo in Sc. Herc. 239. 240. ἄνδρες ἐμαρνάσθην — τοὶ μὲν ἀπὸ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκήων λοιγὸν ἀμύνοντες, τοὶ δὲ πραθέειν μεμαῶτες.

Proponit aliam rationem Schol. A. vt alter exercitus ſit obſidentium, alter oppidanorum; ſcil. eorum, qui ad inſidias collocandas exierant. Impedita tamen ſic multo magis ſunt ſeqq. Etiam moleſta eſt interpretatio a Schol. A. et B. propoſita: deliberaſſe duo exercitus hoſtiles, qui praedam coegerant, velintne ea eſſe contenti, an etiam dimidiam bonorum partem ab obſeſſis exigere; vt ita res ad στρατιὰς rediret; aut: eos deliberaſſe, velintne diſcedere, dimidia bonorum parte ſibi reddita ab oppidanis, an conditione haud admiſſa, vrbem diripere; fuiſſe autem olim talem morem pacifcendi de vrbe obſeſſa, vt dimidia parte bonorum tradita obſidionem hoſtis ſoluat, obſeruatum videbis ad vſ. 512. Appoſui ſingula, vt, quanta repidatio veterum in h. l. fuerit, cognitum habeas.

Quae ſimpliciſſima et maxime probabilia mihi viſa ſunt, appoſui in Nota. Duo exercitus licet credere eſſe obſidentium exercitum in duo caſtra diuiſum, vt vrbem melius copiis cingerent et commeatu intercluderent. Illa

δίχα σφίσιν ἤνδανε βουλή, non referenda sunt ad dissensum et discordiam utriusque exercitus, sed: propositum ipsis fuisse, obsessione eo adducere oppidanos, vt aut direptionem expectarent, aut incolumem retinerent vrbem, parte bonorum per pactionem tradita. Interposita haec sunt ex more prisci sermonis, cum continuata esse deberet oratio: δύο στρατοί, οἷς βουλὴ ἤνδανε. quibus decretum erat, δίχα ἦε — ἦ. vel. vel. aut expugnare vrbem eamque diripere, aut abire, si dimidiam fortunarum partem sponse redderent oppidani. Nec aliter videtur haec interpretari Philostrat. iun. Imag. 10. p. 877 ἐξίασι δὲ, τὴν τῶν ἐναντίων οὐ δεξάμενοι πρόκλησιν. νέμεσθαι γὰρ τὸν ἐν τῇ πόλει πλοῦτον, ἢ, μὴ κεκομίσθαι, ἐν τοῖς ὅπλοις εἶναι.

510. τεύχεσι λαμπόμενοι. Harl. Vat. λαμπομένω. nec hoc male post δύο στρατοί.

δίχα δέ σφισιν ἤνδανε βουλή. quo sensu haec dicta videantur, v. ad vs. sup. Vti dicitur δίχα μερμηρίξαι, ita et poterat dici δίχα βουλεύσασθαι, et inde δίχα βουλὴ ἐνδάνειν. Etiam Od. Γ, 150 de Achiuis: δίχα δέ σφισιν ἤνδανε βουλή, aliis vt abirent, aliis vt manerent. male σφίν pro σφισιν Cant. Harl.

511. ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι κτῆσιν. non duo exercitus inter se diuidere voluere; sed, vt vidimus, pacisci cum oppidanis, vt hi parte fortunarum dimidia tradita reliqua incolumia seruarent, obsidentes autem discederent. v. ad vs. seq. ἄνδιχα, δίχῶς cum versu ex interpretatione Suidae.

πάντα — κτῆσιν. Schol. B. τὸ δὲ πάντα πρὸς τὰ σημαινόμενα κτήματα ἀνέδωκεν, vt subintelligatur κτήματα ad voc. πάντα. Lenius, puto, est, aut per appositionem accipere πάντα, scilicet κτῆσιν, aut melius κτῆσιν δάσασθαι κατὰ πάντα, πάντως, valuerse.

512. ὅσην πτολίεθρον ἑτέρωθεν ἐόντος ἔεργει. „quod notandus mos antiquus, dimidia bonorum parte obsidentibus tradita, vt illi ab oppugnatione desistant" Schol. A. et Schol. br. ad vs. 510.

ἐπήρατον h. l. epitheton ſine vi: oppidum ſitu, aedificiis, aliisque rebus pulcrum et gratum adſpectu eſſe poteſt.

ἐέργει. ἔεργεν Mori. Barocc. Townl. Vrat. b. A. Lipſ. Vtrumque habet Heſych. Et ſolent fere in tali poſitu codd. variare; v. c. B, 617.

513. οἱ δ' οὕτω πείθοντο, λέχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο. Schol. A. „οἱ δὲ, οἱ ἔνδον." Et Schol. B. „ὅτι παρέλιπε τὸ πω. vt in οὐδέ πω Π, 76." et ſaepe alibi οὕτω pro οὔ. nullo modo.

Vrat. d. λόχῳ ὑπὸ θωρήσσοντο. ſaltem deb. ὕπο. ſed λίχῳ eſt εἰς λόχου. κρύφα ἐπλίζοντο. fragm. Moſc. et vn. Vindob. ὑποθωρήσσαντο.

514. 515. τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα ῥύατ', ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας. Parmeniſcus diſtinguebat poſt ῥύατ', vt noua inde procederet ſententia: ἐφεσταότες μετὰ δ' ἀνέρες, ne ſolocum ſit „ἄλοχοι καὶ τέκνα ἐφεσταότες. Schol. A. Memoratum quoque hoc Schol. br. et Euſtath. Recte monuere alii in Schol. A. B. Porphyr. ad vſ. 509 in τέκνα latere ἄρρενας. „ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας Sc. Herc. 245 ἄνδρας οὓς τρεσβῆας ἔσαν, γῆράς τε μέμαρπεν. poteſt ſane aliquis poetico ſermone attingere curſu, ſenectutem, aſſequi; ſi tamen ad Homerica haec ſunt attemperata, ſcriptum fuit μέμαρπεν. ſcil. οὓς γῆρας ἐμέμαρπε.

ῥύατο, priore producta, eſt a ῥύω, ῥύομαι, ſeruo, tueor: vnde ἐρρύμην, ἔρρυντο. v. Exc. IV ad lib. A. p. 178 extr. Confundit vocem cum ἐρύω, traho, etiam h. l. Euſtath. cum aliis. Barnes malebat ῥύετ' vt eſſet pro ῥύεται vel ῥύατο.

Vtrumque verſum 514 et 515 excitatum videbis in Ariſtot. de Rep. IX, p. 36a. vbi ſexus muliebris operam in defendenda patria commendat. At librum eſſe Strozzae iam ſupra monui. Verſus Heſiodei conueniunt in Scuto 245 ſq. vbi ἄνδρες ἔντοσθεν πυλέων ἴσαν legendum eſſe, non ἔντοσθεν, ipſa res ſuadet.

516. οἱ δ' ἦσαν. οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐξῆσαν εἰς τὸν ἀγῶνα. Schol. A. Alii, et ipse Koeppen, malunt ad obsidentes referre. Locus qui sequitur, eximiae est dignitatis.

517. χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην. ἐσθλὴν vitium ed. Amstelod. et mss. Lips. aliud vitium, ἧσθην est in Porphyr. Qu. Hom. 7. et in uno Vindob. ἧστο.

519. ἀμφὶς ἀριζήλω. circumcirca, undique, conspicui. Emendanda hinc glossa Hesychii huc spectans: ἀμφὶς ἀριζήλος. ἄγαν περιφανής.

λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν. „quod vox ὑπολίζονες hoc uno loco occurrit, pro ὀλίγοι." Schol. A. tum Schol. B. ὑπολίζονες. ἥττους τῷ μεγέθει τοῦ σώματος. ὁ δὲ Ἐπαφρόδιτος· τῇ δυνάμει. περισσὴ δὲ ἡ ὑπό. vix bene postremum: imminuit rem ὑπό. Tenendum autem, quod ὀλίγος Homero semper est, paruus, non, paucus.

Longum in Ven. A. insertum est Scholion, ex Herodiano puto περὶ προσῳδίας, quo docetur, ὀλίζονες esse scribendum, et ὄλιζον. fuere ergo qui scriberent ὄλιζων. sicque est ap. Stephan. Byz. in Ὀλιζών. add. Eustath. ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν est ap. eund. Stephanum et Porphyr. Qu. Hom. 7. vt sit ὑπῆσαν. Ita quoque Townl. Vrat. d. et sic Apollon. Lex. legere debuit, nam recitat: ὀλίζονες. ἧσσονες, ἐλάσσονες. In Hesychio vtrumque est: ὑπολίζονες μεγέθει ἐλάσσονες, ὀλιγώτεροι. et: ὀλίζονες, ἧσσονες, ἐλάσσονες. est quoque in οὐ λίζονες, ἢ ὀλίζονες, ἐλάσσονες.

Forma ὑπολίζων vindicatur ab Hesiodo, in quo vs. 258 Scuti eodem modo ἧμεν (non ἦ μὲν) ὑφήσσων Ἄρεος occurrit.

528. ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι. εἶκε, ἔοικε, εἰκὸς ἦν. vbi conuenire visum est, vt insidias collocarent: „πρέπον καὶ ἁρμοδὸν ἦν" Schol. B. ὅπου ἀναχώρει, ὥστε ἐνεδρεῦσαι. Schol. br. At Eustath. p. 1160, 28. τὸ δὲ εἶκε, διὰ διφθόγγου, ἔχουσι τὰ τῶν ἀντιγράφων ἀκριβέστερα. καὶ σημαίνει τὸ ἔρικε, καὶ ἔτραπεν. εἰ δέ τινι γράφεται διὰ τοῦ η, (scil. σημαίνει) τὸ καθῆκε. (scil. ab ἧ-

κω, ἧκαν. vnde καθήκω. a quo eſt καθήκει μοι, convenit. τὰ καθήκοντα. eſſet adeo οὐ καθῆκε λοχῆσαι, dubito tamen ſimplex ἧκε ita dictum eſſe.) Si vero ἧκε ab εἴκω ductum eſſe volebant, ſcribendum erat ἶκε cum iota ſubſcripto; v. Etymol. p. 419, 38. Eſt tamen ἶκε in Vatic.

521. ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσι. Schol. B. ἐν ποταμῷ, παρὰ ποταμῷ. inf. 533 ποταμοῖο παρ' ὄχθας.

ἀρδμὸς vulgo ſcribitur. et ἀρδμοὶ ἑστηκότες Od. N, 247. Monent tamen Schol. A. et B. ſcribendum eſſe ἄρδμος, cum ſit ab ἄρδω. Etymologus, etſi hoc concedit, ait tamen: ἀρδμὸς, τοπικὸς, παρὰ τὸ ἀρδῶ, περικεκλιμένον. qua analogia hoc fiat, haud addit. In Apollon. Lex. et hinc in Heſych. eſt ἀρδμὸς expreſſum ποτισμὸς, καὶ ἄρσαι καὶ ἄρδειν, τὸ ποτίζειν. Schol. br. ἀρδμὸς, ποτισμός. ἀρδμοὶ δὲ, ἡ Φιλίσκος βοτοῖσι, βοσκήμασι. vltima ſimt quoque in Apollonio c. verſu. Num ſit ϝαρδμος, v. in Excurſu de Digammo h. v.

522. ἔνθ' ἄρα τοί γ' ἕζοντ', εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. Homericum eſt ϝειλυμενοι, v. Exc. de Digammo, et ſupra ad Λ, 156. M, 286. ergo ἕζοντ' locum habere nequit. Emendauit iam Bentl. ἧστ' εἰλυμένοι, vt Il. I, 18. ἧστ' εἰν ἀγορῇ, et ibid. vſ. 87. et de ipſis inſidiis, in quibus ἵζειν proprium eſt, N, 281 ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρου πόδας ἵζει.

εἰλυμένους, ſcutis tectos, vidimus iam P, 492 βοὸς εἰλυμένω, ὤμους. nunc χαλκῷ ſpectat ad ſitum ſedentis et inclinantis corpus, inſidentisque calcibus. Schol. br. omnino armatos, accipiunt, περιβεβλημένοι, κεκαλυμμένοι. Comparat Euſtath. εἱμένοι, ἐνειμένοι, vt T, 233 ἐσσάμενοι χροΐ χαλκόν.

523. τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν. τοῖσι haud dubie iis qui in inſidiis latebant. Alii tamen τοῖσι ſcil. hoſtibus. Ita quoque Philoſtr. l. l. p. 878.

δύο σκοποὶ ſcribebatur in edd. ante Barnes, nec male. δύω ille repoſuit e Barocc. cui ſoli haud ob-

temperarem, nisi accederent alii boni codd. etiam Ven. et fragm. Mosc. Caussam ille memorat, quod δύο seruandum sit neutri: vt sup. 507 δύο τάλαντα. Repugnat tamen vsus, qui apud Homerum quidem est promiscuus in δύο et δύω. etsi multa commenta sunt grammaticorum. Hoc vtique loco poteramus carere τῷ ω ante σκετο/.

525. οἱ δὲ τάχα προγένοντο. Notatur hoc tanquam Homericum pro παρεγένοντο, ap. Hesych. Et diserte Eustath. τὸ δὲ προσγένοντο ἀντὶ τοῦ, προέκυψαν τῇ ὁδῷ ἢ, ἀντικρὺ καὶ ἔμπροσθεν ἐγένοντο. Idem erat Δ, 382 τρὶ ῥόδου ἐγένοντο.

οἱ δὲ, οἱ βοῦς καὶ τὰ μῆλα, et 523. τοῖσι δὲ, αὐτῷ τοῦ ἀνεδρυόμενοι Schol. B.

526. τερπόμενοι σύριγξι. Vrat. A. τερπομένω.

527. προϊόντες ἐπέδραμον. Vat. ὑπέδραμον vel ἐπεδραμον.

528. τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας. esse dictum pro ἀμφιτάμνονται manifestum sit; at quaeritur sitne e poetae sententia τάμνονται an τάμνον τ', nam actiuum frequentatur in simplici τάμνω, et in compositis. τάμνον τ' malle esse videntur Aldd. et Turneb. Alterum τάμνονθ' pro ἐτάμνοντο, etsi scribitur fere sic vt discerni parum possit, in fragm. Mosc. et Veneto signate expressum est. Agnoscit quoque Eustathius. Et potest pro eo laudari Od. Ω, 112 vbi in simili re et notione: βοῦς περιταμνομένους (ὑμᾶς) ἠδ' οἰῶν πώεα καλά. et Λ, 401 οἳ — βοῦς περιταμνόμενον ἠδ' οἰῶν πώεα καλά. et, quod omnem controversiam conficit, copulae τε nullus est commodus locus. Est autem ἀμφιταμέσθαι quod etiam ἀποταμεῖν, de abigeis, qui partem armentorum intercipiunt, et abigunt: ἀπήλαυνον Sch. B. Apollon. in τάμνεν. — ἐπὶ δὲ τοῦ ἐλαύνειν· τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα μήλων. ita, μήλων, pro καλά. de quo agit Toll. ad e. l. τάμνοντ' ἀμφὶ, περιλαυνεῖν Hesych. περιέταμον. περιῆρουν. ἀπεχώρησαν. Sch. br.

529. ἀργεννῶν ἰδών. ἀργεννάων Mori. At Δ, 498. Ζ, 424 iam vidimus ἀργέννας. esse λευκάς.

κτεῖνον δ' ἐπὶ — miror neminem scribere κτεῖνον δ' ἐτι, pro ἐπέκτεινον.

530. οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο. οἱ πολιορκοῦντες. Sch. B. et recte; collocauerant illi stationes ante castra. At Sch. A. οἱ ἐν τῇ πόλει οὓς προέπεμψαν. quod non sequar. Aberrat quoque sic Philostratus I. I. p. 878.

πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν. περὶ βουσὶν Barocc. Lipſ.

531. εἰράων προπάροιθε καθήμενοι. In vulgg. male ἱράων, quod emendatum iam in Ald. 2. et hinc profectis Turnebo quoque. Iterum corrupit H. Stephanus, Romanam sequutus et scripsit ἱράων, quod in Barnesio miret, qui tamen Schol. br. apposuit: ἀπὸ τοῦ εἴρειν καὶ λέγειν ὡς Ἴρας. Poterat ἱράων teneri, et praetulissem, nisi auctoritas codd. potiore loco habenda esset, Mori. Harl. Vat. Veneti A. fragm. Mosc. in quibus scribitur εἰράων. Schol. A. ὅτι εἴρας λέγει τὰς ἀγορὰς σχηματίζων ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν, ὅ ἐστι λέγειν. vt modo Schol. br. pronuntiare dixi, adde Apollon. Lex. in h. v. quae male scripta ibi est ἱερῶν pro εἰράων (vbi v. Toll.) et Hesych. in εἰρόων et ἰράων. Etymol. in ἄρην et ἴραι. cum Eustathio. Legitur quoque vox ap. Hesiod. Theog. 804 δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις εἴραις ἀθανάτων. quod restituit Ruhnk. pro εἴρεσι.

ἱράων est in Lipſ. at ἰράων in Ven. B. fragm. Mosc. Eustath. Suida in ἱρὰ et in vulgaribus codd.

Enimuero quae sunt h. l. αἱ εἴραι vel ἴραι? et quinam οἱ προκαθιζόμενοι τῶν εἰράων? interpretantur ἀγοράς, ἐκκλησίας, βουλευτήρια. Sic Schol. A. br. Schol. B. βουλευτήρια. et Apollon. Lex. ἐκκλησιαστήρια. Scilicet non cogitandum est de castris fossa et vallo munitis, sed de campo, in quo exercitus tendit; est in medio locus, quo conuenitur vndique, forum, ἀγορά. vt Λ, 806 ἵνα σφιν ἀγορή τε θέμις τε ἦην. Iam εἴραι esse possunt loca illa publica, aut ipsi coetus in locis publicis collecti. αἱ προπάροιθε εἰρῶν καθήμενοι sunt ergo iidem, qui dicuntur alias ante castra excubare ad speculandum hostem. sunt

idem qui K, 180 φύλακες ἀγρόμενοι erant. Vulgo de concione, quae cum maxime habetur, vox ἀγορὰν accipitur; nullo bono cum sensu. —

532. αὐτὰρ ἐφ' ἵππων βάντες ἀερσιπόδων. usu Homerico ἐφ' ἵππων accipiendum est de curribus. Equi ἀερσίποδες iam lecti sunt Γ, 127.

533. στησάμενοι δὲ μάχοντο. diserte fragm. Mosc. et Schol. B. ad vs. 473 Ionice pro vulgato δ' ἐμάχοντο. Repetuntur versus sqq. in Heracl. Alleg. c. 48. tanquam Homerici.

535—540. Hi versus multo similiores sunt versus Hesiodeae quam Homericae; leguntur quoque in Scuto vss. 156—159. et res repetita altero loco vbi Κῆρες foedo more saeuiunt 249 sq. Extremi versus 539. 540. mera repetitio sunt.

535. ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ. Laudat versum Plutarch. adu. Colotem p. 1152 extr. vbi est ἐν δ' ὀλοὸν κῆρ corrupte. idem non Homerum memorat, sed: ἀλλ' ὥσπερ οἱ ποιηταὶ πολλάκις ἀνυδρολοιοῦντες λέγουσι.

ὁμίλεον potest esse versabantur; melius, tamen, quo ipsa res vocat, pugnabant, vt iterum vs. 539 ὁμίλευν ἠδὲ μάχοντο. et sic saepe: v. ad E, 86. Apud Hesiodum est ἐθύνεον. grauius verbum. Laudatur imitatio Virgiliana Aen. VIII, 700 *Saeuit medio in certamine Mauors* etc. quem breuitate et numeris superari censebat Ernesti; scilicet respiciens repetitum ἐν δὲ, et remittens ad Callim. Hymn. in Cer. 54.

Κυδοιμός. θόρυβος, τάραχος, in Apollon. Lex. Possis hinc colligere, locum nostrum ei esse lectum; sed legitur quoque καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς K, 527.

536. 537. ἄλλον ζωὸν ἔχουσα — ἄλλον τεθνειῶτα. Accipitur in Schol. A. et Schol. exc. ac si esset ἄλλη — ἄλλη. Ita deberent esse Κῆρες plures, vt in Hesiodo v. 249.

Versus laudat Plutarch. Quaest. Plat. sub. f. p. 1010. sed sine nomine poetae: pro exemplo, quantum vim ad affectum et concitationem habeat omissio copulae.

536. ἄλλον ἀοντον. ἄτρωτον. Philostr. p. 878. quem vide. παραφράζοντα versus. Supra Δ, 540 erat ἀνούτατος.

537. ἄλλον ταθυνεῖῶτα κατὰ μόθον ἄλλα τοδοῖιν. Ex more ac praecepto suo ταθυγήτα hic et vs. 540 Aristarchus; eum sequuntur Cant. Mosq. Barocc. Lipsi. Townl. Vrat. b. c.

κατὰ μόθον. In Heraclide l. c. κατὰ χθονὸς ἄλλα τοδοῖιν.

538. αἵματι — βαφοινεὸν αἵματι φωτῶν. Acui βαφοινεὸν monent Schol. A. et Eustath. et esse φόνου πλῆρες, Schol. A. quod alias βαφοινόν. v. ad Β, 308.

539. ὠμίλευν δ', dubites, num de deabus accipias propter vs. sequ. νεκροὺς δ' ἀλλήλων. quod de dea Parca dictum paullo ante vs. 536: an de ipsis pugnantibus: ita vterque versus mera est repetitio; probabile, memoriter ab aliquo rhapsodo intexta; saltem vltimus versus est spurius. Philostratus ὠμίλευν ad pugnantes refert p. 878 extr. ὠμίλεον Harl. fr. Mosc. et Galen. ad Hippocr. de fracturis To. XII p. 293. cf. sup. ad vs. 493.

ὥστε ζωοὶ βροτοὶ. Hesiod. Sc. Herc. 189 καί τε συνάπτην, ὥστε ζωοὶ περ ἔοντες; at qui sequuntur versus 190. videtur esse insitivus.

540. νεκροὺς τ' ἀλλήλων ἔρυον κατατεθνειῶτας. ξ— „ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων τόπων οἱ γλωσσογράφοι τοὺς νεκροὺς τοὺς νέους ὑπέλαβον λέγεσθαι.“ Schol. A. Quaeras, quorsum haec notatio pertineat. Loca, in quibus multa corpora iacent prostrata, νεκάδας dicta esse, et per grammaticos reddita τὰς τῶν νεκρῶν τάξεις, vidimus supra ad Ι, 886. Ad has obseruat Etymologus p. 600, l. 5. οἱ δὲ ὕστεροι καὶ τὰς τῶν ὁπλιτῶν τάξεις οὕτω κάλουσι. Vix asequaris, alicui in mentem veniisse νεκάδας etiam viuentium militum ordines appellare; sic tamen Callimachus, reprehensus νεκάδας ψιλῶς τὰς τάξεις νενόηκώς, ap. He-

ſych. in νεκάδεσσι. (Fragm. CCXXXI.) Itaque Suidas: νεκάδες, νεκροὶ καταχρηστικῶς δὲ, καὶ αἱ τῶν ζώων τάξεις. vbi vides nil eſſe mutandum. Et in Heſych. νέμας. νεκροί. ἀνίας. ἀρχαῖοι. νέας. apparet hinc, legendum eſſe: νεκάδες. νεκροί. νεανίαι. et forte totum Scholion ſingendum: νεκάδες, νεκροί. οἱ ἀρχαῖοι. νεανίαι, οἱ νεώτεροι.

νεκροὺς κατατεθνηῶτας vidimus iam Z, 21. H, 409. K, 343. per η ſcriptum κατατεθνηῶτας modo vſ. 537.

541. ἐν δὲ τίθει Ionice fragm. Moſc. Vrat. b. Euſtath. p. 1135 f. et hoc in ſeqq. locis ſeruabimus. „ἠ. ἔνθ' ἐτίθει." Barnes. ex vſ. 561. Eſt idem quod ἔτευξεν. ἐποίησεν. ἐνεποίησεν. in ſqq.

νειὸν μαλακήν. Supra K, 353 ἑλκόμενοι νειὸν βαθείης κηκτὸν ἄροτρον, vbi v. Obſſ. Spectat ad h. v. Apollon. Lex. ἡ ἠροτριαμένη γῆ. νέα γὰρ φαίνεται. et ex eo Heſych. h. v. vbi v. Notas. vtroque loco νειὸς ſcribitur. Schol. A. cum Schol. br. „νειὸν, τὴν λεπτομέρη νεατὸν, ὅ ἐστιν, ἠροτριασμένην, ἁπαλὴν καὶ διακεχυμένη. οὕς γὰρ νέα φαίνεται ἡ τοιαύτη.

542. τρίτολον. Apollon. Lex. ἡ κυρίως τρὶς τετολμημένη γῆ. τουτέστι μεταβεβλημένη. Similia Heſych. τρὶς ἠροτριασμένην Sch. B. et Sch. br. cf. Pollux I, 222. Iterum Od. E, 127. et ap. Heſiodum. Vnde apparet, cultum terrae iam tum eo fuiſſe adductum, vt ter araretur.

543. ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεων ἔνθα καὶ ἔνθα. ἐλάστευν Vrat. d. ἐλαστρεῖν pro ἐλαύνειν. forma accurate nota ab Etymol. laudato hoc verſu; add. Heſych. Occurrit quoque vox ap. Herodotum. cf. Euſtath. Mſ. Lipſ. et Moſc. ἐλάστρευον quod Erneſti non contemnendum eſſe ait; eſt enim in Heſych. ἐλάστρευον, ἤλαυνον. Adverſatur tamen metro. Etiam in Heſych. eſt ἔλαστρεν vitioſe et hoc.

δινεύοντες, quod mox στρέφοντες ad finem ſulci.

544. οἱ δ' ἐπότε στρέψαντες ἵκοιατο τέλσον ἀρούρης. vſ. ſup. ad N, 707. Manifeſte h. l. terminus agri et ſulci ducendi.

τρέψαντες Harl. Vat. et 546 τρέψασκον.

545. μελιηδέος οἴνου. Cum ϝοίνου ſcriptum fuerit, vi. deo iam Bentleium de metro ſollicitum fuiſſe; Tenfauerat ille varia: μέλανος ϝοίνοιο vt Od. E, 265. vel Τοῖσι δ' ἔπειτα ἰδέπας μελιηδέος ἔν χερὶ ϝοίνου. vel ἐν χερσὶ τίθεις, vel ἐν χερσὶ ϝάλις μελιηδέα ϝοίνου. vel ἐν χερσὶ ϝέκαστω ϝηδεα ϝοίνου. Superest, vt pronuntiando εος in vnam ſyllabam contrahenda dicas: — μελιήδεος ϝοινου, vt verſus ſit ſpondeacus. (τετράσυλλαβος, non ſpondaicus, aut ſpondaeus.)

546. τοὶ δὲ σπερχόμενοι κατ' ὄγμους. Vidimus vocem iam ſup. Λ, 68. vbi de meſſe ὥστε θερισταὶ ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν ὄγμοι ἐλαύνηται, quaerebatur, ſitne ſulcus agri, an ſegetis recifae ſeries, an metentium ordines. Ambiguitatem faciebat vox ἐλαύνειν, et praue immixtum etymi voc. ὄγμος ſtudium. Videbatur apertum eſſe, ad ipſos meſſores ὄγμον ſpectare et tam *metentium, ordinem*, quam *ſeriem cadentium ſtipularum* declarare. Ita inſ. 552 cadunt manipuli μετ' ὄγμον, *ſerie* qua falce reciduntur, et 557 herus ſtat ἐπ' ὄγμου apud hanc *ſeriem* ſeu meſſorum ſeu meſſae frugis. At h. l. 546 non de meſſe, ſed de *aratione* agitur: an et hic *aratorum ordines* ὄγμους dictos putabimus? nam πολλοὶ ἀροτῆρες memorantur. Ita conuerſi in ſulci limite arantes iuga boum *ſerie*, per ſeries, agunt tanquam in lato campo, multis iugis opus facientibus. Nam propria hinc ac primitiua vocis vis eſſe videtur, vt ſit *ſeries* τάξις; et quidem *primario* τῆς φυτείας, tum et in metendo. Eo ducit Etymol: ὄγμος ἡ ἐπίστιχος φυτεία τῶν δένδρων (quae tamen ὄρχος communi nomine dicitur, etiam Od. H, 128) καὶ κατὰ τάξιν ἀγωγή. Si itaque de etymo quaerebatur, debebat non ab ὀΐγω, ſed ab ἔχω, ἔχεσθαι (de rebus continuis) vel ab ἄγεσθαι, duci ὄχμος et ὄγμος quae recte ſubiungit Etymol. h. v. Tandem vox omnino ordinem incedentium deſignauit, vt docet Heſychii gloſſa in ὄγμος vnde ὀγμεύων *per ordines incedere*. Attamen acuti ſolet vulgo ſecundum Schol. br. ἀν' ὄγμους, *per ſulcos*. Euſtath. ὄγμοι δὲ φανερῶς ἐνταῦθα αἱ τοῦ ἀρότρου τομαί.

In Apollon. Lex. ἄγμους. τοὺς τῶν θεριζόντων στίχους. καὶ τοὺς αὐλακας. Spectat ad locum noſtrum alterum, nam de aratione, non de meſſe, agitur. Heſych. ὀγμοὺς, τοὺς αὐλακας. διὰ τὰ ὀγμοὺς εἶναι f. αἰγμούς, nam ab οἴγω ducunt. At in Schol. B. Epaphroditus memoratur, qui nec τὴν ἐπίστιχον τάξιν, ſed τὰς ἑλκύσεις intelligebat: ſi *boum tractus eadem ſerie* actos intellexit, haud male; verum idem tricatus eſt in etymo, ab αἴγω, et additur: ἢ τὴν συνέχειαν τῶν αὐλάκων.

οἱ δὲ τρέψασιν Harl. Vrat. d. vn. Vindob. vt modo 544. οἱ δὲ eſt quoque in Cant. Vrat. b. in Flor. Aldd. omnibus. τοὶ δὲ ex ed. Rom. fluxit in Turn. probatque Ern.

547. ἰέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι. Sic ſup. N, 707 bovm iugum: τὼ μέν τε — Ἰεμένω κατὰ ὦλκα, ad q. l. vide Obſſ. τέλσον ἀρούρης debet accipi vt modo 544 de altera ſulci extremitate; at ſolent ad finem operis totiusque arationis referre duce Euſtathio.

βαθείης ambiguum quo ſenſu dictum ſit: l. de agri magnitudine, l. de ſoli mollitie, vt alte deſcendat vomer.

548. ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει. ἀρηρομένη, vnde ducta vox ſit, plura cumulat Sch. B. praeſtat ab ἄρω vel ἄρομαι, ἀρόμαι. ἀρήρομαι, aro, ducere. Sch. br. ἠρτριασμένῃ reddunt quod et in Apollon. Lex. h. v. reſtituendum eſſe pro ἠροτριαμένῃ iam monitum eſt. In iisdem iota ſubſcriptum excidit, vt et in edd. Flor. Aldd. Turn. Additum in Rom. et hinc in Steph. In nonnullis exemplaribus ἀρηρεμένῃ, offenderat Euſtath. καὶ ἴσως οὐκ ὀρθῶς. Scriptum ſic etiam in Veneto legitur. Ita dicendum, fuiſſe quoque formam ἀρήρημι. ἀρήρεμαι vt πίθεμαι. In Apollon. I, 787. et IV, 677 etiam occurrit ἀρηρεμένας potuerat emendari ἀρηρομένας et ἀρηρεμένας. alterum hoc firmarunt codices. Eſt ibi ἀρήρω, ab ἄρω inuerſo.

549. πὸ δὲ περὶ θαῦμα τέτυκτο. περὶ an πέρι ſcribas, idem eſt: eſt admodum. θαῦμα τέτυκτο. Euſtath. Vat. Vrat. b. d. fragm. Moſc. vn. Vindob. Lipſ. Ven.

et ed. cum Sch. A. οὕτως τέτυκτο, Ἀρίσταρχος Ἰακῶς. pro vulgari θαῦμ' ἐτέτυκτο.

550. ἐν δὲ τίθει τέμενος βαθυλήϊον· ξ— „quod τέμενος dixit τὸν ἀποτετμημένον τόπον“ Sch. A. Est h. l. simpl. ager.

Porro τέμενος βασιλήϊον Ven. A. B. quo spectat Sch. B. δεσπότην τοῦ κλήρου βασιλέα φησί; recte hoc; sed spectat ad vs. 556. ex quo aliquis hoc βασιλήϊον commentus est, quod et fragm. Mosc. habet, et Eustath. norat p. 1162, 19 et lectum iam erat in Ald. 2 et sequacibus. In Flor. et Ald. 1. erat βαθὺ λήϊον, quod Eustathius norat ab aliis scribi, et lectum est sup. B, 147. Restitutum βαθυλήϊον a Turnebo ex ed. Rom. Spectat ad h. l. in Hesych. βαθὺ λήϊον vel βαθυλήϊον, πολύκαρπον πεδίον. et Etymol. βαθυλήϊος, ἀντὶ τοῦ, πολυλήϊος, πολύσιτος· Suidas, σιτοφόρον πεδίον.

ἔνθα δ' ἔριθοι ἦμων. Schol. A. „ἔριθοι νῦν ἐργάται, γεωργοί.“ similia Hesych. „καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ μισθοῦ ἐργαζόμενοι.“ pars horum est quoque in Schol. br. altero tamen modo de mercenariis interpretatur Schol. B. iterum ad vs. 560. cum Etymol. et Eustath. add. Pollux. I, 221. Argutantur omnes in etymo ex ἔρα, terra, vel ἐρίζω. συνέριθος Platoni et aliis simpliciter est συνεργός. v. Timaei Lex. h. v. cum Nota. et sic Od. Z, 52 καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι de Nausicaae amica et comite.

ἐν δὲ τίθει in capite versus, Ionicum quod et codd. habent, vt Vrat. b. erat ἔνθ' ἐτίθει in edd. Flor. Aldd. emendatum a Turnebo ex Rom. ἐν δ' ἐτίθει.

551. δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. „δρεπάνας Ἰακῶς. vt τάφρη· ἀστραγάλη.“ Schol. B. Scilicet vulgare est τὸ δρέπανον.

552. δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε. μετ' ὄγμον. v. ad vs. 546. Ernesti: „ἄλλα μὲν Flor. Ald. 1. non spernendum; ἄλλα μὲν, ἄλλα δέ.“ Quid tamen faciemus τῷ, ὄγμον? tum est in istis edd. manifestum vitium typographicum, ἄλλα μὲν μετ' ὄγμον. δράγματα, τὰ τῶν χειρῶν πληρώματα Schol. Mosc.

ἐπήτριμα. ἐταλλήλα. πυκινά. Schol. br. et hemistichio adscripto Apollon. Lex. ἄλλ' ἐκ' ἀλλήλοις. De voce vide sup. vs. 211. —

πίπτον ἔραζε Vratisl. vn. Vindob.

Post hunc versum 552 memorat Eustath. p. 1156 extr. ad vs. 490. ex Agallia Corcyraeo recitans, olim nonnullos adscripsisse alium versum: χάρπὸν Ἐλευσινίης Δημήτερος ἀγλαοδώρου. apparet hoc interpolatum studio eorum, qui cliper argumentum ad Athenas et Eleusinem referebant: quod ad vs. 490 vidimus. Retulit tamen versum inter fragmenta Homeri Barnes. et emendavit Ἐλευσῖνος.

553. ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο. ἀμαλοδετῆρες vno λ edd. Flor. Ald. 1. emendatum in Ald. 2. sunt οἱ τὰς ἀμάλλας τῶν ἀσταχύων δεσμεύοντες, vt Apollon. Lex. Similia Hesych. Et Etymol. ἀμάλλα δὲ ἡ ἐκ πολλῶν δραγμάτων συναγωγή. Collegit plura ex antiquis lexicis Eustathius.

ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο. Etiam in Scuto Herc. 291 οἱ δ' ἄρ ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον. Apollon. Lex. ἐλλεδανοί. οἱ δεσμοὶ, οἷς συνειλούμεναι δεῖται τὰ δράγματα. pauca habet Etymologus, Appellari hos οὐλοδέτας addit Sch. B. οὐλαὶ γὰρ αἱ κριθαί. et Etymol. in ἀμαλλεύειν. δραγμεύειν. ἀμάλλιον τὸ νῦν οὐλόδετον. Asperatur prima ἑλλεδανοῖσι in Etymol. et Hesych. ἑλλεδανοῖσι, δεσμοῖς. εἰλεδανοῖσι est in Ald. 2. et sequ. tum in ms. Lipsi, de quo egit Ernesti in nota. Forma potuit esse multiplex: nam ducta vox est ab εἰλέω, quod et εἰλέω, ex ἕλω, ἑλέω, ϝελω, ϝειλεω. Ita potuit quoque olim scriptum esse ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ϝειλεδανοισι δέοντο.

555. παῖδες δραγμεύοντες. Mori vitiose δραγματεύοντες.

556. βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι. herus, antiquo more. sollennior tamen vox ἄναξ.

557. σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει. Ita Aristarchus, (vt alibi: v. ad Δ, 329.). Alii εἱστήκει. Schol. A. hoc in Eustath. Lipsi binis Vindob.

ἀπ' ὄχμου. Vrat. ἐπ' ὄχμου. ficque Flor. Aldd. mutatum ex Romana.

559. βοῶν δ' ἱερεύσαντες. ἱερεύσαντες de suo intulerat Barnes: iterum eiecit Clarke.

560. δεῖπνον ἐρίθοισι. ξ — „ὅτι τὸ ὑφ' ἡμῶν ἄριστον" Schol. A. et Hesych. Vidimus iam B, 381 et al. Addit Schol. A. καὶ ὅτε ἔριφος πᾶς ὁ μισθοῦ ἐργάζόμενος. v. ad vs. 550 ficque Schol. B.

λεβὴν ἀλφίτα πολλὰ παλύνων. Schol. A. ἄλλως· πολλὰ ἐπάλυνον. (ficque vn. Vindob.) fragm. Mosc. πόλλ' ἀλεύρατα ἐπάλυνον. Nunc πολλὰ παλύνων vbique obtinet: nisi quod πάλυναν vn. Vindob. De voce παλύνειν v. dicta ad K, 7. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε in potione parando. Λ, 639.

561. ἐν δὲ τίθει Vrat. b. d. sub Vindob. γρ. ἐπὶ τίθει. Barnes et vs. 550.

σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. proprie ad ἄμπελοι βρίθουσι σταφυλαῖς. Homerica expressit quoque Theocr. Id. I, 46 κυρτὰς σταφυλαῖσι κάλων βέβριθεν ἀλωάς.

562. μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν. Barocc. Mori Vrat. sed ἀνὰ absolute pro ἀνὰ τὴν ἀλωὴν, τὴν ἄμπελον. Quae autem e lexeωs proprietate discrimen sit inter σταφυλὴν et βότρυν non magis definitum video, quam inter racemum et vuam: videtur tamen βότρυς esse ipsa congeries τῶν ῥαγῶν, acinorum, vua; σταφυλὴ autem proprie esse racemus, pediculus, cui inhaerent ῥάγες, e quibus βότρυς constat.

563. ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσι. ἑστήκει alii, vt fragm. Mosc. Vrat. d. quod paullo ante vidimus vs. 557. et δι' ἀμπερές. ἑστήκει κάμαξι scil. ἡ ἀλωή, ἡ ἄμπελος, διαπεπασμένη ἦν, ταῖς κάμαξι.

κάμαξι — ἀργυρέῃσι. Zenodotus ἀργυρείοις. ficque Barocc. Harl. fr. Mosc. Vtroque genere ὁ κάμαξ, ἡ κάμαξ, fuit frequentatum: vt tamen grammatici fundus, sensu diuerso; ὁ κάμαξ, vallus in fossa defixus, τοὺς ἐν τάφρῳ πεπηγμένους πασσάλους. in Etymol. At ἡ κάμαξ, pa-

lus, cui vitis alligatur; laudato hoc versu, et altero Hesiodi in Sc. Herc. 298. qui locus misere est lacunis aliena fondatus 292 — 301. Simile exemplum est ὁ καὶ ἡ χάραξ apud Ammonium, Moeridem, alios. Ceterum hi omnes conveniunt κάμακας esse palos, quibus vites sustinentur: Schol. Etymol. Hesych. Eustath.

564. ἀμφὶ δὲ, κυανέην κάπετον, περὶ δ', ἕρυσε θάσσε. Supra H, 450 ἀμφὶ δὲ τάφρον ἔλασσαν. ut Latini fossam ducere. Eustathius: κάπετον ἔλασσε, καὶ νῦν, ἀντὶ τοῦ, ἐξέτεινε.

565. μία δ' οὐκ ἀπαρτὶς ἦν ἐπ' αὐτήν. Zenodotus ἐφ' αὐτήν, et habet rationem ea lectio, addit Schol. A. ἐπὶ ἐκείνῃ fragm. Mosc. adscripto ω.

566. τῇ νίσσοντο Φορῆες. νείσσοντο Sch. bri. Harl. Lips. Townl. Vrat. Al. b. duo Vindob. et τὴν εἴσσοντο inde factum in Vrat. d. νίσσοντο fr. Mosc. perpetua varietate. v. ad I, 381.

567. ἀτάλλῃ Φρονέοντες. Sch. A. Mosc. et br. cum Suida ἁπαλῇ Φρονέοντες. ἁβρὰ, τρυφᾷ. est mera sollennis Homero periphrasis pro ἁπαλῇ. Supra Z, 490 ἀτάλλῃσι φρονέουσα.

568. πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι Φέρον μελιηδέα καρπόν. Vt nunc versus legitur, adscriptus est in Hesych. voc. τάλαροι qui alias κάλαθοι ἐρίων sunt. „Aristarchus πλεκτοῖσι ταλάροισι" Schol. A. (sicque Vat.) Laudat hoc ex altero loco Od. I, 247. et pergit: ἐπὶ δὲ τῶν κρυπτικῶν πλεκτοῖς. ἐν ταλάροισι Φέρον μελιηδέα καρπόν.

569. Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι. Variatum in Sc. Herc. 299. ἐν δ' ἄρα μέσσῳ Ἱμερόεν κιθάριζε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς χρυσείῃ Φόρμιγγι.

570. Ἱμερόεν κιθάριζε. λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε. Apud Zenodotum: λίνος δ' ὑπὸ κ. ἀ. (quo sensu accepit, non adiectum est, haud dubie cantus, Linus dictus, quamvis personam habuit.) Aristarchus genus cantus intelligi voluerat, ut si dicas: Παιᾶνα ᾖδεν, sic Λίνον. Improbabat ille rationem eorum, qui λίνον esse volebant

chordam. Monetur porro λίνον esse scribendum, non λινόν. (Apud Herodot. II, 19 Αῖνος est editum. Sed Λίνος priore breui iam in fragm. Hesiod. et alii; ipse Virgil. *Nec Linus; huic mater etc.* Aliud Schol. in Ven. A. et in Schol. br. ἤτοι τὸ λίνον (sic leg.) ἦδε, ὃ ἐξῆπτο ἀντὶ φῆς νευρᾶς τῆς κιθάρας. Additur: primos homines fidibus e lino vsos esse, chordas intestinorum indignas deo iudicantes; (hoc ex suo ingenio adiecit grammaticus) — ἢ τὴν ἐπὶ Λίνῳ, τῷ Ἀπόλλωνος υἱῷ, ᾠδήν. — (Atque haec aut his similia repetunt alii, in his Eustathius et Suidas.) — In Sch. B. et fragm. Mosc. adiicitur fabula e Philochoro de Lino ab Apolline occiso, quod lineis fidibus chordas substituerat; in eius mortem θρήνους esse factos Thebis. Pergit: ἔστι δὲ μέλος θρηνητικὸν ὁ Λίνος μετ' ἰσχνοφωνίας ᾀδόμενος. ἆρα οὖν ὁ νεανίας διὰ τῆς μιμήσεως ταύτης τὰ κατὰ τὸν Λίνον ᾖδεν; (In fr. Mosc. ὁ νεανίας οὖν ἆρα διὰ τῆς μιμήσεως ταύτης τῆς κατὰ τὸν Λίνον ᾖδε.) ἐθρηνεῖτο γὰρ οὗτος παρὰ τῶν Μουσῶν οὕτως· Αἶλινε, θεοῖς (vel θεοῦσι) τετιμένε· σοὶ γὰρ πρώτῳ μέλος ἔδωκαν ἀθάνατοι ἁνθρώποισι φωνᾶις λιγυρᾶις ἀεῖσαι. Φοῖβος δέ σε κούρῳ ἀναιρεῖ. Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσι. Vix membra carminis in his agnoscas, nisi forte in vltimis: Φωνᾶις λιγυρᾶις ἀείσαι. Φοῖβος δὲ κούρῳ σ' ἀνῄρει; Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσι. Verum aut conficti illi fuit ex epigrammate, aut huius epigrammatis fundus fuerunt, quod ex Eustathio p. 1163, 59 habemus etiam in Analectis To. III p. 252 CCCCLXXX. Memoratu digniores sunt versus ap. Eustath. l. c. qui omnino h. l. pleniora ex antiquioribus apposuit, seruati ex Hesiodo: qui et in fragmentis Hesiodi habentur. De ipsa fabula nunc non laboramus; v. apposita in Fabric. Bibl. Gr. Harlesi To. I. Sufficit Lini, vt Orphei, nomen fuisse celebratum inter antiquissimos ἀοιδούς, fuisse carmen antiquum quod Λίνος appellatum erat; comparatum et confusum esse threnum Aegyptiorum (ap. Herodot. II, 79.) Omnia haec sunt seriorum poetarum: neque in Homero quidquam habent.

Sepositis grammaticorum opinationibus et decretis eigamus nunc versus ad rationes grammaticas. Difficultas loci oritur ex ambiguitate structurae et veri vsus vocis λίνου. Creditur enim hoc esse posse et ab ὁ Λίνος, quod carminis genus est, et τὸ λίνον pro chorda dictum, quia linea chorda antiquitus in vsu fuisse narratur. Porro subiectum esse potest ὁ παῖς et τὸ λίνον.

Iam si λίνου pro chorda dicitur, et subiectum est, λίνου ὑπ' ἀοιδοῦ, ὑπῳδός, καλὸν (ἀεὶ) Φωνῇ—λεπταλέῃ, chorda succinebat cantu suo; ita Φωνὴ tribuitur fidibus, non absurde. potest quoque Φωνὴ esse pueri, vt chorda succinat voci pueri cantillantis subnisae. In hac interpretatione vsus vocis λίνου pro chorda referendus est ad antiquitatem; exemplis enim probare eum non possum.

Sin, quod malis, puer est subiectum, quod recte posse ἡδάρισε fit, continuatur: ὑπῳδὸς δὲ ὁ παῖς λίνῳ Φωνῇ λεπταλέῃ καλὸν, duplex locum habet interpretatio; prior, vt Λίνος sit aut priscus ille Linus, ἀοιδὸς, quem ille *cantu celebrauit*, ἵν' ὑπάοιδος, ὑπῳδὸς, Λίνον καλὸν puerorum puer Linum cecinit; aut, vt Λίνος sit carmen illud sollenne in Linum. Threnos tamen in vindemiatorum sollenni hilaritate saltantibus acciuisse pueros, admodum abhorrens est; etsi ita multi acceperunt cum Aristarcho, et Pausanias IX, 29 p. 766 hoc vel priora modo, duobus versibus adscriptis. Praesidium huic interpretationi petitur ex Hesiodeo fragmento de Lino: ὃν δὴ, ὅσοι βροτοί εἰσιν ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ, πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν ἐλαπίνῃσι τε χοροῖς τε, in choris festis locus tali cantus argumento esse potuit, non autem in vindemiatorum saltatione rustica, quae describitur vll. 570. 571. Potest tamen dici Linum etiam aliud idque laetius carmen designasse; Λίνον autem et Αἰλίνον ita dictum esse, ex Euripide et Epicharmo assertum dari posse, pronunciat Eustath. p. 1164, 8. Λίνος ergo, credi potest, simpliciter esse ᾆσμα atque ita accepisse videri potest Philostratus iun. c. 10 l. l. p. 879 παρθένοι τε γὰρ καὶ ἡίθεοι εὖῖον καὶ βακχικὸν ἐν ῥυθμῷ βαίνουσιν, ἐνδιδό-

τῷ αὐτοῖς τὸν ῥυθμὸν ἑτέρου, ὃν ὑμεῖς, φυλῆς ἀπὸ τῆς κιθάρας καὶ τοῦ λεπτοῦ προσῴδειαν δοῦναι τοῖς ᾠδοῖς.

Praestat altera interpretatio, vt λίγον sit chorda; puer ἄειδε καλὸν (φωνὴν) φωνῇ λεπταλέῃ ὑπὸ τὸ λίγον. *puer accinuit pulchrum (sonum) voce subtili sub fidem.* Quod vulgo est ὑπάδειν λίνῳ, τῇ κιθάρᾳ; Traduxit ex h. l. Hymn. in Merc. 499 ἡ δὲ (κίθαρις) ὑπὸ χειρὸς ἱμερόεσσαν κονάβησε, θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε. Callimach. in Dian. 242 στησάμεναι χορὸν εὐρὺν, ὑπῄειαν δὲ λίγειαι λεπταλέον συρίγγες, ἵνα πλήσωσιν ὁμαρτῇ etiam ex h. l. Eodem modo in Sc. Herc. 277 τοῖσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἐπ' ἴσης τοὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων (ad fistulas) ἴσαν αὐδήν, οἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων (ad lyram) ἄγαγον χορὸν ἱμερόεντα. ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, τοῖγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ, — ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἑκάστος προσῴδει ἑκάστῳ. vbi vides hoc variari diuersis casibus. Notus vsus τοῦ ὑπό, (quem ignorauit grammaticus Ven. B. dum ait, ἡ δὲ ὑπὸ περιττεύει) etsi non vbique omnino idem, vt putabant, a viris doctis saepe illustratus, vt a Graefio ad e. l. et a Bach. ad Xenoph. Sympos. 6, 3. Consentire in hanc interpretationem duo nostri, Koeppen et Heinrich Obss. p. 36. aduersante tertio, Lenz in Supplem. Sulzeri To. II. P. I, p. 16.

571. λεπταλέῃ φωνῇ Vrat. A. λεπτείῃ. Callimachi l. c. ὑπῄεισαν δὲ λίγειαι, λεπταλέον σύριγγες. quod alias λεπτόν. τύπτοντες. et Hesych. Melius, per πλήσασιν reddas, vt est in Callimacho l. c. quem locum ex nostro esse expressum notauit quoque Ernesti, vt et πλήσσειν in Del. 306. Od. Θ, 264 πέπληγον δὲ χορὸν θεῖν πασιν. ibid. 251. et παίειν. Ad ῥήσσοντες subintelligendum est πέδον. γῆν. Harl. Vat. male πρήσσοντες. Athenaeus libr. I p. 15 D. hanc saltationem ad ὑποχηματικὸν τρόπον refert, nimis docte. Notum ex Horatio, pulsare tellurem.

ἁμαρτῇ. ὁμαρτῇ vulgo legitur; at ἁμαρτῇ antiquam fuisse formam, vidimus ad E, 656. eamque h. l. Venetus seruauit. Ante oculos locus fuit Apollonio Arg. I,

539 χορὸν στησάμενοι. Ὁρμίνιος ὕπο, περὶ βωμὸν ἐμοὶ τῇ ἐμμελέος κρεμνηΐδι πέδον ῥήσσωσι πόλεσι.

572. μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε προσκαίροντες ἅπαντα. Apollon. Lex. ἰυγμῷ, ἰαχῇ, Φωνῇ. hoc hemistichio laudato. Nec ignorata vox ceteris glossographis, ἀπὸ τοῦ ἰύζειν. ἰυγή. Eustathius: μολπὴ δὲ ἰυγμοῦ διαφέρει, ὡς καὶ λόγος ἐμμελὴς βοῆς ἀμελοῦς. μολπὴ μὲν γὰρ καὶ μέλπειν μεμελισμένον ἔπος· ἰυγμὸς δὲ καὶ ἰύζειν, Φωνή τις ἄσημος. ὅτι δὲ καὶ ὁ συριγμός.

σκαίροντες. σκιρτῶντες. Cum cognata sint σκαίρειν, quod nostro est ἀσπαίρειν Γ, 293. K, 521. M, 203. N, 571, et σκαίρειν, quaerunt grammatici de discrimine, idque sic definiunt: esse σκαίρειν ἄμουσόν τινος κίνησιν, e quo genere est quoque σφαδάζειν, σκαίρειν autem ἔμμουσον κίνησιν ὀρχηστικὴν καὶ εὔρυθμον. Schol. B. et Etymol. qui locum excitant Alexidis; emendatum a Grotio Excerpt. Trag. p. 597. In hunc modum acceptam vidimus πολύσκαρθμον Myrinnam de saltatione bellica sup. B, 814. Minus tamen respondent πόρτιες σκαίροντες Od. K, 412 et ἵππος εὔσκαρθμος sup. N, 31. a quibus τὸ εὔμουσον abest. Locum Homeri expressum putabat, et pro χαίρουσα, σκαίρουσα νέβρος legebat Wakef. in Eurip. Alcest. 594—8.

573. βοῶν ὀρθοκραιράων. Memoratum epitheton de bubus Θ, 231. et de naribus sup. Σ, 3. A κραῖρα ductum fatentur omnes, at volunt κραῖραν esse κεφαλήν, sic Etymol. Hesych. Eustath. ad h. l. Σ, 3 et Od. M, 348. Atqui boues non habent caput erectum, sed cornua. Necesse ergo est, κραῖραν fuisse cornu ex κέρας, πέραιρα. vt ex γέρας, γεραίρω.

574. οἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο καττιτέροιο τε. Bentl. emendat χρυσοῦ τε τετεύχατο καττιτέρου τε.

575. μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομῆος. ἀπὸ κόπρου. βουστασίου. Schol. A. vt et Od. K, 411. Schol. br. τῆς ἐπαύλεως. τοῦ βουστάθμου. Apollon. Lex. h. v. λέγει δὲ καὶ τὴν σύστασιν τῶν βοῶν, versu adscripto, et ex eo Hesych. adde Etymol. Eustathius: λέγει τὴν βοῶν ἔπ-

αὐλίν; monetque alios scripsisse κοπρεῶν, καὶ ἐν τάχει: παρ ἡσυχίῳ. h. e. κοπρὸν esse congeriem τοῦ κέτρου.

νέμονται. Vrat. Ao

576. πὰρ ποταμὸν καλάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα. Ita versus vulgo lectus et editus et latine redditurus „praeter fluuium refonantem, admodum rapidum, cannis abundantem.“ Quoties in hunc locum incidi, offendi ad haec duo sibi repugnantia, fluuium rapidum, eundemque cannis obsitum. Grammaticis nunc inspectis vidi me perperam laborare in lectione corrupta exponenda: Iuuabit exponere primo loco ea, quae ad lectionem ex antiquis enotaui.

Magnam eius varietatem fuisse iam ex Eustathio et Etymologo constabat, neglectis ab editoribus, nunc multo magis ex Schol. A. B. Masc. Dabo pleniora ex Schol. A. τὰρὰ Ζηνοδότῳ „διὰ ῥαδαλόν.“ ὁ δὲ Ἀριστοφάνης „παρὰ ῥαδαλόν.“ ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸν εὐπράδαντον διὰ ὕψος. Apparet vocem fuisse antiquam ῥαδαλὸς, mobilis. Emendandus hinc Schol. B. et Masc. vbi Zenodotus fertur scripsisse κραδαλόν. (immo vero scripserat ῥαδαλὸν) ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον. οἱονεὶ κραδανόν τινα ὄντα, παρὰ τὸ κραδαίνεσθαι. Apparet quoque veteres iunxisse ῥαδαλὸν δονακῆα, non ποταμόν. Porro fuisse non παρὰ, sed διὰ; et sic habemus sententiam idoneam et probabilem: *boues properantes ad fluuium sonantem, per arundinetum mobile, a vento agitatum.* est enim amnis ripas euagatus, paludosas habens ripas, arundinibus obsitas: in quibus armenta pasci amant. Dictus talis locus εἰαμενή. Sic O, 631 boues αἵ ῥα τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται. Schol. B. post ea, quae paullo ante adscripseram: λέγει δὲ, ὅτι πορεύονται ἐπὶ (in Zenodoto erat διὰ) τὸν καλάμινα, καὶ, διὰ ἰσχνότητα καλάμου ἡ ὕψος, εὐπράδαντον. Etymologus: ῥαδαλὸν δονακῆα, οὕτω Ζηνόδοτος. Ἀριστάρχος δὲ ῥοδαλόν (hoc corruptum; Aristarchea lectio erat ῥοδαλὸν, quod posthaec videbimus) ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸ εὐπράδαντον καὶ εὐδιάσειστον διὰ τὸ ὕψος. (scil. τῶν δονάκων.) Non tamen perceperat grammaticus, ver-

teres iunxisse δοναξῆας cum ῥαδαλέων, eoque ille ineptit in seqq. p. 1165, 19.

Scilicet δοναξὺς est nomen, et ῥαδαλὸς epitheton; designatque δοναξὺς arundinetum. Consentiunt glossae Hesychianae: δοναξῆα. τὸν διάστικτον καλαμῶνα. complexa iam est glossa epitheton ῥαδαλόν, quod suo loco exponitur ῥαφαλόν, ἁπαλόν, καὶ διάστικτον.)

Ex ῥαδαλὸν subnata esse debuit altera lectio ῥαδινὸν et ῥαδινὸν δοναξῆα. Ita legisse videtur Schol. B. etsi praeiuriosum est ῥοδανόν. nam ait π. τὸν ῥαδίως ἀναφύοντα ἢ πυκνοκινήτων δὲ πλεκτόπτρια. Apollon. Lex. ῥαδινόν λεπτὸν, οἱονεὶ ῥαδανὸν (f. ῥαδονὸν) παρὰ τὸ ῥᾳδίως δονεῖσθαι. Mixtae inter sunt glossae Hesychianae: ῥοδανὸν, λεπτὸν, ἰσχνὸν, εὐκίνητον, ἁπαλὸν, εὐδιάστατον. Hoc ῥαδινὸν videri poterat aptè conuenire. Sunt enim κάλαμοι, ῥαδινοὶ, λεπτοὶ, ἰσχνοὶ, graciles, mobiles, leues. ῥαδινὸν tamen hoc omnia videri posse contenire, cum ex πραδαίνω, πράδανος et ex abiecto ῥαδανὸς analogiam habeant, vt in πυκνάζω θαι, πεπύκασθαι. erat quoque in vsu verbum ῥαδανίζειν, ἐκκινάσσεσθαι καὶ κινεῖσθαι (τὸ) παρὰ ταῖς γυναιξὶ λεγόμενον ὡς Ἡρακλείδης ἐν ὑπομνήματι τῆς Ἰλιάδος. Verba sunt Etymologi h. v. in fine Ὥρος, ex eo itaque haec sunt seruata, quae partim etiam Eustathius recitat. Etiam Hesych. ῥαδανίζεται, ταράσσεται. Inde emendandus est Schol. B. „καὶ ῥοδανίζειν γὰρ αἱ γυναῖκές φασι τὸ συνεχῶς τὴν κρόκην κινάσσειν. idem quod alias κρούειν, κατακρούειν σπάθῃ. de quibus adeundus est Schneider in Ind. ad Scriptt. R. R. Videtur itaque etiam ῥαδάνη fuisse, non ῥοδάνη, in Batrachom. 182 πάπλων — ὃν ἐξύφηνε παμποίκιλα ἐν ῥοδάνῃς λευκῇσι; si quidem dictum esse appareret pro subtemine.

Deuentum tandem est ad lectionem ῥοδανὸν, probatam vt suspicari licet Aristarcho, parum sagaciter. Forte praeceſſerat quoque ῥοανὸν, faltem ῥοδανὸν hinc deducere placuit. Schol. B. εἰ δὲ ῥοανὸν, ἤτοι ῥευστικὸν καὶ πλεκτόν. quod ex ap. Eustath. τὸν οἱονεὶ ῥευστικόν. ὡς ῥοώδη πλεονασμῷ τοῦ ὁ. Locum forte lectioni probandae de-

dit, quod annis huius nominis est, quem etiam nonnulli intulerant. Verba Etymologi sunt: *γράφεται δὲ καὶ παρὰ Ῥοδανὸν ἐστὶ δὲ ποταμός.*

Ita *ῥοδανὸν δονακῆα* lectio facta est vulgata quae omnes codices infedit; non aeque *περὶ*, quod edd. occupauit; nam *παρὰ* habent codd. saltem meliores, cum Eustathio; Townl. Vrat. d. A. fragm. Mosc. Ven. et *παρ'* Cant. Vat. Harl. natum vtrumque ex antecedente *πὰρ* esse videtur; melius conuenit *διὰ ῥ.* quod Zenodotus legerat; nam repetitae praepositionis *παρὰ* non apparet quae vis sit; multo accommodatius esset *περὶ*, inprimis si iungitur *καλάδρυα περί*.

Vt tam variis modis aberrarentur, causa prima fuisse videtur, quod *δονακῆα* pro adiectiuo accepere; (atqui hoc erat *δονακώδης*, Apollon. II, 821. *αὐτὸ γὰρ εἰαμενῇ δονακώδεος ἐν ποταμοῖο.* At *δονακεὺς*, vt Δωριεὺς, χοεὺς et al.) ita videbant *ποταμὸν δονακῆα* amnem arundinosum bene dici; at *τῷ ῥαδαλὸν* quid facerent, non aeque constabat. Itaque accepisse videntur primo, *δονακῆα ῥοδαλὸν* esse arundinosum tenuiter, *ἰσχνῶς δονακώδη*, vnde absurde pro vna voce habuere *ῥαδαλονδονακῆα*, et exposuere *ἰσχνοκαλαμώδη*, quod ap. Schol. B. est, et ap. Eustath. p. 1165, 22.

Dummodo hoc tenuissent *δονακῆα* esse arundinetum, admitti poterat neo minus lectio *ῥαδανὸν*, et dubitare licet, annon ea habeat auctoritatem parem quam *ῥαδαλὸν*. Ex quo nero *δονακῆα* accepere pro arundinosus, turbarunt grammatici reliqua omnia, vt Schol. B. qui *ῥαδαλὸν* vel *ῥαδανὸν* legerat, et recte exponit *εὐδιάσειστον. εὐκίνητον διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ πεφυκότας καλάμους*, mox subiicit: *δονακῆα, δόνακας ἔχοντα ἤτοι καλάμους.* Quod apud Hesychium est, *ῥοδανὸν, πυῤῥερόν*, spectat ad *ῥαδαγόν*.

Legerunt quoque *δονακῆεν* ap. Schol. A. *Φησὶ δὲ Διονύσιος* (Thrax): *γράφεσθαι καὶ δονακῆεν, κατὰ τὸ οὐδέτερον. ὡς καὶ τὸν πευκῶνα πευκῆεν.* Fuit igitur in aliquo lyrico *πευκῆεν* (*τὸ πευκῆεν*) pro loco pinetis consito; et

eodem modo in Homero scripserunt δουακῆσιν. vt. sit τὸ δουακῆσιν idem, quod ὁ παλαμών.

δουακῆσαι indocte vn. Vindob. Philostratus iun. l. c. p. 880 pr. vbi reliqua παραφράζει, bene sibi consulunt hemistichium omittendo.

579. σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι. Zenodotus: κυανέω δὲ λέοντε. minus bene; nam bi colore fuluo debuissent reddi.

δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι. Venetus cum fragm. Mosc. Barocc. Vat. Vrat. b. ἐν πρώτοισι. In Veneto Schol. A. docet, in altera Aristarchi fuisse δύο πρώτῃσι melius hoc quam in Lipsi. δύω πρώτῃσι. nulla enim causla τῷ ω in δύο ante πρ. Memorari autem duo leones praedatum egressos, ex more leonum, bene notauerat Koeppen, comparato altero loco Il. 564.

580. ταῦρόν ἐρύγμηλον ἑχέτην. „μυκώμενον ἐρύγμηλον scribendum esse multis docetur in Schol. A. contra Tyrannionem qui scripserat ἐρυγμηλόν. Esse autem vocem ἀπὸ τοῦ ἐρύγω. ἤρυγεν ὡς ὅτε ταῦρος ἑλκόμενος Il. T, 404 vnde ἐρύγηλος et ἐρύγμηλος. Sch. A. B. addit hic: ἐρύγω, τὸ ὑπερισχύω. ἐξ οὗ καὶ ἐρυγεῖν, τὸ μετὰ βίας ἀναστῆσαι τὸ πνεῦμα. Similia Eustathius. Videntur constituisse vocem primitiuam ἐρύγειν de quacunque exsuperantia, vti ἐρυγὴ est ἔκβρασις ap. Hesych. vnde ἐρεύγειν eructare cibum, et vocem, h. e. vociferari. ἐρύγμηλον Hesychius: ἐρευγόμενον καὶ μεγάλως μυκώμενον. legendum f. ἢ μ. μ. sic fere Sch. br. vtrumque iungunt — ἐρύγμηλον Lipsi. Vrat. b. A. ἔχετον Harl. μακρὰ μεμυκώς vt ad Ω. 420.

581. ἕλκετο. Addit Sch. A. „Sic sine Iota.“ Fuit ergo et εἵλκετο.

τὸν δὲ κύνες μετεκλάδον. ita vulgo lectum. Zenodotus ediderat: τοὺς δὲ κύνες. et hoc vnice verum; non tarum, sed leones persequuntur canes et pastores; et iterum sequitur: οἱ δὲ νομῆες ὦτυσαν ἐνθέσσαν τ' ἀκέας κύνας τρύνοντες. Male igitur hoc quoque loco obtrectandi fu-

do deserun Zenodotum, Aristarchea schola. μεταχλαϑον Barocc.

582. βύρσην pro βοείην habet Vrat. d. et vn. Vind.

583. τῶ μὲν — ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον. ξ „quod λαφύσσετον permutato tempore dictum est pro imperfecto ἐλαφυσσέτην.“ Sch. A. Melius haec, quam quae Sch. B. et grammatici ad K, 364 λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον, quod pro ἐδιώκετην positum esse volebant, disputabant: de quibus v. ad eum vs. Praesenti vtitur poeta in re praeterita, vt ipsi scriptores facere solent. — Dicta haec de leone vidimus iam sup. Λ, 175. 176.

584. οἱ δὲ νομῆες αὖτως ἐνδίεσαν, παχέας κύνας ὀτρύνοντες. ξ „quod Zenodotus αὖτως, legerat, non videns αὖτως esse κενῶς καὶ πρὸς αὐδὴν, διὰ τὸ εἴδωλα εἶναι.“ postrema absurde, nam pastores frustra insequuntur, non assequendo leones. „ἐνδίεσαν, παρὰ τὸ δίεσθαι, ὅ ἐστι διώκεσθαι“ (διώκειν) sic sup. vs. 162 accuratius dixisset, παρὰ τὸ δίημι, vnde fit ἐδίην, ἐδίεσαν. Sic ad M, 276 dixerat ἐνδίεσαν, ὡς ἐτίθεσαν. (pro ἐνεδίεσαν.) „σημαίνει δὲ τὸ, ἐτρώτρυνον. Et Hesych. ἐνδίεσαν, ἐτρώτρυναν. ἐσπούδασαν, et ante eum Apollon. Lex. loco sic corrigendo: ἐνδίεσαν παχέας κύνας ὀτρύναντες. δύναται εἶναι κυρίως τὸ δίεσαν τῶν ἐπακτήρων, ἀνῆκαν τοὺς κύνας πρὸς τὸν διωγμόν. Pergit Schol. A. „καὶ οὐ προσεκτέον ἐπὶ τῷ Ἀσκαλωνίτῃ ὀξύνοντι τὸ ι, καὶ πλεονασμὸν τοῦ ι δεχομένῳ. legendum est τοῦ ὁ δεχομένῳ. Scripserat Ptolemaeus ἐν δ' ἴεσαν ab ἐνίημι. quod verbum et ipsum esset accommodatum sed nullus sic locus est particulae δέ. Ex tali codice scriptum est vitiose in Lips. ἐν δ' ἰέσαν, et in Vrat. A. ἐνδύεσαν. Lectionem respicit Eustathius: τινὲς δὲ ἐνίεσσαν φασιν ἀντὶ τοῦ ἀνέβαλον, πλεονασμῷ τοῦ δ. ἄλλοι δὲ ἐδίωκον φασὶ τὸ ἐδίεσαν, ἀπὸ τοῦ δίω, δίημι, τὸ διώκω.

ὀτρύναντες ed. Flor. mss. Mori. Apollon. Lex. l. l.

585. οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντας, pro ἀπετρωπῶντο τοῦ δακεῖν τοὺς λέοντας, dictum est ἀπετρωπῶντο τῶν λεόντων, ὥστε μὴ δακεῖν αὐτούς.

οἵ, δή τοι Lipſ. Vrat. d. fragm. Moſc. non male alii οἵ δ' ἦτοι. vt ed. Rom. Euſtath. perpetua varietate.

586. *ἱστάμενον δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον ἐκ τ' ἀλέοντο. ἐξέπλησαν δακεῖν.* Oppoſito *μάλα ἐγγὺς ὑλάκτεον* melius reſponderet *δὲ, ἐκ δ' ἀλέοντο.* Similem locum iam vidimus ſup. P, 65. 66. 67. de lepne bouem laniante.

587. 8. 9. Hi tres verſus emblemati aliunde illato perquam ſimiles ſunt; ſunt nimis nudi et ieiuni poſt ſuperiores tantopere ornatos.

588. *νομὸν — μέγαν οἰῶν ἀργεννάων.* videtur *νομὸς* propter epitheton *μέγας*, non tam paſcua, quam ipſum gregem declarare.

οἰῶν contra morem antiquiorem *ὀϊῶν* trifnis ſyllabis quem paullo antea vidimus vſ. 529. *ἀργεννῶν ὀϊων.* de quo v. Excurſ. de digamma ſub hac voce, vt ſup. ad Λ, 677. Poterat tamen facile verſus in ſolitum morem effici, *ἐν καλῇ βήσσῃ οἰῶν μέγαν ἀργεννάων.*

589. *σταθμοὺς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς.* „*σταθμοὺς*, τὰς κατ' ἀγροὺς στάσεις τῶν θρεμμάτων· σταθμῶν γὰρ γενέσθαι (Od. P, 187) καὶ παρὰ σταθμὸν μεγάρου (Od. P, 96) *κλισίας* δὲ τὰς τῶν ποιμένων οἰκίας. καὶ *σηκούς*, (bene Sch. br. *περιβόλους* reddunt) ἔνθα ποιμαίνεται τὰ θρέμματα. Sch. A. B. Non autem *κατηρεφέας*, vt vulgo fit, ad *σηκοὺς* trahi poteſt, nam caules ac ſepia ſuidam non ſunt tecta; verum *σταθμοὶ* et *κλισίαι*, vnde Sch. br *κλισίας* reddunt *καταστέγους*. v. ad Β, 137. et cf. ad e. l. Porphyr. Ceterum ingratus eſt verſus in fine, et placeret multo magis *κατηρεφέας σηκούς τε*. Etiam Bentl. ad h. v. offendebat, et hanc ipſam lectionem in Euſtathio ſe reperire putabat, qui memorat *κατηρεφέας τε σηκοὺς*; *ἢ, ἰδὲ σηκούς*. attamen, vt dixi, *κατηρεφεῖς σηκοὶ* neſcio an recte dicantur: niſi admodum improprie.

590. *ἐν δὲ χορὸν πάλλιλλε.* „*τὸν τόπον χορὸν εἶρηκεν, οὐ τὸ σύστημα τῶν χορευόντων*“ Sch. A. non adequare cauſſam, niſi in Sch. B. iisdem traditis adiectum eſſet, *apertum hoc eſſe ex* ſubiecto *ἔνθα* 593. Quid ni

tamen ἔνθα, *in qua choreâ, in quo choro*, esse possit? atque hoc ipsa res postulat. Melius adeo in eo ipso Scholio et in Sch. br. ἄλλως. ἐπικατεσκεύασεν ἐπιμελῶς, ὁ Ἥφαιστος καὶ χορὸν ὁμοίαν τάξιν ἔχοντα χορευόντων τῷ ὑπὸ Δαιδάλου τοῦ μηχανικοῦ κατασκευασθέντι τῇ Ἀριάδνῃ, ἐν Κνώσῳ, πόλει ἐν Κρήτῃ. Probe, nisi quod Daedalum *mechanicum* edit., et opus hoc mechanicum habet, quasi arte reddimus fuerit, verus chorus. Atqui de opere statuarii agitur, nec tam singulorum signorum, quod nimis amplum et numerosum fuisset, sed de anaglypho opere, satis memorabili.

Ex ipsis enim carminis verbis manifesta sunt haec: vidisse vel nouisse poetam, qui haec dixit, opus artis apud Cnossios in Creta, quod chorum puerorum et puellarum exhiberet; elaboratum opus audierat esse a Daedalo in gratiam Ariadnes. Alterum hoc ex fama antiqua ductum erat, nec aliud quid declarat, quam, opus illud pro antiquo habitum esse iam poetae aetate. Declarat hoc itaque vestigia artis valde *antiqua*: modo haberemus accuratiorem operis notitiam! Anaglyphum fuisse facile credas; verum qua arte chorum expressum esse putabimus? puto, rudi, pro rudi antiquitate; potuit tamen vel sic famam habere antiquum monimentum.

Pausanias quidem inter Daedali opera, quae adhuc superesse ferebantur, memorat etiam chorum Ariadnae, opus anaglyphum lib. IX, 11. p. 793 τοῦτον μέντοι (τῶν Κνωσσίων) δὲ καὶ ὁ τῆς Ἀριάδνης χορὸς οὗ καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ Ἰλιάδι μνήμην ἐποιήσατο, ἀναγλυφάς ἐστιν ἐκ λευκοῦ λίθου. Serioris tamen manus fuisse opus, hoc Pausaniae visum, saltem memoratum, facile odoreris. Idem Pausanias ex h. l. duxit, quod lib. VII, 4. p. 531 memorat: Daedalus, inquit, ad Minoem fugerat καὶ αὐτῷ τε ἐγκλήματα Μίνῳ, καὶ τοῦ Μίνω παῖς θυγατρώσαν δεδρακὼς παῖδα καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ Ἰλιάδι ἐδήλωσε. De memoratis multis in terris Daedali operibus v. ad Virgil. en. VI, 20. Fit quoque probabile, Pasiphaes infamiam aliunde ortum duxisse, quam ab homine aliquo, qui

Daedali artem in tauro ex aere fabricando ad miraculum celebrare voluit, dum eum tam perfecta arte elaboratum diceret, vt in amorem sui raperet. Non apparet poetae nostri animo insedisse imitationem Labyrinthi per choreae flexus esse factam; id quod, vna cum Theseo per Ariadnen liberationis seriorum poetarum commentum esse videtur; etsi verum est, esse passim choreas celebratas, Labyrinthi flexibus similes, relatas solitas ad Theseiinstitutum: sic in Delo, v. Plutarch. Thes. p. 9 D. cf. Pollux IV, 101. Lucian. Salt. §. 34. Fabulari sane hoc veteres, οἱ παλαιοὶ apud Eustathium, choreas puerorum cum puellis mixtas originem ab hoc Daedali inuento habuisse p. 1166, 28.

πολυκλλα. ποικίλη τορευτική. Schol. br. variat arte et figuris; πολὺ enim τὸ ποικίλον dicitur, quod arte, figuris, ita, colore, materia, varium est: vt vidimus aliquoties: v. p. ad Δ, 252.

Totus, qui sequitur locus, legitur apud Dionys. Hal. VII, 72 vbi saltationis morem vetustissimum Graecis vindicat, et ap. Athen. IV, p. 181. cf. inf. ad vs. 605. 591. 592. τῷ θεῷ, οἷον τῷ Schol. B. „πολυφάλλητον ἐνταῦθα τὸ σχῆμα· πῶς ὁ θεὸς τὸν ἐνθουσιῶντα μιμεῖται. Absurdam ad quaestionem absurda respondentur. Aliqui non Vulcanus dicitur opus Daedali ante oculos habuisse, sed poeta ipse opus cum Daedaleo comparat, quia hoc notius erat. Dubitatio tamen ista induxerat Eustathium et alios, vt Daedalum vere chorum instituisse putarent; quem Vulcanus nunc arte expressit; quasi non hoc modo pariter imitatus esset deus hominem. At enim χορεῖα χορὸν nec esse potest instituere chorum, sed χορεία est vocabulum artis, ἐργάζεσθαι, elaborare, vt F, 368; χορεῦσαι εἶδος, interdum adiuncta notione sollertiae et elegantiae, vt Δ, 110. K, 438. Ξ, 179. Odyss. Γ, 438. Υ, 198. cf. Porphyr. Quaest. I. 11. Ceterum memorabile hoc est haud dubie, in poeta antiquo, quod comparationem cum opere artis instituit; faciunt id poetae seriores passim; sed fere sic vt ea, quae non arte facta sunt, cum

artis opera comparatione facta illustrent. At in clipeo artis opus comparatur cum alio artis opere.

593. ἔνθα μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαν ὁρχεῦντο. ἔνθα μὲν possit ad Daedali opus referri, sed primo loco de Vulcani opere est cogitandum. παρθένοι ἀλφεσίβοιαι Apollon. Lex. ἀλφεσίνοιαι βόες, τοῦτ' ἔστιν, ἀναλαμβάνουσαι, et subiicit cum vetusta Homerica notatione, noti moris τῶν ἄγονα, quae parentibus puellae soluebantur, repetitam a multis; similia sunt in Etymol. Schol. br. Hesych. Suidae. Apud Timaeum in Lex. voc. τιμαλφέστατα legitur: ἀλφεσιβοίας εὑρίσκουσιν ἐκτὸς ἐξ οὗ Ὅμηρος ἀλφεσιβοίας καλεῖ τὰς εὑρισκούσας ἀξίτιμον βόας, accuratius dixeris, esse acquirere; vt inf. Ψ 79 ἑκατόμβοιον δὲ τοι ἄλφαν, non λύτρον, quo a parentibus Lycaon redemtus fuerat. In Schol. B. haec modo reddduntur ἀλφεσίβοιαι, αἱ τέλειαι θρέμματα ἢ δεξάμεναι παρὰ μνηστήρων. Et Schol. br. αἱ ἔντιμοι. cf. sup. ad Λ 244.

594. ὠρχεῦντο — ἐτεχνήσατο Ὅμηρος. εἰ γὰρ ὠρχοῦντο, ἔφη, λεγομένης ἂν ὁ στίχος, ἦγε καὶ εὐτελής. inepta subtilitas!

ἐν καρπῷ Vrat. d. vn. Vindob. ἔχουσα f. ἔχουσαι Vat. ap. Dionys. l. c. Apud Philostratum l. c. est, παρὰ λύραις ἥδεσι τὰς χεῖρας ἁπαλάττουσαι χορεύουσι.

595. τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας. fr. quod ex more posterius priore loco iterauit, αἱ μὲν sc. παρθένοι, οἱ δὲ ἠΐθεοι. Porro ἐν ἄλλῳ καλὰς ὀθόνας. Sch. A. et dixit ὀθόνας, πέπλους. Philostratus reddidit αἱ δὲ μὲν ὀθόναις ἥσθηντο. Ap. Suidam: ἥσθητο, ἀντὶ τοῦ περιεβάλλετο. necesse est fuisse formam ἐσθάω vel ἔσθημι.

596. εἶσε δ' ἐὺν ἠΐθεον lectum iam erat in ed. Flor. depravatum cum vitio metri εἷστο ἐὺν ἠΐθεον in Ald. 1. 2. et hinc in ceteris. Eustath. et Ed. Rom. εἶχον ἐὺν ἠΐθεον. Sed Florentinam lectionem firmant codd. etiam Venetus scribendo εἷσαν ἐὺν ἠΐθεον, item Barocc. Cant. Mori. Harl. Nat. Townl. Vrat. b. d. A. fr. Mosc. vn. Vindob. ἐὺν ἠ

corrigit, antiquum plurium geminatum ν, εὐννήτους. ἐλαται εὐνήτους Schol. Br. praefixum, addita tamen interpretatione ἠμφιεσμένας ἦσαν. Porro εὐνήτους autem, εὖ νεηθυμένους, καὶ εἰργασμένους, λειτούς. Philostratus I. c. ἀήτριοι καὶ λεπτοὶ χιτῶνες.

Ἔλαιον στιλβοντας ἐλαίῳ. Sch. B. οὐκ ἄγαν λαμπρούς, ἀλλ' ἡσυχῇ ὡς ἐλαίῳ ἀποστιλβοντας. (Eadem fere Sch. Br.) Ὅμοιον δὲ ἐστι τῷ φιλολευκῷ ἐλαφαντι. (B, 553. ad q. l. vide) ἀντὶ τοῦ ἐμφερῆ ἐλέφαντι. λείπει οὖν τὸ ὡς ἐλαίῳ. Eodem modo melius, quam vllo alio, expediri creditur locus Odyss. H, 107 de textorum linteorum candore cum splendore: καιροσέων δ' ὑφέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον. pro ὡς ἔλαιον et Od. Γ, 408 ξεστοὶ λίθοι λευκοὶ ἀποστίλβοντες ἐλαίῳ. v. Clarke et Ern. Antiquus dicendi modus; etsi satis diserte ille declarari nequit; substituto ὡς exponi quidem potest, videri tamen possunt voces ἄλειφαρ, ἔλαιον, pro ipso nitore, quia similis est oleo et adipi, et ἀποστίλβειν ἔλαιον vtu antiquo dicitur esse.

597. 598. — μέγεθος οἱ δύο (ὀπτῆρες), ὅτι οὐδέτερος μάχαιραν εἶπε τὸ ξίφος. ἄλλως τε καὶ οὐ πρέπον, γυμνοῦντας μάχαιραν ἔχειν. οὗτοι δὲ οὐδὲ παρ' Ἀριστοφάνει ἦσαν. Exulare igitur hi versus in nonnullis tantum exemplaribus. Pro genuinis laudat eos Dionys. Hal. VII, 1. c.

Credendum vtique est, singularem alicubi talis saltationis morem fuisse, vt gladiis cincti saltarent, et quidem in Creta; si quidem cum Daedaleo exemplo hanc Vulcani choream comparauit poeta. Aliud genus fuit saltatio Corybantum, scuta gladiis pulsantium. Alia saltatio erat cum armis, si pugnantes imitarentur; ex quo genere pyrrhiche fuit, et aliae saltationes barbarorum, v. c. ap. Xenoph. de Cyri exped. lib. VI, 1. Quot non esse potuere Νύσσια, Κνώσσια ὀρχήματα! vt Sophocl. Ai. 709 ea appellat.

καὶ ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον. Recitat versum Schol. Pindari Nem. pr. vt docent, Homerum στεφάνας

nouisse, στεφάνους κερω, ignorasse. Pollux autem lib. V, § 96 versum recitans inter genera mundi muliebris πλεκτὰς στεφάνας memorat, sine memoriae vitio, siue libra-rii incuria, forte ex πλεκτὴν ἀναδέσμην, quae modo praecesserat ex Λ. X, 469, nisi olim ita lectum fuit, et doctius quidem.

οἱ δὲ μαχαίρας εἶχον. Philostratus: μαχαίρας δὲ τῶν χειρῶν ἐξήρτηντας immo vero ex balteo pendebant gladii.

599. οἱ δ' ὅτε μὲν ῥέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι. primo loco ponam bonam interpretationem e Schol. B. ὅτι ποτὲ μὲν κυκλοτερῆ τὸν ὁρόμον ἐποιοῦντο. ποτὲ δὲ ἀντιμέτωποι ἀλλήλοις γενόμενοι, κατ' ὀρθὸν δι' ἀλλήλων ἔθεον. Iam ad verba

ῥέξασκον, nouam formam a ῥέξαι, τρέχειν, cum Eustathio notauit Etymologus.

ἐπισταμένοισι πόδεσσι. „ἐπιστημονικῶς," Schol. B. an voluit pro ἐπιστημονικῶς? discursitarunt scite. pro hoc, doctis, argutis, pedibus, incessu scito, tanquam poeta pro ἐπισταμένως. h. e. ἐμπείρως, vt est ap. Hesych. dixit ἐπισταμένοισι πόδεσσι. Schol. br. ἐπιστήμοσιν. ἐμπείροις.

600. ἀμφὶ δὲ σφιν ἐὼς ἔστ' ἐν τις τρέχων ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν ἑλὼν ἐπιμάρψας παρήσεται αἴ κε θύσῃ. „τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν εὖ ἡρμοσμένον πάντοθεν." sc. τῇ χειρί. Schol. A. et br. ἐνήρμενον παλάμαις manui vel manu habilem rotam dicerat Virgilius. Sic Od. E, 234 ὄφρα μάν οἱ πέλεκυν μέγαν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν securim quae bene tractari posset.

Recitat versum Strabo VII p. 464 C. ad refellendum Ephorum, qui Anacharsidem rotam figulinam inuenisse tradiderat. Seneca Ep. XC Posidonius, *Anacharsin*, inquit, *inuenit rotam figuli, cuius circuitu vasa formantur; dein, quia apud Homerum inuenitur figuli rota, mauult videri versus falsos esse quam fabulam.* Habemus hic exemplum critices veterum in Homero. Parum tute vtique est crisis in omni fama antiqua de rerum inuentoribus et auctoribus; quid tamen si in

versa ratione, ex hac ipsa fide veterum argumentamur: hos ipsos versus non nisi circa Solonis tempora insertos esse videri? v. Excurs. de clipeo. Ceterum narratio illa Ephori alia de causa est memorabilis: revocat enim nos in historia operum figulinorum, forte et vasorum pictorum, inter Graecos, ad multo seriora, quam vulgo creditur, tempora.

ἄρμενον scribitur passim etiam apud Etymol. cum in ἄρμενον tum in τροχὸς, versibus his adscriptis; speciat id ad disputationem de adspiratione in ἄρω, εἴρω, et similibus. ἄρμενος adiectiua forma est vt ὄρμενος. Laudat vtrumque Apollon. Lex. in τροχὸς, — ἐπὶ δὲ τοῦ εἰρημικοῦ βεῖα μάλ' etc.

πειρήσεται αἴ κε θέγοιν. Schol. br. ἐπιπειρώμενος ἀνακινήσει. Schol. B. καὶ τὸ πειρήσεται θαυμάσιον· ἐν γὰρ τῷ ἐργάζεσθαι, ὁ πηλὸς βαρύνων ἐμποδίζει πρὸς τὸ ἔργ. Paria habet Eustathius. Retulere igitur ad ipsum opus figulinum. Videndum tamen, an sit, explorare rotam, an equidem aggrediatur figulus ipsum opus.

αἴκε θέλγοι Vrat. B. vn. Vindob. ed. Flor. manifesta corruptela, nam vocem θέλειν Homerus ignorat. αἴκε ἐθέλγοι Harlei. et Lipsi. „hoc forte melius, ait Ernesti; πειρᾶσθαι τροχὸν non est experiri rotam, sed tractare, (quod per se verum est, etsi nec alterum falsum; nam πειρᾶν, πειρᾶσθαι, etiam alteram vim habet, et proprie) vt sit: quam celeriter moueatur a figulo rota, quoties ei lubet, eam tractare. Enimuero in hac crisi vix acquiescet aliquis viro docto; nam ἐθέλγοι corruptum esse, apparet. Exquisitius quoque αἴ κε θέγοι, et de celeritate motus agitur; etsi liberum esse censeo, velisne πειρᾶσθαι accipere proprie, experiri, an tractare. πείρασθαι autem εἰ, εἴ πως, frequentia: N, 607 ἐπιπείρατο — εἴπως. T, 70. τί πειρήσομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσι. Philoll. l. c. corruptus est in his interpretandis, quae forte sic intelligi possunt: ἀλλ' ἐν κύκλῳ μὲν ἰόντων, (τοῦτ' ἐκεῖνο τροχοῦ περιδίνησιν ὁρᾷς) νοήσεις κεραμέως ἔργον γινόδε, εἴ κε θέσιν λάβῃ, μήπω περιδεῖν ἔχων πειρῶντες στοιχήσθαι δὲ

ἰόντων αὖθις, πολύ τι χρῆμα ἐτιθρεῖ. ἅπαν ἔχουσι τέρψεως ἐπιδηλούντων. est χρῆμα quod in poeta vs. 603 παλὺν ὅμιλον.

602. ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι. Eustathius κατὰ τοὺς παλαιοὺς reddit: κατ' ὀρθὴν δι' ἀλλήλων ἰόντες καὶ ἀντιμέτωποι ἀλλήλοις γινόμενοι. vti ad vs. 599. ex Schol. B. adscripsi. ἀλλήλοισι videtur supplendum esse, ἐν ἀλλήλοις. Ita Od. Γ, 151. ἀ κύπτα μὲν ἀέξατο, κελεπὰ Φρυσὶν ῥμαίνοντες ἀλλήλοισιν, inter nos inuicem. Koeppen supplebat ἐπιθρέξασκον ἀλλήλοις καὶ τὰ στίχας.

603. πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περίστηθ' ὅμιλος. Cant. πολλὸν et „γρ. πέρι ἵσταθ'" Barnes.

604. 605. τερπόμενοι. ἓν „quod τερπόμενοι post πολλὸς, numero mutato succedit." Schol. A. Notatum quoque ap. Suidam in ὅμιλος. Est tamen τερπόμενος apud Athen. IV, 28. p. 181. B. et in cod. Mori.

δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντε ἑλίσσετον κατὰ μέσσους. κυβηστητῆρε duo Vindob. Townl. vitiose κυβιστῆρες. Vidimus iam Π, 745. κυβιστητὴν. ex quo κυβιστητῆρ, restituendus quoque Hesychio in voc. κυβηστητῆρες.

μολπῆς ἐξάρχοντες sunt illi qui chorum ducunt, οἱ χορηγοῦντες, et ceteris praeeunt et cantando et saltando. hoc enim est ἐξάρχειν, quod satis constat: vide vel Athen. IV, p. 180 E. etsi serius, cum poeta et choragus essent diuersi, solus lyricen ἐξάρχειν dicitur, qui non saltat, nec chorum ducit. Mirum autem, h. l. ducere chorum κυβιστητῆρας, τοὺς μετὰ κυβιστήσεως ὀρχουμένους, et cantus exordium facere eos qui non canunt. Lucianus qui de Saltat. c. 13. versus hos respicit, nihil offensus esse videtur: καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς φύσει, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ. At ap. Athenaeum IV, 28. p. 180. 181. docta est de h. l. disputatio, comparatione facta cum altero loco Odyss. Δ, 18, 19. vbi hi iidem versus leguntur; Telemachus et Pisistratus ap. Menelaum hospitio excepti post Hermio-

nes nuptias plures dies commorati: *μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς Φορμίζων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσον.* expeditior tamen ibi est ratio, si *ἐξάρχοντος* legatur vt ad *ἀοιδὸν Φορμίζοντα* referri possit: Id autem Iliadis loco non conuenit, in quo manifeste duo *κυβιστητῆρε* sunt *οἱ ἐξάρχοντες τῆς μολπῆς.* dici potest, *μολπὴν* h. l. non esse cantum, sed saltationem; aut, vt reddunt veteres, *παιδιάν.* cf. ad H. (VII) 240. Aut *ἐξάρχειν* dici latius, nec modo de cantu lyrae, cuius est *τὸ προοίμιον* et *τὸ ἐξάρχειν.* forte et *κυβιστητῆρε* simpliciter esse saltantes. Omnia tamen haec a solito more recedunt; est porro ipsa res abhorrens, in medio saltantium choro esse aliquem, *κυβιστῶντα.* nec bene cohaerent sequentia: quid enim? *εἷπε κατ' αὐτοὺς* inter *ὅμιλον*? an *χαρόν*? et quam parum suaue hoc: *κατ' αὐτοὺς* et *κατὰ μέσσους*! Grauis itaque suspicio est versus hos duo esse assutos, cum post *ὅμιλος* sit sententia absoluta.

Apud Athenaeum l. c. versus Odysseae ab Aristarcho male inserti esse eduntur, pluribus de causis. Proclive tamen ibi erat emendare *ἐξάρχοντος* et rationem ita loci seruare. Videtur ex disputatione ab eo interposita apparere, etiam Iliadis locum ab Aristarcho esse insertum; nisi ille censuit, in Iliade ante Aristarchum omnes versus lectos fuisse, qui sunt nunc in Odyssea, male autem ab Aristarcho, cum in eam illos transferret, excisum esse versum ex Iliade, cum in hac quoque lectum esset: *τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς Φορμίζων. δοιὼ δὲ κυβιστητῆρες κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσον.* Vtinam grammatici, loco disputationis vanae de eo, quid ipsi probent vel improbent, hoc vnum nobis seruassent: vtrum versus, de quibus controuersia mouetur, rhapsodorum eorumque, qui primi ea, quae recitari solebant, litteris consignarunt, aut plura exempla contulerunt, auctoritate nitantur nec ne. Nam, si verum est, adumbratam esse saltationem Creticam, in qua etiam conueniebat clipeis cum Daedali opere, et

Cretici moris fuisse τὸ συβιστᾶν, concidit omnis disputatio.

Video nunc hunc locum Athenaei etiam attigisse V. C. Wolfium in Proleg. p. CCLXIII. vbi plura a se in aliud tempus reponi ait. Non poterit hoc fieri sine fructu ad alios, si copia data fuerit, comparandi ea, quae in vtramque partem disputata sunt.

δόλυσαν. sic vbique etiam in Athenaeo: ἐδόλυσεν fragm. Mosc. ed. Rom. cum Eustath. vnde male intulit H. Steph. iterum expulit Barnes.

κατ' αὐτούς, pro hoc in Odyssea Diodorus ὁ Ἀριστοφάνειος, apud Athen. l. c. p. 180. E. legerat κατ' αὐτούς, ἐν τῷ ἴσως γράμματι σολοικίζειν ἀνιγκάζων. (scil. τὸν ποιητήν.) τὸ μὲν γὰρ κατ' αὐτοὺς, κατὰ σοφὸς ἐστιν (σοφὰς ἐστιν) τὸ δὲ λέγειν ἑαυτοὺς σόλοικόν ἐστιν. (vtique in Homero, qui ἑαυτούς et αὐτούς ignorat.)

κατὰ μέσσους. in Odyss. κατὰ μέσσον, vt iam ante commemoratum est.

606. ἐν δὲ τίθει. vulg. ἐν δ' ἐτίθει. Etiam apud Hesiod. Sc. Herc. 314. Oceanus circumfluit, verum ibi alia inepte adiecta sunt, vt fieri solet ab imitatoribus.

609. τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα. Fuit ζήτησις· „cur de thorace poeta non plura addidit? respondetur: quia iam thoracem Agamemnonis Ἡφαιστότευκτον descripserat: Λ. 19 sq. Sic et Patrocli rogo descripto, nihil addit de rogo Hectoris.“ Schol. B.

„ἄρα, deinceps“ Clarke.

610. τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἁρμονίαν. Ed. Flor. versu mutilo: τεῦξε δέ οἱ κυνέην κροτάφοις ἁρμονίαν, interposuit βριαρὴν Ald. 1. 2. Intulit κόρυθα βριαρὴν H. Stephanus ex ed. Rom. firmatum per codices.

κυνέην βριαρὴν est in Barocc. et Alter. sed κόρυθα reliqui Vindob. exciderat βριαρὴν in vno Vindob. pro eadem voce est βαρὺν in Lipsi e glossa.

612. τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο. Flor. Ald. 1. ἑανοῦ. vt alibi quoque. De voc. ἑανὸς dictum est sup. ad v. 352. est ductilis, tenuis; scriptum quoque ἑαννός,

ve nunc quoque non male scribares. Reddimus h. l. μὴ λακοῦ. λεπτοῦ. λαμπροῦ. Schol. B. λαμπροῦ. τυχόντος δὲ παλοῦ in Schol. br. Interpretatur quoque Apollon. Lex. σημαίνει δὲ ποτὲ καὶ τὸ εὐδιάχυτον, ὅταν λέγῃ ἑαυτῷ ἐπιτήδειος· ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν χώνευσιν ἀνίεσθαι. Similia sunt in Etymol.

Nos ignorare, quale metallum sit ὁ καλαῦρος, iam aliquoties monitum est: v. ad A, 25. apparet ex epitheto fuisse ductile ac mollе. quod agnoscunt quoque Schol. A. B. Apud Hesiod. in Sc. Herc. 122 κνημῖδας fuisse χαλκοῦ φαεινοῦ, quod non magis nonimus accurate.

625. ἦ δ', ἰῆς ἕος, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος non ἰῆς, vt est in Flor. Aldd. de quo v. sup. ad N, 62. κατ' Οὐλύμποιο νιφόεντος Townl. Nisi merus lapsus librarii est, νιφόεντος tamen syllabis pronunciari debuit.

616. τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστοιο φέρουσα Schol. Ven. „φράζουσι τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος. sicque Townl. fragm. Mosc. Vrat. b. d. fr. Mosc. vn. Vindob. et pro var. lect. Harlei. recitat quoque versum sic Eustathius. forte ex vs. 137 supra, vbi sic iam lectus erat versus.

EXCVRSVS AD LIBRVM XVIII (Σ)

EXCVRSVS I

de computatione dierum in Iliade et pugnarum per eos distributione.

Σ, 125 γυῖον δ', ὡς ὅτε περ γὰρ πόλεμον ἐκ. *Vide locum* cum Schol. et Obss. ad h. v.

A poeta eplco diligentem et exactam temporum notationem expectari non posse, per se patet, quia non annales condit, quibus sola rerum memoria tradatur, sed factum aliquod memorabile narrat, quod admirationem mirando animos teneat. Hoc unum tamen iure postulatur, ne quid in narratione occurrat, quod rerum temporumque ordini aperte repugnet; ne praestigiae, quibus auditorem tam suaviter delinitum tenet, ipse discutiat, et de animi errore moneat. Postulari hoc potest tanto magis, si poeta, quam omittere potuerat, temporum notationem interposuit; ita enim ipse iudicii sui veritatem in se provocavit. Hoc erat, quod me permovere potuit, vt in Virgilio in annis errorum Aeneae (Excursu II ad Aen. III.) et in annorum post Aeneae aduentum in Italiam computum, (Excursu III ad lib. VII) accuratius inquirerem. Ita hoc quoque, quicquid est iuris, indagandi temporum rationes in *Iliade*, parum fructum et lectori morosiori per temporum notas, passim carmini infertas et difertis verbis expressas. Quod nisi ita se haberet, omnem vtique hanc disputationem a me

ta semouendam esse dicerem. Nunc autem tanto aequius ferendam esse hanc quaestionem censeo, quoniam tam liberales, ac tantum non prodigi et effusi, fuere veteres in celebrando dispositionis artificio, artissimo narrationis nexu in Iliade, accuratissimaque rerum temporumque descriptione et notatione, vt hoc vno vel maxime demonstratum esse autumarent, non nisi ab vno et a primo auctore, diuini alicuius ingenii ope, incredibilem hanc epeos vnitatem proficisci potuisse. Fuere viri docti, per omnes forte aetates, qui ad multa offenderent, nec tamen aut ad singula descendere aut receptam opinionem cum malo fito impugnare auderent. Inseres, etsi a lacunis et confusionibus rerum narratarum epos hoc omnino immune non est, vel sic tamen Iliacum carmen, etiamsi solam rerum narratarum seriem et ordinem spectes, summae artis opus esse fatendum est. Non agimus de chronologia rerum Troianarum vniuerse, quae ab hac quaestione est aliena, nec quaerimus, ad quos annos, respectu reliquarum historiarum antiqui aeui, gestae et narratae res sint renocandae; multo minus de rerum narratarum fide. Etsi nolim persuadere aliquem sibi hoc genus hoc quaestionum genus esse vanum et inane; magnam enim vtilitatem habet ad recte constituendas notitias, de iisque iudicium firmandum, si saltem probabilis aliqua ratio inuenta est, qua certis temporum epochis illae sint affixae et assignatae. Sequimur in his iudicium idem, quod inter Graecos viri docti, qui antiquos mythos et rerum memorias certis annis probabiliter inuectere studuerunt; hinc iudicia eorum tam diuersa de Homeri aetate inter belli Troiani tempora et Olympiadum initia opportuno aliquo loco collocanda. Nos, si idem agimus, atque alia aliter, quam ipsi, constituimus, vestigiis eorum insistentes, non eorum iudicium elenamus aut contemnimus, sed, rerum harum naturae conuenienter, inchoata ab ipsis persequimur; versantur enim omnia haec in docta aliqua probabilitate: dummodo nemo sibi vnus arroget iudicium, inscio omnibus, qui aliter

sintentiae, hinc sabelle debet ab hoc litterarum genere omne dictatoris arbitrium, vultus, supercilium, sanna. In Iliade temporum mutatio potest singularem adhuc usum habere, ad indagandas carminis interpolationes, eam in singulis verbibus et partibus, anne in ipso consilio inchoandorum rerum pluribus, ad carminum summam quid? quod forte ex his ipsis suspicionis licebit, omnem hanc interpolatorum temporum notationem ortum esse ab annuum seriebus, quas diserte seu carmina seu partes in magnum aliquod opus compingere elaborauit. Verum nihil horum est, cui opinione praeiudicata indulgere liceat, antequam tempora diligenter erota et digesta fuerint, quae in ipso carmine diserte notata sunt. *Nonus* belli Annus memoratur diserte in ipsis rerum gerendarum principiis ab Vlysse Il. B, 295. ἐννέωρος δὲ τῷ ἔτι τετάρτεται ἐνδέκατον δ' ἄρα μητέρα ἔπεσε, et ab Helena anno *vigesimo*, ex quo Troiam a Paride fuit abducta: hoc quidem Il. Ω, 765 ἦδη γὰρ τῶν μοι τόδε δεύτατον ἔτλη ἔτος ἐνθάδε εἶναι, ἀπὸ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ δῆμος ἀπήλασ' ἀτάρπου. Haec nemo a poeta requisiuisset, nisi apposuisset is, qui haec narrauit, nescio an satis canti Iliadis actionem ad tempus veruum referre volueru nulli ex Σ, 346. — Σ51. v. Clarke et Ernesti ad Il. A, 425. nimis acute; versibus enim inest poeticum phantasma, quo Iouis et Iunonis amoribus respondisse narratur ipsa rerum natura e tellure procreans nouas herbas et flores, quod alias ille facere solet tempore verno aut pluuia fecundata. quae res ipsa in amores Aetheris et Telluris a Marone versa est. v. Notam et Obss. ad vs. 346. Alii Iliadis tempora ad aestatem reuocarunt, propter luem, quae caussas a calore destituo, inprimis in terris paludosis, ducere solet. Sic Wood censuit p. 227. Fit quoque sic probabile, castra Achiuorum ab annium illuuie tuta mansisse, quae per autumnum et hiemem camporum planitiem aquis obruere solet.

Alia disquisitio occupatur in *dierum, actionis epicae numero*: eam iam Bossu, Dacier, Pope, institue-

tractus est Woudi ansigit ep. 2231. Illa quidem multa inter poetae rationem, alia, in omne poëmatis argumentum spectamus, alia illa positis intervallis otii et inductarum, dies tantum, quibus res gestae sunt, computamus. Utrumque genus non nisi ex diligenti poetae verbis considerandum esse arbitror, quia has dierum notationes aperte in eos conferre videmus.

Eam igitur, ex placato in descendentem Apollinis, eumque supplicem, ἱκέτην, factum commisso, Achivis imminentem vastis saltem dies antecedere debuit, quo Chryses in Achivorum castra venit et contumeliose, ab Agamemnone habitus, mox domum tristis Apollini supplicavit. En *diem primum!* Luem *per XII dies* est grassatus A, 53 ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὤχετο κῆλα θεοῖο. *X. die* concio in Achille habita vs. 54. τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς, in eo iurgio inter Agamemnonem et Achillem; missa Chryseid ad patrem, Briseis abducta ab Achille; qua iniuria ille permotus secessionem ab Achivis facit, Thetidem matrem exorat, ut vltionem iniuriae a Ioue efflagitet; sed illa Iovem *hesterno die* ad Aethiopes abiisse, nec nisi *die duodecimo* rediturum esse ad Olympum vs. 423 sq. Ita a die nono computus processit ad diem XXI. qua Thetis Iovem consulit vs. 493. Finitur ad dies in A. extr.

Nocte insequente Iovium mendax immittitur Agamemnoni A, 1. quo permotus ille [illegible] XXII. die orto concionem habet; 2) tentat Achivorum animos stolide simulans belli taedium, repulso concionis ad reditum festinantis impetu copias in aciem educit, peraeque pugnam. Ita *prima pugna* facta; primusque ad rerum summam spectans dies, qua res geritur: lib. III — VII (?

2) Schol. A. ad B, 48 computat dies XXIII. δέκα μὲν μέχρι τοῦ μηνιδος, δώδεκα τῶν θεῶν ἐν Αἰθιοπίᾳ ὄντων. ἡ δὲ ἀναπολὴ αὕτη τρίτη καὶ εἰκοστὴ ἔστι.

ad H, 380) primis e prouocatione pugnant Menelaus et Paris libro III. inde commissae manus promiscue ad 446 sq. Pugnatur varia fortuna, ipsis diis pugnae se ingerentibus, pugna inter Aiacem et Hectorem diremta nox superuenit VII (H) 293 νὺξ δ' ἤδη καλέεται. agitantur vtrinque consilia de inducis pacificandis.

XXIII. Conuenit de inducis: VII, 381 ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἐβὴ κατὰ νῆας Ἀχαιῶν. Inde a vs. 421 (v. Obss. ad h. v.) tolluntur corpora et nocta insequente cremantur — 482 lum

XXIV illa humantur, simulque Achiui vallum ducunt vs. 433 sqq. vsque ad vesperam — 465.*) Cetérum haec est vnica ἀνάλυσις τῶν νεκρῶν, nec post sequentia praelia facta corporum sepultura alia memoratur. Obseruatio haec contra Istrum facta est in Schol. ad K, 298.

XXV. Orto die habetur concilium deorum (VIII, 6. 1.) **) quo diis a Ioue interdicitur ne prodeant in pugnam; ad res inspiciendas ipse in Idam secedit; redintegratur praelium.

*) Non facile haec omnia die XXIII et XXIV perpetrata ad vnum diem reuocari possunt; tremantur corpora non nisi noctu; extrema nocte sub diluculum rogi dilapsi erant: tunc demum de humatione cogitari poterat: quomodo igitur et hoc et valli eductio ad eundem diem et noctem referri posset?

**) Eustath. ad Φ, 1. p. 693, 51. obseruat diem hanc esse XIII. inde ab Achillis ira; alteram praeliorum; in quis nouem pestilentiae dies annumeret, esse inde ab Iliadis primordiis dies XXII. hunc quidem in modum: decimam diem esse postridie profectionis Iouis ad Aethiopes, et primam irae Achillis; duodecima die Ioue redeunte, Thetidem Ioui supplicasse; esse hanc diem irae vndecimam; postridie, die XII irae, committi praelium; quo eodem die finito, (Il. H.) sequentem diem esse, XIII τῆς μήνιδος, II τῆς κατὰ μῆνιν ᾠδῆς, XXII τῆς τοῦ βιβλίου τῆς Ἰλιάδος καταοχῆς. Debebat Eustathius haec commemorare sup. ad lib. VII (H, 290), nam in istam diem haec conueniebant; interesse post illam duo dies inducarum, de quibus ille non cogitasse videtur.

Pugna *vltima*. VIII, 53 sq. fugant Achiui in castra eadem. — 349. superuenit nox vs. 485. ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο. Pernoctant Troiani sub dio ante castra. At Agamemnon cogit consilium principum ac iterum descendit ad suasionem retlitus; increpatur a Diomede; tum Nestoris suasit ad placandum Achillem legatio missa re infecta redit IX. (I)

Nocte insequenti exploratum eunt castra Troianorum Vlysses et Diomedes lib. X. (K)

XXVI. Pugna *tertia* lib. XI — XVIII. (Λ — Σ) post variam pugnae fortunam, repressis Achiuis, irrumpunt in castra Troiani; iniecto iam in vnam nauem igni Patroclus, exorato Achille, Myrmidones in aciem educit, Troianos fugat, persequitur incautius et viribus exhaustus occiditur. Pugnatur de corpore Patrocli. Conspecto e vallo Achille fugiunt Troiani. Thetis arma filio procurat *) fabricanda. Confecta res eadem nocte: quam Troiani sub armis ante Achiuorum castra exigunt Σ, 298 — 303.

XXVII. Thetis apportat arma: XIX, (Τ) 9 ἦλθε μὲν πρόχοπλος etc. ex promisso Σ, 136 ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι. Concione facta Achilles redit in gratiam cum Agamemnone a quo ipsi satisfit pro iniuria illata: Σ, 40 — 137 — 154.

Pugna *quarta*; qua Hector caditi; corpus in castra abstrahitur — vsque ad lib. XXII (X) extr. Facit lamenta Achilles et Patroclo fusla in diem alterum indicit lib. XXIII (Ψ) ad vs. 109. Hoc die vltione de caede Patrocli ab Hectore sumta, cum Achilli ab Agamemnone satisfactum esset, finita est actio Iliadis primaria.

*) Apud Eustath. p. 1054, 17. ad Π, 193 ἐν τούτοις δὲ πάντα σημειοῦται τῶν παλαιῶν, ὡς ὁ τῆς Ἀχιλλέως μήνιδος χρόνος μετὰ τὴν παρούσην ἡμέραν ἐκκαιδεκάτην ἔχει. Recte; quippe inde a die decima Iliadis. Consentit fere Schol. A. ad Σ, 125. πῶς δὲ δηλόν φησι; δεκατέσσερες γάρ εἰσιν ἡμέραι, ἐν αἷς οἱ θεοὶ εἰς Αἰθιοπίαν διέτριψαν. Memoratur huius diei meridies, Π, 779. alieno puto loco.

XXVIII mane rogus exstruitur; noctu corpus Patrocli crematur vs. 110—225.

XXIX Patrocli cineres et ossa leguntur. Ludi funebres habentur vs. 226 ad fin. libri.

Pergit Achilles per dies insequentes Hectoris corpus raptare circa Patrocli tumulum. Die *duodecimo* a diis ineuntur consilia de subtrahendo iniuriae corpore: Ω, 31 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠὼς. Narrati erant ludi, itaque ἐκ τοῖο ad diem XXIX referendum putes. Corpus tamen Hectoris raptatum iam erat inde a die XXVII quo caesus fuerat: si XII dies inde computes, vsque ad diem XL redemtio Hectoris prorogatur: At vs. 107 *nouem* dies numerantur: ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι. Scilicet contentio inter deos per plures dies agitata non ortum habere debuit, nisi postquam per aliquot dies expectatum fuerat, Achillem animo placato destiturum esse a foedando Hectoris corpore. Videtur itaque consentaneum esse, vt die XXXIX vel XL reliqua Iliadis ad exitum properasse dicamus; forte hunc in modum:

XL. die Priamus ad castra Achiuorum proficiscitur; aduentu sub vesperam facto v. 351. Achillem exorat; muneribus pro redimendo corpore datis Achilli satisfacit, corpus filii impetrat; altero mane

XLI in vrbem redit; pactis in diem XII induciis: qui esset dies Iliadis LII vel LIII. Consumti lamentis et funere instruendo dies IX. die X rogus extructus et XI tumulus; vt inde die XII induciis finitis iterum bellandum esset: Ω, 664—670. 781. 784 et 785 sqq.

Haec quidem ex ipso poeta ducta vides, notatis ab ipso diserte diebus. Nolo persequi computum aliorum, nec admodum a nostro diuersum. Bossu XLVII dierum gesta comprehendere Iliadem aiebat, alius vir doctus (in *Mémoires de Trevoux* 1708. *m. Mai. Art.* 58) numerat dies XLIX. Wood in priore editione XL. in altera nil diserte pronuntiat p. 223.

Summa rerum et praelia non nisi a die XXII ad diem XXVII procedunt; ita vt vix sex dierum actio sit primaria. Nuper haec pro consilio suo persequutus est doctiss. Lenz (*Ebene von Troia* p. 267 sq.) exorsus inde a die quo Achiui in aciem educti sunt; quod est inde a d. XXII actionis Iliacae.

Iam huic rerum et temporum dispositioni inesse mirabile aliquod acumen, facile patet; haud multum tamen absum quin profitear, subtilitatem hanc esse maiorem quam quae poetam deceat; nec nisi a grammatico, qui pro iudice sedeat, expectandam. Altera tamen ex parte is, qui tempora sic dispescuit, sibi ipse pedicas et laqueos parauit in congerendis vnum in diem rebus gestis, quae vno die euenisse aut euenire potuisse, omnem probabilitatem excedit. Vix vllus est dies, in quo non morosius inquirenti hoc in oculos incurrat; multo autem maxime in actis diei XXVI qua *tertia* pugna facta est.

EXCVRSVS II

de rebus in pugna tertia gestis temere in vnum diem cumulatis.

Σ, 239. Ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι· ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ φυλόπιδος κρατερῆς etc.

Narrationem actorum huius diei exorsus poeta lib. XI. vsque ad h. l. continuauit. Agamemnon ἀριστεύει· pugnatur inter castra et θρῳσμόν; versus meridiem lib. XI, 84 sq. perrupta Troianorum acie fuga fit sub vrbis moenia; receptis animis Troiani iterum fugant Achiuos versus castra; oppugnant vallum; irruunt, lib. XII. (M) fit pugna intra castra; incensa tandem naue Patroclus in aciem prodit lib. XVI (Π) Troianos foeda fuga ad vrbis

mbenis reiicit; mox ipsi cadit; pugnant Achiui de corpore eius in castra reportando.

Exposita haec sunt diligenter in Excursu I. ad lib. XI (Λ) et Excursu I. ad lib. XII (M) simulque disputatum est p. 360 sq. de discursatione vtriusque exercitus in tanto locorum interuallo et mira hac rerum varietate in vnum diem cumulata. Dubitationes de fide narrationis nemini non, si semel ad temporis computum descenderit, occurrunt; Occurrunt quoque, vt ibi exposui, rationes variae et modi, quibus id euenire potuerit: omnis tamen res intra ariolationes subsistit. Lenz l. c. p. 273 sqq. ingeniose in plures dies acta diei dispescuit; *) constituet ea alius aliter. Quod si ab initio hae rhapsodiae XI — XVIII. sine temporis notatione fuere narratae, nemo in hanc quaestionem incidere potuit. Potuit quoque carmen aliquod singulare extare, quod partem Troiani belli complecteretur, quae hoc loco interposita est. Omnis tamen haec intercalatio mature satis tentata esse debuit, quandoquidem eius rei memoria ita intercideral, vt Aristoteles nullam ne suspicionem quidem haberet. Etsi de hoc aliisque multa disputata et tradita esse potuere in libris de Homero Aristotelis aliorumque deperditis.

Interea miationem facit hoc, quod quisquis haec tractauit, temporum notationes tam parum caute interposuit. Primo diei congressu fortunam pugnae ait fuisse parem vtrinque vsque *ad medium diem*: inde inclinatur pugna et fugantur Troiani. lib. XI. (Λ) 84 ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ, τόφρα μάλ' ἀμφοτέρωθεν βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός· ἅμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσατο δόρπον οὔρεσι ἐν βήσσῃσιν etc. post multas alias pugnae vicissitudines postmeridianum tempus iam ad

*) Vt primus dies finiatur lib. XII extr. castris expugnatis; alter lib. XVI, 776 sub medium diem pugna Patrocli virtute egregie administrata; tertius Patrocli corpore in castra reportato lib. XVII, 735. 736.

vesperam vergens memoratur lib. XVI, (Π) 777 sq. ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, τόφρα καὶ ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο πίπτε δὲ λαός. Ἤμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε, καὶ τότε δὴ ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν. v. ad eos vss. Obss. Patroclus nunc occumbit et pugna acris fit, ne eius corpore potiantur Troiani. Achilles de vallo conspectus terret Troianos vt recedant; corpus Patrocli intra castra recipitur. Nunc tandem ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάς. Haud dubie haec interpolita inuitant legentem ad comparationem rerum in his interuallis gestarum. Porro Agamemnone orto die copias ducente cum Troiani sub vrbis moenia se recepissent, praecipitur Hectori per Iridem a Ioue, vt quamdiu Agamemnon pugnae interfit, ipse ne ei se obiiciat; eo vero e vulnere accepto se recipiente iterum in pugnam prodeat: Il. XI, 186 — 197. et 201 — 209. τότε, ait Iupiter, αἱ κρατὺς ἀγγελίῃσι, εἰ ὅτε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται. Sufficiebant haec; vulneratur paullo post Agamemnon (XI, 253) et e pugna recedit. (vs. 273 sq.). Nunc vertit Hector Achivos, compulsos in castra reprimit vsque ad naues, quarum vnam incendit; Il. XV. (O.) sub f. XVI, (Π) 113 sq. atque ita decretum esse a Ioue, iteratur O, 596 — 602. At pergit poeta: δύη τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ. At quam multa intercesserunt inter haec! a Patroclo repressi Troiani, et ad vrbem fugati; vbi nunc illud κρατὺς a Ioue promissum? tum ipse Patroclus occumbit et in castra reportatur; Achille autem conspecto iterum fugiunt Troiani. Ad haec quis offenderet: nisi ista Iouis promissa meminisset. Multo magis importune, lib. XVII (P) et quod censeo in loco interpolato vss. 425 — 455 repetuntur iidem versus, Patroclo iam caeso.

EXCVRSVS III

de clipeo Achillis.

478 ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε κτλ.

De clipeo hoc, nostris maxime temporibus, tam multa sint disputata, *) vt breui commentatione ea persequi haud liceat, neque etiam ea res ad consilium nostrum pertinet, quod ea tantum postulat, quae cum *carmine ipso*, cum *carminis auctoritate*, cum *poetae inuento*, eiusque *probabilitate*, coniuncta sunt. Nam ea quae ad carminis summam eiusque singulos versus iam monita sunt, in hac disputatione tanquam ei praemissa et inde nota omitto. Est inter haec, quae mihi omittenda sunt, illa quoque obseruatio, quod *descriptio*, etsi operis arte facti, tamen non ad ipsam artem ei comparata, sed quod *poetica* est: hoc est, quod res a poeta narrantur non sic, vt ab arte redditae sunt ac reddi possunt, sed quomodo eaedem res in phantasma poeticum versae narrari possint ac debeant. Quae res generali illa obseruatione continetur, quae docemur, ab arte plastica, sculptoria et pictoria, rerum non nisi vnam faciem, et vnum momentum, reddi posse, eamque speciem permanere; at poetam cum oratore procedere posse in actionis momentis et progressibus, et succedere res in expositione alias aliis. Itaque in poeta, vt statim in binis vrbibus, plura, diuersis temporibus, alia

*) Inde a Bottino et Pope, quod olim locum vel inspectis nummorum singulos exercebo haud vacabat, et, si vacasset, dispositi tamen a consilii summa fuisset. Insignioris sunt Comes de Caylus, (*Hist. de l'Acad. des Inscript.* Vol. XXVII.) Lessing in Laocoonte, Nalt in dis. cum aliis a Koeppen memoratis; d'Hancarville, ingenio nimis indulgens (*Antiquités Etrusques* To. IV, p. 114 sqq.). Attigit haec Schlichtegroll in comparatione clipei Heraclis ap. Hesiodum; adde dicta de clipeo Aeneae ad Virgil. Aen. VIII. Excurs.

ex aliis, mendrarf, cum ab ipsa arte vsum tantum apponi et exprimi potuerit. Haec inter nos decantata sunt; veteres sensu ac iudicio affecui sunt; attamen quomodo haec constituerent, et enuntiarent non habuisse videntur; ad artem poetae ea referre satis habent, et mirantur in clipeo rapidam rerum progressionem. Inter grammaticos inepti sunt, qui arguntentur eo ad diuinam Vulcani artem hoc referant. Apud Eustath. p. 1148, 16 video fuisse Dionysium aliquem, qui putaret αὐτοκίνητα καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ζῶα fuisse, quippe Ἡφαιστότευκτα, tenuente Aristonico. Ridendum aliud commentum nescio cuius apud eund. p. 1160, 49. qui putaret, sigilla clipeo inserta fuisse ita vt intus moueri possent: ἴσως δὲ καὶ μηχανή τις ἐνῆν, ἐκπρεπὴς οὖσα, καὶ ὁ δῆλον προσλαμβάνων τῷ ποιητῇ. ita felicer intelligi putauit, quod narrat poeta, nuptam ductam per forum, homines saltasse etc.

Est vero haec clipei *descriptio poetica* eft. et ea tamen *operis arte facti*, vt iure quaeri possit, quid tandem *illud fuerit*, *quod ante oculos habuerit*. Aut dicas fuisse verum aliquod opus, vel ei simile, quod viderat, aut esse merum ingenii commentum. Recte quidem; attamen vel hoc commentum ad artis *naturam* et *ad exemplum*, quod animo sibi proposuerat, effinisse poetam necesse est. Nam quicquid fingimus, ad similitudinem alicuius rei, quae natura vel arte nata ab nobis cognita, variante, perficiente, iam sensui obiecta fuerat, animo concipimus est. Cogitur itaque ex his, iam tum, cum poeta clipeum Achillis animo conciperet, extitisse clipeos caelatos, magna argumentorum varietate, ideoque tum etiam elaborata arte, nec, si diuersa, non necesse fuisse, vt tales clipei extarent, potuisse caelaturam alicubi alio in opere conspectam ad clipeum a poeta transferri, sequitur, saltem tam doctae artis opera iam tum extitisse. Verba clipeus Achillis a poeta fingi nequiit, *nisi iam tum similis artificii opera extarent*: quaecunque tandem illa essent.

Iam autem, re ita constituta, quaestio suboritur et grauissima et difficillima, quae cum historia originis artium inter Graecos artissimo vinculo coniuncta est. Quicquid enim de ea disputatur, ex hac maxime clipei fabrica ductum est, ideoque ad Homeri auctoritatem provocatur. Pro explorato enim habitum est, quicquid in Homericis carminibus memoratur, quandoquidem Homerum auctorem haberet, ad tempora antiquissima esse referendum, itaque inuenta artium ab iisdem aetatibus repetenda esse, quae in Iliade memorantur. Inde virorum doctorum consensu repeti coepere artium origines ab ipsis Troianis temporibus, cumque iidem viri docti artium incrementa et profectus ad nostrorum temporum modulum metirentur, turbatum est mirifice in omni artium historia; fecitque res magnam mirationem, cum inter Troiana tempora et artium in Graecia auctus tot saeculorum interuallum esse viderent. Qui magis sobrie et caute de hisce rebus censebant, ad Homericam saltem aetatem haec retrahebant; potuisse eum inuenta aetatis suae ad tempora rerum narratarum retrahere iisque inserere. Alii tamen subsistere in ipsis Troianis temporibus. Omnes in hoc studio referendi artium ortum ad primas rerum origines superauit d'Hancarville, ingeniosus et sagax vir, artiumque peritus, criticae seu historicae seu grammaticae parum curiosus. Erat tamen ante omnia vtraque haec critica adhibenda, et cum de carminis tum de singularum partium natura et ratione ac fide, tum de auctore, subtilius quaerendum, eo fere modo quo viri docti in exquirenda Mosaicorum reliquorumque librorum hebraicorum aetate et auctoritate versati sunt. Vnde intelligitur, ab subtiliore carminis Homerici critica, cum multarum rerum, tum historiae artium inter Graecos antiquioris aetatis, fidem et auctoritatem fere omnem pendere.

Videamus igitur primo loco, cum clipeus hic variis metallis conflatus sit, variaeque in eo species expressae, quam perfecta et pene absoluta ars iam tum esse debue-

nit, siue *materiem* spectes, siue *rerum formas et argumenta*, siue *ingenium* eius, a quo talis rerum compages proficisci potuerit, omninoque operis vim et rationem cum consilio seu artificis seu postae.

Vestigia artis spectant alia ad *materiam* alia ad *eius tractationem* pro certo consilio. Arma et clipeos Troianis iam temporibus ex aere facta variisque ornamentis insignita fuisse nemo mirabitur. In hoc tamen Achillis clipeo non modo fundere metalla, sed fusa variis modis miscere, coloribus ea imbuere, eaque inter se consociare, norant. In clipeo ex aere coruscante videmus eminuisse ex auro factum Martem cum Minerua: 517. ἄμφι χρυσείω, χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην. Ager flauescente solo sulcis nigricantibus vs. 548. 9. (solum agri) μελαίνετ' ὄπισθεν ἀρηρομένη δὲ ἔοικε, χρυσείη περ ἐοῦσα. vides solum rubricosum auro redditum esse, eique superinductum aliqua parte colorem fuscum; aliqua itaque arte aut ipsum aurum colore fuit imbutum, aut aliud metallum fusci coloris superadditum, forte fusura aliqua mixtum. Vinea est ex auro, vuis purpureis, palis argenteis, fossa caerulea, septo ex cassitero vs. 562 sq. Iterum nouae fusurae ars occurrit; color purpureus et caeruleus: μέλανες βότρυες, et κυανέη μάπτεσε. Porro in loco de armentis boues auro et cassitero efficti, vt color fuluus et candidus redderetur, tum pastores ex auro vs. 574. 577. Tandem in choreis pugiones saltantium aurei ex argenteis balteis suspensi vs. 598.

Rudiorum hominum sensibus colorum, inprimis lucidorum, varietatem mirifice probari, etiam nullo iudicio factum, nota res est; adstupuisse eos etiam metallis varie compositis, consentaneum est; et metalla aliquando ea cum arte tractata esse, haud negamus; quaerimus tantum qua aetate. Sane etiam in Agamemnonis thorace Il. XI. 19 sq. videmus virgas diuersorum metallorum iuxta se positas cyani, auri, argenti. Narratur illud Cinyrae ex Cypro munus fuisse. Apparet Phoeniciae artis opus hoc fuisse, et diuersa metalla iam tum fusa et per virgas

ac fusa a Phoenicibus saltem elaborata esse. Aere, auro et argento fusas multas res videmus in Alcinoi domo Odyss. VII, 86 sq. At in Achillis clipeo habemus autem multo subtiliorem metallorum tractandorum, in signis, seu figuris, exprimendis et ipsis colore variandis, mirabilem artem; quae iam tum fuisse antiqua et ingeniorum profectus facile censeas, si metallorum tractandorum exempla expenderis hoc in clipeo prostantia.

Atqui quod maius est, hanc eandem metallorum tractandorum rationem non Phrygia aut Babylonica, sed Graecanica sollertia inuento argumenta, adhibitam videmus *ad ingentem rerum et signorum copiam et varietatem vno in loco*. Quo tandem arte exquisitissima haec reddita esse putabimus? Verba poetae declarant artis aut prorsus ignarum aut parum curiosum, quum nihil aliud narret quam, metalla in fornace fusa, incudem et forcipem, deum operi, *clipeum fabricantem*, pergit statim vs. 483 αὐτὰρ ἐν αὐτῷ (τῷ σάκει) ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, agitur de opere anaglypho plurimarum figurarum ex aere reddendarum; quasi vero hoc incude posita, arrepta forcipe confestim procudi possit. Enimuero si quis artifex tali operi fabricando se accingebat, primo loco delineationi operis erat opera danda; saltem protypum aliquod ad certam rationem et delineationem ex argilla aliaue materia fictili factum. Quo facto, si fusione res efficienda erat, porro de forma ex argilla aliaue materia erat videndum, cui aes liquescens erat infundendum. (Seriores Graeci λίγδον appellarunt.) Aere iam fuso, qua arte et ratione reliqua metalla inseri aut immisceri potuere? Non sane haec poetae erant enarranda; verum, si opus erat faciendum, haec eadem arte fabrili ac plastica erant procuranda. Ergo iam tum tanta artis fuere incrementa!

Qua quidem via tale opus tam antiqua aetate perfici potuerit, haud licet assequi. Verum dicamus non fusile opus fuisse anaglyphorum; probabiliorem esse alteram viam ac rationem, vt fuerit opus ductile; conuenit

hoc cum narratione: incudo posita Vulcanum antipsisse malleum et forcipem. Cogitemus itaque ex aere fusas laminas seu plures, seu vnas: in qua excusa sunt signa malleo. Conuenit hoc aui etiam minus docto; potuere sigilla diuersorum metallorum singulatim prouadi, et occultis hamulis ac fibulis inagi; potuere sigilla diuersis laminae locis in superficie affigi, vel infigi, inclusi, vel aurum fusum incrustari, et sic porro. Vides tu opus reiecte saltem aliqua probabiliter elaboratum, quam si fusione, multo magis, si vna fusione, perfectum illud putaueris. Attamen arte quoque malleo ductum opus sine formis effici haud potuit, quibus impositae laminae ceptae anaglypha plus minusue eminentia redderet. Vides itaque hoc quoque vas fusile magnificum esse putauerit poeta Vulcanium, quanta artis peritia fata tum inter Graecos vigere debuerit, cui simile quid opus inter barbaros, Asiaeae populos, haud memoratum meminimus.

Iam, si carminis auctor fuit Homerus, qui, quamvis incerta aetate, tamen aliquot saeculis, duobus saltem, prima artium inter Lydos et Ionas rudimenta antecedere vita debuit, mirari subit, quomodo artium nitidae adeo non modo obscurari, sed tantum non extingui potuerint, vt a primis iterum elementis illam educi necesse sit. Et, quantum quidem ex iis apparet, quae de primis plastices, sculpturae et picturae originibus et inuentoribus inter Ionas et Lydos narratum legimus; ad hoc enim ea, quae de Graeciae cultura, in artibus quoque, memorantur, reuocare necesse est. Diceris, inter populos Asiae, Phoenices forte et Babylonios, artes floruisse, serius inter Ionas innotuisse; poetam tamen inter barbaros similia opera vidisse, e quibus clipeum adumbraret. Atqui ex omni Asiae antiquitate opus tali cum sigillorum copia et artis elegantia ex metallis fusum, nullum opus anaglyphum, ex aere quidem, memoratur. Tum artem Graecanicam inesse operi vides, si barbarorum arte efficum fuisset, longe diuersi generis figuras, monstra, terriculamenta, hieroglyphica expressa videremus. Quae autem

primae metallica opera inter Asiae litoralis populos memorantur, magna cum simplicitate artis sunt elaborata, nec nisi indigni pondere, magnitudine ac pretio metalli memorabilia; sunt vasa ex auro, varium ex argento, sunt signa et simulacra, ferrea vasa ex aere cum signis in templo Iunonis Samiae. Memorantur dona Delphos missa a Gyge, quius aetati procedunt inde ab Ol. XVI, 3. ante C. N. 708. ludentis ad minimum ab Homeri aetate saltem anno ante C. N. 905. assignanda, saeculis; primus ille talium apud Delphos munerum auctor dictus erat a Theopompo; Athenaeo ex eo narrante lib. VI p. 231 E. et ab antiquiore auctore, Herodoto, I, 14 qui mutuo ea enarrat, addiditque iam ante eum Phrygem, Midam, Gordii filium, tributum autem Delphis dedicasse, aetate hominis saltem superiorem. Anaglyphorum autem mentio multo serior est. Corinthiorum arti debita esse videtur arca Cypseli, Olympiae dedicata ante Ol. XLIX, 1. a. C. 584. artificem tam ante Ol. XXX, 3 elaborata, ex cedro facta, auroque et ebureis signis distincta; Apollinis Amyclaei thronus a saxo qua aetate sculptus fuerit, ignoratur. Illa quidem in lapide; simile autem anaglyphum plurium figurarum in aere nusquam memoratur; nam Rhoeci et Theodori, qui primi aere fundendo incubuerunt, aetas est incerta, nisi quod probabilitas ante Olymp. XXX, Rhoecus etiique vixisse coniecti sunt; verum nec illi nec alii post eos anaglypha ex aere effinxisse memorantur. Subsequuntur temporaliorum opibus, literis artibusque excultae, Lydorum metallis ad luxum et ad artium ministeriorum vocantibus imprimis inde ab Ol. XL. et multo magis a Croesi regno inde ab Ol. LIV, 3. a. C. 562.

Perventum nunc est ad ea tempora, in quibus in omnibus hisce oris Asiae litoralis, insulatum, et Graeciae ingentia ad nobiles nisus et conatus excitata videmus. Nunc saltem probabile videri potest, artificio opus aliquod, quod complurimum signorum anaglyphorum elicuerit animo poetae alicuius obiceret; quandoquidem hoc sequi par est, poetae fingenda esse probabilia, atque

ea ipsa, quae mirabilia sunt, protypum aliquod habere debere, vnde phantasiatis lineae ductae sint; vbi enim nulla est probabilitas, nec ad oculorum sensum nec ad animum esse potest voluptas. In Cypseli arca prima erant argumenta mythica per areas ordine posita, sed nullo inter se nexu, expressa; pariter in throno Apollinis Amyclaei. Potuit ars delineandi, protypa ex argilla fingendi et formas operis seu fundendum illud seu malleo prehendendum erat, elaborandi passim frequentata esse. Post haec tamen alia miratio animum subit, quomodo poeta aliquis eo devenire potuerit, vt in clipeo tam varium et multiplex, tamque alienum a natura et vsu clipei argumentum expressum fingeret. Extant multorum clipeorum memorationes, et in illis sunt expressa signa singula, vt Gorgonis Caput in clipeis Minervae, Agamemnonis lib. XI, tum in clipeis Tragicorum, vt Septem ad Thebas apud Aeschylum et Euripidem. At signorum tantus numerus, quisquam memoratur. Ipsa vero anaglypha quae oratio, quem ἐπεισόδιον in clipeo! quam aliena a persona Achillis, non minus quam ab Iliadis argumento! quomodo hoc poetae in animum venire potuit, vt in clipeo herois, cui ornatissimum enim clipeum esse vellet, vrbes, agros, proelia, choreas, ornatissimis signis expictas, esse narraret!

Quisquis haec legens, facile mihi concedet, probabilius esse, artificem seorsum de tali anaglypho cogitasse, non vero in clipeo bellicis vsibus destinato: quid enim? an putare potuit auctor, hostem, contra quem clipeus tolleretur, aut pertractaturum signis tam operosae artis, aut in iis contemplandis occupatum fore? At potuit artifex in opus anaglyphum tam variae artis et argumenti incidere, dumque Othem terrarum exprimere vellet, formam rotundam, clipeiformem arripere. Talem argumentum tali operi expressum, nihil haberet, quod dilectu suo mirationem faceret.

Si tamen artifex ad ipsum opus accessenat, nullo modo probabile fit, eum ad illud eo modo, quo poeta ex

posuit, elaborandum aggressum esse. Sunt enim singulae areae tam numerosis figuris, vt aere eas seu fundere seu malleo extundere diuturni et immensi operis res fuisset; si autem effectum esset, oculorum delectationem nullam habiturum fuisset; tam paruae enim ac variae et obscurae figurae tam multis in areis, operis quamuis magni et lati, visu vix discerni potuissent.

Delati nunc tandem sumus eo, vt clipeus Homericus, etsi ad artis opera accommodatus, putandus sit esse *mere poeticus*, nec ex artis opere aliquo simili petitus aut ad artis morem et indolem, descriptus. Probabilius vtique videbitur statuere: fuisse *carmen aliquod*, quo ingenium poetae alicuius se exercuisset in partibus nonnullis et casibus vitae humanae adumbrandis; orbem terrarum seu vniuersum cum exprimere vellet, ad formam orbicularem facile ille fuit adductus.

Quomodo autem fieri potuerit, vt *ista aetate* aliquis tale argumentum carmine reddendum animo conciperet, sunt vtique nonnulla, quibus doceri potest, haud improbabile illud videri. Graecorum philosophandi conatus ab ea, quam nos physicam generalem appellamus, a cosmogonia et theogonia, processisse satis constat, nec modo antiquiorum aeuo, verum etiam ea aetate, qua in Italia et in Ionia ad rerum causas inuestigandas excitata sunt sapientum ingenia, carmina de natura rerum scripta esse plura. Expressa sunt elementa cum eorum exsagmentatione variis modis symbolicis aut tropicis, tum ipsa corpora caelestia et terrestria descripta variis modis, modo per lusus ingeniorum, modo per allegorias, modo etiam mystica aliqua adumbratione. Ita cum peplo variis coloribus picto prospectus mundi comparatus est, vti nos quoque caelum stellis consitum cum veste expansa comparamus; E Pherecyde supersunt versus: Ζὰς τοισῖ Φᾶρος μέγα τε καὶ καλὸν apud Clement. Alex. Strom. VI, p. 741. Pott. quod ille cum vss. 483. et 606 ἀστεροπῆτις nostrae comparat. Notus est similis pepli vsus in teletis Orphicis; notus quoque peplus Mineruae Athenis in

pompa Panathenaica duci solitus. Ita vero nec vllus orbis terrarum in tabula seu in plano aliquo ex aere per artem expressus cogitari ab aliquo poeta potuit; vt formam rotundam praeferret, caelum et oceanus, qui terram includeret, imitare potuit, ex mente veterum poetarum; cum caelum memoraretur, necessario sidera quoque exhibita sunt. Multum a physica aliqua subtiliore hominum ingenia aberant; itaque hemisphaerium ita expressum legimus, vt vna et eodem in plano memoret poeta diem et noctem, Solem et Lunam, cum aliis nonnullis notabilioribus; vt tamen Vrsae minoris notatio nulla facta sit; circumdat terram Oceanus in amnis morem ex antiquiorum opinione.

Quod si ita statuimus, plura inter se bene conueniunt: peruentum erat ad illa tempora, in quibus et opera similia sculpturae edita iam erant, et poetarum ingenia ad eiusmodi argumenta ferebantur; erat quoque vitae cultus per Ioniam et insulas aliquis paullo elegantior et opulentia, qualem in anaglyphis clipei propositam spectamus; haud multum ante Pisistratidarum et Solonis tempora, cuius ἄρχοντος ἐπωνύμου annus est Ol. XLVI, 3 a. C. 594 ad quae tempora concinnandae rhapsodiarum compagis studium referri posse videtur non sine magna probabilitate. Tenue est, commemorandum tamen, quod fama acceptum tradiderat Ephorus, Anacharsidem rotam figulinam inuenisse, hoc est, in Graecorum notitiam adduxisse; de quo v. Obss. ad 600. Adiit autem Anacharsis Graeciam Solonis aetate, circa Ol. XLVII, 1.

Iam si tale carmen extiterat, quod in clipei formam et speciem formatum vniuersum orbem describeret: quid mirum, cum in Iliade insignis operis arma Achillis a deo facta memorarentur, et in his clipeus, aut rhapsodus aut ex iis, qui rhapsodias in corpus aliquod redegerunt, aliquis carmen illud antiquum, aut eius partem, etsi alienissimo in loco, Iliadi inseruit! Assequi ita licet, quomodo haec effata sint, tantum ornatus et delectationis causa, nullo respectu habito τοῦ πρέποντος. Si poeta iam

ab initio clipeum Achillis, qualem Ilias desiderabat, effinxisset: an vnquam ille ad tantam rerum copiam euagatus esset, ad quam nihil erat, quod duceret; repugnante contra carminis, rerum, narrationis, ordine et ratione. Substitisset ille in vs. 482. Sed δαίδαλα πολλὰ ingenium alterius hominis ad interpolationem mouerant. Idem saltem non processisset vltra vs. 489. nisi iam elaboratissimum carmen de vrbibus et reliquis ad manum fuisset, quod coagmentari cum ceteris posse putasset. Sane quidem haec, ex multarum notitiarum nexu collecta, vltra probabilitatem haud assurgunt; verum nec improbabilia haec sunt, nec alia video probabiliora, ea autem quae vulgari opinione ac fide circumferri solent, omni, quod vidimus antiquitati repugnant.

Ceterum ex his manifestum fit, omnem disputationem de clipeo tot tantarumque rerum capace, de arte, qua res expressae sint aut exprimi potuerint, disputationem esse vanam; poeticum esse ingenii lusum ab arte nunquam opere aliquo expressum, et nos alium ingenii lusum meditari, si quaerimus, quomodo nostra arte clipeus Achillis anaglypho effingi possit, aut quomodo eius argumentum delineari. Quod vero grauius obseruatu est: cum carminis hanc partem Homerum auctorem vix habere posse constet, perperam artis inter Ionas, aut omnino inter Graecos, alicuius exquisitae specimina tanta in decimo ante C. N. saeculo quaeri.

Veteres dulcedine carminis delinitι nihil nec de sculpturae probabilitate, nec de episodii ratione ad ipsum carmen, nec de carminis veritate quaesiuisse videntur. Ex eo autem, quod Virgilius similem Aeneae clipeum adornauit, apparet, nec saeculum Augustum ad rem tam parum probabilem et idoneam offendisse. Tam proclives sunt hominum animi ad probandum id, quod mirationem facit cum dulcedine aliqua, et tam tarda et timida sunt ingenia ad excutiendum id, quod mirantur. Speciatur tamen in hoc ipso summa poeticae vis ad hominum animos, quod ipsis commentis suis dosi delinit et

phantasmatum ornamentorumque voluptate detinet, vt ne in ea quidem satis inquirere audeant; multoque magis si antiquitatis commendatione ea se insinuent. Hoc illud est, quod Pindarus pronuntiat: καί που τι καὶ βροτῶν φρένας ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῶθοι. Olymp. I. et Nem. VII, 31 vbi τὸν ἀοιδοπῆ Ὅμηρον memorat, ἅτε ψευδέσσιν οἱ, πιτνᾷ μαχᾷ, θέλγειν· ἔστι τι. σοφία δὲ κλέπτει παρέγουσα μύθοις.

III. Recentiorum studia occupata fere fuere in clipei aspectu, rerum officiarum formis et arte, qua eae expressae fuisse creduntur. Inprimis quaesitum est, quomodo in clipei superficie tot rerum argumenta reddi ab arte possint. Itaque laboratum est in iis commode disponendis; quod pro suo quisque ingenio est expertus. Clipeus esse debuit oblongus, quippe ἀνδρομήκης, etsi formam τοῦ σάκεος diserte nusquam tradidit Homerus. Ad formam orbicularem accedere debuit plus minusue, quod ipse terraquei orbis et Oceani circumfluentis habitus suadet. Nihil occurrit in carmine, vnde colligi possit, quo situ ac positu expressas figuras apud animum suum finxerit poeta; vtrum ita, vt, si Achilles clipeum rectum manu teneret, rectis pedibus illae starent; an vt circumductis orbibus figurae intra oram et vmbonem ita starent, vt seu pedibus versus oram, seu ad vmbonem conuersis illae essent; probabilius visum postremum. Alia quaestio agitur, num signorum seu figurarum series in lineis ac strils rectis, an in fasciarum modum circumducta, an vna area inter vmbonem et oram latiore, sed per plures areolas, ac septa distincta, pro argumentorum numero ac varietate res exhibitae fuerint. Probabilius habitum hoc vltimum. Nunc autem iterum in diuersa itum est, in constituendo argumentorum, exinde arearum et septorum numero. Operis ratio videtur satis diserte esse declarata; exhibita est hominum vita, in pace et in bello; per duas vrbes, alteram pacis, bonis fruentem, alteram obsessam ab hoste; inde variae rusticae studia per arationem, mes-

sem, vindemiam, pastionem; tandem per choreas saltantium; argumenti pars quae ceteris parum respondet. In reliquis iudicium poetae probes et dilectum mireris. Dionys. Hal. de Homeri poesi 11. obseruat, Homerum in hoc clipeo proposuisse τὸν πολιτικὸν βίον vs. 491. τὸν στρατιωτικὸν 599. et τὸν γεωργικὸν 531 sq.

Noti quoque sunt virorum ingeniosorum conatus in adumbrandis his argumentis et ad certum numerum reuocandis; praeiuerat artis exemplo Philostratus iun. Imag. 10. parum tamen feliciter in hoc, quod Neoptolemum effictum esse narrat clipeum paternum manu tenentem, non autem ipsum clipeum picturae subiectum constituit; in clipeo tamen omnia expressa esse narrat, quae carmine narrata sunt. Alioqui pictura multo melius adumbrari possit clipei tale argumentum, quam in aere. Opportunior tamen vel sic est delineatio graphica, a pluribus tentata; superstructa fere conatui Boiuini in clipei Achillei apologia, quem adoptauit Pope, emendauit Comes de Caylus, inde Lessingius, qui, numerum arearum nimis auctum a Boiuino ad decem reuocauit, computo fere ad formulas ἐν μὲν ἔπειτε, ἐν δὲ πόλῃσι, ἐν δὲ τρίτῃ, ἐν δὲ ποικίλλε inito. Iterum XVII argumenta diuersa constituit d' Hancarville; alio modo Court de Gebelin, (*Monde primitif* T6. VIII qui Calendarium rebus per XII menses dispertitis exhibitum esse sibi persuaserat. Potest drearum numerus ad quatuor vel quinque reduci; sequamur tamen id, quod ponte se offerre videtur. Sub ora clipei ambire superiore plaga superficiem infra positam debuit Oceanus; probabile sit ipsum vmbonem occupare caelum cum Sole, Luna et astris. Mediam inter caelum et Oceanum superficiem Terrae Maricque relictam putabimus, etsi, qua parte mare locum suum habuerit, haud dixero. In dreas haec media superficies dispertita apud animum nostrum cogitari potest has, vt est I. vrbs pacatis rebus, vs. 490. II. vrbs ab hostilibus obsessa, binis castris, obsessa, et pugna ex insidiis commissa; vs. 509 sq. III. IV. V. aratio, messis, vindemia,

pompa Panathenaica duci solitus. Ita vero nec minus orbis terrarum in tabula seu in plano aliquo ex aere per artem expressus cogitari ab aliquo poeta potuit; vt formam rotundam praeferret, caelum et oceanus, qui terram includeret, imitare potuit, ex mente veterum poetarum; cum caelum memoraretur, necessario sidera quoque exhibita sunt. Multum a physica aliqua subtiliori hominum ingenia aberant; itaque hemisphaerium ita expressum legimus, vt vna et eodem in plano memoret poeta diem et noctem, Solem et Lunam, cum astris nonnullis notabilioribus; vt tamen Vrsae minoris notatio nulla facta sit; circumdat terram Oceanus in amnis morem ex antiquiorum opinione.

Quod si ita statuimus, plura inter se bene conueniunt: peruentum erat ad illa tempora, in quibus et opera similia sculpturae edita iam erant, et poetarum ingenia ad eiusmodi argumenta ferebantur; erat quoque vitae cultus per Ioniam et insulas aliquis paullo elegantior et opulentia, qualem in anaglyphis clipei propositam spectamus; haud multum ante Pisistratidarum et Solonis tempora, cuius ἄρχοντος ἐπωνύμου annus est Ol. XLVI, 3 a. C. 594 ad quae tempora concinnandae rhapsodiarum compagis studium referri posse videtur non sine magna probabilitate. Tenue est, commemorandum tamen, quod fama acceptum tradiderat Ephorus, Anacharsidem rotam figulinam inuenisse, hoc est, in Graecorum notitiam adduxisse; de quo v. Obss. ad 600. Adiit autem Anacharsis Graeciam Solonis aetate, circa Ol. XLVII, 1.

Iam si tale carmen extiterat, quod in clipei formam et speciem formatum vniuersum orbem describeret: quid mirum, cum in Iliade insignis operis arma Achillis a deo facta memorarentur, et in his clipeus, aut rhapsodus aut ex iis, qui rhapsodias in corpus aliquod redegerunt, aliquis carmen illud antiquum, aut eius partem, etsi alienissimo in loco, Iliadi inseruit! Assequi ita licet, quomodo haec effota sint, tantum ornatus et delectationis causa, nullo respectu habito τοῦ πρέποντος. Si poeta iam

ipso laudem suo clipeo quaesiuit, quod omnis historiae Romanae complexum aliquem cogitationi mentis subiicere voluit; mentione artis prorsus nulla facta. Habebat autem caussam grauissimam, cur hoc sequeretur, *argumenti* enim in clipeo expressi *voluit esse concentum aliquem cum argumento carminis:* res enim Romanae sculpturae expressae a deo rerum futurarum prouido habebant quod cum Aeneide conueniret; adducere porro ille voluit rerum seriem ad pugnam Actiacam, quae primarium sculpturae argumentum constitueret. At signa in Achilleo clipeo prorsus nihil habent, quod cum Iliade, cum Achillis rebus, commune sit; constituunt digressionem prorsus alienam a carmine, et abducunt animum a rerum summa, ideoque pro episodio quidem suaui per se et iucundo haberi possunt, sed alieno, inutili, et cum rerum tractandarum summa omni vinculo, cognatione, necessitate, destituto. Haec si Lessingii acumini se obtulissent, non ille de vtroque clipeo ea iudicasset, quae in Laocoonte XVIII sub f. p. 188. 189. pronuntiata sunt. Verum de Virgiliano clipeo satis dictum est in Exc. IV. ad Aen. VIII.

phantasmatum ornamentorumque voluptate detinet, vt ne in ea quidem satis inquirere audeant; multoque magis si antiquitatis commendationem ea se insinuent. Hoc illud est, quod Pindarus pronuntiat: καί που τι καὶ βροτῶν φρένας ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι. Olymp. I. et Nem. VII, 31 vbi τὸν ἀοιδοπᾶ Ὅμηρον memorat, ἐπεὶ ψευδέσσιν οἱ, πανᾷ μαχανᾷ, θελημὸν ἔπεστί τι. σοφία δὲ πλέπτει παράγοισα μύθοις.

III. Recentiorum studia occupata fere fuere in clipei aspectu, rerum effictarum formis et arte, qua eae expressae fuisse creduntur. Inprimis quaesitum est, quomodo in clipei superficie tot rerum argumenta reddi ab arte possint. Itaque laboratum est in iis commode disponendis; quod pro suo quisque ingenio est expertus. Clipeus esse debuit oblongus, quippe ἀνδρομήκης, etsi formam τοῦ σάκεος diserte nusquam tradidit Homerus. Ad formam orbicularem accedere debuit plus minusue, quod ipse terraquei orbis et Oceani circumfluentis habitus suadet. Nihil occurrit in carmine, vnde colligi possit, quo situ ac positu expressas figuras apud animum suum finxerit poeta; vtrum ita, vt, si Achilles clipeum rectum manu teneret, rectis pedibus illae starent; an vt circumductis orbibus figurae intra oram et vmbonem ita starent, vt seu pedibus versus oram, seu ad vmbonem conuersis illae essent; probabilius visum postremum. Alia quaestio agitur, num signorum seu figurarum series in lineis ac sulcis rectis, an in fasciarum modum circumducta, an vna area inter vmbonem et oram latiore, sed per plures areolas, ac septa distincta, pro argumentorum numero ac varietate res exhibitae fuerint. Probabilius habitum hoc vltimum. Nunc autem iterum in diuersa itum est, in constituendo argumentorum, exinde arearum et septorum numero. Operis ratio videtur satis diserte esse declarata; exhibita est hominum vita, in pace et in bello; per duas vrbes, alteram pacis bonis fruentem, alteram obsessam ab hoste; inde variae rusticae studia per rationem, mes-

2. *ἐν ἀθανάτοισι Φάος Φέροι.* vſus et ratio ſubtilior poſtulat *ἵνα Φέρῃ*, ſicque legitur in Harlei. et Lipſ. vide tamen ad Δ, 2 vbi idem verſus iam lectus eſt.

3. *θεοῦ πάρα δῶρα Φέρουσα.* *θεοῦ πάρα* ſcribendum eſſe monet Schol. B. vt et mox vſ. 14. „Ex h. l. lenſit colligebat, Homerum vno tenore ſcripſiſſe carmina, nec ipſum in libros diuiſiſſe; nam *ἡ δ'* manifeſte refertur ad libri praecedentis verſus vltimos. Facile acceſſerim; nec id primo lenſio in mentem venit. Haec Ernesti. Diſtributionem Iliadis in XXIV libros nemo facile a primo auctore profectam eſſe crediderit; id vero ex h. l. quamquam probare velle, miror; nam *ἡ δ᾽ ἐς νῆας ἵκανε* reſpondet *τὴν ἠῶθεν μέν* et diuerſa ſunt a vſſ. extr. ſuperioris libri. Thetis deſcendit Olympo; nunc cum die orto ad caſtra peruenit.

Ceterum arma per Thetidem et Nereides portata et ad Achillem allata argumentum conſtituit nobile nonnullarum gemmarum, aliorumque operum antiquorum; ſid nuper Muſei Pio Clem. To. V, t. 20. vbi memorata videbis alia; gemmasque memoratas a Winckelm. *Cabinet de Stoſch* ed in Taſſie. Praeiuit omnibus anaglyphum arcae Cypſeli ap. Pauſan. V, 19 p. 426. vbi Nereides curribus ſunt vectae cum Thetide, quae arma a Vulcano accipit; anteit Centaurus, Chiron, tanquam conſolaturus Achillem.

4. *εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν Φίλον υἱόν.* Scripſerant nonnulli *Πατρόκλου πέρι.* vt in illo *ἀμφ' αὐτῷ χυμένῃ* (inf. 284) cum quibus ſentit Apollon. de Synt. p. 303. aliis contradicentibus, Aſcalonita in his et Herodiano docentibus Schol. A. B. *ἔμφασις γὰρ μείζων οὕτω* quam equidem non video.

Barnes: „*περικείμενον.* “ neſcio vbi. In vitium *περικείμενον* conſentiunt edd. Aldd. et Rom. quod miror.

At peccat verſus in digamma: *περικείμενον ϝόν.* Itaque verſus aut non eſt Homericus, aut eſt ille corruptus; medicina quidem facili et expedita, quam Bentleius etiam vidit: *εὗρε δὲ Πατρόκλῳ Φίλον περικείμενον υἱ-*

541. 550. 561. VI. VII. pascua armentorum et pecudum, 573. 587. VIII. chorus cyclicus Creticus, 590.

In his tamen constituendis ne animo dimittamus, nos lusum ingeniosum exercere, in reuocando lusu poetico antiquiorum aetatum ad artis opus aliquod ex nostris delineandi et plures figuras, actiones et rerum genera dispertiendi praeceptis et regulis.

Praeclara erat Lessingii obseruatio, multis laudibus commendata, quod clipeum descripsit poeta, non, qualis arte iam erat elaboratus, sed, quo operis progressu ille procudebatur; quod delectationem habet, cum ita singula deinceps cognoscantur discreta inter se, et se deinceps excipientia; Quod aliter se habet in descriptione rerum iam vna existentium, in quibus enarrandis ab alia ad aliam iuxta positam procedere cogeris. Nec tamen haec tantam mirationem facere aut possunt aut debent. Ipse enim res, narrandi modus et ordo, cum Vulcanus ad arma fabricanda assedisset, poetam eo adducebant; nec aliter ille narrationem instituere potuit, cum semel ita narrare exorsus esset, vt diceret, Vulcanum fecisse primum hoc, tum illud, et sic porro; nec magna ingenii subtilitate ad hanc rationem excogitandam opus erat.

Virgilianum clipeum Aeneae inferioris et artis et ingenii esse vno ore pronuntiarunt omnes. Lessingius quoque in eo inprimis Virgilium peccasse censuit, quod non fabricando per singulas partes clipeo legentes admonet, sed clipeum iam factum ante oculos ponit. Atqui diuersissima vtriusque poetae ratio est pro consilii diuersitate. Virgilius ea, quae in clipeo expressa sunt, *animo tantum et mente fingi* a lectore vult, non ipse enarrat; itaque tantum potiora nonnulla subiicit commemorando, sed tanquam poeta, nec nisi in pugna Actiaca ad veram sculpturam animum reuocat; in Homericis autem *sensa oculorum* singula cognoscenda proponuntur, vt in adspectu morari oculi possint. Quam diuersa autem haec sunt! alterius clipei res *ad cogitationem* reuocandae sunt, alterius *ante oculos positae*. Virgilius autem hoc

ſemper ἀρσενικῶς. Eadem iubent ſcribere Ἡφαίστοιο πάρα. Poteſt tamen cum Vrat. b. etiam παρα — δ᾽ ξο iungi παράδεξο pro παραδέδεξο. In Moſc. fr. παραχλυτα iunctum.

11. οἱ οὕπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν. proprie ad ſolum thoracem ſpectat, qui humeris induitur.

12. ἕσα κατα τεύχε᾽ ἔθηκε. Barocc. Harl. Mori. καλὰ τεύχεα. Nusquam Ioniſmum notatum video τεύχεα ἔθηκε.

13. τὰ δ᾽ ἀνέβραχε ῥαίδαλα πάντα. ἤχησε, quod tenendum ex Schol. B. vocem iam vidimus Δ, 420. E, 859 et al. Apollon. Lex. ἀνέβραχε. ποιῶς ἐψόφησε. iungitque cum h. l. alterum ἀνέβραχε θύρετρα Od. Φ, 48. 49. Helych. ἀνεβραχεν, ἤχησεν. in eodem corrupte ἀνάβρεχε et ἀνηβράχεν. Ii, qui arma a deo fabricata ἔμψυχα eſſe ſtatuerant, ἀνέβραχεν expoſuerant ἐφώνουν, φωνὴν ἀφῆκαν.

πρόσθεν Ἀχιλλῆος. „γρ. αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν. vt Π, 742“ Barneſii commentum. In δαίδαλα autem non cauſſa latet τοῦ ἀναβράχειν. ſed dicendum h. l. ſimpl. poſitum eſſe pro πάντα τάδε τὰ τεύχεα. Legit pro eo τὰ δὲ φαίδιμα Barocc. Mori.

14. Μυρμιδόνας δ᾽ ἄρα πάντας ἕλε τρόμος. ξ — „quod Zenodotus legerat ἕλεν φόβος. At apud Homerum φόβος eſt φυγή.“ Sch. A.

15. ἀλλ᾽ ἔτρεταν. ξ — „quod Zenodotus refellitur, qui φόβαν legerat, (v. ſup. vſ.) per ἔτρεσαν. τὸ γὰρ τρέσαν ἀπὸ τοῦ τρόμου.“ Sch. A. nimis argute; poterat enim variare poeta.

16. ὡς εἰδ᾽ ὡς μιν. Sic: *vt vidi vt perii*. Laudat, et alia ſimilia affert, Clarke ex Theocr. II, 82. III, 42 quae nunc nota ſunt. Add. inf. Υ, 424. vbi Euſtath. e Tryphone affert vſum τοῦ ὡς pro ἡνίκα ἄν — p. 1214, 41. Alii ὡς altero loco reddunt εὐθέως. recte alii οὕτως vt Sch. Theocr. III, 42. Cur ira inflammetur Achilles, Sch. A. cauſſam ſubiicit: „ἠρέθισται γάρ, τῇ ὁμοιότητι. ἤ, ὅτι — αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος. Od. Π, 294

„Praeclarum hoc et ex mentis humanae natura: adspectu armorum inflammatur animus virtute, ira et vlciscendi ardore.

17. ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὥςει σέλας ἐξεφάανθεν. „Sic Aristarchus. Alii ἐξεφαείνθη." ficque Ven. B. vn. Vindob. fr. Molc. Vrat. d. Hoc idem erat in ed. Rom. et Euſtath. vnde repoſitum erat in ed. Turneb. Stephan. et al. Reuocauit iterum ἐξεφάανθεν, quod antea in Flor. et Aldd. legebatur, Barnes. Conſpirant in hoc codd. ſicque in aliis locis, vt A, 200. poſſe tamen etiam ἐξεφαάνθη ferri, contendebat Clarke, quia ὄσσε φάεινα, αἱματόεντα N, 435. 617. occurrunt. Sic tamen ὄσσε pro plurali accipiendum erit; nam dualem cum ſingulari verbi iungi non noui. Melius Harlei. (vt A, 200 aliqui) ἐξεφαάνθην. ὑπὸ βλεφάροις Barocc. Harl.

18. ἐν χείρεσσιν ἔχων. φαλαφῶν Sch. B.

19. Φόρεσιν ἠσὶ τετάρπετο. Legebatur ἠσιν ἐτάρπετο —, niſi quod ἐτάρπετο Euſtath. vt paullo ante τέρπετο. Occurrit quidem aliquoties ταρπώμεθα. At Φόρεσιν ἠσὶ τετάρπετο Lipſ. „male," addit Erneſti; immo bene noua forma, τετάρπομαι, aliquoties in Odyſſea obuia. Accedit Venetus; et cum hoc Harl. Townl. Vrat. A. b. d. fragm. Moſc. et. vn. Vindob. Et hoc voluit Cant. ἠσὶ τ' ἐτέρπετο.

21. τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἱ ἐπιεικές. Schol. br. Euſtath. εἰκὸς. πρέπον. Gloſſa Heſych. πόρεν. αἱ ἐπιεικές παρέσχεν αὐτῷ τὸ πρέπον. accepit οἱ pro αὐτῷ.

23. νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι. Barocc. ἀλλ' ἦτοι. Monet Clarke eſſe θωρήξομαι vi medii propria, armabo me.

24. Μεμφιτίου ἄλκιμον υἱόν. „τὸν τότε, οὐ τὸν νῦν, addit Schol. B. ſcil. ἄλκιμον ὄντα. Schol. Townl. et Victor. τινὲς, ἀγλαὸν υἱόν. ἵνα ἁρμόζῃ τῇ αἰτίᾳ ἡ ὑπόμνησις τοῦ κάλλους.

25. κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς. Suidas: χαλκοτύπους τὰς ἐκ σιδήρου πλήγας γινομένας. Heſych. reddit χαλκοπλήκτους. et Etymol. τὰς ἐκ σιδήρου πληγάς, vulnera.

26. μὴ μυῖαι — αὐλὰς ἐγγείνωνται. — quod in Zenodoteis erat ἐγγίνωνται, at requiritur ει, est enim hoc pro ἐγχεννήσωσι, quod et Apollon. habet et Helych. Etymol. Schol. br. Eustath. γεννήσωσι, Suidas. Sic: οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτὸς, ὁ ἐστι γεννήσεις. (Od. Τ, 202) " Schol. A. Puta fuisse γένω, γέννω, γεννάω, eodem sensu, quo γενναω, γείναω, vt tamen etiam γείνομαι idem sit, vt saepius ἐγείνατο, generauit. τὸν υἱὸν γείνατο εἰς χεῖρα — 400. et ἐγγείνομαι pro ἐγγενάω. Barnes: „vr. ἐγγεγνώνται, et ἐγγεινώνται." — Scribitur passim ἐγγίνωνται. Deprauatius Lips. ἐγγίνονται. Helych. ἐγγυώνται γεννῶσι, quod Bentl. corrigit ἐγγίνωνται.

αὐλὰς, σκώληκας. Apollon. Lex. Helych. Etymol. At αὐλὰς esse accendum, Schol. A. multis docet e vetere grammatico, e quo sua quoque petiere Etymol. et Eustath.

27. ἐκ δ' αἰὼν πέφαται in medio posita sunt; oratio enim continuatur μὴ ἀείκισσωσι δὲ νεκρὸν, κατὰ δὲ χροὰ πάντα σαπῆν. Ἀττικῶς δὲ ἔχει ἡ σύνταξις (scil. in omissione τοῦ κατὰ ὁ νεκρὸς κατασαπῆ τὸν χρόα, ad morem antiquum seruatum serius ab Atticis) Schol. B. Sch. Exc. κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπῆν. σαπῆν Aristarchea est lectio, pro κατασαπῆ. Vulgata lectio erat σαπείη, quae etiam in Eustathio occurrit; per se haud praua, nam post μὴ etiam optatiuus locum habet. v. Excurs. II. ad lib. VII. p. 403. qui defendere velit, possit memorare morem Homericum variandi modos, post ἐγγείνωνται. Attamen codicum auctoritas tuetur lectionem σαπῆν. De forma coniunctiui, ῃ, ῃσι, ῃσιν, ῃσιν, vidimus iam στῇ, ᾖ, et similia legebantur: v. c. ad E. 598.

ἐκ δ' αἰὼν πέφαται. non aliter potest dictum esse quam ἐκπέφαται, ὁ αἰὼν, ἡ ζωὴ, excisa est vita, a φάω, φονεύω. Ita αἰὼν ἥλικος καταλείβεται et φθίνει Od. E. 152. 160. τήκεται, ap. Apollon. III. 1132 et φθινύθειν τὸν αἰῶνα Od. Σ. 303 dictum eodem modo, quo φθείρειν τὸν θυμὸν, vnde θυμοφθόρος, θυμοραϊστης, et vt ὠλεσε θυμόν. Duxit hinc auctor Hymni in Mercur. κακὸ-

ἥλιος vt. 42 αἰῶν ἐξέτρησεν et 119 οἱ αἰῶνας τε τορήσας. Mirum est, quod Sch. B. adscripsit: ἀπογυμνωθῇ δὲ καὶ φανερωθῇ ὁ αἰών, ἡ ὁ νωτιαῖος μυελός, vt φάω sit pro φαίνω. vnde est quoque infer. Sch. br. τέτρωται. ἀνῃρηται. ἠφάνισται. Arridebat hic vsus vocis Ruhnkenio in Hymn. in Merc. l. c. qui tamen medicorum fuisse videtur, non vulgaris. αἰὼν vulgari vsu vbique ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου Apollon. Lex. h. v. at medico „αἰὼν λέγεται καὶ ὁ νωτιαῖος μυελός. ὡς καὶ Ἱπποκράτης. Ἀνθρώπου τὸν νοσήσαντα τὸν αἰῶνα, ἑβδομαῖος ἀπέθανεν. Etymol. Sicque Eranianus in Lexico. Helychius eadem notat, sed *recentiores* locum Homericum ita interpretatos esse ait: τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων τὸν νωτιαῖον μυελὸν ἀπέδωκαν. vbi v. Not. Scholia autem breuia: ἤτοι, ἀνῄρηται ὁ βίος. ὁ ἐστι, ζωῆς ἐστέρηται. ἢ, ὡς οἱ γλωσσογράφοι, αἰὼν ἐφθάρται, ὁ ἐστιν ὁ νωτιαῖος μυελός. prius haud dubie vere; alterum ne tum quidem, si Ioniçum fuit, locum habet, nam in ilibus vulneratus conciderat, non in tergo, Patroclus II, 820. 1. Tollenda igitur est omnis subtilitas; et lenius est: *nam exanimè iacet corpus.*

29. μή μοι. fragm. Mosc.

30. 31. τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν· ἄγρια φῦλα, μυίας. ἄγρια φῦλα. ἄγρια νῦν τὰ θηρσὶν καὶ ἀναιρῇ καλεῖ. Sch. A. et addit: ἀρηϊφάτους δὲ τοὺς ὑπὸ σιδήρου πεφονευμένους. Mirum cur de ferro cogitauerit. Melius Apollon. Lex. ἀρηϊφάτοι, οἱ ἐν τῷ πολέμῳ πεφονευμένοι. πειρήσομαι, ἀλαλκεῖν Flor. Aldd. 1. 2. nec emendatum nisi e Rom. inde a Turn. Steph. Poterat ferri: πειρήσου ἀλαλκεῖν. Procliuior quoque in hoc Bentleius, vt Od. Θ, 184 πειρήσαμ' ἀέθλων. Succurrebat tamen, etiam πειρήσω occurrere Od. B, 316. addebatque Il. Θ, 8. I, 345.

Tenue est, mirum tamen, quod inde a Flor. editur ἀλάλκειν, cum alias vbique ἀλάλκειν sit. Est tamen ἀλαλκών, vt I, 601. et ἀλαλκήσει Od. K, 228. ἀλαλκέμεν Barocc. nec male vt Od. I, 237. Fuisse eam Aristophanem lectionem disco e Schol. Townl.

„αἴ ῥα τε *quae scilicet*" Clarke.

32. ἦν περ γὰρ κῆταί γε. Editum erat vulgo et lectum κεῖταί γε cum vitio grammatico, etiam alibi obuio, vt ἐὰν cum indicatiuo a librariis illatum sit. Recte inf. X, 487 ἦν περ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ. Emendabam εἴπερ γὰρ κεῖταί γε. Videbam quoque sic legi in Harlei. Nunc in Veneto vidi legi κῆταί γε. non itaque dubitandum erat, an reciperetur. quod, inspecto Wolfio, video iam ab eo factum esse.

τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν. Aliquoties in Odyssea, hoc vno loco Iliadis lectum. τὸν εἰς τέλος φέροντα τὰ φυόμενα Schol. B. τὸ τέλος est maturitas. Melius sic, quam alii modis aliis. Fere sic dicta Ceres τελεσφόρος, quae maturat fruges. Paullo latius Horat. IV, 8 f. Liber *vota bonos ditioris ad exitus*, τελεσφόρος, nisi de vitium maturitate accipias, quae agricolarum in votis est.

33. αἴθι τῷ ἔστω χρὼς ἔμπεδος. τῷ γ' ἔσται magna codd. pars exhibet, Barocc. Cant. Vat. Harl. Vrat. d. fragm. Mosc. et edd. Flor. Aldd. mutatum a Turnebo ex ed. Rom.

χρὼς ἔμπεδος. nil monitum de vsu vocis, qui h. l. est, qui non mutatur, non corrumpitur, incolumis. quod alias poetae dicitur σῶς. vt bene Koeppen comparat. Versum apponit Galenus, ad lib. de fracturis To. XII. Chart. p. 193. vt doceat χρῶτα esse corpus totum, exceptis ossibus, cartilagine et ligamentis.

34. κλέεσαι ἥρωας Ἀχαιούς — „quod ἥρωες omnes Achiui sunt, non soli reges, vt Ister volebat." Schol. A. repetitum aliquoties. v. ad B, 110.

35. μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι. remittens. condonans iram, iniuriam, fraeſ cauſſam. Aliter nunc dictum ἀποειπεῖν, atque alibi locis. vt ad I, 389. nisi forte quodammodo comparari potest Γ, 406 θεῶν τ' ἀπόειπε κελεύθους. Nec notatum hoc glossographis, praeterquam Eustathio.

Barnes „γρ. ἀπαλείπων" quod eius commentum est. Laborat tamen quoque Clarke in ratione productae litterae ε. Alit Ernesti productum esse in caesura, seu in

„Praeclarum hoc et ex mentis humanae natura: adspectu armorum inflammatur animus virtute, ira et vlciscendi ardore.

17. ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὥςει σέλας ἐξεφάανθεν. „Sic Aristarchus. Alii ἐξεφαάνθη.“ ficque Ven. B. vn. Vindob. fr. Mosc. Vrat. d. Hoc idem erat in ed. Rom. et Eustath. vnde repositum erat in ed. Turneb. Stephan. et al. Reuocauit iterum ἐξεφάανθεν, quod antea in Flor. et Aldd. legebatur, Barnes. Conspirant in hoc codd. ficque in aliis locis, vt A, 200. posse tamen etiam ἐξεφαάνθη ferri, contendebat Clarke, quia ὄσσε φάεινα, αἱματόεντα N, 435. 617. occurrunt. Sic tamen ὄσσε pro plurali accipiendum erit; nam dualem cum singulari verbi iungi non noui. Melius Harlei. (vt A, 200 aliqui) ἐξεφαάνθην. ὑπὸ βλεφάροις Barocc. Harl.

18. ἐν χείρεσσιν ἔχων. ὑπλαφῶν Sch. B.

19. Φρεσὶν ἦσι τετάρπετο. Legebatur ἧσιν ἐτάρπετο, — nisi quod ἐτέρπετο Eustath. vt paullo ante τέρπετο. Occurrit quidem aliquoties ταρπώμεθα. At Φρεσὶν ἦσι τετάρπετο Lipf. „male,“ addit Erneſti; immo bene noua forma, τετάρπομαι, aliquoties in Odyſſea obuia. Accedit Venetus; et cum hoc Harl. Townl. Vrat. A. b. d. fragm. Mosc. et vn. Vindob. Et hoc voluit Cant. ἦσι τ' ἐτάρπετο.

21. τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἱ ἐπιεικές. Schol. br. Eustath. εἰκὸς. τρέπειν. Gloſſa Heſych. πόρεν. οἱ ἐπιεικές· παρέσχεν αὐτῷ τὸ πρέπον. accepit οἱ pro αὐτῷ.

23. νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι. Barocc. ἀλλ' ἤτοι. Monet Clarke eſſe θωρήξομαι vi medii propria, armabo me.

24. Μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν, τὸν τότε, οὐ τὸν νῦν, addit Schol. B. ſcil. ἄλκιμον ὄντα. Schol. Townl. et Victor. τινὲς, ἀγλαὸν υἱόν. ἵνα ἁρμόζῃ τῇ αἰτίᾳ ἡ ὑπόμνησις τοῦ κάλλους.

25. κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς. Suidas: χαλκοτύπους τὰς ἐκ σιδήρου πληγὰς γινομένας. Heſych. reddit χαλκοπλήκτους. et Etymol. τὰς ἐκ σιδήρου πληγάς, vulnera.

26. *μὴ μυῖαι — εὐλὰς ἐγγείνωνται.* — quod in Zenodoteis erat *ἐγγίνωνται*, at requiritur *ει*, est enim hoc pro *ἐγγεννήσωσι*, quod et Apollon. habet et Hesych. Etymol. Schol. Br. Eustath. *γεννήσωσι*, Suidas. Sic *οὐκ ἐλεαίρεις ἀνδρὸς, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτός, ὅ ἐστι γεννήσεις.* (Od. T, 202)" Schol. A. Puta fuisse *γένω*, *γέγνω*, *γείνω*, eodem sensu, quo *γενναω*, *γειναω*, vt tamen etiam *γεινομαι* idem fit, vt saepius *ἐγείνατο*, generauit. *τὸν υἱὸν γείνατο εἰς χέρσα* ι, 400. et *ἐγγείνομαι* pro *ἐγγενέσθαι*. Barnes: „*ἐγγεγίνωνται*, et *ἐγγειναντο*." — Scribitur passim *ἐγγίνωνται*. Deprauatius Lips. *ἐγγίνονται*. Hesych. *ἐγγίνωνται γεννῶσι*, quod Bentl. corrigit *ἐγγίναντο*.

εὐλὰς. σκώληκας. Apollon. Lex. Hesych. Etymol. At *εὐλας* esse scuendum, Schol. A. multis docet e vetere grammatico, e quo sua quoque petiere Etymol. et Eustath.

27. *ἐκ δ' αἰὼν πέφαται* in medio posita sunt; oratio enim continuatur *μὴ ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν, κατὰ δὲ χροὰ πάντα σαπήῃ.* Attice δὲ ἔχει ἡ σύνταξις (scil. in omissione *τοῦ κατὰ. ὁ νεκρὸς καταφαγὼν τοῦ χροὸς*, ad morem antiquum seruatum serius ab Atticis) Schol. B. Sch. Exc. *κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήῃ. σαπῇ* Aristarchea est lectio, pro *καταφαγῇ*. Vulgata lectio erat *σαπείῃ*, quae etiam in Eustathio occurrit; per se haud praua, nam post *μὴ* etiam optatiuus locum habet. v. Excurs. II. ad lib. VII. p. 403. qui defendere velit, possit memorare morem Homericum variandi modos, post *ἐγγείνωνται*. Attamen codicum auctoritas tuetur lectionem *σαπῇ*. De forma coniunctiui, *ω*, *ᾳ*, *ᾳσι*, *ειω*, *ηω*, vidimus iam *στήῃ*, *ϑείῃ*, et similia legebantur: v. c. ad E, 598.

ἐκ δ' αἰὼν πέφαται. non aliter potest dictum esse quam *ἐκπέφαται ὁ αἰὼν, ἡ ζωὴ*, excisa est vita, a *φάω*, *φονεύω*. Ita *αἰὼν γλυκὺς καταλείβεται* et *φθίνει* Od. E, 152. 160. *τέτμεται*, ap. Apollon. III, 1132 et *φθινύθειν τὸν αἰῶνα* Od. Σ. 303 dictum eodem modo, quo *φθείρειν τὸν θυμὸν*, vnde *θυμοφθόρος*, *θυμοραϊστης*, et vt *ὤλεσσε θυμόν*. Duxit hinc auctor Hymni in Mercur. *κακὸ-*

tuitur." Sch. A. Mirum Scholion, quod eo ſpectare videtur, quod Achilles exercitum eduxit in pugnam et diſpoſuit, non Agamemnon. Attamen fortiſſime quidem pugnauit, et inter principes primo forte loco fuit, non autem exercitus dux dici poteſt.

46. δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς. Sch. B. „δέ, ἀντὶ τοῦ γάρ." non puto recte. Eſt modus antiquus enuntiandi: *ille autem.* pro, ὃς δηρὸν ἐπέπαυτο. vel ὁ πεπαυμένος.

ἐπέπαυτ' a πέπαυμαι reuocatum eſt hoc quoque loco, vt ſup. Σ, 248. vbi vid. Obſſ. conſenſu codicum.

47. Ἀρεος θεράποντες. Townl. ἄρεως.

49. ἔγχεϊ ἐραιδομένων. ⸗ quod per ſyllepſin haec dicta ſunt, (τῶ δὲ δύω σχάζοντε) nam ſolus Diomedes pede vulneratus erat (Λ, 376. 7. Vlyſſis autem collas haſta Soci perſtrinxerat Λ, 436 ſq.). Haec Sch. A. cum Sch. br. Aliud acumen mirum eſt in Sch. A. Dionyſii (haud dubie Thracis), qui diplen fuiſſe additam dixit, quod tanquam cum irriſione dicta ſunt illa: ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. (ὅτι οἶδεν μυκτηρίζοντός ἐστι τό· ἔτι γὰρ ἐ. ἔ. λ.) tardiores enim aduenient vulnerati. Dici autem haec, quoniam paullo poſt (Jl. Ψ) educturus eos eſt poeta in certamen funebre: Cui rei nunc ſubuenit innuendo eos iam tum conualeſcere coepiſſe. (ſatis celeriter; nam vulnerati erant ſuperiore die ante meridiem; at tertio abhinc die habentur ludi.)

ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. Emendat γάρ ῥ' ἔχον Bentlei. Non ſequar; pronuntiatione hoc fit, vt geminetur τὸ ῥ. ἄλγεα pro ἕλκεα Barocc. Mori.

50. μετὰ πρώτῃ ἀγωγῇ. *in primis ordinibus.* ἐν τῇ πρωτοβολίᾳ Schol. br. et Euſtath. διὰ τὸ προλαβεῖν διὰ σπουδῆς, cum Agamemnon ſerius veniret. Alioquin e vulnere ſeſſi *in primo aditu* conſidere potuere.

κιόντε Vrat. A, b. et vn. Vindob. praefert Ern. κίεσε propter ſequentem vocalem verſus ſeq.

51. ⸗ quod ὁ ἐκπάγλως eſt, ὁ ἐσχατος, ἀπὸ τοῦ ἐκπάσθαι, ἐκδεῖν, Sch. A. cf. Etymol. h. v.

53. οὕτω Κόων Ἀγηνορίδης. Male in aliis οὔτω vt in Vrat. b. d. v. ad Δ. 319. Ad voc. Κόων est Scholion Townl. Φερεκύδης Κόωνά φησι.

55. τοῖσι δ' ἀνιστάμενος. Iterum δὲ in apodosi. Orationem, quae sequitur, ante oculos habuit Iulian. Or. II. pr.

56. Ἀτρεΐδη, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον ἔπλετο. Esse ἦ circumflexo notandum monet Schol. A. et Herodianum ita censuisse, discimus ex Schol. B. Alii per hyperbaton iungenda ἦ τερ (ex νῶϊ περ) censuerant, vt esset per interrogationem: ἆρά τι τοῦτο ἀμφοτέροις ἔπλετο ἄρειον, ἤπερ ὅτε ἡμεῖς ἀχνύμενοι μενεήναμεν. Similia Schol. Exc. quibus nihil durius esset. Scilicet non viderant esse ellipsin in priore membro: *sane satius fuisset τόδε*, hoc, quod nunc facimus, τὸ ὁμορρεῖν, nos fecisse tum, τότε, ὅτε νῶϊ περ ἐμενέημεν ἔριδι.

Barnes ἄρτι vna voce legit et reposuit; idque reddit: nuper. dudum. Atqui hoc non ἄρτι est, sed, nunc. Nec alius quisquam videtur ita legisse; etsi Eustath. monet esse distinguendum ἄρ τι. Habet τό τι vim suam, quam Ernesti reddit: non paullo ergo hoc vtique vtilius erat.

τό γ' pro τόδ' erat in Barocc. Mori.

ἀμφοτέροισιν ἄρειον. Chia ἄνειαρ. Massilienſis ἄμεινον. Vulgata est ap. Iulian. Or. II, p. 50.

58. θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν. Harlei. pro var. lect. θυμοβόρου ἔριδος. Insederat forte hoc ex H, 210 θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι.

59. τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ. Schol. B. ἐν νήεσσιν accipit, cum nauem conscenderet cum praeda reliqua. puto simpl. in castris, quo illa auehebatur.

60. ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην Λυρνησσόν. ἐγών grammaticis debetur; fuit ἐγώ. Λυρνησσόν Flor. Aldd. Λυρνησσὸν, recte, si more antiquo.

61. ἄσπετον οὖδας. ornans epitheton terrae, vt ἀπείρονα γαῖαν alibi.

arsi, vt cum Hermanno loquaris. At vera caussa latet in digamma quod geminabatur pronuntiando.

36. *ἄμοτον δ' ἀλύεσκε.* Schol. B. *τινὲς τὴν παιδοτλίαν* (miseris animam) *ἔστι δὲ ὁμοίως τῷ ἀνιαδείαν ἐτίνυεν* (A, 149). Vidimus iam I, 231, *εἰμὰ τύρε δύσαο ἀλύων.* Et sic similia, induere, pro sumere, adhibere, exserere.

38. 39. Compara inf. 347. 348.

39. *στάξε κατὰ ῥινῶν.* per nares. Eustath. mira affert: *διὰ ῥινῶν ἀντὶ τοῦ κατὰ ῥινῶν* (per cutem) *ἵνα τῷ σώματος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ μελῶν πλήρη.* Φασὶν, *ὅτι κατὰ τῆς ῥινὸς ἀμβροσίαν στάξας τῷ ἀναιρεθέντι Πατρόκλῳ καὶ ὕπνον δοῦναι μυρίζειν τὸν νεκρόν.* Eadem spectare debuit, quod Schol. Townl. sit nonnullos scripsisse *στάξε κατὰ βυρσῶν.* Probe factum, quod saltem dubitarunt de nectare per nares infuso. Haud dubie poeta resciuerat seu visu seu auditu morem Aegyptiorum condiendi corpora; nam inter alia conditura hoc ferebat, vt ferro extraherentur per nares cerebrum, tanquam pulpa ad putredinem maxime procliuis, vtque infunderentur liquores; *τὰ μὲν αὐτοῦ οὕτω ἐξέχοντες, τὰ δὲ φάρμακα ἐγχέοντες* Herod. II, 86. Ad eum morem videtur nunc unguentum et nectar, vinum rubrum aemulans, infundi. Sin huc descendere nolis, sufficere potest, si dixeris homines illos meminisse odorum et vini austeri naribus admoti vim ad recreandos eos, qui deliquium animi passi erant; simili ratione poterat videri vigor aliquis et vis vitalis in corpus reuocari, ne putresceret.

ὄφρα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη, τρ. σῶμα ἄφθαρτον bene reddunt Schol. br.

Inter vs. 39 et 40. insertus erat versus in Harl. et fragm. Mosc. *ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἔφατ' ἀπέβη Θέτις ἀργυρόπεζα.* aliunde suppletus, nec tamen male.

40. *αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ νῆας.* E. Schol. br. ad h. v. et e Schol. A. et Mosc. ad vs. 83. discimus fuisse *ζήτημα*, cur Achilles non per praeconem, sed ipse, conuocet copias ad concionem. Recte a festinatione Achillis et studii impatientia id repetitur; etli primo quoque libro. vs.

54 fecerit idem hoc Achilles. Conuocare autem concionem licuisse cuiuis principium, non consulto antea rege, satis ex his patet.

42. καί ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον. Recte notatum: καί ῥα vsque δοτῆρες iungenda esse cum seqq. vt sit: ὅσοι πρότερον ἐν τῷ ναυστάθμῳ ἔμενον, καὶ οὗτοι τότε παρῆσαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. καὶ δ' οἵπερ Vrat. d. vn. Vindob. haud dubie comtius!

νεῶν ἐν ἀγῶνι. ἀθροίσματι τοῦ ναυστάθμου. v. sup. ad O, 428. Apollon. Lex. ἀγών. ὁ τόπος, εἰς ὃν συνάγονται (νῆες) hoc versu adscripto. μένεσκον *manere solebant*. Clarke.

43. οἵτε κυβερνῆται &c. ἔσαν, qui mox declarantur, καὶ (οἱ) ἔχον οἰήια χηῶν, (pro epitheto: κυβερνῆται ἔχοντες (regentes) τὰ οἰήια. et porro καὶ οἱ ταμίαι ἔσαν. vt monitum in Schol. Etc.

Facile est ad sensum, inesse aliquid duri in καὶ ἔχον omisso οἱ. pro καὶ οἱ ἔχον. Inde exortae variae corruptelae. In Barocc. cum Mori et vno Vindob. καὶ οἱ ἔχον ἦϊα νηῶν. interpolate. — ἦϊα erat in Harl. καὶ οἱ ἔχον οἶα Vat. Comminiscitur Barnes οἱ ἔχον τ' οἰήια. Etiam in edd. Flor. Aldd. erat καὶ οἱ ἔχον, interemto metro. Corrupit alio modo Turnebus, dum emendare voluit, κ' οἱ ἔχον· deb. χ' οἱ. Restituit e Romana, quod habemus et codd. fuentur, cum Eustath. etsi est oratio paullo horridior. Vltimae in ἔχον cauere volens Bentl. em. ἔχοντ' οἰήια. Sane: πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο sup. P, 355 etiam actiue. Vox hoc vno loco occurrit, aliquoties in Odyssea! et ap. Apollon. Arg. I, 401. vbi v. Schol. Apollon. οἰήια. (vt legendum) τοὺς οἴακας. τὰ πηδάλια. et Hesych. cum Etymol. qui versum laudat qualem habemus.

44. ἔσαν deletum erat in Vat. vix causa certa, puto. nam desideraretur sic vox, v. c. μένον.

45. καὶ μὲν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν. ξ— „quod exercitus ad Ilium dux erat Achilles, etiam antequam iratus erat; quare nunc eius imperium (ἡγεμονίη) reli-

tuitur." Sch. A. Mirum Scholion, quod eo ſpectare videtur, quod Achilles exercitum eduxit in pugnam et diſpoſuit, non Agamemnon. Attamen fortiſſime quidem pugnauit, et inter principes primo forte loco fuit, non autem exercitus dux dici poteſt.

46. ὀηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς. Sch. B. „δὲ, ἀντὶ τοῦ γάρ." non puto recte. Eſt modus antiquus enuntiandi: *ille autem.* pro, ὃς δηρὸν ἐπέπαυτο. vel ὁ τε παυμένος.

ἐπέπαυτ' a πέπαυμαι reuocatum eſt hoc quoque loco, vt ſup. Σ, 248. vbi vid. Obſſ. conſenſu codicum.

47. Ἄρεος θεράποντες. Townl. ἄρεως.

49. ἔγχει ἐρειδομένω. ξ quod per ſyllepſin haec dicta ſunt, (τὼ δὲ δύω φαάζοντε) nam ſolus Diomedes pede vulneratus erat (Δ, 376. 7. Vlyſſis autem coſtas haſta Soci perſtrinxerat Λ, 436 ſq.) Haec Sch. A. cum Sch. br. Aliud acumen mirum eſt in Sch. A. Dionyſii (haud dubie Thracis) qui diplen fuiſſe additam dixit, quod tanquam cum irriſione dicta ſunt illa: ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. (ὅτι οἷον μυκτηρίζοντός ἐστι τό· ἔτι γὰρ ἑ. ἑ. λ.) tardiores enim aduenient vulnerati. Dici autem haec, quoniam paullo poſt (Jl. Ψ) educturus eos eſt poeta in certamen funebre: Cui rei nunc ſubuenit innuendo eos iam tum conualeſcere coepiſſe. (ſatis celeriter; nam vulnerati erant ſuperiore die ante meridiem; at tertio abhinc die habentur ludi.)

ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. Emendat γάρ ῥ' ἔχον Bentlei. Non ſequar; pronuntiatione hoc ſit, vt gemineturτὸ ῥ. ἄλγεα pro ἕλκεα Barocc. Mori.

50. μετὰ πρώτῃ φάλαγγι. *in primis ordinibus.* ἐν τῇ πρωεδρείᾳ Schol. br. et Euſtath. διὰ τὸ προλαβεῖν διὰ σπουδῆς, cum Agamemnon ſerius veniret. Alioquin e vulnere feſſi *in primo aditu* conſidere potuere.

κιόντε Vrat. A. b. et vn. Vindob. praefert Ern. κιόντες propter ſequentem vocalem verſus ſeq.

51. ξ quod ὁ δαίτηρος eſt, ὁ ἔσχατος, ἀπὸ τοῦ δαίεσθαι, ἐνδεῖν, Sch. A. cf. Etymol. h. v.

Fuit idem versus in Massiliotica et Chia una cum altero:

ἀναστενάχων καὶ ὑφ' ἕλκεος ἄλγεα πάσχων.

Deficit caput versus, quod fuisse suspicabar: Ἡμενὸν μάλα στενάχων. At in Townl. video fuisse: μίμνεν ἀναστενάχων. Ex his omnibus versus 77 αὐτόθεν ἐξ ἕδρης prossus exulatut.

Versus, qui nunc legantur, Schol. A. ait *esse apud Aristophanem.* Paullo post tamen ex *Alexandro Cotyaeensi* narratur *Aristarchus* 77 αὐτόθεν ἐξ ἕδρης *inseruisse, ex falsa opinione*, ac si vulnus impedire debuisset surgere Agamemnonem. Atqui, pergit Schol. *manu erat vulneratus, non pede.* [v. sup. Λ, 252) et mox *porcum ferit, iam sanatus.* Similia iterantur mox in alio Scholio, quod *Porphyrii* esse intelliges, si memineris idem haberi in Quaest. Hom. f. 23. Translatum illud quoque est in Schol. Mosc. vt tamen pro exemplo manifesto sit, quomodo seu librarii seu grammatici antiquiora Scholia exscribere solebant: omissis veterum doctis argutiis omnibus, adscripta tantum sunt ea, quae Porphyrius ex sua sententia ad interpretationem apposuit. Importunum hoc Aristarchi acumen, dum vulneratum Agamemnonem non stantem dicere potuisse statueret, miras, vt statim videbimus, turbas in h. l. fecit. Potuit tamen Aristarcho fieri iniuria, cum postulatus sit versus inserti, si eum iam Aristophanes forte in antiquioribus repertum adsciuerat, prauo quidem iudicio, nec tamen a se procusum. Vt procuderetur, suspicor praua interpretatione versus 79. ἑστάοτος μὲν πάλιν ἐκνέμεν, quasi Agamemnon sic excusare voluerit se sedentem dicere. Atqui sententia nulla alia est, quam, per est eum audire, qui ad dicendum surrexerit.

Versum agnouit Apollon. Lex. in ὑββάλλειν. ἐξέδρης Ald. 21 tum grege suo. „γρ. ἐν μέσοισι πεφυκώς. Barnes. haec addit vbi Legitur sic in Cant.

78. Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος notatum ab Etymol. n θεράποντας. esse πάντας τοὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας.

179. ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεναι οὐδὲ ἔοικεν ὑβρίλλειν. Aristarchus ἀκούειν, sicque Apollon. Lex. et Barocc. Sententia versus per se est satis aperta, si memineris ἑσταότος nihil aliud esse quam τοῦ εἱστῶτος, λέγοντος: Is qui ad dicendum surrexit, est ἑστώς. Sequitur οὐδὲ ἔοικεν ὑβρίλλειν, *nec eum dicentem interpellare fas est* h. e. nolite me strependo interpellare. Nihil his clarius et apertius. Quibus tamen semel in animum venerat, vulneratum Agamemnonem non stantem, sed *sedentem* dicere debuisse, mira commenti sunt.

Primo supplere debuere apodosin: ἑσταότος μὲν κ. λὸν ἀκουέμεν — *stantem quidem audire aequum est* — aequum tamen est quoque, nunc et me e sede mea dicentem audire. Nunc haerebant in verbis: οὐδὲ ἔοικεν ὑβρίλλειν, ὑποβάλλειν: quod est *suggerere, monere*, tum et *interpellare*. Discessere itaque in partes et alii aliam viam ingressi sunt. Primo ordinem verborum in vs. 77 duplici modo instituerunt: aut ἐξ ἕδρης ἀναστάς, οὐδ' ἐν μέσσοισι (στάς), *stans, sed iuxta sedem suam, non in medium progressus*, aut μετέειπεν αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν, ἀναστάς, vt vulgo interpungitur, *sedens dixit, nec stans in medio*, vel *nec in medio, cum surrexisset*. Haec elicias ex Sch. B. et Eustath. qui et addunt: *Epaphroditum* commentum esse caussas facti, quod sedens dixit Agamemnon, non stans, ne ab omnibus audirentur tam humiliter ab eo dicta, et quod vulnus surgere impediret.

Suppleri haec possunt ex Apollonii Lex. in ὑβρίλλειν. ὁ μὲν Ἀρχίας ἀκούει κυρίως, καθήμενον, καὶ μὴδ' ἀνιστάμενον μηδὲ προσλαλοῦντα. (sic leg.) *Archias* Epaphroditi fuerat magister, vt discimus e Suida in Ἐπαφρόδιτος. At sectae huius auctor esse debuit *Aristarchus*, quippe qui, e falsa persuasione (v. modo ad 77), versum αὐτόθεν ἐξ ἕδρης interposuerat. Quod et in Eustathio est p. 1172, 12. ὅτι καθεζόμενος ἀγορεύει — καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως οἴεται.

Pergit Apollonius l. l. οἱ δὲ περὶ τὸν Σιδώνιον ἑστῶτα μὲν λέγουσι τὸν Ἀγαμέμνονα παρὰ τῇ καθέδρᾳ, οὐδ' ἐν μέσῳ ἑστῶτα. Fuit haec Dionysii Sidonii sententia, vt paullo post videbimus, eadem quam Alexander Cotyaeensis amplexus erat.

Fuere ergo duae grammaticorum ad h. v. sectae; altera statuentium Agamemnonem *sedisse* dicentem: cui praeiuerat *Aristarchus*, tum in ea fuit *Archias* et *Epaphroditus*; altera eorum, qui *stantem dixisse* contenderent: in his *Dionysius Sidonius* et *Alexander Cotyaeensis*.

Fuere quoque qui ἑστώτως legerent, ἀντὶ τοῦ εὐσταθῶς. ἀρκούντως. ἐθελόντως. Sch. B. et Eustath. p. 1172, 56.

Taedium facit haec operose persequi, video tamen officii, quod semel recepi, esse, tricas quoque et laqueos, quos sibi ipsi implicuere grammatici, explicare.

80 ὑββάλλειν, χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἑόντα, ξ. „quod ὑββάλλειν est ὑπεβάλλειν — ὑββάλλειν leniter scribendum esse cum sit Aeolicum, contendebat Herodianus ἐν τῷ π τῆς καθόλου“ subtiliter, sed vere.

In interpretatione huius vocis iterum in duas sectas discesserunt veteres: cum ea et esse possit *subiicere*, *monere*, dicenda, *et interpellare*. Accedit, quod obscura est altera versus pars: χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἑόντα. Scilicet voluit poeta subiicere: λέγειν, εἰπεῖν, ἐὰν ὑποβάλλωσιν αὐτῷ οἱ ἀκούοντες, *difficile enim est virum etiam eloquentem dicere, si interpelletur strepitu audientium*, quod mox distertius: βλάβεται δὲ, λιγὺς περ ἐὼν ἀγορητής, ἑόντα adiectum solenni more; aiunt abundare Attico more: v. Porphyr. ad h. v. Qui *stantem* dixisse Agamemnonem statuerant, expeditam habebant sententiam: οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν, *nec aequum, consentaneum est interpellare* eum dicentem: scil. strependo. Est enim ὑποβάλλειν, ὑποτροπάσειν. ἐμποδίζειν. ὑποκρούεσθαι θορύβῳ τὸν λέγοντα. unde ὑπεβλήθην A. 292. vbi Schol. similia afferunt. Bene haec exposuit Alexan-

δεν ap. Porphyr. καλῶς ἔχει τοῦ ἑστῶτος καὶ διηγορεύοντος ἀκούειν, καὶ μὴ ὑποκρούειν, μηδὲ ἐμποδίζειν. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ὑποβάλλειν. χαλεπὸν γὰρ καὶ τῷ πάνυ δεινῷ, ἐν ταραχῇ εἰπεῖν. Et in Eustath. similia p. 1172, 37 sq.

At qui *sedentem* dixisse volebant Agamemnonem, tenuebant eum statuisse alium in medio, qui pro se diceret, ei tamen *subiecisse dicenda:* hoc esse ὑποβάλλειν, et hominem ὑποβολέα, ἢ ἑρμηνέα, cui Agamemnon praeiret in iis quae dicenda essent. Ita rex partes eius suscepit, qui per interpretem loquitur. Ita intellige Eustath. p. 1171, 58 sq. qui et addit τοῖς χαριεστέροις haec parum placuisse, cum de eo more heroica aetate nihil constet.

Secundum Porphyrium Apollonius, qui tamen et ipse *stantem* Agamemnonem dixisse coniecerat (at στῆ accipere debuit: *eum stetisse iuxta sedem*, non in medium progressum) τὸ ὑποβάλλειν etiam hoc sensu acceperat, diuerso tamen modo locum erat interpretatus: nolle Agamemnonem dicere ea, *quae sibi ab alio subiecta et monitu suppeditata sint*: παραστῆσθαι φησὶν (Agamemnonem) τὸν ὑποβολέα, ὡς ἂν ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου λέγειν βέλτιον. ἐμοῦ γάρ, φησὶν, ἀκούσαντος καὶ μηδὲν μοι ὑποβαλόντος ἵνα εἴπω (*quamdiu dicam*) χαλεπὸν γὰρ τὸ ὑποβαλλόντων ἀκούειν (eos, qui moneant: fere quales *Einhelfer, Soufflieurs*) τῷ ἐπισταμένῳ τοῦ λέγειν. καὶ τῶς ἄν τις ἐν πολλῷ ὁμάδῳ ἀκούσειε τοῦ ὑποβάλλοντος; ἢ ὁ ἀκούσας εἶπεν; ὥστε καὶ λίγυν ὄντα διηγόρου, μὴ δύνασθαι ἑλόντα τοῦ αὐτοσχεδιάζειν, βλάπτεσθαι ἐμποδιζόμενον τῇ ἐξ ὑποβολῆς λέγειν ἐν πολλῷ θορύβῳ. Contortissima ratio! Nec tamen video, quae alia sententia Apollonii elici possit. Nam ὑποβάλλειν de eo dicendi genere, quod per altercationem fit, accipi quidem possit; reliqua tamen Apollonii verba hoc modo admittunt. Subicit Porphyrius, aut quem ille exscripsit: ἔχει δ' ἔν τινα λόγον ἡ ἐξήγησις· ἐπίτηδες γὰρ ἔδοξε τὸν Ὅμηρον τὸ ταιοῦτον εἶδος τῆς δημηγορίας ἐγὼ δὲ τὸ ἐξ ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς ὑποβαλλόμενον (cum quis alteri scripto vel lecto suggerit dicenda.)

In Porphyrio *Apollonius* hic inducitur ὁ διδάσκαλος ἡμῶν. Haec addita valde turbant. De Apollonio aliquo, magistro Porphyrii, nihil aliunde constat. In Apollonii Lexico nihil horum omnium reperitur. Suspicor scholion illud ab Porphyrio transcriptum esse aliunde; et quidem a grammatico e schola Apollonii Sophistae: in cuius Lexico est glossa voc. ὑββάλλειν. καὶ κατὰ μὲν Ἀρχίαν ἡ διάνοια αὕτη· ἑστῶτος μὲν καλὸν ἐστιν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν ἑτέρῳ. (si scil. Agamemnon alii pro se dicenti et in medio stanti, subiiceret eumque moneret dicenda) χαλεπὸν γὰρ τοῦτο (supplendum τὸ ἀκοῦσαι τοῦ ὑποβάλλοντος) καὶ ἐπιστήμονι λόγων. ἀνθρώπων δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς ἄν τις ἀκούσειεν τοῦ ἑτέρου ὑποβαλλομένου; (pro ὑποβάλλοντος). Prorsus haec conueniunt cum iis quae in Porphyrio tribuuntur Archiae, vt adeo, si Apollonii glossa illa in Lexico voc. ὑββάλλειν est, Archia quem laudat, serius eum vixisse et Epaphroditi aequalem fuisse necesse sit, quem sub primis imperatoribus vixisse modo vidimus. Ab eadem secta profectum esse suspicor aliud Scholion, eodem modo interpretandum, in Sch. A. χαλεπὸν γάρ, ὑτέρῳ ὑποβάλλειν τὸν λόγον· ὃν αὐτός τις εἰπεῖν βούλεται, πλὴν ὅτι μάλιστα ἐπιτεμών (interpando? an ἐπιτείνων sc. τὴν Φωνήν, intenta voce suggerendo dicenda) Contra cum Alexandri ratione prorsus conuenit interpretatio Dionysii Sidonii diserte proposita in Apollonio; οἱ δὲ περὶ τὸν Σιδώνιον ἐκ τοῦ ὑββάλλειν τὸ ὑποκρούειν ἀκούουσιν· ἡ δὲ διάνοια οὕτως· ἑστῶτος μὲν καλὸν ἀκοῦσαι. οὐδὲ ἐοικός ἐστιν ὑποκρούειν τῷ λέγοντα. Χαλεπὸν γάρ ἐστι καὶ τῷ ἐπιστήμονι λέγειν ὑποκρουομένῳ διὰ τὸν θόρυβον λέγειν. ἀνθρώπων γὰρ ἐν ὁμάδῳ πολλῷ πῶς ἄν τις ἀκούσειεν ἢ εἴποι ὑποκρουόμενος ὑπὸ τῶν θορυβούντων. καὶ φησιν ὁ Σιδώνιος, ὅτι τῷ ὑββάλλειν ὅμοιόν ἐστι τοῦτο· τὸν δ' ἂρ ὑποβλήδην ἠμείβετο. Vides omnem Alexandri interpretationem, omnemque meliorem rationem ad Sidonium referri auctorem.

Vt verbo absoluam, duplex fuit, quod iam dixi, ratio interpretandi voc. ὑββάλλειν inter veteres, et ex eo

179. ἑστεώτος μὲν καλὸν ἀκουέμεναι οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν. Aristarchus ἀκούειν, sicque Apollon. Lex. et Barocc. Sententia versus per se est satis aperta, si memineris ἑστεώτος nihil aliud esse quam τοῦ εἰπόντος, λέγοντος: Is qui ad dicendum surrexit, est ἑστώς. Sequitur οὐδὲ ἔοικεν ὑββαλλειν, nec eum dicentem interpellare fas est h. e. nolite me strependo interpellare. Nihil his clarius et apertius. Quibus tamen semel in animum venerat, vulneratum Agamemnonem non stantem, sed *sedentem* dicere debuisse, mira commenti sunt.

Primo supplere debuere apodosin: ἑστεώτος μὲν καλὸν ἀκουέμεν — *stantem quidem audire aequum est* — aequum tamen est quoque, nunc et me e sede mea dicentem audire. Nunc haerebant in verbis: οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν, ὑποβάλλειν. quod est *suggerere, monere*, tum et *interpellare*. Discessere itaque in partes et alii aliam viam ingressi sunt. Primo ordinem verborum in vs. 77 duplici modo instituerunt; aut ἐξ ἕδρης ἀναστάς, οὐδ' ἐν μέσσοισι (στάς), *stans, sed iuxta sedem suam, non in medium progressus*, aut μετέειπεν αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν, ἀναστάς, vt vulgo interpungitur, *sedens dixit, nec stans in medio*, vel *nec in medio, cum surrexisset*. Haec elicias ex Sch. B. et Eustath. qui et addunt: *Epaphroditum* commentum esse caussas facti, quod sedens dixit Agamemnon, non stans, ne ab omnibus audirentur tam humiliter ab eo dicta, et quod vulnus surgere impediret.

Suppleri haec possunt ex Apollonii Lex. in ὑββάλλειν. ὁ μὲν Ἀρχίας ἀκούει κυρίως, παθήμενον, καὶ μηδ' ἀνιστάμενον μηδὲ προσελθόντα. (sic leg.) *Archias* Epaphroditi fuerat magister, vt discimus e Suida in Ἐπαφρόδιτος. At sectae huius auctor esse debuit *Aristarchus*, quippe qui e falsa persuasione (v. modo ad 77) versum 77. αὐτόθεν ἐξ ἕδρης interposuerat. Quod et in Eustathio est p. 1172, 42 ὅτι παθεζόμενος δημηγορεῖ — καὶ Ἀριστάρχῳ δὲ οὕτως δοκεῖ.

In Porphyrio *Apollonius* hic inducitur ὁ διδάσκαλος ἡμῶν. Haec addita valde turbant. De Apollonio aliquo, magistro Porphyrii, nihil aliunde constat. In Apollonii Lexico nihil horum omnium reperitur. Suspicor scholion illud ab Porphyrio transcriptum esse aliunde; et quidem a grammatico e schola Apollonii Sophistae: in cuius Lexico est glossa voc. ὑββάλλειν. καὶ κατὰ μὲν Ἀρχίαν ἡ διάνοια αὕτη· ἑστῶτος μὲν καλόν ἐστιν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν ἑτέρῳ. (si scil. Agamemnon alii pro se dicenti et in medio stanti, subiiceret eumque moneret dicenda) χαλεπὸν γὰρ τοῦτο (supplendum τὸ ἀκοῦσαι τοῦ ὑποβάλλοντος) καὶ ἐπιστήμονι λόγων. ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς ἄν τις ἀκούσειεν τοῦ ἑτέρου ὑποβαλλομένου; (pro ὑποβάλλοντος). Prorsus haec conueniunt cum iis quae in Porphyrio tribuuntur Archiae, vt adeo, si Apollonii glossa illa in Lexico voc. ὑββάλλειν est, Archia quem laudat, serius eum vixisse et Epaphroditi aequalem fuisse necesse sit, quem sub primis imperatoribus vixisse modo vidimus. Ab eadem secta profectum esse suspicor aliud Scholion, eodem modo interpretandum, in Sch. A. χαλεπὸν γάρ, ἑτέρῳ ὑποβάλλειν τὸν λόγον· ὃν αὐτός τις εἰπεῖν βούλεται, καὶ ὅτι μάλιστα ἐπιτιμῶν (interrepando? an ἐπιτείνων sc. τὴν φωνήν, intenta voce suggerendo dicenda) Contra cum Alexandri ratione prorsus conuenit interpretatio Dionysii Sidonii diserte proposita in Apollonio; οἱ δὲ περὶ τὸν Σιδώνιον ἐκ τοῦ ὑββάλλειν τὸ ὑποκρούειν ἀκούουσιν· ἡ δὲ διάνοια οὕτως· ἑστῶτος μὲν καλὸν ἀκοῦσαι. οὐδὲ ἔοικός ἐστιν ὑποκρούειν τὸν λέγοντα. Χαλεπὸν γάρ ἐστι καὶ τῷ ἐπιστήμονι λέγειν ὑποκρουομένῳ διὰ τὸν θόρυβον λέγειν. ἀνδρῶν γὰρ ἐν ὁμάδῳ πολλῷ πῶς ἄν τις ἀκούσειεν ἢ εἴποι ὑποκρουόμενος ὑπὸ τῶν θορυβούντων. καὶ φησιν ὁ Σιδώνιος, ὅτι τῷ ὑββάλλειν ὅμοιόν ἐστι τοῦτο· τὸν δ' ἂρ ὑποβλήδην ἀμείβετο. Vides omnem Alexandri interpretationem, omnemque meliorem rationem ad Sidonium referri auctorem.

Vt verbo absoluam, duplex fuit, quod iam dixi, ratio interpretandi voc. ὑββάλλειν inter veteres, et ex eo

constituendi sententiam, vt esset vel *strependo interpellare*, vel *suggerere dicenda*. Prius verius, habent quoque Sch. br. Et sic interpretati sunt οἱ χωρίστερον ap. Eustath. p. 1172, 12—21. Alterum Sch. Exc. attingunt; τινὲς κακῶς ἤκουσαν· τὸ δὲ ἑτέρου λέγειν. Mature e disputatione grammaticorum sublatam esse controuersiam necesse est; nam in Hesychio nihil notatum est, praeterquam ὑββάλλει. ὑπερτίθεται (leg. ὑποτίθεται) ὑποβάλλει. et in ὑποβάλλει· ὑπακροῦει. Nec in Etymol. habetur nisi in ὕβρις — ἢ παρὰ τὸ ὑββάλλω, τὸ ἐμποδίζω ὕβαλις καὶ — ὕβρις. Et in Suida hoc vnum: ὑποβαλλόμενοι — ἢ ὑπεβλήτως λέγοντες.

Subiungit Porphyrius suam interpretationem: μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες, ἀκούοντες, διὰ τί συνελήλυθαμεν. ἐπίστηνε γὰρ τὰ πάντα· καὶ ὁ λόγος μοι τὰ νῦν οὐ πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἄγει τὴν ἀπόστασιν. Χαλεπὸν γὰρ τοὺς εἰδότας τὴν αἰτίαν τῆς συνόδου, εἰ μὴ εἰδότας, θορυβεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἐμποδίζειν καὶ τῷ λέγοντι καὶ τῷ ἀκούοντι — eiusmodi prooemia contra tumultuantes multa occurrere in oratoribus. Scilicet Porphyrius ἐπεστάμενον περ ἐόντα ad *audientem* retulit, et ad Achiuos, qui iam nossent, cuius rei causla concio haec populi habeatur; vt sit χαλεπὸν γὰρ, *molestum enim est*, eum, qui nouit cuius causla conuenerit concio, tumultuari sci. scitando tanquam illud ignoret, legebati quoque mox 84 Ἀργείων ἦ μὲν γέροι ἠδὲ γέροντες. Totam hanc interpretationem contortam esse, facile quilibet sentiat. Multo verius alius grammaticus in Sch. B. et Sch. Exc. εἶδεν ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτι μέλλει θορυβεῖσθαι, ὡς αἴτιος γεγονὼς Φθορᾶς τῇ Ἑλληνικῇ στρατιᾷ, ἡσυχίαν ἑαυτῷ παρακατευάζει. — et alii eodem modo: eum dicere haec πρὸς τοὺς Φιλαχιλλείς κραυγάζοντας καὶ ὑποκρουομένους. (apud Porphyr. et ap. Eustath. p. 1172, 30 sq.)

ἐπιστάμενόν περ ἐόντα. Pro hoc Aristarchus ἐπιστάμενῳ περ ἐόντι. Sch. A. Koeppen olim noster ingeniose eam viam ingressus, vt diceret, plures cum Agamemnone ad dicendum surrexisse, et hos eum silere iussisse;

nec orationem initium habere, nisi cum v. 85. tum demum eum surrexisse. Sed reliqua 79—82. non bene conueniunt. Video quoque ab eo memorari aliam iuncturam verborum v. 80. χαλεπὸν γάρ, (πινα) ὑποβάλλειν κλίπερ ἐπισταμένον ὄντα. *molestum nobis est, alium, etsi disertum, nos interpellare.*

81. ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκοῦσαι ἢ εἴποι; Primum, δὲ est pro γάρ. nec bene abest ab vno Vindob. Tum ad πῶς κέν τις ἀκούσαι ἢ εἴπα Aristarchus supplebat: οὕτως χρώμενος. E Didymo Sch. A. Scilicet plehem esse, quomodo quis in tanto tumultu aut audiat dicentem aut ille dicat ita vt audiatur. ἀκουσειεν est ap. Apollon. in ὑββάλλειν extra metrum. πῶς κ' ἄν τις ἀκούσῃ Maximus Tyr. Diss. XVII. p. 336.

82. βλάβεται δὲ λιγὺς περ ἐὼν ἀγορητής. Vox βλάβεται nouam formam. βλάπτεται. ἐμποδίζεται redditur in Sch. br. *excidit oratione*, male causam agit. Iterum inf. 166. occurrit.

βλ. γὰρ λιγὺς περ. Lipf. inuito metro. forte ex interpretamento τοῦ δέ.

83. Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι. Occurrit vltimum hoc vno loco, e contexto declarandum: Sch. A. et Sch. br. εἶναι τὴν ἀπόστασιν (non ἀπόδοσιν, vt in Sch. A. est) τῶν λόγων πρὸς Ἀχιλλέα ποιήσομαι φανερῶς, ἢ ἀπολογήσομαι. Sch. B. οἷον διαλέξομαι καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπερείσω τὸν λόγον. vnde et ἀριδείκετος ad quem quis propter dignitatem orationem conuertit: de hoc v. ad Il. A, 248. Obscura haec. Rem sic expediendam arbitror: ἐνδείξομαι sc. τὸν μῦθον v. seq. ἐνδεῖξαι est *monstrare, declarare, τὸν λόγον τινί*, (Koeppen τὸ πρᾶγμα. et hoc bene) *alicui rem accuratius declarare*, ἀποδεῖξαι. Hesych. ἐνδείξαι. ἐπιδείξαι. ἔνδειξις, ἀπόδειξις. ἐνδείξομαι, ἀπολογήσομαι. ex contexto huius loci. Et Suidas p. 737. ἐνδειξάμενος, ἀντὶ τοῦ, ἀπολογησαμένου. Ἔνδειξις in vocabulum forense abiit alio sensu.

ἐγὼν ex Grammaticorum officina prodisse et h. l. autumo.

84. Σύνθεσθ' κρίνατε, δυκάσσατε Schr. A. Melius Schol. B. τὸ δὲ σύνθεσθε ἰσοδυ. τὸ, κατὰ νοῦν λαβέτε. Quod iam A, 76 vidimus, σὺ δὲ σύνθεο. Barnes adscripsit vs. Jl. H, 44. Od. A, 328.

Porphyrius sup. ad v. 80 laudatus recitat: Σύνθεσθ' Ἀργεῖοι ἠ μὲν νέοι ἠὲ γέροντες.

85. πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον. Schol. A. „σημειοῦνταί τινες, ὡς ὅτε λεγόντων τινῶν, ὅτι ἠδίκησεν ἀφελόμενος Βρισηΐδα, h. e. apparere ex h. v. fuisse, qui Agamemnoni hoc exprobrarent. Et Schol. B. quaerit ποῖον τοῦτον τὸν μῦθον; respici ille putat sup. verba Achillis vs. 56 ἦ ἄρτι πρόδ' ἀμφιτέροισιν ἄριστα. Verum dicendum erat, non plene eloquutum esse Agamemnonem prae pudore prohibitum, qualis ille αἰδὼς fuerit; scilicet eum increpantium, tanquam qui Achillis iram sua iniuria provocaverit et culpam sustineat tantorum malorum, quae Achivis euenerint. Subiicit itaque: καί τε μὲ νεικείσκον, obiurgarunt.

In verbis permutant Vrat. τ et γε. Vindob. μῦθον A. τοῦτον.

86. καί τε μὲ νεικείσκον. „Apud Aristophanem et in Chia νεικαιοῦντι." Fuisse in obiurgantibus Nestorem, recte observat Schol. B. v. 1, qui sqq. ait idem iis annumerat Thersiten B, 239 ὃς καὶ νῦν A. vix bene.

ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι. Versus sqq. exagitati sunt propter impiam sententiam; vt ab Ammonio in Aristotel. περὶ Ἑρμηνείας p. 91, b. ed. Ald. Maximo Tyr. XIX p. 375. cf. Excurs. I ad h. libr.

87. καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς. memoratam hanc iam vidimus I, 567. Fuere, qui scriberent ἡ Ἐριφοῖτις. (memorat quoque Etymol. sed ἡ ἐριφοῖτις. ab ἔρα, ἡ γῆ, ἡ ἐν γῇ φοιτῶσα.) Hos refellit Herodianus: Schol. B. et probat Schol. A. etymon ab ἀήρ, τὸ σκοτεινὸν, ἐπεὶ ἀοράτως φοιτᾷ. Eustathius quoque ἀφανῶς φοιτῶσα. Schol. br. ἡ διὰ τοῦ σκότους φοιτῶσα ἢ ἀόρατος. (pars in Etymol. ἠεροφοῖτις Ἐριννύς. In Suida autem et ad ἀήρ et ad ἔραν videtur respici: ἡ ἀοράτως ἐρχομένη κατὰ τὸ

ἔργα) ἢ ἡ ἀπροσφάτως φοιτῶσα καὶ ἐπεσχομένη, ὡς τιμωρὸς τῶν ἀδικημάτων. ἐστὶ δὲ καταχθονία δαίμων, ἡ Ἐρινύς. Est quoque Scholion in Townl. vbi inter alia: ἔνιοι δὲ ἰραπῶτις παρὰ τὸ Αἰσχύλειον· οἱ δὲ, εἰαροπῶτις ἐγπειμένου τοῦ εἴαρ, ὅπερ ἐστὶ κατὰ Σαλαμινίους αἷμα. Mirum acumen! e quo tamen illustrari et emendari potest glossa Hesych. h. v. Quale sit hoc Aeschyleum, docebunt nos editores Aeschyli. Reliqua vero sic sunt emendanda: ἰαροπῶτις — οἱ δὲ εἰαροπῶτις, ἐγπειμένου τοῦ ε. εἴαρ, ὅπερ ἐστὶ κατὰ Σαλαμινίους αἷμα. Callimachus etiam τὸ ἔαρ pro λίπος dixerat in Schol. Nicandri Alexiph. 87. vnde in fragm. CCI. Corrigendum quoque in Etymol. p. 421 extr. ἠεροφοῖτις Ἐρινύς — ἢ παρὰ τὸ ἔαρ, ὃ σημαίνει τὸ αἷμα. ὁ αἱματοπότης, ἠεροπότης, leg. εἰαροπότης. Fuit vtique vox antiqua varie scripta ἔαρ, εἴαρ, ἴαρ, ἦαρ, αἷμα. Occurrunt ap. Hesych. omnes hae formae ἴαρα quidem corrupte; at recte ἔαρ, αἷμα, Κύπριοι (iidem qui Salaminii) vbi v. Notam. In eodem v. εἰαροπότης et ἰαροπότης. εἴαρ notum ex Etymologo, et versu Callimacheo fragm. CCXLVII. etiam ex Suida in ἔαρ.

Ἐρινὺς in Townl. Vrat. b. scriptura antiqua.

88. ἄγριον ἄτην. Payne Knight, vir doct. qui αϝάτην antiquiorem formam esse putat, offendit ad hunc versum, et malit οὖλον αϝάτην, vel αϝτην. Enimuero asfertam videbis antiquiorem formam ἄτην et ἄτω, in Excursu II. ad lib. IX. processit ex ea cum esset ἄτη, αϝάτη, ἄϝατη, ἄτη.

90. ἀλλὰ τί κε ῥέξαιμι; Sic αἱ Ἀριστάρχου ap. Schol. A. recte. quorsum enim ante ῥέξαιμι κεν?

Θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ. Miris modis ineptierunt veteres in verbis his, quae nobis expeditissima sunt, bonae interpretationis saepe multo magis gnaris in patrio eorum sermone; culpam stultitiae attribuit deae, cui a se resisti non potuerit, Agamemnon. hoc extulit generaliter: ἡ θεὸς Ἄτη διατελεῖ διατελεῖ πάντα. At vide mihi veteres grammaticos.

Alcalonita διὰ abundare censebat; Didymus διὰ vim τοῦ διόλου habere, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ διηλίτης, ὁ δι' ὅλου ἁμαρτάνων." Schol. A. at Schol. B. Leid. Townl. et Mosc. pro ista voce habet ὁ διαλείτης. (Suppeditat scriptura haec verum etymon, quod non assequi licuerit ex Hesychio in διηλίτης et δειελίτης κακοῦργος. ἀπατεών.)

Addit Schol. A. οὐ προσεκτέον δὲ τοῖς ὑφ' ἑαυτῶν ἀγνοηκόσιν. Quam tandem rationem haec esse putabimus? Scilicet spectant haec ad lectionem Hellanici Ἑσόςδια legentis: Schol. Townl. Ἑλλάνικος δὲ Ἑσόςδια, τὰ Θεόςδοτα. spectat eo quod alio loco apponitur: οὐδεμίᾳ λέξει ἁπλῶς κατὰ τὴν Ἰάδα καὶ τὴν Ἀτθίδα κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχει το σδ. Rem uberius declarat Scholion ab Eustathio seruatum p. 1170, 24. οἱ δὲ παλαιοί φασιν, ὅτι Ἑλλάνικος ὑφ' ἓν ἀμελήσας Ἑσόςδια, οὕτω λέγων τὰ Θεόςδοτα, καὶ νοῶν, ὅτι τὰ Θεόςδοτα πάντα τελειοῦται καὶ οὐ διαπίπτουσιν. Vix assequi licet, quomodo aliquis prudentior, isque natione Graecus, et antiquus scriptor, tam absurde statuere potuerit. Sturzium, virum doctum, Eustathii locus haud fugit, in Fragm. Hellanici p. 31. et sagaciter cogitat de Hellanico grammatico, Alexandrino, ap. Suidam. Verum de antiquiore Hellanico satis probabile est, potestque hoc pro exemplo esse tenuium critices elementorum prisca aetate. Exposuerat ille mythum Ates ex Homero, et aut versum ita recitauerat, aut sententiam poetae ita expresserat, vt eum Ἑσόςδια iunxisse appareret. Simili modo statuebam de altero loco Il. O, 651. Obss.

Lesbocles alio modo ineptiebat distrahendo διὰ, vt esset Θεὸς δ' ἴα h. e. μία δὴ Θεὸς (leg. μία δ' ἡ Θεὸς) ἡ Ἄτη τὸ πάντων ἔχει τέλος. Schol. B. Townl. Mosc. Attulerat hoc iam Valken. ad Ammon. p. 247 e Cod. Leid. sed postrema corrupte, μία δὲ Θεὸς ἡ ἄτη. τὸ πάντων ἔχει τέλος. legi ἡ Ἄτη.

In nonnullis fuit Θεοὺς διά h. e. διὰ Θεοὺς τέλος πάντα λαμβάνει. Alii vero Θεοὺς διὰ πάντα τέτυκται legerant. Schol. A.

In tot tantasque salebras se induxerant homines, quod non viderent διατελευτᾷ ingenda esse, et esse pro διατελεῖ, vt τελευτῶν pro διατελεῖ iam vidimus Θ, 9. Σ, 328. Quod autem πάντα dixit, non erat vrgendum; nam respectu Ates restricte est accipiendum; ad exitum adducit omnia ea, quae meditatur in eum, cum mala machinatur, quemadmodum vs. sqq. πάντας ἀάτας, qui iustitiam aut sanam admittunt.

Haec cum non expedirent dicto modo, Schol. A. B. Townl. Mosc. post πέσῃσι et post τελευτᾷ interpungere iubent, vt sententia sit absoluta et generalis, inde autem noua sententia exordiatur: Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, Ἄτη scil. ἐστί. perquam icique. Sicque τελευτᾷ accepere dictum διὰ πάντα, per omnes res numen τέλος ἔχει summam potestatem exercet. nescio quo vsu. Sequuti sunt interpunctionem Schol. br. Eustath. recentiores edd. et interpretes. Nec in frandem inducamur, interpunctionem post τελευτᾷ sustuli, nam θεὸς Ἄτη τελευτᾷ iungenda esse videntur.

91. πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, ἣ πάντας ἀάται. Schol. B. κατ' εὐφημισμὸν ὁ λόγος· οἷον, καθ' ὃ θεὸς, πρέσβα πᾶσι καὶ τίμια (Schol. bt. ἔντιμος) εἶς eadem τελομένη. Etiam Hesych. πρέσβα. ἔντιμος. πρεσβυτάτη. σεμνή. Nec alites Etymol. Potest sane nec minus vna esse e deabus natu maioribus, vt sunt Titanides. Est quoque eo sensu πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν, pro πρεσβυτάτη, Od. Γ, 452. Firmauit tamen vsus notionem alteram: vti Iuno πρέσβα θεάων, sup. ad E, 721. Sic πρέσβα Δίκη ap. Quintum XIII, 398 et al.

Volunt grammatici πρέσβα contractum esse ex πρέσβειρα, malim dicere esse formam antiquam.

ἣ πάντας ἀάται. ἀάσται, βλάπτει. ex ἄω. ἄασα. v. Excurs. II ad IX. (J.) addit tamen Apollon. Lex. et Hesych. ἀάται, ἄγαν βλάπτει. perperam. ἄαται nonnulli in Schol. Townl. vt sit pro ἄται, διηρημένως ἄαται, sicque Vrat. d. male. Schol. Pindari P. II, 52 hoc versu probat Pindaricum ἀάτη esse idem, quod mox contracte factum ἄσῃ.

92. οὐλομένη, τῆς μὲν δ' ἁπαλοὶ πόδες. vulgo lectum; at τῇ μὲν meliores codd. Baroce. Harl. pro lecti var. Vat. fr. Mosc. Townl. Ven. Sic Aristarchum legere ait Schol. A. Aristophanem vero τῇ μὲν fine δ' Schol. Townl. τῇ μέν τε. respondet, non κατὰ δὲ vs. 94. sed ἀλλ' ἄρα τήγε.

ἁπαλοὶ πόδες· „ἀνιᾶται γὰρ ἐπιφοιτῶσα" Schol. B. ἀψοφητὶ ἐπιφοιτῶσα Eustath. Supra tamen I, 501 eadem ἀλεγεινή τε καὶ ἀρτίπος alio respectu. Schol. B. Lidit in ἁπαλοὶ πόδες, quos ad Amorem transfert Plato Sympos. p. 195. Expressit locum Rhianus ap. Stobaeum Serm. IV. p. 54. (Schow p. 115) ἡ δ' Ἄτη, ἁπαλοῖσι μεταιρηχθὰ πόδεσσι ἄκρῃσι ἐν κεφαλῇσιν, ἀνάστατος καὶ ἄφαντος ἄλλοτε μὲν γραίῃσι νεαιρῇ, ἄλλοτε θ' αὖτε ὁπλοτέρῃσι γραπτὰς ἐφίστατ' ἀμπλακίῃσι, ἔχει δ' ἐπὶ θεῶν πρεσβύτατα Διὸς τ' ἐπ' ἦρα φέρουσα.

οὐ γὰρ ἐπ' οὐδεῖ κίνηται· οὐκ ἐπικλίνεται οὐδεί· ὡς προσκλάζει τῇ γῇ. Schol. br.

93. ἀλλ' ἄρα ἤγε κατ' ἀνδρῶν πράατα βαίνει. ex. edidit tamen Scholion A. κατ' ἀνδρῶν Schol. B. reddit per ἐπί. Et Schol. br. κατὰ τὰς τῶν ἀνθρώπων κεφαλὰς ἐπιβαίνει. Laborant quoque in explicando incessu deae per capita: item Eustath. Ad contemtum trahebat Koeppen, vt est quoque inter alia ap. Schol. B. Enimueto volat Ate, vt ap. Horatium atra Cura, citra laquearia tecta, vt haud animaduersa insuolet et incautum opprimat.

ἀλλ' ἄρα ἤγε. turpis hiatus; fuit haud dubie τή γε. Eum tamen video vbique, etiam sic editum in Platon. Sympos. p. 195. Steph. vbi hic locus memoratur; et in Stobaeo Serm. LXI p. 396 extr. vbi excriptus extat. Bentleium vitium haud fugit, sed tentat ille: ἀλλὰ γὰρ ἥδε. ἀλλ' ἄρα τήδε. vel ἠερίη δὲ, vt est ἠεροφοῖτις.

94. βλάπτουσ' ἀνθρώπους. κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε τί θησε. — ἀθετεῖται ὡς περισσὸς καὶ παροσύνθετος. quid enim aliud facere potest, quam βλάπτειν, Ate? (reprehendam potius otiosum ἀνθρώπους post ἀνδρῶν) non bene autem positum ἕτερον, debebat esse ἄλλον. Instant

nonnulli dicendo Agamemnonem de se et Achille dicere, et hoc respectu esse ἕτερόν. Atqui dicitur generali modo: itaque mox ad Iouem digreditur. (Schol. B. ita occurrit vt dicat: ἕτερον esse alterutrum irascentium; sic quoque Eustath. qui illustrat per illud: εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσι. E, 258. vel, non me solum sed et alium.) Alio modo Schol. br. ἕνα γοῦν τινα ἔβλαψεν, ὅτι μὴ πολλούς. voluit, puto, dicere, κἂν μὴ πολλούς. Apollon. Lex. p. 387. οἷον. εἰ καὶ μὴ πολλοὺς, ἕνα γε ἔβλαψε. περὶ γὰρ τῆς Ἄτης ὁ λόγος. valde ieiune. Sed, pergit Schol. A. omnino, inquit, παρῳδηται ἐκ τῶν Λιτῶν· βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω. (sup. I, 503) „Concedam haec, etsi non probem. Nam ἕτερόν γε comparatiue dictum recte: *alium quam nos.* Non nos soli hoc fumus experti; opprimit ea non minus alios. Iunctura tamen est antiquo more paullo durior. Quod hemistichium βλάπτουσ' ἀνθρώπους iam lectum est, non sufficit ad fraudem arguendam. Poterat etiam alterius hemistichii fons detegi Od. Λ, 291 χαλεπὴ δὲ θεοῖς κατὰ μοῖραν πέδησε. Versum ad iuncturam necessarium esse arbitror; eo enim sublato nexum non video: *Ate etiam alium quam nos duo, ipsum Iouem, constrinxit, h. e. corripuit, oppressit, et in fraudem induxit.* κατεπέδησε καὶ ἕτερόν τινα, *prudentiorem et maiorem ambobus nobis,* non solos nos. At illud quaeri potest, vtrum cum proxime antecedentibus iungenda sint, an cum superioribus: ἣ πάντας ἄᾶται, κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε. hoc Ernesti faciebat. Sin versum eiiciendum censeas; alio modo totus locus erit constituendus et interpungendus: 90. θεὸς δὲ διὰ πάντα τελευτᾷ Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ — βαίνει, καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο. Ate etiam vtique Iouem in fraudem induxit, vt stolide ageret et malum sibi arcesseret.

ἕτερόν γ' ἐπέδησε, Eustath. Barocc. Cant. Mori. Vrat. A. b. d. vn. Vindob.

95. καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο. Ita, Ζῆν' ἄσατο, Ven. A. et B. Townl. Lipsi. Cant. Harl. Vrat. d. fragm. Mosc. vn. Vindob. Adiectum Scholion A. „Ἀρί-

ταραχος: Ζεὺς ἄσατο. καὶ οὕτως ἐν ἁπάσαις. Ζεὺς ἄσατο. καὶ γὰρ παιγνιώτερον. ἐν δέ τισι τῶν εἰκαιοτέρων Ζῆν' ἄσατο." At in hoc vulgares (εἰκαιότεροι) probandi sunt; nec sequendi sunt Aristarchus et ceteri, qui non viderunt, Ζεὺς ἄσατο esse *stultitiam commisit*. At h. l. requiri *Aten laesisse Iouem*, hoc sensu deberet esse Ζεὺς ἀάσθη. Nam βλάπτουσι ἀνθρώπους, aut hoc versu excluso, post πάντας ἄασαι, sequi debet: ἔβλαψε καὶ τὸν Δία, atque hoc est Ζῆν' ἄσατο. pro ἄσε. quod occurrit Od. Λ, 61 ἄσε με δαίμονος αἶσα. vnde ἄσας. βλάψας. ἔβλαψε. Σοφοκλῆς Τροΐλῳ Hesych. Alio modo dictum est inf. 137.

Iam pro ἄσατο erat ἄσσατο editum. Posset et hoc ferri; nam vt ad I, 116 vidimus, sunt plures formae: ἄω, ἄσω, ἄσατο priore breui; et ἄσω, ἄσατο, priore longa.

Vitiose editum erat καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἀάσατο in Flor. Aldd. Rom. Turn. quod et in codd. nonnullis occurrit. Coepit Steph. edere Ζῆν' ἄασατο in marg. γρ. δή ποτε Ζῆν' ἀάσατο. Hoc Eustath. habet; qui tamen et prius nouisse videtur: p. 1173, 31. καὶ γὰρ δή ποτε Ζῆν' ἀάσατο, (quod Clarke praeferebat et erat in Schol. Townl.) ἢ Ζῆν' ἄσατο. Idem in sqq. agnoscit ἄσε, ἀάσθαι, et ἀπὸ τοῦ ἀᾶσθαι, ἀάτη et ἄτη. perturbate. v. ad I, 116. Mirum Apollon. et Etymol. de hac voce tacere nisi quod hic de ἄσαι, βλάψαι, verbo monet. Sch. br. ἀάσατο, ἔβλαψεν ἡ Ἄτη.

Beptli variis modis tentabat versum; quod nolim factum: καὶ γὰρ δήποτε Ζῆν' ἀϝάσατο. vel καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζεὺς ἀϝάσαθ' ὃν περ. vel καὶ γὰρ δή νύ ποτε Δ' ἀϝάσσατο.

96. ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν Φάσ' ἔμμεναι. Chia Φάμεν ἔμμεναι (prior in Φάμεν est breuis v. c. O, 735 ἠέ τινάς Φαμεν εἶναι) sed interpolationem hoc redolet ab eo qui τόν Φασι de Ioue ferre nequibat. Atqui Φασὶν est *ainsi communi consensu*, ὁμολογοῦσιν, vt bene reddit Eustath. p. 1174, 5. — Φασὶν est vitiato metro in Aldd. et in Rom. Φάσ' recte Flor. et Turn. H. Steph. Ad Iouem ἀφ-

στον ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν, bene monet Koeppen, quod fortissimum Iouem esse *inter homines* dicit, id quod per se patet, si inter deos excellit, ex antiqua formula adiectum esse: ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Ita apud Hesiod. Theog. 220 Moeras punire delicta ἀνδρῶν τε θεῶν τε et in Sc. Herc. 28 Hercules est ἀλκτὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

ἀλλ' ἄρα, καὶ τόν. Pro hoc, ἀλλά νυ καὶ τὸν Aristophanes. Sch. A. Ceterum ex ch. l. Apollon. IV, 817 vbi Ino Thetidem placat Peleo: Λάσθη. καὶ γάρ τε θεοὺς ἐπιτείσεται ἄτης.

97. Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν. ξε „quod θῆλυς vt πῆχυς. θήλεας vt πήχεας." Sch. A. Respicit Scholion ad E, 269 vbi v. Obss. θῆλυς pro θήλεια iam K, 216 vidimus.

Quod καὶ τὸν est τοῦτον, obseruat Apollon. Lex. p. 651. δολοφροσύνῃς. Eustath. vt alibi alii; sane accuratius, nam est — ιας ex —ιης. In Flor. erat δολοφροσύνη, ύνῃ Vrat. A b. et in Cant. — ύνην.

99. εὐστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ. Interpretatur vocem Hesych. in εὐστέφανος — εὔπυργος, εὔτειχος. vbi v. Notam. Schl. bis. κατακεκοσμημένῃ simpliciter. Recte. Thebis hoc epitheton tribuitur quoque apud Hesiodum et Pindarum.

Poterat hic subsistere Agamemnon; at subiicit ille longam narrationem, ad sensum nostrum prorsus alienam a re et consilio et tempore. Veruntamen defenditur ille more rudium et antiquorum hominum, et exemplo Phoenicis. Pronuntiet itaque aliquis me audientem, potuisse totum locum, ferme esse interpositum ex aliqua Heraclea.

102. ὄφρ' εἴπω laborat metrum per digamma ὄφρ' ϝειπω. Prospexerat vitio iam Bentleius emendando ὄφρ' αὐτῶ—vt iam supra, H, (VII) 349 malebam ὡς εἴπω. Attamen initum est, decies vel vicies repeti ὄφρ' εἴπω νε, et altera ex parte ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, prout. nunquam aliter; αὐτῶ vero nusquam. Videtur itaque esse versus a rhapsodis memoriter interiectus. τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει. duo Vindob. et sic edidit Turneb. ex ed.

στραρχος: Ζεὺς ἄσατο καὶ οὕτως ἐν ἁπάσαις. Ζεὺς ἄσατο. καὶ γὰρ παιγνιώτερον. ἐν δέ τισι τῶν εἰκαιοτέρων· Ζῆν' ἄσατο." At in hoc vulgares (εἰκαιότεροι) probandi sunt; nec sequendi sunt Aristarchus et ceteri, qui non viderunt, Ζεὺς ἄσατο esse *stultitiam commisit*. At h. l. requiri *Aten laesisse Iouem*; hoc sensu deberet esse Ζεὺς ἀάσθη. Nam βλάπτουσι ἀνθρώπους, aut hoc versu excluso, post πάντας ἄᾶται, sequi debet: ἔβλαψε καὶ τὸν Δία, atque hoc est Ζῆν' ἄσατο. pro ἄσε. quod occurrit Od. Λ, 61 ἄσε με θαίμονος αἶσα. vnde ἄσας. βλάψας. ἔβλαψας Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ Hesych. Alio modo dictum est inf. 137.

Iam pro ἄσατο erat ἄσσατο editum. Posset et hoc ferri; nam vt ad I, 116 vidimus, sunt plures formae: ἄω, ἄσω, ἄσσω priore breui; et ἄαω, ἄσατο, priore longa.

Vitiose editum erat καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἀάσσατο in Flor. Aldd. Rom. Turn. quod et in codd. nonnullis occurrit. Coepit Steph. edere Ζῆν' ἄσσατο in marg. γρ. δή ποτε Ζῆν' ἀάσατο. Hoc Eustath. habet; qui tamen et prius nouisse videtur: p. 1173, 31. καὶ γὰρ δή ποτε Ζῆν' ἀάσατο, (quod Clarke praeferebat et erat in Schol. Townl.) ἢ Ζῆν' ἄσατο. Idem in sqq. agnoscit ἄσσε, ἀάσθαι, et ἀπὸ τοῦ ἄᾶσθαι, ἀάτη et ἄτη. perturbate. v. ad I, 116. Mirum Apollon. et Etymol. de hac voce tacere nisi quod hic de ἄσαι, βλάψαι, verbo monet. Sch. br. ἀάσσατο, ἔβλαψεν ἡ Ἄτη.

Beptli variis modis tentabat versum; quod nolim factum: καὶ γὰρ δήποτε Ζῆν' ἀᾶσατο. vel καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζεὺς ἀᾶσάθ' ὃν περ. vel καὶ γὰρ δή νύ ποτε Δ' ἀᾶσσατο.

96. ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φάσ' ἔμμεναι. Chia φάμεν ἔμμεναι (prior in φάμεν est brevis v. c. O, 735 ἠέ τινάς φαμεν εἶναι) sed interpolationem hoc redolet ab eo qui τόν φασι de Ioue ferre nequibat. Atqui φασὶν est *aiunt communi consensu*, ὁμολογοῦσιν, vt bene reddit Eustath. p. 1174, 5. — φασὶν est vitiato metro in Aldd. et in Rom. φάσ' recte Flor. et Turn. H. Steph. Ad Iouem ἄρι-

αἵματός εἰσι γενέθλης. οἷς τὸ αἷμά ἐστιν ἐκ σοῦ. Valde obscura haec, nisi aliunde noris, disputatum esse, vtrum αἵματος ἐξ ἐμεῦ sit pronomen possessiuum, ab αἷμα ἐμόν, an sit ab τὸ αἷμα ἐμοῦ. (αἷμά μου) v. Apollon. de Syntaxi II, 22. p. 165. qui pro primitiuo habet, vt alias est αἷμά μοῦ. At vel sic non apparet, quomodo genitiuum αἵματος expediuerit: Scilicet primo interpunctionem sequi debuit: τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, tum debuit iungere, οἵτε εἰσὶν αἵματος (pro οἷς τὸ αἷμά ἐστιν) ἐξ ἐμοῦ. et sic alterum versum III nectere debuit verbis: οἵ εἰσιν αἵματοι ἐκ γενέθλης σῆς. Contra haec disputare poterant aduersarii hunc in modum: si h. l. est γενέθλῃ σῆς, quidni et priore loco sit possessiuum αἵματος ἐμεῦ? Aut si hoc ἐμοῦ est (pro μου, quidni et scriptum fuit οἵ σεῦ ἐξ αἵματος? nam sic posset ordo fieri: οἵ εἰσι γενέθλῃ ἐξ αἵματός σου.

Subiicitur in Schol. A. Ἄλλως· τούτων τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἐκ τῆς σῆς προρρᾶς τὸ αἷμα ἔχουσιν. Hoc Scholion ad vs. III pertinet, debuitque ordo secundum illud hic esse: οἵ εἰσιν αἵματος ἐκ σῆς γενέθλης.

Si tamen hoc versu ita iunguntur verba: respondere debet quoque iunctura vs. 105. et iungenda sunt γενεῆς et αἵματος, quae et alibi sunt synonyma et simul posita: vt Z, 211 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματός εὔχομαι εἶναι. Od. Θ, 583. μετὰ αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν. Schol. B. ad locum nostrum docet: αἵματος, μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ γένους. (Sch. br. ἀντὶ τοῦ σπέρματος. γένους) atque de hoc nemo dubitet, σέθεν ἐξ αἵματός γεγόναμεν occurrit ap. Aeschyl. Sept. ad Theb. 141. 2. et sic al. sed de commodo verborum ordine. Scilicet nunc interpungendum erit: ἐκφαίνει — τῶν ἀνδρῶν, γενεῆς οἳ δ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι. et iunctura verborum facienda: οἵ εἰσι γενεῆς αἵματός τε ἐξ ἐμεῦ: quae particulae disiunctio non est inaudita. Conuenit sic vtraque Iouis et Iunonis oratio: nec tamen numeris omnibus; nam ita vs. III esse deberet οἵ εἰσι γενέθλης αἵματός τε ἐκ σου.

Aristarchus, qui senserat molestum esse τό τε in ὅ, eo omisso, scripserat οἵ αἵματος. Nec tamen hoc necesse erat; nam οἵτε iungenda esse apparet; saepe autem hoc dictum esse vidimus pro simplici οἵ. Etiam Clarke sic iunxit, etsi perperam in τε vim aliquam quaerit: „οἵτε *qui scilicet*“. Loci difficultas nec ipse nec alius attigit.

Hactenus antiquiores. Vtamur nunc iudicio nostro. Per se spectatus locus vterque seorsum facile expediri potest. Difficultates oriuntur ex eo, quod versus prior cum altero ex eo repetito et procuso non satis conuenit. In priore vs. 105 est: Hithyia in lucem proferet ἄνδρα τε νεῶν τῶν ἀνδρῶν, οἵτε εἰσὶν αἵματος ἐξ ἐμεῦ (vt veteres voluere, dum vulgo accipitur ἐξ αἵματος ἐμοῦ.) si In vs. 111 οἵ εἰσιν ἐξ αἵματος γενέθλης, etsi fatendum est, insolens videri αἷμα γενέθλης. Expectares: οἵ σεῦ ἐξ αἵματος ἔκ τε γενέθλης.

Aut igitur dicendum est, relinquenda haec esse, diverso modo expressa; cur enim hoc non admittendum sit? aut commodam rationem excogitandam, qua effici possit, vt vterque versus sibi respondeat. Nullam facile inuenias sine mutatione aliqua; facillimum esset scribere vs. 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἶσιν. in altero autem versu, 111 τῶν ἀνδρῶν... γενεῆς, οἵ σεῦ ἐξ αἵματός εἰσι, aut quod lenius esset σεῖ ἐξ, vel οἵθ' αἵματος ἔκ σεθεν εἰσί. Aut, si γενέθλης tenendum est: τῶν ἀνδρῶν, οἵ σεῦ ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης. Verum tales conatus nil nisi ingenii huius fuit habendi. Tam reputandum est, te in antiquiore aliquo dicto versari, eoque non satis grammatice constituto. Apparet itaque, vtrumque versum, si ad eadem verba redigendi illi sunt, in constituendum esse, vt iam in Nota posui: 105 ἄνδρα (τε νεῶν) — τῶν ἀνδρῶν, γενεῆς οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἶσι. hoc verborum ordine. οἵτε (κατὰ) γενεῆς, εἰσιν αἵματος ἐξ ἐμεῦ. *qui, progenie, sunt sanguine* (prognati) *ex me*, h. e. meo sanguine. et vs. 111 οἵ (κατὰ) γενέθλης (idem quod κατὰ γενεῆς) εἰσὶν αἵματος ἔκ σεν. Ita legendum

esse patet: pro quo aut subiecit rhapsodus, aut inuasit versum, σῆς vt referatur ad γενέθλης. γενεὰ et γενέθλη variant simili modo et alibi. Supra E, 270 de Aeneae equis: τῆς γάρ τοι γενεῆς (scil. εἰσι) — τῆς γενεῆς (ὄντας αὐτοὺς) ἔκλεψεν Anchises clam sustulit, dum submiserat iis equas suas, τῶν οἱ ἐξ ἐγένοντο ἐγὶ μεγάροισι γενέθλης. τούτων τῶν ἵππων ἐγένοντό οἱ ἐξ (κατὰ) γενέθλης, progenie. Od. Δ, 232 de medicis: ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης. et propius ad h. l. Od. N, 130. Phaeaces, ait Iupiter, τοίπερ τοι ἐμῆς ἐξ εἰσι γενέθλης. quod conuenit cum recepta lectione οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης. Quod ad edd. attinet, nulla est interpunctio in ed. Flor. At Ald. 1. interpunxit τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵ δ'. Neglexit iterum Ald. 2. cum progenie sua. Iterum ex ed. Rom. Turnebus, Steph. et ceteri, post γενεῆς, interpunxere; quod mutarat Wolfius V. C. τῶν ἀνδρῶν, γενεῆς. reliquit iterum, vt video, in edit. altera, monente ed. Veneta.

107. ψευστήσεις. Schol. Townl. „οὕτω δὲ ἐν Ἀρίσταρχος." Fuere ergo, qui scriberent, ψεύστης εἶς.

108. αἰ δ' ἄγε, νῦν μοι ὄμοσσον. Schol. A. „In alio αἰ δ' ἄγε. Vrat. d. ἄγε δή μοι.

Fuit ad h. l. ζήτησις, quam ex Aristotele memorat Schol. A. cur Iuno Iouem iurare coegerit? Scilicet ne irrita reddere posset Iupiter dicta.

109. ἦ μὴν τὸν πάντεσσι περικρείνασαν ἀνάξειν ἦ μὲν Mosc. Harl. Vrat. A. b. d. fr. Mosc. Ven. perpetua variatione. Barnes. „πρ. ἦ μὲν" vix bene in Homero.

110. τέαν μετὰ πᾶσι γυναικῶν. de prisco hoc loquendi more nil monent Scholia; nisi quod Eustath. ait, esse pro μεταξὺ τοσῶν, Schol. bn esse pro γεννηθῇ, et Schol. B. cum inde ductis: εὐαχῶς καὶ σοφῶς μετήνεγκε τὴν λοχείαν.

111. τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης. De hoc versu v. ad 105. cuius paraphrasin esse hunc 111, ait Eustathius. Immo vero est multo obscurior, forte nec satis sanus. Quid nullus alius verborum esse pot-

est, quam: οἵ εἰσιν ἐξ αἵματος γενέθλης σῆς. Etsi novum hoc est, vt αἷμα γενέθλης iungatur, et adueršatur versui alteri 105. ad quem v. dicta.

113. ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη. Schol. br, ἠπατήθη. Sane sic, sed proprie ἐβλάφθη, et quidem mente, et cum damno suo: v. Obss. ad I, 116. μέγαν ὅρκον esse per Stygem, notat Schol. Mosc. apposito mytho de Styge. In fine: ἡ ἱστορία παρὰ Ἡσιόδῳ ἐν Θεογονίᾳ. Idem Scholion in Schol. br. ad vs. 127 legitur.

114. Ἦρη δ' ἀίξασα λίπε ῥίον Οὐλύμποιο, ξ „τὴν τὰ περὶ τοῦ Ὀλύμπου" scil. quod ῥίον Ὀλύμπου petitum est a monte. v. ad Ξ, 225 vbi idem versus. cf. Exc. VIII. lib. primi. Pergit: „ἔδοξε δὲ λιπεῖν οὐρανὸν ἀστερόεντα Ἀγαμέμνων γὰρ ὁ λέγων." Schol. A. credidit igitur dignius hoc esse Agamemnone. altero enim loco Ξ, 225 poeta loquitur, et ibi iter fit per Pieriam et sic porro.

115. καρπαλίμως δ' ἵκετ' Ἄργος Ἀχαικόν. ξ „quod Ἄργος Ἀχαικὸν Peloponnesum dicit; at Thessaliam Ἄργος Πελασγικόν." Schol. A. quod iam vidimus ad B, 681. In Lips. et aliis Ἀχαιηΐδ' vitiose, vt alibi quoque.

ἔνθ' ἄρα ἤδη. Clarke: „ἔνθ' ἄρα. vbi videlicet" Barnes: „γρ. ἤδει" sane alibi et b. l. Vrat. b. ἤδει Vrat. b. perpetua varietate: v. ad A, 70. Γ, 388 et al.

116. Ἀφιδμὴ θ' υἱὸς Θεστορίδαο. Amphibiam, Pelopis filiam, e Pherecyde. Didymus ediderat, Hesiodus Antibiam, Amphidamantis filiam (non Ἀντιβίην, vt excusum est) Schol. A. Nicippen, Pelopis filiam, coniugem Sthenelei prodit Apollodor. II, 4, 5. p. 103. cum Schol. A. B. br. ad vs. 119 vbi additur: ἡ ἱστορία παρὰ Ἀριανῷ. leg. παρὰ Ῥιανῷ, namque is Ἡρακλειάδα scripserat libris XIV. Astydamiam, Atrei sororem memorat Thucyd. I, 9. vbi cf. Schol. erat et ea Pelopis filia. Pro Nicippe in Schol. br. ad vs. 116 editur Leucippe. Sthenelus autem hic memoratus diuersus est ab eo qui B, 564 inter Argiuorum duces erat, Capanei filius.

Φθίμη] Fulerat hoc epitheton iam Deidamia; Dioniedis coniux E, 415. *Περσηΐδαο* contra metrum fr. Mosc.

113. *ἡ δὲ πόλις Φίλαο υἱόν, ὁ δ' ἕβδομος ἐστήκει μείς.* „Chia *μήν*. at Aeolice *μείς*, ait Schol. A. et Eustath. Schol. br. Dorice Etymol. Ionicum *μείς* esse vult Schol. B. Cur non in eo maneant, vt edant esse antiquam formam! *ἡ δὲ κώμη* suppeditat Vrat. ch. pro vulgari *ἡ δ' ἐκάλει*.

ἐστήκει nos sequi iam supra aliquoties professi sumus; non *εἱστήκει*. Concinit Ven. Townl. Vrat. b. fr. Mosc.

118. *ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ Φόωσδε καὶ ἡλιτόμηνον ἐόντα.* „quod hic recte scribitur *προΦόως*. *πρὸ γὰρ μηνῶν τῶν καθηκόντων ἐγεννήθη. διὸ ἡλιτόμηνος. ὁ δὲ Ζηνόδοτος καὶ ἐπ' ἄλλου οὕτως γράφει.*" Sic Schol. A. Respicit ille locum Π, 188. vbi Polymele Eudorum peperit: *αὐτὰρ ἔπειτα δὴ τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια ἐξάγαγε πρὸ Φόωσδε*, vbi haec eadem notata erant in Schol. A. Neutro tamen loco assequor grammatici mentem; nam si est *ante tempus*, *πρὸ* iungendum est cum *ἐξάγαγε*, (vt sit *προεξῆγε*) *Φόως δε* (*εἰς Φῶς*) At ille videtur putasse *προΦόως* esse *ante diem*; itaque facit iniuriam Zenodoto. Iunxere tamen *ἀτέχνως* sic alii quoque grammatici; ipse, quod mireris, Apollonius Lex. *προΦόως. πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου εἰς Φῶς αὐτὸν προήγαγε*, versu hoc adscripto, Etiam Etymol. in *ἡλιτόμηνος* recitat *προΦόωσδε*. Hesychius binis locis laudat: in *πρὸ Φόως δὲ*, (ita editum; at codex legit *προΦοῶς*) *πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου εἰς Φῶς αὐτὸν προήγαγε γεννηθέντα*. Alter locus est *ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ Φόως δὲ. προεξήγαγε δὲ εἰς τὸ Φῶς*. In codice erat *προΦώσδε*, et in fine glossae adiectum *ἡμιλτόν*, in quo latere *τὸν ἡλιτόμηνον* bene vidit Schow.

Quicquid est, male iungitur *προΦόωσδε*, et seiungenda sunt *πρὸ Φόωσδε. ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ*, pro *προεξήγαγεν εἰς Φῶς*. Sicque scribitur h. l. ab Eustathio, et in Townl. Ven. Mosc. Veneto. In ms. Lips. exciderat *πρό*.

In edd. Flor. et Aldd. erat προφώσδε. Diuisim scribi coepit πρὸ φώσδε in ed. Rom. tum a Turnebo, H. Stephano. Contra in altero loco diuisim erat editum in Flor. Aldd. Turnebo, et iunctim scriptum in ed. Rom. et inde ab H. Stephano propagatum. Potest autem πρὸ accipi ante iustum tempus, propter adiectum ἠλιτόμηνος per se tamen nihil est quam produxit, eduxit in vitam, vt Il, 188. nam προεξέγειν, προάγειν et ἐξάγειν, eandem vim fere habent. Supra vs. 103. 104 Ilithyia σήμερον ὥρᾳ φόωσδε ἀνφανεῖ eodem sensu.

ἠλιτόμηνον. Schol. B. τὸν ἡμαρτηκότα τῶν δεόντων μηνῶν. Schol. br. διημαρτηκότα τοῦ τελείου ἀριθμοῦ τῶν ἐννέα μηνῶν. ἐπτεμηνιαῖος γὰρ Εὐρυσθεὺς ἦν. ἀλιτεῖν οὖν τὸ ἀποτυχεῖν. Dilertius haec exposita sunt in Etymol. h. v. add. Apollon. Lex. h. v. et Hesych. vbi v. Not. Restituenda forte vox Hesiodo Sc. Herc. 91. vbi Iphiclus ἔσχετο τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρύσθῆα leg. τιμήσων Εὐρυσθῆ ἠλιτόμηνον.

119. Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκου, σχέθε δ' Εἰλείθυιαν. — „quod partus dolores dixit Εἰλείθυιας." Schol. A. Sane sensus eo redit. Attamen poeta, vt poeta, narrat deas, partus administras, partum cohibuisse ac retardasse, ἐπισχεῖν. Koeppen meminit similem Iunonis fraudem in partu Latonae: Hymni in Apoll. 98 sq. Amplificata est narratio ap. Ouid. Met. IX, 281 sq. quam ab Istro profectam esse suspicor. In Schol. Townl. lego: Ἴστρος δέ φησιν, ὡδινούσης Ἀλκμήνης τὰς χεῖρας συνέχειν τὰς Μοίρας, γαλῆς δὲ παρελθούσης ἀπολῦσαι· καὶ τεχθέντος αὐτοῦ, νομισθῆναι γαλῆν εἶναι αὐτῷ τροφόν.

In Schol. A. B. apposita sunt, quae iam ad vs. 116 attigi. Leguntur quoque in Schol. br. nouo tamen cum augmento ex scriptore physico, qui super mensibus argutatur, quibus partus maturatur; illustrat ea Barnes e aliis scriptoribus; quae ad poetam nil faciunt.

In vno Vindob. vss. 118. 119 aberant, sed in marg. adscripti a pr. manu; itaque casu omissi, ceteri aberra-

bant ἤγαγε Φόωνδε. ἄγε Φόωνδε. vix digna relatu. in vs. 119 vero pro τόκον, γόνον. saltem scribere debebat τόνον.

120. αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα Διὶ Κρονίωνι προσηύδα. „quod haud vulgari modo dixit pro ἀγγελέουσα ἦλθε καὶ προσηύδα.

121. ἔτος τί τοι ἐν Φρεσὶ θήσω. Lipſ. ed. Flor. ἐνὶ Φρεσί. debuere scribere ἔτος τοι ἐνὶ Φ.

123. 124. Notant Schol. A. et B. posse duo versus iungi; praestare tamen interpungi post Περσηίδαο. σὸν γένος. sc. ἐστί. Vix assentiar.

124. σὸν γένος, οὗ οἱ ἀσινὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν. De οὗ οἱ ex ου ϝοι v. ad A, 114.

In ἀσινὲς ἀνασσέμεν vlcus latet; nam Homero est ϝανασσ. Bentlei. succurrebat σὸν γένος, ὅν ῥα ϝοῖκε ϝανασσέμεν vel οὗ ϝοι ἀϝαικὲς ἐν Ἀργείοισι ϝανασσειν. Alterum hoc praeferam; propoſuit quoque hoc Dawes p. 151. Nec ἐν alienum; sic quoque v. c. Od. H, 62 ὃς ἐν Φαίηξιν ἄνασσε. Erneſti Daweſii mentem haud assequebatur. Respicit versum glossa Apollonii corrupta, ἀεἰκαστος. συνκαταφρόνητος, ἐν τῇ T. ῥαψῳδίᾳ. Ex Hesychii glossa ἀπεοικὸς ad h. v. spectat. Recitat quoque versum qualem nunc habemus Etymol. in ἀσικής. — λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπρεποῦς. verſu appoſito: σὸν γένος etc.

ἀνδρὸν μὲν Ἀργείοισι „in nonnullis exemplaribus ἀνθρώποισι“ Schol. A.

126. ὣς φάτο τὸν δ' ἄχος ἄλγος ἔχε κατὰ φρένα πάλλε βαθεῖαν. Obelum habes versus in Veneto, nec mentionem de eo in Scholiis; nec video quem locum habere possit; nisi forte ad superiorem versum appositus esse debuit, quem, si deesset, haud desideres.

Deficit in hoc versu vetus mantis Venetus A. suppleta per quinque membranas a recentiore manu a v. 126 ad 326. Adscripta sunt tantum Scholia codicis B. quae et in aliis libris aetatem tulere, vti in Leid. Vict. Lipſ. Mosc. Townld et in iis quos Eustath. exscripsit, et in Schol. hinc inde aliunde, forsit etiam nonnullis ex antiquioribus illis Scholiis aliunde seruatis.

κατὰ φρένα βαθείαν. Notandus vsus τοῦ βαθὺς ob. vinc in Homero hoc solo in loco; apud sequiores saepe et ap. Pindarum aliquoties, vt sit alta mens prudens. At h. l. simpl. est in ima mente penitus.

126. αὐτίκα δ' εἶλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμου. Mira fuit dubitatio veterum, sitne Iouis caput intelligendum, vt sit: ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς τῆς λιπαροπλοκάμου εἶλε τὴν Ἄτην. φησὶ γὰρ, ἀνδρῶν καὶ θεῶν κράατα βαίνει. (At dixit tantum de hominibus v. 93 ἀλλ' ἄρα ἧπ κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει βλάπτουσ' ἀνθρώπους) at, pergunt, nunquam Homerus πλοκάμους de viro dixit. Interposuit tamen seu Scholiastes aliud vl. P, 52. πλοκαμὶ δ' οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. vbi de Euphorbo. Pergit Schol. Alii de Ates capite accepere, Verum apud Homerum nunquam capite raptantur, sed vel pede, vt Vulcanus A, 591) vel manu, vt Astyanax (Ω, 735.). Respondetur, illos mares esse; at indecorum esse feminam pedibus prehensam proiicere. Haec Schol. B. cum ceteris, quos diximus, et Eustath.

Granis quaestio, dices, et arguta responsio! Homines non meminerant, vel e Comicis, haud raro amicas comis prehensas raptari ab amatoribus et verberari. Collegit nuper plura huius generis vir doctus Huschke in Analect. crit. ad Anthol.

κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο. Schol. B. εὐτρίχου. notione generali; proprie sunt comae vnctae, vnguentis imbutae. Nisi accipere velis, vt λιπαροκρήδεμνος de splendore candidi vel purpurei coloris, et inde omnino de pulcritudine.

Memorabile in his hoc est, quod et Koeppen obseruauit, pulcritudinem tribui deae, quam homines abhorrent; etsi nolim hoc ad exquisitum, qui iam tum fuit, Graecorum pulcritudinis sensum referre; seriori illo tempori reseruandus est. λιπαροκρηδέμνου" Barnes: ex eius commento. Recusat locum Iustin. Cohort. I. 28. a lectione nostra nil recedens.

127. ἄμεσσε πατρερὸν ὄρκον. Schol. Br. τὸ Στυγὸς ὕ. ὕδωρ cum mythi expositione, quam melius ex Hesiodo dif. ces. v. sup. ad vs. 113.

129. ἢ πάντας ἄσται. βλάπτει, vt mente bona excidant: sup. vs. 91.

131. χειρὶ περιστρέψας. Harlei. περιτρέψας. quod Pindar. Ol. X, 86 χέρα κυκλώσας, comparat quoque Schol. ad e. l.

τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων. Lips. ταχέως δ' ἵκετ' ἔργα. corrupte. ἔργα ἀνθρώπων. εἰς τὴν γῆν. ταύτην γὰρ ἐργάζονται οἱ ἄνθρωποι Schol. B. qui et addit: εἰς Ἴλιον δὲ ἠνέχθαι φασίν. ἀφ' οὗ καί τις λόφος. Similia ap. Eustath. Explicatio petenda est ex Apollod. III, 12, 3, vbi v. Notas. p. 743 sq. Erat λόφος Ἄτης, in quo Ilus condidit Ilium, in eumdem locum proiectum erat a Ioue Palladium.

132. 3. τὴν αἰεὶ στενάχεσχ' ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὀρώρτο ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. Ad sensum meum redolent hi versus otiosum auctarium alicuius rhapsodi. Sed videamus de singulis.

τὴν αἰεὶ στενάχεσχ'. debebat saltem esse τὴν δ' αἰεί. τὴν, pro δι' ἣν. Schol. B. bene.

133. ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα. miro modo dictum est ἔργον pro ἔργα ἀεικῆ. Ἔργα ἔχειν pro tolerare aerumnas, vt ἔχειν κακὸν, ἄχθος, ἄλγεα. et ἔργον pro labor, aerumnosus labor. Conuenit sic Hesych. ἔργον. (ἀεικὲς non appositum) δυσχερὲς, δύσκολον. Eustath. ἔργον. ἀτηρόν.

Porro duplici modo iungi potest: ἔργον ἔχειν, tolerare aerumnam ὑπ' ἀέθλων Εὐρυσθῆος, laborum ab Eurystheo impositorum. ἔχει ἔργον ὑπό τινος. pro διά, sed cum notione imperii accepti: ita sup. Θ, 363 τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. cf. sup. Obss. ad O, 639. Potest quoque iungi ἔργον ἀέθλων, aerumnam laborum, vt sit sint ἄεθλα ὑπ' Εὐρυσθῆος, labores nullu Eurysthei suscepti. Redit vtrumque ad idem. Schol. Townl. ἀέθλων, κακοπαθειῶν εἰσι δὲ καθ' Ὅμηρον πεντάπονοι (vel πέρατος) καὶ ἑξαπέδοκοι ἆπται. Ait ita duo labores ab Homero qui

morasi, Laomedontis equos (E, 640.) et τερέτρην intelligo Ceruam. Cerynitin cornutam; quam tamen in Homero memoratam haud memini.

Superest vitium hiatus ἔχοντα ὑπ': Potest defendi in caesura medii versus. At succurrit Cantabr. ἔχοντα πρὸς Εὐρ. pro διά.

134. ὡς καὶ ἐγών, ὅτε δ' αὖτε. Turbat hoc δ', nam videtur nouam sententiam constituere; et possis forte interpungere: ὡς καὶ ἐγώ. ὅτε δ' αὖτε. nec aliter ego scil. εἰσὶ στενάχεσκον. cum autem etc. Nec tamen membra et sententiae melius cohaerent. Ergo praestat dicere ὅτε δὲ esse positum pro simplici ὅτε, vt est ὅτε γε. ὅτε τε. forte hoc posterius locum habuit.

ἐγών grammaticis deberi pro ἐγώ, iam monitum.

κορυθαίολος Ἕκτωρ. κορυθαιόλος scribunt etiam h. l. alii cum Lipſ. Moſc.

135. Ἀργείους ὀλέσασκεν. Sic vulgatum erat. fragm. Moſc. ὀλέσασκεν. Harl. Mori. ὀλέκεσκεν. Beatl. adſcripserat ὀλέκεσσεν. At in ὤλεσκεν conſentiunt Vrat. Townl. Ven. Aliquoties legitur ὀλέκεσκον ex eo factum ὀλέσκεν.

136. οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης, ἣ πρῶτον ἀάσθην. Barnes: „γρ. ἄτης ἦν et ἄτης ἧς.“ Ita ille variare videtur ex ingenio. Est tamen ἄτης ἦν in fragm. Moſc. et ap. Euſtath. vulgari poetarum vſu probatum, pro κατ' ἦν. Seruant tamen ἧ codd. optimi et plurimi cum edd. τὴν eſt in Vrat. A. τῇ Vrat. B.

At ſententiam ambiguam eſſe video. Videtur accipi, ac ſit: ſtultitiam ſemper animo retinui qua antea in malam iram abreptus ſueram; verbo, perſiſtebam in ira et ſuperbia. Conſentaneum tamen eſt Iouis exemplo: qui εἰσὶ στενάχεσκε vſ. 132. vt ſit: ita et ego ſemper dolui; praeſentem ſemper habui animo ſtultitiam meam, qua primo abreptus ſueram: ἀάσθην. v. ad I, 116.

137. ἀλλ' ὅτε δὴ ἀασάμην καὶ μευ Φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Legebatur vſ. hic cum ſequ. 138 iam ſup. I, 119. 120.

127. ὄμοσσε παρτερὸν ὅρκον. Schol. bt. τὸ Στυγὸς ὕδωρ cum mythi expositione; quam melius ex Hesiodo diff. ces. v. sup. ad vs. 113.

129. ἢ πάντας ἀάται. βλάπτει, vt mente bona excidant: sup. vs. 91.

131. χειρὶ περιστρέψας. Harlei. περιτρέψας. quod Pindar. Ol. X, 86 χέρα κυκλώσας, comparat quoque Schol. ad e. l.

ταχὰ δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων. Lips. ταχέως δ' ἵκετ' ἔργα. corrupte. ἔργα ἀνθρώπων. εἰς τὴν γῆν. ταύτην γὰρ ἐργάζονται οἱ ἄνθρωποι Schol. B. qui et addit: εἰς Ἴλιον δὲ ἠνέχθαι φασίν. ἀφ' οὗ καί τις λόφος. Similia ap. Eustath. Explicatio petenda est ex Apollod. III, 12, 3. vbi v. Notas. p. 743 sq. Erat λόφος Ἄτης, in quo Ilus condidit Ilium, in eundem locum proiectum erat a Ioue Palladium.

132. 3. τὴν αἰεὶ στενάχεσχ' ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὄρωτο ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. Ad sensum meum redolent hi versus otiosum auctarium alicuius rhapsodi. Sed videamus de singulis.

τὴν αἰεὶ στενάχεσχ'. debebat saltem esse τὴν δ' αἰεί. τὴν, pro εἰ ἦν. Schol. B. bene.

133. ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα. miro modo dictum est ἔργον pro ἔργα ἀεικῆ. ἔργα ἔχειν pro tolerare aerumnas, vt ἔχειν/ καπὸν, ἀκὴν, ἄλγεα. et ἔργον pro labor, aerumnosus labor. Conuenit. sic. Hesych. ἔργον. (ἀεικὲς non appositum) δυσχερὲς, δύσκολον. Eustath. ἔργον. ἀτηρόν.

Porro duplici modo iungi potest: ἔργον ἔχειν, tolerare aerumnam ὑπ' ἀέθλων Εὐρυσθῆος, laborum ab Eurystheo impositorum. ἔχει ἔργον ὑπό τινος. pro διά, sed cum notione imperii accepti: ita sup. Θ, 363 τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. cf. sup. Obss. ad O, 639. Potest quoque iungi ἔργον ἀέθλων, aerumnam laborum, vt sit sint ἄεθλα ὑπ' Εὐρυσθῆος, labores iussu Eurysthei suscepti. Redit vtrumque ad idem. Schol. Townl. ἀέθλων, τῶν μάτων· εἰσὶ δὲ καθ' Ὅμηρον πεμπάντη (vel πέρασος) καὶ λαμπέδοντες ἄκται. Ait ita duo labores ab Homero pro

εἰμι. ἢ ἐγγυῶμαι παρασχεῖν. ἢ τι τοιοῦτον. Same prior Eustathii oratio non obiicienda p. concenent ἐγὼ ὅδε cum Pindarico: οὗτος ἐγώ. ecce me. Ol. IV, 37. Od. Φ, 207 ἤδεσαι μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ. Sic οὗτος ἐκεῖνος. οὗτος αὐτός. ἐγὼν grammaticum acumen. fuit ἐγὼ ὅδε. Vrat. d ἐγὼν τάδε. Lips. παρασχέμεν.

χθιζὸς, τῇ ὑστεραίᾳ τῆς χθὲς ἡμέρας. Sch. B. Sch. br. recte: nam non proxima, sed pridie tertia nocte facta legatio erat. Ii l.

ἀλλὰ ἐπειγόμενός περ ἄρηος. Sch. B. ἀπὸ (f. ὑπὸ) τῶ πολέμου. εἰς τὸν πόλεμον." Verbo supple ἄρηος ἕνεκα vel τάξει. et toties iam factum opus fuit. Od. A, 389 ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο.

143. Θεράποντας. Monet Sch. B. non esse seruos; sed *ministros*; *lictoras homines*. Qui sint, v. ind. 338 sq.

ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες. ἐμῆς ἀπὸ νηὸς Vrat. A.

144. εἶσουσ' ὄφρα ἴδηαι, ὅ τοι μενοεικέα δῶσω. dictum esse per syllepsin notat Schol. B. τὰ μὲν ἁρπάγματα οὐ φέρονται, ἀλλὰ ἄγονται. vt aliquoties monuit alibi. Scilicet ducitur Briseis cum captiuis; spectatur aurum.

ὄφρα ἴδηαι ἄγουν ἴδῃς Eustath. ex aliis locis scilicet, vbi eadem varietas notatur. v. ad A, 208.

ὅ τοι μενοεικέα δώσω. vn. Vindob. ἅ τοι felici lapsu.

147. δῶρα μὲν αἴ κ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς, ἧτ' ἔχέμεν, παρά σοι. Obuium est et iam Eustathio monitum, fieri non vno modo posse interpunctionem et pronuntiationem παρά σοι (sc. ἐστὶ) vel πάρα σοι (pro πάρεστι) δῶρα μὲν ἢ παρασχέμεν ἧτ' ἔχέμεν, aut dare aut retinere, s. non dare. Sic Eustath. vel: δῶρα μὲν, αἰ ἐθέλοισθα, παρασχέμεν (θέλοιεν, vel πάρασχε, *iube afferre*) ἧτ' ἔχέμεν παρά σοι (*vel serua apud te*, in tuo contubrio) haec quoque sic; ἧτ' ἔχέμεν (vel serua) πάρα σοι (πάρεστι σοι *tui arbitrii res est*) Sic. Sch. B. accepit cum Sch. br. Sequor quod legenti mihi primo se loco offert; etsi hic postremo loco positum. αἴ κε θέλῃ Lips. male.

148. ἦτ' ἐκέμεν. Apud Eustath. est εἴτ'. sic et Bavocc. Harl. tum παρά σοι et πάρα σοι scribitur et editur. Nec refert.

149. οὐ γὰρ χρὴ πλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας οὐδὲ δικτρίβειν. πλοτοπεύειν est vox hoc uno loco lecta, et antiquata, quam grammatici non ex usu, sed ex contextu sententiae et ex etymo constituere allaborarunt. Schol. B. τινὲς καλολογεῖν, οἱονεὶ πλυτεπεύειν. hoc etiam Eustath. sequitur; et disertius exponit, ubi altero loco: ἢ τὸ πλυτοπεύειν (leg. πλυτεπεύειν) καὶ οἷον καλλιλογεῖν, καὶ πλυτοῖς ἔπεσιν ἐνδιατρίβειν. Est quoque πλυτοπεύειν in Vat.

Altera ratio est in Schol. B. et Townl. „ἢ πλέττειν τὴν μάχην parum differe; nec magis Schol. Mosc. ὑποπλέττειν αὐτοὺς (an αὐτοὺς?) τῆς μάχης τοῖς λόγοις; Schol. br. πλοτοπεύειν, ἤτοι ὑποπλέπτειν αὐτοὺς τῆς μάχης ἐν τοῖς λόγοις. melius Eustath. πλοτοπεύειν τὸ πλατύνειν, καὶ οἷον παραπλέπτειν τὸν καιρόν. Vox per se igitur est πλέπτειν, et eiusdem nona forma; quo ducit Etymologus, fuit πλέπω, πλέττω, πέπλοφα, πλέψ, πλεπεύω, ve quoque πλώψ, πλωπεύω. Nunc πλοπτεύω, ut θραπτεύω, ex pronuntiatione mutata, πλοτοπεύω. In Etymol. est quoque πλοπιτεύειν, πολοπιτεύειν, ὑπερθέσει τοῦ λ: et apud Suidam: πλωπεύω, tum πλωπιτεύω, quod Kusterus e mss. Par. mutauit in πλοτοπεύω. Probabile ex his fit, a πλέττειν ductam vocem habere notionem τοῦ caussas morose nectere, subterfugere. Conuenit glossa Hesychii: πλοτοπεύουν, παραλογίζεσθαι. ἀπατᾶν. πλεψιφαρεῖν. (cum quo conuenit forte quod in Schol. br. et Schol. Mosci memoratur ἢ ἑτέρων τινὲς ἐτιθυμεῖν.) Additur, στρατεύεσθαι. de quo statim videbimus.

Tandem Schol. B. subiicit, ἢ ὡς ἔοικε, στρατεύεσθαι. οὐτέστιν, οὐ χρὴ ἐνταῦθα ὄντας στρατεύεσθαι, ἀλλ' ἐν τῷ πολέμῳ. alienissima vox ab hoc loco et sententia. Attamen etiam Apollon. Lex. πλοτοπεύειν. στρατεύεσθαι. et nic in Hesychii codice; sed viri docti iam mutarunt in παγγεύεσθαι. idem quod στρεύγεσθαι, quod iam vidi-

mus O, 512. vbi v. Obſſ. Etiam ap. Suidam, στραγγεύεσθαι, ἀναβάλλεσθαι, quod multa Toup. Emendatt. in Suidam ad h. v. laudatus quoque Tollio, et in Emend. ad Hesych. voc. στραβάζεσθαι. Eſt ergo haec doctum interpretamentum vocis κλοτοπεύειν, cauſſari, tempus terere et cauſſas nectere.

150. ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον. Sch. B. „ἀναιρεθῆναι Ἕκτορα καὶ δίκην ὑπὲρ Πατροκλου λαβεῖν.“ recte; minus bene Schol. br. ἤτοι δὲ περὶ Πατροκλου τάφῃ λέγει. Nec Clarkio aſſentior, qui in vniuerſum de bello nondum confecto intelligit. Saltem pugnam memorare debebat. Sup. Il. Π, 208 Φυλόπιδος μέγα ἔργον ὑπὸ τε Φανται.

ἄρεκτον. ἄπρακτον. Apollon. Lex. et ἀτελεύτητον Heſych. cum Schol. br. quod etiam ἄρρηκτον ſcribitur; Notatum grammaticis.

151. ὡς κε τις αὖτ' Ἀχιλῆϊ. vn. Vindob. a m. pr. ὡς δὲ, et ſuperſcr. τε.

153. Lectum vulgo: ὣς δέ τις ἀμφαφόων μεμνημένος ἀνδρὸς μαχέσσθαι, ὡς δὲ ed. Rom. ὣδε τις. Barocc. fragm. Moſc. Townl. Ven. Puta ἐις ἄλλε ἕκαστος εἰς μαχέσσθαι. Vat.

Ceterum verſus ſatis otioſe adiectus eſſe videtur, et caret copula. Hinc, puto, mutatum eſt in ὡς δὲ ταῦτα δέ.

157. Τρῶας μαχεσσομένους. Brat. μαχεσσομένους in edd. excepta Romana, quae pes. praeferunt, cui codd. Barocc. Mori. Lipſ. Vat. Harl. Moſc. fragm. binis Vindob. eamque ſcripturam me ſequi profeſſus ſum, etſi Bentl. alteram amplexus eſt: cf. ſupp. ad Ai. 298. In Ven. μαχεσσομένους, vitioſe. Cant. μαχεσσόμενοι.

158. αὖτ' ἂν πρῶτον cum primum. cum ſcrupul. ἐν ἅπαξ. etiam h. l. ἔστιν τὰ πρῶτα γένηται. Z, 289.

159. ἐν δὲ θυὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέρῃσιν. paulet αὖτ' ἂν, ὅταν Barocc. πνεύσει ἀμφοτέρῃσιν Cant. ſcil. Φάλαγξ.

161. *σίτου καὶ οἴνοπ.* Barnes: „γρ. *οἴνου καὶ σίτοιο*“ Ita ipse variam lectionem procudit: scribebatur sic sup. I, 702.

163. *ἄκμηνος σίτοιο.* Vox sola hac rhapsodia obuia, et trinis praeter hunc locis: 207. 320. 346. sensu ex adiunctis satis definito, vt sit idem quod *ἄπαστος. ἄγευστος. νῆστις.* Apud Suidam: *ἄκμηνος. ἄγευστος. ἄκμηνος ὄρτοιο* (pro *σίτοιο*) Laborant tamen veteres in etymo; inprimis cum alio significatu occurrat Od. Ψ, 191 *ἅμνος ἀκμηνὸς, θαλέθων.* vegetus. vigens. Videtur satius esse, cum Apollonio Lex. et Hesych. h. v. subsistere in notatione semel constituta, quam commenta grammaticorum recoquere v. Schol. B. Mosc. Townl. Eustath. et Etymol. h. v. Saltem dicere licebit fuisse vocem antiquam *ἄκμη* vel *ἄκμα*, quae in Hesychio est *ἡ νηστεία. ἔνδεια.* Hoc videtur sequutus esse Aristarchus, qui apud Etymologum traditur scripsisse *ἄκμηνος παρὰ τὴν ἄκμην.* (non *ἀκμήν.* vt scribitur quoque male in Scholiis et Eustath. qui *ἀστίαν* ita ab Aeolibus dictam esse tradunt.) Theon contra *ἀκμηνὸς* scribere iubebat, nonnulli etiam *ἀκμῆνος.*

165. *ἀλλά τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει.* Vbique legi video *ἀλλά τε*, cuius formulae vsum ignoro; sollenne est *ἀλλά γε*, et in ipso Homero, vt primo libro 82 *εἴ περ γὰρ — ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν.* nullus dubito, et hic esse *ἀλλά γε* legendum. Nunc video ita editum esse in Plutarcho: An seni ger. sit resp. p. 789 D: *ἐν οἷς τοῦ γέροντος — ἀλλά γε λάθρη γυῖα βαρύνεται, καὶ προαπολείπει τῆς προθυμίας ἡ δύναμις.*

De *βαρύνεται* Schol. Victor. monebat, vnice aptum rei illud vocabulum esse, nec alia voce posse permutari. Laudat e Victor. Var. Lect. lib. 38, 1. Clarke. Hoc idem legitur in cod. Townl. Forte hoc idem lectum erat in schol. Ar

ἠδὲ κιχάνει δίψα τε καὶ λιμός. Barnes: „γρ. *ἦδ' ἐ.* idoctum commentum! Ceterum *κιχάνειν* in his et simil. ibus non est assequi, sed, inuadere. opprimere. *ἐφικέσθαι.* vt quoque mors dicitur opprimere aliquem: *μοῖρα,*

πένθος ἰκχάνει. Quod Horatio est: *mors et fugacem persequitur virum*: Μοῖρα ἰκχάνει Ψ, 672.

166. δίψα τε καὶ λιμός. Schol. B. „Ἴωνες δίψα. Ἀττικοὶ, δίψος.“ Eadem iterum ad X, 2. Si non Atticum est δίψος, est saltem vsus recentioris; etiam in Atticis variat vtrumque. Thucyd. VII, 87 καὶ λιμῷ ἅμα καὶ δίψῃ ἐπιέζοντο. vbi v. Ducker.

βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι. βλάβεται, βλάπτεται. Apollon. Lex. h. v. nunc est, debilitantur. ἰόντι. vnus e grammaticis ad vs. 221 laudat ἰόντος.

167. ὃς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος. „καὶ Πλάτων ἐν Νόμοις φησὶν πάντα τὸν ἄνθρωπον, ὅταν τότε (ὅταν τε) ἢ πρότερον γένεσθαι, ἀγαθῶν τε ἐλπίδων καὶ δυνάμεων πληροῦσθαι παῤῥησίας γὰρ μεστοῦται καὶ ἐλευθερίας πάσης καὶ ἀφοβίας· καὶ πράξει τι ἀπόνως ἔχει. ὅθεν Λακεδαιμόνιοι ἀκρατοποτοῦντες ἀπλίζονται.“ Schol. B. Townl. Mosc.

κορεσσάμενος „cum se satiauerit.“ Clarke. Argutati sunt veteres in h. l. et voluere κορεσσάμενος esse pro ἀπογευσάμενος. nam qui ventrem cibo potuque onerauerit, eum non esse idoneum pugnae. Eustathius laudat quoque ex Ephippo: ὃς, φησὶν, ὡς μεθύοντες εἰς τὰς φάλαγγας πάσας μάχονται, ἐπάγει, τοιγαροῦν φεύγουσι εἰς. Nostra aetate aliter de hoc statuitur; inebriantur milites, dummodo duces sobrii sint. Versus Ephippi Comici sunt ap. Athen. X. p. 442 E.

168. ἀνδράσι δυσμενέεσσι παντημέριος πολεμίζειν παντημέριον Porphyr. ad Il. Z, 265. πολεμίζει vulgatum in edd. etiam ap. Athen. lib. II p. 40 A. At codd. πολεμίζῃ vsu Homerico.

169. θαρσαλέον νύ οἱ ἧπαρ. Townl. νύ τοι.

170. πρὶν κάμνει. Vindob. Alt. κάμνῃ.

πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. Schol. B. „πρὶν παύσασθαι τῆς μάχης.“ addit tamen nonnullos ἐρωήσαι scribere pro ἐρωήσειε. Scilicet illi ἐρωεῖν transitiue accesperunt; vt N, 57 τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσειεν ἀπὸ νηῶν, et πάντας ad hostes referendo iunxerat. nec ille viribus deficit,

antequam hostes omnes fugauerit; pugna excedere coegerit. Eodem modo Schol. Excerpta acceperant vulgatum ἐρωῆσαι, παῦσαι τῆς μάχης. Si tamen, vt vulgo facimus, ἐρωεῖν est recedere, πάντας esse vides, omnes qui in eadem acie pugnant. πρὶν πάντας παύσασθαι τῆς μάχης.

171. λαὸν μὲν σκέδασον. Harl. κέδασον ex more. Apollon. Lex. σκέδασον. χώρισον.

172. δεῖπνον ἄνωχθι ὅπλεσθαι. Schol. B. ait vocem contractam esse ex ὁπλέσασθαι. (debuit scribere ὁπλέσασθαι. sic quoque scriptum video in Townl.) nam, fuisse verbum ὁπλέω, patere ex ὥπλεον, ἀντὶ τοῦ, ἡτοίμαζον. Respicit Od. Z, 73 ἅμαξαι ὅπλεον. Non viderunt grammatici veteres, eiusdem verbi plures plerumque fuisse formas; fuisse ergo ὅπλω. ὁπλέω. ὁπλίζω. eadem vi et notione, instruendi, parandi, armandi. Comparat Eustathius ἐτείχεον τὸν ἱππόδρομον ἤγουν Herodotum, fuit ergo τειχέω, quod vulgo τειχίζω.

173. οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν. Vrat. d. cum vno Vindob. ἐν μέσσῃ ἀγορῇ, iunctim cum seqq.

174. ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσιν, σὺ δὲ Φρεσὶ σῇσιν ἀνήῃς. prius ad maiorem Achillis honorem spectat, si omnes viderint, quomodo Achilli pro iniuria satisfactum sit. ἀνήῃς. διαχυθεὶς εὐφρανθῇς, διὰ τὴν τιμήν. Schol. B.

σὺ δὲ Φρεσὶ σῇσιν. repositum est a Barnes, qui sequutus est Eustathii lectionem. Ceterae edd. Φρεσὶν ἧσιν, cui lectioni videtur doctior ratio subesse. De pronominis tertii vsu multum inter veteres grammaticos disputatum esse, constat vel ex Apollon. Alex. de Syntaxi, qui etiam p. 155 docet loca nonnulla apud Homerum esse aut deprauata, aut prauè accipi. Vsus τοῦ ὅς, ἑός, σύ, tertiae personae, creditus erat a multis esse promiscuus pro ceteris quoque personis; saepe notatus in Apollonii Argonaut. At in Homero ratiora occurrunt exempla: Od. N, 320 ἀλλ' αἰεὶ Φρεσὶν ἧσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ ἠλώμην pro Φρεσὶν ἐμῇσιν: quod et ab Apollonio de Syntaxi

p. 197 notatur, tanquam ἀκατάλληλον, incongruum. Alterum exemplum Od. A, 402 κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσειν. vbi tamen expedita eſt medicina δώμασι σοῖσι. Similiter et h, l. credendum, eſt Φρεσὶν ἧσιν eſſe vitium natum ex frequenti vſu harum vocum in carmine obuio. Contra Φρεσὶ σῇσιν in optimis codd. legitur, Townl. Moſc. fragm. Ven. B. Etiam in Ven. A. ſuppleto, Vrat. A. et in vno Vindob. in altero Φρεσὶν ἧσιν.

175. ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον. Melius haec ab Vlyſſe memorari, notat Schol. B. quam ab Agamemnone; qui, id ſe facturum eſſe, iam ſup. I, 132 ſq. iisdem verſibus ac verbis pronuntiauerat; Vlyſſis autem perſonae maxime ea conuenire, quoniam inter legatos erat, qui Agamemnonis mandata ad Achillem pertulerant, et in iis hoc ipſum I, 274 ſq.

176. 177. Lecti iam ſunt I, 133. 4. et 275. 6. vbi et monitum de τῆς ante εὐνῆς; pro εὐνῆς τῆς ταύτης, Briſeidis. Nunc vero haud dubie illi ſunt perperam inſerti, nam de Briſeide nihil anteceſſerat; neſcias itaque μίτρης τῆς εὐνῆς, h. e. εὐνῆς αὐτῆς, amplexu puellae, cuiusnam?

177. ἦ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν. Deeſt verſus Harlei. Veneto ſuppleto, Vrat. d. fr. Moſc. Lipſ. bidis Vindob. Addit Erneſti: „quod temere eſt factum, cum alibi eodem modo iungantur, et eodem in contexto: vt I, 134.“ Atqui, licet quoque ſic argumentari: cum aliis locis hic verſus ſubiici ſoleat alteri, illatum eum eſſe hoc quoque loco. Equidem deleo. Delet quoque Bentl. eſt prorſus inutilis verſus h. l. ſaltem in ipſo iureiurando poterat locum habere.

ἦτε γυναικῶν. „γρ. ἠδὲ γ.“ Barnes. ſane ſic Townl. ἠδ' — ἠδὲ Cant. in marg.

178. καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ Φρεσὶν ἧλος ἔσται. Ita σοὶ, non δέ σφι, quia cum αὐτῷ iunctum eſt, vt iterum vſ. 192 σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγώ. Apollon. de Syntaxi p. 141. De prosodia τοῦ ἧλος v. ad A, 583.

179. αὐτὰρ ἐπειγόμενόν σε δαΐφρονι ἐν πλισίῃς ἀρεσάσθω. Manifestae corruptelae exemplum ex ignoratione prosodiae hiatus δαΐφρονι ἐνί, nam fuit haud dubie altera forma δαΐφρῃ ἐνί. quae forma aliquoties in Odyssea occurrit; notata quoque Etymologo h. v. Etiam supra K, 217 αἰεὶ δ' ἐν δαΐφρῃσι καὶ ἀλκιμίῃσι παρέσται. Videsat tamen Bentl. hoc.

ἐνὶ πλισίῃ Lipsius vtramque in vsu Homerico.

ἀρεσάσθω. Schol. br. φιλοφρονησάσθω. Apollon. Lex. εὐαρεστοῦντα κατασταθέντα. Hesych. εὐάρεστον κατασταθέντα. Rst h. l. epulis excipito; ex contexto ἀρέσασθαι, cum sit proprie, placare, refertur porro ad ea, quae cum ista notione coniuncta sunt, manenter excipere, commiter habere. ductum ab ἄρω, apto, iungo, ἀρέω, vnde et ἀρέσασθαι ergo et epulis excipere, satiare. Sic in Sc. Here. 255 αἱ δὲ Φρένες σὺν ἀρέσαντο, αἵματος ἀνδρομέου, Schol. ἐχορτάσθησαν. legerant ibi alii σὺν ἄρ ἔσαντο. quod aiebant esse ab ἔω, πλήθω. mala fide eos hoc tredidisse, videbimus inf. ad 402.

180. ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα. Schol. B. ἵνα μηδὲν ἐλλείπῃς (Townl. ἐνδεὴς σοι leg. ἐνδέῃ σοι) τοῦ δικαίου. Schol. br. ἵνα μηδὲν ἐλλίπῃ σοι τῶν φιλούντων πρὸς τὰ δικαίως πραχθήσεσθαι. De voc. v. ad I, 236.

182. 183. οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα ἄνδρα ἀπαρέσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. Scholion ad h. l. quod in Ven. B. et in Leid. ap. Valk. Diss. p. 142 legitur, excriptum est ex Porphyr. Quaest. 19. vbi corrupta cum alia, tum νεμεσσητὸν βασιλῆι. nam ipse Porphyrius ambiguum esse ait, ἀμφίβολον διὰ τὴν αἰτιατικήν. (h. e. potest dubitari sitne βασιλῆα ἄνδρα an βασιλῆα ἀπαρέσασθαι ἄνδρα, pro τινά.) Ipse imagit more recepto τὸ βασιλεὺς ἄνδρα βλάψας, καὶ τῆς ἀδικίας προυπάρξας ἀπαρέσηται αὐτόν. Pariter Schol. br. Eustath. Sententia ergo est: aequa, probanda, res est, regem placare aliquem, si prior iniuriam intulerit.

Enimnero sententia haec prorsus non conuenit ante-cedentibus: tu autem, Agamemnon, in posterum vide vt

p. 197 notatur, tanquam ἀκατάλληλον, incongruum. Alterum exemplum Od. A, 402 κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἶσιν ἀνάσσειν. vbi tamen expedita est medicina δώμασι σοῖσι. Similiter et h. l. credendum, est Φρεσὶν ᾗσιν esse vitium natum ex frequenti vsu harum vocum in carmine obuio. Contra Φρεσὶ σῇσιν in optimis codd. legitur, Townl. Mosc. fragm. Ven. B. Etiam in Ven. A. suppleto, Vrat. A. et in vno Vindob. in altero Φρεσὶν ᾗσιν.

175. ὀμνύετω δέ τοι ὅρκιον. Melius haec ab Vlysse memorari, notat Schol. B. quam ab Agamemnone; qui, id se facturum esse, iam sup. I, 132 sq. iisdem verbis ac verbis pronunciauerat; Vlyssis autem personae maxime ea conuenire, quoniam inter legatos erat, qui Agamemnonis mandata ad Achillem pertulerant, et in iis hoc ipsum I, 274 sq.

176. 177. Lecti iam sunt I, 133. 4. et 275. 6. vbi et monitum de τῆς ante εὐνῆς; pro εὐνῆς τῆς ταύτης, Briseidis. Nunc vero haud dubie illi sunt perperam inserti, nam de Briseide nihil antecesserat; nescias itaque μήτοτε τῆς εὐνῆς, h. e. εὐνῆς αὐτῆς, amplexu puellae, cuiusnam?

177. ἦ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν. Deest versus Harlei. Veneto suppleto, Vrat. d. fr. Mosc. Lipsi. bidis Vindob. Addit Ernesti: „quod temere est factum, cum alibi eodem modo iungantur, et eodem in contexto: vt I, 134." Atqui, licet quoque sic argumentari: cum aliis locis hic versus subiici soleat alteri, illatum eum esse hoc quoque loco. Equidem deleo. Delet quoque Bentl. est prorsus inutilis versus h. l. saltem in ipso iureiurando poterat locum habere.

ἦτε γυναικῶν. „γρ. ἠδὲ γ." Barnes. sane sic Townl. ἠδ' — ἠδὲ Cant. in marg.

178. καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ Φρεσὶν ἧλος ἔστω. Ita σοὶ, non δέ σφι, quia cum αὐτῷ iunctum est, vt iterum vs. 192 σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγώ. Apollon. de Syntaxi p. 141. De prosodia τοῦ ἧλος v. ad A. 583.

179. αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθαι. Manifestae corruptelae exemplum ex ignoratione prosodiae in hiatu δαιτὶ ἐνὶ, nam fuit haud dubie altera forma δαίτῃ ἐνὶ. quae forma aliquoties in Odyssea occurrit; notata quoque Etymologo h. v. Etiam sup. Κ, 215 αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέστω. Videsat iam Bentl. hoc.

ἐνὶ κλισίῃ Lipsius vtramque in vita Homerica.

ἀρεσάσθω. Schol. br. φιλοφρονησάτω. Apollon. Lex. εὐαρεστοῦντα κατασπεύσατω. Hesych. εὐάρεστον κατασπεύσατω. Rst h. l. epulis excipito; ex contexto. ἀρέσασθαι, cum sit proprie, placare, refertur porro ad ea, quae cum ista notione coniuncta sunt, amanter excipere, ornamenter habere. ductum ab ἄρω, apto, iungo, ἀρέω, vnde et ἀρέσκω. ergo et epulis excipere, fatiare. Sic in Sc. Here. 255 αἱ δὲ Φρένες ἔδν' ἀρέσαντο, αἵματος ἀνδρομέου, Schol. ἐχορτάσθησαν. legerant ibi alii ἔδυν' ἄρ ἔσαντο. quod aiebant esse ab ἔω, πλήθω. mala fide eos hoc credidisse, videbimus inf. ad 402.

180. ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχησθα. Schol. B. ἵνα μηδὲν ἀδίκου (Towth. ἀνδρὸς scr. leg. ἀνδρὶ σοι) τοῦ δικαίου. Schol. br. ἵνα μηδὲν ἔλλιπῃ σοι τῶν φιλόντων πρὸς τὸ δικαίως πραχθῆναι. De voc. v. ad I, 226.

182. 183. οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, βασιλῆα ἄνδρα ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. Scholion ad h. l. quod in Ven. B. et in Leid. ap. Valk. Diss. p. 142 legitur, excriptum est ex Porphyr. Quaest. 19. vbi corruptae cum alia, tum νεμεσσητὸν βασιλῆι. nam ipse Porphyrius ambiguum esse ait, ἀμφίβολον διὰ τὴν αἰτιατικήν. (h. e. potest dubitari sitne βασιλῆα ἄνδρα an βασιλῆι ἀπαρέσσασθαι ἄνδρα, pro τινά.) Ipse inepte more recepto: καὶ βασιλεὺς ἄνδρα βλάψας, καὶ τῆς ἀδικίας προὐπάρξας ἀπαρέσηται αὐτόν. Pariter Schol. br. Eustath. Sententia ergo est: aequa, probanda, res est, regem placare aliquem, si prior iniuriam intulerit.

Eminnero sententia haec prorsus non conuenit antecedentibus. tu autem, Agamemnon, in posterum vide vt

erga alios fis iustior; non enim iniquum est, placare iniuria affectum. Sententia subiecta esse debebat haec: etenim est consentaneum, virum principem abdicari a te, si eum iniuria affeceris. Atque hunc sensum habere videntur verba οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, ἄνδρα βασιλῆα ἀπαρέσασθαι, ὅστε τις πρότερος χαλεπήνῃ. Vide de verbis ad v. sq.

183. ἐυδὲ ἀπαρέσασθαι accipitur pro ἀρέσασθαι, quod motio vidimus vs. 639 placare. Etiam ἀπαρέσασθαι εἰς ἀρέσκειαν ἐνεγκεῖν apud Etymol. et Suidam haud occurrit. ἀρεῖν, ἀρέσασθαι, aliquoties in Homero legimus, ἀπαρέσασθαι hoc vno loco. ἀπὸ debet habere vim continuandae actionis. Barnes profectum se malle ἐπαρέσασθαι, nec addit, quorsum. Ernesti tamen addit, clare ita legi in mss. Lips. est quoque sic scriptum in Vrat. A. b. et in vno Vindob. Mirum est commentum Porphyrii, quod emendate sic legendum: ὅτι δὲ τὸ ἀπαρέσασθαι τὸ τῆς κρῆς ἀπαρέσασθαι ταὐτόν ἐστι τῇ βλάβῃς ἀπαλλάξασθαι καὶ ἐξιλάσασθαι. Ex analogia fatear esse deberet ἀπαρέσασθαι. ἀπαρέσθαι

Dixi iam ad vs. 518. sensum requirere notionem vocis, offendi, irritari, ferre, irasci. Quid ni ἀπὸ vim hanc ex analogia habeat, vt sit idem quod ἀφαιρεῖσθαι fere et ἀπέχεσθαι, ἀπεκτάνθαι

ἄπτ᾽ τις πρότερος χαλεπήνῃ. χαλεπαίνειν est indigne, graviter ferre, quae quis indigna patitur: indignari et omnino irasci, ὡς ὀργὴν προλθεῖν. vt Ξ, 259 ὁ δ᾽ ἀνιηρόμενος χαλέπηνε. et Σ, 273. Ἥρη, μὴ χαλέπαινε τὰ σὰ φρένα. adde paulo ante Σ, 108. Nonnunquam, vt verti solet, est, infestum facere. vti Schol. Bl. βλάπτῃ, etsi ipse Bentleius ita sensit, qui emendabat: ὃν τε πρόσθεν χαλεπήνῃ. Sane irascens ὁ χαλεπαίνων, etiam inimicum inferre potest, non tamen χαλεπαίνειν τινα vel εἴς τινα, transitive. Sic B, 378. καὶ γάρ ἐγὼ Ἀχιλεύς τε μαχησάμεθ᾽ εἵνεκα κούρης αἰνῇ βίῃ ἐπέσσυτε. ἐγὼ δ᾽ ἤρχον χαλεπαίνων. prima loco ira exarsit. Sic Agamemnon ἐμὲν αὖθι ἐνὶ μεγάροισι χαλεπαίνει, si in ira perstiterit;

ſicque in aliis locis. Itaque adiungitur: κατασσάμενος χαλεπαίνει. Π, 386. Od. E, 147. T, 83.

Vnus eſt verſus, quem l. l. legi malim: ἄνδρ' ἀμαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, propulſare aliquem, qui prior aggreſſus fuerit, iniuria affecerit, inf. Ω, 369. ad quem locum vide. Attamen vel ſic contendam, χαλεπαίνειν non eſſe transitiue, iniuriam facere; ſed eſt: quando alter prior ira exarſerit et rixae auctor fuerit.

186. ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα δίηεο καὶ κατέλεξας. ἐν μοίρῃ, κατὰ μοῖραν, vt alibi. Schol. A. et br. κατὰ τὸ πρόσηκον, κατὰ τὸ πρέπον.

δίηεο, quod alibi διῆλθες. Locum tam I, 61 πάντα διίξομαι.

κατέλεξας. Euſtath. ἀντὶ τοῦ, ἐμέτρησας. οὐ γὰρ δόκει τισὶν οὐδὲ νῦν, τὸ λέγειν ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν κεῖσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ. Eadem ille adſcripſerat p. 739, 29 et 814, 43. Eſt vtique κατελέγειν recenſere, numerare. Sup. I, 115 ἦ γέρον, οὔ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.

187. 8. ταῦτα δ' ἐγὼν (grammaticorum acumen pro ἐγὼ) ἐθέλω ὑμῖν, πάντα δέ μοι ἔπος, οὐδὲ ἐπιφρήσω, πρὸς δαίμονος. Elle iungendo: ἐθέλω ὑμῖν πρὸς δαίμονος apertum eſt. Rodlei. et Vat. πρὸς δαίμονας. Laudat Schol. B. ad Γ, 279 οὐδ' ἐπιφρήσω πρὸς δαίμονα. Dictum more vſu pro διά, κατά, ἀνά. Sic quoque Schol. br. διὰ ὁρκίζοντες φαμὲν, πρὸς Διός. Schol. Townl.

189. μιμνέτω οὖδι τέως περ, ἐπειγόμενος περ ἄρηος. Legebatur τέως γε ἐπειγόμενος ingrato hiatu. Antiquam lectionem τέως περ habet ed. Flor. eamque firmant Townl. Vrat. et fragm. Moſc. etiam Venetus ſuppletus. Nec debebat offendere περ hic poſitum, diuerſis modis vtroque loco reſtricta ſit ſententia. Bentleius lectionis ignarus, hiatu tamen offenſus emendabat τέως μὲν, etiam hoc recte, et eadem vi; sic Od. O, 231. Π, 139. 370. Vſus τοῦ τέως μὲν, τέως γε, per aliquod tempus, tritus eſt etiam in ſoluta oratione. Timaeus Lex. p. 256. τέως δέ τινος. vbi v. Ruhnk. Ex pluribus apud Heſych. hic ſit

tit: πρὸς τὸ παρόν. Et Apollon. Lex. τέως, τηνικαῦτα, laudato Ω, 658.

Intulerat τέως γε Ald. 1. cum Rom. Eustath. Legerat Ven. B. neutram, nec γε nec περ, etsi cum metri vitio; ait enim ἐν ταυτῷ. ἐν ὀλίγῳ, δέχα τοῦ περ. esse tantum pronuntiando subsistendum; ita vero mox pronuntiare debuit ἐπιτεινόμενος. pergit: ἐν δὲ τοῖς ἑπιπτέροις μετὰ τοῦ τὲρ. Igitur vulgaria exempla veram lectionem seruauerant. In Vat. erat τέως δὲ (f. τέως δὲ) in Vrat. A. d. b. τέως καὶ, hoc quidem non male: ita iungenda καὶ περ.

190. μίμνετε, ὄφρα κε δῶρα ἐκ νηὸς ἕλθῃσι. Bodl. et Mori εἰςόκε δῶρα, quod sollenne esset: cum vulgato in margine. μίμνετε τέως ὄφρα, pro τόφρα, ὄφρα.

191. ἐκ νηὸς ἕλθῃσι. donec munera apportentur. Vulgatum erat ἕλθωσι. ex ed. Rom. Fuerat ἕλθῃσι in ed. Flor. Aldd. idque firmat vsus et codd. auctoritas: Cant. Barocc. Mori. Harl. Vat. Ven. B. et A. suppletus. Vrat. A. β. d. Lipsi. Townl. fragm. Mosc. Vindob.

καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν. v. ad B, 124. cf. inf. 197.

192. 3. 4. 5. Versus suspectos habeo, saltem priores posteriores, conflatos ex vs. 247 sq. et sup. vs. 140 sq. more rhapsodorum, dum ex iis, quae altero loco narrata erant disertius ad alterum locum transferunt versus, vt supplerent seu breuiter dicta, seu breuitatis studio omissa; Eoque ipso inuulere in carmen odiosam illam ταυτολογίαν. statuat tamen de his pro suo quisque sensu. Certe oratio in his versu. est impedita.

193. κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν. vox hoc solo loco, hic et inf. 248, obuia, insolito vsu, insolita flexione, pro κούρους. Notata Apollonio Lex. κουρῆτες. — προκαραξυνόμενον δὲ (κούρητες) ναυσίν. ἅμα δ' ἄλλοι ἔασιν κούρητες Ἀχαιῶν. Spectat ad vs. 248. At nostrum locum ignorare videtur vna cum Schol. B. At Strabo X p. 716 C. notauit τοὺς νέους στρατιώτας. Homero dicti κούρητες. κρινάμενος κούρητας ἀ. Il. vna cum alte-

ro vers. 248. Monuerat quoque de tono Herodianus ap. Eustath. adde Etymol. h. v.

194. δῶρα δ' ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν. Faciunt plerumque iunctura ictunam et parum grammaticam: σοῦ κελεύσω, κρινάμενος ἐνεικέμεν. Bentleius succurrebat: corrigendo κρινάμενός. Lenior est medicina, interpungendo post κελεύω. κρινάμενος κ. τ. λ. ἐνεικέμεν (μέμνημαι ἔνεικε. ἔκφερε.) Similis iunctura defectus inf. 258. 263. ibi tamen excusandus in iurisiurandi formula.

Legebatur δῶρα ἐμῆς cum hiatu. corrigebat Bentl. δῶρα μοῖς, vt alibi quoque locis tentabat; vix bene. Apud Eustath. legitur: γράφεται καὶ· δῶρα δ' ἐμῆς παρὰ νηός. εἰς θεραπείαν χασμῳδίας, vt δὲ sit pro μή. Molestum vtique et satis inficetum hoc quoque; legitur tamen hoc in codd. Vat. Townl. Vrat. b. d. vno Vindob. Emendatior lectio ap. Strabonem occurrit l. c. δῶρα θοῆς παρὰ νηός. Nec tamen diffiteor, interpolationi propiorem lectionem hanc videri. Miror non grammaticam rationem occurrisse: δῶρά τ' — ἐνεικέμεν, ὀχέμεν τε γυναῖκας.

ἐνεγκέμεν lectio est codd. et edd. Flor. Rom. Illatum per Aldd. ἐνεικέμεν. quod alii libri exhibent. Apud Strabonem est ἐνεγκεῖν.

195. χθιζὸν ὑπέστημεν ἕπεσθαι. Insolens in tali iunctura pro ὑπέστην. nisi assumas legatos, qui in Il. I eadem Achilli nuntiauerant ab Agamemnone. Aliter se habet, quod praecessit 191 τάμωμεν.

Apud Strabon. l. I. est χθιζὸν ὑπέστημεν.

197. κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν Διΐ τ' Ἠελίῳ τε. Dictum κάπρον ταμεῖν, quod plene στόμαχον ἀποτάμνειν inf. vs. 266. v. ad B, 124. Schol. B. „τῶν δὲ ἁρπλων ἐτέμνοντο τοὺς λαιμούς, ὅθεν καὶ ὁρκοτομεῖν ἐλέγετο“ nimis docte: factum hoc in omnibus victimis, quae dis superis mactabantur; tum vero etiam in foederibus et iureiurando. Argutatur idem in exuuiis reperiundis, cur porcus caesus sit pro hostia. Factum more prisco, iam Pelasgis frequentato; quandoquidem illic in Italia frequentatus ad Romanos quoque peruenit cum reliquis prisci

Senatum tribus: de quibus v. Dionys. Hal. lib. VII. extr. Notus numus gentis Antistiae, quem illustrarunt numismatici et nuper Eckhel. Doctrine numor. P. V. p. 137. 8. Seruata porro nuncupandi vsus Olympiae ad Iouis Ὅρκιον simulacrum in iureiurando athletarum, vbi Pausan. VI. 24. p. 441. Ioui Homerici memor est.

201. ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε τοῦτο γένεσθαι. Harl. ὀφέλλετε τοῦτο γένεσθαι. Vrat. A. et vet. Vindob. γενέσθαι. Fuere formae ὄφελλε, ὀφέλλω, ὀφείλω, debuit. Postea vsus haec distraxit, et ὀφέλλω est, augeo; debetur ita numero aliquid, quod addendum est.

201. ὁπότε τις μετὰ παύσωλήν τε πολέμοιο γένηται. Vulgo editum vna voce μεταπαύσωλήν. Non dubitaui voces diuellere; notaui iam saepe pruritum grammaticorum, noua composita procudendi. Poterat vs. B, 386 docere: οὐ γὰρ παύσωλή γε μετέσσεται. Itaque et h. l. ὁπότε παύσωλήν τις πολέμου μεταγένηται. Diuisim quoque scriptum video in Vrat. A. Ven. A. suppl. Nec occurrit μεταπαύσωλη in grammaticis; aliis locis est ἀνάπνευσις πολέμου, μάχης. Λ, 800. Π, 43. Σ, 201.

202. καὶ μένος οὐ τοσσον ἧσιν. Harl. Vat. Lips. ἧσιν. perperam; post γένηται requiritur καὶ ἢ. ἧσι.

205. ὑμεῖς δ' ἐς βρωμὸν ἀτρύγετον, βρωτὸν, βρῶσιν (vt vs. 210) τροφὴν, (σῖτον) Hesych. ad h. v. Poterat addere aliam formam βρώμην. Omnes a βρῶ, postea βρώσκω. βιβρώσκω. Est βρωτὺς Ionica forma, vt στρωτὺς, et alia ap. Eustath. ad h. l. Barnes tentat ἐς βρωτύν μ' ὀτρύνετον, perperam. Adscripserat Bentley: „Hesych. ἀπονηστίσασθαι, ἀπὸ νηστείας ἐπὶ πρώτην ἐλθεῖν. leg. βρωτύν.“ quod iam alii viderunt.

ὑμεῖς — ὀτρύνετον intactum reliquerunt grammatici; forte quia persuasum sibi habuere, posse duplex pro plurali poni. At nec h. l. id factum admitto. Achilles alloquitur Agamemnonem et Vlyssem.

206. ἀνώγειν ὀτρύνειν. recte h. l. vet. in aliis et Lipsiensis. Townl. Musei Britannici: ἀνώγειν ὀτρύνειν.

ἀνδρ. πίστιας, ἀπιθήσους supra 163 adiectum erat ἄπιστος. ἄπιστος. vbi

208. τεύξεσθαι μέγα δῶρον. τεύξασθαι. Flor. Ald. Quod praetulerim, addit Ernesti, quia praecedit πτολεμίζειν, cuius vix satis grauis. Vtrumque sane recte ponitur; et est varietas sane perpetua horum temporum. τεύξεσθαι est in parte codd. Cant. Barocc. Mori. Harl. Ven. B. et τεύξασθαι Townl. fragm. Mosc.

Pro μάτην Ven. B μετὰ, ἢ μετὰ τὸ μετὰ εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς ἐκ τῆς ἥσσης τῶν πολεμίων γενησομένης. quis haec probauerit? Vix tamen haec a grammatico sunt profecta, sed alius interpretatus erat μάτην δόρατος Townl. Schol. notat alios scribere μέτα, μετὰ τὸ νικῆσαι οἱ ἐπὴν τισαίμεθα λώβην. Repugnat hoc, grammaticae, etiam Homerico corrigendum ἐπὴν τισώμεθα. Monitum iam ad I, 340.

209. πρὶν δ' οὔτως δ' ἐν ἔμοι γε φίλοι κατὰ λαιμὸν ἰείη εὐχωλάσις. In ἰείη, quod hoc vno loco occurrit, mirum est quantopere turbauerint viri docti. Ἰείη scriptum est non modo in edd. verum etiam in codd. et Eustathius; ἰείη cum glossa tamen παρεισθείη, παρέλθοι. Atqui ἰείη est actiuum, mittere. Necessario esse debet ἰείη, mox εἶμι. παρείη. Et sic scribitur in cod. Townl. Mosc. fragm. Et in Suida: ἰείην κατὰ λαιμόν. In ceteris Lexicis turbatur: Etiam in Etymol. ἴας, τὸ καὶ ἴεις, ἴει, καὶ προΐει. κατὰ λαιμὸν ἰείη. ὡς ἀπὸ τοῦ τίθημι, τιθείη. οὕτως ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἰείη. Et hoc voluit Hesychius, ἰείη, παρείη: ut recte est emendatum. Quid Schol. Br. spectarint, qui καθίει reddunt, non apparet. Recte ergo Wolfii ed. pr. ἰείη exhibebat.

ἀπὸ ἀταίρου, τεθνεώτος. Alii codd. etiam h. l. τεθνηῶτος. Aristarchus modo. Monui ad Z, 91.

212. καῖται ἀνὰ πρόθυρον κτεριούμενος. Schol. B. καῖται ἐπὶ τὴν θύραν ὁρᾶται, ἤ ἐστι κατακαιόμενος ἔχων ἐν αὐτῇ τοὺς πόδας. οὕτω γὰρ τίθενται οἱ νεκροί· διὰ τὸ ἕτερα χομένους τοῦ ἀνθρωπίνου βίου μηκέτι ὠφελεῖσθαι εἰς τοὺς οἴκους. add. Schol. Br. cum Hesych. in voc. ἀνὰ πρόθυρον.

ἑταιρεμένων. Simplicius erat ἔρανος: quia mortui mox ex domo efferuntur. κεῖσθαι, προτίθεσθαι, sollennia. ἀνὰ προθύροις Cant. Venetus suppletus.

213. τό μοι, οὔ τι μενὸς Φρασὶ τοῦτο μέμβλει, Cant. Vat. τῷ μοι lapsu librarii. v. ad M, 19. lipsit τὸ μοι. ἀλλὰ φόνος τε. Harleii φόνος τε. Ἀχιλλεῦ, Ἠλλόθι οἶος. Haud dubie Πηλ- disyllabum. sic Cant. Vat. Vrat. A. b. Ven. B. et A. suppleuas. fragm. Mosc. vn. Vindob. Vulgatum Πηλ- quod et edd. Plutarchi de aud. poet. p. 35 B. habent. Θεῦ Vat. quod Bentl. arripit. Πήλῃος οἶος Barnes reposuerat, sine auctoritate et necessitate. v. de his ad similem locum A, 489.

μέγα Φίλιππε Vrat. d.

217. κρείσσων ἠὲ ἐμεῖθεν καὶ Φέρτερος. Flor. ed. Φέρτατος cum Barocc. varietate in Homeri sollenni. Fertur Aristarchea esse lectio. v. c. B, 769.

Laudat locum propter figuram ἀπ' εἰκόνος, qua voce inuitis comparationem pugnae cum messe vll. 221. 5. et vll. 220 sq. 225 sq. Dionys. Hal. in Arte I. 9 (16. p. 370) tanquam exemplum exordii bene compositi, in reprehensione alterius, τῆς ἐπιτιμήσεως. cf. similem locum I, 53 sq. Sollicet bene meminerat Vlyssem, sibi rem esse cum homine iracundo.

ὀξὺν ὀλίγον πάρ. Aristides Vol. II. p. 37. uertitur ὀλίγον τι.

218. ἔγχει. ἐμοὶ δέ κε θεῖο νεμήσατε κῦδος ἀρούρης. ἐγχεῖ Barnes. Erat in Edd. νεμήσατ' κεν sic quoque pars codd. cum Ven. suppleto. κε Ven. B. Vat. Vrat. d. vn. Vindob. in Mosc. At νεμήσατ' γε diserte Harl. Lips. et ed. Dionys. Hal. l. c. receptit Wolfius secundum iudicium Ernesti. Nunc accedunt Vrat. A. Townl. προβαλοίμην (πρὸ) σεῖο. Interpretantur ὑπερβαλοίμην Hesych. et ipse Apollon. Lex. h. v. Eustath. ὑπεράραιμι Schol. Br. Propria in scopo feriendo dicitur προβάλλω, qui prae ceteris propius attigit, omninoque qui superat. Inde Ψ, 852 est προβάλλειν τοὺς ἵππους. et Ψ, 659

πλήθει πρόσθε βάλοντες, numero superantes. Sic quoque προφέρεσθαι, vnde προφερὴς vidimus sup. K, 352 item προέχειν.

Valde celebrata est inter veteres critica in h. l. varia distinctione adhibita. Sane ratio primum legenti obvia et vulgo frequentata erat, quam etiamnum sequimur — προβαλοίμην πολλόν. ἐπεί. Visum est nonnullis, prae moque loco, vt ferebatur Aristocli, (Rhodio, puto, grammatico ex Augusti aetate) indecorum esse, ἀπρεπὲς, Vlyssem hoc profiteri de se; se prudentia antecedere Achillem multum; esse itaque interpungendum: — προβαλοίμην, πολλὸν ἐπεὶ πρότερος γενόμην, hocque interpungitur in ed. Rom. et ap. Dionys. Hal. l. c.

Repugnat grammaticus in Schol. B. Mosc. Townl. nihil inesse indecori; concesserat enim Vlysses Achilli virtutem praestantiorem οὐκ ὀλίγον παρ. potérat ita oppositum esse, se Achille praestare πολλόν. Porro sollemne est πολλὸν νικᾶν. vt Σ, 252 ὁ δ' ἔγχει πολλὰ ἀνίκα. Tandem ἐπεὶ semper a poeta principio ponitur, etiam ante πολλὸν, vt in illo (E, 636) ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἀπὸ δεύεαι ἀνδρῶν. „Haec est tandem critica, quam tuam esse velis! Excerpsit haec Eustath. Est Scholion Sennacherim e cod. Leid. ap. Valken. Diss. p. 132. in quo cum simplicitate vitae heroicae talem sui laudem bene conuenire pronuntiatum est, inprimis cum ea a longa experientia sit petita. Est idem Scholion etiam in Cod. Mosc. fragm. etsi sine hominis nomine. in principio apud Valk. εἰ δὲ δοκεῖ corrige ἐμοὶ δὲ δοκεῖ.

220. τῷ τοι ἐπιτλήτῳ κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν. insolentior vsus casus tertii; etsi Eustath. ait: τὸ δὲ ἐπιτλήτῳ σὺν συντάσσεται δοτικῇ, κατὰ τὸ, ἐπιμενάτω. (v. c. ἐπιμένειν, ἐμμένειν, ταῖς συνθήκαις) τὸ μέντοι τλήτω αἰτιατικὴν ἔχει σύνταξιν.“ Autumo dictum esse pro τλήτω σοι κραδίη, obdura te, contine te, ἐπὶ μύθοις ἐμοῖς, ad ea, quae dicam. noli irasci mihi, profitenti haec quae sequuntur: latrante stomacho non posse educi bonam pugnam copias. Schol. B. Townl. adscripsit τοῖς ἐμοὶ

τῶν λόγων προστασσομένοις ἔργοις. exagitatus longius a sententia.

221. 2. 3. αἶψά τε Φυλόπιδος τέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, ὅστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ καλὸς ἔχευεν, ἄμητὺς δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς. Praemittendam video veram loci sententiam, priusquam varia multorum commenta afferam. Ait Ulysses, cibo recreandos esse, antequam pugnam ineant milites; nimis cito vel sic pugnando exhauriri vires protracta aliquandiu pugna, vt pauci iam superstes qui pugnent aut fugientes persequi possint. Deducitur inde res ad pugnam inclinatam, cum iam pauci superstant in acie, qui pugnent; comparatione cum messe facta, qua iam maior calamorum pars falce est rescissa, nec restant nisi paucae stipulae. In tali temporis articulo res iam ad fugam spectant: pro hoc dixit: quando Iupiter, qui praeliorum arbiter est, inclinat lancem. Sententiae per se haud contemnendae: durior tamen earum iunctura, comparando cum comparante permixto; sunt quoque verba duriora. Primaria esto obseruatio: ad illa αἶψά τε Φυλόπιδος τέλεται κόρος ἀνθρώποισι, omissam esse propositionis partem, ex antecedentibus supplendam: nisi cibo potuque refecerint se copiae. Tum membra possunt non vno modo iungi ac disponi. Communi more ἄμητος δ' ὀλίγιστος iungitur cum proximis: ὅς τε πλείστην. Ita est: cum exigua messis pars adhuc superest, h. e. sub finem messis. Enimuero possunt quoque ἄμητος δ' ὀλίγιστος iungi cum superioribus: Φυλόπιδος τέλεται κόρος ἄμητος δ' ὀλίγιστος. Tandem ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα subiici possunt proximis: ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπήν. possunt quoque annecti superioribus αἶψα κόρος τέλεται, ἐπήν. Vides inesse loco ambiguitatem haud vna de causa. κόρος Φυλόπιδος, laetitia pugnandi, pro defatigatione et defectione virium corporis et animi: v. Not. N. 634. 5. ὅς τε pro καθ' ὅν. καλὸς, falx, et cum ea comparata hasta et ensis. Comparatio pugnae cum messe illustris lecta est Λ. 67 sqq. ἄμητος ὀλίγιστος. cum pauci calami ad metendum

rarae ſtipulae, aeſtate; et rari iam ſint pugnantium ordines: caeſa pugnantium maiore parte. De verbis ſingulis poſtea videbimus.

Allegoriam cum proprietate mixtam eſſe, vt pugna declarata eſſet per meſſem, viderunt omnes. Schol. B. ait, plenam fore allegoriam, ſi dictum ſit: Ζεὺς, ὃς τ' ἀνθρώπων ταμίης καρποῦ τέτυκται. Idem reddit: ὅταν πλῆμα καὶ τροπὴ τῆς μάχης γένηται; ἐν ὀλίγῳ διώξαντες χρόνῳ, πολλὰ καταβαλόμεν τῶν πολεμίων σώματα. quae non video quam apta ſint verbis. Subiicitur longa et taedio enecans ζήτησις. Porphyrii illa quidem, ex parte ſaltem, vt ex Excerptis Schol. Victor. diſco, quae rem obſcuram multo obſcuriorem reddit: cuius ſumma huc redit: ἄμητος poteſt eſſe πρωταροξυτόνως, ὁ καιρὸς τοῦ ἀμᾶν, vt apud Heſiodum: ἄρχεσθ' ἀμήτοιο; et ὀξυτόνως ὁ καρπὸς, ἀμητός. (quam obſervationem videbis quoque in Schol. br. Etymol. Heſych. et qui ad e. l. laudantur. Secundum haec igitur interpretatio loci inſtituitur duplici via: primo vt ἀμητὸς ſit ipſa fruges; ita, aiunt, καλάμη eſt multitudo morientium, ἀμητὸς autem ii, qui ſervantur e pugna; ſubire itaque celeriter ſatietatem eius praelii, in quo multi pereunt, pauci incolumes diſcedunt. Quo quid eſſe poteſt ieiunius! Alter modus erat, vt ἄμητος ſit tempus meſſis, tum aiunt declarari primum pugnantium congreſſum, καλάμην autem multitudinem cadentium fuga, poſt pugnam factam; dicere igitur Vlyſſem: fame debilitatos milites non magnam caedem fugientium facturos eſſe. Vt his cetera conueniant, ζητήσεως auctor, Porphyrius puto, multa alia comminiſcitur memoratu haud digna. Legerat haec et excerpſit Euſtath. Poſteriorem rationem ſequuntur Schol. br. ταχέως γὰρ μόρος λαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῇ μάχῃ, (ὅτε) ὀλίγοι εἰσὶν οἱ ἀπολειπόμενοι ζῶντες, πολλοὶ δὲ οἱ φονευόμενοι. Nec diſertiora ad rem ſunt verba apud Macrob. Sat. V, 15 *quoties multam necem ſignificare vult, meſſem hominum factam eſſe dicit.*

Sequitur in Schol. B. (quod non animaduersum) aliud Scholion, a verbis: *μήκετα δὲ ὁ ἄμητος οὐ τὴν εὐκαρτίαν*, in quo *ἄμητος ὀλίγιστος* sic exponitur, vt sit *ὁ τῆς ἐνεργείας χρόνος*· breue itaque est tempus vt metendi, ita multos ex hostibus occidendi, fuga facta, nisi ii, qui occidunt, cibo corpus firmauerint; *ἵνα ᾖ ὁ λόγος· ἐν ᾗ δ' ἂν μάχῃ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολὺς ᾖ ὁ ἀναιρούμενος, τροφῆς γενομένης, εὐθέως ἐν ταύτῃ ὁ κόπος. διὸ δεῖ ἰσχύειν τοὺς βουλομένους ἐπιπλέον τυχεῖν τῆς νίκης.* Ita conueniunt ex superioribus vss. 160 sqq. maxime illa vs. 169. 170 *Ἀργαλέον νύ. οἱ ἦτορ ἐνὶ Φρεσίν, οὐδέ τι γυῖα κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.* Ineſt aliquid quod placeat; nec tamen verba vss. 222. 223. ſatis reſpondent. Statim ſubit pugnandi ſatietas, in qua pugna magna caedes facta eſt; eſt autem breue tempus, quo vires perdurent, quando fuga fit.

Emollitur totus locus, ſi verba *ἄμητος δ' ὀλίγιστος*, non iungas cum proximis, *ἧς τε — ἔχευεν*, ſed cum iſtis: *αἶψα τε Φυλόπιδος πέλεται κόπος ἀνθρώποισι· ἄμητος δ' ὀλίγιστος.* vt in medio interpoſita ſit determinatio: *ἧ τε πλ.* in qua iam magna caedes facta eſt. In hac, defatigatae ſi ſint copiae, vires in caedendo hoſte non amplius exſerunt.

221. *αἶψα τε Φυλόπιδος.* Otioſum eſt *τε*; requiritur *γε* vel *δὲ*. Barnes: „*γρ. αἶψά κε.* at *αἶψα δὲ* alii.“ Indignor, quod non pronuntiat, qui nam hi ſint. In Dionyſ. Halic. l. c. eſt *τε*. nec quicquam ille ad verſus illuſtrandos affert, etſi Vlyſſis verba *παραφράζει*.

Φυλόπιδος κόπος. de ſingulari vſu vocis *κόπος* in Homero, vt ſatietas non modo ſit taedium et faſtidium, ſed defatigatio, virium defectio, v. ſup. ad E, 388. N, 635 sqq. ibique Noſtram ad vſ. 636.

222. *ἧς τε πλείστην μὲν —*. Pro *ἧς τε* Wolf. in priore editione receperat *ὡς ὅτε*. quod bene expulit in altera laudatum illud ex Heraclid. Alleg. Hom. 5. pro conſilio ſuo verba inflectens. *ἧς τε* eſt *καθ' ἧς*, et vbique legitur, etiam in Ariſtide Quintil. de Muſica lib. II. p.

85. vbi hic locus excitatur, et in Dionyſ. Halic. l. c. nec aliter in voc. ἧς Apollon. Lex. p. 335 et ex eo Heſych. Neque ὡς ὅτε obſcuritatem loci tollebat, verum nouas tenebras oblichebat: quod ex Koeppenii conatibus intelliges.

καλάμην. Schol. B. τοὺς νεκρούς. καλάμαι proprie ſunt ſtipulae, reſciſſa ariſta; vt docent Euſtath. et alii. ſicque Od. Ξ, 214.

223. ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα. De hoc cf. Θ, 69 ſq. Heſych. κλίνῃσι τάλαντα. μεταβάλλῃ τὰ ζυγά.

224. Ζεὺς ὅς τ' ἀνθρώπων. Verſus iam lectus Δ, 84. Plutarch. de aud. poet. p. 15. et ap. Iuſtin. Coh. 2. In Vat. ἀνθρώποις.

225. γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς. οὔπω. pro οὐκ. οὐ δεῖ. γαστέρι pro eſurie. Euſtath. ἤτοι πιεσμῷ γαστρὸς καὶ ἀσιτίᾳ. Verſus adſcriptus a Suida ad verba: οὐκ ἂν δύναιο γαστρὶ πενθῆσαι νέκυν. Verſus ſqq. παραφράζει Dionyſ. Hal. l. c.

226. λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι· „ἐπάλληλοι. συχνοί. πυκνοί. vid. ad Σ, 211. 552.

Vertit hos verſus Cicero Tuſc. III, 27. Similes locos Barnes excitat: alterum, verſus Simonidis (ap. Stob. Serm. 123 de conſolat.) ex Homero formatos: τοῦ μὲν θανόντος οὐδὲν ἐνθυμούμεθα, εἴτι φρονεῖμεν, πλεῖον ἡμέρας μιᾶς. alterum Senecae (Epiſt. 93.) *Nec ſicci ſunt oculi amiſſo amico, nec fluunt; lacrimandum eſt, non plorandum. Duram tibi legem videor ponere? cum poetarum Graecorum maximus ius flendi dederit in vnum duntaxat diem! cum dixerit, etiam Nioben de cibo cogitaſſe?* (Ω, 613).

πολλοί τε καὶ Lipſ. Erneſti ait pronuntiandum eſſe πολλοί τε κ' ἐπήτριμοι. Idem laudat e Vrat. A. ἐπίτριμοι, tanquam lectionem admodum memorabilem; eſt tamen perpetua varietas ſcriptionis in hac voce. v. ad Σ, 211. Eam a ſtaminibus, quae ἤτρια ſunt, etiam h. l. ducunt grammatici.

228. ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν παστοφάπτειν. κατθάπτειν Ven. suppletus, Townl. Schol. B. „αὐτ. τοῦ καίειν. vt vm. bra Patrocli: θάπτε δέ μ' ὅττι τάχιστα. Ψ, 71." cf. Od. M, 11. 12 Cicero versum reddit cum sequente: *Quo magis est aequum, tumulis mandare peremtos firmo animo* (νηλέα θυμὸν ἔχοντας) *et luctum lacrimis finire diurnis*, ἐπ' ἦματι δακρύσαντας. Versum 228. 9. recitat Stobaeus Serm. 122. (120)

229. ἐπ' ἤματι δακρύσαντας. Schol. B. „ἐπ' αὐτῇ τῇς ταφῆς ἡμέρᾳ" Hesych. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. add. Suidas Schol. br.

„γρ. δακρυχέοντας" Barnes e marg. Steph. Petitum est ex Dionys. Hal. l. c. ad vs. 217. vbi recitantur vss. 225 ad 237. At δακρύσαντας est quoque ap. Stobaeum l. c.

230. ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται. Schol. B. pro οἱ περιλίπωνται ἐκ πολέμοιο.

231. μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος. Refer ad ὅσσοι, τόσους, τούτους, χρὴ μεμνῆσθαι. ἐδωδῆς Vrat. A.

233. 4. ἐσσάμενοι χροὶ χαλκόν. Clarke „*cum nosmet ipsi armauerimus*. similiter ὑπάσσασθαι inf. 238 et sup. 23. et N, 168."

Ordior nouam sententiam cum verbis: μὴ δέ τις ἄλλην λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχανάασθω. Bene ordinat seqq. Schol. B. μή τις τῶν λαῶν τὴν ἐξ ἑτέρου ὀτρυντὺν ἐκδεχέσθω, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ἐξίτω. At quod addit, minus probo: ἔστι δὲ ἡ λέξις (ὀτρυντὺς) Ἀττική. Supra tamen eidem βρωτὺς vs. 205. erat Ionica. Enimvero vide quam parum his grammaticorum monitis de dialectis tribuendum sit! vera vox eruitur e cod. Townl. Schol. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀντιμάχειος, ab Antimacho frequentata fuit. Addit idem: Eratosthenem gaudere hac terminatione; ita apud eum legi: πολλὴ ἀντιμαχιστύς. Apud Apollon. Lex. ὀτρυντὺς, ἡ ἐπικέλευσις. Hesychio est παρακέλευσις. προτροπή. et Schol. br. παρακέλευσιν, παρόρμησιν.

ἰσχαναάσθω. Eustath. ἐπεχέσθω. Schol. br. ἀναμενέτω. ἀπεχέσθω. At in Apollon. Lex. et in Hesych. est ἰσχανάασθαι. ἀπέχεσθαι. vt videri possint ita scriptum h. l. legisse. De voce v. ad Ψ, 300 continere se, morari, cessare.

235. ἦδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται (ἐκείνῳ,) ὅς κε λίπηται νηυσὶν ἔπ' Ἀργείων. non tam hortatus ipse, quam causa hortatus, mora et cunctatio eius, qui eum operietur. Disertiora erant verba sup. B, 391. 2. 3.

In Townl. interpungitur: ἦδε γὰρ ὀτρυντύς. κακὸν ἔσσεται. quasi sequantur verba hortatus.

ἔσσεται. ἔσπεται Vrat. A.

236. νηυσὶν ἔπ' Ἀργείων. νηυσί παρ' Ἀργείων Barocc. Harlei. Mori. vn. Vindob.

237. ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα. manifeste pro subiunctiuo vel futuro.

238. ἦ καὶ Νέστορος υἱὸς ὀπάσσατο. se sequi iussit, sibi comites excitauit, assumsit. v. ad K, 238. Schol. br. προσηταιρίσατο. ἀκολούθους ἔλαβε. Hesych. προσελάβετο. Inepta etyma venatur Schol. B.

Pro Νέστορος υἱὸς videtur etiam lectum esse Νέστορος υἱὸν, vnde procusa est corrupta lectio νεώτερον υἱὸν quae legitur in Schol. A, B. Leid. ad E, 334. et, quod mireris in Etymol. voc. ὀπάζω, quo Scholion illud translatum esse appareret cum vitio, adiecto alio vitio ὀπάσσατο κῦδος.

Post hunc versum miro Barnes acumine supplet nouum versum: Ἀντίλοχόν θ' ἥρωα καὶ ἀντίθεον Θρασυμήδην.

239. Φυλείδην τε Μέγην τε. Vat. eodem vitio, quod notatum est N, 692.

242. ἅμα μῦθος ἦεν, τετέλεστο δὲ ἔργον. Hoc vulgare illud: ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον. *dictum, factum.* quod Herodotus imitatus dixit: ταῦτα εἶπε, καὶ ἅμα ἔπος καὶ ἔργον ἐποίεε. Eustath. Laudat Barnes e sacris litteris Mosaicum illud Longino laudatum, et e Psalm. 33, 9. quae tamen aliquantum diuersa sunt; declarant enim τὸ ἔξοχον τῆς δυνάμεως. At nostra ad festinationem spectant.

Sic et Hymn. in Merc. 46. Plutarch. ad principem in. erud. extr. p. 782 C. laudat: *αὐτίκ' ἔπειτά γε μῦθος ἴηι.* Paullo poſt tamen vulgata legitur.

243. *ἐκ πλισίης Φέρον.* Vrat. d. *ἐς πλισίην.* male.

245. *γυναῖκας ἀμύμονας ἔργ' εἰδυίας.* de praua hac lectione, ex ſeriorum interpolatione, v. dicta ad I, 128. 130. 1. Infert ea duplex peccatum in digamma: *ἀμύμονας ϝεργ ϝειδυίας.* Verum *ἀμύμονα ἔργ'* ipſi codd. vindicant Cant. Mori. Townl. a pr. m. Moſc. fragm. Ven. vterque et duo Vindob. Emendauerat iam Bentl.

246. *ἕπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρηον.* Si Venetus A. integer extaret, nec hac rhapſodiae parte truncatus eſſet, adſcripta eſſet huic verſui ξ— nam reſcripſerat Zenodotus *ἓκ τ' ἄγεν αἶψα — ἓξ, ἀτὰρ ἑβδομάτην,* prauo iudicio ex interpretatione male inſtituta loci I, 128 — 132. vbi v. Obſſ. ad vſ. 131. Seruauit Scholion quoque ad noſtrum locum Schol. Townl. *ἑπτά. Ζηνόδοτος· ἓξ ἀτὰρ ἑβδομάτην· τοῦ ποιητοῦ λέγοντος· ὅσσα δ' ἑπτὰ γυναῖκας Λεσβίδας, ἃς δὲ Βρισηὶς Λυρνησσίς ἦν.*"

247. *χρυσοῦ δὲ στήσας.* Idem verſus inf. Ω, 232. *στήσας, σταθμήσας.* Euſtath. et hoc tenendum ex Schol. br. *διὰ ζυγοῦ στήσας.* cf. ad N, 745. et inf. X, 350 et *ἄπειτα στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες.*

δέκα πάντα τάλαντα. Apollon. Lex. *τάλαντα. — ἐπὶ δὲ τῶν ἱσταμένων.* (de iis quae appenſa ſunt, ideoque pondus ſuum habent) verſu adſcripto.

πάντα τάλαντα. de quo toties monitum, recoquitur iterum, h. l. in Schol. et Barnes et Clarke. v. H (VII) 161. Od. E, 244.

248. *ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα Φέρον κούρητες Ἀχαιῶν.* Apollon. in *κουρῆτες* laudat: *ἅμα δ' ἄλλοι ἔσαν.* v. ſup. ad vſ. 193 *κούρητες Ἀχαιοί* eſt ap. Strabon. X, p. 716 C. ſicque Vrat. d.

249. *ἓν δ' Ἀγαμέμνων ἵστατο.* Barocc. *ἓν δ' Ἀ.*

250. *θεῷ ἐναλίγκιος αὐδήν.* ed. Flor. *θεῶν.* correxit Ald. 1. *θεῷ ἐ. ἄντην* Townl. cum altero pro var. lect.

252. κάπρου ἔχων ἐν χεροί. vulgata lectio, etiam ap. Athen. XIV, p. 660 D. codd. tamen meliores offerunt ἐν χειρί. Cant. Mori. Vat. Vrat. A. b. d. fragm. Mosc. Ven. suppletus. cum ed. Flor. De porco victima v. ad vs. 197.

252. 3. 4. sunt iam lecti Γ, 271. 2. 3. ἑρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν. „quia altera manu vaginam, altera ensem arripit" Schol. B.

253. ἦ οἱ — αἰὲν ἄορτο. In voce vltima iterum variat scriptura, vt Γ, 272. ἄορτο nunc constanter edd. excepta Romana, quae ibi ἄορτο habebat, nunc exhibet ἄωρτο, quod receptum a Barnes, qui tamen ibi ἄορτο praetulerat. Ita variant quoque alii. Reposui, quod ibi expressum est, ἄωρτο, firmantibus id Cant. Barocc. Mori. Vat. Vrat. A. b. d. Townl. fragm. Mosc. Ven. suppleto. Fuit enim ἄορμι et ἄωρμι. vt αἰόρω et αἰωρέω. Schol. Townl. „ἄωρτο. ἔωρτο. ἐωργα. εἴοργα. εἴωθα videtur corrigendum esse ἄωρτο, ἄορτο.

254. κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος. ἀπαρξάμενος. Veterem sacrorum ritum iam supra vidimus Γ, 273 quo hi pili e fronte resciss habebantur pro primitiis, (ἀπαρχαί) quibus consecraretur diis victima, iamque proprie sacrum erat. Est hoc ἀπάρχεσθαι, ἀποτέμνειν τρίχας, ὡς εἶναι ἱερεῖου ἀπαρχὰς τῷ θεῷ. cf. Od. Γ, 446 sq. Ξ, 422. quod Virgilius quoque redhibuit Aen. VI, 245. *Et summa carvens media inter cornua setas, Ignibus imponit sacris libamina prima.* Res nota, vel ex Feithio. Inepte de ritu hoc argutatur Sch. B. cum Eustath.

255. πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἵατο σιγῇ. Iungi potest ἐπ' αὐτοῦ sc. τοῦ τόπου. quod et in Sch. br. habetur, communi tamen vsu αὐτοῦ absolute poni solet hoc sensu. Ergo erit ἐφείατο (ἐφεῖντο. ἐφῆντο) αὐτοῦ. quod iterum iurum, quia ἐπὶ nullam vim habet; aliter res se habet 1 κληῖδεσσιν ἐφήμενοι Od. M, 215 et Od. Z, 309. θρόος — τῷ ὅγε οἰνοτοτάζει ἐφήμενος. Ernesti bene monet on bene verti: *ibidem.* Immo, inquit: *immoti sedeant et silentes.* Quibus duabus rebus eleganter et ac-

curate tranquillitas concionis exprimitur, quae sua fre. mitu et strepitu est. Bene haec; sed ex contexto, et ex voc. σιγῇ et κατὰ μοῖραν, quod est *composite*, τρεπόντως, non ex voce αὐτόφι.

ὑπ' αὐτόφι. Lips. Vat. vn. Vindob. et Schol. Townl. Nec tamen ὑπὸ σιγῇ iungere licet; ponitur enim σιγῇ absolute, pro ἐν σιγῇ. At Schol. Townl. ab ὑφίημι ducit, paruerunt regi. τὸ ἑξῆς. ὑφείατο αὐτοῦ ἢ ὑπ' αὐτῷ τῷ τι Ἀγαμέμνονι καὶ Ταλθυβίῳ. — Forte praestat ἔπ' accipere absolute vt alias ἔπι, ille precabatur, et ἔπι, ἐπὶ τούτοις, *ad has preces*. — τοὶ δ' ἅμα π. Vrat. d.

257. ἰὼν εἰς οὐρανόν. ἐς edd. ante Barnes. Tam parum erant solliciti de re metrica editores, vt ne hoc quidem corrigerent, ne Henr. quidem Stephanus. ἐς quoque in codd. legitur.

258. 259. 269. Formula iurandi iam sup. Γ, 276. 8. 9. lecta, paullulum mutata: vide ad e. l.

258. Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα. — Sequitur 261. μὴ μὲν ἐγὼ ἐπευξεῖναι. Ita Ἴστω ἐγὼ ἐπευξεῖναι iungenda esse videntur; quod fieri nequit. Ἴστω absolute positum et a reliqua oratione seiunctum iam vidimus K, 329 Ἴστω νῦν Ζεὺς — μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος. Similiter Γ, 276. 280 quo loco Eustath. ad nostrum T, 261. prouocat. add. O, 36. 41. Et in Odyss. Ξ, 158. 160 Ἴστω — ἦ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται. T, 303. T, 230. Add. Apollonium qui aliquoties hac iurandi formula vtitur Argon. III, 151 sq. IV, 1019 sqq.

Sunt tamen alia loca, in quibus ἴστω aut cum ὡς iungitur: ἴστω — ὡς οὐδείς θεόθεν χόλος ἔσπετο εἵνεκ' ἀρωγῆς, Apollon. II, 257. 261. et in ipso Homero Od. P, 155 sq. aut cum accusatiuo et infinitiuo: Apollon. III, 714 Ἴστω Κόλχων Ὅρκος — ἐμεῖο μή σ' ἐπιδευήσεσθαι ἄνυστά περ ἀντιόωσαν. add. I, 466. probabiliter etiam in Od. E, 184. 188.

Vt itaque h. l. ratio grammatica sibi constet: ἴστω νῦν Ζεὺς per se est accipiendum; et ad reliqua suppleudum ὄμνυμι, de quo v. ad vs. 261.

259. Ἐρινύες. Ἐρινύες etiam hic pars codd. vt Townl. fr. Mosc.

αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν. fuere qui οἵ τ' legerent. Schol. Townl. τινὲς, οἵτε, ἐπὶ Πλούτωνος καὶ Περσεφόνης.

260. ἀνθρώπους τίνυνται. Scribitur et h. l. passim τίνυσθαι. v. ad Γ, 279. Etiam Apollon. Lex. τίνυνται, τιμωροῦνται. τίνασθαι Vat. Harl. Laudatur Hesiod. Ἔργ. 803 ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐρινύας ἀμφιπολεύειν Ὅρκου τινυομένας, ὃν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις.

ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Omittit κ' Lipsi idem cum aliis vitiose ὅστις.

261. μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι. Revocaui ἐπενεῖκαι ex Flor. Rom. Aldd. Turn. Videtur mutasse H. Stephanus, visus sibi animaduertere soloecismum in illis: ἴστω Ζεὺς, μὴ μὲν ἐγὼ ἐπενεῖκαι. Atqui male ille haec iunxit. Plene interpunxi post ὀμόσσῃ. Nam sequitur nunc, quod apud animum subsitues ὄμνυμι, μὴ — ἐπενεῖκαι. vt sup. vs. 175 ἀμνυέτω — μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι. Monuerat quoque Eustath. ad h. l. et iterum ad Ψ. p. 1317. l. 6. Nec aliter codd. Harl. Townl. fr. Mosc. Vrat. b. Ven. suppletus. χεῖρα ἐπενεῖκαι, ἐπιφέρειν, illustrat copiose Eustath. ἐπιβαλεῖν, ἅψασθαι Schol. br.

262. οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος οὔτε τευ ἄλλου. Schol. B. „οὔτε κοίτης χάριν. τουτέστι τοῦ στρῶσαι. ὑπερβολικῶς. οὐ γὰρ περὶ μίξεως λέγει. Sic et Schol. Townl. Quid hyperbolicum h. l. sit, quaeres. Acceperunt illi, ad nullum opus seruile, ne quidem sternendi lecti, eam esse adhibitam. οὔτε τευ ἄλλου, quae nobis mire adiecta videri possunt, Eustathius exponit, οἷον πείρας ἢ ὕβρεως δουλικῆς.

οὔτ' — οὔτε. Eustath. aliam lectionem memorat, εἴτ' εὐνῆς — εἴτε τευ.

πρόφασιν. suppl. κατά. Est πρόφασις caussa. At caussa praetexta esi inf. 302.

εὐνῆς κεχρημένος. Schol. br. ὡς οὔτε τῆς συνουσίας αὐτῆς χρήζων ὠφειλόμην. leg. ὀφειλόμην. vt quoque legi-

tur in ed. pr. Scholior. Ald. κεχρημένος est vel vtens vel indigens et desiderans; si prius, iungitur cum casu tertio, vt in noto illo: Φασὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι, Od. Π, 398. ita vero non iungendum erat εὐνῆς, sed supplendum αὐτῇ, (κατὰ) πρόφασιν εὐνῆς, οὔτε ἄλλου τινός. vt iuret, nullum eius vsum se habuisse, nec ad consuetudinem nec ad aliud opus seruile. Sin alterum praeferas, est κεχρημένος εὐνῆς nec appetens eius consuetudinem, ita vero (κατὰ) πρόφασιν est ieiunium, cauillam praetexendo.

263. ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν. Hic tandem diserti sunt grammatici in vocabulo ἀπροτίμαστος. In Scholio B. est ἀνέπαφος. μασσᾶσθαι γὰρ τὸ ἐφάψασθαι, καὶ Εὐφορίων φησίν. „ἀπροτίμαστος Ὅμηρος" οὗ δυσχερὲς λαβέσθαι (ἐφικέσθαι) τῆς δυνάμεως. cuius vim assequi difficile est, h. e. parem esse. Plenior versus est apud Eustath. et Schol. Townl. Μοῦσαι ἐπαίσατο καὶ ἀπροτίμαστος Ὅμηρος. Apollon. Lex. ἀπροτίμαστος. ἄψαυστος. ἄθικτος. τὸ γὰρ μασᾶσθαι ἐπὶ τοῦ ἅψασθαι. Apud Hesych. excidit prius voc. seruata tantum glossa: ἀπρόςμαστος· ἀπρόςθικτος. ἄψαυστος. μασσᾶσθαι γὰρ τὸ ἅψασθαι. item: ἀπροστίματον· ἀπροσδόκητον. quod emendatum ἀπροτίμαστον, ἀπρόςθικτον.

Enimuero nec μασσᾶσθαι nec μασᾶσθαι verum esse potest, sed, quod recte scripsit Eustathius, μάσασθαι, a μάω, μάομαι, quod proprie quemuis motum corporis seu animi, quo ad aliquid tendimus, designauit, inde etiam attingere et appetere. προτίμαστος, πρόςμαστος, ἀπροτίμαστος, est ἀπρόςψαυστος. Propius ad sententiam loci redditur in Schol. br. ἀνύβριστος, (quod et in Vrat. A. appictum.) ἄθικτος συνουσίας καὶ ὕβρεως (quod et fragm. Mosc. habet). Inde corr. Hesych. ἀποτίμαστος, ἀνύβριστος. nam fuit ἀπροτίμαστος.

Etymologus in ἀπροςτίμαστος, post illa ἄψαυστον, ἄθικτος, addit: ἢ μὴ ἐπιζητηθεῖσα γυνή, ἀλλ' ἄθικτος διαμείνασα, — παρὰ τὸ μαίω (μάω) τὸ ζητῶ, ἢ μὴ ἐπιζητουμένη πρὸς μίξιν. (at notio τοῦ μάω latius patuit, vt

paullo ante monui) ἢ παρὰ τὸ μαστεύω, τὸ καὶ μαστός· καὶ ἐπισάμενος, (de quo v. sup. ἐπιλαβόμενος, ἁψάμενος. Vix haec ab eodem scripta.

ἐνὶ πλισίῃσιν Etymol. laudat ἐνὶ μεγάροις.

264. Εἰ δέ τι. versus laudatur et locus cum Apollonii verss. II, 259. 260. a Schol. ad

265. ὅ τις σΦ' ἀλίτηται ὁμόσσας. Schol. B. εἰς αὐτοὺς ἁμαρτήσει. nam est ἀλιτέσθαι εἴς τιν que Od. E, 108 ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο. Διὸς ἀλίτωμαι ἐφετμάς. Ergo recte ἀλίτηται Minus bene Eustath. ὁμόσσας σΦε, αὐτούς. mel adiicit. ἁλιτεῖν est proprie aberrare in aliam v que, vt ἁμαρτάνειν, vsu venit vt sit ἁλιτεῖν pro εἰς est μετὰ in Sc. Herc. 79 ἤ τι μετ' ἀθ ἤλιτεν Ἀμφιτρύων.

ὅτι σΦ' Townl.

266. ἦ καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλ Idem fere versus sup. Γ, 292. ad quem vid. O teris tamen diuersitas est. Sunt ibi in iureiu agni, eosque caesos reportat Priamus in vrben At h. l. est porcus, isque caesus in mare proi porci vsu v. ad 197. Quod victima in mare ab que aboletur, symbolica est actio intellectu fac san. V, 24 porcum victimam ad aram Iouis 'C morat, in iureiurando athletarum mactatam; a non in mentem venisse percontari, quid illi vi cere soleant laudatque h. l. vss. 266. 267. 268 tur: ἦ καὶ ἀπὸ σΦαράγου κάπρον τάμε. voluit ρ αγον κάπρου. Idem tamen VIII, 37. p. 676 cum quoque Bentl. adscripserat) communi vsu fuisse ait, τῶν ἱερείων τὰς Φάρυγγας ἀποτέμνει quocum conuenit στόμαχος.

267. πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα. πολιῆ Mirum in modum de etymo argutantur g Schol. B. Townl. cum Eustath. at v. ad A, 350

λαῖτμα vox antiquata, hoc solo Iliados loco obuia; at in Odyssea aliquoties. Ex etymo. et ex vsu τοῦ λαῖτμα θαλάσσης multa comminiscuntur grammatici, v. Schol. Apollon. I, 1299. Etymol. h. v. inpr. Hesych. et Notae ad e. l. add. Schol. B. ad h. l. Sufficit subesse notionem magnitudinis spatii, τὸ κῦτος. — Porro τὸν μὲν proxime ad στόμαχον spectare deberet, at res docet totum *porcum* abiectum fuisse in mare. Haerebat Koeppen, et στόμαχον de capite accipere malebat.

268. βίψ' ἐπιδινήσας βόσιν ἰχθύσιν. Fuit haud dubie ξ in Ven. A. nam Sch. B. Mosc. σημειώτέον ὅτι τὰ ἀπὸ τῶν ὅρκων ἱερεῖα οὐκ ἔσθιον, ἀλλ' ἔῤῥιπτον ἢ ἔκαιον. Paris Sch. br. Alia Eustath. add. Pausan. l. l. ad 266. Scilicet, vt suspicor, in victimam dirae enuntiatae vertebant, vt significarent, idem periuro aliquando euenturum esse; vt Γ, 300 ὧδέ σΦ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι. βόσις. βρῶσις. βόσιν ἰχθύσιν. Apollon. Lex. h. v.

270. Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖςθα. διδοῖςθα. ita scribitur cum Eustath. ex edit. Rom. inde a Turnebo; antea in Flor. Aldd. δίδοιςθα, cum Vrat. A. d. Sch. B. monet, alios δίδοιςθα, Aeolice, vt τίθησθα, alios διδοῖςθα scribere. Scilicet plures fuere formae. δόω. ἔδμ. δίδωμι. δοῖμι. διδοῖμι et δίδοιμι.

273. οὐδέ κε κούρην ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος (ἀξεκοντος) ἀμήχανος. ἀλλά ποθι Ζεὺς — Schol. B. cum Townl. et fr. Mosc. iungit ἀμήχανος cum Ζεύς, πρὸς ὃν οὐδεὶς δύναται μηχανήσασθαι. Eadem teste Barnes. sunt in Schol. Aloysianis ad Od. T, 363 vbi eadem est ambiguitas: ἢ μοι ἐγώ σευ τέκνον, ἀμήχανος. ἢ σε περὶ Ζεύς — Sch. br. h. l. ὥστε τὸν Δία ἀμήχανον θηλοῦσθαι, ὅ ἐστι κακὸν μήχανον. Aloys. Schol. δεινὸν καὶ χαλεπόν. *saeuum Iouem.* Melius cum Eustathio refertur ad Ἀτρείδης, etsi miris modis exponit: εἴτε ὡς δυςμήχανον, εἴτε ὡς ἀφελῆ — εἴτε, καὶ ὡς ἀνάλωτον μηχανεῖς. vt sit cum leui increpatione dictum: *improba ira abreptus.* Nec exemplo hoc caret: Π, 29 σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ· N, 726 Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι. et ipse

locus de Iunone Ω, 14. Ceterum ἀμήχανος Ζεὺς etiam H. Stephanus iunxit, nisi interpun dit. Certe sic dederunt ex iis expressae, edd quoque sic in cod. Lipſ. Vrat. A. (in vtroque τος.) Ex Schol. Townl. disco, fuisse quoqup qui — θάνατον legerent et inngerent.

276. λῦσε δ' ἀγορὴν αἰψηρήν. Idem hei Od. B, 257. vbi et sequitur: οἱ μὲν ἄρ' ἐσκ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος. Sch. B. ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀλεγύνετε δαῖτα Od. Θ, 38. Suidas in τάχιον. αἰψηρῶς. ταχέως. Addit λαιψηρὸν δὲ τὸ ἐν καιν νον σύντομόν (f. συντόμως). Porro Apollon. Lex p. 68. (add. in ταχεῖα p. 636.) et ex eo H ὅταν δὲ λέγει· λῦσεν δ' ἀ. ἀ. ὁ Ἀρίσταρχος ἀντ ψηρῶς ἀκούει, προσηκόντως· ὃν τρόπον· βάσκ' ἴθι χεῖα, (Θ, 399) ἀντὶ τοῦ ταχέως. καὶ τὸ· ἐμοὶ χο χθών, (Δ, 182) ἀντὶ τοῦ εὐρέως. Bene haec: men vel sic ἀγορὴ esse αἰψηρὴ, *quae celeriter tur, dilabente populo.* vt K, 358 λαιψηρὰ ἐ ἐνώμα, quae velociter mouentur; aut etiam, *co tanea*, extra ordinem et e vestigio conuocata. solus Vrat. d.

277. οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκασ ναυσὶ ἑὴν — si scriptura antiqua haec est, ϝεην tius ϝεϝην, quoque scribi debuit, nec modo ϝ dicendum est, hiatum h. l. in medio versu feren Erat ϝοὴν in Harl. hoc epitheton supra vs. 15 ἑὴν mutatum vidimus. Bentleius aut illud, ϝο bat, aut ἐσκίδναντ' ἄρ' ἑήν. non meminerat, cedere.

οἱ μὲν ἄρ' „vt iusserat Achilles" Clarke.

280. κάθισαν δὲ γυναῖκας. Lipſ. vn. Vindob.

281. ὡς ἀγέλην, ἀγέλην Φησὶ τὸ συναχθὲ αὐτῷ. ex [illegible]aedationibus. Sch. B. (οὐ Φορβάδα Equos ad suum quosque currum stetisse in mem vocat Koeppen ex Β, 776.

281. Βρισηΐς δ' ἄρ' ἔπειτ' ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. Vitiosus versus, quocunque te vertas. Fuit: ϝικελος, vt saepe vidimus, v. c. Δ, 86. ἡ δ' ἀνδρὶ ϝικελη. esset ita ἔπειτ' ϝικελη. Mirum vitium in edd. Flor. et Aldd. erat: ἔπειθ' ἰκέλῃ, quod et ed. Rom. Turn. Steph. ἔπειθ' ἰκέλη seruant. Recte ἔπειτ' restituit Barnes, alterum tamen vitium videre non potuit. Bentl. praeclare coniectabat: Βρισηΐς δὲ δέμας ϝικελη. verum hoc est, melioram versum substituere, non corruptelam corrigere. Procliuior res ad vitium inferendum erat, si scriptum fuerat: Βρισηΐ δέ τ' ἄρα ϝικελη. In mf. Lipf. est δ' ἄρ' ἐϑ' ἰκέλη. at fuit δ' ἄρα φῆ. i. Mihi quidem grauis suspicio insidet, totam ῥῆσιν de Briseide esse serioris rhapsodi commentum; videbimus plura vitia; tum sub finem: 303 αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες, non habet αὐτὸν quo referas; atqui iuncta erant illa post vs. 281. et sic Achilles per ipsam rem erat αὐτός. Compositus est totus locus ex floscvlis Homericis. Placuit tamen; et Dionys. Hal. de arte rhet. c. 9. f. 13. dicta Briseidis inter exempla orationis figuratae proponit, h. e. quae personae et affectui consentanea sit. Videntur alii quoque rhetores in hac oratione acumen suum exercuisse; sunt enim in Schol. B. Mosc. Townl. rhetoricae loci expositiones. Lamenta captiuarum etiam tragicis poetis valde probantur, quippe ad affectus mouendos perquam idonea.

ἰκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ. Ita quoque Od. P, 36. 37. T, 54. 55. est et his locis χρυσῇ, quemadmodum edebatur in hoc nostro loco: contra perpetuum vsum in aliis locis, vbi χρυσέῃ et alia scribuntur, etsi binis syllabis pronuntianda χρυσῇ. v. ad A, 15. Γ, 64. vbi de aurea Venere. ἡ ἔντιμος. Multa inepte cumulat Eustath. etiam ad h. l.

Insertum est Scholio B. locus de artificio rhetorico in charactere et persona Briseidis constituta a poeta; alia, videbis ap. Dionys. Hal. in Arte c. 9.

284. λίγα κώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσε. Firmat Ionicum vn. Vindob. Vulgo λίγ' ἐκώκυε. Cum κακύω mediam ha-

beat longam, pronuntiandum eſt ἐκάκυ tribus ſyllabis. Monuit quoque Clarke.

ἄμυσσεν. ἔξεσεν. ἐστάραξε Heſych. Vocem vidimus A, 243.

285. ἰδὲ καλὲ πρόσωπα Vrat. d. vn. Vindob. καὶ κ. quod Barnes h. l. repoſuerat, nullo libro memorato, offenſus permutatione τοῦ ἰδὲ et ἰδέ.

287. Πάτροκλέ, μοι ἀειλῇ Briſeidis affectus in Patroclum ductus eſt ex notis Patrocli moribus. Celebratum erat inter veteres Patrocli ingenium mite τὸ μαλιχον, ἡ ἠήια. cf. P, 670. 1.

287. πλεῖστον κεχάρισμένε θυμῷ. Vrat. d. et vn. Vindob. πάντων.

288. ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγώ. Hiatus ingratus, quem tamen Dionyſ. Hal. Art. rhet. 13 quoque habet, vbi vſſ. 28 ſqq. recitantur; vt paullo ante dixi. Facilis tamen medela, cum particulam excidiſſe pateat; Bentl. ζωὸν μέν σέ γ' ἔλειπον ἐγώ. quod et Barnes appoſuit tanquam „γρ." niſi, verius eſt σέ γε λεῖπον. In Lipſ. et Vrat. d. A. Townl. Ven. ſuppl. Vindob. erat μέν σ' ἔλιτον. ita quoque editum in Schol. Sophocl. Electr. 1128. mira erroris conſtantia.

289. νῦν δέ σε τεθνειῶτα. Etiam h. l. alii τεθνηῶτα. ſic Lipſ. Cant. Mori. Townl. Vrat. d. v. modo ad vſ. 210.

290. ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί. Sane ſcholiaſtae ratio erat ὥς με δέχεται. excipit me. Deſiderabat quoque eam Sylburg. ad Dionyſ. Hal. l. c. aut deſiderabat ὥς μοι κλέπεται. Dicendum eſt δέχεται poſitum eſſe abſolute, tum μοι eſſe tertium caſum additum, vt ſolet in affectu. Legitur tamen με in Vrat. A. Euſtath. συνεχῆ μοι καὶ ἐπάλληλα τὰ κακά.

291. ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με. ᾧ με ἠγγύησαν καὶ ὑμνήστευσαν.

292. πρὸ πτόλιος. pars codd. et edd. Flor. Aldd. πρὸ πόλιος. Emendauit ex ed. Rom. Turnebus. Sententiae illuſtrationem ſi deſideras, adi Schol. et Valk. ad

Eurip. Phoen. p. 526. Nostro loco petitus esse potest ab exemplo Andromaches sup. Z, 414 sqq.

294. κηδείους (ad τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ). Schol. B. „προσφιλεῖς. πεφρονιμένους μοι. ἢ ἀνιάν μοι παράσχοιτας" vides eum ambigere, ex etymo, quia τὸ κῆδος est et cognatio et cura. Similia in ceteris grammaticis. In his Apollon. Lex. κηδείους, τοὺς πρὸς γένους. adscripto hoc versu. Tum μήτηρ οὖν κηδείους τοὺς φρουτίδος πολλῆς ἀξίους ἐμοί; fortasse ab alia manu. Laudatur ibi e mss. Sangermann. οἰκείους, προσφιλεῖς. Add. Hesych. vbi τοὺς προγόνους legitur; forte ex τοὺς προσηγένους. Inf. Townd. legitur κηδείους δ', praeclare, ita proprie dicti sunt cognati reliqui.

ἥμισυ πάντων ἥμιαρ ἐκέστορα. De vsu τοῦ ἐκτορεῖν dictum ad B, 389. ἐκέστων Harl. Lipsi. Vrat. b. d. duo Vindob. sed vulgatum vsu firmatur.

295. οὐδέ μ' ἔασκες. Sic ed. Rom. et Ven. Townl. Vrat. A. b. fragm. Mosc. Itaque reposui, pro vulgato οὐδ' ἔᾳ.

296. ἔκτανε, πέρσε τε πόλιν. ἐκ δ' εἶλε πόλιν. Harl. Fuisse puto in codice ἐκ δ' εἶλε πέρσεν τε πόλιν. Mínητος Lipsi. Verum Μύνητος vbique; etiam apud Strabon. vbi h. l. excitat X. p. 875 C. p. 910 B. p. 920 C.

297. ἀλλά μ' ἔφασκον. Sic ed. Rom. cum codd. Ven. Cant. Mori. Vat. Townl. Vrat. A. b. Sic quoque Cant. apud Dionys. l. c. p. 36a. etiam Strabo, vbi hos duo versus excitat de Lyrnesso lib. XIII p. 875 C. p. 910 B. Recepi itaque pro vulgato ἀλλ' ἔμ' ἔφασκον.

298. κουριδίην ἄλοχον. Memorat Eustath. vsum vocis esse reprehensum a nonnullis, quod, quae iam viro nupta fuerat, non posset esse κουριδίη ἄλοχος, παρθενική. Scilicet dicendum erat, κουριδίην non propria vi h. l. dictam esse. At volunt, modo, ad τὸ σεμνὸν Briseidis pertinere, modo, subintelligi ὡς, vt sit κουριδίην ἀ. quam rationem sequendam esse etiam censet Semachirin in Schol. e Cod. Leid. apud Valken. Diss. p. 136. Miror, eos non hoc etiam suspicatos esse, desponsam eam quidem

fuisse, intactam tamen a marito. Barnes inter plura bene laudat ad rem Horatii audaciam I. Carm. 29, 5. *quae tibi virginum, sponso necato, barbara seruiet.* — Ceterum, si quis alius locus, hic profecto seriorem rhapsodum prodit; admodum enim ab heroicae aetatis moribus alienum hoc, cum captiuis, in consuetudine haberi solitis, connubium legitimum iniri, idque potuisse a Patroclo promitti post reditum Achillis in patriam. Memores forte exemplorum e Tragicis; quibus tamen talia probare haud licet.

ἄξειν ἐ ἐνὶ νηυσίν. Est ἐπὶ νηυσὶν in Barocc.

299. δαῖσαν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν. de epulis nuptialibus, nota nunc loquendi forma, inprimis e Tragicis. Exemplis dat Clarke post Barnes. Similiter δαῖτα τάφου Od. Τ, 309.

300. τῷ σ' ἄμοτον κλαίω. Apollon. Lex. ἀπλήστως. cum Hesych. qui addit ἀκόρεστον. v. dicta de voce ad Δ, 440.

τεθνειότα. Ita rescribere iubet ratio nostra semel inita: v. modo ad vs. 289. Vulgatum est τεθνηότα. Cant. τεθνηπότα vt in Dionys. Hal. l. c. editur. τεθνειῶτα erat in Townl. qui alias η seruat in hac voce.

301. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες recte Ionicum. Ita quoque Ω, 722. 746. Lipsi. Vrat. A. d. δ' ἐστενάχοντο.

302. Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κῆδε' ἑκάστη. Est ergo oppositio: κατὰ πρόφασιν, et ἔργῳ, reuera. Versus hic, quoties in eum incidi, ingratum sensum excitauit, est enim sententia aliena a loco et consilio; de vero Patrocli luctu et dolore erat narrandum, non de simulato; porro est acumen a poeta nostro alienum, quod praetexunt ac simulant luctum Patrocli caussa captiuae, vere autem et ex animo suam quaeque fortunam lugent; arripiuntque hanc opportunitatem, vt tuto luctum prodere possint, quem alioqui occultare eas oportebat. Rem per se ingenio humano conuenire haud ignoro; sed aliena est a poetae sensu et iudicio. Bene sentio, me in hoc ac similibus diuersa statuere ab aliis;

noui vero etiam esse aliquid, quod sensum meum male habeat. Terrasson in loco a Clarkio exscripto sententiam pro elegantissima totius Iliadis habebat; recte pro argutiis saeculi nostri.

Aliter statuerem, si sententia ita esset concepta: luctu praesenti recordationem suae ipsarum calamitatis esse in mulierculis renouatam. Sic inf. vs. 338. ϑ ὡς ἔφατ᾽ ὀλοφύρατο, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, μνησάμενοι, τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειτον. et Ω, 167 Primo lugente lugent mulieres τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δή ῥ᾽ πολέας τε καὶ ἐσθλοὶ κάρπιμον ὑπ᾽ Ἀργείην κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες. Fere vt ap. Conon. Narr. 19. mulieres: αἱ δὲ θρήνους ἀντιβολίοις μιγνῦσαι, τὰς τε ἐκείνων καὶ τὰς σφετέρας ἀνέκλαιον συμφοράς. Putabam itaque sensum adiuuari posse, si πρόφασιν, κατὰ πρόφασιν, non de praetexto, sed de caussa, quo sensu v. c. apud Hippocratem saepe frequentatur, acciperem: Patroclum quidem, caussa lugendi oblata, simulque suam ipsarum calamitatem lugentes, ex more ingenii humani. Sensum talem, etsi obscurum, habuisse videtur Ernesti, dum hanc bellam sententiam scriptores Latinos imitatos esse ait, in his Tacitum et Virgilium. Sane quidem; enimuero, quanto felicius hoc enuntiatum est a Virgilio: Aen. IX, 294 *animum patriae strinxit pietatis imago.* Expressit locum nostrum Quintus in lamentis Helenae et Troianarum mulierum in Paridis morte lib. X, p. 389 et 406 sq. nullo decori sensu aut respectu. Feliciter verba transtulit Plutarch. de sui laude p. 546 F. videndum esse ne alios laudibus extollendo nobismet ipsis palpemus, καὶ μὴ δοκῶμεν „Πάτροκλον πρόφασιν“ σφᾶς δ᾽ αὐτοὺς δι᾽ ἐκείνου ἐπαινεῖν. Non praeterire possum Scholion cod. Townl. Πάτροκλον πρόφασιν· οὐ γὰρ ἦσαν πειραθεῖσαι αὐτοῦ. Scholion dicens iniurium esse in Patrocli memoriam, quasi Briseis tanto in eum affectu correpta fuerit, quia eam tentauerat (ἐπειράθη); at ceterae captiuae adhuc intentatae ab eo erant. Forte tamen verbum πειρᾶσθαι non est vrgendum; sed est simpliciter, illae eius notitiam non habuerant. Nam

mulieres erant captivae septem: sup. vs. 245. 8. eaeque Lesbo abductae: vt. sup. I, 270 sqq. vidimus. Retinendum animo, haec mulierum lamenta in funere non tam ab affectu, quam a more processisse.

Adhuc patrocinium versus agisse videri possumus; quo tamen ille vix satis dignus videri debebat; peccat enim in extrema sui parte in digammum, eoque suspicionem firmat, non Homericum esse, sed serioris rhapsodi. ἡδὲ ϝεκαστη. Nolim itaque in vitio emendando tempus terere; etsi Bentleius tentauit variis modis: κήδε' ἅπασαι. κῆρα ϝεκαστη. ἄνδρα ϝεκάστη. Debebat quoque ϝεο δ' αὐτῆς. Habuit rhapsodus ante oculos similes versus X, 429 ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στεναχίχοντο πολῖται. 515 ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες qui idem versus iteratur Ω, 746 et vs. 760 ὣς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίαστόν ἔριννε. et 722 οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. inprimisque imitatus est rhapsodus locum Ω, 167 supra memoratum, vnde alterum versum assuere tentauit: θυγατέρας δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νύας ὠδύροντα, τῶν μιμνησόμενοι, οἱ θᾶσσον — πέσοντο. et cum eo versus ex hoc ipso libro nostro inf. 338. 339. ὣς ἔφατο κλαίων ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες, μνησάμενοι, τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.

„γρ. Πατρόκλου πρόφασιν" Barnes. forte e Schol. hr.

303. αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες. Respicit locum, iunctim tamen et permixtim cum altero Σ, 333. 4. 5. Aeschines in Timarch. p. 151. l. 27. R.

304. ὁ δ' ἠρυκάκει στεναχίζων. Mori. Vindob. στοναχίζων, vt alibi.

305. εἴ τις ἄμοι γε φίλων ἐπιπείθεθ' ἑταίρων. Vrat. d. ἐμοῖο φ. ἐπὶ πείθεθ'. deb. saltem esse ἐμεῖο.

307. ἄσασθαι φίλον ἦτορ. κορέσασθαι. fuit ἄδω, ἀδήω priore producta. v. Exc. I. ad lib. V.

308. δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω, absolute hoc, vt τλᾶν, perdurare in ieiunio, vt erat, locum tenere Λ, 317 ἦτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι. Inuersa autem oratio pro eo quod sequi debebat pro μὴ πρὶν — πρὶν τὸν ἦλιον δῦναι.

309. ἄλλους μὲν ἀποπέμπετε βασιλῆας. Apollon. Lex. ἀποπέμπεσαν, ἀποσόρωσιν cum Schol. br. Nec tamen h. l. aliud est, quam simpliciter dimittere, abire iubere, vt sup. 171 ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σπέδασον. Grauiora sunt quae Priamus moliter; exigenda plebe molestia Ω, 247 sqq.

310. Δεινὸ δ' Ἀτρείδαι. Vulgatum Ἀτρεΐδαι. sed alterum suppeditant codd. Harl. Cant. Mori. Lipsi. Townl. frágm. Mosc. Ven. B et A suppletus. Vrat. A. b. et probat Ernesti.

Cur autem hi soli, qui his verss. memorantur, remanserint cum Achille, Aiax autem abfuerit, est ζήτημα ap. Schol. B. Scilicet, aiunt, Aiax ὀργίζεται διὰ τὴν τροςβείαν. (Il. I, sub f.) βαρύμηνις γάρ.

311. Νέστωρ Ἰδομενεύς τε. Harl. Νέστωρ τ' Ἰδομ. recte ex vsu.

312. τέρτοντες τυπινῶς ἀναχήμενον. τέρτοντες, τειρόμενοι τέρπειν, καὶ ἀποτρέποντες τῆς λύπης. Schol. B. τέρπειν βουλόμενοι, παρηγοροῦντες Schol. br. Iungenda ἀναχήμενον τυπινῶς. Sic Od. T, 95. Υ, 84. Ψ, 360.

οὐδέ τι θυμῷ τέρπεται. vn. Vindob. οὐδ' ὅγε θ.

313. πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι. Schol. B. „τὸ σημώτατον καὶ ἀναλωτικώτατον μέρος τοῦ πολέμου Schol. B. leg. τὸ τομώτατον. interpretatio tamen est inepta; ineptiora sunt ap. Eustath. στόμα πολέμου est acies. v. ad K, 8.

314. μνησάμενός δ' ἀδινῶς ἀνανείκατο φάνητόν τε. Pro ἀδινῶς sollenne est ἀδινὸν et ἀδινά, quod iam vidimus de lamentis B, 87. placet esse indesinenter, continuo. Reddit Schol. B. vocem ex imo pectore ἀθρόως repetitam: κάτωθεν τὴν φωνὴν ἀθρόαν ἐκ βάθους (Schol. Townl. ἐκ στέρνων) ἀνήνεγκεν. Recte hoc sensu, continuo has voces in ore habuit; ἀνήνεγκε τὴν φωνὴν, quod ex adiecta voce φώνησεν est eliciendum; alias adiicitur; sic quoque aliquoties Apollon. Arg. vt III, 635. Veteres tamen ἀδινῶς ἀνανείκατο per se dictum accepere pro ingemuit, itaque supplet Eustath. ἀνήνεγκε πνεῦμα. de spiritu. Sic et Schol. br. iunctim quidem cum altero: ἀθρόως καὶ ἐλεεινῶς καὶ οἰκτρῶς ἀνέπραξεν. ἢ, οἶμαι, ἀνε-

στέναξε καὶ πολὺ ἄγαγε πνεῦμα. Quod vero mireris, ita ipse Apollon. Lex. p. 132. ἀνενήκατο (vt ibi vitiose scribibitur) ἀνεστέναξεν. οἷον, ἀνήνεγκε τὸν στεναγμόν. Sic quoque Hesych. ad quem v. Notam. Possis hunc verbi, vt ἀνενέγκειν absolute positum sit στενάζειν, vsum statuere fuisse Ionicum, ex Herodoto I, 86 vbi de Croeso ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίας. Vbi tamen redditum video: *cum refectum et ingemiscentem.*

315. ἦ ῥα νύ μοί ποτε καὶ σὺ. Tamneb. τότε καὶ σύ.

316. λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας. παρέθηκας δεῖπνον λαρὸν, ἡδύ. v. ad P, 57a.

αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ Eustath. memorat et alteram lectionem ἐνὶ κλισίῃσι λαρόν; sicque legitur in fragm. Mosc. sed in λαρὸν prior producta occurrit et alibi. vt ibid. P, 57a.

317. αἶψα καὶ ὀτραλέως. Schol. B. διαφερτικῶς. Apollon. Lex. καὶ τὸ ὀτραλέως, ταχέως. καὶ παραλλήλως. αἶψα καὶ ὀτραλέως. cf. ad Γ, 260.

Appolita fuisse debet olim huic versui stigme ξ. Nam Schol. B. σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ πρὸ τῆς μήνιδος παρατάξεις ἦσαν. de quo vtique dubitari nequibat.

319. αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ Townl. ἐμοί.

320. ἄκμηνον πάσιος. de hoc v. sup. ad 163.

321. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι. Ed. Ernest. παθοίμην. morum vitium operarum. Legitur quoque versus ap. Arrian. Disc. IV, 10, 35.

322. οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην. Articuli vsum ab Homerico more alienum notarunt iam veteres. Schol. B. ἡ προσθήκη τοῦ ἄρθρου τὴν ἐξοχὴν παρίστησι. non apparet, quatenus. Procliuis fuit lapsus ex που. οὐδ' εἴ κεν που πατρός.

πυθοίμην. nusquam εἴ κε — πύθωμαι legitur: v. Exc. III ad lib. A.

323. τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει. ap. Apollon. Lex. in εἴβει, καταῤῥεῖ. subiicitur θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβει ex illis locis. cf. Ω, 9.

324. χήτεϊ τοιοῦδ' υἱος. vt ſup. Z, 463 χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός.

Ex h. l. ductae eſſe videntur fabulae Tragicorum de Peleo ferius ab Acaſto regno pulſo vi c. Eurip. Troad. 1126 ſq. Erat autem haec vita et conditio regum, ἀνάκτων, iſtius aetatis, vt ipſi ſuos agros colerent et opibus valerent; verum imperium tamen in alios non exercerent, niſi cum exercitui in bello praeeſſent; itaque Peleus ſenex domi relictus, copiis ab Achille filio eductis, ipſe erat iniuriis aliorum obnoxius.

325. ὁ δ' — αἴνυτα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶ πτολεμίζω. Epitheton ῥιγεδανῆς reddunt Apollon. Lex. τῆς φρικώδους. Schol. br. φρικτῆς, χαλεπῆς, Schol. B. στυγητῆς, quia τὰ στυγερὰ, λυπηρὰ, et μισητὰ horrorem, φρῖκος, faciunt. Eodem modo Helena eſt ὀκρυόεσσα Z, 344. Conuenit Heſych. ῥιγεδανῆς, φρικώδους, χαλεπῆς, πικίστης, φοβερᾶς. Plutarch. memorante Euſtathio p. 1187, 1. in Sympoſ. Quaeſt. ῥιγεδανὸν reddit κρυερὸν, λυπηρὸν, φοβερόν. Et in libro de aud. poet. p. 22 C interpretatur ῥιγεδανὴν παμφθάνατον; δάνον enim Marcedones appellare mortem. Nimis acute! Eſt enim terminatio δανος, vt μῆκος, μηκεδανὸς, (adde ἠπεδανές. οὐτιδανός.) quod comparat Etymologus, et laudat „Ιλ. Γ„ emenda „Ιλ. Τ.“

Τρωσὶ πτολεμίζω repoſui pro vulgato Τρωσὶν πολεμίζω. habeo aſſentientem Vat.

— 326. ἠὲ τὸν, ὃς Σκύρῳ μοι ἔνι τρέφεται φίλος υἱός. Primo ἠὲ τὸν, mutatus eſt caſus, cum ſequi deberet: οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς — ἠὲ τοῦ, ὅς. Porro Σκύρῳ ἔνι τρέφεται ſcripſi pro ἐνιτρέφεται, habuique auctores Cant. Mori. Vat. Vrat. d. Ven. ſuppl. Ex h. l. νησιώτην Νεοπτόλεμον ab Euripide dictum eſſe Andromache 14. cenſebat Schol. ad e. l.

Ceterum hic locus, et mox vſ. 331 ſq. cum Od. Δ 491. 505 — 536 praebuere fundum fabularum de Neoptolemo. Eum ſalutem domum rediiſſe narrat Neſtor Od. Γ, vſ. 188. 189 et Menelai filiam promiſſam domum duxiſſe diſcimus ex Od. Δ pr. Plura ad noſtras rationes

haud ſpectant. Reliqua fabulae ad Poſihomerica et Νέστους ſpectarunt, vnde in Tragicis varie ornata ſunt; nonnulla inde habent Schol. br. ad vſ. 338 et Schol. B. Townl. Moſc. ad vſ. 326 vnde apparet, non vnam de Achillis ad Scyron acceſſu narrationem fuiſſe; nam ibi Achilles narratur ab expeditione aduerſus Telephum, (quae nauigationem ad Ilium anteuertit) reducem ad Scyrum appuliſſe; ſubiicitur verſus (ex parua Iliade, haud dubie, quod etiam ex Schol. Townl. firmari video,) Πηλείδης δ' Ἀχιλῆα φέρε Σκῦρόν δε θύελλα, oui ſubiicitur alter ap. Euſtath. p. 1187. ἔνθ' ὅγ' ἐς ἀργαλέον λιμέν' ἵκετο νυκτὸς ἐκείνης. in hoc verſu ſuſpicor legendum eſſe: ἔνθ' ὅγ' Ἀχιλλῆον λιμέν' ἵκετο. Coniectura nititur deprauato Scholio: ἐστὶ (ſcil. haec Scyros) δὲ ἐν τῇ Εὐβοίᾳ (leg. ἐπὶ vel πρὸς) νῆσος λιμένας ἔχουσα Ἀχίλλειον καὶ Κρήσιον Schol. Moſc. Κρίσιον. De inſula Scyro cf. Obſſ. ad I, 664.

Ab hoc verſu Veneti codicis A. antiqua lectio iterum procedit, reditque eius auctoritas.

327. εἴ που ἔτι ζώει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής. — Verſus obelo notatus: quem iam ab Ariſtophane eſſe damnatum, tradente Calliſtrato, narrat Schol. A. primo, quia dubitare non potuit Achilles, an viueret Neoptolemus, cum et iuuenis eſſet nec Scyros multum a Troade abeſſet; tum quod θεοειδὴς de filio in patris ore parum eſt accommodatum vocabulum; tandem, interpolationem arguit, quod lectio variat: εἴ που ἔτι ζώει γε Πυρῆς ἐμὸς, ὃν κατέλειπον. bona critica. Verba poſtrema ſunt: τεκμήριον δὲ τῆς διασκευῆς τὸ καὶ ἑτέρως φέρεσθαι τὸν στίχον. vnde apparet διασκευὴν, διασκευάζειν, διασκευαστὴν, ſpectare ad interpolationem. Sic ad Σ, 356 Porphyrii verba: ἐν ᾧ συγγράμματι πειρᾶται ἀποδεικνύναι διεσκευασμένον τοῦτον τὸν τόπον ἐπῶν ιγ'. loquitur de Zenodoti libello περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας. *Pyres* ex verſu excitato eſſe debuit antiquius nomen, ex quo quomodo Πύῤῥος factum eſſe dicemus? Ex Cyprio carmine Pauſanias X, 26. p. 863.

duplex nomen, Pyrrhi a Lycomede, Neoptolemi a Phoenice inditum memorat.

εἴ που ἔτι ζώει γε. praestaret εἴ πω sicque legitur in Vatic. ζώῃ Townl. etiam bene ex vsu Homerico post εἴ· εἴ που. Interpunctionem post ζώει γε tollit Bentleius.

328. πρὶν μὲν γάρ μοι θυμός. Secundum ea, quae adscripsi, ad Σ, 6. 9. 11. apparet, Achillem primo id tantum didicisse, se a Troia non esse reuersurum in patriam; serius audiisse aliquem e clarissimis Achiuis ante se esse moriturum.

329. ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο. Intelligendum Argos Thessaliae, Pelasgicum. v. sup. B, 681 quod et Eustath. monet. Sin contenderis, ἱππόβοτον esse epitheton proprium Argorum in Peloponneso, vt Γ, 75. O, 30 et al. quod et Ἄργος ἵππιον dictum; dicendum est, Argos generale esse nomen non modo pro Peloponneso, sed et omni Graecia, vt sup. I, 246 et al.

330. αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ. „non in Troia, sed, ad Troiam; vt supra, ἐνὶ πυρί. ἐν ποταμῷ. et alia." Ernesti.

σὺ δέ τε Φθίηνδε νέεσθαι. ed. Rom. σὺ δέ τι. saltem deb. σὺ δ' ἔτι.

331. ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα. hoc postea fecit Vlysses Od. Λ, 507 sqq.

θοῇ σὺν νηΐ. Venetus: θοῇ ἐνὶ νηΐ. Monuit tamen Schol. A. legi quoque σὺν νηΐ. Variant haec, sed σὺν doctius; ita ἅμα νηΐ Od. Θ, 161. et E, 641 Hercules ἐξ οἵης σὺν νηυσίν. et al. Od. I, 173 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἑμοῖς ἑτάροισιν ἐλθών.

332. Σκυρόθεν ἐξαγάγοις — δείξειας. post ὡς ἄν. Barocc. ἐξαγάγῃς quod sane h. l. malim. eo consilio vt. At alterum vsu quoque firmatum videbis in Excursu I ad lib. IX. (J.)

καὶ οἱ δείξειας ἕκαστα. Offendit versus ad digamma in ϝεκαστα. Nisi itaque tota haec ῥῆσις loquacitati alicuius rhapsodi serioris debetur, emendandum est cum Bentleio δείξειας ἅπαντα, vel ἅπασάν κτῆσιν.

333. κτῆσιν ἐμὴν δμῳάς τε, δμῳὰς, sine ι." Schol. A. Scilicet, δμῳὰς, ὁ δοῦλ ἡ δούλη, est δμωή. Ita tradiderat ὁ τε Thrax) ap. Etymologum in Τρωά. etiam andrini, vt ex h. l. patet.

καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα. ὑψιρεφὲς quoque occurrit. v. ad E, 213.

335. τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι. ζώ γήραΐ τε συνερῷ. Sustuli interpunctionem θνάμεν an τεθνάμεν' scribas, perinde est. A. quod Ernesti et ipsum recte se habe sexior et vulgaris, quam Homerus nusquan χεῖσθαι „ὡς λελυπῆσθαι. At alii (sunt Townl. Mosc. fragm.) ἀκάχησθαι, quasi cum sit quoque ἀκαχήμενος. οἷς καὶ ἐπείσθ Schol. A. Seruarunt tamen alterum edd. χεῖσθαι Vrat. A. Quod non viderant gra plures. formae: ἀκάχω, ομαι. ἀκάχημι, ἰομαι, vnde ἀκαχεῖσθαι. at ἀχέω, ἀχέο ἀκαχῆσθαι.

336. καὶ ἐμὲν ποτιδέγμενον αἰεὶ λυγρὴν πεῦθ' ἐμεῦ. Ergo Peleus quoque resciuera puta, filium a Troia non esse rediturum. quod conuenit cum eo quod ex Dioride S in Schol. B. ad h. l. et ab aliis ad vs. 3 thio, Peleum ipsum occuluisse filium in insu Thetidem, vt vulgo narratum est.

προτιδέγμενον et ποτιδέγμενον variat et

337. ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται. Ita C rocc. Harl. Vat. Lipf. Vrat. A. b. Townl. Vindob. cum ed. Rom. Cessi itaque auct alterum recte se habebat post ὅτε. ὅτε π curs. II, ad lib. XII (M.)

338. 339. Confer ad h. v. disputata a

ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο Vindob.

339. μνησάμενοι, τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγ erat lectio edd. ex ed. Rom. recepta a T

phano; praeferenda forte. Parendum tamen et h. l. auctoritati codicum Cant. Ven. Lipſ. fr. Moſc. al. in quibus eſt ἔλειπε, in ceteris, ἔλειπεν, quod et edd. Flor. et Aldd. exhibebant.

340. μυθομένους δ' ἄρα τούς γε. recoquit Clarke ſuam obſeruationem: „ἄρα, eo modo, quo dixi.“

342. τέκνον ἐμὸν, δὴ πάμπαν ἀπείχεαι ἀνδρὸς ἑῆος. (Fuit ἑ.) „quod Zenodotus ſcribebat ἑοῖο. at hoc alienum eſt a perſona“ τοῦτο δὲ παρὰ πρόσωπόν ἐστι. Schol. A. Poteſt eſſe, a Iouis perſona haec dicentis de filio ſuo. Verum grammaticus ad perſonam grammatice acceptam reſpexit, ἑοῖο ita eſſet dictum pro ἐμοῖο, vel ἐμεῦ. v. Excurſ. VIII ad A. At h. l. requiritur ἑῆος, ab ἐΰς, bonus, fortis, poſitum, vt Φίλος. Schol. A. „ἑῆος δὲ τοῦ ἀγαθοῦ. ἀπὸ τοῦ ἤω. ὅθεν καὶ τὸ ἠοίη προλιποῦσα δόμους.“ Quale tandem hoc monſtrum! Legitur tamen quoque in Schol. Townl. et Moſc. ſcriptum ἀπὸ τοῦ ἰῶ. vt forte ſcriptum quoque fuit in Schol. Ven. A. Verſus ἠοίη πρ. eſt ex principio Heſiodi Sc. Herc. quod docuere dudum viri docti eſſe ἢ εἴη. Suſpicor fuiſſe qui ἑΰς, ἑέος, ἑῆος, idem eſſe putarent quod ἐὸς, ἐή, ἐόν, ductum ab ἔω, ὑπάρχω, vnde τὰ ὑπάρχοντα, ἐόντα, bona. v. Etymol. in ἑός. vnde etiam colligo fuiſſe hanc doctrinam Herodiani: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι παρὰ τὸ ἴω (immo παρὰ τὸ ἔω) γίνεται ἐὸς, ὁ ἀγαθός· τὸ θηλυκὸν, ἐή, καὶ ἐκ τοῦ ἐὸς, ἑΰς. Iam porro eſſe debuere, qui ſomniarent, ἐὸς etiam eſſe ἠὸς (vt etiam fuit ἠΰς) et ἠοῖος. duxit quoque ἠὸς ex ἤω (pro ἔω) vel ἠῶ. Ita ſubnata *bona* vel *fortis* Alcmena, ἠοίη. De ἑΰς v. dicta ad A, 393. 463. Variat et h. l. ἑῆος et ἑῆος. Vera lectio eſt ἑΰς, ἑῆος.

δὴ πάμπαν. Vat. τί δὲ πάμπαν. Male forte habuit, quod δὴ praepoſitum eſt, cum alias ſit πάμπαν δή, aut ſimile. At et illud Homericum eſt, vt ſtatim A, 476 ἦ τότε κεμήσαντε. et al. Etiam Schol. Townl. ἔθος ἔχει, ἀπὸ τοῦ δὴ ἄρχεσθαι. ἔθει γὰρ, πάμπαν δή.

ἀπείχεαι ἀνδρός. hoc insolens dictum videri po Schol. A. κεχώρισαι. Propriam esset ἀποστῆναι, dese Ita quoque est οἴχεσθαι, abesse. Hesych. ἀποίχεται. στασαι.

343. μέμβλετ' Ἀχιλλεῦ. de ista voce v. ad Δ, vbi est παρμέμβλωκε.

345. ἧσται ὀδυρόμενος. vn. Vindob. ἧστο. male.

346. ἄκμηνος καὶ ἄπαστος. Prius vidimus iam quoties. v. ad 163. ἄπαστος, ἄγευστος παρὰ τὸ γεύσασ Apollon. Lex. inde alii.

347. 8. εἰ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν στ ἐνὶ στήθεσσ' — ξ „quod ατάξον ad vtrumque ret nectar et ambrosiam, cum tamen haec sit ξηρὰ τροφ Schol. A. Ignorabat ergo, ἀμβροσίην non modo τρο vel ἐδωδὴν esse, sed etiam ἀλοιφήν. v. ad lib. A. Exc IX. Vidimus supra pro antiseptico vtrumque infusum naribus Patrocli vs. 38. 39. Nunc non additur, q modo Minerua idem medicamen Achilli instillaue praestat tamen de cibo et potu diuino cogitare. Si si profitendum est, quod sentio, totus hic locus est superiore adumbratus.

Si ἀμβροσίη est cibus: epitheton ἐρατεινὴ conu cum ἐρατεινὴ δαῖς, vt Od. Θ, 61. et δαιτὸς ἐπηράτου ἑ Sup. I, 228. quem locum etiam Schol. B. laudat. omnino iucunda, suauis.

348. ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται· καθίκηται. καθάψη Schol. br. vs noto. λιμὸς nunc κάματος ἐκ λιμοῦ. viri priuatio ex ieiunio et esurie. Sup. N, 711 erat dict ὑπότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούνατ' ἵκοιτο. Ap Tryphiod. vs. 187 ἵνα μή τι τειρόμενοι βαρυθεῖεν ἄτερ γούνατα λιποῦσι. Ad e. l. vir doct. Northmore versus stri recordatus, μή μιν ἵκηται, subiicit: „quis haec tienter ferat? repone ocyus ἵκοιτο.“ Noli praeceps a recte et hoc, recte et illud dictum. Melius vero ἵκη h. l. quia causa finalis est, non dubitatio, aut met aut cautio. v. Exc. II ad lib. VII p. 408.

350. ἡ δ' ἅρπη εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ ἅρπῃ, τῷ ἰκτίνῳ: Schol. A. B. est ita ex miluorum genere. Addunt: alios pro alite aquatili habere, quod genus infestum est λάρῳ καὶ βρέντῃ; solere illud pabulum rostro condere, et sic afferre pullis, (atqui hoc faciunt alii quoque alites) quare poetam huic proprie assimulasse Minervam (hoc inepte! quia illa nectar instillat Achilli!) Alii in Schol. br. φήνην esse voluere, quae aquilarum gens est: Od. Γ, 372 vnde similem aquilae eam pronuntiant alii, etiam Etymologus. Ex Apollonii Lex. ἅρπη. εἶδος ὀρνέου, nil discere licet.

351. οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο vulgo scribebatur. vitiole; Non enim esse potest a πάλλεσθαι, quod declaratum dedi ad Θ, 85 vbi simili modo aduersante grammatica scriptum erat. Ab ἄλλομαι est ἤλμην, ἅλτο, ἆλτο. et hinc ἐπᾶλτο, N, 643. Φ, 140. ita quoque κατεπᾶλτο, et οὐρανοῦ ἐκκατεπᾶλτο, desiluit. Desiliebat sic dea Thetis Σ, 615 ἡ δ' ἴρηξ ὣς, ἆλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος, et Apollo O, 237. Sic Iris ap. Apollon. II, 286 in quo etiam II, 585 est κατεπάλμενον νῦμα, ὑπεραναβάν. fluctus desuper capiti imminens.

351. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν. Vnde et quorsum duo hemistichia interposita sint, haud assequar. Quin turbant ordinem narrandi; et sequitur vs. 356 τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων. Recte procedit oratio: — δι' αἰθέρος. ἡ δ' Ἀχιλῆϊ — Interpositum suspicor ab aliquo, cui molestum erat bis repetitum ἡ δ' — ἡ δ'. malim tamen hoc ferre, quam alterum.

357. ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκπατέονται. pro ἐκ Διὸς accepit Eustath. ἐξ ἐέρος. Malo νιφάδες Διὸς ex noto vsu. vt στεροπὴ Διός et alia more antiquo. Comparationem hanc ad multitudinem telorum emissorum declarandam meminimus ex M, 278 sq. et 156.

ἐκπατέονται vbique. Alias variat post ὡς ὅτε subiunctiuus. v. Exc. I. ad lib. IX p. 696. ἐκπατέωνται Vrat. A. b.

358. ψυχραὶ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο. Vulgo iunguntur ψυχραὶ ὑπὸ ῥιπῆς. Itaque interpunctionem ſuſtuli poſt ἐκπατέονται. Iungenda ſunt: νιφάδες ἐκπατέονται ὑπὸ, h. e. διὰ ῥιπῆς Βορέου. nam boreas cum frigore nivem adducit. Similiter ſup. O, 171 πτᾶται νιφὰς ψυχρὴ, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο. vbi iam monui αἰθρηγενῆ nihil aliud eſſe poſſe, quam in aere natum; etſi etiam nunc grammatici reddunt τοῦ αἰθρίας αἰτίου καὶ γεννητικοῦ, τουτέστι, τοῦ ψύχους.

ὑπαὶ ῥιπῆς, vt eod. loco, et paſſim alibi, de quo aliquoties monitum, ita hic inſerſerunt grammatici, ſervantque illud codd. et edd. non intellecta prosodia; producitur brevis vocalis ante ſonum caninum. Eſt tamen ὑπὸ in Barocc. Mori. Euſtath. tum Heſychius: ὑπὸ ῥιπῆς, ὑπὸ τῆς ὁρμῆς.

359. ὣς τότε ταρφειαὶ πόρυθες, λαμπρὸν γανόωσαι. Ariſtarchus legit ὣς πυκναὶ (ſic tamen verſus laborauit; niſi dicas fuiſſe ὣς τότε καὶ πυκναὶ, at v. infra.) Et ſic Aſcalonita. καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις" Schol. A. Ergo aliquando ea lectio fuit vulgata lectio, quae nunc ab omnibus libris noſtris exulat. Quod ſatis memorabile eſt.

γανόωσαι. nitentes. vide de hoc vocis vſu ad N, 265.

360. νηῶν ἐκφορέοντο. ex ſollenni vocis vſu aliter accipi nequit, quam vt *arma ex nauibus exportata* eſſe narret poeta; at quam frigidum et ieiunum hoc, magnam armorum copiam *nauibus exportatam eſſe* iisque omnia refulſiſſe! an hoc omnium maxime memorabile habendum, arma exportata eſſe? vt iis ſe induerent in loco propatulo? Supra Π, 155. 156 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν. quid ad nos, vtro loco et modo hoc fieret? immo vero narrandum erat, iis armaſſe ſe Myrmidones armatos exiiſſe; non autem, homines exportaſſe arma. Inprimis poſt magnificam comparationem; quae Myrmidones armis coruſcantes nauibus egreſſos deſiderabat: et ſequitur ὑπὸ δὲ κτύπος ὦρνυτο ποσσίν. et praeceſſerat iam proximo loco vſ. 356 τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων. Itaque

eo procliuis eram, vt. ἐκφορέοντο acciperem pro ἐξῆλθον, Myrmidones armati; vt pro hoc poeta dixerit, exiisse ipsa arma; exiisse galeas, clipeos et thoraces coruscos. Sentiebam tamen, vel sic durius aliquid inesse, quam quod ferre possem: quod nec tollebatur, si ἐξεχέοντο reciperem, quod forte suspicari liceret, hic lectum esse. Nam in codd. Barocc. et Mori et in Vrat. A. post vs. 361 insertus erat alius versus ἐκ νηῶν ἐχέοντο. βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Idem versus legi videtur in Lipsi. e quo Ernesti memorat ἐκ νηῶν, etiam in Vindob. V. vnde Alter memorat ἐκ νηῶν ἐΦέροντο et desiderari versum 361. Ἰωπχες. Barnes inde locum sic constituere volebat, vt vs. 360 tolleret, et post 361, καὶ μείλινα δοῦρα apponeret ἐκ νηῶν Φορέοντο. βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Inseruit quoque hunc versum Fragmentis Homericis. At ille naeui, qui sententiae ipsi insidet, sensum nullum habebat. Versus insertus est nihil aliud quam interpolatio ex margine, cum quis adscripsisset istum versum ex Il. Π, 267 vbi legitur de Myrmidonibus cum Patroclo exeuntibus: ἐκ νηῶν ἐχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

Turbatum tamen aliquid in loco esse manifestum fit, quo tam splendida comparatio obscurata est; nec magna sagacitate opus est ad deprehendendam vitii sedem; interiectus est totus versus νηῶν ἐκΦορέοντο, ab Interpolatore qui supplere voluit ea, quae suo more poeta brevius enuntiauerat; inserto primum versu ex Π, 267. tum cum ἐχέοντο interpretamento ἐκΦορέοντο redditum vidisset, versu nouo procuso; quo etiam ducit lectio antiqua modo memorata vs. 359. ὡς πυκναί. Totum locum sic se habuisse censeo inde a 356.

— τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων,
ὡς ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται
ψυχραὶ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο.
ὡς πυκναὶ κόρυθες καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.
αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν

χαλκεῦ ὑπὸ στερεοτῆς. ὑπὸ δὲ πύκες ἄρνυτο πεσσὼν ἀνδρῶν. ἐν δὲ μέσοισι πορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.

Ita totus locus est rectus et sanus: *at illi e nauibus effundebant se*, exibant, *vt niues Iouis crebrae euolant borea flante; tam crebrae* (erant) *galeae, clipei, thoraces, et hastae, quarum splendor per aerem et terram refulgebat; resonabatque solum sub pedibus incedentium; in ipsorum medio armatus erat Achilles.*

361. Θώρηκές τε κραταιγύαλοι. ξ „quod thoraces κραταιγύαλοι sunt οἱ κραταιοὶ κατὰ τὰ γύαλα καὶ κύτη καὶ κοιλώματα, et hinc, a parte toti, thoraces firmi. γύαλον γὰρ πᾶν τὸ κοῖλον τοῦ θώρακος. Schol. br. ἰσχυρὰ γύαλα ἔχοντες. ἰσχυροί. Esse γύαλον aut totum thoracis cauum, aut caua duo, anterius et posterius, vidimus sup. ad E, 99. Apollonius Lex. h. v. p. 417. Aristarchi doctrinam (ad E, 99. et loca similia spectantem) memorans, τὸ γύαλον, ὅλον τὸν θώρακα denotare, subiicit: ὅταν οὖν λέγει, κραταιγυάλους, τοὺς (κατὰ) τὸ ὅλον κῦτος ἰσχυροὺς θέλει δηλοῦν. Apud Hesych. στερρὸι κατὰ κύτη sunt. Male Eustath. οἱ κραταιοῦντες τὰ γύϊα τῶν ὁπλιτῶν. Quod κραταιγύαλος esse debebat, factum est κραταιγύαλον, vt κραταιπεδον ex κραταιόπεδον οὖδας Od. Ψ, 46.

362. αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε. γέλασσε δὲ πᾶσα πέρι χθών. πᾶσα περιχθών, quod iam in vetustis codd. scriptum fuisse, patet et disputatione Apollonii de Syntaxi p. 306. exhibent editiones ante Barnes, qui distinxit περὶ χθών, quod mutaui in πέρι, cum semel in aliis locis receptus sit canon grammaticus. Est enim vel περιγέλασσε, vel πέρι vel πέριξ. quod docet quoque in loco de Syntaxi memorato Apollonius et Schol. B. Townl. qui tamen scriptum habuere περὶ, addunt enim: τινὲς δὲ τὸ πέρι, ἀντὶ τοῦ περισσῶς. quod Scholion etiam fragm. Mosc. habet; et scribitur tamen in contexto περιχθών.

γέλασσε. de vsu vocis notissimo pro, nitere, nil opus est monere. v. Eustath. ad h. l. cf. ad N, 265. Lucret. II, 328 *totaque circum aere renidescit tellus.* Schol. B. reddit περιήστραψεν. Porphyr. Qu. Hom. 9 γέ-

λασσεν. ἤτοι λαμπρυνθεῖσα, Φαιδρὰ, γέγονε. Schol. Theocriti I, 31 (apud Warton.) recitat γέλασσε δὲ χθὼν παμμήτωρ. quod Orphicum effet. Idem mox T, 256 eſt τεῦχον λάμπετο χαλκῷ ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων.

363. χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς. „γρ. ἀπὸ στεροπῆς" Barnes.

365. 6. 7. 8. — Schol. A. „ἀθετοῦνται στίχες τέσσαρες. Eſt enim ridiculum, Achillem dentibus frendere. Nec contexta oratio verſus hos requirit. ἡ δὲ συνέχεια οὐδὲν ζητεῖ διαγραφέντων αὐτῶν. At quae ſequuntur in Schol. A. obſcuritatem habent: ὁ δὲ Σιδώνιος (Dionyſius Sidonius) ἠθετηκέναι μὲν τὸ πρῶτόν φησιν αὐτῶν τοὺς ἀριθμούς, ὕστερον δὲ περιελεῖν τοὺς ὀβελούς, ποιητικὸν νομίσαντας τὸ τοιοῦτο. (Suſpicor corrigendum eſſe τοὺς Ἀριστάρχειους, eos primum ἠθετηκέναι αὐτούς). Pergit Schol. A. ὁ μέντοι Ἀμμώνιος, ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπανοδείσης διορθώσεως, (de altera recenſione Ariſtarchea, quae ferebatur) οὐδὲν τοιοῦτο λέγει· ἁπλῶς δὲ προαθετέον τὸ, (leg. τῷ) δῦν' ἄχος ἄτλητον. ὁ δ' ἄρα Τρωσὶ μενεαίνων. ὅτι τὸ μενεαίνων νῦν θυμούμενον σημαίνει. Voluit ergo ſigmen apponi verſui 367. vt notaretur vocis μενεαίνων vſus.

Euſtath. p. 1189 pr. hoc vnum arripuit: ὅτι τὸ· τῶν καὶ ὀδόντων μὲν κανάχη πέλεν· ἠθέτηται· γελᾶσιν γάρ, φασιν, οὕτω πάσχειν, καὶ οἷον βρυχᾶσθαι, τὸν Ἀχιλλέα. τὸ μέντοι ἐπαγόμενον· τῷ δέ οἱ ὄσσε· ἐπαινεῖται, ὡς εὖ πάνυ ἔχον. (hoc quidem recte, vt A, 104 et al.). Vtinam veteres grammatici nos docere maluiſſent, fuerintne rhapſodi qui hos verſus ignorarent, aut, num pribra apographa ad eos facta inter ſe diſcrepaſſerint. Nunc ſuum nobis iudicium reliquerunt: quod ad ſenſum decori h. l. conſtituerunt, nec ex naturae veritate. Exarſeſcit Achilles, et frendet; eſt autem inter ſigna irae hoc quoque. Adſcripſerat Bentleius loca ex Seneca de Ira I, 1. III, 5. Apud Heſiod. Sc. Herc. 164 τῶν καὶ ὀδόντων μὲν κανάχη πέλεν miro modo ſerpentibus tribuitur, quod pugnantibus conueniebat. Melius tamen haec locum habe-

bant ſupra primo armorum conſpectu, T, 16. 17. vnde ſuſpicor rhapſodum aliquem huc traduxiſſe ſententiam.

Lecti ſunt verſus ſine vlla ſuſpicione ab ſerioribus. Ariſtides inde adſcripſit vſſ. 364—368. To. II. p. 390.

367. ἐν δέ οἱ ἦτορ ὅων' ἄχος ἄτλητον. Apud Apollon. Lex. ἄτλητον, ἀνυποµόνητον. vnde patet, eum quoque hos verſus agnouiſſe.

368. δύσετο δῶρα θεοῦ. Turnebus, δύσετο. male. vt iam aliquoties monitum Δ, 35. E, 309. Ita tamen codices quoque, vt Vrat. A. Etiam cum metri vitio θεοῖ vn. Vindob.

369. κνηµῖδας µὲν πρῶτα — Qui ſequuntur verſus, in armandis heroibus iam ſupra adhibiti fuere: in Paride Γ, 330. 1. 2. et 334. 5. qui hic ſunt vſſ. 369. 370. 1. 2. 3. Iterum de Agamemnone Λ, 17. 18. 19. de Patroclo Π, 131. 2. 3.

372. ἀµφὶ δ' ἄρ. „deinceps" Clarke. ἄρα, δή, eſt vtique. Poteſt tamen h. l. ſic reddi. Sexcenties monitum.

374. σάκος — εἵλετο· τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἠΰτε µήνης. Comparatio clipei aere nitentis cum luna per ſe ferri poſſet. At ſubiicitur ſtatim alia, eaque ornata, comparatio ſplendoris clipei cum flamma nauigantibus procul in continenti conſpecta: Atqui hoc vix recto iudicio probet aliquis id, quod cum luna comparatum eſt, iterum cum flamma eminus viſa comparare. Ingratum quoque σέλας altero verſu iteratum. Haud dubie verſus ab interpolatore eſt profectus, cui deeſſe viſum eſt verbum ad vſ. praec. αὐτὰρ ἔπειτα σάκος µέγα τε στιβαρόν τε, cum non perſpiceret, repetendum eſſe ἀµφὶ βάλετο, vt faciendum quoque erat in iisdem vſſ. ſupra Γ, 334. 335. Verſu autem electo totus locus bene ſe habet. Koeppanii noſtri acumen bene perſpexerat duplicem comparationem placere hoc poſitu non poſſe; confugiebat ille ad lunam mari ortam. Melius idem memorabat comparationes clipei cum luna in Oſſiani Fingal obuias.

A veteribus nihil monitum video. Schol. B. arguitur: bene lunam, non ſolem, ad comparationem eſſe ac-

ſumtam; nam, ſi aere non vnius generis clipeus fabricatus ſit, parte eum aliqua potniſſe lucе carere, vt in lunа maculae obſcurant ſplendorem: *διὰ τὴν τῶν ἄλλων μελανότητα*. leg. *τῶν ὑλῶν*. cf. Euſtath. Idem Schol. B. h. l. et inf. ad 398 praedicat tanquam argute inuentum, quod clipeus lunae, galea ſtellae (vſ. 381) ipſe Achilles ſoli comparatur (vſ. 398.) Hoc vero eſt ſapere!

375. *ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανήῃ*. Legebatur *φανείη*. optatiuo, ſoloecum poſt *ὅταν*. v. Ex. curſ. II ad libr. XII, (M) p. 363. Correxi *φανήῃ*. Erat *φανήη* in Lipſ. Townl. binis Vindob. notat quoque ſic ſcribi Euſtathius. *φανήῃ* Vrat. b. d. Conuenit cum *στήῃ* aliisque ſupra ad E, 598 ſimili modo conſtitutis, et *σακήῃ* ſup. vſ. 27.

ἐκ πόντοιο. Verterant: „e ponto flamma relucet" quod recte reprehendit Erneſti; „nam in mari nautis flamma cernitur:" ſcilicet e mari proſpiciunt nautae promontorium, inſulam vel alias terras. Haeſerat quoque Bentleius: ſiquidem tentabat *τέρας πυρσεῖο*. adſcriptis locis Δ, 76 et Σ, 211. Tum addit: „immo *ἐκ πόντου*, *extra mare*, non, *ex*, vt *θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλός*. Od. Λ, 133." Vt in *τέρας* incideret, fecit cod. Harl. in quo *τέρας* pro *σέλας* legitur, hactenus bene, quod ſic tollitur ingrata eiusdem vocis repetitio; at *τέρας* a re eſt alienum; et correctio eſt, non lectio, viri alicuius docti. Apud Apollon. Lex. *σέλας πυρὸς, ἡ λαμπρότης τοῦ πυρός*. Subiicitur, *ἀπὸ τούτου καὶ σελήνης*, quod ad vſ. 374 ſpectat; niſi ab alia manu adiectum eſt.

376. *τὸ δὲ καίεται*. Townlei. *τό τε*.

377. *σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ*, ſolitario; vt iam N, 475 *χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ*.

378. *τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι — φέρωσι*. Vrat. d. *φέρωσι*, non indocte, vt ad *ὅταν* referatur.

380. *καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας* appicta eſt ſtigme, ſine Scholio. Quod ſi illa *τρυφάλειαν* ſpectauit, ſatis multa de ea iam dicta ſunt ad Γ, 372.

ἀείρας pro ἦεῖρε καὶ περιέθετο.

382. περισσείοντο δ' ἔθειραι. Locum haec in Homerica poesi haud habuere; nam in ea fuit digammum ϝεθειρα. Sic inf. Ψ, 515 καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι, quod hemistichium aliquoties in Hymnis iteratur. Supra Π, 795 μάνδηναν δὲ ϝεθειραι. Habent et hi duo versus 382. 383. satis clara indicia interpolationis; finita erat sententia: ἡ δ' ἀστὴρ ὡς, ἐπέλαμπε. dilatata est sententia per repetitum subiectum ἵππουρις πρυμάλεια, et assuta sunt reliqua.

ἔθειραι. ad h. v. est Scholion in Townl. ἔθειραι. αἱ τριχες. κακῶς οὖν Καλλίμαχος ἐπεὶ πτανὸς ἔσκον ἔθειρεν qui ad pilos in pube transtulit. Versus est ap. Suidam, et hinc inter Fragm. Callimachi CCCVIII. οὐδ' οἷόν τε πτανὸς ἥλθεν ἔθειραι.

περισσείοντο et παρισσείοντο variat in libb.

383. ὃν Ἥφαιστος ἓν λόφον ἀμφὶ θαμειάς. Puta ἓν esse pro ἑνὶ λόφῳ. pro hoc ἀμφὶ λόφον. Durius esset per appositum reddere: ἔθειρας λόφον. et ἀμφὶ absolute, circumcirca, vti est λόφον ἀμφὶ κομῶντα, pro ἀμφίκομον.

384. τειρήθη δ' ἓῃ αὐτοῦ ἐν ἴντεσι δῖος Ἀχιλλεύς. Vexatus a grammaticis versus in δ' ἓο αὐτοῦ. Appicta stigme ⸗ „quod Zenodotus ἑοῦ αὐτοῦ scripserat, confundens posse ssivum cum primitivo" Schol. A. Similiter ille iam antea peccaverat B, 259 ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆϊ ἓο μεγ' ἀμείνονα Φῶτα vbi scripserat ἑοῦ. Est hoc vitium, quod Apollon. Dysc. in Syntaxi operose castigat.

Pergit Schol. A. „πρὸν εἰ ἀνεκνυμίευ περισπᾷ ὁ Ἀσκαλωνίτης, καί φησι κλίνεσθαι ἴσταμαι ἀντὶ γενικῆς." Non satis disertum est Scholion: apparet Ptolemaeum scripsisse οἷ, ita vero et αὐτῷ scriptum esse debuit: τειρήθη δὲ οἱ αὐτῷ. Ita tamen ille non statuit; sed putasse videtur esse ἐν ἴντεσιν. οἱ αὐτοῦ vt οἱ pro genitivo sit, οὗ αὐτοῦ, ἑαυτοῦ. „οἱ δὲ βαρυτονοῦντες" h. e. scribunt τειρήθη δέ οἱ. Pergit Schol. A. ἔστι μὲν οὖν καὶ ἐγκλιτικὴν εὑρέσθαι τὴν οἱ ἀντὶ γενικῆς κειμένην (saepe vtique; et haud dubie h. l. δέ οἱ scribendum erat, si semel hoc amplectebatur Ptole-

maeus) ὥςπερ ἐπὶ τοῦ· οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν (Il. Ψ, 387.) Addit porro: ἔστι δὲ καὶ ὀρθοτονουμένη ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὥςπερ ἐπὶ τοῦ· νεῦσ' ἐπί οἱ καλέσας (Od. P, 330. quod ſcriptum erat in libro grammatici ἐπὶ ἑῖ, nec vero ille recte iunxit verba, quaſi ἐπὶ οἱ eſſet pro ἐφ' ἑαυτόν, ſed fuit ex mente poetae καλέσας (αὐτὸν) ἐπένευσίν οἱ.) καὶ πρωτί οἱ δὲ λάβ' ἕντερα (Il. T, 418. vbi quoque debet accipi: προσέλαβε δέ οἱ ἔντερα) οὐ μέντοί ποτε ἐν τῇ καλουμένῃ ἐπιταγματικῇ συντάξει (h. e. quando αὐτὸς appoſitum eſt: ita enim grammatici appoſitiuam ſtructuram appellant, v. c. ἕο αὐτοῦ. v. Apollon. de Syntaxi III, 2. p. 196.) ἄλογον γὰρ τὸ τοιοῦτον, ὡς τε ἐπιφέρεσθαι τὴν „αὐτοῦ" γενικὴν, καὶ τὴν „οἱ" πρασιῦσθαι δοτικὴν ὑπάρχουσαν (vt ſcribatur οἱ αὐτοῦ) ὅπερ οὐχ ὑγιές. ἀεὶ γὰρ ταῖς πρωτοτύποις (πτώσεσιν) ὁμοιόπτωτος συντάσσεται ἡ αὐτῶ ἀντωνυμία ſc. ſcribitur ἕο αὐτοῦ. ἐμοῦ αὐτοῦ. (v. ibid. p. 144. 145.) Recte ergo concludit grammaticus: πιστεύω οὖν Ἀριστάρχῳ γράφοντι. πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ." Haud dubie Ariſtarchus meliora pronuntiauit quam Aſcalonita.

Verum idem Ariſtarchus non vidit alterum, verſum metrice laborare, partim hiatu, partim cum per digamma eſſet δ ϝεο αυτοῦ. Bentleium video emendare: πειρήθη ϝεο δ' αὐτοῦ, parum ſuauiter; Payne Knight p. 93 f. de ἑϝ'. Immo vero ſcriptum fuiſſe neceſſe eſt πειρήθη δε ϝ' αυτου. vt ϝεο eſſet, quod nunc ἕο eſt. vnde ferius natum eſt ἑαυτοῦ.

Quod ad lectionem δὲ οἱ αὐτοῦ attinet, erat illa in edd. Flor. Aldd. Turn. erat quoque in Cant. Townl. vno Vindob. Recepit δ' ἕο αὐτοῦ H. Stephanus ex edit. Rom.

ἐν ante ἔντεσι aberat a Vrat. A. Iungenda ſunt πειρήθη ἕο αὐτοῦ, non ἐν ἔντεσιν ἕο αὐτοῦ. πειρηθῆναι idem quod πειρήσασθαι experiri, explorare ſe. Schol. B. ἐπειρήθη, ὅπως εἰδῇ, πότερον ἔσφιγκται ἢ σαλεύεται, περὶ τῷ σώματι. τὸ δὲ ἐντρέχοι, εἰ συνάλλαττοθαι τοῖς ὅπλοις δύναιτο καὶ μὴ ἐμποδίζοιτο.

385. καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα h. e. εἰ τρέχειν δύναιτο αὐτὸς ἐν τοῖς ἔντεσι. ἐντρέχσι Barocc. Pro γυῖα

erat ante ἐῶρα in edd. ante H. Stephanum, qui γυῖα recepit ex ed. Rom. idque tuetur ratio et ſenſus, cum codd. melioribus, in quibus eſt Harl. Townl. fr. Moſc. Ven. ſicque exhibitum in Iuliani Or. II. p. 53. ed. Spanh. etſi ἐῶρα legitur in Lipſ. Cant. Vrat. d. binis Vindob.

386. τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίγνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν ſc. τὰ ἔντεα. Ariſtophanes ediderat ὥςτε, quod eſt vulgare pro ἠΰτε, quod eſt ὡςεὶ, ὡς, καθά. Ariſtarchus primo ſcripſerat τῷ δ' εὔτε. exquiſitius quam ἠΰτε, vt et dubitatum eſſet, an εὖτε, quod communi vſu eſt, pro ὅτε, ὅταν, etiam pro καθὰ poneretur. v. Etymol. in εὖτε, vbi et Ariſtarchi lectio huius loci memoratur. At, tradente Schol. A. Ariſtarchus poſtea mente mutata ſcripſerat αὖτε vt ὡς ſubintelligatur; ſicque legebatur ἐν ταῖς τῶν πόλεων. ex quo genere aliquoties Maſſilienſem et alias recenſiones laudauerant Scholia. Eſt quoque αὖτε in Townl. et apud Dionem Or. XXV, p. 65. To. II. R. Ita eſſet: τῷ δ' αὖτε πτερὰ γίγνετ', vt ſuppleatur ὡς πτερά. Ei poſtea tanquam alae fuerunt.

Equidem haud deſeram εὖτε pro καθὰ, quod melio. res codd. habent, Lipſ. Vat. Townl. Vrat. b. cum vno Vindob. fr. Moſc. Ven. B. ſic quoque Schol. ad Γ, 10. et Barnes, qui repoſuit pro vulgato ἠΰτε, quod edd. ſer. vant, et in cod. Ven. A. legitur et Scholiis A. praefixum eſt: etſi hoc alibi vbique triſyllabum eſt ἠΰτε. Obſerua- vit quoque hoc Barnes et Payne Knight p. 73. Schol. Townl. εὖτε. συστολῇ ἀπὸ τοῦ ἠΰτε. γράφεται αὖται (immo αὖτε) ἵνα λείπῃ τὸ ὥς vt veteres ſcribebant pro ὡς. Vrat. A. ἦτε vitioſe ex ἠΰτε.

γίγνετ' ſeruarunt Rom. Turn. cum al.

ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν. ἐκούφιζεν αὐτὸν ὡς ὀρνίθας τὰ πτερά· ὑπερβολικῶς. partim quia tam apta erant membris, et agilitati nihil obeſſent, partim quod exultabat gaudio iis potitum videns: ἐμετεώριζε καὶ γαυριᾶν αὐτὸν ἐποίει τὰ ὅπλα. ὡς τῶν ὅπλων βασταζόντων τὸν Ἀχιλλέα, οὐ βαστάζομένων. ἄειρε, ἦρε καὶ ἐκούφιζε. Schol. B. br. Ariſtath.

387. 8. 9. 390. — ἀθετοῦνται οἱ στίχοι τέσσαρες, ait Schol. A. et aliud ibid. Scholion: οὐδὲ ἐν ταῖς ἄλλαις ἦσαν οἱ ἀθετούμενοι. quia ex Patrocli ὁπλισιάῳ huc sunt translati: Π, 141. 2. 3. 4. Nos contrarium ad eos vll. statuebamus, eosque isto potius loco tanquam inutiles rescindebamus. Fuit quoque ξ— apposita, quia Zenodotus versus in Π. resciderat, h. l. reliquerat, recte iudicio nostro: At Schol. A. in Π. necessarios esse iudicat, vt intelligamus, cur Patroclus hastam non sumserit. Schol. B. versus nostro loco non minus requiri, ait, facere enim πρὸς αὔξησιν Ἀχιλλέως.

387. ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος. Apollon. Lex. σύριγγος. τοῦ κολεοῦ. adscripto versu, in quo scriptum πατρῴϊον ἔγχος ἔρυσσε. In Hesychio est θορατοθήκη seu δουροθήκη, vt Etymol. Eustath.

„ἄρα. deinceps." Clarke. v. ad 367.

389. ἀλλά μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς. ἐπίστατο, ἐδύνατο recte Schol. br. frustra repugnante Schol. B. Vidimus sup. Π, 142 et saepe. εἰώθει reddunt alia Scholia Townl.

390. τὴν πατρὶ Φίλῳ τάμε Χείρων. „ἐν ἄλλῳ τόπῳ Χείρων." Schol. A. vt quoque Lipsi. ex altero scilicet loco Π, 143. Sed τάμε nunc vbique, etiam in Schol. Pindari N. III, p. 689.

391. Πηλίου ἐκ κορυφῆς. Schol. A. „Πηλίου ἐν κορυφῇσ'. οὕτως πληθυντικῶς Ἀρίσταρχος. Ipse tamen Venetus vulgatam habet, sicque etiam Π, 144 editur.

392. Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ξ— „quod Alcimedon (Π, 197) nunc est Ἄλκιμος hic et inf. Ω, 474. 574 Notauit quoque Strabo inter exempla τῆς ἀποκοπῆς nominum lib. VIII, p. 560 A.

393. ζεύγνυον. „οὕτως διὰ τοῦ ο, ζεύγνυον" Schol. A. sicque Ven. A. Barocc. Lipsi. Mosc. Harl. Vat. Vrat. A. b. d. fragm. Mosc. duo Vindob. sicque ed. Rom. cum Eustath. ergo recipiendum erat, pro vulgato ζεύγνυσαν. Similis varietas inf. Ω, 783. vbi tamen ζεύγνυσαν codicum numero defenditur.

ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν. Barnes ἔσαν intulerat, per ſe non male, nam ipſi, Automedon et Alcimedon ζεύγνυον, ἐνέβαλον, ideo etiam ἀμφίεσαν. Fuiſſe quoque ſic alicubi lectum apparet ex Euſtathio monente: τὸ ἔσαν οὐ δασύνεται. Vt tamen nunc legitur, interpoſita eſſe puta in medio: ἀμφίεσαν δὲ (τοῖς ἵπποις) καλὰ λέπαδνα. erant ipſis circumcirca, in iugo.

λέπαδνα vidimus iam E, 730. Schol. br. οἱ ὑποτραχήλιοι ἱμάντες. οἱ μασχαλιστῆρες. Schol. B. περιστηθίους (στηθίους Townl. στηθείους Euſtath.) ἱμάντας reddit τοὺς καθιεμένους κατὰ τῶν ἱππείων τραχήλων, et Schol. Moſc. τοὺς ἐπιτραχηλίους ἱμάντας. Schol. Townl. „θέσαν ἀντὶ τοῦ ἔσαν κατὰ παράληψιν τοῦ θ." quae non aſſequor; λέπαδνα θέσαν metrum non admittit. an ille ἔσαν legit et expoſuit, θέσαν, περιέθεσαν?

394. γαμφηλῆσ' ἔβαλον. γαμφηλῇς Cant. et alii, perpetua varietate, quam nulla lege conſtituas, niſi vt, quod ſemel delegeris, vbique ſequaris. Deſiderabam Ionicum: γαμφηλῆσι βάλον. ſunt h. l. σιαγόνες, malae equorum; at N, 200 rictus leonum.

395. κολλητὸν πρυτὶ δίφρου. Harl. ἐπὶ δίφρου κολλητὸν, pluribus partibus bene iunctis, εὖ ἀραρότα.

ὁ δὲ μάστιγα φαεινὴν, aere ſeu auro, vidimus iam K, 500. ἑ δὲ μ. vbique codd. Erat tamen in edd. ὅ δ' ἄρ μάστιγα. quod debetur Turnebo, corrigenti vitioſam lectionem Flor. Aldd. Rom. ὁ δ' ἄρα μ.

396. χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν. non λαβὼν χειρὶ, ſed, ἀραρυῖαν χειρὶ, habilem.

ἐφ' ἵπποιιν ἀνόρουσεν. Harlei. ἐφ' ἵπποισιν.

397. ἄψιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς. Barnes mutauit in κορυσσόμενος, ſine auctoritate, et perperam; accepiſſe videtur vocem, vt ſit *pugnans;* at eſt, poſtquam ſe armauerat.

398. τεύχεσι παμφαίνων, ὥςτ' ἠλέκτωρ ὑπερίων. puta duo eſſe epitheta, omiſſo Subſtantiuo Ἥλιος. vt ſup. Θ, 480 ὑπερίονος Ἠελίοιο. vbi v. Obſſ. eſt ſupernus. itaque mutaui Ὑπερίων in ὑπερίων. At poſtea Hyperion

pro nomine proprio habitum est, tributo tandem ipsi patri Solis: sic in Hymno in Solem vs. 4. et in vno loco Od. M, 176 Ἠελίου δ' αὐγὴ Ὑπεριονίδαο ἄνακτος. cum vbique alias pro adiectiuo habere liceat.

Agunt porro Scholia copiose de ἠλέκτωρ, quod tamen lectum iam erat Z, 513. (VI) vbi v. Obss. In Schol. B, insertus locus est ex Heraclid. Alleg. 44. Apollonii Lex. locus est turbatus; nam laudatur ex Homero ἠλέκτωρ ὑπελάμπεθ'. at hoc est ex Hesiodo; et vidit Slothower excidisse nomen Hesiodi: περὶ οὗ φησιν (Ἡσίοδος) ἠλέκτρῳ δ' ὑπελαμπὲς ἔην.

τεύχεσι παμφαίνων. Cant. Vat. τεύχεσι λαμπόμενος.

399. πατρὸς ἑοῖο. Sui. v. Excurs. VII. ad A. p. 186. Ante hunc versum temere inculcat et inter fragmenta Homerica reposuit duo versus suo Marte excusos Barnes: Ἑζομένου δ' ἄρα τοῖο μέγ' ἔβραχε χάλκεος ἄξων βριθοσύνῃ δώρων τε θεοῦ καὶ καρτεροῦ ἀνδρός. σμερδαλέον etc. Moneo, ne, si forte in eos incideris, turberis.

400. Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης. ξ „σημειοῦνταί τινες, ὅτι ἐντεῦθεν ἡ διασκευὴ (interpolatio: vt sup. monui in Schol. ad vs. 327) τοῦ τεθρίππου πεποίηται· Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε καὶ Αἰθων, Λάμπε τε δῖε." Schol. A. Respicit locum sup Θ, (VIII) 185 vbi v. Obss. qui totus versus confictus διασκευασθεὶς erat ab aliquo qui ad exemplum equorum Achillis Xanthi et Balii, Hectorem instruere volebat equis, et quidem quaternis, nominibus suis insignitis. Atqui quadrigis in pugna non vecti sunt, nec vti iis potuere. Monetur quoque hoc, quod nunc nulla mentio fit tertii equi Pedasi Π, 152. atqui is occubuerat Π, 468.

Recitat versum Apollon. Lex. in Ἄρπυιαι, vt doceat Ποδάργην esse nomen proprium, non adiectiuum. De Xantho et Balio et Podarge, v. ad Π, 149. Si, quod Bentleius facit, Hesychio et Etymologo obtemperamus, qui Βαλίας et Βαλίαν memorant, scriptum fuit h. l. Βαλία.

401. ἄλλως δὴ Φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα. ἄλλως δὴ, μὴ, ὡς ἐπὶ Πατρόκλῳ. Φράζεσθε, Φροντίζεσθε, curate, efficite, vt. Heſych. in. ἄλλως. — ἄλλως ἂν Φράζεσθε σαωσέμεν. ἑτέρως δὲ (f. δὴ) βουλεύσασθε σῶσαι τὸν ἡνίοχον ἡμῶν. (leg. ὑμῶν) ἄλλως τε (f. ἄλλως δὲ,) μάλιστα, καὶ καθ' ἕτερον τρόπον. Alio modo ἄλλως vſurpatum, ματαίως, inf. Ψ, 144.

ἡνιοχῆας erat editum inde a Flor. Aldd. Turn. quam lectionem quoque norat Euſtath. Schol. B. et Lipſ. ad Il. A, 423 vbi Waſſenberg. eam probabat. Nec videntur aliter legiſſe Ven. B. et Townl. Ita ἡνίοχοι ſunt dicti de ἡνιόχῳ proprie dicto et παραβάτῃ ſimul. Habet tamen ſingularis maiorem h. l. vim, vt de ſolo Achille dicatur, reſpectu Patrocli caeſi; etſi vere παραβάτης erat; verum et Patroclus ſic dictus erat ἡνίοχος P, 427. Reuocauit hoc ex ed. Rom. Henr. Stephanus; adſtipulantur codd. Ven. Moſc. fr. Heſych. l. c.

402. ἆψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἆψ λαῶν.“ minus hoc probandum.

ἐπεί χ' ἐῶμεν πολέμοιο. Reliqui hoc vt vulgo ſcribitur, ſenſu hoc conſtituto: *vbi exſatiauerimus nos pugnando*, h. e. quando pugnando feſſi erimus. Verum dicendum eſt diligentius de hac voce; primo commemorando grammaticorum effata partim de ſcriptura, partim de ſignificatu vocis ἐῶμεν.

Diſſenſerunt veteres inter ſe primum de ſcriptura; legerunt enim plerique χ' ἐῶμεν, quae lectio recepta fuit, alii ἐῶμεν, (ergo κ' ἐῶμεν) χέωμεν. χ' ἔωμεν. χέομεν. χ' ἔομεν. Orta diſſenſio ex ignoratione vocis; conſenſum tamen eſt in notionem τοῦ *ſatiare*. Audiamus nunc grammaticos.

Schol. A. „ἐπεί χ' ἐῶμεν. ὅτι διασυντέον τὸ ἐῶμεν. ἔστι γὰρ, ἄδην ἔχωμεν. κορεσθῶμεν.

Apollon. Lex. ἐῶμεν κορεσθῶμεν. — ἐπεί κ' ἐῶμεν πολέμου. Heſychius diuerſis locis: primum, vbi ex ordine litterarum eſſe debebat ἐπεί κ' ἐῶμεν p. 1321. editur: ἐπεί χ' ὦμεν πολέμοιο. ἐπειδὰν πληρωθῶμεν τοῦ πολέμου.

et paullo post p. 1323. ἐπεί χ' ἔῶμεν πολέμοιο. ἐπειδὰν πληρωθῶμεν τοῦ πολέμου. παρὰ τὸ· ἐξ ἔρον ἔντα. vbi bene supplet in postremis Alberti: παρὰ τὸ ἔω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔντο. ὡς· ἐξ ἔρον ἔντο. quod infra videbimus. Idem Hesych. ἐῶμεν. ἔδην ἔχωμεν. κορεσθῶμεν. ἀφῶμεν. vltimum hoc, quasi ab ἐάω sit: finamus.

Schol. br. ed. pr. Ald. „ἐπειχεώμεν πολέμοιο." ἐπειδὰν ἀναμιχθῶμεν τοῖς πολεμίοις. (quae interpretatio quam rationem habeat, non assequor.) ἔνιοι δὲ, χόρτον. ὑπογρήσομεν. ἐπεὶ χέωμεν, ἐπειδὰν κορεσθῶμεν. Priora habet quoque Schol. Mosc. pro posterioribus haec: ἄλλως δέ, ἐπειδὰν χέωμεν, ἤγουν ἀναχωρήσωμεν. Payne Knight p. 94 procliuis erat in χέομεν, non tamen addit, qui sensus sit.

Eustathius legerat ἔομεν, aut quod e seqq. suspicari licet ἔωμεν. addit tamen, scribi plerumque ἐῶμεν, et binis syllabis efferri, ἀντὶ τοῦ πληρώθῶμεν καὶ κορεσθῶμεν, ab ἔω, πλήρω, ἔημι. vnde subiunctiuus ὦμεν, ἔωμεν.

Haec tandem ad veram vocis rationem exponendam ducunt. Verbum fuit fecundissimum variarum formarum et significationum ἔω, vnde etiam ductum fuit ἵημι et ἴημι. Ex ἔω est ἔομεν, et ἔωμεν. ex ἔημι, ἐῶ, ἐῶμεν, subiunctiui. ex altero hoc quoque est ἔραμαι, ἔντο. Notionem habuit hoc verbum τοῦ πλήρω. proprie quidem ex adiunctis; id quod apparet ex verbis A, 469 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο. videtur ergo primitiua vis haud alia fuisse quam τοῦ ἵημι, mitto, moueo. ἐξίημι, emitto. eximo. ergo ἐξέημι ἔρον, h. e. πόθον, ἵμερον, cibi, est, satio. Inde inualuit vsu loquendi, vt ἔω, ἔημι, simpliciter dicaretur pro κορέννυμι. et sic ἐπεί χ' ἔωμεν, pro ἐξέωμεν, vel ἐξεῶμεν, ἔρον, ἔρωτα, πόθον, πολέμου, τοῦ μάχεσθαι, dictum simpliciter, ἐπεί χ' ἔωμεν πολέμου. Ita sane deducta res est ad vulgarem notionem: exsatiare se pugna. h. e. pugnare ad satietatem pro viribus.

Nunc videbimus rationem inesse ceteris, quae ex antiquis grammaticis enotarunt Eustathius et Etymologus; ille quidem, post superius memorata, pergit: ἀπὸ δὲ τοῦ

ἔημι, καὶ τὸ ἔυντο γίνεται. οἷον· ἐξ ἔρου ἔυντο. καὶ τὸ εἶναι, ἤτοι πληρῶσαι. οἷον· ἐξ ἔρου εἶναι. (Il. N, 638) cf. eund. ad A, 469. p. 136. Etymologus autem in ἐφείντο p. 403. ἔστιν ὅτε ῥῆμα, καὶ σημαίνει τὸ κορεννύω. ὡς τὸ, ἐπεί χ' ἑῶμεν πολέμοιο, ἀντὶ τοῦ κορεσθῶμεν. — ἕημι, εἶμι, ἕεμαι, εἶμαι, vnde praeteritum imperfectum εἵμην, εἶντο. (at ἔυντο debet esse ab ἔμην, quem nos aoristum appellamus medii.) cf. p. 15, 43 vbi similia affert, et ex ἔω ducit ἔδω, ἤδω, et ab ἄω, ἄδω. de quo v. ad ἄδην B, 203.

Secundum ea, quae paullo ante allata et commemorata fuere, apparet vtrumque recte scribi ἕωμεν, si ab ἔω duxeris, et ἑῶμεν, si ab ἕημι, vt ἵῶμεν et ἴωμεν est ab ἵημι subiunctiuus. Expressum tamen est ἐπεί χ' ἑῶμεν in edd. inde a Flor. etiam in Rom. Habet quidem H. Stephanus in marg. γρ. ἐπεί χ' ἔομεν, sed ex Eustathio; notatum quoque a Clarkio ex cod. Harlei. pro var. lect. puto; nam Bentl. nil ex eo cod. enotauit. Mss. Lipsl. ἐξῶμεν cum glossa κορεσθῶμεν. at in marg. ἐῶμεν, cum gl. ὑποχωρήσομεν τοῦ πολέμου. quasi esse possit ab ἐᾶν. Etiam Vrat. A. ἐπεί κ' ἑῶμεν. quod iam supra vidimus olim in libris antiquis occurrisse. Vindob. alter ἑῶμεν, alter ἐῶμεν et a m. sec. ἔομεν.

Videtur eadem vox restituenda esse Hesiodo Sc. Herc. 255. vbi Κῆρες — αἱ δὲ φρένας εἴντ' ἀρέσαντο αἵματος ἀνδρομέου. Videtur ἀρέσασθαι ferri posse, nam est placare, vt Il. I, 112. et al. ergo et, satiare. At Schol. ἔσαντο. ἔω, τὸ πλησῶ. ἔσω. ἧσα et ἔσα. ἐσάμην, ἔσαντο. etsi male addit, ex ἔσαντο per syncopen factum esse ἔυντο et ἔσαν. Fuit ergo antiqua lectio: εἴντ' ἄρ' ἔσαντο. Ex Harlei. ibid. notatur αὐτὰρ ἄσαντο, sensu sane conueniens, sed in metrum peccans. Edidit quoque Trincavellus αἴντ' ἄρ ἔσαντο.

403. μήδ' ὡς Πάτροκλον, λίσετ' αὐτοῦ τεθνειῶτα. Schol. A. „γρ. αὐτόθι." τεθνηῶτα per η etiam h. l. multi, Lipsl. Cant. Mori. Vrat. d.

404. ὑπὸ ζυγόφι — ἵππος. ὑπὸ ζυγοῦ ὤν, vt erat iugo iunctus, ὑποζύγιος, ὑποζευχθείς.

πόδας αἰόλος ἵππος. nunc αἰόλος sine controuersia est ταχύς. Sic quoque Porphyr. Qu. 3. cf. ad Δ, 186.

405. ἤμυσε κάρηατι. Sch. A. B. br. Eustath. accipiunt, παρέκλινε τὴν κεφαλήν, vt retro flexerit equus caput ad alloquendum Achillem: ignorata vi vocis. ἡμύειν, est *demisso esse capite* vt prae moerore aliquis facit; nec est actiuum, vnde est κάρηατι, non κάρηαρ, et reliqua adiuncta hoc idem declarant. v. disputata ad B, 148. hacenus recte Apollon. Lex. ἤμυσεν, ἐκλίθη.

406. Ζεύγλης ἐξεριπεῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανε. Versum iam vidimus P, 440. eoque et voc. ζεύγλην. Sch. B. ζεύγλη τὸ ὑπὸ τὸν ζυγὸν μέρος, εἰς ὃ ὁ τράχηλος ἐντίθεται. περὶ ζυγὸν Eustath.

Distinguit Vrat. A. ἐξεριπεῦσα, παρὰ ζυγὸν οὖδας ἵκανεν.

407. αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. — „ἀθετεῖται, quia superuacuus versus, et repugnat versui 418. vbi Erinnyes loquentem cohibent; quidni et fari iusserunt equum eaedem? vt quoque sup. B, 318 idem deus, qui ostentum obtulerat, illud etiam in monimentum vertit: τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκε θεὸς ὅπερ ἔφυνε." Sch. A. Alia Sch. B. monet: alienum videri a persona Iunonis, quod illa, Achilli studiosa, animum eius vaticinio tam tristi conturbat. Defendit ille sic, vt dicat: loquelam equi, qua aer percutitur, auctori Iunoni tribui tanquam deae aeris, et Thetidem matrem iam praedixisse filio: αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοιμος Σ, 96. Prius illud est ineptum; etsi Eustath. recoquit; Alia fabulatus erat Diodorus nescio quis apud eundem de Xantho et Balio, Titanibus, in equos mutatis. Esto alterum, Achillem prodigio non potuisse turbari, cum mortem instantem ex matre iam resciuisset; nulla tamen apparet huius prodigii vtilitas, quam in eo mittendo spectare potuerit Iuno: noluit enim malo omine auertere Achillem a pugna. Iunonis itaque persona prorsus alie-

ua eſt a re. Bene de his quoque diſputauit Koeppen p. 239. 240.

Rhapſodo alicui hunc verſum deberi haud dubitò, qui auctorem prodigii addere volebat, in perſonam vero incidit a negotio alienam. Alia quaeſtio eſſe poteſt de toto loco, ſitne ille a poeta profectus, an ſerius inſertus, cum antea liber eſſet finitus poſt vſ. 403. ſubiecto verſu vltimo: ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰσχὺν ἔχε μώνυχας ἵππους. Ad rerum enim ſummam prodigium nil facit, niſi quod mirationem facit ex nouitate et aberrationem a natura; et aliam mirationem animi immoti et imperterriti Achillis. Poterat aliquis, eorum recordatus, quae Patroclo caeſo memorata erant de equis, ſimilia etiam in h. l. deſiderare, eaque, vt ſolent imitatores, vltra omnem modum ac fidem augere.

αὐδήεντα non eſſe ſimpliciter φωνήεντα, contendunt Scholia br. et B. ſed voce humana vtentem; φωνῇ ἐνάρθρῳ χρώμενον; vt Circe δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα Od. K, 136. Nam dii etiam loquuntur, ſed διὰ σημείων, οἰωνῶν καὶ ἱερείων, καὶ θυσιῶν, καὶ δ' ἐνυπίων καὶ ἐφετμῶν (vt Od. Δ, 353) at Circe voce humana vſa eſt." Concinit obſeruatio Galeni in gloſſis Hippocrat. in ἄνανδος adſcripto hoc verſu. cf. eund. ad Epidem. Hippocr. III. To. IX. Chart. p. 298. vbi quoque verſus laudatur, et res docte et diſerte dilucidatur; habent enim et equi et reliqua animantia ſuam φωνήν, non vero αὐδήν. Attribuitur iis φθέγγεσθαι, quando voce a natura accepta vtuntur. Sic Herodot. III, 84 vbi narrat Perſas inter ſe conuenisſe, vt regnaret ille, ὅτευ ἂν ὁ ἵππος, ἡλίου ἀνατέλλοντος, πρῶτος φθέγξεται, hinniret.

De re ipſa vt pauca moneam; non magnopere mirari licet, rudiores homines animantibus vocem tribuiſſe, et creditum quoque eſſe, ab iis voces et monita eſſe emiſſa; vtriusque enim rei cauſſae erant in antiquorum hominum ſermone, et in opinionibus vulgaribus, et in ipſo vitae vſu. Verſabantur illi inter animantia domeſtica, tanquam inter familiares ſuos, compellabant ea et

hortabantur aut increpabant; non aliter ac noſtri agaſones ſua iumenta. Sic Cyclops in Od. I, 447 Κριὲ τέττον, τί μοι ὧδε etc. Pro alloquii exemplo ſunt verba Hectoris Θ, 185 et ipſo noſtro loco Achillis. Cum porro antiqui homines quicquid enuntiarent, in actum et in mythum mutare et in dramatis morem conuertere, itaque agentes et loquentes inducere ſolerent eos, de quibus narrarent, cumque rebus etiam inanimatis, multo magis animantibus, ſenſum et ſermonem tribuerent: non tam inſolens hoc illis videri debuit, equum, quem Achilles iniquo iudicio increpabat, iniuriam factam laſſiſſe, ſenſumque more humano declaraſſe; quod multo minus improbabile haberi debuit, cum θεᾶς eſſet ἵππος, cumque iam ſup. P, 426 ſq. iidem equi lacrimas effudiſſent, et ſine auriga in caſtra redire noluiſſent. Recte itaque Schol. Townl. εἰ θείας μετέχουσι φύσεως, τί ἄτοπον καὶ φωνεῖν;

Vt his phantaſmatibus adſueſcerent homines, duo alia acceſſere; primo fabularum vſus, quas ſerior aetas Aeſopias appellauit, in quibus ſenſus humanus et oratio tribui ſolebat animantibus; e quo genere inter Aſiae populos frequentiſſimo, iam apud Heſiodum eſt dictum E, 203 accipitri tributum, ab Archilocho aliud aquilae. Schol. Townl. poſt illa, quae modo ex iis adſcripſi: πρῶτος δὲ Ὅμηρος ταῦτα ἐποίησεν (vt vocalia eſſent bruta) Ἡσίοδος δὲ ἀπὸ τοῦ ἱέρακος. Ἀρχίλοχος ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ. καὶ Αἴσωπος ὕστερον κατεχρήσατο. tum auguriorum ſuperſtitio, qua auium volatus et cantus obſeruabatur, ex iisque futura audita eſſe dicebantur. Acceptum hoc plerumque ſic, vt *naturalis*, auium maxime, tum vero et aliorum animantium, *vox* ad notiones humanas arte augurali reuocaretur per interpretationem; interdum vero, quod multo magis portentoſum, etiam *voce humana* animantia loquuta eſſe credita ſunt. Itaque hoc etiam ad prodigia et oſtenta traductum eſt, vt animantia loquuta eſſe narrarentur, quod iam Aegyptios ſibi perſuaſiſſe ex Aeliano patet H. An. XII, 3. vbi ille Homericum oſtentum

equi loquentis memorat; et Alemane imitatorem fuisse: καὶ Ἀλκμὰν δὲ μιμεῖ τούτοις Ὅμηρον. Nam apud Romanos esse non semel modo narratum legimus. que aut veteres vocem emisisse si qu omni fide maiorem esse putarunt. Ind fabulis est, arietem Phrixi monita dedi dem vatem, vinculis habitum in casul imminentem sentiebat, audisse vermes tes, alium interrogantem, quanta trab ftaret integra, alterum respondentem, huc supereſſe: Apollod. I, 9, 12. Qu cus vocalis Dodonae habita, et Argo tamen reliquere haec poetae, cum pri gia sensim exolescerent tandemque euan tropos et poeticas formulas transirent.

408. ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ. Variat scriptura

409. οὐδέ τοι ἡμεῖς αἴτιοι. Vulgatu ante ἡμεῖς hiatum inferebat; sed τοι Cant. Harl. Vat. Townl. Vrat. A. Ven. Vindob. Etiam in principio versus ἀλλά ἀλλ' ἦ, saltem ἤ esse debet. vn. Vindob

411. οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτι τε est τε Vrat. A. Lipſ. male. „γρ. νω bebat hoc pro var. lect. cod. Harlei. hr. ἀσθενείᾳ. Et Hesych. νωχέλεια, ἀσ ἀργεία, νωθεία, ὀμαλότης. vltimum ho inertiam, qua motus sistitur in loco pla χελὴς, ὁ νωθρὸς, καὶ ἀσθενὴς, καὶ ὁ τις ὤν. ὁ ἐστερημένος τοῦ κέλλειν. κέλλει χέως τρέχειν. (vnde κέλης ἵππος) In Ho τὰς νῆας. appellere.

412. Πατρόκλου τεύχε' ἕλοντο. A Πάτροκλον. nec indocte.

413. ἀλλὰ θεῶν ὤριστος. sic edd. p qua ἄριστος. et Rom. ὥριστός. v. Iup. a et hic correxerat ὤριστος.

415. *νῦν δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν.* aequando venti velocitatem. Illustratum ad iam ad M, 207. Recitat hos vll. Schol. Apollonii II, 276 vbi quod h. l. est, aequare ventos cursu, redditur per alterum, ventum praeteruolare, *Ζεφύροιο παραΐσσοντον ἀέλλας.*

416. 417. — „*ἀθεσπέσιον*, et recte, quod nec necessarii, et quod improbabile est, equum tam docte loqui" Sch. A. At me maxime molestum habet hoc, quod Zephyrus Xanthi erat pater, de quo ista praedicare natum vix consentaneum videri potuit poetae.

τὸν περ ἐλαφρότατον recitat Schol. Apollonii Arg. II, 276. pro *ἣν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι.*

418. *ὣς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν.* respicit diplē *ἀθέσφατον* versus 407. si enim Iuno vocem equo tribuerat, cur Erinnyes, non ipsa, plura loqui vetant? Cur autem *Erinnyes* vocem equi repressérunt? Ait Schol. A. cum Sch. br. *πάντα γὰρ τὰ παράλογα καὶ τερατώδη δοκεῖ ὑπὸ Ἐριννύων γίνεσθαι.*" noua doctrina, cuius exempla non memini. Idem tamen innuit Sch. B. cum Sch. Exc. his verbis: *ἐπίσκοποι γάρ εἰσι τῶν παρὰ φύσιν.* Addit tamen: *ἢ τὸν περὶ θανάτου λόγον ἀνεγράψαντο.*" Voluitne dicere *παρεγράψατο?* Erinnys noluit vlteriora equum de morte Achillis eloqui. Sic Phineus punitus ab Erinnysi, quod nimis multa vaticinando aperuerat ap. Apollon. II, 220. Apud Virgil. Aen. III, 379. 380. sunt Parcae et Iuno quae fata exponere prohibent. Legitur tamen *ἀνεγράψαντο* etiam in Schol. Townl. Mosc. Erinnyas perscripsisse, consignasse tanquam litteris, mortem Achillis.

Ceterum haec de morte Achillis a Paride et Apolline serius illata spectant ad Posthomerica; et praedictionem de Achillis fatis vltimum locum occupant. v. sup. Obss. ad Σ, 8. disertius exposita ab Hectore moribundo inf. X, 358. 359. 360.

Ἐριννὺς vno *ν* etiam h. l. Townl.

φωνήσαντες Ἐριννύες Vrat. d. perperam.

421. εὖ νύ τοι οἶδα. Improba lectio ma peccat. Fuit εὖ νυ τι ϝοιδα: vidit qu lim tamen εὖ νύ γε.

423. οὐ λήξω absolute: sc. πολεμῶν, ceſſabo a proſequendo id quod meditor. gere οὐ λήξω πολέμοιο.

πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο. S ρέσαι καὶ πλησῶσαι. Recte; ſed ex his nem preceperit. Eſt ἐλάσαι τοὺς Τρῶας ρον, τοῦ μάχεσθαι. Vide dicta ad N, ad E, 203.

ἐλάσω ἢ μᾶλλον ἐλάσαι, Euſtath. Bar rat. Τρωσὶν Barocc. alterum tamen Townl. vt alibi occurrere vidimus.

424. ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας em. ἐν πρώτοισιν ἐὼν vt Δ, 341 et M, 3 σιν ἑόντας.

EXCVRSVS AD LIBRVM XIX (T)

EXCVRSVS I

de Ate

T, 90. Θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ πρέσβα, Διὸς θυγάτηρ, Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται, οὐλομένη, τῆς μὲν θ' ἁπαλοὶ πόδες —

Quandoquidem inter primarios fructus, quos ex Homeri lectione reportare volumus, est sermonis antiqui ratio, priscorumque hominum mos et vsus nouas rerum notiones concipiendi et declarandi, maxime si mente tantum et animi iudicio percipi res possunt: de *Ate* licebit pauca monere, etsi de ea iam olim a me tum ab aliis actum, et supra quoque ad I, 115 in Notis de ea vniuerse monitum est. Est enim ea pro exemplo exoptato sermonis antiquioris, symbolice mentis cogitata declarantis, e quo nati sunt mythi, tropi, phantasmata et ornamenta poetica et rhetorica. Porro hoc exemplo declaratum habemus, quomodo in hominum sermone fingendo ab aliqua notione voci subiecta non tam animi iudicium, quam phantasia et fingendi licentia procedat ad similes notiones, quarum tamen iungendarum et copulandarum mira est sollertia hominum etiam rudiorum.

Ἄτη igitur, si loca Homerica compares, I. primo loco est *vecordia animi* siue ira exasperati siue superbia inflati, siue ex alio mentis occaecatae affectu, quo quis praeceps consilium capit, iudicium prauum impulsumue

cupiditatis, vel odii et irae temere sequitur, inde ex reatu et culpa aerumnis se implicat, quae interdum alios casus infaustos arcessunt. A, 412 γνῷ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης ἦν ἄτην. et nostro loco T, 88 οἵ τε μοι εἰν ἀγορῇ Φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην. 135 οὐ δύναμαι λελαθέσθ' ἄτης, ἣ πρῶτον ἀάσθην. Od. Δ, 261 Helena de se: ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτη δῶκε, ὅτε μ' ἤγαγε κεῖθι. et de eadem Od. Ψ, 223 τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἐῷ ἐγκάτθετο θυμῷ λυγρὴν etc. vecordiam alieni amoris nunquam antea in animum suum admiserat. et de Melampodis armenta Iphiti abducturi, sed capti et vinculis habiti, vecordia, Od. O, 233 δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δάσθη, κρατερὴ δ' ἄλγεα πάσχων, εἵνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης, τήν οἱ ἐπὶ Φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλῆτις Ἐριννύς. Potest ita accipi de Dolone profitente haec: Il. K, 391 πολλῇσι μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ, vt sit σὺν πολλῇ ἄτῃ, magna cum animi stultitia, cum splendidis Hectoris promissis in fraudem esset inductus. etsi ibi quoque locum habet alia interpretatio. Est haec quoque Iouis stultitia et error praeceps, cum a Iunone pateretur se induci vt iuraret T, 95 sq.

II. Cum autem interdum difficile ad assequendum sit, quomodo aliquis, alioqui prudens et σώφρων, praeceps ferri potuerit ad tantam mentis occaecatae stultitiam: res saepe referri coepit ad *fatalem* aliquam *necessitatem*, aut ad *dei alicuius inuidiam* vel *fraudem*; quod Agamemnon profitetur T, 86. 87 ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι, ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς, οἵ τε μοι εἰν ἀγορῇ Φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην. Adiuncta hinc plerumque haec notio, vt sit stultitia et vecordia *diuinitus immissa*. Ita de ipsa Helena loco supra memorato: Od. Ψ, 223 τὴν δ' ἦτοι βέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικές· τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἐῷ ἐγκάτθετο θυμῷ. Inde quoque torpor animi et stupor, quo percussus repente fuerat Patroclus, vt sui potens non esset, redditur per ἄτην· τὸν δ' ἄτη φρένας εἶλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα. στῆ

δὲ ταφών. Il. Π, 805. 6. stuporem inflixerat Apollo, qui eum manu percusserat: vss. 791 sq.

III. ἄτη est *iniuria*, ὕβρις, quam quis, tali mentis errore abreptus, infert aliis. Talis est Ἄτη in personam mutata Il. I, 500. 1. 2. quam subsequuntur Λιταί, iniuriam illatam deprecantes cum vecorditer actorum poenitentia. Conuenit notio, vt

IV. ἄτη sit *flagitium* occaecata mente perpetratum. Hoc sensu aliquoties occurrit Paridis ἄτη Z, 356. Ω, 28.

V. ἄτη est facinore vel iniuria contractus *reatus*, et debita ex reatu *poena*, quae talem iniuriam manet. Haec est Ἄτη, quae premit eum, qui mala perpetrauit vel intulit, vt pro iniuria satisfaciat aut poenam luat: I, 508 Preces supplices, Λιταί, quem orant, τῷ ἄτην ἄμ' ἕπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ, vt reus iniuriae poenam soluat ipse aliud malum expertus. Ita est

VI. ἄτη *malum*, *calamitas*, errore animi et fraude arcessita. Sic Agamemnon queritur B, 111 Ζεύς με ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Θ, 237 idem cum indignatione: an tu vnquam, Iupiter, alium regem τῇδ' ἄτῃ ἄασας καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας, in talem calamitatem immisisti, vt tanto se dedecore affectum videret! Et ipse Achilles T. 270 Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἀνδρεσσι διδοῖσθα. Vlysses in insula Solis euigilans, O Iupiter et dii, ἦ μ' ἐν ἐσ ἄτην κοιμήσατε. Eaque sollennis fere hinc manfit notio vocis, cuius similem vsum postea nacta est vox νόσος apud Tragicos. v. c. ap. Eurip. Troad. 27. 1042.

VII. Cum vix aliter fieri potuerit, quam vt in animis seu perturbatis affectu, seu sensu et phantasmate abreptis cum aliqua notione τῆς ἄτης altera se implicaret et copularet: mirandum non est, inesse interdum voci *complexum plurium notionum*, vt interpretatio haud vna modo locum habeat: idque maxime intelligas in locis in quibus *Ate dea* a poeta exhibetur I, 500 sq. et T, 90 sqq. Verum et in aliis: Il. Ω, 480 ὡς δ' ὅτε ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ φῶτα κατακτείνας ἄλλον ἐξίκετο δῆμον, ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει

ἐκορώνωτας. hic eſt ſcelus ipſum caedis perpetratae, cui reatu, et calamitate grauiſſima exulantis. Od. Φ, 30 vbi praeceſſerat 293 οἶνός σε τρώει μαλιηδής, ὅς τε καὶ ἄλλους βλάπτει — οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα ἄασεν apud. Pirithoum: ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἰνῳ, μαινόμενος κάκ' ἔρεξε. tum heroes eum aedibus pro turbarunt auribus et naribus reſciſſis: ita ille abiit ſuam vecordiam et malum inde contractum ſecum auferens ὁ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἀασθεὶς ἤϊεν ἦν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρον θυμῷ.

Cum haec ſit propria animi humani ſeu imbecillitas ſeu peruerſitas, vt erroris et perperam facti cauſſas ac alios transferre et a nobis auertere ſtudeamus: rudioribus ingeniis antiquiorum aetatum ea vbique inuſita fuit ſtoliditas, vt ad deos auctores referrent ea, quae quis ira, animi ardore, cupiditate, ſcelere abreptus commiſerat. Res eſt nunc inter vulgaria; etiam ex libris ſacris declarata. Monebo tantum verbo de notione multis modis variata. Cum primo θεοὶ vel δαίμονες vel θεὸς vniuerſe, δαίμων, τὸ θεῖον, aliquem impuliſſe dictum eſſet: ſucceſſit poſtea Fatum, fatalis aliqua neceſſitas, quae ad flagitium, et per hoc ad perniciem, adduceret; haec eſt ἡ Μοῖρα, poſtea εἱμαρμένη. Melius huic ſubſtituta eſt Ἐρινύς, quae eadem commiſſum ſcelus vlciſcitur. Comprehendit plura in ſe vocabulum Ates, cuius vſus vulgaris poſtea abiit ad notionem communem mali, damni, calamitatis. Veſtigia eius adhuc ſunt in Pindaro Pyth. III, 42 de Coronide Apollinem poſthabente mortalis amori: ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν ἀάταν λῆμα Κορωνίδος, ſtolidae mentis veſaniam. et de calamitate ex tali inſania P. II, 52 de Ixione epulis deorum admiſſo et Iunonis amplexus captante: ἀλλά νιν ὕβρις εἰς ἀάταν ὑπεράφανον ὦρσεν. Ita factum, vt interdum ipſa Ὕβρις ſuſtineret partes τῆς Ἄτης, tanquam cauſſa effectus. At Tragici pro hac Ate in ſcenam produxerant Fatum ſuum, quod tragicum appellamus; cuius egregio ad caſus tragicos vſu ſemel cognito, indulſiſſe ſibi videntur interdum licenter

in casibus tragicis regendis: cum fatum hoc v. c. ad to. tam aliquam domum et cumulanda in ea, vt in Atridarum aut Laii domo scelera, adhiberent. Variis modis variata est haec modo Erinnys modo ἡ θεὸς, Poena, δαίμων, quae per omnem stirpem grassatur et patrum seu maiorum commissa vlciscitur posteritatis calamitate. Persuasionem de tali fatali occaecatae mentis stultitia adoptarat Herodotus: de qua ab aliis est animaduersum. Successere tandem vulgares notiones θεοπηνίας, Τύχης, Fortunae. Innuere haec pro consilio meo satis esto.

EXCVRSVS II

De digammo placita, quae in Homero prebanda esse videntur.

Τ, 384 πειρήθη δ' ὃο αὐτοῦ.

Laborat lectio gemino vitio hiatus et digammi ignorati; antiquam lectionem fuisse πειρήθη δέ ϝε' αὐτοῦ, in aperto esse arbitror. Cum disputationem de digammo libris postremis dilatam seruarim: descendendum mihi tandem esse video ad quaestionem vel inuito. Doctrinam tamen de digammo accurate tradere, aut, quae de eo tradita et disputata sunt, repetere velle, alienum esset a consilio et re in qua versor. Commemoranda mihi sunt ea tantum, quae ad Homerum spectant; apponam tamen ex his quoque non nisi ea, quae multa obseruatione mihi constare, et vsum aliquem in Homericis habere visa sunt; etsi neque de his cum quopiam, qui aliter censeat, contendere lubeat. *)

*) Si cui placuerit ea, quae omnino de digammo varie et per opinionum ambages disputata sunt, cognoscere, consulat inprimis *Dawes* Miscellan. crit. IV p. 113 sq. 122. cum *Burgess* p. 396. *Reinold* Historiam Gr. et Lat. Litt. p. 56. *Rich. Payne Knight* Analytical Essay on the Greek Alphabet. Praecesserant multi, qui caput hoc litteraturae Graecae augerant, Bouhier, Chishull, Taylor, Wise. Nam occurrunt

Fuisse igitur *antiquioribus Graecis certarum voc* a vocali incipientium *pronuntiationem* aliquam, q etiam *in mediis* vocibus inter duas vocales locum hab dubitari nequit; fuisse eam *genus adspirationis*, a l ritu aspero diuersum, in carmine autem *locum et vs. consonae* tenuisse, liquido constat. Aeolibus illa vu tribuitur, et *digamma Aeolicum* appellatur.

Quo sono veteres Graeci adspirationem illam em tiarint, nemo pro certo dixerit, creditur tamen ea so labiali propior fuisse, quia in Latino sermone per V r dita est; a Doribus, inprimis a Lacedaemoniis per etiam per Υ. Transiit quoque in Γ. quod qua ratio factum sit, ignoro. *) Comparari a recentioribus so

huius generis nonnulla in Marmoribus et Numis. Equid hoc ipso, quod ad Homerica potissimum omnem disputat nem reuocaui, et ab opinionum et ariolationum comme segregaui ea, quae ipsa re et vsu se probarent, ad certi nonnulla et veriora delatus esse mihi videor.

*) De his omnibus haud laboro; nihil enim nunc omnino pronuntiatione constitui potest, praeterquam ex soni permu tione cum aliis similibus; nam ipsa signa digammi incerta varia sunt ac fuerunt; tum vero nec vna eademque digam pronuntiatio inter omnes Graecos populos et tractus aut f aut esse potuit; potuit quoque eam mutare temporum progr sus et hominum vsus: quis de his aliquid tuto statui posse i persuaserit? Nec noui, an nostris auribus sonus ille satis cundus videri possit; mihi certe sonus του Fειπε vel εFει toties in Homericis obuius, non valde iucundus esse videt Digamma per Υ redditum videmus in Pindaro: ουαταν ϕ αFαταν Pyth. III, 42. II, 52. vbi v. Schol. sic αυιαχος ϕ αFιαχος: v. ad Il. N, 41. In numis Veliae in Lucania, qu Ἐλέα serius fuit, occurrit nomen etiam in Herodoto men ratum Τελη pro Fελη. Fuit illa colonia deducta ante Olym XLV. a Phocaeensibus ex Ionum genere. Apparet vel ex h exemplo: primo, digamma Ionibus quoque frequentatu esse; pronuntiatum fuisse per Υ et ita serius quoque, mul post Homerum aetatibus, scriptum, cum Aeoles ferantur esse signo F. quod signum, re ignorata, a grammaticis p Υ duplicato habitum digamma appellatum, locum dedisse detur mutationi digammi per gamma exarati in glossariis

digammi pronuntiatio cum ſono Britannorum in *one* aut in vocibus a w incipientibus. Verum in linguis, quae vſu populorum frequentari deſierunt, de pronuntiatione aliquid tuto ſtatui ac decerni poſſe, nondum mihi perſuadere potui.

Cum Romanorum Vau digamma conueniſſe, e notis Quintiliani grammaticorumque locis ſatis conſtat. Dionyſius Halic. Ant. Rom. I, 20. (p 16.) cum *ου* comparat, vt in loci nomine, qui in vrbe fuit, Velia Ουελια. Non recte confundi ſonos f. V. Φ. iam ſaepe a viris doctis notatum eſt, fuiſſe enim eos ſonos inter ſe diuerſos multis ex locis conſtat; Verum iſta huius loci haud ſunt.

Aeolum illud tanquam proprium habitum eſt iam inter veteres; eſique haec opinio recepta a grammaticis ad noſtram aetatem propagata; ita iam Apollonius Dyscolus tradidit in fragm. App. Maitt. p. 425. 427. 452. (vbi τὸν ἐὸν παῖδα ſcribendum eſt του ϝον παιδα et pro τὰ ἑὰ κάδεα, τα ϝα. pro ἅτερ γέϑεν, ex Alcaeo, ατιϝ ϝεϑεν.) In Latinis grammaticis appellatio eſt frequens. Priſcianus lib. I. cap. de numero litterar. p. 345 ad Varronem et Didymum prouocat. Sane in fragmento Sapphus ap. Longinum eſt ἀλλὰ κάμμεν γλῶσσα ϝεαγε vel ϝεϝαγε (at paullo ante aduerſatur: ὡς γὰρ εἶδω σε. nam ϝειδω metro repugnat.) Firmauit hanc opinionem aliud, quod vulgo in hominum ore habitum eſt, linguam Latinam, in qua multa cum Graeco ſermone conueniunt, ad dialectum Aeolicam formatam eſſe.

Equidem, cum huius aſſerti fidem et fundum curatius inquirerem, nihil vidi eſſe ſatis firmum, cui vulgaris haec opinio inniteretur. Quid tandem commercii Latinis et, ductis ab iis, Romanis aut fuit, aut eſſe potuit *cum Aeolibus*, vt ab his ſermonem et grammaticam

capite vocum v. c. γεϑεν pro ϝεϑεν. γέλεα pro ϝελεα, ab ἕλος, palus. γεντο pro ϝεντο. Nec ſatis ſcio an in ſibilum proceſſerit aliquando digamma; vt *ſe* factum ſit ex *ϝε*, *ϝα*. Nam etiam aſper ſpiritus in ſibilum mutatus eſt, in *ſex* ex ἕξ, *ſeptem* ex ἑπτά. *ſuper* ex ὑπέρ.

adſciſcere poſſent? Aduerſatur aſſerto omnis hiſtoria antiquior. Immo vero Pelasgi fuere, qui, migratione in Italiam facta cum Aboriginibus, Auſonum ſtirpis populo, e quibus Latini fuere, coaluerunt. Itaque *digamma Pelasgicum* potius eſſet dicendum, ſi nomen certum impertire velles. Praeſtat tamen vel ſic dicere *antiquiorum* illud fuiſſe *Graecorum commune*; atque in vſu habitum vulgari in ſermone Graecorum vetuſtiore. Hellenes, aut a Pelasgis oriundos, Pelasgicaeque ſtirpis populum, aut cum iis permixtos (cf. Strabo V p. 337 C.) et ſubinde opibus auctis iis validiores, ſermonem cum iis communem ac promiſcuum habuiſſe, ex rebus narratis facile colligas. Iam Aeoles, qui antiquiora conſtantius retinuiſſe videntur, potuere quoque digamma in pronuntiatione diutius ſeruare, quam reliqui Hellenes; ſunt iidem molliores ſonos ſequuti et ſpiritum aſperum reſpuerunt. Cum itaque in Latino ſermone nonnulla ex antiquo Graecorum ſermone ducenda eſſe intellectum eſſet, quae conuenire videbant cum dialecto Aeolica, Aeolica illa appellata ſunt, cum antiqua appellanda eſſent, atque ita vulgaris opinio increbuit, etiam digammi Aeolici veſtigia in ſermone Romanorum ſupereſſe.

Atque hanc opinionem ſequuti ſunt grammatici cum Latini tum Graeci. Melius de his conſtaret, ſi Tyrannionis libellus exſtaret, qui apud Suidam voc. Τυραννίων ſcripſiſſe dicitur librum *περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου, ὅτι ἐστὶν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς*. vides eum non pronuntiare: *ἐκ τῆς Αἰολικῆς*. Minus caute alii, vt Quintilianus: *Aeolica ratione*, inquit, *cui ſermo noſter ſimillimus eſt*, et Athenaeus X, 6 p. 425 A. et alii.

Si tamen perſpectum et animo fixum habeas, omnino antiquioris ſermonis Graeci vſu, nec tantum Aeolum, frequentatum eſſe digamma, idque ſenſim ſenſimque in deſuetudinem abiiſſe: longe aliud iudicium animo ſubnaſcitur. Ab Aeolibus illud, vt paullo ante dixi, ſeruatum eſt conſtantius; proximo ab iis loco, a Doribus; occurrit enim adhuc in nonnullis vocibus Marmoris

Heracleenſis. Quid mirum: ſi antiquiores quoque Ioues illud in multis ſeruarunt? ſi iidem illud ſerius dedidicerunt et neglexerunt, vt eius vſus iam in Hippocrate obliteratus ſit? Quod ſi haec a rerum vſu et more haud abhorrent, quid tam nouum hoc eſſe putabimus, ſi in Homero Ionico et antiquiore poeta, digammi, ſerius abrogati, veſtigia haud pauca occurrunt, nec tamen omnia, quae Aeolum fuiſſe feruntur! vt nec inde, quod iſta veſtigia digammi cum Aeoliſmo conueniunt, colligere liceat, Aeolica ea eſſe? aut Aeolibus ſublecta? aut Aeolicum fuiſſe poetam? Verbo; Homericum dicere praeſtat digamma; nec Aeolicum, nec Ionicum; vt nec Ionicam dicere placet dialectum in Homero regnare; praeſtat ſermonem epicum dicere, et Homericum. *)

Ceterum de nomine digammi parum laborauerimus, niſi illa perſuaſio, *Aeolicum* illud eſſe, non modo abduxiſſet viros doctos ab animaduertendo eius vſu in carminibus Homericis, verum etiam in transuerſum eos egiſſet ad comminiſcenda alia ab ipſa re aliena; in his inprimis acutiſſimum virum Dawes, qui Aeolico digammo abiecto comminiſcitur Ionicum w, et puluere ſtrenue moto caliginem inducit: cf. Burgeſs ad Dawes p. 396 ſq.

Altera ex parte grammatici Aeolum nomini nimium honorem habuere, dum multa in Homero, ex dialecto Aeolica duxere, iudicio haud meliore; qua enim fide, qua probabilitate poeta Ionicus ab Aeolibus plura mutuaſſe cenſen-

*) Poſt multa in aliam partem disputata, videtur ad hoc ipſum deueniſſe Burgeſs p. 407 et p. XVII. poſt Foſterum p. 107. Adſcribam Burgeſſii verba: „Iam quae dicta ſunt, eo pertinent, vt oſtendant, Aeolicam dialectum non vnius gentis fuiſſe propriam, ſed antiquam vniuerſae Graeciae dialectum; deinde ex progreſſione linguae Graecae et cognatione dialectorum eius ac tempore, quo vixerat Homerus, atque conſuetudine poetarum, antiquitatis ſcilicet cuſtodum, Homerum *Aeolica dialecto vti potuiſſe;* denique ex teſtimoniis ipſius poematum, vna cum ſcriptorum veterum auctoritate, *reuera ea fuiſſe vſum;* atque adeo *Aeolicum* digamma ab *Homericis* ſcripsis haud alienum.“ Tenenda ſaltem ſunt priora.

dus est? idque nulla de caussa, nulla necessitate? Immo vero antiqua illa erant, antiquis poetis, etiam Ionibus antiquioribus, communia, quae seruata sunt diutius ab Aeolibus. Ita ἱππότα Νέστωρ, pro ἱππότης. μητιέτα, νεφεληγερέτα Ζεὺς, et sic alia, v. c. quod casus secundus in φι formatur: Ἰλιόφι. δεξιόφι, ἀριστερόφι. quae Aeolica esse volunt; vt Dyscolus in App. Maitt. p. 434 B. Antiqua, non Aeolica modo sunt, φασννός. κτέννω, nam plures erant formae, κτένω. κτέννω. κταίνω. Permoti tamen his Aeolicae dialecti, quam crediderunt, vestigiis, alii eo deuenere, vt Homerum mallent Aeolensem fuisse credere; *) quibus praeiuit auctor ineptus Vitae Homeri, Herodoti nomine inscriptae, qui ineptius etiam inscita interpretatione vss. 462. 463 Il. A. assertum suum declarare conatur. Alio errore abrepti grammatici eo deuenere, vt Homerum promiscue dialectis variis vsum et pro lubito modo ex hac modo ex alia, etiam Attica, dialecto, quibus opus haberet, mutuatum esse, sibi persuaderent. Immo vero ille vsus est sermone qui tum erat antiquorum poetarum; exoleuere alia, alia mansere in vsu Aeolum, alia Dorum, alia Atticorum.

Cum digamma commune esset antiquioribus Hellenibus, eiusque vsus pro diuersis gentis stirpibus, temporum decursu, varius: mirum non est, si non omnia, quae apud Aeoles seruata sunt, occurrunt quoque in

*) Multum quoque in hoc laborare video acutissimum virum Rich. Bentlei. vt efficiat, Homerum Ionice scripsisse, sed ex Aeolibus fuisse. Prouocat ad Strabonem p. 582. (XIII p. 872) „qui Aeolenses post Troiam captam ait totam fere Troadem coloniis suis occupasse, vnde data forte ansa sit Homero Aeolensi de Troia scribendi: vide et p. 586. 600. 5. 610. 622.“ Ita ille. Patet ex locis, fieri facile potuisse sic, vt Homerus Troadis et rerum Troianarum notitiam haberet; ad digammum nihil facit, Aeoles late dispersos per oram habitasse satis constat. Fuit quoque Smyrna aliquando in eorum potestate; vnde Mimnermo dicta fuit Σμύρνη Αἰολίς. ibid. lib. XIV p. 940. 1. Sane Homero inter alias vrbes etiam Cumen assignarant patriam οὐχ ὁμολογουμένως, vt idem ait p. 924. Vanum ex his nihil effici potest quod satis firmum sit.

Homero: seruauerunt poetae alia, alia reliquerunt, pro necessitate metrica vel vtilitate. Inde commemorari possunt Aeolica, quae in Homero non occurrunt, et vice versa. Quo spectat illud quod Dionys. Halic. narrat de Velia, vrbis Romae loco, a voce ϝελος, quae vulgo ἕλος est, ducta; quod loca erant palustria, ἑλώδη, κατὰ τὸν ἀρχαῖον τῆς διαλέκτου τρόπον, et σύνηθες τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησιν (Aeoles non memorat) fuisse ait, vt Ουελια pronuntiarent. Atqui apud Homerum nullus in hac voce digammi vsus occurrit.

De Aeolica dialecto seriores grammatici omnino comminiscuntur multa et ariolantur; pauca ex re tenuere. Vnde enim Aeolicam dialectum antiquam cognoscerent, non dicam, Gregorius Corinthius, Ioannes Philoponus, et similes, quorum aetate forte ne vestigia quidem Aeolum supererant, verum Alexandrini et seriores? Vbi erant vrbes Aeolicae, quae ea vterentur sincera ac pura? Quae tenuerunt grammatici ex poetis lyricis, qui adhuc superstites erant, petenda fuere. At neque his praecipuum aliquod studium impendisse videntur, occupati potissimum in poetis epicis et tragicis; quo euenisse suspicor, vt tam mature interciderent lyrici.

Signa, vt aspirationis, ita quoque digammi fuere varia. *) Sequor illud, quod nomen quoque fecit duplicis Γ per characterem F, cui vt expeditior ductus sit, in minore scriptura substituo ϝ, neque in his inutilem subtilitatem sectari placet: quandoquidem nec grammatici veteres, qui de digammo agunt, notionem eius satis

*) Neque ea semper lege satis certa; ita in tabula Heracleensi dialecto vetere dorica exarata, idem signum adspirationi modo asperae, modo digammo, inseruit. Omnino de his signis difficile est quidquam ad liquidum perducere; Simplicissima putes esse antiquissima, et redeundum esse ad scripturam antiquiorem a dextra ad sinistram versam. Ita signum Ꟊ debet esse antiquius; cum autem a laeua exortum faceret scripturam subnatum esse necesse est Γ. Successit F quod ex aspiratione geminata ortum habuisse videri potest; reuocatum inde a forma ad duplex gamma et inde appellatum digamma.

claram et doctam habuere, nec ipſa ſigna vbique rectè exhibita ſunt. Daweſii *w* ſi in pronuntiando ſequaris, haud repugnabo; non etiam in ſcriptura. Sequor Bentleium, qui et ipſe ſigno F et ϝ vtebatur.

Grauior mihi habetur illa quaeſtio: quinam fuerit vſus huius digammi apud antiquos; quam late patuerit; conſtansne fuerit ac certus in certis vocabulis; et quaenam illa fuerint vocabula, quantus eorum numerus; vt inde appareat, quibusnam in locis huic digammo honos ſuus reſtituendus ſit, ſi modo vlla inde ad poetam proficiſcitur ſeu gratia et venuſtas, ſeu vtilitas metrica. Accedit illa quaeſtio, quo tempore digammi vſus neglectus fuerit. Haec tamen omnia non niſi quatenus ea ad Homerum ſpectant, perſequenda mihi eſſe video; idque eo magis, quo ea, quae vniuerſe de digammo disputari video, deficientibus antiquitatis monimentis, fundo idoneo plerumque carent et ad meras coniecturas et ariolationes redeunt, in vno autem Homero ad certam probabilitatem res adduci poteſt, et ad criticas rationes fructus inde aliquis colligitur haud omnino contemnendus.

Cum in toto hoc genere videndum ſit primo loco de ipſa re, quae et qualis illa ſit, obſeruanda et enotanda vidi eſſe ex Homericis *vocabula* ea, *quae manifeſto vſum digammi arguunt*. His licuit pro fundo vti, cui ſuperſtruerentur alia, ita vt tandem certa ac tuto pronuntiata nonnulla prodirent, quae ad alia transferri et applicari poſſent. Inſtitui itaque *recenſum vocum*, quae digamma aut aperte poſtulant aut non aegre admittere videntur.

Vſum itaque *digammi in Homericis* aliquem fuiſſe, dubitari nequit; et ſi Homerum appellare placet poetam Ionicum, Iones antiquiores digammum vſu frequentaſſe credere licet. Mature tamen digammi vſum inter poetas, qui hexametro vtebantur, exoleuiſſe, ex eo apparet, quod in verſibus a rhapſodis in Homerica carmina illatis digammi neglectus in oculos incurrit, et haud raro interpolatio ex eo ipſo neglectu arguitur. Neque ea res

mirationem facere poteſt, quod, cultu ſermonis politiore ſuccedente, pronuntiatio, etiam inter Iones, fuit mutata.

A neglectu, quem iam inter Iones aliquantum progreſſum eſſe apparet, ſerius ad ignorationem adductus eſt vſus digammi. Deſueuiſſe autem prorſus homines vſui ſuſpicor Athenis, idque iam tum, cum Homerica primo collecta litteris perſcribi coepiſſent; Athenis, inquam, in qua vrbe pronuntiatio omnino a molliore ſpiritu receſſit, in plerisque ſpiritum aſperum ſubſtituit, *) cuius quoque ſignum H Athenis inuentum et frequentatum eſſe ſuſpicor. Perſcripta autem litteris primum Athenis ſub Solonis tempora eſſe carmina Homerica, probabile ſit ex iis ipſis locis, quae cum alii, tum doctiſſ. Wolfius in Prolegomenis congeſſerunt. Alphabeto nondum abſoluto et integro primam deſcriptionem factam eſſe, antiquitas ipſa ſatis arguit.

In hoc ipſo tamen neglectu non eliminari potuere ex Homero veſtigia digammi omnia, et mira deprehenditur in multis inconſtantia, ex eaque apud ſeriores ſucceſſit variatio ratione plerumque deſtituta et ſolo vſu probata. Scilicet ſublato digammi vſu multi paſſim ſuborti ſunt hiatus, auri molliori ſaepe intolerabiles: et hi ipſi hiatus fuere cauſſae, quae effecere, vt digammi priſtini deſiderium ſubnaſceretur; apparebat enim in poeta, qui hiatus alias tam ſtudioſe vitaret, certis tamen in verbis perpetuo hiatum admittere ante vocis a vocali initium; Ea obſeruatio cum ſemel animum ſubiiſſet, patefacta eſt via ad aſſequendum, excidiſſe conſonam, et facile incidit hominum doctorum ſollertia in digammum quod excidiſſe aut extritum eſſe patet. Verum antiquiores poetae, quibus de digammi vſu haud conſtabat, modo adſuenerunt hiatibus, modo, monente metro, particulis

*) Itaque etiam cenſeo, προσέλεῖν, de quo viri docti ad Aeſchylum et Ariſtophanem diſputant, Atticum fuiſſe; non προσέλειν. Hoc ab Aeolibus aliisque antiquioribus ſcribi debuit; at Attici aſperum ſubſtituerunt more ſuo. Produxit autem ſyllabam ſpiritus aſper non minus quam digamma.

interiectis vſi ſunt, vt eum tollerent; gran
in deſcribendis Homericis carminibus pari
terpolarunt, in aliis hiatum reliquerunt.

Obſeruatione itaque diligentiore explora
ſunt haec duo: ab Homerico ſermone rece
poetas, qui quidem hexametro vterentur,
digammi conſtantia; eſſe ſeruatum hiatum
aliis vocibus caueri ſolitum; natasque hi
obſeruationes prosodicas, in Homero haud
vbi ille interpolatione eſt contaminatus.

Digammi vſum inconſtantem deprehen
in Heſiodo: id quod exploratum habeo cur
eius interpretatione tum ex ſtudio, quo eun
leges et digammi vſum reuocaui. Verum
ſiodo res accuratiorem et ſubtiliorem ir
deſiderat, quandoquidem, quod iam ante
excurrit annos, profeſſus ſum, manum criti
auctores claſſicos omnes maxime flagitat,
ſit interpolationibus et corruptelis.

Inſpexi et comparaui fragmenta Cyclicc
in iis vſum eundem iam tum viguiſſe, q
poetae ſeruarunt, vt alia metrica Homeri ſe
aliis eum deſererent. Ita in vſſ. Cypriis i
Il. A, 5 Ζεὺς δὲ ϝιδὼν. et fragm. Leſchis
Lycophr. 1268 ἦν τε ϝοι αὐτῷ. Etiam in c
ticiniis apud Herodotum et Pauſaniam ple
ſollennem poetarum rationem ac morem
Verſus in Cypſeli arca inſcriptos apud Pauſ
ter antiquiores referendos eſſe nemo dubit
currunt iam in iis ταχ' ἀναξ ſine digamm
Τυνδαρίδα ϝελεναν (quae in eo verſu ſequun
Ἀΐθραν δ' Ἀθέναθεν, ſana eſſe haud po
verſus omnino a docto poeta profecti ha
vſſ. templi Ismenii, etſi ſuppoſitis, antiqui
Herodot. V, 59 Σκαιος πυγμαχίην με ϝεκ
λεωνι.

Mirum est, seruata esse a poetis nonnulla, ex vsu digammi profecta, tam religiose, vt ne N ἐφελκυστικὸν quidem, quo insserto plerumque hiatus explere voluere, interponerent; in his sunt οἱ, ἑ, ὁν. Sic apud Apollon. Rh. ἤλυθέ οἱ. οὔ οἱ, non οὔχ οἱ. I, 887 τὰ δέ οἱ ῥέεν III, 1225 ϑώρηκα στάδιον, τόν οἱ πόρεν. Ita in eo, quod toties occurrit, ἀλλά ἑ, vt Apollon. I, 99. 193. 1259. Callim. I. 13. Del. 13. 162. μιῇ δέ ἑ Apollon. I, 342 et al. inde et ibid. I, 204 οὐχ ἕ τις ἔτλη, quod in Homericis erat ου ϝε τις. Relictum tamen IV, 1084 et 1764. ἐξ ἕϑεν, quod fuit εκ ϝεϑεν. (οὗ ἕϑεν est pro ἑαυτῷ, ἑ αὐτοῦ) Sic οἱ, sibi: σὺν δέ οἱ I, 111 et sexcenties; et Callimachus Ioυ. 31 τὸ δέ οἱ A. 28. et saepe. Di. 48. 89. 160. etiam in Dorico carmine L. P. Et tamen Apollon. I, 643 σφωϊτέρωιο τοκῆος ὅς οἱ et similia alia. Haec cum poetarum vsu frequentarentur, alia, cum iisdem coniuncta, ita adhibita sunt, vt antiqui moris nulla haberetur ratio: cum enim ϝος, ϝου, ϝῳ, ϝῃ, ϝον et sic porro esset, scripsere tamen Apollon. I, 529 ἐρεσσέμεν ᾧ ἐνὶ χώρῳ. I, 130 αὐτὸς δ' ᾗ ἰότητι. Etiam quod Homero fuit ϝος, εϝος et ϝεϝος, duplici modo occurrit, v. c. I. 1173 αἶψα ἑῆν, et 1176 πολλὰ ἑᾷ. Quod Homero semper est ϝανακ, ϝανασσειν; in poetis Alexandrinis est modo cum, modo sine hiatu, Apollon. I, 414 κλῦϑι ἄναξ. et 422 λίσσομαι δ' ἄναξ. 908 τοῖο ἄνακτος. 968 αὐτὸς ἄναξ. 621 ἐ δὴ κατὰ δῆμον ἄνασσε et al. Neque aliter ap. Callim. A. 113. Di. 137. 204. ἄστυ. modo δ' ἄστεος I, 237 et sic saepe modo προτὶ ἄστυ I, 705 prorsus vt in Homero. — Porro ἕκαστος. ὧδε δ' ἕκαστος I, 240 et sexcenties; at idem τὰ ἕκαστα, I, 339. 394. 884. 1097. ἄνδρα ἕκαστον I, 1153. ἔπος. τοῖον ἔπος I, 277. 665. et tamen vs. 705 ὄφρα τί οἱ δήμιον ἔπος ϑυμῷ ἐνίπτω. — ἶσος IV, 1246 ἠέρι δ' ἶσα. et I, 774 ἀστέρι ἶσος et IV, 1449 ῥοῇ βάδι ἶσος. Et Callim. Del. 38 ἀστέρι ἴσῃ. — εἶδος. δὲ πλατὺς εἴδετο πόντος et idem 505 cum Homero νήπια εἰδώς. I, 461 κατηφιόωντι ἐοικὼς est Homericum ἐϝοικώς. et sic aliquoties adhibitum in Apollonio occurrit, atta-

men IV, 375 ὄφρ' ἐπὶ ἦρα φέρωμαι ἐοικότα μαργοσ
et φάτ' ἐοικότα III, 594. Ita et ἔοικε. εἴκελος. Φλο
κελος. συὶ εἴκελος et alia, vt in Homero ἔργον. H
rico more saepe Apollonius πολεμήϊα ἔργα. Θάσκελ
γα. ἄσχετα ἔργα. σιδήρεα ἔργα. I, 662 μέγα ἔργον.
tamen idem II, 991 καὶ Ἄρεος ἔργα μέμηλε. I, 721
νίδος ἔργον et vs. 730 ἐπ' ἀφθίτῳ ἥμενοι ἔργῳ. I
Callim. Di. 49 ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον. attamen
Di. 125 καταβόσκεται ἔργα. ἑκὼν Apollon. II, 2
τὸς ἑκών. et sic vbique, quod Homero est ϝεκών, sic
que ϝεκητι· conuenit Apollon. I, 116 Δωνύσοιο ἑ
902 Πελίαο ἕκητι. non igitur opus est vs. 334 τοῖο
inserere γ'. hic et alibi. III, 621 τοῦο ἕκητι. IV, 187
ἕκητι. Idem tamen I, 773 Φιλότητος ἑκητι et τοῖο
κητι II, 526. et Ἀθάμαντος ἕκητι. sicque plura; IV,
1018. Vides in his, et sexcentis aliis miram poeta
inconstantiam, vt appareat, eos hoc, quod ex antiq
ribus carminibus erat seruatum, tanquam adminicul
libertatem prosodicam vsos esse. Manetque inter
tanquam exploratum: ex digammo seruatos esse a p
hiatus; quos, quoties vtile sibi esse videretur, explet
modo retinerant. Quae quidem res tanto magis mir
nem facere potest, quod ad hiatus euitandos in s
finali increbuerat vsus τοῦ N religiosissime seruatus, q
vetustiores tam sollicite haud obseruasse reperio. v.
curs. II. ad lib. II. Iliados.

Hoc modo hiatus frequentati sunt plures, prin
isti, qui ex neglectu digammi nati erant, mox etiam
aliis vocibus; vt videantur fere pro arbitrio poetae
do ante vocalem in capite vocis hiatum relinquere,
do consona extremae antecedentis syllabae explere. v.
Callimachus in Iou. 13 ἀλλά ἑ Ῥείης ex αλλα ϝε. 31
δέ οἱ (ex ϝοι) At idem ἄναξ, ἔργον, οἶκος, ita adhib
vt consona antecedat; Tandem et licenter v. c. in I
264 χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος. Nam in aliis potest forte c
a praetexi ex tono vt in Dian. 8 δὸς δ' ἰοὺς καὶ τό
ἅ, πάτερ.

Id tamen mihi obſeruaſſe videor, in antiquioribus rariores eſſe hiatus, vixque alios, quam qui ex neglectu digammi orti erant; v. c. in Theocriteis XXIV. XXV. quae haud dubie ex antiquioribus ſunt. De Theognide iudicare haud licet, quoniam ea, quae habemus, farrago ſunt ex pluribus ac diuerſis poetis; quae tamen ad Cyrnum ſcripta ſunt pro antiquioribus haberi poſſunt.

Diutius ſeruatus digammi vſus in marmoribus et numis vrbium; vt Boeoti in numis ſcribunt Ευϝαρα. ϝαστυ. v. ap. Eckhel. Doctr. num. To. I. Vol. II. p. 196. Alia videbis ibid. vt p. 265. ϝαλειων (Ηλειων) p. 306 Καρϝουα. (Καπουα) p. 227 ϝελενιτων. Occurrunt quoque nonnulla huius generis in Tabulis Heracleënſibus vt ϝικατιπεδον ex ϝικατι pro ϝεικοσι.

Pindarum, vtpote lyricum, expectes Aeolicas rationes ſeruaſſe; attamen ini eo in plerisque communis mos prosodiae in iis, quae olim digamma habuere, regnat, v. c. Pyth. IV, 197 τῷ μ' ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον. non ϝειδον. 219 γόνον ἰδών. 268 νοῦ μὲ πονεῖ τεὸν οἶκον. non ϝοικον. 185 οὔτε ἔπος οὔτ' ἔργον, quod olim erat οὐτε ϝεργον οὐτε ϝεπος. attamen idem vſ. 52 Φιλίων ὀ' ἐπέων. et vſ. 37 Ϝεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ et 40 ἐπί οἱ. (ἐπί ϝοι) 65 χειρί οἱ χεῖρ' (χειρί ϝοι). 84 αἷμά οἱ. ἦρ sine digammi veſtigio vſ. 114. ἔμπας τις εἶπεν vſ. 153 (non ϝειπεν) et tamen ibid. 159 ἐπιάλτα ἄναξ (— τα ϝαναξ) In his iam eluceſcit vulgaris ratio digammi antiquum vſum modo hiatu relicto ſeruandi modo abiiciendi, pronti metro inſeruiendum erat. Eoque minus mirationem facit in choris tragicorum Atticorum eandem rationem vulgarem prosodiae regnare.

Etiam recentior dialectus dorica in Theocrito ad vulgarem prosodiam comparata digammum ignorat; ita ἰδεῖν, ἔργον, ἴσον et alia occurrunt antecedente conſona breui: ἀλλήλους ἐφίλασαν ἴσῳ ζυγῷ· (non — σαν ϝι —)

Grammatici Alexandrini ſi quam notionem digammi habuerunt, carminibus lyricis eam debuiſſe videntur; ſupererant enim adhuc Sapphus et Alcaei carmina, forte

cum aliis; hinc quoque appellationem Aeolici digammi profectam esse suspicor, quia in istis carminibus digammum obseruauerant, in quibus Aeolica dialectus regnabat. Eosdem tamen vsum digammi in Homero omnino ignorasse, exemplis plurimis constat quae passim in Obss. a me sunt notata. Ne ipse quidem Zenodotus, ceteris antiquior, quicquam de eo suspicatus est; omnino ille rei metricae parum gnarus, saepe notatus a grammaticis hoc nomine: v. ad Θ, (VIII) 378. Cum tamen fieri haud posset, quin interdum in antiquioribus poetis et codicibus inciderent in vestigia digammi: obiecta iis est caligo, quam dispellere nequiuerunt. Plerumque alium spiritum adsciuerunt, modo asperum, modo lenem. Sic ἀλις, quod erat Fαλις, mutatum in ἅλις. Θεοειδὴς scriptum pro ΘεοFειδής. qua de re locus ex antiquioribus est ap. Eustath. ad E, 76. p. 524. v. Obss. ad e. l.

Innumeris in locis expletus est hiatus interposito N finali; aut particulis τ'. γ'. δ'. occurrunt tamen loca, in quibus, vt supra iam de aliis poetis memoratum est, agnoscitur a grammaticis, defenditur et religiose seruatur antiqua lectio per digammum; nulla nec particula nec N finali interpolita; vt E, 4 δαῖε οἱ ἐκ κόρυθος. ex δαιε Foι. nusquam legitur δαΐεν οἱ. quod alias scribere solent vt hiatus expleatur.

Vsum digammi in Homerica lectione constituenda ex effato Bentleii primo intellexere viri docti. Vir hic sagacissimi ingenii rem perspectam habuit; dum tamen vixit, raro, quantum mihi quidem liquet, huius obseruationis mentionem fecit, nec nisi obiter. *) Dolendum

*) Nota ad Horat. Carm. I, 23 (a Clarkio laudata) de sylua ex ὕλη, υλFη, omnino de Aeolica dialecto memorat; non de Homero. At locus est in Notis ad Miltonum *Paradise loſt* IV, 887. „*But this queſtion ask'd puts me in doubt. Homer: Thou ſeemed'st a wiſe man formerly, νῦν δ' ἄφρονι φωτὶ Fέοικας.*" (laudat memoriter; in Homero Od. Z, 187 est, οὔτ' ἀ.) Hoc primum reperi vestigium animaduersionis Bentleianae de vsu digammi in Homero.

est, eum rixis theologorum et certaminibus aemulorum abstrahi se passum esse ab vtilioribus coeptis absoluendis. Riserunt inuidi etiam hoc ipsum summi ingenii scrumen; *) communicasse tamen suam animaduersionem videtur cum amicis; passim enim eius fit mentio. Neglexerunt tamen inuentum editores Homeri; a Clarkio vno tantum loco ad Il. Π, 172. Bentleianae obseruationis mentionem memini factam, vbi de ἤνασσε dubitatur. v. Obss. ad e. l. Ernesti vero ea addit, quae ei excidisse nolim, **) vna cum iis quae ad vs. 371. adscripsit. Quominus inuento Bentleiano honos suus constaret, obstitisse suspicor Dawesii ingenium mirum in modum eo abutentis in Miscellaneis criticis et ad edicta arbitraria digammi vsum auocantis, iniquitate quoque sua in ipsum Bentleium animos virorum doctorum abalienantis; qua de re subscribimus iudicio V. C. Richardi Payne Knight p. 34 sq.

Cum ante hos XL fere annos noui in Georgia Augusta muneris suscepti ratio ad accuratiorem Homeri lectionem et interpretationem me vocaret, Virgilii quoque nouis curis illustrandi partes impositae mihi essent: magnopere me offendere memini hiatus in Homero obuios, magnam partem insuaues et molestos. Obseruabam vo-

*) Nota est Popii cauillatio in versibus: „*Roman and Greek Grammarians, know your better, Author of something more great than Letter, While tow'ring o'er your Alphabet, like Saul, Stands our' Digamma, and o'ertops them all.* (Sunt videndi versus in *Dunciad* IV, 215—218.) Popii iniquitatem notat *Foster* in *Essay on accent and Quantity* p. 133. qui idem agnouit inuenti praeclarum ad Homerum vsum: v. ib. p. 384.

**) Ait ille *nouam istam sapientiam grammaticam non magis sibi placere, quam Doruillio* ad Chariton. p. 202. *eiusque iudicium se probare.* Disputat Doruille aduersus Dawesium. De Bentleio tamen idem aliter statuerat in Vanno critico p. 395. tredecim ante annos edita; vbi „ex vna Bentleii pagina, ait, plus discere licere, quam ex omni charta, quam vaquam Pauius commaculauit et disperdidit.“

cabula certa, ante quae hiatus ille tanti erat, vt εἰπεῖν, εἰδέναι, ἰδεῖν, ἁλῶναι, ἄστυ ἐκών, ἕλπομαι, ἡδὺς, ἴσος, ἴφι, οἶνος, οἰ Erigebatur animus mox, cum Daweſii li niſſet, ex eoque intellectum eſſet, voca ma notata, in his τὸ ἄναξ, exacte cum tatis conuenire, eoque modo hiatum ei tim Il. A, 4 αὐτοὺς δὲ ἑλώρια, ſi ϝελωρ Ἀγαμέμνονι ἤνδανε, ſi ϝηνδανε, vſ. 30 : ſi ϝοικῶ ſcriberetur. In aliis ſenſum ve ἄγω duco, et ϝαγω, frango, ἕλω rapio vo. ἕπομαι ſequor et ϝεπω dico.

Hisce atque aliis ſimilibus animadu ties ad Homeri interpretationem redirer ca et exempla plura et inter ſe com quaerere, an ad certas regulas hoc digi poſſet. Ita vero videbam, ſexcenta lo conuenire; reſtare tamen haud pauca ali tam praeceptionem reuocari nequirent. auocatus ſepoſueram haec, multo magi ſem, alia multo grauiora eſſe quae inte rica poſtularet, inprimis e cathedra inſi omnino ea eliminanda eſſe ſemper ſtatu magis quam vtilia audientibus eſſent, et ditionem venditandam, non autem ad nia fingenda et facultatem interpretandi lerent. Interea altera Daweſii editio a curata (1781) prodierat; in cuius appen cimen valde me pupugit, cum nonnulla pediri poſſe viderem, in aliis me multo n ſentirem.

Poſt aliquot annos fortuna aliqua pr Reu. et doctiſſimo *Tho. Burgeſs* littera iunctus, cum, quorſum copiae Bentleian e quibus ſpecimen Bentleianae recenſioni ad Daweſ. vulgauerat, inquiſiuiſſem, et darum deſiderium meum aperuiſſem, v

opera, Summe Reu. Episcopi Sarisburiensis, litterarum antiquarum amantissimi, promta voluntate, Magistri Collegii Trinitatis Cantabrigiensis facilitate, votorum summam consequutus sum, vt ex Collegii bibliotheca exemplum Homeri Bentleianum ad me mitteretur. Agnoui in his generosos Britannorum animos, et liberalitatem studiis humanitatis dignam; eamque post tot annos publice gratissima mente praedico. Peruenit liber ad me m. Februario a. XC. Dici vix potest, quo animi motu et affectu Rich. Bentleii manus a me conspecta fuerit; *multo* magis commotus sum, cum eum viderem, per totum Homerum, iam appinxisse digammi signa, secundum eam normam et rationem, quam ipse sibi proposuerat, non quidem absolutam, tamen inchoatam; videbam quoque allita in extremis chartis multa, quibus verborum quae digamma admitterent aut respuerent, classes constituere tentauerat; vt tamen appareret, nondum ei visa esse omnia satis ad liquidum perducta. Nunc vero animum habui satis confirmatum, vt serio de noua Homeri editione cogitarem, cum adhuc per diuersa temporum interualla operam modo sepositissem, interdum prorsus damnassem et me maiora viribus aggressum a toto consilio ipse retraxissem. Acuebat industriam et amorem incepti incendebat, quod, dum vlterius progressus eram, in versus v. c. K, 497. P, 260. 261. incidebam, quos, aliis iam de cautis suspectos, etiam digammi neglectu peccare animaduertebam; conuersoque semel ad rhapsodorum interpolationes animo obseruatorum meorum vsum aliquem ad ipsam Criticam Homeri exquisitiorem agnoscebam; vereque dictum esse intelligebam a viro doctiss. Rich. Payne Knight (p. 34) „sine digammi iusta notitia nec puritatem et sinceritatem nec elegantiam lectionis Homericae restitui posse."

Euenerant eodem fere tempore duo alia, quae studium meum eximie aluerunt et fouerunt: prodiit *Richardi Payne Knight* subtilissimum opus de Graeco Alphabeto (1791) et perlata est in Germaniam *Villoisoni*, do-

ctiſſimi viri, Ilias e Cod. Veneto per aliquot annos
pidiſſime flagitata. Gratiſſimo animo profiteor, ad
tionem animo iam conceptas ſubtilius et felicius, q
alias fieri potuiſſet, digerendas et inſtruendas, plurim
fructus et vtilitatis me ex his nouis copiis collegiſſe.
Scholiis reperiebam plura veterum placita aut iudi
quae partim grammaticorum ignorationem antiquioris
monis et ſcriptionis arguebant, neque, ne iis nimi
confiderem, monebant; partim verſus, ad quos offen
ram, etiam propterea, quod in digammi vſum peccat
erat, ſuſpectos antiquioribus et obelo notatos eſſe fe
bant. Interea in contexendo recenſu vocum digam
inſigniendarum aſſidue pergebam, dumque chartae o
ris libratiis et prelo tradendae mihi parandae erant,
quae in recenſu notata erant, iterum cum ſingulis lo
comparaui, nonnullaque melius conſtitui poſſe ac deb
peruidi; vt in αϝος et ϝος. ϝεϝοικα. ϝεϝολπα et ſimilib
Ita ſubnatum eſt *vocabularium* aliquod *vocum, quib*
in Homericis digammi nota praefigenda eſſe videtu
quod quidem altero Excurſu ſubiicere, haud grauabor.

Quam rationem ſequerer in digammo notando
exprimendo, diu dubitaui. Homericum carmen appi
digammo excudere ſi iuberem, bene ſentiebam, quam a
horrens et moleſta talis lectio futura erat; nimis quoq
feſtinatum, et tantum non temerarium, id conſilium
re, cum doctrina de digammo nondum vſu et auctori
te ſatis firmata ſit; videram quoque ipſum Tho. Burg
alienum a tali incepto eſſe (p. 410. et praef. p. XXII
Altera ex parte Bentleii Homerum digammo inſtructu
expectari noram; (vt iam a Taylor. Lect. Lyſ. p. 7
Foſter p. 314) Viſum tandem eſt factu optimum, vt
margine inferiore paginae ſub ipſis poetae verſibus api
neretur vox cum digammo, quoties metro flagitante a
analogia ſuadente, illud locum habuiſſe appareret.

Ceterum per haec ipſa, quae narraui, declaratu
eſſe volui, me nec nouam doctrinam de hoc digam
in Homericis vſu afferre, nec me quicquam mihi in h

inuento eiusque vsu iactanter arrogare; sed, quae a summo viro, Rich. Bentleio, primum sagaciter fuere animadversa, diligentius persequutum, aliorum virorum doctorum obseruata in consilium adhibuisse, et ex iis, etiam ad probabiliora exputanda, profeciſſe. Propositam autem habui rationem hanc, vt nec ponerem, nisi certa, saltem probabilia; tum vero, vt accuratius prosequerer non nisi ea, quae metricum vsum haberent, ad explendos hiatus. Quo consilio semel ex longa deliberatione capto, nec eam rationem sequi potui, qua, Vptoni fere exemplo ap. Burgeſs p. 432. ad antiquissimam scribendi rationem totum carmen reuocarem, nec eam, vt vbique, et in medio quoque, interponerem signa digammi, Salteri specimen sequendo, cum ea res nullam ad carminis prosodiam vtilitatem haberet. Seruaui pleraque, de quibus mihi nondum satis constabat, in hos Excursus; in quibus haud pauca quoque refinxi, longo vsu meliora edoctus. Ita euenit, vt in nonnullis mihi per totum carmen non vbique satis constiterim. Constitutum v. c. habebam, digamma in media voce non adhibere; itaque A. 5 Αἰὲν editum est, vt et in seqq. cum praestitisset ab initio statim ἀεὶδε. ἀεῖδε scribere. Ita displicet, quod vs. 24 excusum est ϝηνδανε pro ϝανδανε. Vtetur iis pro suo quisque consilio aut pro lubitu ac voluntate; eruntque qui ea, quae a me post alios inchoata sunt, perficient. Non enim nobis, quibus, ipsa naturae lege, breuissimus eorum vsus erit, ista seuimus; sed *seris facturа nepotibus umbram.*

EXCVRSVS III

Recensus vocum Homericarum, quae digammi vestigia seruare videntur.

Vt in Homeri, poetae Ionici, carminibus digammi vestigia ineſſe credamus, causſa aliqua idonea nos adduci necesse est. Posita ea est in hoc, quod *in certis vo-*

cibus a vocali incipientibus, quoties antecedit alia vox in vocalem desinens, *hiatum constanter occurrere* videmus, quem in aliarum vocum occursu diligenter cauerri obseruamus. Iam ex vocibus sunt nonnullae, quas digamma in capite habuisse antiqui scriptores narrant: hoc digammo in ista loca transferendo intellectum est, hiatum expleri; nata hinc iusta suspicio, accidisse hoc idem in aliis pari de causa; atque ita probabili ratione et per analogiam apparuit, voces etiam reliquas, quas *constanter* hiatus antecedit, digammum in capite habuisse, neque a primo auctore admissum, sed ex omisso aut extrito digammo ortum esse hiatum. Non nisi per inductionem exemplorum haec probari posse, in aperto est. Tenendum tamen hoc, voces illas non in tali demum positu adsumere digammum, alioqui eó carere; sed v. c. ϝαναξ. ϝεργον, semper et vbique esse pronuntiatum, digammi tamen omissi defectum argui per tales hiatus, quoties vocalis finalis antecedit vocalem in capite vocis sequentis superuenientem. Porro monitu vix opus est, eum vsum non ad alias quasuis voces spectare, sed tantum ad certas, nec nisi vsu constanti ac perpetuo probari posse.

Animaduersus est vsus digammi etiam *in mediis vocibus*, quoties duae vocales altera alteram sequerentur, vt οϝις pro ὄις. δαϝιος pro δᾱΐος ex δῆϊος. *) Num autem in omni tali vocalium positu, an tantum in certis vocibus iste vsus in media voce viguerit, expediri haud pot-

*) Priscianus l. c. p. 547. *Hiatus quoque caussa solebant illi interponere ϝ digamma; quod ostendunt etiam poetae Aeolidae; vti Alcman: και χειμα πυϙ τε δαϝιον. et epigrammata, quae egomet legi in tripode vetustissimo Apollinis, qui stat in Xerolopho Byzantii, sic scripta:* Δημοφαϝων. Λαϝοκαϝων (pro Δημοφοων. Λαοκοων. saltem Δαμοφοϝων. Λαϝοκοϝων scriptum esse debuit: cf. Dawes p. 118.) Iterum ille ad hoc Epigramma prouocat lib. VI, p. 709. vbi addit quoque: *bos, bouis: quod ideo assumit genitiuo V loco digamma, quia Aeoles quoque solent inter duas vocales eiusdem dictionis digamma ponere; quos in multis nos sequimur: οϝις ουις. Δαϝος, Dauus. ωϝον, ouum.*"

est; etsi viri docti procliues fuere ad verba pleraque omnia ad eandem regulam et analogiam redigenda. Difficilis tamen est omnis de his iudicatio, quia in priore genere hiatus metri omissum digamma arguit, in altero hoc nulla re colligi potest, quam late vsus patuerit. De his quid ipse statuendum putem, infra dicam. Neque etiam res in Homericis tam anxie est exquirenda, quandoquidem grammaticus et criticus vsus non tam fructuosus est, quam prior ille.

In obseruando vsu digammi in Homericis, primarium erat, vt ille esset *constans ac perpetuus*. Atque hac vna via et ratione certum aliquid de eo constitui posse apparet. Restat itaque dubitatio de iis vocabulis, quae aut semel et raro, eo positu, occurrunt, vt vocalis vocalem antecedat, aut quae alio loco digammum admittant, alio respuant; quae vocabula in dubiis numeranda esse apparet, donec aliunde de iis pronuntiari possit; potest autem de multis; siquidem multos versus a serioribus rhapsodis insertos esse manifestum fit, quorum aetate et patria digammi vsus exoleuerat, quique propterea versibus suppletis in digammum peccarunt. Ita cum Ἴλιος saepe et vbique occurrat cum digammo ϝιλιος, vnus locus est, quo in digamma peccatum est Z (VI,) 386: merito itaque ille pro interpolato habetur. Ex his vna est vox, de qua quid statuendum sit, nondum habeo, Ἥρη. quae modo est ποτνια ϝηρη, modo λευκωλενος Ἥρη. de quo v. Excurs. II. ad lib. I. Qui paullo audacior fuerit, potest vtique pronuntiare, posteriorem vsum prodere seriorem auctorem, seu vt ille interpolauerit versum, seu vt ipse versus arguat auctorem diuersum a ceteris.

In Homero non omnia verba, quae digammo ab Aeolibus emolliri solita sunt, admissa esse, multis exemplis constat. Ita mirari licet nomen Helenae ei non esse ϝελενην, cum tamen a Dionysio Halic. I, 20. illud inter ea memoretur, quae digamma habuerint in antiquo graeco sermone, vt nec ϝελος palus, sed ἕλος. non ϝηρ sed ἠρ. Patere hinc monui iam in superiore Excursu, Ionas

antiquiores in digammi vſu ſuas ipſorum rationes ſe tos eſſe, nec Homerum ab Aeolibus quicquam eſſe p datum.

Solet digamma interdum ita poni, vt gemina ſpiritum habeat, et ſyllabam breuem antecedentem ducat; etſi poteſt id ipſum plerumque a tono repeti, c. B, 382 *οὐδὲ ϝους παῖδας ἔασκε.* Notatum hoc ia Priſciano l. c. lib. I. p. 546. l. 14. *Eſt tamen, qua Aeoles idem* F *inueniuntur pro duplici conſonante ſuiſſe,* Νέστορα δὲ ϝου παιδός.

Difficultatem facit, quod in manifeſtiſſimo diga in ceteris vſu, interponitur tamen interdum δ' ex quo digamma iugulatur. Exterere copulam raro li quoniam eius vſum, etſi moleſtum ſaepe, ad priſcam men ſermonis concinnandi ſimplicitatem pertinere con Bentleius admiſit vſum hunc, vt ferret δϝ, vt Δ, *ἐπ' αὐτῷ δϝαρϝον ἐτύχθη.* E, 165 *ἵππους δϝοις ἐτά* et 365 *παρ δϝοι.* Interdum quidem medela in pro eſt, vt N, 107 *νῦν δϝακαδεν* fuit *νῦν δε ϝεκας.* Bentl quidem habuit quod ſequeretur; nam in Priſciano lil p. 546 extr. Putſch. occurrunt haec: *ϝ digamma A les, eſt quando,* (h. e. aliquando) *in metris pro n lo accipiebant;* vt: *αμμες δ ϝειραναν, το δε τ' αρ* Μωσα λιγαια. (dorice pro λιγεια v. Koen ad Gregor 115. Burgeſs ad Dawes p. 529). *Eſt enim hexámetr heroicum.* Dubito tamen cum Daweſio p. 169. ſcrip nem eſſe intemeratam, nec poſſe de ea tuto ſtatui, ſenſum loci certum haud teneamus. Inde tam diu de eo iudicia, vti Reinolds p. 48. Burgeſs p. 414. et p. XXIII.

Recenſum vocabulorum ita inſtitui, vt hoc Exc apponerem *ea, quae digamma in ipſa fronte habu* iudicio de *digammo in mediis vocibus* in *alium Exc ſum* reiecto. Primae lineae iam olim a me ductae c paratis iis, quae a Bentleio chartis illita erant, tum chardi Payne Knight ſimili conatu, ſunt emendatae politae. Nec tamen, quoties in alia ab iis diſceſſero,

dicium meum dissimulabo, aut, quae dubia mihi et controuersa esse videntur, pro exploratis me habere profitebor.

Recensus vocum, quae in Homero digamma sibi praefixum habuisse videntur.

A.

ἄ, ϝα. ἑά. ϝια. v. inf. ὅς, ἑός.

ἀαγής. αϝαγης. v. ἄγω. ϝαγω.

ἀάτη. αϝατη. idem quod ἄτη. *noxa. malum.* Apud Pindarum αὐάτη. Pyth. II, 52. Vnde probabile fit, fuisse quoque ἄω, αϝω. ἀάω, αϝαω. αϝαυμαι. αϝασαμην. αϝασθη. ἄτω, ἀάτω, αϝατω. tandem αατος, αϝατος. quod et ἄγτος. v. ad I, 116. Σ, 410. Φ, 395.

ἀγή. ϝαγη. priore producta. v. mox ἄγω, *frango.* At ἀγή, *admiratio*, ab ἄγαμαι, v. Φ, 221.

ἄγω, *frango* priore producta. ϝαγω. Sic K, 161 ἐξ αὐχένα ϝαξη. Θ, 403 κατά θ' ἅρματα ϝαξω. εϝαξα. H, 270. Λ, 175. P, 63 et al. ϝαξαι. ϝαξας. ϝαγη et εϝαγη. Λ, 558. Loca correcta v. Γ, 367. Obss. Δ, 214. Obss. Ψ, 392. Obss. Π, 801. N, 162. P, 607. Od. K, 560 ἀστραγάλων ἐάγη corr. ϝαγη. sic et Od. Λ, 65.

Sic et κατεϝαξαμεν N, 257. ξυνεϝαξε Λ, 114. N, 166. Od. Ξ, 383. Retinuere Attici κατεαξα. κατεαγώς.

Inde ἀαγής. αϝαγης Od. Λ, 574.

ἄγνυμι. ϝαγνυμι. περιϝαγνυται Π, 78.

ἀκτὴ tamen, quod hinc ductum, *litus*, digamma non habet, vt nec ἀκτὴ (scil. πριθη) vt Λ, 630 ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν. N, 322 Δημήτερος ἀκτήν.

Contra ἄγω *duco*, priore breui, nunquam digamma habet. vt nec ἄγαμαι. ἀγάω. ἄγη.

ἄδω. ἄδω. ἀδέω. ἔαδα. et cognata multas molestias faciunt, et metro et digammo. Videtur res ita expediri posse, si statuas fuisse plures formas: ἦδος, ϝηδος, (vt ϝηδυς *dulcis*, quod vide:) *delectatio*: ab eo ductum ἥδομαι, ϝηδομαι. Hoc idem etiam fuit ἀδω, ϝαδω. ϝαδομαι,

priore producta; hinc ἔαδα, media longa, ἐϝαδα, ex ἕδα, ϝαδα. v. infra h. v. vbi et de ἔαδα media breui, quod ductum eſt ab eo, idem, quod vulgari vſu tritum eſt, ἀδέω, *placeo*, ἀδεῖν. quod digamma reſpuit; ſic Γ, 173 ὡς ὄφελε θάνατός μοι ἀδεῖν. M, 80 ὣς φατο Πουλυδάμας, ἄδε δ' Ἕκτορι.

Aliud verbum ἄδω, ἄσω, *ſatio*, priore producta ſine digammo. αἵματος ἆσαι Ἄρηα.

Diuerſum ab hoc ἄδω. ἀδέω, *ſatio*, priore breui, ſine digammo, a quo ἄδη et ἄδδη. N, 315 οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι. vbi v. Obſſ. et ἔδμεναι ἄδδην. cf. Excurſ. I ad lib. V. (E.) Bentleii. et Payne Knight volebant vbique inferre ϝάδω. ϝαδην. ϝαδος. ϝαδδηκοτες.

ἄδος eſſe potuit et ϝαδος Λ, 88. vbi vide Obſſ.

De his v. dicta in Excurſu I. ad lib. V. (E.)

ἀνδάνω. ϝανδανω. v. infra h. v.

ἀεικής. *indignus. iniquus.* αϝεικης. vt A, 341 χρειὼ ἐμεῖο γένηται αϝεικεα πότμου ἀμῦναι. Sic quoque αϝεικαλιος. v. inf. εἴκω, *ſimilis ſum.*

ἀείρω, *necto*, cum ſit ex εἴρω, ϝειρω, putes fuiſſe αϝειρω. et poteſt eſſe K, 499 σὺν δ' ἧϝειρεν ἱμᾶσι. et ſi lectio vera eſt O, 680 συναϝειρεται. Attamen ea, quae hinc ſunt ducta, non agnoſcunt digamma: συνήορος. παρήορος, ex ἠίορα vel ἤορα. Ductum hinc ἤορμαι, ἠόρμην, vnde eſt ἤορτο, ἄορτο. quod videtur locum habere Γ, 272 μάχαιρα, ἣ οἱ αἰὲν ἄορτο, vel ἄορτο, quae nunc ſcribitur ἄωρτο. v. Obſſ. Hinc eſt ἀορτήρ. Jl. Λ, 31. Od. Λ, 608 et al. de balteo. Videtur quoque hinc ductum τὸ ἄορ, τὸ ξίφος, quod a balteo pendet. Eadem vox, diverſo tamen genere occurrit in Od. P, 222 αἰτίζων ἀχόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας, vbi exponitur τρίποδας. Bentleius tentabat etiam ϝαορας, mulieres, I, 327. et ϝωρασσι. E, 486. vid. inf. ὄαρες. At ἀείρω, tollo, nullum habet digamma.

ακων *inuitus.* αϝεκων. quia ϝεκων. quod vide. Inde αϝεκητι. αϝεκαζομαι.

ἀέλπτως. *sine spe sum.* αϝελπτω. αϝελπομαι. quia est ϝελπομαι *spero.* v. inf. h. v. αϝελπης Od. E, 408.

ἀεργός. *iners.* αϝεργος. I, 320. quia ϝεργον est.

ἀηθέσσω. αϝηθεσσω. K, 493 ab ἦθος, ϝηθος.

ἀΐδης. *Hades. Orcus.* αϝιδης, quia est ab εἴδω, ϝειδω. v. infra h. v. Ita ἄϊς, ἄϊδος. αϝις, αϝιδος. αϝιδηλος. Aegre est, quod in carmine passim digammi signum apponere neglexi.

ἄϊδρις. Γ, 219. αϝιδρις. ab ἵστημι. ϝιστημι. αϝιδρείη H, 198.

ἀΐω *exhalo* et *audio.* potuit αϝιω esse. In Homero hoc tantum obseruari potest, priorem modo produci, modo corripi. K, 160 οὐκ ἀΐεις, ὡς Τρῶες. et al. Λ, 463 τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος, quod fuit τρὶς δ' ἄϊε ϝιϝαχοντος. Σ, 222. At K, 532 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε. Φ, 388 μέγας οὐρανὸς, ἄϊε δὲ Ζεύς. Et flo, spiro: O, 252 ἐπεὶ Φίλον ἄϊον ἦτορ.

ἄλημι, quod et ἄλλημι scribitur, *colligo me. conuenio.* ϝαλημι. ex ἀλέω, ϝαλεω. idem quod ϝειλεω, εἰλέω, συστρέφω. ἀθροίζω. vnde ϝαλῆναι. ϝαλεις. εϝαλη. ϝαλη. v. ad E, 823. N, 408. Σ, 76. et de εϝάλη. v. inf. h. v. Habet ἄλημι priorem breuem.

ἀλὴς et ἀλεὴς in Herodoto occurrunt eadem notione qua ἀολλὴς, confertus. quod etiam ex isto factum volebat Etymologus in ἄλες. Ductum hinc ἀλία *coetus:* quod debuit esse ϝαλια. scriptum tamen ἁλία, etiam in tabula Heracleensi, Dorice. Omnino vero spiritus asper inuasit totum hoc genus ἁλέω. ἅλημι. et hinc ducta, nec modo in Atticis et hinc vulgo, sed iam in Herodoto. Etsi subinde variat in edd. Hippocratis et Aretaei.

At ἅλις, quod conuenit, ϝαλις. v. mox.

Discernitur ἅλημι, *erro,* sine digammo. ab alia origine. vnde ἀλήτης. ἀλᾶσθαι.

Cognata sunt ἀλέη *fuga.* οὐδ' ἀλέη X, 301. ἀλωφὴ M, 57 et al. Diuersa vox est ἀλέη, *calor.* Od. P, 23.

Ab ἀλέη est ἀλέομαι, *euito.* ἀλέασθαι. E, 34 Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν. Inde ἀλεείνω. Debuit tamen hoc

ipſum quoque ſcribi *αλεϝω*, nam factum inde eſt *ἀλ*
μαι, vti Γ, 360.

Porro hinc eſt *ἀλύω. ἀλύσκω. ὑπαλύσκω. ἀλυσκ*
ſine digammo.

Conuenit *ἀλιτέω. aberro.* pecco. *ἀλιτήμων. ἀλι*
At *νηλητὴς* Od. Π, 317. in verſu *καὶ αἱ νηλητεῖς* aut
rius *νηλητέες, εἰσίν.* ductum eſſe debet ab *ἀλητής.*

Eſt quoque ſine digammo *ἀλέω, molo.* Od. Υ,
vnde *ἀλετρὶς*, ibid. 105. *ἀλετρεύω. ἄλειαρ* ibid. 108.

ἄλητai vel *ἄλητai*, ab *ἄλλομαι* vel *ἅλλομαι ſ*
non eſt *ϝαλλομαι, ϝαλητai.* Nec obſtat *εἰς ἄλα ἃ*
quod emendandum *εἰς ἅλαδ' ἅλτο.* v. A, 532 et Λ,

ἀλαὸς, caecus, vnde *ἀλαόω.* eſt ex *λάω. cerno.*

ἅλις. ſatis. ϝαλις, vbique: vt B, 90 *αἱ μέν τ' ἐ*
ϝαλις. v. ad I, 137. Ergo *ἦ οὐχ ἅλις* ſcriptum fuit
ϝαλις. v. ad E, 349.

At *ἅλς, ἁλὸς, mare*, et hinc ducta, reſpuunt dig
ma. etiam *ἅλιος, vanus.*

ἁλοάω et *ἁλοιάω tundo: χερσὶν ἁλοίᾳ* I, 564 et
λοιάω. ἄχρις ἀπηλοίησεν Δ, 522.

ἀλύω. de quo dicta v. modo in *ἀλέω.* Ω, 12 *δι*
εσκ' ἀλύων. ἀλυκτέω. ἀλύκτημι. K, 94 *ἀλλ' ἀλαλύκτημι*

ἅλωμι. (*ἁλίσκω* non occurrit) *ϝαλωμι. in pote*
tem venio, capior. hinc *ϝαλωναι.* M, 172. Φ, 281.
λοῦσα B, 374. Δ, 291. *ϝαλοντε* E, 487 vbi v. Obſſ.
λοιην et *ϝαλῴην.* I, 588. P, 506. X, 253. Ξ, 81. vb
Obſſ. *ϝαλῶ. ϝαλώω.* Nec aliter in Odyſſea. niſi q
X, 230 *σῇ δ' ἥλω βουλῇ Πριάμου πόλις* corrigendum
σῇ δὲ ἅλω. ex *ϝαλω.* vt *ἔδω*, ex *ἔδων. δῶμι, δίδωμι.*

ἀνάεδνος. v. *ἔδνα.*

ἄναξ. ϝαναξ. ex *ϝανακς ϝανακτς* et *ϝανας* vnd
ἄνα. Inde *ϝανασσειν.* Loca, quae repugnare videt
tur, collegit et correxit Dawes p. 144 ſq. Nec tar
huius obſeruationis euidentiſſimae mentio facta a Cla
niſi ad Π, 172.

De *ἤνασσε* v. inf. h. v.

ἀνδάνω. ductum ab ἄδω, ἀδέω *placeo*, ſupra memorato. Vno tantum loco occurrit Od. B, 114 τῷ, ὅτις τε πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ. e quo loco nihil firmari poteſt. Alia tamen ſuadet ἤνδανον et ἐήνδανε, quod vide.

ἀνήρ nusquam in Homero eſt ϝανήρ, etſi hoc inter exempla eſt ap. Dionyſ. Hal. I, 20. vocum, quas *veteres Graeci* digammo notarunt. (Payne Knight p. 56.)

ἀολλής. Idem vir doctus p. 92. cenſebat fuiſſe ἀϝολ-ϝής. vt E, 498. Z, 270. Ad Homerum nolim talia referre.

ἄορες. v. in ἀείρω.

ἀπτοεπής. ἀπτοϝεπης. Θ, 219. ab ϝεπω.

ἀραιός. *rarus. tenuis.* ϝαραιος. v. ad E, 425. Σ, 411.

ἄρδω *irrigo.* ἀρδμός. Videri poteſt ϝαρδω, ϝαρδμος, fuiſſe, quia Φ, 346 νεοαρδέ' ἀλωήν legimus, quod potuit eſſe νεοϝαρδεα. Nihil tamen eſt, quod cogat; vt nec Σ, 521. Od. N, 247.

ἀρή. ἀρά. *noxa.* Payne Knight p. 87. etiam ϝαρη fuiſſe putat. v. ad M, 334.

ἄριστον. *prandium.* fuiſſe videtur ϝαριστον. v. ad Ω, 124.

ἄρνες. *agni.* ϝαρνες. ϝαρνος. ϝαρναϛ. ϝαρνειος. v. ad Γ, 103. Δ, 158. Θ, 131. ab ἄρνς, ϝαρνς. aut potius, puto, ab ἄρν, ex ἀρήν, ἀρένος, ἄρνός. vnde ῥήν, ῥῆνες, quod vſus retinuit.

ἀρτιεπής. ἀρτιϝεπης. Il. X, 281. ab ἔπω, ϝεπω.

ἄρω. αἴρω. αἰρέω. ignorant digamma. Ita A, 280 τῇ ἄρσας ἐρέτῃσιν. At fuit τοῦ αρω duplex adſpiratio ἄρω et ἅρω, vnde ſpiritus variat in deductis. v. ad A, 136. vt ſuſpicari poſſis cum Payne Knight, fuiſſe quoque ϝαρω. In Homero tamen nihil eo ducit. Fuit quoque ἀράρω. porro, ἄρτιος. ἀρτύνω.

ἄστυ. ϝαστυ. vbique. vt B, 801 περι ϝαστυ. 803 κατα ϝαστυ.

αὐΐαχος N, 41. fuit αϝιαχος. *ſine clamore.* Dawes p. 183 ſcribit ανιϝαχος (αϝιϝαχος) ſcil. vbique inter duas vocales interponens digamma. Payne Knight p. 91. facit αϝιαχος. αὐϊαχος.

αὐσταλέος, aridus. Fuiſſe *ϝαυσταλεος* cenſebat I vill. ad Charit. p. 290 in Il. Υ, 327 *εἴ κεν ϝαυσταλ* At fuit *εἴ κεν ἀϋσταλέος.*

E.

ἓ, ϝε. ἑᾶ, ϝα, εϝα, ϝεϝα. v. inf. *ἑός.*

In doctrina de digammo impeditiſſima res eſt difficillima, quando ad verba peruentum eſt *ε* in fro habentia; varia in his molitus erat Bentleius; alia Mihi viſa ſunt omnia hunc in modum dispeſci poſſe.

Omnino vſu poetarum epicorum, antiquorum re ptum fuit, vt *ε* praefigerent pleonaſtice; pro *ἓ*, pron tiarunt *ἑέ. οὗ, ἑοῦ. ἑῆϊς*, pro *εἷς.* v. ad Π, 208. *ἔδνα,* νᾰ. de hoc tamen v. inf. *ἔλδομαι, ἐέλδομαι. ἐέλδωρ.* que aliam originem habuiſſe videtur augmentum ε, c antiquius tempora augmento carerent; quod nunc in antiquioris Ioniſmi veſtigia referimus: *ὅπλιζον*, mox ctum *ὥπλιζον. μάχοντο*, poſtea *ἐμάχοντο.*

Secundum haec certa aliqua ratione *ε* praefixum verbis nonnullis, eorumque temporibus:

Primo *ε* praefigitur verbis a vocali digammo inſi ta incipientibus: *ϝαγω. ϝαδω. ϝαλημι. ϝειδεω. ϝεικω. ϝ λεω. ϝειργω. ϝελπομαι. ϝεπω.* et quandoquidem digam conſonae vice fungitur, *το ε* digammo praefixum eſt r rum augmentum. Itaque *ἐάγη* quod Bentleius modo t tabat *ϝεαγη*, modo *εϝαγη*, fuit *εϝαγη. ἔαξα, εϝαξα. ἄγω* frango, *ϝαγω.* v. ſup. h. v. et ſic alia, quae vi bimus.

At in aliis hoc *ε* iterum digamma praefixum hab aliud pari modo ac *γράφω, ἔγραφον, γέγραφα.* Ita *εἴ ϝεικω.* a quo fuit *ϝοικα. εϝοικα, ϝεϝοικα.* Cum enim currat *οὐδὲ εϝοικε* neceſſe eſt praemiſſum eſſe iterum gamma et pronuntiatum *ϝεϝοικε.* nulla enim eſt ratio n analogia; cur tollatur aut retrahatur alterum digamm In his Bentleius acquieſcebat in hoc vt *ϝεοικε* ſcribere in aliis haerebat, an *εϝοικε* admitteret. — Seuerior tam obſeruatio me docuit, in multis vtrumque hoc diga

mum locum habere, etsi in aliis carminis locis occurrit alterum tantum ita ϝελω. ϝεϝελμαι. Sic ab ελπομαι. ϝολπα. ϝεϝολπα. ab εἴκω ϝεικω. ϝοικα. ϝεϝοικαι. ἔργω. ϝεργω. εϝοργα ϝεϝοργα. ϝεϝωργειν. Si in aliis reduplicatio non occurrit, habet tamen analogia. vt ϝεπω. ϝειπον. ϝειπα. εϝειπα. potuit quoque esse ϝεϝειπα. Verum de his sigillatim videndum est. Sunt enim ea obseruationis, non certae rationis.

Ceterum haec prothesis τῆς ε etiam in verbis nonnullis locum habuit, quae digammo non signantur; vt εἶμι, vado, ab ἔω. vnde ἐείσατο. προεείσατο. v. ad Λ, 358. ἐάφθη et ἐάφθη ab ἅπτω v. ad N, 543 ᾤγεν. ἀνέωγε. ἀνέωξε. ὦσεν, ἔωσεν, ab ὤθω.

ἔαγα. ἐϝαγα. ἐάγη. εϝαγη. ab ἄγω, ϝαγω. v. paullo ante.

ἔαδα. ἐαδώς. εϝαδα. ϝεϝαδα. v. dicta de hoc verbo in Excursu I. ad Jl. E, 203 p. 173. vbi vidimus mediam syllabam modo produci modo corripi, quia duplex fuit forma: altera α productum habet, ἄδω, eadem ᾄδω, ϝᾱδω, ϝαδω, ϝηδα, εϝαδα, ϝεϝαδα, media longa: I, 173 τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδότα μῦθον ἔειπεν. et altero loco Od. Σ, 421. vbi ἐαδότα editum est. fuit πᾶσι ϝεϝαδοτα, (Bentl. scribebat ϝεαδοτα, alio loco ϝεϝαδοτα. Dawes p. 182 ϝεϝανδοτα. Payne Knight p. 82. ϝεϝαδκοτα. Sequor simpliciſſima). Omisso digammo scriptum est serius πασιν εαδοτα, cum leni et cum aspero spiritu.

Fuit altera forma αδω, αδεω, priore breui, quae nunc pronunciatur cum aspero, ἅδω, placeo. v. ad Γ, 173. Inde factum εϝαδον. producta priore syllaba, geminato digammo saltem pronuntiando, ac si esset εϝϝαδον. Seriores hoc mutarunt in εὔαδον. Sic Ξ, 340 ἐπεί νύ τοι εὔαδεν ενὶ φρεσί. P, 647 ἐπεί νύ τοι εὔαδεν οὕτως. Od. Π, 28 ὡς γάρ νύ τοι εὔαδε θυμῷ.

ἐάλη et ἐάλη conuolutus, est collegit se. εϝαλη. vt N, 408 τῇ ὕπο πᾶς εϝαλη. Υ, 278 Αἰνείας δ' εϝαλη. et Δ, 168 δουρὶ βάλε, ἐάλη τε χαμαί. fuit εϝαλη. Ab ἄλμαι, colligo me, cognato cum εἰλέω. v. supra ἄλμαι. Vnde fit

ἄλην. ἄλη, quod fuit ϝαλη. ϝαλεις. Π, 403 ἦστο ϝα Φ, 571 Ἀχιλῆα ϝαλειῳ μένεν. X, 308 et Od. Ω, οἴμησεν δὲ ϝαλεις. Ita quoque εϝαλη. Bentleius tent modo ϝεαλη, modo εϝαλη, vt Υ, 168 et al.

εϝανασσε v. ἤνασσε.

εϝανδανε v. ἤνδανε.

ἑανός. media modo correpta, modo longa videbi occurrere; si longa, statuebatur esse *peplum*, ab ἕω, νυμι. ita videbatur digamma requiri, nam fuit ϝεω. νυμι. et Bentl. scribebat ϝεανος· respiciens puto locum 507. si media breui, ab ἕω, duco, vt sit ductilis, su lis. v. ad Γ, 385. et E, 734. Postea tamen vidi, hac t tilitate rem non indigere: v. ad Σ, 352 ἑανὸς est ve bulum vnicum, media breui, ductilis, subtilis, product ἑαννός. et πέπλος aut adiicitur aut intelligitur: ita 507 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε. sic Γ, 419 ἑα ἀργῆτι scil. πέπλῳ. Alibi adiicitur: πέπλον κατέχευεν ἑ νόν. E, 734 et Θ, 385. pro quo Σ, 351 et Ψ, 254 λεχέεσσι δὲ θέντες ἑαννῷ λιτὶ καλύψαι. Ergo et ἑα κασσίτερος, vt Σ, 612 κνημῖδας ἑαννοῦ κασσιτέροιο. Pot hoc etiam εϝανος scriptum esse, vnde factum, quod 172 legimus, λίπ' ἐλαίῳ, ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ. vbi v. Ob εἰανὸς est Π, 9.

ἔαρ. *ver*. an ϝεαρ fuerit, ex Il. Z, 148 diiudicari n quit: τηλεθόωσα φύει ἔαρος. At probabile fit ex Od. 519 καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος. ἀειδῃσι ϝεαρος. manifesta res e in εἰαρινός. Il. Θ, 307 νοτίῃσιν εἰαρινῇσι. νοτιῃσι ϝειαριν ι. Itaque B, 471 ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ corrig. ὥρῃ ϝειαριν ι. Obss.

ἔαρ in ἦρ contractum in Homero hac notione, v ver sit, non occurrit. In Hesiodo Ἔργ. 462 ἔαρι πολεῖ fferendum est ac si esset ἦρι. At Atticis et hinc ali amiliare est ἦρ pro *vere*.

In Homero ἦρ declarat ὄρθρον, nec vsquam digam na habet. Od. T, 320 ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι. Υ, 156 ἀλλ μάλ' ἦρι νέονται.

Tertium est ἀήρ, *aer et caligo*. E, 864 ἐρεβεννὴ Φαίνεται ἀήρ. Ab hoc est ἠέρος. ἠέρι. P, 644 ἀλλὰ σὺ βῶσαι ὑπ' ἠέρος. Ab hoc est Θ, 13 ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.

Iam si ἠέριος in Homero occurrit, non potest esse *vernus*: nam hoc esset ἐαρινὸς, ϝειαρινος. Sed ἠέριος est vel *aereus, in* vel *ex aere*, vel, *matutinus*. hoc altero sensu A, 497 ἠερίη δ' ἀνέβη, mane. et priore Γ, 7 ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε *grues ex aere*. (non autem, *verno tempore*, quod esset ϝειαριναί. pro quo in Obss. p. 451. male expressum ϝηαριναι.) Contra vulgaris lectio Od. I, 51 ἦλθον ἔπειθ', ὅσα Φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, ἠέριοι. *mane*. Probabile fit fuisse ὥρῃ ϝειαρινῇ.

ἐάφθη vel ἐἀφθη. sine digammo. pro ἥφθη. ab ἅπτω. v. paullo supra. et ad N, 543.

ἔδνον. τὰ ἕδνα. fuisse ϝεδνον apparet ex μυρία ϝεδνα. ἀπερεισία ϝεδνα. ergo et εϝεδνα. v. Obss. ad Il. I, 146 vbi est ἀνάεδνον, quod esse debebat ἀνέεδνον, ex ανεϝεδνον. nostro more ἄεδνον. Adde ad N, 366.

ἕζω. ἕδος. ἑδρᾶ. et cognata, nusquam digamma habent; etsi ductum hinc est Lat. *sedes*.

ἐέλδομαι. ἐέλδωρ. ab ἔλδομαι. non habent digamma; etsi Bentleium vbique appositisse video. Nondum caussam iustam animaduerti, qua inductus assentiendum esse statuerem, cum ἔλδομαι nusquam ita positum occurrat, vt aliquid affirmari possit. E, 481 καὶ δὲ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής. quorsum mutes τα ϝελδεται? aut in Od. Ψ, 6 τά τ' ἔλδεαι ἤματα πάντα?

ἑλμένος. εϝελμενος. Vide mox ϝειλεω.

ἐέλπομαι. εϝελπομαι. v. ἔλπομαι.

ἐέργω. εϝεργω. vide ἔργω.

ἐέρση. olim ἔἔρση ex ἔρση. v. ad Λ, 53.

ἔερτο. v. εἴρω.

ἐέσσατο. εϝεσσατο. vide ἕω. ϝεω.

ἕηκε. ab ἕω. ἵημι. μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε A, 48. nec εἷκε, nisi vitiose, scribi potest; nam ἧκε non est ϝηκε. et habemus ἐΦῆκε. ἀνῆκε. μεθῆκε.

ἑήνδανε. v. in ἤνδανε.

ἕθειρα. ϝεθειρα, *coma.* Π, 795 μιά ραι. et alibi. De T, 382 v. Obſſ.

ἕθεν. ἕο. οὗ. ϝεθεν, *ſui.* v. ad Jl.

ἔθνος. ϝεθνος. ſine controuerſia hal H, 115 ἰὼν μετὰ ϝεθνος ἑταίρων.

τὸ ἔθος, *mos*, in Homero haud oc *in more habeo, ſoleo*, ita occurrit poſ 536. Π, 260. vt poſſit iudicari, ſitne ϝ ἔωθα. e quo colligunt viri docti fuiſſe men non omni dubitatione liberari poſſ fuit ὤθα, (vt ab ἔλπω, ἔλπομαι, ὤλπα, ἔωθα. Θ, 408 αἰεί γάρ μοι ἔωθεν. potel fuiſſe εϝωθε. et E, 766 ἤ ἑ μάλιστ' εἴωθ ϝεϝωθε. Od. Γ, 394 Ἀντίνοος δ' εἴωθε. et Jl. Z, 508 εἰωθὼς, ϝειωθως.

At ἦθος eſt ϝηθος. v. inf. ἔδος *ſedes do:* καρτὸν ἔδουσι. εἶδαρ, ab ἔδα At v. hac voce.

εἶδαρ. cibus. eſt ab ἔδω. nec admi Od. I, 84 οἵ τ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσι.

εἴδω. εἰδέω. ϝειδω. ϝειδεω. et ab his di δατο. ϝειδοντο videbant Π, 278 et al. Sa catum: vt O, 32 ὀΦρ' εἰδῇς, quod eſt ὄϕ ϝιδων. ϝιδομην. ϝιδσιν. ϝιδεμεν. ϝιδμεν. ϝι In his ad digamma paſſim offenditur; lo aut interpolatis: vt Γ, 224 ἀγασσάμεθ' ϝα 374 εἴ μιν ϝιδοντο fuit εἴ ἑ ϝιδοντο· ſicque A, 203 v. Obſſ. In Odyſſea plurima hu currunt.

Ergo et ϝεισομαι pro γνώσομαι. Jl. Ξ μαι. et διαϝεισεται Θ, 535 et N, 277. v. Ω, 462 πάλιν εἶσομαι eſt ab εἶμι, *vado. viſus eſt*, et *ſimilis erat.* Υ, 81 υἱεῖ δὲ Π ϝεισάτο Φωνήν. adde Ω, 319. Od. N, 3 191 de haſta: ἀλλ' οὔ πη χροὸς εἴσατο. δι *do.* Itaque Δ, 138 et al. διὰ πρὸ δὲ εἴσ eſt διὰ πρὸ δ' ἐείσατο E, 538 et al. Sic

et P, 285 ῥεῖα μετσισάμενος aggreſſus. De κατασίσατο Λ, 358 v. Obſſ. ad e. l. Non enim ſatis bene haec viri docti diſpeſcuerunt. At locus Od. T, 283 κέρδιον εἴσατο repugnat; cum ſit ab εἰδω, ϝειδω. εἰσάμενος. ἀνέρι ϝεισαμένος P, 73 et al. Στέντορι ϝεισαμενη E, 785. Corrigendum ergo T, 224 ἵππῳ δ' εἰσάμενος. Od. B, 40. Π, 246. Ω, 505.

Pro ϝεισατο ſaepe eſt εϝεισατο. εϝεισαο. πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν εϝεισαο μυθήσασθαι I, 641. καί μοι εϝεισατο κηπνὸς et ſaepe al. Sic εϝεισαμένος. B, 22 τῷ μιν εϝεισαμενος. Bentl. hoc interdum mutauerat in ϝεισαμένως, vt P, 326.

Sunt porro ϝειδως. vt Δ, 218 ἤπια Φάρμακα ϝειδως et ϝειδυῖα. interdum vitiatum eſt et hoc: vt in ἔργ' εἰδυίας. v. Obſſ. ad I, 128. ϝοιδα. de hoc v. inf. ϝηδειν. ϝηδη et ϝηδεε. B, 38 οὐδὲ τὰ ϝηδη. Saepe et hoc interpolatum occurrit.

Porro hinc deducta: εἰδάλιμος. ϝειδαλιμος, ηεροϝειδης. θεοϝειδης. ιοϝειδης. Sic Od. N, 194 ἀλλοϝίδεα vel — δη ſcribendum pro ἀλλοειδέα. ϝειδωλον. E, 449 et al.

εἴκοσι. ϝεικοσι et Sallennius εϝεικοσι. itaque ſaepe corrigendum, v. c. Λ, 25. Od. M, 78.

εἴκω, ſimilis ſum. probabilis ſum. ϝεικω. ὅσσα δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ϝείκτην Λ, 104. γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ϝείκτον Od. Δ, 27.

Ex εἴκω, ϝεικω, eſt οἶκα, ϝοικα apud Herodotum obvium; quod ϝοικα fuiſſe cenſebat Bentlei. Conuenit hoc cum eo, quod frequenter legitur, οὐδὲ ἔοικε. οὔ σε ἔοικε. Itaque Γ, 158 εἰς ὅπα ϝεοικε ſcribebat, et 170 βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ϝεοικε, et ſic porro. Corrigebat inde alia quae repugnabant, vt B, 233 οὐ μὲν ἔοικε, ου σε ϝεοικε. Reponebat quoque ſic, quoties occurrit οὐκ ετεοικε, οὐδὲ ϝεοικε; A, 126 λαοὺς δ' οὐχὶ ϝεοικε. Δ, 341 pro μήτ' ἐπέοικε, μέν ῥα ϝεοικε. Atqui obſtabant alia: Δ, 286 οὐ γὰρ ἔοικε. Υ, 371 χεῖρας ἔοικε. Od. Θ, 146 δεδάηκας ἔοικε, in quibus ϝεοικε locum non habet.

Accurate inſtituta comparatione liquere videtu vnam formam in hoc verbo, vt in aliquot aliis ſuil ϝοικα fuit εϝοικα, ϝεϝοικα. Nullus eſt locus, qu alterutrum recipiat. Sic Γ, 158 θεῇς εἰς ὥπα ϝ et 170 ἀνδρὶ ϝεϝοικε. et ſic innumera, etiam in perſonis, ἀτυζομένῃ δὲ ϝεϝοικας, O, 90. At nec recte B, 233 οὐ μὲν εϝοικε. Υ, 371. 372 πυρὶ εϝοικα.

Concinit ἐῴκειν. quod fuit ϝεϝῳκειν. B, 58 ἄγ ϝεϝῳκει. A, 47 νυκτὶ ϝεϝοικως. vbi etiam Bentl. ϝ Σ, 418 eſt νεήνισι ϝειϝοικυιαι.

Iam centies, vt in ceteris, obliteratum eſt dig interpoſito ν finali: quod in ſingulis locis in ocul currit.

εἰκώς. ϝεικως. εικυια, ϝεικυια. Γ, 386 γρηῒ δέ μι κυια. Θ, 305 δεμας ϝεικυια θεῇσι.

Secundum haec ex εϝοικε bene fit επεϝοικε, ne bet cur mutetur; etſi lubens concedo, non min plerisque locis verbum ſimplex fere locum habere, quoque praeferendum: I, 392 ὅς τις οἵ τ' ἐπέοικε. ι ὅς τις ϝοι τε ϝεϝοικε. K, 146 ὅν τ' ἐπέοικε. ὅν τε ϝε Sic X, 71. Ω, 595. At in Odyſſ. locis plerisque ſ tutam habet: vt in Od. Z, 193 ὧν ἐπέοιχ' ἱμέτην 185. Υ, 293. Ω, 294. 480.

Ex εἴκω factum ἔϊσκω. ergo ex ϝεικω ϝεἴσκω, et ἴσκω, ϝισκω. vt ϝεϝισκω ſcribatur, nihil eſt, quod a cat. Ergo E, 181 Τυδεΐδῃ μιν πάντα ϝεΐσκω. et al 197 ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ϝεΐσκω. At Od. Δ, 796 δέμα ἠΐκτῳ, γυναικί. corrig. δέμας δε ϝεΐκτο.

Porro, vt hinc patet, digamma habuere ἴκελος, κελος, ἴκελος, ϝικελος. επιϝεικελος. θεοϝεικελος, ἀε αϝεικης. indignus. αϝικως X, 336. αϝεικειη. αϝεικε ἀϝεκήλιος, Σ, 77. αϝεικιζῶ, e quo ortum eſt αἰκίζω, c in Homero non occurrit: niſi quod in Od. Π, 29 κατηϊκιαται. vix antique.

επιϝεικης. μενεϝεικης.

At diuerſa vox eſt *εἶκω*, *cedo*, digammum reſpuens. Hoc fraudem fecerat Bentleio, qui vbique emendat, vt *ϝεικω* locum obtineat: Δ, 509 *μήδ' εἴκετε χάρμης.* volebat *μή ϝειϰετε.* M, 48. N, 321. ergo nec bene corrigebat E, 892 *ϰατιϝειϰτον.* nec Λ, 204 *ὑποϝειϰε* aut Π, 305. *ὑποϝεικον.* ſed ſunt *ϰατεικτον. ὑπόειϰε.*

εἶλαρ. ϝειλαρ v. *ἕλω.*

εἰλέω. ϝειλεω v. *ἕλω.*

εἰλύω. ϝειλυω v. *ἕλω.*

εἴλη v. *ἴλη.*

εἶμα. ϝειμα. ab *ἕω. ϝεω*, quod vide. Sic Ξ, 905 *χαρίεντα δὲ ϝειματα ϝεσσε.* Ψ, 67 *τοῖα περὶ χροῒ ϝεσται ϝεστο.* et ſaepe. Hinc *ϰαϰοϝειμων. ανειμων* Od. Γ, 348 forte ex *αϝειμον.*

Εἵμαρτο. Bentleium video ſcribere *ϝειμαρτο.* Cauſſam haud vidi. Ex *μείρω* fit *μέμαρμαι. ἔμμαρμαι, εἵμαρμαι.* quod poſtea, inter Atticos maxime, aſperum accepit *εἵμαρμαι.*

εἴργω. ϝειργω. vide *ἔργω.*

εἶρος. εἰρίον. non bene digammo notantur. Vetat Od. I, 426 *ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες.* Il. E, 137 *ἐπ' εἰροτόϰοισι ὀΐεσσι.*

εἴρω necto, creditur fuiſſe *ϝειρω.* etſi nihil in Homero inde occurrit quam tempus praeteritum: *εἶρμαι, ἔερμαι*, ex analogia *εϝερμαι.* Od. O, 459 *χρύσεον ὅρμον ἔχων, μετὰ δ' ἠλέϰτροισιν ἔερτο, εϝερτο*, vel — *εισι ϝεϝερτο.* ſimiliter Od. Σ, 295. Dawes p. 185 vim verbo facit, reponendo *ενεωερϰτο* (*εϝεϝερϰτο* ab *εἴργω·*) etſi p. 431 ſpecioſa ſunt quae afferuntur.

εἴσατο. ϝεισατο. ab *εἴδω. εἰδέω.* vide ſub his vocibus. ita quoque *ϝεισαμενος. εϝεισατο.* v. ibid.

At *εἴσατο, εἰσάμενος* ſine digammo, ab *ἔω. εἶμι.* eo, v. ibid.

ἔϊσϰω. ϝεΐσϰω. ϝεϝισϰω, aſſimulo, comparo: ἐριπῇ μιν ἔγωγε ϝεϝισϰω. et ſaepe. a *ϝεισϰω. ϝεΐσϰω.* ergo *ἤϊσα* fuit *ἐϝεϝισϰε.* Od. Δ, 247. et vſ. 796 *δέμας δ' ἤϊσϰετο γυναιϰὶ, δε ϝεϝιϰτο.* Il. Ψ, 107 *ϰαί μοι ἕπασ' ἐπέτελλε, ἵ-*

κτο δὲ θέσκελον αὐτῷ. si versus genuinus est, scriptum erat: καί τε ϝεκαστ' ἐπέτελλε, ϝεῖπτο δὲ Ϝ.

ἔϊσος. εἶσος pro ἴσος, ϝισος vt δαιτὸς εἴσης. εϝισης νῆες ἔσαι. εϝισης. v. ad Γ, 347. Formatum hoc eodem modo, vt verba εϝειπον a ϝεπω. ϝειπον. εϝειπον. et εϝεισατο a ϝειδω. ϝειδατο. εϝειατο.

εἴωθα. ϝειωθα. v. ϝεθω.

ἑκάς. ϝεκας. Od. O, 33 ἀλλὰ ϝεκας νήσων. Od. P, 73 ξεινοῖο ϝεκας. Peccat ergo Il. T, 422 δηρὸν ἑκάς. vbi v. Obss. et ad E, 791. N, 107. Itaque Od. B, 400 οὐχ ἑκὰς corr. ου ϝεκας.

Similiter ἕκαθεν. ϝεκαθεν. At E, 791 νῦν δ' ἕκαθεν, vitiose. corr. νῦν δὲ ϝεκας. v. paullo ante ἑκᾶς.

Pariter ἑκαστέρω debuit esse ϝεκαστερω. Ergo Od. H, 321 μάλα πολλὸν ἑκαστέρω corr. πολλα ϝεκαστερω. et K, 113 νῆες ἔασι ϝεκαστατω.

Inde ἕκατος et deducta ϝεκατος. ϝεκηβολος. ϝεκατηβολος. ϝεκητηβελεστης. ϝεκαεργος. v. ad A, 14. Vitium aliquoties irrepsit, vt P, 333 Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον pro Αἰνείας δὲ ϝεκηβολον.

ἑκάτερθε. videtur ϝεκατερθε scribendum esse, quandoquidem ab ἑκὰς est ἑκάτερος, ἑκατέρωθεν, ἑκάτερθεν. Itaque T, 153 ὣς οἱ μέν ῥ' ἑκάτερθεν, eliminandum ῥ', nam fuit μεν ϝεκατερθεν. Et Ω, 273 τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν laborat, item Od. H, 91. Locum tamen diserte digamma postulantem non reperi: Od. Λ, 577. γῦπε δέ μιν ϝεκατερθε. Ζ, 19 σταθμοῖϊν ϝεκατερθε.

ἕκαστος. non potest dubitari, fuisse cum digammo ϝεκαστος. A, 605. 6 ἔβαν οἶκονδε ϝεκαστος, ἔχει ϝεκαστῳ δῶμα. Laborant ergo loca haud pauca, in quibus peccatur in digammum; partim a seriore rhapsodo inserta, partim interpolatis verbis. Sic K, 215 τῶν πάντων οἳ ἄκαστος. forte τῶν πάντων γε ϝεκαστος. v. de his locis Obss. vt ad O, 288. 505. singula enim notare neglexi.

ἑκατὸν, *centum*, in Homero digammum non habet; etsi illud scriptum olim fuit HEKATON, vnde et natum signum numerale H pro centum.

ἔκηλος. *quietus.* ϝεκηλος. Sic E, 759 οἱ δὲ ϝεκηλοι, Saepe in hac voce peccatur: Θ, 512 μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἔκηλοι: quod esset — εν ϝε — sed versus est insitivus. Od. B, 311 δαίνυσθαι δ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκηλον. leg. per elisionem τοῦ αι, εὐφραίνεσθ' ἔὔκηλον. Fuit enim altera quoque forma ἐΰκηλος. εὔκηλος vt A, 554 ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος. Od. P, 478 ἔσθι' ἔκηλος. corr. ἔσθε ϝεκηλος ex ἔσθϝιν Qd. E, 197. Od. Φ, 289 οὐκ ἀγαπᾷς ὅθ' ἔκηλος. emend. ὃ ϝεκηλος. pro μαθ' ὅ.

ἔκητι. ϝεκητι. Od. T, 86 Ἀπόλλωνός γε ϝεκητι. Itaque et αϝεκητι. cf. ἑκών.

ἑκυρός. ϝεκυρος. Γ, 172 φίλε ϝεκυρε. vbi v. Obss.

ἑκών. ϝεκων sine dubitatione. vt Δ, 42 καὶ γὰρ ἐγώ σοι ὧδε ϝεκων αϝεκοντι γε θυμῷ.

ἔλδομαι. sine digammo, vt et ἐέλδομαι. vt E, 481 κτήματα πολλὰ, τά τ' ἔλδεται.

Ἑλένη. perpetuo sic Homerus. οὐκ εἴασχ' Ἑλένην Λ, 125. non ϝελενη quod Dionys. Hal. veteribus graecis vsitatum fuisse ait: vnde Bentlei. in Homero quoque reponere volebat; inuita saepe et repugnante lectione. cf. Obss. ad B, 356.

ἐλεός. τράπεζα μαγειρική. Bentlei. scribit ϝελεος I, 215 et Od. Ξ, 432 vt vox discernatur τὸ ἔλεος *miseratio.*

ἑλίσσω. ϝελισσω. v. εἴλω. At ἐλελίσσω, ἐλελίζω, sine digammo scribitur. cf. Obss. A, 530. vbi videbis a viris doctis mutari fere in ϝελισσειν, me non assentiente: nam reduplicatio mutauit digamma.

ἕλκος non admittit digamma, vt nec ἕλκω, traho. nec τὸ ἕλος, palus; v. Υ, 221. et Od. Ξ. 474 etsi e Dionys. Hal. I, 20 constat ϝελος antiquitus fuisse, vnde Romae erat Velia, Οὐέλια.

ἔλπω. ἔλπομαι. ϝελπω. ϝελπομαι. I, 40 οὕτω τοὺ μάλα ϝελπεαι. Saepissime occurrit; saepe quoque corruptum, facile plerumque sanatu. Od. B, 91 τάντας μέ ῥ' ἔλπει. corr. μεν ϝελπει. sperare facit. Il. Ω, 491 χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα. corrig.

ἑλδεται. Occurrit quoque ἐέλτομαι. ϝϝελτομαι. K, 105 ὅσα πού νυν ϝϝελπεται. N, 813 θυμὸς ϝϝελπεται. M, 407 θυμὸς ϝϝελπετο. N, 8. 609. adde Θ, 196. P, 488.

Ex ἔλπω pro ἤλπα et ὤλπα, ϝωλπα, in Homericis est ἔολπα, ϝολπα. Φ, 583 ἤδη που μάλ' ϝολπας. Υ, 186. X, 216. Od. Θ, 315. Hoc Bentl. quoque agnoscit. At idem fuit quoque ϝεϝολπα. Od. B, 275 οὐ σέ γ' ἔπειτα ϝεϝολπα. sic quoque Od. Γ, 375. E, 379. Ita quoque ἐώλπει est ϝεϝωλπει. Il. T, 328 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ϝεϝωλπει. item Od. Υ, 328. Φ, 96. Corrigendum Ω, 312 νῶϊν ἐώλπει. requiritur quartus casus νῶϊ ϝϝωλπει.

Secundum dicta ἐλπὶς est ϝελπις. binis tantum locis lectum Od. Π, 101. Υ, 84. ἀέλπω, αϝελπω H, 310. ἀελπής. αϝελπης Od. E, 408.

ἕλω. ϝελω. idem ἅλω. Fuit eiusdem vocis triplex pronuntiatio; antiquior ϝελω sine digammo ἕλω. et aspe-rata Ionum et Atticorum ἕλω. Similiter variant deductae voces, ειλεω. ειλυω. Videamus de singulis. Notio generalis est, *voluo*, *glomero*, *inuoluo*, *includo*. Primo loco ϝελω. ἕλω. ἕλω. Inde A, 409 ἀμφ' ἄλα ϝελσαι Ἀχαιούς. *includere*. Bentlei. primo tentauerat ἄλαδ' ἕλσαι. serius viderat esse ϝελσαι. Dawes scribit ϝειλαι (ϝειλαι.) sine caussa. vox iterum occurrit Λ, 413 ϝελσαν δ' ἐν μέσσοισιν. vbi v. Obss. et Φ, 225. Indocte grammatici ap. Schol. br. Eustath. Etymol. factum esse voluere ex ἐλάσαι. Confundunt quoque diuersa Apollon. Lex. Hesych. Est quoque ϝϝελσαι. Φ, 295 λαὸν ἐέλσαι est ϝϝελσαι. Peccat Σ, 294 θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιούς. vbi v. Obss. Od. E, 132 et H, 250 est Ζεὺς ϝελσας ἐκέασσε.

Inde facta sunt εἵλμαι. ἕελμαι, ἔελμαι, eademque ϝεϝελμαι, ϝεϝελμαι. Sic Ω, 662 κατὰ ἄστυ ϝεϝελμεθα. Porro ἐελμένος. ϝεϝελμενος. ϝεϝελμενος. M, 38 ἰωγῇ ἐπὶ γλαφυρῇσι ϝεϝελμένοι. N, 524 βουλῇσι ϝεϝελμενος. Bentl. tentabat in his ϝεελμενοι. ϝεελμενος. Σ, 187 κεκόρησθε ϝεϝελμενοι.

Fuit quoque εἴλω. ϝειλω. vnde ϝειλομενος E, 203. 782. Θ, 215.

εἶλαρ. ϝειλαρ. hinc ductum esse videtur, *tutamen, munimentum, quod includit.* H, 338. Σ, 56. 68. Ergo Od. E, 257 κύματος εἶλαρ ἔμεν, si versus Homericus est, potuit esse κύματι vel κύμασι ϝειλαρ ἔμεν.

Diuersum verbum est ἕλω, *capio*, αἱρέω, vnde ἑλεῖν. εἷλον. ἑλέσθαι. quod nusquam digamma exhibet. Cor. ruptus est γϛ. O, 71 Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν.

εἱλέω. ϝειλεω. vnde ϝειλει Θ, 215 et al. Φ, 8 ἐς τ' ταμὸν ϝειλουντο. Σ, 457 ἐπὶ πρύμνῃσιν εϝειλεον. K, 347 προτι ϝειλειν. εἱλημένος posset esse; sed P, 492 est ἐλυμένῳ.

εἱλύω. ϝειλυω. vnde ϝειλυμαι. ϝειλυμενος. Od. Ξ, 479 σάκεσι ϝειλυμένοι ὤμους. add. P, 492. Π, 640 ϝειλυτο. Od. Υ, 352 νυκτὶ εἱλύαται κεφαλαὶ corr. ϝειλυνται. Sic et peccatum Il. M, 286. vbi v. Obss. et Σ, 522. vbi Obss. cf. ad Λ, 156.

Ab εἱλύω, ϝειλυω, esse quoque debuit ϝειλυμα. Attamen Od. Z, 179 εἴ τι που εἵλυμα. corr. εἴγε τι ϝειλυμα.

εἱλυφάω. ϝειλυφάω. media longa, cum sit ex εἱλύω. Ergo corrig. Λ, 156 πάντη τ' εἱλυφόων ἄνεμος. v. Obss.

εἱλυφάζω. ϝειλυφαζω. Υ, 492 ἄνεμος φλόγα ϝειλυφάζει.

εἱλύω debuit quoque esse ἑλύω. ϝελυω. Occurrit tamen sine digammo. Ψ, 393 ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἑλίσθη. Ω, 510 προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἑλυσθείς. Od. I, 433 ὑπὸ γαστέρ' ἑλυσθείς.

Ab ἕλω descendit ἑλίσσω, et ipsum ϝελισσω vt Θ, 340 γλουτούς τε ϝελισσομενον. M, 74. P, 728. Ψ, 309. Peccatur in digamma N, 204. Ψ, 846. Od. Υ, 24. v. Obss. ad e. l. non bene Dawes p. 177. pro ἰὼν ϝειλισσεσθ' ἑταίρους reponit ἰὼν εϝελισσεσθ'.

Cum ϝελισσω sit, putes quoque esse debuisse ϝελιξ ϝελικες, et quae inde ducta sunt ϝελικωπες Ἀχαιοί. ϝελιποδες βοῦς. Nihil tamen de his asseuerare ausim, quia voces istae nusquam in eo positu occurrunt, vt res tuto iudicari possit; nam saepe legitur: εἱλίποδας ἕλικας βοῦς. M, 293 λέοντ' ὡς βουσὶν ἔλιξιν potuit esse βουσι ϝελιξ.

Π, 569 Τρῶες ἑλίκωπας Ἀχαιούς. nil cogit esse ϝελικωπας. Od. Μ, 355 βοσκέσκονθ' ἕλικες καλαὶ βόες. potuit esse βόσκοντο ϝελικες. Sunt ἕλικες in mundo muliebri, Σ, 401 πόρπας τε φαλάρα θ' ἕλικας potuit esse πόρπας καὶ γναμπτὰς ϝελικας.

At εἰλίποδες sine digammo pronuntiatum fuisse probant versus Z, 424 βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι. I, 462 et alibi μῆλα καὶ εἰλίποδας. add. O, 547. Φ, 448. Π, 488. Od. A, 92. Δ, 320. Θ, 60. I, 46. v. Obss. ad VI. (Z) 424. et ad IX. (I) 462. Quam caussam haec inconstantia digammi habuerit, haud assequor. Non enim omnes hi versus serius accedere potuere.

ἕλος. palus. Aeolibus ϝελος, vt ex Dionysio Halic. constat, Homerus sine digammo pronuntiat Il. Υ, 221. Od. Ξ, 474.

ἕλωρ. ϝαλωρ. ϝαλωριον. quia est a ϝελω involuo, de praeda. v. ad A, 4.

ἕνετοι. ϝενετοι. Venetι. agnoscit Terentianus p. 2397. Debuit ita B, 852 scriptum esse ex ϝενετων pro ἐξ Ἐνετῶν.

ἔνυμι. et ἕννυμι. ϝεννυμι. a ϝεω. induo. vid. inf. h. v. Vnde factum ϝενω. ϝεννω. ϝενυνω. ϝεννυμι. In Iliade non occurrit; at in Odyssea: E, 229. 230 χιτῶνά τε ϝεννυτ' Ὀδυσσεύς, αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ϝεννυτο νύμφη. K, 543. Ξ, 514. Inde ductum κατα ϝεννυω vel κατα ϝεινυω. Il. Ψ, 135 ϑριξὶ δὲ πάντα. γένυν κατα ϝεινυον.

ἔντο. ϝεντο. vnde γέντο. v. Obss. ad Θ, (VIII) 43.

ἑο. ϝεο. ϝου. οὗ. sui et αὐτοῦ. de quo saepe dictum est. v. Excurs. VII ad A. add. Obss. ad B, 239. T, 384.

ἑοῖ. ἑοῖ αὐτῷ. sibi. Hoc non vno modo pronuntiatum fuisse, apparebit ex eo, quod statim videbimus, ὅς. Scilicet prima forma vocis fuit οἱ αὐτῷ cum digammo ϝοι αὐτῷ. praefixo ε factum εϝοι, vnde ἑοῖ, et tandem ϝεϝοι. Sic N, 495 ἔθνος ἐπισπόμενον ϝεϝοι αὐτῷ.

ἔοικα. εϝοικα. εϝικναι. ϝεϝοικα. ϝεϝικέναι. vid. εἴκω, ϝεικω.

ἔολπα. ϝεϝολπα v. ἔλπομαι.

ἔοργα. v. inf. ἔργον.

ἑός. In hanc vocem insigni licentia grassata est grammaticorum Alexandrinorum fatuitas seu inscitia, seu audacia, vt sexcentis locis est obseruatum. Inde ambigua facta est omnis de ea disputatio, quam nec ipse initio (v. Excurs. VII ad lib. I) recte instituerami. Nam modo ἑός adspiratur, vt in πατρὸς ἑοῖο. παιδὸς ἑοῖο. In aliis locis digammum fuisse praefixum colligas χαῖρα ἑὴν I, 420. ἡνί κ' ἐμὲν ἔνστατα ἑῷ Λ, 47. vt credas fuisse χαῖρα ϝεν. ἔνστατα ϝεμ. Tertio loco est οὐδὲ οὗς παῖδας ἔασιν· ἢ οὐδὲ ϝους.

Bentleius scribebat ϝεος, quod analogia carere intelligebam, nec tamen aliud melius reperiebam quam ϝός, sicque passim adscripsi. Sero tandem infinitis locis perspexi ex analogia non vnam rationem esse potuisse, et fuisse. Antiquissimum fuit ϝος, quod nunc οὗς, suus. praefixo ε factum εϝος. hinc tertia ratio ϝεϝος. Ita nullus est locus, qui non ad vnam ex his formam reuocari possit. Hanc veriorem rationem nondum perspexeram in locis A, 83. I, 420. Λ, 47. M, 222. 403. Π, 753.

Ita quoque ἑὴ, ἑὸν, et deducti inde casus, sunt refingendi: ϝη, εϝη, ϝεϝη. vt T, 277.

Centies in his est aberratum; etiam in Hesiodo; vt vno loco Theog. 487 τὸν τρὶς ἑλὼν χείρεσσιν ἑὴν (χείρεσσι ϝεϝην) ἐγκάτθετο νηδύν, σχέτλιος. οὐδὲ νόησε κατὰ φρεσὶν, ὡς οἱ (ὡς ϝοι) ἐπίσσω ἀντὶ λίθου ἑὸς (ϝεϝος) υἱὸς — λείπετο.

ἐΰς antiqua fuit vox, *bonus, fortis.* sine digammo, eadem: ἠΰς. et ἐείκε. ἐΰ. ex ἐϝΰ factum est εὖ, bene. Hinc est ἐέος, ἐῆος. A, 393 πατρὸς ἐῆος. ad quem vt vide Obss. p. 102. 3. Crediderunt tamen grammatici esse etiam formam pro ἑός, *suus*, et scripserunt ἑῆος aspere, quod inde seruarunt alii quoque in εὖς bonus, vt scriberent ἑὺς, ἑῆος. Eodem in loco vt et in aliis varia quoque lectio ἑῆος. et ἑοῖο. quod esse debuit πατρος ϝεο vel πατρος ϝοιο. Ξ, 9 υἱὸς ἑοῖο. alii ἑῆος (deb. ἐϝῆος) O, 138 admisi υἱὸς ἑῆος. parum tamen caute. scripsi cum

aſpero ἑῆος. vt et T, 342. Adde Ω, 422. 556. In Odyſſea occurrit φωτὸς ἑῆος Ζ, 505. et ἀνέρος ἑῆος O, 449. Eſt quoque probabile ἑὸς pro bonus poſitum eſſe, vt N, 419 ἀλλ' οὐδ' ἀχνύμενός περ ἑοῦ ἐρύσασθαι ἑταίρου. Recte quidem, ſed debueram cautior eſſe in ſpiritu appingendo, non ἑοῦ; ſed ἑοῦ. Nam ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν, fuiſſe, ἑονὸς, vidimus Obſſ. ad A, 393.

ἐπίϝηρα. v. ad A, 572.

ἔπω. ϝεπω. *dico.* Contra ἕπω. ἕπομαι. *incedo cum altero, ſequor, comitor,* reſpuit digamma. ϝεπω eſt id quod cum ἄναξ primum ad obſeruandum digamma adduxit: v. copioſe de h. v. agentem Dawes p. 156. Ergo ſine controuerſia fuit ϝειπον. ϝειπειν.

Adſciuit illud quoque ſ ante digamma εϝειπον. εϝειπα. ποῖον τὸν μῦθον εϝειπας. νημερτὲς εϝειπας.

Peccatur tamen in digamma ſaepius vt ſtatim A, 106 οὐ πώ ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας. v. Obſſ.

Variat digamma in compoſitis: qua de re v. Excurſ. proximum.

Vt ϝεπω, eſt ϝεπος. Etiàm in compoſitis ἀμαρτοϝεπης. ἀϕαμαρτοϝεπης. αμετροϝεπης. αρτιϝεπης. ἡδυϝεπης. Recedunt Od. Φ, 306 οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις. ſed ibi alia lectio eſt ἐθητύος. et ἐπητής. Od. N, 332 οὕνεκ' ἐπητής τ' ἐσσί. et Σ, 127 τοῦ σ' ἐκ Φωκῆ γενέσθαι ἐπητῇ θ' ἁνδρὶ ἔοικας.

Aliter res ſe habet in ἕσπω. ἑνίσπω. ἐνίσσω. ἐνίσπω. vnde ἤνιπον. ἠνίπαπον. ἀνιπή. Haec digamma reſpuunt. Ita et ἐψιάασθαι.

τὸ ἔργον. ϝερϝον. cum deriuatis. λεήτω ϝρϝα et ſic ſexcenties. cf. ad Γ, 77.

Ex hoc fuit ϝερϝω, quod nunc eſt ἐργάζομαι. inde pro εἴργα, ὤργα. ἔοργα. ἐώργειν. in Herodoto ἐόργεεν. vt ἕλπω. ὤλπα, ἔολπα. ἐώλπειν. εἶπω. οἶπα, ἔοικα. ἐῴκειν. Eadem analogia digammi: εϝοργα. ϝεϝοργα. εϝωργειν. ϝεϝωργειν. Bentlei. tantum norat ϝεοργα, eoque fuit ad angustias redactus. v. ad Γ, 351. At Od. Ξ, 289 videtur adeo κέκ' ἀνθρώπους εϝεϝοργας ſcribendum eſſe cum

edit. Rom. quia, notante Daweſſo, datiuus κακὸ ἀνθρώποισιν ἐώργει a ratione grammatica abhorret.

Etiam compoſita retinent digammum: ἀϝεργος. ὁμιοϝεργος. ἀνίσσιϝεργος. ευϝεργος. ευϝεργης. κακοϝεργος. εὐβριμοϝεργος. τἀλαϝεργος.

ἔργω. ἀρὸω. ἐέργω. εἴργω. ϝεργω. εϝεργω. ϝειργω. Haec pro fundo tenenda ſunt. Nam valde variat et lectio et iudicium virorum doctorum.

A ϝεργω eſt ϝερξω. ϝερξαν. Alia vel a ϝεργω vel a ϝειργω duci poſſunt. Peccatum P, 571 ἤτε καὶ ἐργομένῃ v. Obſſ.

ϝεϝργω. τῇλέ με ϝειργουσι ψυχαί. Ψ, 72. Si his conſentanea ſequimur, debuit eſſe quoque ϝειργμαι, et pro ϝειρχνται, ϝειρχατο debuit eſſe ϝερχαται. ϝερχατο. Pro his tamen legimus ſine digammo ἔρχαται. ἔρχατο. Π, 481 et P, 354 ad quae loca v. Obſſ. Quod magis etiam miror, eſt, quod ductum hinc ἐρχατάω ſimili modo liberatum eſt digammo Od. Ξ, 15 σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο.

Altera forma ἐέργω. εϝεργω quae ſaepius occurrit vt B, 617 ἐντὸς εϝεργει. Δ, 130 τόσον μὲν εϝεργεν ἀπὸ χροὸς, ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς εϝεργει μυῖαν. M, 201 ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν εϝεργων. Ergo et εϝεργμαι. εϝεργμενος. Vt E, 89 πέφαται εϝεργμεναι. vbi v. Obſſ.

In his tamen haerent viri docti. Bentl. in Δ, 130 modo μὲν ϝεργε, modo εϝεργε, alibi ϝεϝεργε, ſcribebat. Dawes ϝεϝαργε. Ex analogia ſane eſſe poteſt ϝεϝεργε. ſed locum nondum vidi, in quo occurreret. Knight p. 98 ἐέργε. quoniam grammatici ita tradunt; et ſic Φ, 285 ἀπὸ ϝεϝορσε ſcribunt: ad q. l. vide Obſſ. Atqui hoc eſt digamma more Atticorum, qui in aſperatam illud mutant ita ἑέρτο.

Simili modo ϝεργαθω Λ, 437 vbi v. Obſſ. et εϝεργαθεν E, 147. De compoſitis v. Excurſ. IV ſeqq.

ἔρδω. refero inter ea, quae varie pronuntiata fuere. Antiquius fuiſſe videtur ϝερδω et ἔρδω. Iones ſeriores et Attici ἔρδω. Nec tamen conuenit vſus in libris aut gram-

maticorum iudicium. In Homericis modo *ϝερδω* modo *ἔρδω* occurrit; hoc tamen, *ἔρδω*, constantius, ita vt, si quis otium adhibeat, ad certam rationem forte peruenire possit.

ἐρέω. εἰρέω. ex *ἔρω*. Cum duplex vocis significatus sit, *dico* et *interrogo*: videtur tamen discrimen in scriptura interesse, vt *ἐρέω, ἐρέομαι, interrogo*, digamma respuat; vti et *ἐρεείνω. ἐρωτάω. ἐρευνάω.* Il. Λ, 610 Νέστορ' ἔρειο. A, 62 *μάντιν ἐρείομεν*. Sic quoque *εἴρομαι interrogo* Od. A, 284 *ἐλθὲ καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον*. I, 251. 402. Γ, 69. 243. Θ, 549. O, 247. T, 137. P, 368. 571. T, 95 et al. Aberrant A, 405 *περὶ ξεινοῖο ἔρεσθαι* leg. *ξεινοῦ ἐρέεσθαι*. et sic alibi vt A, 135. Γ, 77. Sic et compositum *ἀνείρομαι*. Si vero est, *dico*, vt *ϝειρω* et *ϝερεω* scriptum esse credamus, conuenit etymum ab *εἴρω*, necto, quod est *ϝειρω*. Hae vero rationes, vt saepe votis respondent, ita haud raro aliis locis laboramus. *εἴρω, εἴρομαι*, in Iliade occurrere non memini; at in Odyssea est *ϝειρω, ϝειρομαι*. B, 162 *τάδε ϝειρω*. N, 7 *τάδε τοι νημερτέα ϝειρω*. Et *ϝερεω*, etsi plerumque eo positu occurrit, vt dubitatio tolli nequeat, Il. Λ, 651 *νῦν δὲ ἔπος ϝερεων*. Δ, 182. Z, 462. K, 534. I, 56. Ita euenit, vt cum res serius animaduersa esset, oblitus sim apponere digammi signum, etiam ad *ϝειρηται*. At non conueniunt Il. Δ, 176 *καί κε τις ὧδ' ἐρέει*. nisi fuit *ὧδε ϝερεῖ*. alibi est, *ὥς ποτε τις ϝερεει* Δ, 182. Z, 462. H, 91. Ψ, 787 *εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω*. corr. *ὔμμι ϝερεω*, binis syllabis. Od. Γ, 20 *ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει* erit *ου ϝερεει*.

ἐριήρης. Bentlei. scribebat *ϝεριηρης* Δ, 266. At *ερι* nusquam digamma habet. nec *εριϝηρης* esse suspiceris; nam ductum est ab *ἄρω, iungo*. nec interponi potest ϝ in *ἐριαυχήν. ἐριούνης*.

τὸ ἔρκος digamma non desiderat. v. ad E, 90 nec magis

ἔρμα, ἔρεισμα. v. ad Ξ, 182.

ἐρέω. fuit *ϝερρω*. eo. Θ, 239 *ἐνθάδε ϝερρων*. I, 364 vnde *ἀποϝερρω*. a quo *ἀποϝερσω. ἀποϝερσαι*. v. Obss. ad

duo loca Φ, 383. οὐ μὰ τ' ἔναυλος ἀπαφερσει. et vs. 329 ἀποφερσεις. Ζ. (VI,) 348 ἔνθα μὲ κῦμ' ἀποφερσε. quae ab Atticis antiquis scripta ἀποίρσει. ἀπόιρσε. Commentum Daweſii p. 185. αποωερξεν (αποφερξε ab εἴργω) haud admittam.

ἐρύω non agnoſcit digamma; vt nec ἐρωέω. ἐρωή.

ἑρύω *traho*. ϝερυω media breui. Contra ἐρύω ſine digammo, media producta, *tueor*. De quo v. Excurſ. IV ad A.

ἑσθής. ϝεσθης. *veſtis* a ϝεω. ϝεσω. ἕω. ἔννυμι. Od. A, 165 χρυσοῖά τε ϝεσθητος τε.

ἔσθος. ϝεσθος. Il. Ω, 94 τοῦ δ' οὔ τι μελάντερον ἔπλετο ϝεσθός. Teſtatur quoque Terentianus p. 2397.

ἕσπερος. ϝεσπερος vt Od. A, 422. ὃ ἐπὶ ϝεσπερον ἐλθεῖν. — ἐπὶ ϝεσπερος ἦλθεν. Vnde ϝεσπεριος. Etiam Terentianus p. 2397.

ἑστία. non ἐστία. v. ἰστία.

ἕταρος. et ἑταῖρος non admittunt digamma; etſi Bentlei. aliquoties tentabat inferre.

ἕτης. *ſodalis*. ϝετης. vt Il. Ξ, 239. Π, 456. 674. κασιγνήτους τε ϝετας τε. vbi v. Obſſ. ἦ μὲν πολλὰ ϝεται I, 460.

τὸ ἔτος. *annus*. ϝετος. v. Obſſ. ad B, 328. Υ, 255. Inde compoſita αὐτοϝετὴς. ἑξαϝετης. πενταϝετηρος. B, 403 ἑπταϝετης. ἐναϝετης. De οἰϝετης aut prius οϝετης v. ad B, 765. ἐπετησιος eſt Od. H, 118. niſi fuit ἐϝετησιος. Od. Θ, 233 et aliquoties eſt ἐπιετανος. quod eſſe potuit ἐπιϝετανος.

ἑτεὸς, *verus*, ἔτυμος, ἐτοῖμος, reſpuunt digamma.

ἑτώσιος. ϝετωσιος. E, 854 ἐκ δίφροιο ϝετωσιον. et Ξ, 407.

εὖ. ἐυ. ϝευ. vt Υ, 464. v. ad Ξ, 427.

ἕω. *induo*. ϝεω. ἔννυμι. hinc ſaepe ϝεσσα. ϝεσσε. E, 905 χαρίεντα δὲ ϝειματα ϝεσσα. ϝειμαι. ϝειμενος. ϝεστο et M, 464 εϝεστο. ϝεσσατο, εϝεσσατο.

Seruatum digamma in compoſitis ἀμφιϝεω. ἐπιϝω, vnde ἐπιϝειμενος. ἀνακιδνήμι ἐπιϝειμενε A, 149. I, 372. ἐπι-

ϝειμαι. ἕλκω. aliquoties. ϝεκαϝω vnde κατεϝειμενον ὕλην. Od. T, 431.

Ducta hinc εἶμι. ἴυγμα. v. supra h. v.

Exuito digammo inductum est ἑέσσατο. ἕστο. Debebant saltem scribere solito more ἐέσσατο. ἐέστο.

Diuersa ab hoc ἕω, ϝεω, *induo*, sunt et digamma respuunt sequentia: ἔω, εἶμι, *vado*, ex εἴω, et hoc ex ἴω. ἴμεν. per omnia tempora: ἴμεναι. ἴμεν. ἰών. ἴϊον. ἤϊα. εἶσομαι. πορεύσομαι. εἴατο, quod est quoque: ἐείατο, idque scribendum διὰ τοῦ ε. ἐείατο καὶ κῆς pro πρὸ δὲ εἴατο, vt iam monitum supra in εἴω.

Porro ἔω. εἰμί. supra. ἕω, *facio sedere, colloco*, vnde ἕζω, ἵζω. ductum hinc ἕημι, ἕημαι. ἧμι, ἧμαι, *sedeo*. a quo ἧσται. ἕατο, et εἵαται pro ἧνται. ἧστο. ἕατο et εἵατο pro ἧντο nisi quod Od. T, 106 scribunt veteres εἵατο ab εἰμί. Omnia sine digammo; itaque κάθημαι. τάρημαι.

ἕω. ἰέω. ἵημι. *mitto*. a quibus tempora diuersa occurrunt. Ex. ἕω, ἧκα. ἧκα, ἕκα. ἕμι, ἕμεναι. X, 206. Ab ἰέω, ἶσον, ἴει. ἀφίει. ἐφίει. Ab ἵημι. ἰέναι. ἶην.

Videbatur ab ἵημι esse ἵεμαι, *mittor*, aut, *mitto me*: cuius tamen notio perpetua est *cupio*, *appeto*. quod conuenit cum ipsa primitiua notione, ab eo quod in appetendo fit, vt ὀρέγομαι, *extendo me*, *appeto*. Est tamen notione haec constanter ϝιεμαι, ac si diuersae originis sit: a ϝιεω. ϝιημι. v. inf. ἵεμαι.

De ἕω expleo v. ad T, 402. Payne Knight suspicabatur esse ex ϝεω, βεω, βαω. etiam fuisse ἔϝω, vnde εὖω, *vstilo*.

ἔωγον sine digammo, ab οἴγω. ὦγον, ἔωγον.

ἕως pro ὡς, per ἑϝος reddebat Payne Knight p. 66. v. ad A, 193.

H.

ἧ, ϝης. ϝῃ. ϝῃ. ab ὅς, ϝος. v. Excurs. VII. ad A.

ἤδεα. ϝιδεω. A, 70. vbi v. Obss. et saepe. ab εἶδω. ϝειδω. quod vide.

ἡδύς. ϝηδυς. vt A, 578 ὁ δὲ μάλιστα ϝηδυ γελάσσας. Ita et ἥδω, ἥδομαι. ϝηδώ, ϝηδομαι. ϝησαντο. Fuit tamen altera quoque forma ἤδω, vnde τὸ ἧδος. Λ, 318 ἔσσεται ἧδος. Succeſſit aſperatio, ἥδω. cf. Obſ. ad E, 203. Excurſ. I.

ἤϝειρε. v. ἀείρω.

ἠέριος. non ϝηεριος. v. ἤρ.

τὸ ἦθος. ϝηθος. ϝηθεα. ſolita ſedes. Agnoſcitur Bentleii. et Knight ex Od. Ξ, 411 κατα ϝηθεα. Ergo corrigendum eſt Il. Ζ, 511 μετὰ τ' ἤθεα. idem vſ. O, 268. In Heſiodo aliquot locis eſt emendandum. Inde K, 493 αϝηθεσσον. Digammum exoleuerat iam Pindari aetate. v. Ol. XI, 22.

At ἠθεῖος, ſodalis, eſt Il. Ψ, 94 τίπτε μοι, ἠθεὴ κεφαλή.

τὰ ἤια, τὰ ἐφόδια. aiunt eſſe ϝηια ex Od. M, 329 ἐξήφθιτο ϝηια παντα, item Δ, 363. et M, 329. Nec tamen reſpondent loca alia N, 103 λύκων τ' ἤϊα πέλονται. Od. B, 289. E, 266 cum I, 212. nec memorari poteſt cauſſa vel analogia. Inuerſa ratione ſuſpicor fuiſſe τὰ ϝῖα ſine digammo, et in trinis locis illis fuiſſe ἐξεφθίατ' ἤϊα πάντα. vt A, 251 γενεαὶ — ἐφθίατ' vſ. De prosodia vocis v. Excurſ. I ad P. p. 414. Apud Apollon. Arg. eſt ἤϊα antecedente χθονός. I, 1180. adde 659.

ἤϊος de Phoebo fuit ϝηιος in ἀμφὶ σὲ, ϝηϊε Φοῖβε. v. ad O, 365. et Υ, 152.

At ἠιών, *littus*, reſpuit digamma. vt H, 462. M, 31.

ἦκα. *leuiter. tacite.* ϝηκα. monitum Γ, 155. ἐκέκαστο ϝηκα γέροντα Ω, 508. Od. P, 254.

At ἄκα, ſine digammo eſt ab ἄω, ἄημι, ἄσω.

ἤλιθα digammum non habet. v. ad Il. Λ, 676.

ἦλος, *clauus*, credunt fuiſſe ϝηλος. quia occurrit αργυροηλος B, 45. in quo inter duas vocales interponi poteſt. Ex locis A, 246 et Λ, 642 in quibus ἦλος legitur, nihil colligi poteſt; at decidit litem Λ, 29 ἐν δὲ οἱ ἦλοι. quod ϝηλοι eſſe nequit.

At ἠλὸς et ἠλεὸς, μάταιος, sunt sine digamma. Φρένας ἠλὲ O, 128. Od. Ξ, 464. Etiam ἤλιθα, Λ, 676 et al. etsi videri potest ductum esse ab ἄλις, ϝαλις.

ἤμισυ respuit digamma: vt Z, 193 τιμῆς βασιληΐδος ἤμισυ πάσης. Ferendus est hiatus Od. N, 114 ὅσον τ' ἐπὶ ἤμισυ παντός.

ἤνασσε et ἤνδανε diu tenuerunt me. Vt ab hoc initium faciam, etsi τοῦ, ἀνδάνω, ϝανδανω, difertum exemplum non extat, nam Od. B, 114 est καὶ ἀνδάνει αὐτῇ, pluribus tamen locis ἤνδανε apparebat digamma habuisse: signaui itaque digamma ϝηνδανε A, 24. O, 674. non satis caute. Nam cum ad alia vocabula attendissem, videbam τῷ digamma in imperfecto et aliis temporibus s praemitti sine augmento: ab ἄλημι, ϝαλημι, εϝαλην. ἄγω, frango, εϝαγη. εϝαξα. Etiam in ἐάφθη non ἐήφθη, ex ἤφθη ab ἅπτω. Ergo debuit quoque esse ϝανδανω, εϝανδανον, aut sine ε, ϝανδανον. vt A, 24 Ἀγαμέμνονι ϝανδανε θυμῷ. et O, 674 Αἴαντι μεγαλήτορι ϝανδανε. Sicque in aliis, vt Od. E, 153 et in capite versus Od. Ξ, 525. Π, 398. P, 173. Ergo quoque, quod ἐήνδανε scribitur pro ἐήνδανε, erit εϝανδανε, Ω, 25. et Od. Γ, 143. Corrigendum erit δίχα δέ σφισιν ἤνδανε βουλή Σ, 510 et alibi, σφισι ϝανδανε. et Od. K, 373. ἐμῷ δ' οὐχ ἤνδανε θυμῷ, ου ϝανδανε. De compositis v. Excursu sequ.

Iam eodem modo nec ἤνασσε, K, 33. Π, 172. 572. potuit esse ϝηνασσε, sed ex ϝανασσω, εϝανασσε, quod iam monitum vidi a Bentleio, consentientibus Davies et Payne Knight. Sic et Od. Γ, 305 et Λ, 275.

ἤνοψ, λαμπρός. ϝηνοψ. nam Σ, 343 et Od. K, 360 ἐνὶ ϝηνοπι χαλκῷ. videtur ductum esse ab ϝενω, ἔνω, Φένω, Φονεύω, praestringens oculos et occaecans.

ἤπιος. respuit digamma. cf. Eustath. p. 859, 55. vbi disputat non ἤπιος fuisse.

ἦρ cum ex ἔαρ, ϝεαρ, contractum sit, putes scriptum occurrere ϝηρ. et Terentianus agnoscit hoc p. 2397. cum inde ductum sit *ver*. At in Homero occurrit ἦρ pro *matutino tempore*, sine digamma: v. supra in ἔαρ.

Od. Υ, 156 ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται. item Od. Τ, 320 et sic ἦμος δ' ἠριγένεια.

ἦρα, χάριν. fuit ϝηρα. Od. Γ, 34 Ἀγαμέμνονι ϝηρα Φέρειν. vnde επιϝηρα Φέρων A, 572. vbi v. Obss.

Ἥρη. ϝηρη. Ita antiquitus scriptum fuisse dubitari nequit. Occurrit in Homero vtrumque: v. Excurs. II, ad lib. A. necdum video meliora, quam vt statuam interpolasse loca rhapsodos. Ad ductum virorum doctorum, qui in Genesi Mosis dupliceм recensionem scite putarunt ex variante vsu nominum Elohim et Iehova, possit in animum venire, manasse etiam in Iliade varietatem ex duplici recensione.

ἧς. ϝης. ἧσι. ϝησι. ab ὅς. v. sup. ἑός.

ἠχή. ϝηχη. Digamma ei adfuisse, patet ex inde ducto A, 157 θάλασσά τε ϝηχηεσσα. Ergo et ϝηχεω. πολυϝηχης Δ, 422. περιϝηχέω Η, 267. At δυσηχής. ὑψηχής. vt solent composita variare. de quo v. Excurs. seq.

I.

ἰάομαι. ἰατρός. nusquam cum digammo. Vide v. c. Λ, 518. 834. Bentleius tamen aliquoties inferebat, vt Δ, 190. 194.

ἴαπτω. non ϝιαπτω. v. ad A, 3. p. 7.

ϝίαχω et ϝιϝαχω, quod nunc ἰάχω. ϝιαχη, ἰαχή. De hoc dubitari nequit. At est in hac voce aliud obseruatum prosodicum, quod difficilius erat ad expediendum, quandoquidem modo producta occurrit prima syllaba, modo corripitur; modo videtur secunda produci. Nunc tamen re diligenter expensa, et locis omnibus inter se comparatis, constat mihi, *natura breuem* esse syllabam primam, vt statim Δ, 456 ὡς τῶν μιγνομένων γένετο ϝιάχη τε, Φόβος τε. Δ, 506 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ϝιαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς. item P, 317. Λ, 463 οἱ δὲ μέγα ϝιαχοντες. E, 343 ἡ δὲ μέγα ϝιαχουσα. et 30a αμφαλὸς ϝιαχων et sic in Iliade et Odyssea plus quam vicenis locis. Sunt tamen loca, in quibus prior manifeste est producta: ἴαχον. quia pronuntiatum, puto, fuit interpolato digammo ϝιϝαχω. Ita statim A, 482. vbi, vt in multis

aliis, ignoratio digammi et prosodiae malam interpolationem et corruptelam intulit. στείρῃ πορφύρεον μέγαλ' ἴαχε cum olim esset μέγα ϝιϝαχε. Σ, 29 θυμὸν ἀκηχέμεναι μέγαλ' ἴαχον leg. μέγα ϝιϝαχον. et 228 τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μέγαλ' ἴαχε. leg. μέγα ϝιϝαχε. Sic quoque Φ, 10. Od. B, 428. Σ, 219 ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ. fuit: ὅτε ϝιϝαχε. In Λ. Ψ, 216 est ἐν δὲ πυρὶ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε δεσποσύνη πῦρ. pro his fuit: επιϝιϝαχε δ. Prorsus corruptus est versus Od. I, 395 σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμωξεν, περὶ δ' ἴαχε πέτρη, cum esset: σμερδαλέαν δ' ὤμωξε, περὶ δ' επιϝιϝαχε πέτρη. Υ, 62 ἐκ θρόνου ἅλτο καὶ ἴαχε. corruptum ex ἐκ θρόνου ἅλτ', ἰδὲ ϝιϝαχε.

In aliis mutatum est εϝιϝαχον in ἐπίαχον E, 860 ὅσσον τ' ἀνσάχιλοι ἐπίαχον. lege εϝιϝαχον. similiter Ξ, 148. porro B, 333 Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες, interpolate pro Ἀργεῖοι δ' επιϝιϝαχον. Δ, 125 λίγξε βιὸς νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχε. pro νευρὴ δ' επιϝιϝαχε. N, 835 Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐπίαχον. pro ἑτέρωθ' επιϝιϝαχον. Sic saepe peccatum in ἐπίαχον. I, 50. H, 403.

Aliis locis paratam esse video medelam transpolita voce. N, 822 αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν. Bentleius exitum e nodo non reperiebat nisi ferendo in hoc et locis similibus eo, quod mutari haud posset, vt fit: επι ϝιϝαχε. Ab interpolatore mutatum suspicor quod fuit: ϝιαχε δ' ἔπι λαὸς Α. sicque iterum vs. 834. P, 723. Atque ita diserte legitur alio loco Ψ, 766 αἰεὶ ἀμφὶ θεὸν. ἴαχον δ' ἔπι πάντες Ἀχαιοί.

Superest locus, qui disputationi Dawesii et aliorum locum dedit: B, 316 τὴν δ' ἐλελιξάμενοι πτέρυγος λάβεν ἀμφιάχυῖαι. Nullus dubito fuisse ἀνϝιϝαχυῖαι. ἀναϝιϝαχω, ἀνιάχω, vti est, ἀναβοᾶν. ἀνηχεῖν. Et Od. Δ, 454 manifesta interpolatio est: ἡμεῖς δ' ἀΐψ' ἰέχοντες ἐπεσσύμεσθ'. Abest ab aliis ἀΐψ', fuit scilicet ἡμεῖς δὲ ϝιαχοντες. N, 41 αὐλίαχοι est ex αϝιαχοι. v. ad e. l. Secundum haec disputata corrige nonnulla in Obll. ad A, 482. B, 316. E, 860. Λ, 462.

ἴδε. ἴδεν. ἰδέειν. ἰδεῖν. ἰδέσθαι. omnia per ϝ. ϝιδε. ϝιδεν. ϝιδεειν. ϝιδεῖν. ϝιδεσθαι. ϝιδῃς. ϝιδῃ. ϝιδεειν. ϝιδῃται. v. εἶδω. ϝειδω. Saepe tamen in digamma in his peccatur. interdum expulsum est ὄρημι· vt A, 56. 198. 203. Γ, 453. Δ, 232. 374. 516. Z, 365. M, 333.

ἴδιος. in Homero. non ϝιδιος. Vt nec ϝιδη, mons Ida, sed Ἰδη. vt πόδα νελατον Ἰδης et alia.

ἴδμεν, ϝιδμεν. ex ἰδέμεναι. ἰδέμεν. ϝιδμεναι. Idem etiam ἴδμεν pro ἴδομεν. etsi grammatici volunt esse pro ἴσμεν. vt Etymol. et Gregor. Corinth. obuia vox in Herodoto; saepe quoque in Homero: εὖ γὰρ δὴ τό γε ϝίδμεν B, 301. vbi v. Obss. 486. 252. et alibi. N, 275 οἱ δὲ ϝιδμεναι. Ergo eiicienda copula Od. K, 190. P, 78. Θ, 146.

Ἰδομενεύς. non est ϝιδομενευς. v. c. H, 165 τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδαμενεύς.

ἴδρις. ϝιδρις ab εἶδω. ϝειδω. ergo αϝιδρις Γ, 219. πολυϝιδρις Od. O, 458. Et ϝιδρείη. Π, 359 ἐ δὲ ϝιδρειῃ πολέμοιο. αϝιδρειῃ H, 198. πολυϝιδρείη Od. B, 346.

At ἱδρὼς, sudor, ἱδρόω. sine digamma: vt et ἵδρω. ἱδρύνω.

ἰδυῖα. ϝιδυια. saepe corruptum εἰδυῖα. v. Obss. ad A, 608. I, 128. et saepe.

ἵεμαι cupio. ϝισμαι priore longa. Esse ab ἵημι, ἵεμαι, vidimus sub ἔω. Attamen sensu tantum hoc occurrit, vt sit, appeto. saepe ϝισμενος, cum inde declinatis; sed et: B, 589. μάλιστα δὲ ϝιστο θυμῷ E, 434. Θ, 301. 310. Λ, 537. et al. v. Obss. ad M, 274. Itaque Od. B, 327 ἐπεί νύ περ ἵεται αἰνῶς corr. ἐπεί νύ γε ϝιεται. Versus 246. Od. K, est spurius. Σ, 561 ἄμφω δ' ἱέσθην peccat δ'. Male substitutum ἰαμένων B, 154. vbi v. Obss. et alibi. vt ἵεσθε M, 274 scriptum erat.

ἵημα. nolim ϝιϑμα scribere: cum nulla nec ratione, nec analogia praesto sit: E, 778 relinquam πυλάων ϝιμεν' ἀμοῖιν.

ἰθύς. non ϝιθυς.

ἴκελος. ϝικελος. v. εἴκω, ϝεικω.

ἱκέτης. ἱκεσαίμην. Bentleii. inducere volebat ϝικετης, vt et ϝικεσθαι. ita Π, 564. ἐς Πηλῆ ἱκέτευσε, corrigebat ἐς Πηλέα ϝικεταυσε, vt ea vna esset syllaba. Enimuero est ἱκέτης. ἱκνεῖσθαι. ἱκέσθαι. Od. N, 213 Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος. corr. Ζεὺς σφέλας τίσειθ' ἱκετήσιος.

ἡμάς. fenobel occurrit P, 392 ἄφαρ δέ τε ἡμᾶς. creditur ergo esse ϝημας. At ἥμενος. οὖρος. πρ. ϝ non agnoscit.

Πλαδόν. Occurrit B, 93. ab ὅλη, turma. quandoquidem haec duci potest ab σίλη, et σίλεω, ϝσιλεω, credi potest fuisse ϝιλη. Ita forte et ἵλλας N, 572 ἵλλάσιν οὖν ἐθέλοντα. etiam ab eadem voce ductum. vt et ἱλλοὶ ocu-lorum anguli. Nec tamen respondent deducta ἐνιέλλων I, 180 vbi v. Obss. et ἐπιλλίζω Od. Σ, 11. et habuit vox primitiua plures formas. v. ἵλαμ, ϝελω.

Ἵλαος. Ἵλημι. Ἱλάω. Ἱλάσκομαι. non habent digamma. De vocibus v. ad A, 588.

ἡ Ἴλιος. Ilium. sine controuersia ϝιλιος. ὅτε ϝιλιον ἀμφεράχοντο Z, 461. Interpolatum B, 230. vbi Bentl. nondum offendebatur; E, 204. N, 349.

Ἵλυς. Φ, 318 κείσεθ' ὑπ' ἰλύος. etsi ab σίλεω ductum.

ἰμᾶς. ἱμάσσω. Bentleii. esse putabat ϝιμας. ϝιμασσω, et multa tentabat in locis voto non respondentibus. Enimuero B, 782 γαῖαν ἱμάσσῃ. Γ, 371 ἄγχε δέ μιν πα-λύκοστος ἱμάς. adde Ξ, 214. 219. E, 389. K, 262. Corrigendi sunt vss. Θ, 544. et Ψ, 363. vbi v. Obss.

ἵημι. ϝιμι. ἴω. auctoritatem non habet digamma.

ἶχες. ϝιγες. ex ἰς. ἰνός. tendo, neruus. H, 269 ἐπέρεισε δὲ ϝιν' ἀπέλεθρον. Ψ, 191 περὶ χρόα ϝινεσι. Inde

ἰνίον. ϝινιον. occiput cum ceruice. vt E, 73 κεφαλῆς κατὰ ϝινιον. adde Ξ, 495 et al.

Ἴον. ϝιον. viola. digamma agnoscit Terentianus. p. 2397. occurrit Od. E, 72 λειμῶνες μαλακοὶ ϝιον ἠδὲ σελί-νου. Est quoque in Theocrito X, 28 καὶ τὸ ϝιον μέλαν ἐστί. Erit itaque ϝιεσσης. Λ, 298 εἰ καλοί τε μεγάλοι τε ϝιοδμεσσι πέλοντες ἔχοιτες.

At ἰὸς, *sagitta*, respuit digamma, et priorem producit. A, 48 μετὰ δ' ἦκε et Ἀρτεμὶς ἰοχέαιρα. Itaque τίθει ἰάντα τὸ ἰδηρὸν Ψ, 850 non potest ab ἰὸς esse, sed ab ἴον, vt τὸ μέλαν declaret, ϝιοειντα. et ϝιομορος ab atro fato Δ, 242 vbi v. Obss. Ξ, 479.

ἰαινὰς, *nitida capra*, vno loco Od. Ξ, 50 δέρμα ϝιοειδὲς αἰγείου αἰγός.

ἴπες. ἴψ. *vermis*. Od. Φ, 397 μὴ κέρα ϝιπες ἔδοιεν.

ἵππος. sine digamma.

ἴρηξ. *turtur*. Σ, 531 ἰράων τὸ πέρας ἦε. fobte ϝιρὴξ quia ex εἴρω, ϝαίρω; ductum creditur. At ἰαχὴ, ἰαχὲ, respuit digamma. ἔλκωσι δὲ ϝιλίων ἰφθὶ Δ, 416.

ἴρηξ. ἰάραξ. non habet digamma. v. c. N, 819.

Ἶρις, dea. ϝιρις. ὠκέα ϝιρίς. De Λ, 27. v. Obss.

Ἶρος, Irus, respuit digamma. Σ, 38. ὁ ξεινός τε καὶ Ἶρος. nam nomen ductum ab εἴρω, idem quod ἐρέω, *dico*, *nuntio*. nam v. 6. 7. dictus Irus, οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε μιόν.

ἴς. ἰνός. vnde *vis* ap. Terentian. p. 2397. v. ἶνες. De P, 739 v. Obss.

ἴσος et ἶσος. ϝισος. saepe obuium: δαίμονι ϝισος.

ἵστημι, στημί. ϝιστημι. Σ, 420 θεῶν ἄπο ἔργα ϝισασι. Ψ, 312 πλήσονται ϝισασι. Ergo et ϝίστε. ϝίσασι. ϝισθι. ϝιστω. At in digamma haec vox saepe pugnat: Od. Ξ, 89. Φ, 110. facilis tamen medicina. De Z, 151. v. Obss. Od. Δ, 772 τὰ δ' οὐκ ἴσαν εἰ ου ϝισαν.

hinc et ἵστωρ, ϝιστωρ. v. ad Σ, 501. et Od. Φ, 26.

ἄϝιστος. et forte νῆις fuit νηϝις H, 198. At ἐπίσταμαι non habet digamma; est enim ἐφιστάναι τὸν νοῦν, et ἐφίστασθαι.

ἴσκω. ϝισκω. et ἐΐσκω, ϝεϝισκω. quod v. supra in ἔϝισκω. αἴ κ' ἐμὲ σοὶ ϝισκοντες. Λ, 798. et Π, 41. v. Obss. Od. Τ, 203 et Δ, 279.

ἰστὴ. legitur Od. Ξ, 159 ἰστὴ Θοόσσης. Ita debebat esse quoque ἐπίστιος. ἵστιος, et forte στίϝιστιος. αἰστιὸς et ϝιστὶη. Atqui legitur ἐνδότιος I, 63. ἐφέστιος B, 125. Et Ionicum fuit ϝεστίη apud Terentian. p. 2397.

vnde *Vesta* facta. Ita saltem scribenda essent ἀϝεστιος et ἀπϝεστιος, quod dubitare facit de veritate versus B, 125.

At ἰστὸς, *malus*, sine digammo, et ἱστίον olim et ἰστός. Vnde et ἐπίστιον, *locus naui assignatus in portu vel in aqualibus*. Od. Z, 265 non ab ἵστημι deductis quisquam digamma agnoscit.

ἴτυς, *umbitus rotae*, ϝίτυς. Δ, 486 ἄϝρου ϝίτυος. vt refutat Terentianus p. 2397. Aeolibus quoque ϐίτυς fuisse, vnde factum, *vitis*. Itaque Bentleius etiam ἴτέα, ϝἰτέα, Hesychio ϝίτεα Φ, 350. Od. K, 510. et ab eo in Hesychio γίτεα.

ἴφι. ἴφις. ἰσχύρος. ϝΙΦΙ. ϝΙΦΙΣ. vt Harm. A, 38 Τεῦκρός τε ϝΙΦΙ ἀνάσσειν. Peccatur aliquoties in digamma, vt Δ, 287. v. Obss. Est tamen, ipso Etymologo docente, ex ἴς, ϝἰς. ϝινοφι, ϝΙΦΙ.

Minus tamen, quod ϝΙΦΙμος, quod inde ductum esse debet, respuit digammum: vt M, 419 οὐδὲ γὰρ ϝΙΦΙμον Γ, 336. Δ, 535. et E, 635. Θ, 44. ορτις ἰωὴ, (pro Φωνὴ, et τροχὸς) ϝίωνι. Sic Δ, 276 ἀπὸ Ζεφύροιο ϝίωνος. De K, 139. v. Obss. ἰωχὴ ἡ συκῆ. Od. Z, 533 Βορέαν ὑπ' ἀντίον ἰωχῇ. Od. E, 404. ἴωνι ab ἰὼξ, ἰωκὸς, ἰωκὴ. Adiectum εἰκοσόρων πόνον αἰτὴν, ἰωκά τε δωροδόκοισιν ad quem. Obss. potest vox primitiua esse, a qua ductum διώκειν. At enim Ε, 641 οὔτε βίας Τρώων ἀπεδείδισαν, οὔτε ἰωκὰς et 740 ἀν δὲ Ἔρις, ἀνὸ δ' Ἀλκὴ, ἀν δὲ κυδοιμὸς Ἰωκή. Videtur in his ϝίωκα admittenda esse. Quid tamen sibi ἐν κυδοιμοῦ τ' Ἰωκῇ fuit? δέ τε saepe sic, disiunctim occurrunt. et in priore οὐδέ τ' ἰωκὰς. nisi ab ἰὼξ, fuit ἴωκας.

ἰωχμὸς sine digammo: Θ, 89 ἤλυθον ἐν ἰωχμῷ et 288 ἔνθας ἐν ἰωχμῷ. quod et prosodiam mutat, priore producta. Conuenit in vtroque πολέμοιο. O, 605. Est quoque in Hesiodo Theog. 681 ποδῶν τ' ἀπήνη τ' ἰωὴ ἀσπέτου ἰωχμοῖο. priora corrige ποδῶν τ' ἀϝικὴ ϝίωχμοῖο.

O.

Ὄαρες. ἄαροι. ἀαρίζω. Videntur haec ab ἔαρ, ἄλρα, ϝειρω, αϝέιρω, iungo, ducta esse, et digammo notanda; repugnant tamen loca X, 128 παρθένος, ἠΰτε τ' ἀαρίζετον. sed versus ille infititicius esse videtur. Ex Z, 516 ὅτι ἦ ἀάριζε γυναικί, nil colligas. nec ex N, 291. P, 228. aut X, 127. et Od. T, 179. At Ξ, 216 ἐστὶν δ' ἀαρισύς. sunt ἄαροι apud alios scriptores, confabulationes, male illati in I, 327 ἀνδράσι μαινομένῃσι ἀάρων ὕπερ ἠνορεάων. nam h. l. sunt αἱ ἄαρες, coniuges. hic unicus lotus est, in quo de digammo cogitare licet. v. ibi Obss. Alter locus est E, 486 καὶ ἀμυνέμεναι ὄρεσσι. quod esse necesse est pro ὀάρεσσι. Bentleius ϝορεσσι scripserat. Idem de ἄαρες cogitabat. Et occurrit forma τὸ ἄορ de ense v. supra h. v. Nec tamen permittit hoc ἄαρος, ἀαρίζω. Et est quoque Orion, Ὠαρίων, simili forma.

οἶ. ϝοὶ sibi et ei. vt Λ, 104 ἕπεσε δέ ϝοι. ab οὗ, ϝος. v. Excurs. VII. ad A.

οἴγω. aperio. digamma non habet. v. ἔοργεν. ἀνέῳγεν.

οἶδα. ϝοιδα. οὔτε τι ϝοιδε νοῆσαι. Sic ϝοίδεα. ϝοιδε. a ϝειδω, noui. Saepe in hoc peccatum est.

οἴδημα. οἴδμα. ϝοιδμα. tumefactio. tumor. Ψ, 230 ὁ δ' ἔστενε ϝοιδματι θυών. et Φ, 234 ὁ δ' ἐπέσσυτο ϝοιδματι θυών. Potui hoc ex Bentleii sententia. Habet tamen in Homericis praeterea occurrit, a ϝοιδεω. Od. E, 465 φῦσε δὲ χρόα πάντα. quod ϝοίδει esse potuit. Non tamen respondet ductum hinc οἰδάνει. I, 642 ἀλλὰ μιν οἰδάνει ἰφθίμη χόλῳ. quod debuit esse ϝοιδανεται. Nec vestigium digammi occurrit in nomine Oedipodis, Οἰδίπους. Οἰδιπόδης. quod ϝοιδιποδης esse deberet. Hesiod. Theog. 109 πόντος ἀτειρέϊ οἴδματι θυίῃ. An forte immerita ratione dicendum est, vocibus abesse digamma, et in locis Homericis fuisse ὁ δὲ στέρνα οἴδματι. et ὁ δ' ἀτάνυσσε tono remisso, in θύειν, se tueri.

οἶκον. οἶκε. Bentleius digammum appingebat. Loca tamen, in quibus vox occurrit, video esse pauca, nec

vnum esse, quod digammum asserat: T, 43 καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν ipso tono sustinetur; et potuit excidere τε. καὶ ἔχον τ' οἰήϊα. Od. I, 483 et 540 τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι. M, 218 ἐκαὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήϊα πομπῶς. Tandem Il. Ω, 269 εὖ οἰήσασιν ἀρηρός.

οἴκα. ϝοικα. ϝεοικα. v. εἴκω, ϝοικω.

οἶκος. constanter ϝοικος. ϝοικεύς. ϝοικαδε. ϝοικοθεν. ϝοικοθι. ϝοικοι. Nota res iam ex Dionys. Hal. loco saepe notato lib. I. Peccatur tamen interdum vt A, 19. vbi v. Obss.

οἶμος. οἴμη. οἶρα. οἰμάω. de *impetu*. sine digammo esse habentur. Loca, in quibus οἴμη occurrit, nil docent: Od. Δ, 74. 481. X, 374. vt nec de οἰμᾶν X, 140. 308. et Od. Ξ, 537. nec. de οἶμα; Π, 752. at Φ, 252 κείνου οἶματ' ἔχων et οἶμος vno loco Λ, 24 θώρηκος δέκα οἶμοι ἔσαν. vbi v. Obss.

οἶνος. ϝοινος. hoc notissimum; vnde et, *vinum*. αἶθοπα ϝοινον.

ὅμος. ὅμοιος. ὁμοῖος. et cognata respuunt digamma.

ὄν, ϝον. *suum*. v. Excurs. VII ad A. et supra ἑός. Saepe in digamma peccatum est. v. ad Λ, 403.

ὄρνος non habet; etsi est ἑλίορκος.

ὅς, ϝος. *suus* et *eius*. v. Excurs. VII. ad A.

οὗ. ϝου. vt Νέστορα δέ ϝου παιδός. v. antec. Excurs.

οὐλαμός. ϝουλαμος. Δ, 251. 273. Υ, 379.

οὖλος. nihil habet, quod digammum arguat, nisi si *crispus* est, a ϝέλω, ϝειλεω. At, si est pro ὅλος, aut pro ὁλοὸς, contraria quoque ad mantim sunt: Λ, 62 ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστήρ. et E, 717 μαίνεσθαι ἐάσομεν οὔλιον Ἄρηα. add. 461. At vnus est locus, vnde colligitur ϝουλον esse, B, 8 βάσκ' ἴθι οὖλε Ὄνειρε. restat tamen vel sic ex duplici hiatu alter: de quo v. Obss. Expediri res nequit. Poterat tamen omnis molestia tolli, si erat, βάσκ' ἴθ' ὀλέθρι' Ὄνειρε. Rich. Payne Knight p. 91. remedium parare volebat hoc modo, vt diceret fuisse primitus ϝολοϝος, ϝελϝος et ὁλοϝος. vnda esset βάσκ' ἴθ' ὀλε-

ϝος Ὀνείρε. Laudat pro se ὁλοὴ μοῖρα Il. X, 5. quam esse vult ὀλοϝή.

τὸ οὖρον. τὸ διάστημα. Constituitur ϝουρον. ϝουρα a Bentleio ex K, 351 ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται. vbi v. Obss. nam ex binis locis, in quibus οὖρον occurrit, Od. Θ, 124 ὅσσον δ' ἐν μιῇ οὖρον πέλει. et Il. Ψ, 431 ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα, nil colligas; et 523 δίσκουρα aduersatur potius.

ὁ οὖρος. limes agri. M, 421 ἀλλ' ὅς τ' ἀμφ' οὔρεσσι. et Φ, 405 θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης.

Respuunt quoque digamma ὁ ὅρος, terminus, ὁ ὦρος, ventus, ὁ οὐρὸς, canum, alueus, B, 153. ὁ ὀρὸς, serum lactis, Od. P, 255. τὸ ὄρος, mons. ὁ ὠρὺς, ὠρεὺς, mulus, vt Ψ, 115 πρὶν δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν. οὖς, ϝους. sus. ab ὗς, ϝος. οὐδὲ ϝους παῖδας ἔασιν Λ, 330 et al.

ὄφρα. volebat inferre ϝοφρα Clarke Ω, 285 χρυσείῃ ἐν δέπαϊ. ὄφρα λείψαντε κιοίτην. at hiatum ferre possumus in caesura medii versus, et tono.

Ω.

ᾧ suos ϝω. χαριζόμενή τόσσ' ϝῳ et ἕπεσθε.

ὤλξ pro αὔλαξ. sulcus Il. N, 707 κατὰ ϝωλια.

ὤρεσσι. ϝωρεσσι. N. sup. ὄρεσς. tentabat Bentlei. E, 488 ἐπιμιμνέμεναι ϝορεσσι. vbi est pro ὄρεσσι, vt I, 327.

ὡς saepe tentabat Bentl. scribere ϝως, scribebat quoque ὃ ὡς, ὅϝως vt K, 33 θεὸς ὅϝως τίετο λαῷ. Ξ, 413 στρόμβος ὅϝως. Π, 605 θεος ὅϝως et sic al.

Putabam saltem teneri posse quoties esset sic. ὡς pro οὕτως, ὡς δε — ὡς, ϝως. At ne hoc quidem procedit, cum nimis multa obstent: οὐδέ μιν ὡς γαμέει Δ, 210. 255. 669. 719. 720. I, 391. Φ, 133 et alia.

Relinquitur tertium genus, in quo accedere forte licet, quando ὡς postponitur: λίποι ϝος Δ, 490. ὄρνιθας ϝος B, 764. ὄρνιθες ϝος Γ, a et multa alia; imprimis breui antecedente, quae tamen tono producitur, Γ, 230 θεὼ ϝως Z, 443 κακὸς ϝως. Atqui et sic intercedit Γ, 196

αὐτὸς δὲ, κτίλος ὡς. et aliquoties θεὸς δ' ὦρ', τίετο δήμῳ. Nec concinit praeterquam Od. Σ, 322 παῖδα δὲ ϝῳ ἀτίταλλε.

EXCVRSVS IV

de digammi vsu in media voce.

Digammi vsum fuisse in *media* quoque *voce*, nemo mirabitur, si initio certarum vocum digamma praefixum fuisse semel constiterit; quidni enim et in medio, si pares causae adfuerint? Multo autem minus mirationi locus erit, si memineris antiquitus, inprimis ab Atticis, etiam spiritum asperum media in voce interpositum fuisse: cuius vsus etiamnum supersunt exempla in grammaticorum commentariis. Sic ἀέκων, vt ἀϝεκων fuit: v. ad E, 164. ἄἅπτος. παρέξεται. ἄώρος. ἄὕπνος. μελιηδής. *) Quid quod etiam tenuem spiritum appinxerunt (ἐψίλουν) in Φιλίππος. Μελανίππος. Εὐαίμονιδης. v. Obss. ad E, 76. ξυνέῆκε in codice Veneto scriptum fuisse, non ξυν έηκε Il. A, 8. disco ex Villoisoni V. C. Diatribe. p. 119.

Quibus in vocibus ac locis digammum medias quoque syllabas inuaserit: obseruationis res est; quam admodum turbauit inconstantia vsus, in iisdem saepe vocibus. Ea res valde male habuerat Bentleium, qui plurima loca corrigere aggressus modo hoc, modo aliud tentauerat. ita ἐξειπω correxit ἐκϝειπω. οὐρανὸν εἰςανιδών, cum deberet esse εἰςαναϝιδών, correxit εἰςορόων, et sic infinita alia. Omnibus inter se comparatis, intellexi, primo clas-

*) Notata res passim et a pluribus post Casaubonum ad Athenaeum, etiam in vulgaribus grammaticis graecis vt Caninii et Fischeri ad Weller. Nunc in Villoiſ. Proleg. Knight p. 97. et al. Ex Eustathio plura loca adscripsit Burgess p. XIV. Ex eodem genere est προσέλειν de quo disputata sunt tam multa a viris doctis. Mentio eius facta iam supra Excursu II. p. 716. Digammi vsum in mediis vocibus testatur loco classico Priscianus p. 547. locum infra commemorabo.

ses constituendas. esse vocum *simplicium* et vocum *compositarum;* compositae iterum aliae cum *praepositione compositae* sunt, aliae *binis nominibus.* Agamus primo de *compositis vocibus.*

In *compositis* itaque *vocibus* digamma locum sibi vindicat iure suo, quoties praepositio praemissa est verbo, quod primam syllabam orditur a vocali cum digammo. Si ϝελπομαί est, expecto utique, esse quoque A, 545 ἐπιϝέλπεο. et huius generis pleraque iam in superiore recensu adscripsimus. In hoc tamen genere sibi non constitit vsus Homericus: verum in compositis vocibus modo digammi ratio habetur, modo omnino nulla; et in his manifestum fit, metri rationes praetuliſſe poetas.

Vt vnum tantum vel alterum exemplum commemorem, ϝείδω, *video, noui;* ex eo composita occurrunt διϝείδομαι. περιϝοιδε. προϝιδών. Nec minus tamen leguntur εἰϝανιδών, ἐϝιδοῦσα. ἐπιδών. ἐκκατιδών. ἐξιδεῖν. προϊδέσθαι. Ab ἔπω. ϝεπω. sunt ἀποϝειπειν. διαϝειπέμεν. μετεϝειπε. προϝεϝείπε. cum his tamen quoque δίειπεῖν. K, 425 δίειπέ μοι. v. Obss. ἐνέπω. ἐννέπω. ἔννεπε Μοῦσα. nisi dicas, hoc factum ex ενϝεπε. ἐξειπεῖν. vt: αὐτίκ' ἂν ἐξείποι. παραειπειν, de quo dubitabam ad A, 555. Z, 62.

ἐρύω. ϝερυω, ϝειρυω. potest hinc esse προϝερυσε. εἰϝέρυω. At nec minus ἐξερύω. ἐξέρυσε. ἐξείρυσε. ἐπειρυσε κατειρυσε.

ἔτος. ϝετος. ἐπετήσιος. ἐπηετανές.

ϝοικεω. ϝοικιζω. expectes αποϝοικιζω. attamen Od. M, 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκιτε.

ϝεω. ϝεννυμι. vnde est επιϝεω. καταϝεω. αμϕιϝεω. καποϝειρων Od. Σ, 41. etiam habet ἀνείμων Od. Γ, 348 nisi est ex ἀϝειμων.

ϝηχεω. περιϝηχεω H, 267 et ἀυσηχης. πολέμοιο δοϝιχέος B, 686 et al.

ϝιαχω. de ἐπίαχον v. Excurs. antec.

Sunt exempla duplicis formae in eadem voce composita: forte emendanda:

ϝανδανω. ἐφήνδανε, H, 45 βουλὴν, ἣν ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι. aut ſcriptum fuit θεοισιν εϝανδανε. aut θεοῖς επιϝανδανε. v. Excurſu ſup. in ἤνδανε. atque ſic reſcribendum aliis locis vbi ἐπιήνδανε legitur. Eſt quoque ἐμοὶ δ' ἐπιϝανδανει οὕτως H, 407. Eſt μῦθος ὠφανδάνει Od. Π, 387 haud dubie ex αϝανδανει. displicet.

ϝειλυω. καταϝειλυω. Φ, 318 καὸ δέ μιν ϝειλυσω peccat; f. καὸ δέ ϝε ϝειλυσω. Ionica dialectus ſerior digamma haud curat; κατειλήθησαν. Herodot. VIII, 27 ἀμφιϝελισσαι νῆες ſeruant digamma: vt omnino verba ex ἀμφι et περι compoſita.

Interdum τὸ ε praefixum digammo ſcrupulum eximit, v. c. ϝαγω, frango, ſi cum κατὰ componitur, aoriſtum habet κατεϝαξα N, 257 ex καταϝαγω. aut interponitur alia vox κατὰ δ' ἅρματα ϝαξω et ſic ξυνεαξε a συνϝαγω.

ἐρόω. ϝερύω. ϝειρυω. vnde fit αποϝερυω. ὑπεκϝερυω. Dimulſum eſt Od. Ξ, 134 ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφι ϝερυται. Il. P, 581 Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ϝερυσαντες. At I, 77. et M, 402 ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ ἐρύσαντες.

In aliis duplicatur ε. Eſt ϝεργω, ϝειργω. εϝεργω. Inde compoſita ſunt ανεϝεργω, αποϝεργω et απεϝεργε, αποϝεργαθω. διεϝεργω. προεϝεργω. συνεϝεργω.

Ita quae ſupra commemoraui, compoſita ex ἔπω. ϝεπω. αποϝειπειν. διαϝειπειν. μετεϝειπε. προεϝειπε.

πρὸς reſoluitur in προτί. vt πρὸς νῆας προτιϝειλεῖν K, 347.

De προΐαψε v. ad A, 4.

Variari tamen in his multo minus miraberis, ſi animaduerteris, varietatem ſimilem occurrere etiam in compoſitis cum praepoſitione, ſine digammo, duabus vocalibus concurrentibus, dum modo alteram eliđi, modo hiatum ſeruari videris, promiſcue. Ita eſt ἀμφίεπον Ω, 804 et ἄμπεπον Σ, 559 ἀμφαγαπάζω et ἀμφίαλος. ἀποαίνυμαι N, 262 vbi cf. Obſſ. ἀποαιρεῖσθαι et ἀφαιρεῖσθαι ὑπόεικε (ab εἴκω, cedo) Λ, 204. ὑποεἴξομαι Δ, 62 et ὑπείξομαι A, 294. ἔπειμι ἐπιών, et tamen ἐπιείσατο A, 367. Υ, 454. Φ, 424. μέτειμι μετειςάμενος. N, 90. v. Obſſ. P, 285 et

tamen καταεἰσατο Δ, 358. aut potius κατεεἰσατο v. Obſſ. vt διὰ πρὸ δ' ἐείσατο legendum eſt, v. ad Δ, 138. ἐπᾶλτο, ἐπάλμενος, et ἐπιάλμενος; H, 15. v. ad Θ, 85. H, 260.

Hactenus de verbis cum praepoſitione compoſitis. Nunc in *vocibus*, quae *ex binis aliis vocibus* compoſitae ſunt, obſeruantior eſt poeta digammi; nec tamen vbique. Sic μελιϝηδεα οἶνον Δ, 346 et tamen quoque Od. Π, 389 ἄλις θυμηδέ' ἔδωμεν. Ex εἴδω, ϝειδω, eſt ἠεροϝειδὴς. θεοϝειδὴς; e quo factum θεωδὴς. ιοϝειδὴς. μυλοϝειδὴς. At ἀλλοειδὴς factum triſyllabum Od. N, 194.

Cum intellectum eſſet, digamma interpoſitum ſiue inter duas voces, ſiue in media voce compoſita, vſum habere ad tollendos hiatus: coeptum eſt a viris doctis transferri illud ad alia quoque vocabula, in quibus duae vocales preſſe ſe ſequentes occurrunt, vt, digammo interpoſito, alliſio vocalium et hiatus tolleretur. Auctoritatem animaduerſioni ſubminiſtrauit Priſcianus in loco iam aliquoties excitato lib. I. p. 547. vbi dixerat *vbique Aeoles locò adſpirationis* vau *interponere. Hiatus quoque cauſſa*, inquit, *ſolebant illi interponere ϝ digamma; quod oſtendunt etiam poetae Aeolidae; vti Alcman:* καὶ χεῖμα. πῦρ τε δαϝιον. reliqua vide Excurſu ſup. III. p. 727. nam adiunxerat ex Epigrammate antiquo Δαμοϝοϝον. Λαϝοκοϝον. alio loco Δαϝος, *Dauus.* οϝις, *ouis* ita quoque ωϝον, *ouum.* Arriſere haec viris doctis, eorumque ingenia erexere ad perſequenda alia ſimilia. Ita res tandem verſa eſt tantum non in luſum, cum vbicunque duae vocales ſe exciperent, interponere iuuaret digammum.

Sunt tamen in his nonnulla, quae auctoritatem habent. Vt modo vidimus δαϝιος, quod eſt δήϊος, pro πολεμιστικὸς, alias et pro πολέμιος. forte ſic *Laius*, fuit Λάϊος ex λήϊος. cf. Apollon. Dyſc. ad calc. Maittaire p. 435. A.

ὕλην olim pronuntiatam υλϝην factam eſſe ſylua traditum eſt a grammaticis. Ad Homerum hoc nullum habet vſum, etſi a Clarke commemoratur ad Γ, 151 ὅς τε κατ' ὕληϝ. cf. Obſſ. ad B, 500 (vbi l. 2 pro ſylae

corrige ὕλῃ. Vellem pro his doceri posse, quomodo hiatus versus ferri possit Ξ, 285 ποδῶν ὑπ' ἐσείετο ὕλη?

ὄῖς. ouis ex ὀϝις, factum quoque οἶς, vna syllaba. In Homero non occurrit οἷς, nec οἷν, sed tantum dissyllaba. οἰός. vt M, 451 ἄρσενος οἰός. οἰῶν. πῶυ μέγ' οἰῶν: O, 323. Σ, 588. De Λ, 677 τόσα πώεα οἰῶν v. Obss: μουνωθέντα παρ' οἴεσι Od. O, 385. At per diaeresin efferuntur. O, 373 τοῖς δ' ὀϝις λασιος. Sic porro occurrunt in Homero ὀϝιος. ὀϝιν. ὀϝιες. ὀϝιων. ὀϝιεσσι, vt K, 137. hoc quoque ἐπ' ὄεσσι Z, 25. ὀϝις pro ὄῖς Λ, 245.

σιγαλόεις molestiam faciebat et sensu et etymo. Notarat Taylor ex Hesychio σιαλῶσαι pro πτοιῆλαι. abiisse hoc in σιγαλῶσαι, cum fuisset σιϝαλωσαι, noto more digammi in sigma versi. ergo viri docti acute suspicantur ductum inde esse σιγαλόεις pro πτοιηλός. v. Obss. ad E, 226.

Huius digammi generis notatio parum vtilitatis affert ad lectionem et scriptionem poetae; Vsus eius interdum esse potest aliquis partim *in etymologia vocum*, partim *in prosodia saltem ad reddendam rationem syllabae productae*. In qua quidem doctrina multo plus interdum subtilitatis adhibitum est, quam ipsa res permittere aut fructum aliquem habere videbatur; etsi de his cum nemine contendere velim. In laude enim habendam censeo doctam subtilitatem, etiam in iis, quae praesentem vtilitatem non habent, modo vtiliora nec omittas nec contemnas. Pauciſſima de his monenda esse videntur: vt ne genus hoc prorsus a disputatione hac exulet.

Ad *etymologiam* igitur vsus digammi est in iis, quae ex antiquiore Graeco sermone, qui vulgo per Aeolicam dialectum declarari solet, repetenda sunt, siue quoad formam siue quoad notionem, maxime primitiuam et antiquiorem. Sunt in his, quae lucem et accipiunt et accendunt ex mutatione digammi in alios sonos, tum, in sermone Latinorum maxime, in vocibus ex antiquiore

linguae Graecae petitis et inflexis. Illustrantur quoque ex his nonnulla:

Si Ἀργεῖοι scriptum fuit Ἀργειϝοι, licebit forte asseqvi, quomodo *Argivi* latine dicti sint. Ita suspicor formam obliquorum casuum in -φι, de qua v. Excurs. II. ad lib. VIII. (Θ) p. 522. ortam esse ex ϝι. vt νευρῆφι, Ἰλιόφι ex νευρηϝι. ϝιλιοϝι. Forte ipsum αὐτὸς fuit αϝτος, si Sigeum marmor sequaris. Sed sunt huius generis alia, quae similem vsum haud habent; sic quod ὁλοὸς fuit αλοϝος, χειμάῤῥοος χειμαῤῥοϝος. ἀθρόος, αθροϝος. ἠΐθεος. ηϝοϊος. ἀὴρ, αϝηρ. ὁμοῖος, ὁμοιϝος. (at vsum habet, quod Bentleius exeogitauit vt metro succurreret in ὁμοιοῦ πολέμοιο, dum legit ὁμοιοῦϝι πτολέμοιο· v. ad IX (J) 440.) ἧϝιον pro ἧιον. ab ἔω. εἶμι. vado. Probabile sit in multis τὸ υ ortum habere ex digammo. Ἀτρεύς ex Ατρεϝς (Dawes p. 171. 430. 439. Koen. ad Gregor. p. 231) βασιλεύς ex βασιλεϝς. Ζεύς ex ζεϝς. γλαυὸς ex γλαϝς. vnde R. Payne Knight Υ, 172 scribebat γλαϝκιοϝων pro γλαυκιόων. sicque omnino nomina in ευς. Obseruationem semel factam non improbabo; at repetere et inculcare eam nolim ad fastidium in singulis.

Probabile sit, in multis τὸ υ ortum habere ex digammo. Ita vidimus αυατη apud Pindarum ex αϝατη factum. αὔω, flo, spiro, ex ἄω, αϝω, factum esse haud dubito, cf. ad Λ, 461. Illustrari inde potest formatio certorum verborum: καίω, καύσω· ductum est a καω, καϝω, καυω. Sic κλαίω, κλαύσω, ex κλαω, κλαϝω, κλαυσω. φαω, φαυω, φαύσκω, πιφαύσκω. ψαω, ψαυσω. χραω, χραυσω. cf. ad E, 138.

Alia inde obseruatio ducta est, de verbis in ευ, quae tempora habent ab ευω. sic πλέω, πλευσω. fuerat enim πλεω, πλεϝω, πλευω. Sic δέομαι, δεύσομαι, et ipsum δεύομαι A, 468. ἐπιδεὴς vt ἐνδεὴς, et ἐπιδευὴς. At discernuntur δεύω, irrigo, et δέω, ligo. Θέω, Θεύσομαι, curro. ῥέω, ῥεύσω. χέω, χεύσω. vnde χέω. ἔχεα. ἔχυτο et ἐχεύατο, ex εχεϝα. συλεύω factum ex συλέω, pro quo vsitatius συλάω. Pro ἀλέω est ἀλεύω. cf. ad I, 28

In nonnullis plures formae frequentatae sunt, vt σεύω, ex σεω, σεϝω. et σύω, ex quo ἔσσυμαι.

Alterum vsum digammi in mediis vocibus dixi esse posse prosodicum *ad reddendam caussam*, cur interdum vocalem modo corripi, modo produci videamus sine caussa apparente. Prouocari, interdum non sine specie aliqua veri, potest ad digammá, quod olim voci insederit. Ita v. c. κυάνεος primam producit; cum tamen κύανος primam habeat breuem. Conijcit acute Payne Knight p. 68. intersextum in isto fuisse digammum κυϝανεος. Obseruationis imprimis vsus esse potest, in reddenda caussa, cur verba in υω alia producant vocalem, alia corripiant, aut cur idem verbum alia tempora habeat producta, alia correpta; scilicet modo interpositum esse ϝ, modo omissum, cuius rei similitudo aliqua est in Latino sermone. Antiquitus fuit *fuvo*, *fuvi*, *fuvimus*, inde *fuo*, *fui*, *fuimus*. *fluvo* et *fluo*, vnde *fluvius*. *fluvidus* et *fluidus*. Ita de λύω notissima est doctrina Clarkii, esse huius verbi tempora longa, λύσω, ἔλυσα, λῦσαι, ἐλύσαμεν, λύομαι, alia breui vocali, ἔλυον, λύον, λύομεν, λέλυται, λύθεν, λύσις, ἐξελύθεν. v. ad E, 293. Apertior res est, si iam audieris, fuisse λύω, et λυϝω, ab hoc producta, ab illo correpta venisse tempora. v. de his dicta sup. Excursu I. ad P. p. 407 sq. Iis, quae ibi laudata sunt, adde, quod primo loco memorare debebam, φύω. quod priorem habet productam in φύσω. πέφυκα, φῦλον. φυταλιή. Et tamen quoque τηλεθόωσα φύει Z, 148 πέφυα. φυή. φυτόν. φυτεύω. εὐφυής. φύσις, quae priore syllaba correpta sunt. Fuit ergo φυω et φυϝω. ἑδρύω in hunc censum retuleram, quia B, 191 est ἕδρυε λαούς. sed video hoc pronuntiari posse binis syllabis vt T, 284 λίγ' ἐκώκυε trinis, υε contractis. in hoc tamen occurrit κωκύει. ἐκώκυον Od. Δ, 259. Θ, 527. T, 541. Simili modo caussa reddi potest, cur verba in ιω, penvltima modo breui, modo producta occurrant. Caussa cur τιω, τισω, producta sint, esto, quia fuit τιϝω. τισω. Recte hoc; enimuero vel sic vsu cognoscere neces-

se est, quaenam verba illa sint, in quibus hoc locum habeat. Reuocaui haec simpliciter ad duplices verborum formas, alteram producta, alteram correpta vocali; atque eas discendas esse obseruatione. v. Excurs. ad P, p. 404.

Bentleius eodem modo in verbis in *οω* et *νω* interposuerat passim digamma: v. c. N, 125 *κελευτιοϝων. υλυφοϝων* Λ, 156. *τόξ' αφοϝωντα* Z, 322. vtilitatem aliquam hinc profectam non vidi. Alii hoc etiam ad verba in *αω* intulere, vt causam cur *αω* produceretur, intelligi vellent ex eo, quod olim scriptum esset *αϝω*. Sic *μαιμάω, impetu feror*, ex *μαιμαϝω. ἐάω. ἐάσω* ex *σαϝω. σαϝσω*. Potuere haec ita se habere; fructum tamen magnum inde percipi haud video; nisi omnino rem in generalem obseruationem vertas, vt dicas „vocales tres ambiguas *α. ι. υ.* omnino ex eo pendere, quod antiquissimis aetatibus in aliis vocibus cum adspiratione digammi pronuntiatae fuerunt, in aliis non pari modo." Etsi ea obseruatione admissa non magis intelligitur, quaenam illae voces sint, in quibus adspiratio illa locum habuerit aut non habuerit.

SVPPLENDA ET EMENDANDA.

AD LIB. XV—XIX.

XV (O).

Παλίωξις hic liber inſcriptus a grammaticis ex vſ. 69. vbi Sch. Vict. τινὲς δὲ, ἣν ἐποίησε Πάτροκλος ἀπέλασιν τῶν νηῶν, παλίωξιν καλοῦσιν. v. ad Ω, Exc. II. Sect. II.

p. 4. vſ. 4. l. 11. ὑπαπόδα. corr. ὑπαιπόδα.

p. 8. vſ. 15. ἐφόβησε δὲ λαοὺς, Sch. V. τινὲς· ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς· ἀντὶ τοῦ Φοβεροὺς ἐποίησεν. ὡς· πάνταϛ μέν β' ἔλπει. ἀντὶ τοῦ ἐλπίζειν ποιεῖ. (Od. B, 91.)

vſ. 17. ſi vſ. 782. B. de Typhoeo reputo, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσω, et vſum τοῦ πληγῆναι, et πληγῆς de fulmine, quo vbique Iupiter deos terret, vt Θ, 12. πληγεὶς οὐ κατὰ κόσμον add. Θ, 455. O, 117. vereor, ne partes meas male egerim, poſthabita hac probabiliore interpretatione: vt minae Iouis Iunoni factae non aliter quam de fulmine accipiendae ſint.

p. 9. vſ. 21. ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς — Ἡρακλέος θείοιο. En ſuppletorum verſuum quos ſaepe ſuſpicatus ſum, exemplum haud diſſimile aliis! Schol. Vict. τινὲς δὲ γράφουσι (poſt vſ. 21) „πρὶν τότε δή σ' ἀπέλυσα ποδῶν μυδρούς δ' ἐνὶ Τροίῃ κάββαλον, ὄφρα τέλοιτο καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.“ δεῖκνυνται γὰρ ὑπὸ τῶν περὶ πτηγῶν οἱ μύδροι. Exſcripſit Scholion Euſtath. p. 1003, 12. vt et fecit ad vſ. 24. omninoque in hoc quoque libro communem fontem habuere vterque. Verſus emendatos exhibui iam p. 12. ad vſ. 30.

p. 12. vſ. 29. ἀνήναγον αὖτις. Sch. Vict. ait πλεονάζειν ἀνὰ Ἀττικῶς. vt ἀνέπλεον Od. M, 234 et ἐκ Τροίης ἀνιόντα Od. K, 332. οἱ δὲ γράφουσιν· ἀπήγαγον αὖτις. vſ. 31. ἀπολλήξῃς. Sch. V. δι' ἑνὸς λ ὀφείλει γράφεσθαι. vſ. 32. ὄφρα ἴδῃς. Sch. V. ἴδῃ. χωρὶς τοῦ σ. et vſ. 41. μὴ δι' ἐμήν. τὸ δὲ μὴ ἀντὶ τοῦ οὐ. vſ. 50. μετ' ἀθανάτοισι. γράφεται καὶ ἐν. inſcite.

p. 15. vſ. 55. Ἀπόλλωνα κλυτότοξον. Sch. V. τινὲς, κλυτὸν αὐδήν. οὐκ οἶδε δὲ αὐτὸν Ὅμηρος ἄδοντα, ἀλλὰ κιθαρίζοντα.

p. 19. 63. ἐν νηυσὶ πέσοιεν. tantum de Achiuis dictum: v. Obſſ. ad J, 235, Λ, 823. nunc et Sch. V. obſeruant: ἀεὶ ἐπ' Ἀχαιῶν τὸ, πέσωσι. „καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί.“ Λ, 311.

Ad v. 64. Euſtathiana petita ſunt ex Schol. Vict. Vltima, quae in iis dixi eſſe obſcura, ſpectant eo, quod nude a poeta referuntur, non in actum ipſum deducta ſunt; hoc eſt, quod Schol. Vict. ſenſit, adiiciendo verba: ἑοίκασι γὰρ Εὐριπιδείῳ προλόγῳ ταῦτα. ἐναγώνιος δέ ἐστιν ὁ ποιητής, (h. e. narrat geſta, ac ſi gerantur ante oculos noſtros.) καὶ ἐὰν ἄρα σπέρμα μόνον τιθείς. (v. c.) „κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.“ (Λ, 603.) τάχα δὲ ὁ ταῦτα ποιήσας, (ἐποίησε) καὶ τὸ· ὠχόμεθ' ἐς Θήβην (A, 366) καὶ τὸ· ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας, ἄμυεν.“ (Od. Ψ, 310.) Praeclare haec. Hunc tandem grammaticum πεπνύσθαι dixero.

p. 22. vſ. 77. Ἀχιλλῆα πτολίπορθον. huius verſus immemores fuere grammatici, qui ad Φ, 550. notarunt, ſemel tantum Achillem ita appellatum eſſe, epitheto perpetuo Vlyſſis: πτολίπορθος Ὀδυσσεύς. Obſeruat tamen Schol. Vict. ad h. l. et addit: ἐπόρθησε γὰρ κ πόλεις.

vſ. 78. Sch. V. ὡς ἔφατ'. τινὲς μετὰ τοῦτον γράφουσιν· Ζηνόδοτος ὑποταρβήσατο. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.“ Stupor librarii! Verſus eſſe debuit: οὐδ' ἐπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη Ζῆν' ὑποταρβήσασα, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.

vſ. 79. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων. Zenodotea lectio fuit βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων. Adſcribam Scholion Vict. ad vſ. 82. ἔνθ' εἴη. Ἀρίσταρχος, εἴη, ἀντὶ τοῦ πορευθείη· ἐκ τοῦ εἶμι. τοῦ ἀνδρὸς δηλονότι λέγοντος, ἐκεῖ ἀπέλθοιμι, ἢ ἐκεῖ. Ἄλλως· τὸ εἴην σὺν τῷ ν, Ἀριστάρχειοι, καὶ σημαίνει τὸ ὑπῆρχον· ὡς αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς ἐπιλογιζομένου, οἷον, πορευοίμην. ὁ δὲ λόγος, εἰς ἐκείνην τὴν χώραν ἢ ἐκείνην πορευθείην. Habes exemplum perturbatae auctoritatis grammaticorum in excerptis Scholiorum. Verba Schol. Lipſ. ſunt: ἦει. παρὰ Ἀριστάρχῳ ἦειν μετὰ τοῦ ν. γράφεται εἴη καὶ (immo γρ. καὶ εἴη) ὑπῆρχε.

p. 24. ἔασε. Sch. V. παρῃτήσατο. τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι" Heſiodeum Ἔργ. 342.

p. 25. vſ. 90. ἀτυζομένη δὲ ἔοικας. Sch. Vict. ἀτιζομένη. συμβάλλεται πρὸς τὴν ἀθέτησιν τῶν πρώην. — τάχα δὲ τεταραχμένη ὑπέστρεψε δι' ὑπόμνησιν τῆς ἀτιμίας.

vſ. 97. οἷα Ζεὺς — l. 3. „ἐνδείκνυται καὶ" lege οὐ κρυφίως ποιεῖ. Sch. V. notant πιφαύσκεται. ὑπερβολικῶς. ὡς ταῦτα ἤδη πεπραχότος τοῦ θεοῦ. ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα, A, 184.

p. 26. vſ. 103. ἰάνθη Sch. Vict. διεχύθη. Σοφοκλῆς· „ὡς ὢν Διὸς μέτοπον ἐνταθῇ χαρᾷ. ἰαίνειν δὲ κυρίως τὸ θερμαίνειν. αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, Od. M, 175. Emendatior legitur verſus Sophoclis in Fragment. Sophocl. ap. Brunck. n. LXXXVIII, p. 695. ſeruatus a Schol. Ariſtoph. Lyſiſtr. 9. et a Suida in voc. τοξοποιεῖν. ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἰανθῇ χαρᾷ pro ἰανθῇ in Schol. Ariſtoph. eſt ἐν ταύτῃ χαρᾷ. vbi vides veſtigia noſtrae lectionis ἐνταθῇ. Apponitur quoque verſus Homericus. vſ. 104. μενεαίνομεν. τινὲς, ἐριδαίνομεν.

p. 28. vſ. 116. ἰόντι. Sch. V. οὕτω τὸ τέλειον. τινὲς δὲ ἰόντα. vſ. 117. cf. ſup. ad vſ. 17. vſ. κεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, προβληθέντι. et ἀντιφράζεται τῷ· αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον etc. E, 886.

p. 29. ad vſ. 125. compara Od. Ξ, 276 ſqq. ad vſ. 128. Scholion B. legitur quoque in Schol. Vict. et praemittitur οὕτω Πορφύριος.

p. 30. vſ. 134. Etiam Sch. Vict. κακὸν μέγα. οὕτως ἡ ΑριστοΦάνειος. Ζηνόδοτος δὲ, θεοῖς μέγα πῆμα Φυτεῦσαι. vſ. 141. ῥῦσθαι. συστέλλει δὲ ὁ Θρᾴξ τὸ ῥῦσθαι. τὸ γὰρ πλῆρές ἐστι, ῥύεσθαι. (τὸ σώζειν) ἀργαλέον δὲ, τὸ ἀδύνατον. vſ. 144. θεοῖσι μετὰ, ἐν θεοῖς. οὐκ ἀναστρέΦεται δὲ διὰ τὴν συναλοιΦήν. voluit dicere μετὰ referri ad ἐθανάτωσι.

p. 31. vſ. 138. Schol. Par. ἔῆος. Ἀπολλώνιος Φησὶν ἐν τῷ περὶ ἐκτροπῆς ῥημάτων. ἠὼς καὶ γενικὴ, ἠέος, καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε, ἔῆος. parum docte.

p. 32. vſ. 153. θυόεν νέΦος. Sch. V. θυόεν δὲ εὐῶδες· θύου δ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει. (Od. E, 60) Φασὶ δὲ οἱ Φυσικοὶ, τὰ ηθα σταδίοις ὑπερέχοντα τὴν γῆν ὑΦ' ἡμῶν· (ὑΦισμένην) νεΦελίζεσθαι. ἔστιν οὖν αἰθέριον νέΦος τὸ περικείμενον. Latet in monſtro, τα ηθα numerus ὀκτὼ, per η (ἤτα) ſcriptus: ea quae octò ſtadiis ſupra planum ſolum eminentia,

p. 33. vſ. 162. εἰ δέ μοι. Ἀμμάνιος, εἰ δέ μου. vſ. 164. ἐπιόντα ταλάσσῃ μεῖναι. τινὲς, θελήσῃ ἀντὶ τοῦ δυνηθῇ. οὐδ' ἔθελε προρέειν (Φ, 366.) ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἠδύνατο. ad 165. etiam Sch. Vict. τινὲς ἀστερίσκους αὐτοῖς περιτιθεῖσιν, ὡς μεταχθεῖσιν ἀπὸ τῶν Ἴριδος λόγων.

p. 36. vſ. 172. l. 5. διέπτη. vt ἐξέπτη Heſiod. E, 98. ad vſ. 179. Sch. V. πολεμίξων δὲ, διὰ τοῦ ξ. Ἀρίσταρχος δὲ διὰ τοῦ σ. ad vſ. 187. ἐκ Κρόνου. οὕτως διὰ τῶν βʹκκ. καὶ πολλοὶ ἀπὸ τῆς σχολῆς. εἰ δὲ εἴη, τε Κρόνου; λείπει ἡ ἐκ, ὡς ἐν τῷ· αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο. (Σ, 574.)

p. 41. vſ. 197. υἱάσι. Sch. Vict. τινὲς δὲ, υἱέσιν. Ἀττικὸν ἁμάρτημα. et ad vſ. 203. τοῦτο τὸ ἔπος, (203. 204) ἢ, ὃ καὶ ἄμεινον, πάντα τὸν λόγον τῆς Ἴριδος, Ζηνόδοτος ἐσημειώσατο.

p. 45. vſ. 225. ἐνέρτεροι. Ζηνόδοτος γράΦει· αἴτερ ἐνέρτατοι.

p. 48. vſ. 241. ἀμΦί ἑ γιγνώσκων. Sch. V. ὀρθοτυπτέον δὲ τὴν ᾱ. εἰς σίνδετον γὰρ μεταλαμβάνει. Χρύσιππος

δὲ ψιλοῦν (scil. φησὶ) τὸ ē, ὡς περισσεῦον. καί φησιν· ἀμφιγνοῶν, ἀντὶ τοῦ, ἀμφιβάλλων.

p. 51. vs. 256. Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον. Scholion ad h. l. v. sup. ad E, 509. Quae ex Eustathio memoraui de Paeone et Apolline pro eodem habito a Zenodoto, ita exponit Schol. Vict. ad vs. 262. Ζηνόδοτος ὁ Μαλλώτης ἐκ τούτου συνάγει, ὅτι Παιήων ἐστὶν Ἀπόλλων, εἴ γε αὐτὸς ἐπιῤῥώννυσι τὸν Ἕκτορα.

p. 52. 265—8. Quae Eustath. habet ex antiquis, sunt in Victorianis. Reliqua quae in his sunt de ἀκοστήσας et κραιήνων, vidimus sup. ad Z, 506. Iam ad vs. 265. εἰωθὼς notatur: Ζηνόδοτος τοῦτον μόνον γράφει, Ἀρίσταρχος δὲ καὶ τοὺς ἄλλους γ'. (266. 7. 8.) ad 269. πόδας καὶ γούνατ'. τινὲς δὲ τὸ γενικὸν, τὸ, γυῖα. hoc praeferam. et vs. 270. ὀτρύνων. τινὲς δὲ, ὀτρυνέων.

p. 53. vs. 282. ἐσσεύοντο. Etiam Sch. V. αἱ πᾶσαι διὰ τοῦ ᾱ, ἐσσεύαντο. Mox l. 9. scribe ἀγροιώτας. Etiam Od. Π, 218 ἀγρόται pro venatoribus dicti accipiuntur a grammatico.

p. 54. vs. 274. οὐδ' ἄρα τέ σφι. Schol. V. τινὲς δὲ ταῖς σφι. saltem scrib. τῇς φι. vs. 277. εἴως μέν. Ζηνόδοτος γράφει, τείως. vs. 288. ἦ ϑήν μιν. Sch. V. ὅτι τὸ ἦ ϑὴν ἀντὶ τοῦ· ὄντως που. οἷον καὶ ἀλλαχοῦ· ἦ ϑήν σ' ἐξανύω γε. Λ, 365.

p. 58. vs. 315. χρόα λευκὸν etiam Sch. Vict. habent.

p. 60. vs. 333. Scholion Vict. ad h. l. de Medonte Oilei filio notho v. sup. Sch. Vict. ad N, 694. Et ad vs. 336. ἦν ἔχ' Οἰλεύς. Etiam Sch. V. (vt alii ad vs. 333) τὸν Οἰλέα Ζηνόδοτος ἑπόμενος Ἡσιόδῳ καὶ Στησιχόρῳ, χωρὶς τοῦ ο ὀνομάζει, ὀνομάζει Ἰλέα, τὸ δὲ ὁ ἄρϑρον φησί. γελοῖον δὲ etc.

p. 61. vs. 341. Δηλοῖ δὲ — μόνον τοῦτόν φησιν Ἑλλήνων ὄπισϑεν βεβλῆσϑαι. καὶ Ἡιονεὺς δὲ ἐν τῇ Η vs. 11) ὑφ' Ἕκτορος οὕτως ἀναιρεῖται. τούτου δὲ (Delochi) οἱ ἀπόγονοι Σάμον ἐξ Ἀϑηνῶν συνῴκισαν.

p. 64. vs. 358. ὅσον τ' ἐπὶ — debebat scriptum esse ἔπι. nam est ἔφ' ὅσον. pro ἐπὶ τόσον, ἔφ' ὅσον. vs.

359. etiam Sch. V. ἦσι. δασυντέον. ἐπέκτανται γὰρ τὸ ἦ. ὅπερ ἡ συνήθεια μετὰ προθέσεώς φησιν, ἀφῆ. nec alind habuisse videtur Sch. Lipſ. etſi ἥσει praefixum eſt: nam Schol. ἐπέκτασις τοῦ η. ἢ πέμψει. ad vſ. 371. χεῖρ' ὀρέγων. οὐ χεῖρα, ἀλλὰ χεῖρε ἰδιικῶς.

p. 67. vſ. 385. ἵππους δὲ — Sch. V. tantum haec habent: πρὸς τὴν ἰδιότητα τῆς μάχης. ὅτι οἱ μὲν ἐπιβεβηκότες ταῖς πρύμναις, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἵππων, ἵνα ἀφ' ὕψους μάχοιντο. εἰςήλασε δὲ τοὺς ἵππους διὰ τῆς ὑπὸ Ἀπόλλωνος γενομένης κελεύθου.

p. 69. vſ. 393. καὶ τὸν ἕτερπε λόγοις. Sch. V. τινὲς, ἕτερπε λοιδόρων. (λοῶν vel λοέων duab. ſyll.) τοὺς γὰρ νοσοῦντας ἔλουον. φησὶ γάρ· „εἰςόκε θερμὰ λοετρὰ — Ξ, 6. 7. ἄμεινον δὲ, λόγοις. Et in vſſ. Menandri in Obſ. extr. pro θελκτήρια Vict. habet κουφίσματα. vſ. 398. Sch. V. προςηύδα in contexto; et ἔπος ηὔδα. οὐ προςηύδα. (hoc pro var. lect.)

p. 71. vſ. 412. εὖ εἰδῇ σοφίης. ἀντὶ τοῦ, τέχνης. διὸ φασὶ μὴ εἶναι Ὁμήρου τὴν Ὀδύσσειαν διὰ τὸ μὴ εἶναι ἐκεῖ σοφίαν. (non occurrere) πᾶσαν (δὲ) τὴν τέχνην οὕτω καλοῦσι, (καὶ) σοφοὺς τοὺς τεχνίτας. καὶ τὸν κιθαρῳδὸν σοφιστὴν Σοφοκλῆς, καὶ τὸν ῥαψῳδὸν Εὔπολις. οἱ δὲ Φιλόσοφοι τὴν σοφίαν εἶναι θείων καὶ ἀνθρωπίνων, καὶ τῆς περὶ ἑκατέρων αἰτίας. ὑποθημοσύνῃσι δὲ, ταῖς διδασκαλίαις.

416. μιῆς περὶ νηὸς, ἴσως τῆς Πρωτεσιλάου. et vſ. 420. νῆα, τὴν ἀμφήριστον.

p. 73. vſ. 431. Κυθήριον. τινὲς διὰ τῶν δύο ῥρ. καὶ τοὺς Καθηρεῖς δημότας Ἀττικῆς Φασὶν, οὓς μᾶλλον οἰκείους εἶναι Αἴαντι. (quis putet Athenarum δήμους iam tum fuiſſe!) vſ. 442. ξυνέηκε. ἀντὶ τοῦ, ἤκουσε. vſ. 445. de κλειτὸν Ἀγλαὸν, vt hoc ſit nomen proprium, dilertum eſt Scholion etiam in Cod. Pariſ. Quid autem in Schol. A. ſit κόσμου, non aſſequor; an fuit κυρίου?

p. 76. vſ. 451. αὐχένι γὰρ οἱ ὄπισθε. Sch. V. Ἀριστοφάνης, παράπαν γράφει. καὶ ἔστι μᾶλλον εὔλογος ἡ γραφή. Et 468 ἅ τε μάι β. Sch. V. ἀντὶ τοῦ, ὅστις. οἱ δὲ

ὅτε, (vii) ὅτέ με βροτοὶ οὔ τι τίουσι (Od. N, 129) ἀντὶ τοῦ, ὅτι.

p. 81. vſ. 492. καὶ οὐκ ἐθέλησι. Sch. V. ἀντὶ τοῦ μὴ θέλῃ.

p. 83. 84. vſ. 502. bene Sch. V. σωθῆναι μετὰ νίκης. ἐπεὶ τοῦ δίχα νίκης σωθῆναι πρείσσων ὁ θάνατος. Et vſ. 513. ὣδ' αὕτως. ἀντὶ τοῦ οὕτως. οὐ τοπικῶς. Et vſ. 526. de *Lampo* v. Υ, 238. vſ. 531. *Epigram* Elidis contendit eſſe; et eandem eſſe Od. B, 328 intelligendam.

p. 90. vſ. 532. Ἐϋφήτης. Sch. V. ζήτει, περὶ τούτου, τίς ἐστί. ſuauiter! ego vtique haud quaeram. vſ. 534. ὅς οἱ καὶ τότε. περιττὸς ὁ στίχος. recte cenſet. dicta res iam erat vſ. 529. πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ. Porro vſ. 543. ἐλιάσθη reddit ἀπεκλίθη.

p. 93. vſ. 556. οὐ γὰρ ἔτ' ἐστὶν, ex alio grammaticorum canone ſcribitur ἔτ' ἔστιν. v. Hermann. Gr. gr. p. 89. vſ. 571. εἴ τινά που. Sch. V. ὅτι τῷ εὐκτικῷ ἀντὶ προσταικτικοῦ ἐχρήσατο. ὡς φησι Διονύσιος.

p. 97. vſ. 593. Τρῶες δὲ — ita euentum habent dicta Iouis Λ, 207 ſq.

p. 100. vſ. 610. Ἕκτορος, αὐτὸς γάρ οἱ. Etiam Schol. Vict. ἀθετοῦνται στίχοι ε, ὡς περιττοί. οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ ἦσαν οἱ ε.

p. 102. vſ. 625. κῦμα ἀνεμοτρεφές. additum in Schol. Vict. poſt τὸ εὔτονον. καὶ Σιμωνίδης· „ἀνεμοτρεφέων πυλάων" εἴρηκε. (an πτελεάων, vlmorum?)

vſ. 626. Contraria profert Sch. Vict. δεινὸς ἀήτης. — ἔνιοι δὲ ἀγνοήσαντες πεποιήκασι, δεινὸς ἀήτη, ὡς· κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. — vſ. 627. ναῦται. οἱ ἐν τῇ νηΐ. „ἢ ναύτῃσι τέρας" (Δ, 76) ὁ δὲ Αὐτόχθων πρὸς ἐπίτασιν τοῦ κινδύνου, φησιν. ἐπιβάτας γὰρ καὶ βραχὺς κίνδυνος κλονεῖ etc. vt in Sch. B. Et ad vſ. 628. poſt Ἄρατος· ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον· καὶ Καλλίμαχος· „μέσον ἐπὶ ναύταις." (mutila) vſ. 629. ἐδάϊζετο, διεκόπτετο ἡ ψυχὴ ἀγωνιῶσα. πρὸς τὸ τελευταῖον δὲ τῆς παραβολῆς, τὸ, τρομέουσι δέ τε Φρένα ναῦται, τὴν ἀνταπόδοσιν ἐπήγαγε τῆς παραβολῆς.

p. 105. vſ. 639. Sch. V. Κοπρεὺς Ἡλίου, παῖς τοῦ Πέλοπος. (corrige: Κοπρεὺς, παῖς τοῦ Πέλοπος, τοῦ Ἠλείου. Idem vitium erat in libb. Apollodori II, 5, 2.) ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Βοιώτιος, Ἁλιάρτου παῖς. (cf. Schol. Il. Ψ, 346.) Ad verba: ὃς Εὐρυσθῆος ἀ. φασὶν, Ἥρας αὐτῷ παραστάσης ἐπιτάσσειν, τὸν δὲ, Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηνᾶς εἰπόντων, ὡς διὰ τοῦτο ἔσεται ἀθάνατος, καταδέχεσθαι. οἱ δὲ παιδικὰ Ἡρακλέους θέλουσιν Εὐρυσθέα· διὸ χαριζόμενον αὐτῷ ἐπιτάσσεσθαι τοὺς ἄθλους. vltima petita e luſibus poetarum certi generis. 641. τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς h. e. ἐξ οὗ Κοπρέως) Sch. V. οὐ κεκράτηκε τῆς Φράσεως, ὥς φησιν Ἀτταλος. τὸν μὲν γὰρ λίαν ἐπαινεῖ, τὸν δὲ ἀτόπως μιάζει. ὥστε οὐκ ἔστιν ἐκ συγκρίσεως ὁ λόγος. et iterum ad πολὺ χείρονος. οὐκ εὖ ἡ σύγκρισις. vſ. 645. ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο. — ἀντὶ τοῦ ἐνεπελάσθη. οἱ δὲ, ἐβλάβη. Ἰακῶς. φησὶ γοῦν τὸ πρόσθ' ἐνιβλαφθείς. vſ. 651. ad ea Scholia, quae ex Sch. B. notata ſunt, poſt ἀηδὴς δὲ Ὁμήρῳ ἡ τοιαύτη συναλοιφὴ addunt Sch. Vict. Ἄτταλος δὲ συγκοπὴν φησιν, ὡς ἐν τῷ πὰρ Ζηνί. E, 1 et al.

p. 109. vſ. 653. εἰςωποὶ — Etiam Sch. V. ἐντὸς ἑαυτῶν αἱ νῆες ἀνέλαβον τοὺς Ἕλληνας. vſ. 657. ἀνὰ στρατόν. νῦν τὸ στρατόπεδον. bene. vſ. 666. etiam Sch. Vict. τρωπᾶσθαι. ἀντὶ τοῦ τρωπάασθαι. vſ. 668. in Schol. vulgato Ven. B. εἰ μὴ λέγοις, interponitur in Sch. Vict. ὡς λείπει ἄλλα ποιήματα, δι' ὧν ἐδεδήλωτο ταῦτα. ἢ καὶ ἀποῦσα ἀφῄρηται· ὡς τὸ· εἰ μὴ ἐπὶ Φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη αὐτῷ ποιπνύσαντι· (Θ, 219) Τήλεφος δὲ, ὡς ἐπὶ Διομήδους ἀκούει· (E, 127) ἐν σχήματι δὲ ἐδήλωσεν, εἰ σκότος εἶχον.

p. 115. vſ. 679. ad κελητίζειν. Sch. Pariſ. κέλης. μονάμπυξ (quod ap. Pindar.) ὁ νῦν λεγόμενος, σελάριος. atqui *equus ſellarius* eſt ὁ διφροφόρος.

p. 116. vſ. 680. Etiam Sch. Vict. συναείρεται notat; in ceteris conuenit cum Euſtath. qui vetus Scholion exſcripſit. vſ. 683. Δημήτριος δὲ ὁ Γονύττεσος τεθεωρημέναι (φησὶ) τοῦ μεταβαίνοντος ἀνεμπόδιστον, τηροῦντος τὸν δρόμον τῶν ἵππων, κατέχοντος τοὺς χαλινούς. καὶ νῦν δὲ

ἐν Ῥόμῃ ποιοῦσί τινες. — vſ. 688. οὐδὲ μὲν Κητῳ. Sch. V. τινὲς ἐπισυνάπτουσι τούτῳ τόδε· ἀλλὰ πολὺ προϑέσκε τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων. (ex X, 458. 9.) Voluerunt-ne comparare loca? vſ. 705. Proteſilai naues priore ordine cum Aiacis nauibus: N, 681. 2. Schol. Viet. argutatur in voc. ἔνσικε, ex vulgari obſeruatione de φέρειν et ἄγειν, appoſito quoque vſ. H, 467. Obſeruat quoque ſcripſiſſe nonnullos per exclamationem: οὔτ' αὖτις ἀπήγαγε. οὐδ' ἀφίκετο!

p. 122. vſ. 713. μελάνθετα. addunt Sch. V. μελαινὰς λαβὰς ἔχοντα. τὴν δὲ λαβὴν δεσμὸν καλεῖ Σιμωνίδης.

p. 125. vſ. 725. ἀνώγει. Etiam Sch. V. τινὲς περισπῶσι. (ἀνωγεῖ) διὰ τὸ· „ἠνώγει Πετεῶος" M, 355 ductum ab ἀνωγέω. ἀλλ' ἔστιν· „ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν" Λ, 139. vſ. 737. σὺ μέν τι. οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ σ. τινὲς δὲ, οὐ μέν τις. vſ. 740. Etiam perperam Sch. V. πόντῳ κεκλιμένοι. περικλειόμενοι. συνέσταλται δέ. (ſcil. ι. pro ει) ὡς τὸ· „τρὶς δὲ περίστειξας" ita ſcribitur: Od. Δ, 277.

XVI (Π)

p. 138. 1. περὶ νηὸς μάχοντο. Schol. Vict. ἡ δὲ περὶ ἀντὶ τῆς, ἐπί.

5. τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε. Ἀρίσταρχος γράφει· ϑάμβησεν. οὐ γὰρ ἂν ἔπληξεν ἐν τῷ πυνϑάνεσϑαι, εἴπερ ὤκτειρεν.

p. 139. vſ. 8. ἀνώγει. Sch. Vict. accepit ἀνωγεῖ ſcriptum, pronocans ad ἠνώγεον, H, 394. (v. ſup. ad O, 225) et ad ἠνώγεα Od. J, 44.

p. 141. Sch. V. Πηλέως υἱέ. οὕτως Πτολεμαῖος. οἱ δὲ πομνημάτισάμενοι Ἰακῶς. (ſc. Πηλέος)

p. 142. vſ. 27. βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος. hinc verus traductus putatur ad Λ, 661. quod notare voluit Sch. Viet. Et ad vſ. 25. βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης. Ἀριστοφάνης ἄνευ ἄρϑρου.

p. 145. vſ. 35. ὅτι τοι νόος. fuere qui ſcriberent ὅ τοι ϑ' ὅς, τι οἱ. Ἀρίστἀρχος δὲ γράφει ὅτε τοι.

p. 146. vſ. 46. *μέγα νήπιος* per exclamationem Sch. B. Viet. qui addit exemplum *νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν.* Il. X, 445. Porro vſ. 147. miſum eſt, laborare in hoc omnes grammaticos, probant *τὸ λύτεσθαι* Schol. A. B. cum Lipſ. et Vict. qui ex ceteris eſt emendandus.

p. 147. vſ. 53. *ὀππότε δὴ.* Ἀρίσταρχος· *ὀππότε τις* et *ἀμέρσαι, ἀποστερῆσαι. ἀπομερίσαι. ἀποδιῶξαι.*

p. 148. vſ. 57. *πόλιν εὐτείχεα, τὴν Πήδασον οἱ τῶν Κυπρίων ποιηταί.* (ergo plures auctores carminis?) *αὐτὸς δὲ Λυρνησσόν.* (B, 690. T, 60) *σημειωτέον δὲ τοῦτο πρὸς τὸ* (A, 129.) *δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον, ὅτι οὐ μόνην Τροίαν εὐτείχεος.* Et ad vſ. 59. *μεταναστήν.* Sch. Lipſ. qui in hoc, et in ſuperiore iam libro, meliorem excerptorem Scholiorum nactus eſt, *ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, μεταναστήν, καὶ πρὸς Βρισηΐδα ἀκούει· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς φησιν, ἵν' ᾖ, ὡς ἐκ χειρὸς ἀτιμήτου μεταναύστου ἀφείλατο.* Schol. Vict. *ἐν τῇ Μασσιλιωτικῇ καὶ τῇ Ῥιάνου μεταναστειν* (ſcrib. — *στὴν*) *καὶ ἀκούουσι τὴν Βρισηΐδα.* (ergo iam accentus in iſtis? an ſuit *μετέναστιν*?)

vſ. 61. 62. *οὐ πρὶν* — reſpicit J, 646 ſq.

p. 153. 80. *νεῶν ἄπο λειγὸν ἀμύναι.* Sch. V. *ἀπὸ — ἀμύναι, ἀπαμύναι. οἱ δὲ ἀναστρέφουσι τὴν ἄπο.*

p. 155. vſ. 93. *μή τις ἀπ' τοὺς γ' ἀθετεῖ Ζηνόδοτος.* (qui reiecerat iam vſſ. 89. 90.) *καὶ ἀντ' αὐτοῦ γράφει· „μή σ' ἀπομουνωθέντα λάβῃ πορυθαίολος Ἕκτωρ.“ ἐν παρωδεῖ Διονύσιος ὁ Θρᾴξ, ἀντὶ τοῦ λάβῃ, δάκῃ, λέγων.* En acumen grammaticum! acutior tamen Zenodotus in eo, quod fraudem ſenſit interpolationis.

p. 156. vſ. 97. *Αἰ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ.* Plenum Scholion, e quo excerpſere Ven. et Euſtath. nonnulla, eſt in Cod. Victor. *παντελῶς ἐκβλητέον τοὺς δ' στίχους πρῶτον, ὅτι παιδιώδης καὶ ἀδύνατος ἡ εὐχή. εἶθ' ὅτι φθονερά, εἶτα ἐρωτική. τί δὲ ἠδίκησαν οἱ Μυρμιδόνες; πῶς δὲ Φοίβου ἐπικαλεῖται, ὃν ἤκουσεν ὑπὸ Θέτιδος Φονέα ἐκεῖ ἔσεσθαι; (Φ, 277. v. inf. ad Σ, 9. p. 427.) τί δὲ θαυμαστὸν, εἰ ἐρήμην πορθοῖεν πόλιν. καὶ τὸ λύειν τὸ σπουδὴν*

μων ἐστί. πῶς δὲ τὸ νῶϊν οὐ θεῖαν (f. corrig. ἐκδύειν) δηλώσει; καλῶς οὖν φησιν Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος (δὲ) ὑπώπτευκεν, ὡς εἰεὶ παρεντεθέντες οἱ στίχοι ὑπὸ τῶν ἀρσενικοὺς ἔρωτας λεγόντων εἶναι παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ὑπονοούντων, παιδικὰ εἶναι Ἀχιλλέα Πατρόκλου.

p. 161. vf. 117. l. 5. Schol. Vict. qui idem Scholion memorat, habet quoque ἕως νῦν παρὰ Ἴωσιν οἱ κολοβοκέρατοι κριοὶ κόκοι λέγονται. vf. 121. κεῖρε maluit quoque Victor. nam Schol. παρατατικός· (male ſcriptum παραταττικὸς, et in Ven. B. παρασταττικῶς) et ſic reliqua vt in Ven. B.

p. 162. vf. 127. Schol. Vict. ἐρωήν. ἰωήν. ὁρμήν. παρὰ τὸ ἰέναι. vf. 134. τινές· ποικίλον, ἀστερόεντα, κακῶν βελέων ἀλεωρήν. καὶ γὰρ. ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκε δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν." Il. O, 532. 533.

p. 165. vf. 142. Sch. V. οἱ δὲ πλάττονται λέγοντες ὡς Πηλεὺς μὲν παρὰ Χείρωνος ἔμαθε χρῆσιν αὐτῆς, (τῆς μελίης) Ἀχιλλεὺς δὲ παρὰ Πηλέως. οἱ δὲ οὐδένα ἐδίδαξαν. καὶ ὁ τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος ποιητής· „ἀμφὶ δὲ πόρκης χρύσεος ἀστράπτει, καὶ ἐπ' αὐτῶν δίπρος αἰχμῆς." (ἐπ' αὐτῷ δικρόος αἰχμή. Sic verſus a Pindari Schol. laudatos ad Nem. VI, 85 olim iam exhibueram in Exc. I. ad Aen. II. Virgil. vbi de Iliade parua agebat.)

vf. 144. Πηλίου ἐκ κορυφῆς. Sch. V. ἐστὶ δὲ ἄκρα Χειρώνειος ὑπὲρ Σκιάδος ἄκρης, πρὸς Ζέφυρον ἄνεμον νεύουσα· ἔνθα ᾤκει ὁ Χείρων. Plin. XVI, f. 24. fraxinus — *multum Homeri praeconio et Achillis haſta nobilitata.*

p. 167. vf. 150. Sch. Vict. καὶ οἱ Ἐριχθονίου ἑκτορέου. leg. ἐκ Βορέου. (v. Υ, 223.

p. 168. vf. 155. θώρηξεν Sch. Vict. ἄμεινον, ἐκόσμησε. „τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον" Ξ, 379. ἑαυτὸν γὰρ ἕκαστος θωρήσσει. καὶ ὡς, μὴ εἰρημένον, νοῆται, διὰ τοῦτο σὺν τεύχεσιν.

p. 170. vf. 163. περιστένεται δέ τε γαστήρ. Sch. V. ſic: Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ, περιτείνεται διὰ τὴν πλησμονήν. ὡς Φερέβιος, Φερέσβιος. οἱ δὲ στένει (gemit? niſi f. στένεται) διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. οἱ δὲ, στενοχωρεῖται, ὡς·

στεινόμενος νεκύεσσι. et vſ. 166. ῥώοντε. ἐῤῥωμένως περὶ αὐτὸν συνίσταντο.

p. 170. vſ. 170. πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες. Sch. V. καὶ Πίνδαρος πεντήκοντα ἐρετμούς φησι τὰς ναῦς Ἀχαιῶν εἶναι. refer inter Fragmenta. vſ. 174. Σπερχειὸς ἐκ Πίνδου κατιὼν καὶ δι' Αἰνιάνων καὶ Δολόπων εἰς θάλασσαν ἐρεύγεται εἰς τὸν Μηλιακὸν ἐπιδιδοὺς κόλπον. οἱ δὲ διὰ Μηλίης καὶ Φαρσάλου ἐπὶ Θερμοπύλας, ἔνθα Πυλαίας Δήμητρι ἱερόν.

p. 171. ad vſ. 174. l. 5. „nec monendum" leg. nec mouendum. et p. 172. l. 10. „alii Laodamiam" in Sch. Vict. eſt: Σουίδας ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίονος. — Ζηνόδοτος δὲ Κλεοδώραν φησὶν, Ἡσίοδος καὶ τῶν ἄλλων Πολυδώρην αὐτὴν καλούντων. Idem Sch. Vict. ad Schol. B. extr. de Pelore gigante: Φασὶ Πέλωρα τὸν γίγαντα σπερχόμενον ὑπὸ Ποσειδῶνος ἅλλεσθαι εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ πληγέντα τὴν πρυμνὴν . . . ἀποθανεῖν.

p. 173. vſ. 183. ἐν χορῷ. Sch. V. ἐορτάζεται. ἠδέσθη γὰρ αὐ τὴν θεόν. Porro ad χρυσηλακάτου. χρυσοῖς βέλεσι χρωμένης. τὸν κάλαμον γὰρ τῶν βελῶν τινες ἠλακάτην φασί. καὶ Αἰσχύλος ἐν Αἴτναις τοὺς ποταμοὺς πολυηλακάτους φησί.

p. 175. ad vſ. 185. de ſcriptura ἀπακήτα v. Schol. ad A, 540. ad vſ. 188. πρὸ Φόωςδε. quod aliis erat προΦόωςδε, p. 176. l. 1. recte ſuſpicatus eram Ariſtarcheam lectionem fuiſſe ἐξάγαγε Φόως δε. nam Schol. Vict. Ἀρίσταρχος χωρὶς τῆς πρό. — προΦόωςδε. ἢ περισσεύει ἡ πρό, ὡς· νηάς τε πρυτάσας. ἢ τόπον δηλοῖ ὡς· διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν. (N, 388) οἱ δὲ, ὅτι πρὸ τῶ γαμηθῆναι τῷ Ἐχεκλεῖ ἐγεννήθη. —

p. 177. vſ. 202. μηνιθμόν. τὸν τῆς μήνιδος χρόνον. ὃς ἦν μετὰ τῆς παρούσης ἡμέρας ἑπταιφθιμάτης πρὸς τῷ ἐν τῇ Η ζήτημα. (ad H, 421) recte computat grammaticus: v. Excurſ. I. ad lib. XVIII. p. 574. et 576.

p. 178. vſ. 207. l. 1. ſcribe; ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θᾶμ' ἐβάζετε vulgo lectum; θαμὰ βάζετε, Ἀρίσταρχος Ἰακῶς. Sch. Vict. ταῦτα μ'. τὸ πλῆρες ταῦτά μοι. ἢ ἐβά-

ζετε εἰς ἐμέ. ταῦτα ἅμα, (quod esset ταῦθ' ἅμ' ἀγειρόμενοι) οὐχ ὑγιῶς. vs. 215. πόρυς πόρυν. ἀνέρα δ' ἀνήρ. τινὲς, πόρυθα. (πόρυθ' ἀνέρα) non enim esse πόρυν a πόρυς, sed: „καὶ πόρυθα βριαρήν" Λ, 375. 217. ὡς τυπεῖ, καὶ κατὰ στίχον ἔστασαν, ὅ ἐστι βάθος, καὶ κατὰ ζυγὸν, ὅ ἐστι κατὰ μέτωπον. vs. 218. δύ' ἀνέρε θωρήσσοντο, γράφεται καὶ, θωρήσσεσθον. (immo θωρήσσεσθην.)

p. 180. vs. 222. δαιδαλέης. δαίδαλα ἔλεγον τὰ ποικίλα κατασκευάσματα. ἀπὸ Δαιδάλης, τῆς Μήτιδος μητρὸς, παρ' ἣ Ἀθηνᾶ ἐτράφη. transtulit hinc τὸ μύθευμα Eustathius. vs. 223. θῆκ' ἐπὶ νῆας. οἱ περὶ Ζηνόδοτον, θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἰόντι. vt notatum a Schol. A. 224. οὔλων τε τραπήτων. οὖλος, crispus, de veste. Plin. VIII f. 73. *est et hirtae pilo crassо in tapetis antiquissima gratia; iam certe priscos iis vsos, Homerus auctor est.* 227. 228. χηλός· οἱ δὲ παρὰ τὸ χωρῶ (immo χέω, χωρῶ). Λάκωνες μὲν κίβωτον βούλονται, ἄλλοι λάρνακα, Μιτυληναῖοι δὲ ἀντίκηγα. Inf. ad Σ, 413 λάρνακα, τὸ Ἑλληνικὸν, τὸ δὲ ἀντίκηξ δῶρον καὶ γαζοφυλάκιον. ἀρτάβη Περσικόν. (forte Δωρικόν. καὶ τὸ γ.)

p. 182. vs. 233. coll. p. 285 in Excursu ad h. v. e Schol. Vict. supple Scholion ab aliis omissum in Stephano excerptum: Φηγωναῖε. Σκοτουσαῖοι γὰρ φασὶ, παρ' ἑαυτοῖς λόφον εἶναι Φακόεντα, ἀπέχοντα Σκοτούσης σταδίους ιε, ἐν ᾧ Διὸς Φηγωναίου ἐστὶν ἱερόν. Sequuntur in Schol. Vict. de Dodona ex antiquioribus cum Stephani loco comparanda quae transscribere haud iuuat. 234. Δωδώνης μεδέων ὑςχειμέρου. οἱ περὶ Ζηνόδοτον· „πολυτίδανος" διὰ τὸ Καλλιμάχου· κρηναίων τ' Εὐρώτᾳ μισγομένων. quod in Fragmentis non reperio. et ad ἀνιπτόποδες. μὴ προϊόντες τοῦ ἱεροῦ, ὡς μὴ δεῖσθαι νίπτρων. καὶ Καλλίμαχος· ἦσεν ἀνιπόδους συμβαλὼν αὐλειού. (an ἦσιν ἐκτὸς σύμβαλον αὐλείου. verum ad sensum deb. ἧς οὐκ ἐκτὸς —) vs. 236. Scholio B. ad: ἦ μὲν δὴ ῥα τόσον ἐμὸν ἔπος. Achilles matris preces facit suas: subiungit Schol. Vict. καὶ Ἀλκμὰν γάρ φησι· „καί ῥα τ' Ὀδυσσῆος ταλασί-

Φρονος ὅτῳ θ' ἑταίρων Κίρκη ἐπελείψασα." (f. Κίρκῃ ἐπήλειψε, nam ἀλείφω primam habet breuem; vel Κίρκ' ἐπαλείψασα. pro Κίρκα) οὐ γὰρ αὐτὴ ἤλειψεν, ἀλλ' ὑπέθετο Ὀδυσσεῖ. vſ. 237. τίμησας μὲν ἐμέ. Ζηνόδοτος οὐδὲ γράφει. Ἀριστοφάνης ἀθετεῖ. vſ. 244. ἦ οἱ τότε. ὡς ἐρωτηματικὸν περισπᾶται. ergo ἦ οἱ... Scholion ad h. v. in Schol. B. extat quoque in Lipſ. et Vict. vbique tamen corruptum et lacunoſum. Mirum quoque vſ. 246 δίηται, διώξῃ κατὰ Μάγνητας, et vſ. 247. ὠσκηθῆς, ἢ δὲ λέξις Αἰτωλῶν.

p. 186. vſ. 252. σόον δ' ἀνένευσε. γράφεται καὶ σῶν διὰ τὸ· σαώτερος ὥς με νέηαι. (A, 32.) καὶ, σάω τ' ἐρίηρας ἑταίρους. (inf. 364) οὐ πρὸς τὸ· ἦν γὰρ δή με σάωσι. vltima reſpiciunt J, 393, vbi v. Obſſ.

p. 188. vſ. 280. 1. Φάλαγγες, ἑλπόμενοι. ἀντὶ τοῦ ἐλπομένων. Ζηνόδοτος δὲ γράφει· ἐλπόμεναι, ἐπὶ τῶν Φαλάγγων. ἐπαινεῖ δὲ Ἀρίσταρχος, ὅτι οὐ Φεύγοντας ἐποίησεν εὐθέως, ἀλλὰ καταπλησσομένους. Et vſ. 283. πάπτηνεν δὲ ἕκαστος — δεινότατον τῶν ἐπῶν Ὁμήρου τοῦτό Φησιν Ἀριστοτέλης, ἐν ᾧ πάντες Φευκτιῶσι· καὶ οἰκείων βαρβάρων.

p. 189. vſ. 287. Παίονας ἱπποκορυστάς. de quibus v. ad B, 848. Schol. Vict. Μίμνερμος· „Παίονας ἄνδρας ἔγων, ἵνα τε κλειτὸν γένος ἵππων." ἐν δὲ τῷ Καταλόγῳ· καὶ Παίονας ἀγκυλοτόξους· (B, 848) ἢ οὗτοι ὑπὸ Ἀστεροπαίου, οἱ δὲ ἱππεῖς ὑπὸ Πυραίχμην. ἢ διαφόρως ἐκλίσει ἐχρῶντο, ἢ ὑποτόξαι (ὑποτοξευταὶ) ἦσαν. Ἀμυδὼν Φρούριόν ἐστι Μακεδόνων περὶ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν πείμενον. vſ. 296. ἀλίαστος etiam h. l. Schol. Vict ἀνέκλειστος.

p. 195. vſ. 328. Scholion Sch. Vict. de Amiſodaro et Chimaera exſcripſit Euſtath. p. 1062. l. 57 ſq. Subiiciunt Scholia: Amiſodari filiam nupſiſſe Bellerophonti, ὡς Ξενομήδη ἔΦη. an et haec in Homerum commentata eſt?

p. 196. 345. Ἐρύμαντα. Sch. V. τινὲς δὲ, Ὀρύμαντα.

p. 203. vſ. 380. ἀντικρύ. Scholio Ven. B. addit Schol. Vict. Αἰσχύλος δὲ Ἀχιλλέα αὐν τῇ ναυσπλίᾳ Φησὶν ἐκ-

θεν ὁρμήσαντα πηδῆσαι τὴν τάφρον, μὴ δεξαντο νῶτα τοῖς ἐχθροῖς.

p. 210. vſ. 407. ἱερὸν ἰχθῦν. Sch. Vict. οἱ μὲν τὸν ἀνθίαν· ἐπεὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἐννάτῳ καὶ δεκάτῳ περὶ Ζώων. (atqui eſt lib. IX. 37.) ἱστορεῖ. — Sequuntur quae inde reliqua Scholia quoque exhibent. In fine adiecta ſunt: Πλάτων δὲ ἀγνοεῖν, ἱερὸν, διὰ τὸ μὴ θηρεύεσθαι ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν, φησι. Mox 408. λίνῳ, ἐξ διὰ νεύρων ἑρμῖς. καὶ ταῦτα γὰρ λίνα φασί. et de ἤνοπι Scholion exſcripſit Euſtath. p. 1067. 58. ad vſ. 411. ἐπεσσύμενον. γράφεται καὶ, ἐπεσσύμενος. Patroclum autem peditem pugnantem mox currum iterum conſcendiſſe, docet vſ. 427. vbi iterum deſcendit: In Sch. Vict. *Demetrius* memoratur qui id quoque monuerit. Vnde et ad vſ. 427. κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐπιβέβηκε τῷ ἅρματι.

p. 214. vſ. 429. πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ. Φησὶ γοῦν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος μετὰ βοῆς ἐπὶ πετρῶν ταῦτα μάχεσθαι. Sch. Vict. cum A. B. vſ. 430. κεκλήγοντες, ὡς λέγοντες. ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου, κεκληγῶτες. οὕτως καὶ οἱ πλείους· οὐ γὰρ ἀναγκαῖον, τὸ Αἰολικὸν μέτρου μὴ ἐπείγοντος. Sch. Vict.

p. 215. ad vſ. 432. Ἥρην δὲ προσέειπε. Sch. Vict. παρὰ Ζηνοδότῳ οὐκ ἦν ὁ διάλογος τῆς Ἥρας καὶ τοῦ Διός. πῶς γάρ, φησιν, ἐν τῇ Ἰδῃ εὕρηται ἡ θεός; οἱ δὲ, ὡς ἠκούσης αὐτῆς εἰς Ἴδην κατὰ τὸ σιωπώμενον, ἵνα μετὰ τοῦ Διὸς σκέψηται τὰ περὶ Ἕλληνων, ὡς ἤδη τοῦ Διὸς μεταβεβλημένου, τῷ γεγενῆσθαι, ἃ ἠξίωσεν ἡ Θέτις.

p. 221. vſ. 467. ὁ δὲ Πήδασον. I. 8. Schol. A. ait, Ariſtarchum nihil annotaſſe. Atqui Schol. Vict. notata vidit. Nam, οὐτάσαι inquit, τὰ ἐκ χειρὸς τρωτά. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ βαλεῖν τῷ ῥήματι κέχρηται. λέγει γὰρ Σαρπηδὼν αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε, ὅπερ ἐπὶ τῶν ἀφιέντων τάσσεται. διὸ καὶ γράφει Ἀρίσταρχος· „ὁ δὲ Πήδασον ἀγλαὸν ἵππον· τόν ῥά ποτ' Ἠετίωνος ἐλὼν πόλιν ἦγαγ' Ἀχιλλεύς· ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἵπποις ἔπετ' ἀθανάτοισι. τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον. Sequitur in eod. Vict. alind Scholion: οὐτασε· δοκεῖ συγκεχύσθαι ἐνθάδε τὸ βαλεῖν καὶ οὐτάσαι.

καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος οὕτω ἀφῆκε τὸ ἄτοπον. ὁ δὲ Φιλήμων „ἤλασε" γράφει. καὶ ἐπὶ τοῦ βαλεῖν γὰρ κεῖται τὸ οὐτάσαι, ὡς ἐκεῖ, ἔβαλεν. (Sunt haec corrupta: nihil aliud potuit dicere, quam: καὶ ἐπὶ τοῦ βαλεῖν γὰρ κεῖται scil. τὸ ἤλασε. Itaque subiiciuntur vll. P, 517—519. καὶ βάλεν — ἔλασεν.) Pedasum autem equum mortalem fuisse, memineris ex vs. 152 sq.

p. 222. lin. extr. ad vs. 470. κρίκε δὲ ζυγὸν, ἠχῆσαι ἐποίησε. et p. 223. vs. 474. οὐδὲ μάτησεν. οὐκ εἰς μάτην δὲ διεπράξατο. et p. 224. vs. 485. βεβρυχώς. τινὲς, διὰ τοῦ κ. (βεβρυκὼς) κακῶς.

p. 226. 492. Γλαῦκε πέπον, πολεμιστά. Sch. V. ἄμεινον γράφειν, πάρος πολεμιστά, ἀντὶ τοῦ πέπον. ἀντίκειται γὰρ τῷ· νῦν σε μ. 494. πόλεμος κακὸς, τινὲς, θρασὺς γράφουσι· πῶς γὰρ ἄν, προτρέπων πολεμεῖν, κακὸν εἶπε τὸν πόλεμον. potest tamen κακὸς esse pugna aerumnosa. 497. περιμάρναο. ὑφ' ἓν Ἀρίσταρχος. δύναται δὲ διχῶς ἀναγινώσκεσθαι ἡ πρόθεσις.

p. 230. 515. Corruptum Scholion quoque in Vict. nisi quod additum est: τινὲς δὲ πάντοθι. Vsum tertii casus ἀνέρι κηδομένῳ, ἀντὶ τοῦ ἀνέρος, (est datiuus cui, quem appellamus) firmat exemplis: Ἀχιλῆος κῆρ δερκομένῳ (v. N, 139—141.) et τῆς δὲ — σήματ' ἀναγνούσῃ (Od. Ψ, 205. 206.)

p. 236. ad vs. 558. Schol. Vict. conuenit cum Schol. A. et Eustathio. Ita et Schol. ad

p. 238. vs. 572. ἴσως οὖν ἀπὸ Βουδείας, τῆς μητρὸς Ἐργίνου, ἐπώνυμος ἦν πόλις ἐν τῇ Βοιωτίᾳ τὸ Βούδειον. verbo duplex fuisse oppidum huius nominis, alterum Boeotiae, ex quo hic Epigeus fugit, alterum Phthiotidis: quod ab h. l. alienum.

vs. 583. ψῆράς τε. cum tamen altero loco P, 755 sit ψάρων. Sch. Vict. διὰ τὸ κακόφωνον, ψᾶρας ἐκεῖνο δὲ, ὡς τὸ ψάρων. scil. non itidem est κακόφωνον. Addit: ᾧ μὲν ξηράνῃ, οὐδὲ θερμήνῃ φησὶν. est locus Φ, 347 αἴ κ' ἂν ξηράνῃ. et θερμήνῃ sup. Π, 7. videtur velle: aurum

iudicio scribi ξηράνῃ, non autem sic quoque θερμάνῃ. οὐ μὲν ξηράνῃ, οὐ δὲ θερμάνῃ.

p. 241. vs. 595. Χάλκωνος. Πρόδικος ἀπὸ τῆς τοῦ χαλκοῦ κτήσεως, καὶ Βαθυκλέα. εἶρηκε δ' ἂν Κρύσωνος, ἀπὸ τῆς καλλίστης ὕλης. Res tanti non erat, vt ad Prodicum pronocaretur. vs. 604. θρασὺν υἱόν. γράφε, Φίλου υἱόν. τί γὰρ ἐποίησε θράσους; Post vs. 607. ἔν τισιν ἐπεφέρετο· „Μηριόνης δ' ἀνέπαλτο, Φίλου δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη." διὸ καὶ ἀτιμώτει Αἰνείας. vs. 617. καὶ ὀρχηστήν. Scholion Vict. exscripsit Eustath. p. 1078, 22.

p. 245. vs. 636. cum ῥινὸς βοῶν iungeretur ab Aristarcho, deletum esse voluit τε post βοῶν. Sch. Vict. ἄμεινον δέ, φησιν Ἀρίσταρχος, χωρὶς τοῦ τε· βοῶν εὐποιητάων. ἵν' ᾖ ῥινὸς βοῶν.

p. 248. 651. ἦ ἔτι καί. οὕτως τὸν η περισπαστέον. Sch. Vict. vs. 667. εἰδ' ἄγε. ἠθέτει Ζηνόδοτος. ἄτοπον γάρ φησι τὸν Ἀπόλλωνα τοιαῦτα διακονεῖν. ἀλλὰ τοῦτο προστάσσεται, ὡς τιμώμενος ἐν Λυκίᾳ. Ho quoque spectat δύναται δὲ ἀντὶ τοῦ, καθαρθῆναι ποιῆσον. ὡς· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼ ἐλόουν (Od. Δ. 252.)

p. 253. vs. 673. ἡρῷων Φαίνεται Σαρπήδονος ἐν Λυκίᾳ. τινὲς δὲ, Γλαῦκον κατελθόντα θάψαι αὐτόν. (scil. λέγουσι) ad vs. 686. ἕπετ Πηληϊάδαο sup. vss. 83 sqq.

p. 254. vs. 687. Sch. V. δόγμα Ὁμηρικὸν, τὸ, δύο τὰς μοίρας εἶναι. ὡς καὶ ἐπ' Ἀχιλλέως διχθαδίας μοίρας φησὶ φερέμεν. (J, 411.)

p. 258. vs. 718. Secundum poetae verba Dymantis progenies sunt Asius et Hecuba; cum tamen alibi Cissei filia appelletur Hecuba, coniectarunt, matre saltem eadem a Dymante et Cisseo matrimonio habita natos fuisse Hecubam et Asium. Diuersa tamen tradidisse alios, Schol. Vict. docet: αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης. Δύμαντος καὶ Εὐθόης νύμφης, ὡς Φερεκύδης. Ἀθηναίων δέ, Κισσέως καὶ Τηλεκλείας. En exemplum fraudis circa genealogiam! latent nomina Athenionis et Teleclidis, comicorum. Excerpsit Scholion Eustath. p. 1082, 60. Εὐριπίδης δὲ, φασὶ,

καὶ Ἀθηνῶν καὶ Τηλεπλείης, Κισσέως αὐτὴν οἴδασιν ἐπωνυμέσθαι.

p. 260. vſ. 735. πέτρον, τὸν οἱ περὶ χεῖρ' ἐκάλυψεν. παριφράζει τὸν χειροπληθῆ. vſ. 736. Etiam Schol. Vict. ἄζετο φωτὸς, ὤζετο καὶ ἀπέσχετο.

p. 263. vſ. 748. Schol. Vict. mentem Zenodoti melius reddit: Ζηνόδοτος, δυςπέμφελοι εἶεν, γράφων, ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν ἤκουεν· οἷον δυςάρεστοι οἱ ἑταῖροι. δηλονότι, ὡς καὶ Ἡσίοδος· „πολυξείνου δαιτὸς δυςπέμφελος εἶναι.“ ἢ ἀπλήρωτος· καὶ Ἡσίοδος· „ναυτιλίης δυςπεμφέλου“ κέρδεα γὰρ αὖ πίμπλατει.

p. 266. vſ. 769. ἀγνυμενάων. Ineptiunt et hic Sch. V. ἢ ἐπὶ παρατελεύτου μακρόχης παρίστησι τὸν ὑπὸ τῆς συμπτώσεως τῶν κλάδων ἐπεκτεινόμενον ἦχον.

p. 268. vſ. 780. ὑπὲρ αἶσαν. ὑπὲρ βίαν. ſcrib. ὑπεραλίαν. quod et in Sch. Vict. ſcriptum video. πλέον ἢ κατὰ μέτρον, ὑπὲρ τὸ καθῆκον.

p. 270. 1. vſ. 804. λῦσε δέ οἱ θώρηκα. Sch. V. ὅτι φύχ ἥνωντο, ἀλλὰ ζωστῆρσι συνείχοντο οἱ θώρακες. quippe conſtabant ex partibus canis, ὑαλέοις.

p. 271. vſ. 807. σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνήρ. Sch. V. Ζηνόδοτος· σχεδὸν οὔτασε. καὶ τῶς φησὶν· ὃς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος· (vſ. 812. h. e. ſi οὔτασε, quomodo βέλος mox memorari poteſt?) ἀηλεῖ ῥᾳ τῶν σχεδίων. (ἐκ τῶν σχ.) ὡς· τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας. (Υ, 462.) Σέλευκος δέ φησιν, οὐ δύνασθαι σχεδὸν βαλεῖν. hoc alii ſic interpretati ſunt, vt Euphorbum velint ne auſum quidem e propinquo inferre haſtam manu, ſed leuiter proieciſſe, non aliter ac ſi longe abſiſteret. Δάρδανος ἀνὴρ. καὶ πῶς Πάνθοος μετὰ τῶν Ἰλιέων δημογερόντων καταλέγεται; (Γ, 146.) τινὲς οὖν μέτοικον (e Dardania, atqui ea annumeratur Troianis terris) αὐτὸν λέγουσιν εἶναι.

p. 273. vſ. 816. καὶ δουρὶ δαμασθείς, recte in Schol. Lipſ. quaeritur: quomodo tamen ante dici potuit οὐ δὲ δάμασσε vſ. 813. Scilicet hoc eſt: οὐκ ἔπληξε καιρίως. iſtud vero: δαμασθεὶς δὲ, ἀντὶ τοῦ πληγεὶς μόνον.

vs. 822. Nota grammaticorum, super δουπῆσαι, nititur eo, quod proprie dictum de eo, qui cum armis in terram corruit, nunc dictum de Patroclo, qui armis spoliatus sine strepitu in terram procidit. Ergo etiam de Oedipode dici potuisse δεδουπότος Οἰδιπόδαο, etsi nec in pugna obiit, nec armatus. Schol. Vict. δούπησε· τῷ σώματι. ὅπλα γὰρ οὐκ εἶχεν. ἀντὶ τοῦ· ἀπέθανεν. ὡς τὸ, δεδουπότος Οἰδιπόδαο, ἀντὶ τοῦ, ἀποθανόντος. v. ad Ψ, 679. lin. 6. ἐκ τῶν ὅπλον. corrige ὅπλων.

p. 277. vs. 851. ἄλλο δέ τοι. Praestat ceteris tanquam simplicissimum, Schol. Vict. δόγμα ἐστὶ τοῦτο τῶν ποιητῶν, ὥστε ἀπαλλασσομένας τὰς ψυχὰς ἔχειν τι μαντικώτερον. πλησίον γὰρ ἤδη τῆς θείας φύσεως γινομένη ἡ ψυχὴ προγινώσκει τι τῶν μελλόντων. hoc posterius adiicit grammaticus de suo; inest tamen aliquid e sensu communi petitum.

p. 278. vs. 854. χερσὶ δαμέντ', ἐκ πλήρους γραπτέον τὸ, δαμέντι. ad vs. 856. 857. Schol. immiscent placita Pythagorea.

p. 280. vs. 867. ἄμβροτοι, οὓς — Sch. V. τινὲς γράφουσιν. (scil. post hunc versum) ἤματι τῷ, ὅτε γῆμα Θέτιν λιπαροκρήδεμνον. καὶ γάρ φησι· τὰ μὲν Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἤματι τῷ, ὅτε σὲ βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ. (Σ, 84. 85.) Nota munera nuptialia Peleo a diis data, ex Catullo et Ouidio. Φασὶ γὰρ ἐν τοῖς γάμοις ὑπὸ μὲν Ποσειδῶνος τοὺς ἵππους δοθῆναι Πηλεῖ, ὑπὸ δὲ Ἡφαίστου ὅπλα καὶ ξίφος.

p. 281. Nunc de Harpyis subtiliter et ornate disseruit Böttiger V. C. *Furienmaske* p. 114.

XVII (Ρ)

p. 294. vs. 31. ἰέναι μήδ' ἀντίος ἵστασο (ἀντίον ἱστάναι) ἡ σύνταξις δμοία τῆδε· οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν etc. Od. Π, 144. 145. Sch. Vict. vs. 34. ἢ μάλα τίσεις. ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων· ἢ τάχα τίσεις. Sch. Vict.

p. 296. 38. 39. ἤ κε σφιν — εἶπεν ἐγὼ κεφαλήν τε. — Sch. Vict. πρὸς τὸ ἔθος σημειωτέον. καὶ γὰρ τῇ Ἀλκμήνῃ

τὴν κεφαλὴν ἐκόμισαν Εὐρυσθέως, (Apollod. II, 8, 1. c. Not.) *καὶ τὴν Μελανίππου Τυδεΐ.* (ibid. III, 6, 8.) *καὶ ἔκχεε ἵν' ἐκ' ὠμείῳ κεφαλὴν τάμοι ἐξέϊ χαλκῷ.* (inf. vſ. 126.) Mox p. 297. vſ. 42. 44. vt fere vbique Schol. Vict. conſentiunt cum Schol. Ven. A. in memoranda lectione Ariſtarchea.

p. 298. vſ. 51. *κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι.* Nil iuuant Schol. Vict. *τοῖς τῶν Χαρίτων. οἱ δὲ γράφουσι· Χαρίτεσσι, μέλαιναι· ὑπὸ Χαρίτων μελανθεῖσαι. αὗται γὰρ οὖλαι.* Nondum mutaui ſententiam, locum eſſe aut corruptum aut interpolatum; pro *ὁμοῖαι* ſaltem ſimile epitheton fuiſſe, quod eſt in Od. Z, 237 ſedebat Vlyſſes *κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων*, vt v. c. eſſe potuerit *χαρίεσσι Φαεινὰ*, ſic Ξ, 176 Iuno *χερσὶ πλοκάμους ἔπεξε Φαεινούς.* Priore loco Od. Z, 23. Minerua in Vlyſſe *κὰδ δὲ κάρητος οὖλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.*

p. 299. vſ. 52. Reſpicit verſum Plin. XXXIII ſ. 4 extr. *Eſt quidem apud Homerum virorum crinibus aurum implexum: ideo neſcio an prior vſus a feminis ceperit.* ibidem vſ. 54. Ex Scholiis potiora in nota appoſita ſunt.

p. 300. vſ. 54. *ἀναβέβρυχε. πηγάζει. τινὲς δὲ, βέβροχε, πιαίνεται ἐξ ὑετῶν. ὡς τὸ καταβρόξιεν.* Od. M, 240.

p. 304. vſ. 73. Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ. Sch. V. *τινὲς γράφουσι, Πείρῳ, ἵν' ᾖ ὁμώνυμος τῷ Θρᾳκί.* Mirari licet, de clipeo Euphorbi narrata (quae in Nota ad hos vſſ. attigi,) memorari a grammaticis, etiam a Vict. ſupra ad vſ. 9.

p. 309. vſ. 110. *παχνοῦται. πήγνυται, Φρίσσει, ἢ λυπεῖται. τὰ ἀηδῆ γὰρ ψυχρὰ ἐκάλουν. ὥςπερ καὶ τὰ προσηνῆ θερμά.*

p. 314. vſ. 147. *ἐπεὶ οὐκ ἄρα.* Sch. Vict. idem eſſe ac οὐ γὰρ notat; *ἀντὶ τοῦ, οὐχ, ὡς ἔοικεν.* οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος (Heſiod. E, 11) *οὐκ ἄρα σύ γ' ἐπ' ἐμοὶ* (vſ. Od. P, 454) vſ. 149. *μετ' ὄμιλον. ἀντὶ τοῦ, ἐν πολέμου. Ζηνόδοτος δὲ γράφει· μετ' ὄμιλον, ἄξω τοῦ*

ἔξω τοῦ πολέμου. Ergo Sch. Vict. et ipsa Barnesio adversantur.

p. 318. vs. 178. l. 4. „τόδε δ' apud Aristophanem" corrige τότε δ'.

p. 320. 194. τεύχεα δῦνε. Miseris, eadem arma et Peleo et Achilli et Patroclo et Hectori apta fuisse: Schol. Vict. eo refert, quod ἠφαιστότευκτα fuere, et diuina aliqua arte omni corporum habitui accommodata. Potius dixero, thoraces non valde arcte membris se applicuisse.

p. 323. vs. 214. etiam Sch. Vict. Ἀρίσταρχος· μεγαθύμῳ Πηλείωνι. Ζηνόδοτος· Πηληϊάδαο Ἀχιλῆος.

p. 326. vs. 226. θυμὸν ἀέξω. ἀγάλλω. λαμπρύνω. Sch. V. At reliqua Scholia tacent, et Eustath. ariolatur ex etymo. p. 1104, 5. vs. 234. Sch. Vict. ἤθελε θυμός. (vt videatur legisse ἤλδετο.) Ἀριστοφάνης δὲ ἤλπετο γράφει.

p. 327. 241. οὕτι τόσον generosius Troianorum multitudo, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι etc. inf. 421. 422. quam h. l. Aiax. ad vs. 242. περιδείδια Sch. Vict. κατὰ Ἀρίσταρχον ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. — ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ὑφ' ἕν.

p. 333. vs. 264. ποτὶ ῥόον. Sch. Vict. et B. ἀντιπίπτον πρὸς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

p. 336. vs. 285. recte Sch. V. monet iungenda esse ῥεῖα ἐσιδέσθαι. vs. 286. Τρώων Φάλαγγας — οἱ — ἀντὶ τοῦ· τῶν περὶ Πατρόκλῳ· ἢ ὅμοιόν ἐστι τῷ· ἐκίνησεν δὲ Φάλαγγας, ἑλκόμενοι παρὰ ναῦφιν. (leg. ἑλκόμενοι. Π, 280. 1.) vs. 292. Sch. Vict. ἰεμένω περ· Ἀρίσταρχος ἰεμένων, διὰ τοῦ ν. πληθυντικῶς. Ergo ἰεμένῳ (vt scribendum) est antiquior lectio.

p. 338. vs. 301. Schol. Vict. Λαρίσης. οὐ τῆς ἐν Τροίᾳ· οὐ γὰρ ἂν εἴρηκε, τῆλε. ἀλλ' ἐστιν ὁμώνυμος Λάρισσα ἐν Κύμῃ, ἣ ἀπέχει χιλίους διακοσίους σταδίους τῆς Ἰλίου. Φασὶ τὴν Φρικωνίδα Λάρισσαν. Antiquum Scholium. Cum nihil e Strabone hausturn alibi animaduerterim, contra vero Strabonem nouerim antiquos grammaticos consuluisse; probabilius fit, Strabonem et hoc ex iis

petiiſſe. vſ. 307. καὶ ἄλλαι (Schedius) Ἐκεμήδεος υἱὸς ἀρχὸς Φωκήων. ſup. O, 515.)

p. 344. vſ. 351. Ἀστεροπαῖον. προσυνίστησι τὴν παρατεταμίαν μάχην. ſcil. Φ, 139 ſqq. vſ. 365. πόνον αἰπὺν, Sch. V. Φόνον δὲ δεῖ γράφειν, οὐ πόνον.

p. 348. 9, vſ. 381. ἐπιφοσσομένων. in fine: Simili more verſati ſunt grammatici in voce προτιόσσομαι, X, 356.

p. 350. vſ. 389. ταύροιο βοός. ἔδει, βοὸς ταύρου, πρατάσσειν τὸ γενικὸν τοῦ ἰδικοῦ. ὡς· ἠΰτε βοῦς ἀγέλῃφι ταῦρος (B, 480. 1.) hactenus bene. ἐστὶ δὲ Ἀττικὸν τὸ οὕτως συντάττειν. Inſeruit hoc Scholion Euſtath. p. 1111. vſ. 392. κυκλόσε· ἄφαρ δέ. Ζηνόδοτος κύκλῳ· Ἀρίσταρχος κυκλόσε. καὶ παροξύνουσιν, ἀλλ' ἔοικε, κυκλόφι. vſ. 395. ἕλκεον, quod deſiderabam, ſcripſit Ariſtarchus. Sch. Vict. εἵλκεον. Ἀρίσταρχος· ὅτι πλεονάζει τὸ ι.

p. 352. vſ. 404. τείχει ὑπὸ Τρώων. Ζηνόδοτος ἀπὸ τοῦ· τείχει ὑπὸ Τρώων· ἕως τοῦ· χάλκεον οὐρανὸν, οὐ γράφει. Ἀρίσταρχος μόνον ἀθετεῖ· ὡς δέ τις αὖ Τρώων. Memorabile exemplum interpolationum in Iliade: Totum locum inſititium eſſe iam olim ſuſpicatus eram: nunc video Zenodotum non habuiſſe vſſ. 404 — vsque ad 425. Ariſtarchum autem tantum reiecisſe vſſ. 420 — 423. vſ. 409. Διὸς νόημα etiam Sch. Vict. reddit τὴν εἱμαρμένην. 410. δὴ τότε γ' οὔ· οἱ ἔπειτα. οὐκ ἔστι περισσός, ἀλλ' ὡς τὸ· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτή — ἀλλά οἱ οὐ τότ' ἔχραισμ' Ἄρτεμις. (ex E, 51. 53.).

p. 353. vſ. 417. ἆφαρ πολὺ κέρδιον εἴη. εὐθέως ὠφέλιμον εἴη; ὅτι δεῖ προτιθέναι τὴν εὔκλειαν τῆς σωτηρίας. Sch. V. p. 357. vſ. 437. οὔδει ἐνισκίμψαντε ἐμπλήξαντες, διὰ ὑπερβολὴν λύσης. vſ. 439. θαλερὴ χαίτη. bene redditur βαθεῖα. 440. ἀμφοτέρωσε etiam praefixum Schol. Vict. etſi adiicitur pro vulgari lectione: ἀμφοτέροισι, τοῖς ἵπποις δηλαδή. Verum ſaepe apparet, Scholia ex codice petita eſſe, in quo lectio alia in contexto erat.

p. 358. vſ. 449. etiam Schol. Vict. οὐ γὰρ ἔσω. τινὲς, οὐδέ τις ἄλλος. Et 451. γούνασι, non γώνασιν. ἀπὸ τῆς τοῦ γοῦνος εὐθείας. Scilicet fortasse fuit γό-

πν, γόνας et γόνος, γόυεος. vſ. 456. ἵππεῦσιν ἐνέπνευσαν μένος ἠύ. οὕτως Ἀρίσταρχος· Ζηνόδοτος δὲ· „μένος παλύσθαρσες ἐνῆκε·“ καὶ προστίθησιν· „αὐτὸς δ' Οὐλυμπόνδε μεθ' ἀθανάτοισι βέβηκε.“

p. 360. vſ. 465. Scholion Excerptum Cantabr. eſt plenum in Schol. Vict. vt et ad vſ. 481. βεβηθέον ἅρμα. quod exhibui p. 362 fin.

p. 365. vſ. 505. Φοβῆσαι τε στίχας. Φοβῆσαι δὲ στίχας, διὰ τοῦ δὲ, οὐ, τε. 515. μελήσει. ἀντὶ εὐκτικοῦ τὸ μελήσαι.

p. 369. vſ. 539. Sch. Vict. καταπέφνων. Ἀρίσταρχος, ὡς τέμνων. (ſcilicet non πεφνών.) de hoc v. ad Π, 827. vſ. 542. κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. putat hic quoque Schol. Vict. poetam tantopere ineptiiſſe vt diuulſo verbo voluerit diſciſſionem cervicis adumbrare: καὶ Ἀνακρέων inquit, διὰ δέρην κόψε μέσην, κἀδ δὲ λῶπος ἐσχίσθη. vſ. 545. οὐρανόθεν καταβᾶσα. recte cenſui verſum eſſe inſititicium vna cum vſ. 546. Sch. Vict. enim „Ζηνόδοτος ἀθετεῖ. τινὲς οὐδὲ γράφουσι, πῶς γὰρ ἐν Ἴδῃ ὢν ὁ Ζεὺς αὐτὴν πέμπει. ἡ δὲ οὐρανόθεν κάτεισιν. ratio quidem eſt parum valida, Melius dices, abſurdum eſſe alterum verſum ἐπὴ γὰρ νόος ἑτράπετ' αὐτοῦ.

p. 370. vſ. 550. μῆλα δὲ κήδει. μῆλα πάντα τὰ θρέμματα. „μῆλα, τά μοι μνηστῆρες ὑπερφίαλοι κατέκειραν Od. Ψ, 356. καὶ Ἡσίοδος· βούδορα πάντα, φησίν· (E, 504) ἀπὸ τοῦ βοὸς πάντα δηλῶν. Similis grammaticorum obſeruatio eſt de πρόβατα. v. ſup. ad Ξ, 124. vſ. 551. πυκάσασα, ἑαυτήν. οὐδέποτε ὁ ποιητὴς οἶδε σύνθεσιν ἀντωνυμίας. Sch. Vict. vides ſupercilium grammatici indocti: qui non norat antiquiores, inprimis Homerum, diſtincte pronuntiaſſe binis vocibus ἑ αὐτήν. 559. ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς. Sch. V. ἔχεο τοῦ πολέμου. ἢ τοῦ νεκροῦ. immo eſt medium, contine te, mane.

p. 374. vſ. 564. ἐτεμάσσατο θυμόν. Schol. V. conuenit cum Schol. B. memorat tamen loca alia, ſed, in quibus ἐτεμάσσατο legitur Od. J, 302. T, 480. tum: τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης, memo-

mae vitio, pro, κρατερὸς Πολύφημος Od. I, 446. vs. 573. etiam Sch. Vict. ἡ ἀμφὶ πρὸς τὸ τέρας. vs. 577. ad Scholia cetera adiicis Schol. Vict. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ παρασίτου εἴρηται ἐν Ἐλπίδι, παρ' Εὐριπίδῃ.

p. 376. ad vs. 593. Corrige sphalma typographicum ξυσανύσσασα. leg. ξυσανύσσασα. Schol. Vict. ἐκάλυψε τῇ αἰγίδι, ὡς Ἀρίσταρχος. non assequor: etiamsi ad vs. 594 referam, non ad vs. 591.

p. 378. ad vs. 601. Λήϊτον αὖθι. Sch. Vict. ἦκεν εἰς συμμαχίαν γεγενῆσθαι κατὰ τὸ τῶν Βοιωτῶν τέρμα· οἱ γὰρ ἡγεμόνες αὐτῶν εἰσιν οἱ τετρωμένοι. Certe a Boeotis primis fuga facta est.

p. 379. vs. 607. τοὶ δ' ἐβόησαν ἀκληγέντες, μή πω πάθῃ. (ὁ Ἕκτωρ) οὐκ ἐφοβήθησεν. διώκουσι γὰρ, οὕτως, οὕτως Ἀρίσταρχος. vs. 608. Colorem orationis similem reperit in vss. B, 740—745 Schol. Vict. ἔστι δὲ ἡ φράσις, ὡς· τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε etc. — οὐκ οἶος ἅμα τῷ πε etc. vs. 628. τοῖσι δὲ. ὅτι ἀπὸ τούτου τὸ τοῖσιν. 637. οἵ που δεῦρο. τινὲς, οἵ που νῦν. κακῶς. 643. ἀλλ' οὐ τινὲς οὕτω, ἀντὶ τοῦ, ἔν τινι τόπῳ.

p. 387. vs. 681. ζώγρια ἕλοιτο. Sch. Vict. post reliqua: οἱ δὲ ἀπὸ τῆς σχολῆς ἕλοιτο γράφουσι. igitur, contra quam ipse magister; nam Schol. A. οὕτως Ἀρίσταρχος, ἕλοιτο, τὸ ὅσσε ὀπλοτάτι.

p. 389. vs. 704. μεγάλη δὲ τοθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη. formula Homerica, illustrata ad B, 703. Sententia verbis enuntiata paullo pluribus breuiter enuntiata haec est: post Antilochum etiam Menelaus ab hac pugnae parte discessit, hortatus Thrasymedem, vt copias duceret. ὄφρα ἀπῆλθε, pro ὅθεν.

p. 396. vs. 746. ὡς οἵγε μεμαῶτε· οὕτω, διὰ δύο τινὲς δὲ, οἱ μὲν ἄρ' ἐμεμαῶτε. An ἐμβεβαῶτε fuit?

p. 398. vs. 751. etiam Sch. V. οὐδέ τε μιν. Ἀριστοφάνης οὐδέ τι μιν. vs. 755. Sch. V. et h. l. vt II, 583 ad εὐφωνίαν retulit, quod nunc ψαρῶν dixit poeta non ψηρῶν. Sic et Schol. Par. vs. 756. εὖλον κελεύοντες. Eustathii verba sunt in Schol. Vict. — καὶ τοῦ

Φόβου τὴν Φωνὴν συστρέφοντος βοῶσιν ἐξὺ καὶ συνεστραμμένον. τοῦτο Ὅμηρος οὗλον λέγει. (bene ad rem; nec tamen ex vi vocis grammatica) *τῶν δὲ ἡδομένων ὀρνέων χαρά.* (leg. *χαλαρὰ*, remissa, lenior vox) *καὶ ἀνειμένη ἐστὶν ἡ Φωνή.*

In Excursu I. p. 401. versus fin. vbi de *ζωός*. adde: an *η* in fine elidatur, quaesitum est ad Ξ, 21. et Φ, 279. De *ι* elisa agit Schol. K, 277.

p. 405. vers. extr. *φῖλω* et *φῖλεω*. etiam *φῖλημι*. E, 117. K, 280 et *φῖλημεναι* X, 265; ad quae loca cf. Obss.

p. 407. l. 9. Verba in *υω* duplici prosodia. vt *λύω* et *λῦω*. v. ad A, 314. Adde *φῦω*, *φῦσω*, *πεφυκα*, *φῦλον*, *φῦταλιη*. et *φῦω*, Z, 148. *πεφῦα*, *φυὴ*, *φῦτον*, *φῦτευω*, *εὐφῦὴ*; et al. *αλὺω*, et tamen *αλῦων* J, 398. in Exc. IV. p. 771. ad lib. XIX.

Interea, quae vna tantum forma leguntur, sunt *ηεῖδω*, *βρῦω*, *ερῦω*, contra *ρῦω*, *ταρχῦω*.

p. 413 sub f. de geminatis litteris pronuntiando, cf. Burgess ad Dawes. p. 413. post p. 159. 168. *καλλα* Dores ap. Apollon. Reit. p. 435, extr.

p. 415. inter verba ambiguae prosodiae refer quoque *ἰανθην* et *ἴανθην*. Ψ, 598. 600. p. 422. Omnia loca, in quibus articulus occurrit, collegit Alter praef. ad Odyss. p. XXX sq. Versatur omnis haec opella in re tenui et ieiuna; cui venia quaesita est ex eo, quod vtilitatem habet ad nonnulla alia vtiliora. Omnino enim litterarum dignitas censenda est ex mutuo fructu, quem aliae aliis impertiunt. Alioqui per se omne hoc studium philologicum et criticum est exile, nec satis dignum, in quo vitam consumamus.

XVIII (Σ)

p. 428. vs. 10. ad verba *ἐν τῇ Ῥιανοῦ οὐκ ἦσαν οἱ δύο* Schol. Vict. addunt *Aristophanem*: *ἐν τῇ Ῥιανοῦ καὶ Ἀριστοφάνους οὐκ ἐφέροντο οἱ δύο.*

p. 431. ad vs. 23 ad f. vt contra Priamus prae luctu se conspersit *κόπρῳ*; proculutus humi in aula I. Ω.

164. Tum ad v. 26. μεγαλωστὶ, poſt ταχιστὶ, Schᵗ. Vict. τινὲς, δεῖ δὲ μεγαλιστὶ, ὡς Φρυγιστὶ, Ρωμαϊστί. vſ. 34. Sch. V. „ἀπαμήσαιε. Ἀρίσταρχος, ἀποτμήσειε. Ζηνόδοτος, ἀποτμήξειε.“

p. 432. vſ. 38. Νηρηΐδες ἦσαν· ἐντεῦθεν πλανηθέντες οἱ περὶ Ἡσίοδον Νηρέως ἀνέγραψαν θυγατέρα καὶ Θέτιν· τοῦ ποιητοῦ παρὰ τὸ νεῖν τὴν λέξιν ποιησαμένου. ὅθεν καὶ, νῆσος καὶ ναρὸν τὸ ῥευστικόν. ἦσαν δὲ Πρωτέως, φησὶν, (f. Φααιν, nam Heſiodus eſſe nequit: v. Theog. 240) ἢ Φόρκυνος. οὗτοι γὰρ γέροντες εἰνάλιοι παρὰ τῷ Ποσειδῶνι. καὶ ὀψόμεναί τε γέροντ' ἅλιον (inf. vſ. 149.)

p. 436. vſ. 57. γευνῷ ἁλωῆς. Schoſ. Victi γεύνων τινες τὸν γεώλοφον. ὃς καὶ τῶν καταιγίδων ἀπηλλάκτει καὶ αὔραις αὔξει τὰ φυτά. v. ad J, 350.

p. 439. vſ. 86. Eiam Sch. Vict. ὡς ὄφελες. nec quidquam contra monetur. p. 441. 96. αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα v. inf. ad X, 359. p. 443. Sch. Vict. haec ſequitur: ἐμεῖο δ' ἐδέησεν, ὡς τὸ· ἦ μάλα πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος δεύεις (Od. Δ, 254) καὶ Σοφοκλῆς· δεῖ σου γενέσθαι τῷ δέ γ' ἀνδρὶ σύμμαχον (Trachin. 1175 (Br.) δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τ' ἀνδρὶ σύμμαχον.) Subiicitur aliud Scholion: quod eſt apud Ven. B. in quo περισταστέον τὸ δῆσε. τὸ γὰρ ε τοῦ δέ ἐστιν. (δὲ δῆσε)

p. 446. vſ. 110. ἦύτε καπνός. διὰ τὸ τύφεσθαι ἐν τῇ ψυχῇ. vſ. 115. κῆρα δ' ἐγώ. Sch. V.. ἐντεῦθεν εἴληπται τό· ἄγοις δέ μ', ὦ Ζεῦ, καὶ οὐχ (corr. καὶ σύ') ἡ Πεπρωμένη. ὁποῖόν ποθ' (corr. ὅπου ποθ') ὑμῖν εἰμὶ διατεταγμένος. ex vlt. Epicteti. longe arceſſita!

p. 448. vſ. 117. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ — ὅτι θνητὸς Ἡρακλῆς. πρὸς τὰ ἐν τῇ Νεκυίᾳ ἀθετούμενα. (Od. Λ, inde vſ. 600.)

Ad vſ. 125. Scholion Vict. habet verba, quae apud Euſtath. leguntur p. 1134, 59. 106. μηδέ μ' ἔρυσσ. ἔχει δὲ ὅμοιον Πανδάρου· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ὄφελος οὗτος ὑπόκειται· (Ol. I, 134. 5.)

p. 450. vſ. 148. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ — δαιμονίως ἀναλαβόντες ἀφ' ὧν ἀπέλιπεν. (vſſ. extr. lib. P.)

p. 457. vſ. 198. ἀλλ' αὕτως. Etiam Sch. V. Ζηνόδοτος, αὐτός· ἀντὶ τοῦ ψιλῶς, (puto ψιλὸς) δίχα ὅπλων.

p. 458. vſ. 207. Etiam Vict. memorat lectionem Ariſtarchi, eiusque rationem ſubiungit: ἔστι γὰρ ἄτοπόν, φησι, πῦρ εἰκάζεσθαι καπνῷ. vſ. 210. ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι. Sch. V. καὶ Πίνδαρος· αἰθόμενον πῦρ ἅτε διαπρέπει νυκτί. Idem vſ. 213. Ἄρεως ἀλκητῆρας. Ἀρίσταρχος ἄρεω ἀπὸ τοῦ ἄρεως. et vſ. 215. ἀπὸ τείχεος, ἄπωθεν τοῦ τείχους. (ſcil. degreſſus vallo verſus foſſam.)

p. 461. vſ. 219. σάλπιγξ. Scholion de ſex tubarum generibus, per ſe ſatis memorabile, ap. Euſtath. p. 1139 52. extat plenius in Schol. Vict. Eſt in his: Μήλας δὲ Ἡρακλέους καὶ Ὀμφάλης, ἐν τῇ καθόδῳ τῶν Ἡρακλειδῶν ἀγαγὼν (τὸν σάλπιγγα) κατέπληξε τοὺς πολεμίους.

p. 464. vſ. 239. Ἥρη πέμψεν. Etiam Sch. V. ἐπεὶ ὑπέσχετο Ζεὺς· δύῃ τ' Ἠέλιος. (P, 455.)

p. 467. vſ. 251. ἴῃ ἐν νυκτί, reſpicit h. l. Plin. VII, 50. Ad. vſ. 252. Sch. V. ſententiam: ἀλλ' ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν — pluribus modis enuntiatam eſſe ab Homero: μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. (J, 443.) καὶ· οἷος μὲν βουλῇ Δαναῶν περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι (A, 258.) καὶ· υἷέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους (Od. Δ, 211.)

p. 470. vſ. 266. πίθεσθέ μοι. Τυραννίων παράξενα τὸ πιθεσθε, (vt eſſet πιθέσθε) ἀγνοῶν, ὅτι μεταγενεστέρων Ἰώνων ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, πιθέσθε, λαβέσθε.

p. 472. vſ. 274. σθένος, τὸ στράτευμα, τὴν δύναμιν. Adiicit Schol. Vict. καὶ Σοφοκλῆς· „ἐν τοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελειμμένοι ἴδιον εἰ χωρῶμεν ἢ παντὶ σθένει, an legere licet: ἐν τοῖσιν ἵπποις . . . ἐκλελειμμένοι ἰδίᾳ . . . χωρῶμεν, ἢ παντὶ σθένει, *equitatu victi, vel pro ſe quisque vel toto exercitu, πάσῃ δυνάμει, obiiciam eamus.*

p. 472. vſ. 277. Sch. Vict. τὸ πρωΐ καὶ ἕως ἐν τῇ ὥρᾳ ἡλοῖ. (omnino, craſtina luce) διὸ προσέθηκε τὸ ὑπηοῖοι, ὡς καὶ Φίλει ἡμῶν (Φιλήμων Φησι, ſicque Sch. A.) — μεμίσθωνται μὲ δείλης πρωΐας ἀντὶ τοῦ, ἀρχομένης δείλης.

p. 477 vſ. 313. οὔτις ὃς — Sch. V. οὔτι γράφει Ἐπαφρόδιτος ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ οὔ.) p. 479. vſ. 318. σκύμνους. φύο μόνα τίκτει λέων, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων. Obſeruatum iam ſupra ad ἀλλ' ἠϋγένειος. θήλεια. ταύτης γὰρ τὸ γένειον κάλλιον, χαίτη δὲ οἱ ἄρσενες. explet eadem Euſtath. p. 1145, 12. ἄρρενες δὲ χαίτῃ μᾶλλον κοσμοῦνται.

p. 479. vſ. 319. σκύμνος et σκυμνός. Schol. Vict. eſt plenius quam Schol. A. in quo legitur: σκύμνος, ὡς ὕμνος, εἰς ἰδιότητα ἀνεγνώσθη. (h. e. ſi proprio ſenſu adhibitum eſt) τὸ μέντοι ἀνδρωνυμικὸν (ἀνδρωνυμικὸν, ſi σκύμνος de humana prole dicitur, vt ap. Tragicos, v. c. Eurip. Or. 1213. 1388) ὀξύνεσθαι ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης etc. Sch. Vict. σκύμνος, ὡς ὕμνος, ὅτε ἔστιν κατ' ἰδιότητα. ὅτε μέντοι ἐπὶ ἀνδρὸς, ὀξύνεται. ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρυνόμενον.

p. 481. vſ. 331. ἱππηλάτα. ἱππικὸς, οὐ φυγὰς, ὡς οἱ νεώτεροι. De hoc v. ſup. ad B, 336.

p. 489. vſ. 369. Ἡφαίστου δόμον. ὅτι ἐν Ὀλύμπῳ τὸ χαλκεῖον Ἡφαίστου. Sch. V. ibid. l. 3. „cqd. Canter." ſcribe Cant.

p. 490. vſ. 376. reſpicit verſus Longin. in fragm. VII.

p. 491. vſ. 378. τόσσον μὲν — Schol. B. etiam in Sch. Vict. in quibus additur: οἱ δὲ γλωσσογράφοι τόσον ἀντὶ τοῦ, τὸ σῶμα. vſ. 382. Χάριϛ. τινὲς, Θάλειαν αὐτὴν, οἱ δὲ Ἀγλαΐην.

p. 497. vſ. 396. κυνώπιδος. γράφουσι δὲ καὶ, βοώπιδος. vſ. 399. Εὐρυνόμη. ἐπαναλαμβάνει, ὡς τῆς Χάριτος μητρὸς οὔσης Εὐρυνόμης. οἱ δὲ μετ' Εὐρυνόμη τιτηνιας εἶτε ετικτε. quid ex his extricem, haud habeo; Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς eſſe videtur, quia ex genere Titanum orta eſt. An forte fuit ἡ δέ μιν Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς . . . ἔτικτε. Inter diverſos Charitum mythos ap. Pauſan. VIII, 41. p. 684. et hic locus memoratur. Ap. Heſiod. Theog. 907 eſt: τρεῖς δέ οἱ (Ioui) Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε παλλιπαρήους.

p. 500. vſ. 407. ζωάγρια. miro modo turbatum eſſe Scholion neceſſe eſt. Nam Sch. Vict. χαριστήρια τοῦ εἰς τὰ ζῆν ἦχθαι. μετὰ δὲ τοῦτο ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης φησί· τὸ ζῶον κάκιστον κέκτηται βίον. περὶ τοῦ κανθάρου.

p. 502. vſ. 413. λάρναξ ἐς. v. ſup. ad Π, 221.

p. 503. vſ. 419. Sch. Vict. οἶδεν ἄρα καὶ ἀνδρίαν τὸ πλαστικήν. Corrige ἀνδριάντων πλαστικήν. ἔργα. τὰ τῆς ταλασιουργίας. ὕπαιθα, ἔμπροσθεν.

p. 506. vſ. 432. ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἀλιάων. Sch. V. ἔοικεν ἀγνοεῖν τὰ περὶ Ψαμάθης ὁ ποιητής. Pſamathen in animum reuoca Aeaco nubere coactam. Apollod. III, 12, 6. §. 3. ergo Thetis non ſola. Mox p. 507. vſ. 434. πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα. ἐντεῦθεν οἱ νεώτεροι τὰς μεταμορφώσεις αὐτῆς (Thetidis) φασίν. ἔστιν οὖν, ἐπὶ πολὺ οὐ θέλουσα.

p. 512. vſ. 458. αἶ ἐμῷ ἀπυμόρῳ. ἄνευ τοῦ ι. τὸ ἐμῷ. ἐκτέθλιπται γάρ. Sch. V. recte, modo ſcripſeris „ἄνευ του ι, οἷ ἐμῷ· ἐκτέθλιπται γὰρ (ſc. το ι.) Quaeſtionem de enſe eludunt Schol. Vict. et Ven. B. ad vſ. 458. et 460. πῶς δὲ ξίφος οὐκ αἰτεῖ; ὅτι καὶ ἄλλα ἴσως εἶχεν ἰσοπαλῆ ἀπολλυμένῳ ξίφει. ad vſ. 470 conueniunt Schol. Vict. cum Euſtath. Porro ipſos folles animatos eſſe, ἐμψύχους, obſeruant. vſ. 471. εὔπρηστον. τινὲς δὲ ἔκπρηστον.

p. 516. vſ. 477. Etiam Sch. V. ῥαιστῆρα κρατερήν. Ζηνόδοτος κρατερόν.

p. 520. vſ. 479. πάντοσε. ἔδει πάντοθεν εἰπεῖν. ad vſ. 480. inſertum in Victorianis Scholion, quod ad vſ. 490 memoratum vides.

p. 524. vſ. 488. ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται — Sch. V. τινὲς δὲ φασίν, ἐκεῖ, ἵν' ἥ καὶ κυνόσουρα. αὐτὴ γὰρ μειοτέρη πᾶσα περιστρέφεται στροφάλιγγι (Arat. vſ. 53.) ἀλλὰ, πρῶτα μὲν ἄμφω ἅμαξαι ὀνομάζονται, ὡς καὶ Ἄρατος· ἀτὰρ καλέονται ἅμαξαι. (vſ. 27) ἄλλως τε ὅτε ὑποτάσσει ὁ ποιητὴς, (vt nunc ἥ τε) τῷ ἄρθρῳ, οὐ σημαίνει, (nullam vim habet; et ἥ τε eſt pro ἥ) καὶ· ὃν τε καὶ ὑψόθ' ἑόντα. ἥ τε νύν' Ὠρίωνος· ἥ τε κατ' αἰγλιπος πέτρης. ἥ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα. οἱ δὲ, (qui et ipſi vtramque Vrſam memoratam eſſe volunt) τὸ „ἄρκτον" ἀντὶ πληθυντικοῦ· ὡς τὸ· θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα. (Δ, 416).

cum sint duo dentes. Scilicet ad commenta respiciunt ista super οἴη vs. 489. de quibus p. 589 dixi.

p. 527. vs. 490. ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις. Scholion de interpretamento Agalliae Corcyrensis, qui Eleusinen et Athenas expressas esse voluit, habetur quoque, paucis mutatis, in Schol. Vict. ad vs. 480. mira corruptela: δάλις ἡ Κερκυραῖα φησι. pro Ἀγαλλίας ὁ Κερκυραῖος φησι. In vs. 536. ἄλλην ζωὴν ἔχουσα etc. respici Immaradum et Clytium. οὗτοι γὰρ ἀπέθανον ὑπὸ τῶν Ἐλευσινίων, Ἰμμάραδος ὁ Εὐμόλπου, Κλύτιος ὁ Ἀγριόπου τοῦ Κύκλωπος, Ἔγρεμος ὁ Εὐρυνόμου τοῦ μετὰ Φόρβαντος. καὶ, pergit, ἄροτρον δὲ πρῶτος ἐκεῖ Μαλινιδος, ὁ καὶ Βευζύγης, ἔζευξε. τριτόλεον δὲ τὴν ἄρουραν (vs. 541. a.) φησιν. ἐπεὶ Τριπτόλεμος πρῶτος ἔσπειρε σῖτον, ὃν βασιλέα φησιν. (vs. 556) ἐν δέ τισιν ἔγραφε μετὰ τὸν ἡμῶν ἐξείας δρεπάνας, (vs. 551) καρπὸν Ἐλευσινῆς Δημήτερος ἀγλαοδώρου. καὶ βοῦν φησὶ ᾠδεσθαι. (vs. 559) ἐκεῖσε γὰρ (Athenis) πρῶτος ἔθυσε βοῦν Δαύλων (ap. Eustath. Θαύλων) Φυγαδευθείς, οἶνόν τε Ἰκάριος εὗρεν. ὁ δὲ χορὸς (vs. 590) ὁ περιφθεὶς μετὰ Θησέως ἐπὶ Κρήτην. Ceterum ex his Agalliae commentis plura in Scholiis in seqq. illustranda esse memineris.

p. 530. vs. 500. δήμῳ πιφαύσκων. τοῖς περιεστῶσι τῶν δήμου διασαφῶν. vs. 502. Sch. V. Ζηνόδοτος, ἀμφοτερόωθεν. ἡ Μασσαλιωτικὴ δὲ ἐπήτυον ἀμφὶς ἀρωγούς. Corruptelae ergo deberi videtur ἐπίτυον in Ven. A.

p. 532. vs. 504. ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ. Θέμιδος γὰρ ἱερὰ τὰ δικαστήρια.

p. 536. vs. 511. ἐψύχοντο ἡ γραφή, ὡς καὶ τὰ ἀφυνῆ ἐληθῦσθαι τοῖς ἑρῶσι. Sch. V. 513. λόχῳ δ'. δεῖ νοεῖν τοὺς πολεμίους ἀφῃρῆσθαι τὴν λείαν, ἣν λοχῶσιν οἱ πολῖται ἰδίαν οὖσαν. vs. 514. ἐφεσταότες in medio interponi, illustratur exemplis, ἄρχωσι in Υ, 138. Od. K, 513. 514 ῥέουσι. πρὸς δὲ τὸ ἀρσενικὸν ἀπέδωκεν, ὡς ἐν τῷ· μή τις οὖν θήλεια θεὸς — sequente πάντες, Il. Θ, 7. 8. et inf. Σ, 593. 594. Ε, 760. 761.

p. 539. vſ. 523. τοῖσι δ' ἔπειτα. αὐτοῖς τοῖς ἐνεδρεύουσι, τοῖς ἀπὸ τῆς πολιορκουμένης πόλεως. Sch. V. recte.

p. 546. ad vſ. 546. l. 5. Pro Epaphrodito Heracleon memoratur in Schol. Vict. ἔστιν οὖν, ὡς Ἡρακλέων, τὰς ἑλκύσεις, παρὰ τὸ ἕλκω, ὄλγμας. καὶ ὄλξ γὰρ λέγεται. vſ. 548. Verſum hunc et νειὸν μελαχνὴν vſ. 541 reſpicit Plinius XVII, 3. ad vſ. 549. τὸ δὲ πέρι θαῦμα. bene Sch. V. ἄπιστον δὲ καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ θαυμάζειν πιστὸν εἰργάσατο. p. 554. vſ. 572. ἴυγμῷ τε. Schol. Pariſ. γράφεται καὶ ἰωγμῷ, ἵνα ᾖ, διώξει. οἱ γὰρ κατὰ τάξιν πορευόμενοι καὶ προηγούμενοι κινηθέντες, ἐπὶ τῷ σκαίρειν, εἰς τὸν ἕνα διώκει. δηλονότι ὁ ὀπίσω τὸν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, κἀκεῖνος τὸν πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἑφεξῆς πάντες. vanae argutiae. vſ. 557. μετ' ὄγμου. nunc ἐπὶ τὰς τοῦ ἀρότρου τομάς.

p. 550. vſ. 564. κάπετον Sch. V. τὴν λιγνύν. (non aſſequor.) Ζηνόδοτος δέ φησιν ἀπὸ χαλκοῦ πεκαυμένου. (ſcil. effictam eſſe foſſam; quae pro ſaepe erat.)

vſ. 570. λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε. Schol. Vict. plura Scholia habet, quae ex Ven. A. B. Moſc. et Euſtathio appoſui. Enotabo ea, quae pleniora ſunt. In iis quae ex Philochoro laudantur, in Sch. V. eſt: ἡ δὲ κατὰ Λίνον ἱστορία παρὰ Φιλοχόρῳ ἱστόρηται, ἐν τῇ ιθ. καὶ παρὰ Μελανιππίδῃ. (Lyrico) ἡ δὲ καλουμένη ΣΦαῖρα (non σφῆρα) ποίημά ἐστιν εἰς τὸν Λίνον. ἀναφέρεται δὲ εἰς Ὀρφέα. (primum, haec ſunt aliunde inſerta; tum non conueniunt ei carmini quod in Biblioth. gr. Fabricii Vol. I. exhibitum eſt; diuerſum ergo aliud carmen eſſe debuit) Porro in Epigrammate in Linum ſcribit Vict. Schol. ὦ Λίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένε. Praeter hoc et alterum, quod pro fragmento Heſiodeo habetur, affertur tertium, tanquam tumulo inſcriptum: κρύπτω τὸν θεὸν ἄνδρα, Λίνον, Μουσῶν θεράποντα, τὸν πολυθρηνητὸν Λίνον Ἄλινον. ἡ δὲ πατρῷα Φωβείοις βέλεσι γῆ κατέχει φθίμενον. ſerioria ingenii hoc eſſe apparet. Inter reliqua: εἰ δὲ, ὡς Ἀγρεῖος ὁ παῖς (f. Οἰάγρου ὁ παῖς) λίνον ἐντετάκει τῇ παιδάρᾳ. Ἀρίσταρχος ὄνομα ὕμνου ἐπὶ Λίνῳ τῷ ἥρωϊ.

Ad *σκαίρειν*, quae ἔμμουσος ſaltatio eſt, vſ. 572 pertinet, quod in Sch. Vict. eſt ad 571. *ῥήσσοντες. εἰ καὶ ἑτέροις ὀνόμασιν ἐχρήσατο, ὡς ἐπὶ ἀγροίκων. μὴ οὖν παρέβαλε* (f. *παράβαλε*) *τὰ Ἡσιόδου· πόσ' ἀπαλοῖσι ἐρχοῦνται* (Theog. 3) *ἐπὶ θεῶν, ἢ εὐρύθμων.* ad vſ. 572. Oppiani verſus *ἐν Ἁλιευτικοῖς* (lib. I, 134. 135) plenior legitur, quam in Ven. B. *καὶ σκάρος, ὃς δὴ μοῦνος ἐν ἰχθύσι πᾶσιν ἀναύδοις φθέγγεται ἱμαλίην λαλιὴν ἀφείς.* at Schol. Vict. habet λαλαγήν.

p. 555. vſ. 576. *περὶ ῥαδανὸν δονακῆα.* Vt in Scholiis ceteris, ita in Victor. lectiones confunduntur: nam: „*παρὰ ῥοδανόν. Ζηνόδοτος, ῥοδανόν.* immo *ῥαδαλὸν* vel *ῥαδανόν.* nam adiicitur *τὸν εὐκράδαντον διὰ τὸ ὕψος.*“ Mox in Schol. B. eſt: *Ζηνόδοτος δὲ γράφει κραδαλὸν*, at Vict. *ῥαδαλόν.* Tertium Scholion: *παρὰ ῥοδανόν. παρὰ τὸν καλαμῶνα τὸν δι' ἰσχνότητα εὐκράδαντον.* v. Obſſ. ad h. v.

p. 562. vſ. 591. alii ſic acceperant: *τῷ ἴκελον οἷον* h. e. *μόνον, ἵν' ᾖ, μόνον τούτῳ ὁ Δαίδαλος ἐποίησεν ὅμοιον χορόν.*

XIX (T)

p. 598. vſ. 9. Schol. Vict. *γράφεται καὶ· θεοῦ ὑπὸ χειρὶ δαμάσθη.* et ad vſ. 10. *τύνη· ἀεὶ ἐπὶ ἀρσενικὸν λαμβάνει ὁ ποιητής.* vſ. 13. *ἀνέβραχεν. ψόφον ποι ἀπετέλεσεν.* corr. *ψόφον ποιόν. ἄλλως· ἀντὶ τοῦ· φωνὴν ἀφῆκεν. ἐψύχωσε δὲ τὰ ὅπλα, διὰ τοῦ ἔβραχεν.* (mirae argutiae!) *ὡς καὶ ἐπὶ Ἄρεος· τόσσον ἔβραχ' Ἄρης ὅσσος πολέμοιο.* (E, 863.) *ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οἱ στοί.* (A, 46) *ἐντεῦθέν τινες τὰ ὅπλα ἔμψυχα ἐνόμισαν εἶναι. διὰ τοῦτο εἰκότως καὶ οἱ Μυρμίδονες δεδοίκασιν.* Ceterum in plerisque huius libri locis comparaui iam Schol. Vict. in Obſſ.

p. 600. vſ. 18. *τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν.* Sch. V. *τινὲς δὲ γράφουσι· τέρπετο δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶν.* vſ. 21. *οἷ' ἐπιεικές. ἐν ἑαυτῷ τὸ πρᾶγμα τὴν ὑπερβολὴν ἔχον, ὑπερβολὴν οὐκ ἐπιδέχεται μείζονα. καὶ Ἀνακρέων· κωμάζει δὲ ὡς ἂν δεῖ, Διόνυσος. αὐτὸν αὐτῷ συγκρίνας.* Scholion hoc ipſe P. Victorius edidit Var. Lect. XXXVIII, 14.

vnde eſt ap. Fiſcher in fragm. Anacr. CXXXVI. p. 459.

p. 602. ad vſ. 27. l. 11. de *αἰὼν*, poſt Erotian. adde: Schol. Porphyr. ad X, 431.

p. 607. vſ. 53. Sch. Vict. *Φερεκύδης Κόνωνά φησιν. ἄμεινον δὲ, παρὰ τὴν σύνεσιν.* (ſcil. vt ſit a *κοέω* pro *νοέω*) *Ἀντήνορος γὰρ* (prudentis viri) *αὐτὸν λέγει.*

p. 608. vſ. 62. *ἀπομηνίσαντος. Χαμαιλέων δὲ γράφει, ἐπιμηνίσαντος.*

p. 609. vſ. 68. *ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν.* Schol. Vict. praeſcriptum habet *ἔριδι μενεαινέμεν. ὡς· ἔριδι ξυνέϊκε μάχεσθαι.* A, 8.

p. 611. vſ. 75. Etiam Sch. Vict. cum Ven. B. *Φησὶν Ἐπαφρόδιτος, ὅτι καθεζόμενος ἐδημηγόρει —.*

p. 617. vſ. 82. *λιγὺς ἀγορητής.* Sch. V. reddit *καὶ λίαν σοφὸς ὑπάρχει.*

p. 618. 9. vſ. 87. *ἠεροφοῖτις Ἐρινύς.* Schol. Vict. *ἢ οἷον ἐρεβοφοῖτις· ἔνιοι δὲ ἰροπῶτις, παρὰ τὸ Αἰσχύλειον. παρὰ τὸ εἰς ἔριν νεύειν.* (an *εἰς ἔρκυν? γῆν*) *οἱ δὲ, εἰαροπῶτις.* vt ſit ab *εἶαρ* pro *αἷμα.*

p. 620. ad vſ. 90. lin. extr. non *θεοὺς διὰ*, ſed *θεὸς διὰ πάντα τέτυκται* Schol. Vict. exhibet.

p. 624. ad vſ. 96. l. 5. 6. muta interpunctionem hoc modo: „et ceteri, qui non viderunt, *Ζεὺς ἄσατο* eſſe *ſtultitiam commiſit;* at h. l. requiri: *Aten laeſiſſe Iovem.* Hoc ſenſu deberet eſſe: *Ζεὺς ἀάσθη·* nam antecedit *βλάπτουσα ἀνθρώπους*, et nunc ipſum Iouem. Aut, hoc verſu excluſo, ſequi debet etc. Poſt Bentleium ead. pag. tentauit locum quoque Knight p. 56.

p. 626. vſ. 104. *ἐκφανεῖ.*

p. 627. vſ. 105 extr. vbi *αἷμα* idem quod *γένος* eſſe: add. Vita Homeri Herodotea ſub fin. *τοίων γὰρ πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάατε.*

p. 633. vſ. 123. *Σθενέλοιο Περσηϊάδαο. πέντε παῖδες γεγόνασι, Περσέως καὶ Ἀνδρομέδης· Ἀλκαῖος, οὗ καὶ Λαονόμης, ἢ Ἀστυδαμείας, τῆς Πέλοπος, Ἀμφιτρύων. Ἠλεκτρύων, οὗ καὶ Λυσιδίκης Ἀλκμήνη. Αἴλιος* (corr. *Ἕλιος*),

ἀφ' οὗ πόλις τῆς Λακωνικῆς, Ηλος (corr. Ἕλος). Μήστωρ οὖ Ἱπποθόη. ἡ Πτερελάῳ γαμηθεῖσα. Σθένελος, οὗ καὶ Μενίππης Εὐρυσθεύς. Sch. Vict. et Townl. y. Apollod. II, 4, 5. et ib. Not. Addunt ead. Schol. ex his apparere, Sthenelum fuiſſe priuatum, nec regni ſeu ſucceſſionis, ius habuiſſe; vt nec ipſum Herculem.

p. 634. vſ. 126. De Ate eadem fere, quae in Schol. B. Vict. leguntur, ſunt ap. Suidam in Ἄτη. Ceterum memorabilis mythus eſt in hoc, quod *Ate* ſedem habuit in Olympo, ſcilicet tanquam dea; etſi auerſanda; quodque illa ex Olympo praecipitata ad homines peruenit. Alio modo Aſtraea ad Olympum fugiſſe narrata.

p. 647. vſ. 183. ὅτε τις πρότερος χαλεπαίνοι. vt vſui τοῦ χαλεπαίνειν conſentanea ſit oratio, quandoquidem βασιλεὺς ἀνὴρ ſubiectum eſſe debet, praeſtabit corrigere ὅτε τι πρότερος χαλεπήνῃ, *ſi ille*, prior iniuriam paſſus, *indignetur*, τι, κατά τι, male mutatum, cum producatur et tono et priore littera πρότερος.

p. 656. vſ. 222. l. 3. interpunge: „quod bene expulit in altera. Laudatum illud ex — verba inflectente. ἧς τε —" Grammaticorum ariſolationes ad h. l. ſunt quoque in Pariſ.

p. 657. vſ. 224. l. 2. Iuſtin. Cohort. paullo poſt princ. §. 2.

p. 658. vſ. 228. ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀντιμάχειος. καὶ Ἐρατοσθένης χαίρει ταῖς τοιαύταις ἐκφοραῖς. πολλὴ αντιμαχηστυς. poſtrema corrupta ſunt. priora referam ad lectionem κατθάπτειν. contractis ſyllabis.

p. 659. vſ. 240. Λυκομήδεα. Κρὴς ὁ Λυκομήδης. ὅς φησιν Ἡσίοδος, καταλέγων τοὺς μνηστῆρας Ἑλένης. non occurrit in catalogo Apollodori III, 10, 8. quem ex alio poeta ductum eſſe neceſſe eſt.

p. 665. vſ. 265. Sch. V. ὅ τι σφ' ἀλίτηται. ὃς ὁμόσας αὐτοὺς ἁμάρτῃ. et tamen τὸ δὲ, σφὲ, ἴσθ' ὅτε καὶ ἐπὶ ἑνικοῦ. „καὶ γάρ σφε πάρος. (Λ, 111.)

p. 665. vſ. 267. πολιῆς ἁλός. Schol. Vict. ad ea, quae de πολιὸς in Schol. B. et T. leguntur, addit: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμῷ. hic eſt igitur auctor argutiarum de h. v.

p. 668. vſ. 284. ἀμφ' αὐτῷ χυμένη. Sch. Vict. ἡ ἀντωνυμία τῆς Φράσεως τὸ περιπαθὲς καὶ σπουδαῖον ἐμφαίνει τῆς γυναικός. quomodo ἀντωνυμία? pronomen? en ſtuporem librarii! erat ἡ συκφαμία τῆς Φράσεως. ſicque legitur in Schol. B. Porro χυμένη. πρὸς τὸ παλαιὸν τοῦ γυναικείου σώματος. immo, πρὸς τὸ ἁπαλόν.

p. 669. vſ. 291. add. in Schol. Vict. κατὰ γὰρ Μυσέαν Βρίσεως υἱὸς ἦν Ἡετίων. ᾧ ἔδοσαν τινὲς, ᾧ ἐνεγγύησαν καὶ ἐμνήστευσαν. παρθένος γὰρ. διὸ καὶ κούρη λέγεται. vſ. 292. Verſus Sophocleus in Schol. B. laudatur: (ἐπιτείνεται τῇ ὄψει τὰ παθήματα· καὶ Σοφοκλῆς· ὄψις γὰρ ὠτῶν κριτικωτέρα πᾶσιν) vitioſe ſcriptus, magis etiam decurtatus eſt in Schol. Vict. „ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.“

p. 670. vſ. 298. Etiam Sch. V. κουριδίην, λείπει ὡς (ita ſcriptum) ὡς· Τηλεμάχου ἑτάρῳ πασιγνήτῳ τε Od. Φ, 216.

p. 673. vſ. 306. μή με κελεύετε. παρακαλεῖτε. „ἐτήνεον ὡς ἐκέλευον“ (Δ, 380) ἀντὶ τοῦ· παρεκάλουν.

p. 677. ad vſ. 326. l. 8. „reducem“ leg. *redux*. Schol. Vict. τινὲς μὲν ἐκεῖ ἐκτεθῆναι αὐτὸν ὑπὸ Θέτιδος. ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα, ἀναζευγνύντα αὐτὸν ἀπὸ Τηλέφου προορμισθῆναι ἐκεῖ. l. 12. „Πηλείδης“ ſphalma corrige Πηλείδην. Subiicitur in Schol. Vict. verſus alter, quem paullo poſt ex Euſtathio adſcripſi: ἔνθα γ' ἐς (melius, ἔνθ' ὅγ' ἐς) ἀργαλέον λιμὲν' ἵκετο νυκτὸς ἐκείνης. Porro de Scyro: ᾤκησαν ἐν αὐτῇ Δόλοπες, μοῖρα Θεσσαλῶν. Poſt haec interponitur Scholion, quod adſcripſi inf. Obſſ. ad Ω p. 752.

p. 681. vſ. 346. l. 2. ἄπαστος. ἄγευστος. παρὰ τὸ γεύσασθαι. interpone παρὰ τὸ πάσασθαι, τὸ γεύσασθαι.

p. 682. vſ. 358. Laborant quoque Schol. Vict. αἰθρηγενέος. τοῦ γεννῶντος τὴν αἰθρίαν, τοῦτ' ἐστι, τὸ ψύχος. ἐνίοτε δὲ (f. ἔνιοι δὲ) καὶ, τὸν αἰθρίας αἴτιον. ἔστι δὲ

μαχόμενον τῷ· ψυχραὶ νιφάδες. αὕτη γὰρ προτέρα ἐκδόσει συμφωνεῖ. fuit ergo duplex lectio Ariſtarchea?

p. 686. vſ. 365. Sch. Vict. ſolum hoc: ἔπρια τοὺς ὀδόντας. οὐχ ὡς ὁ Δόλων. (K, 375) Ceterum ad h. l. reſpexit Plutarch. in Philopoem. p. 361 C. p. 687. vſ. 374. ἀπάνευθε σέλας γένετο. Sch. V. πόρρω διέβη ἔκλαμψις tenue vtique verbum, ἀπάνευθε γίνεσθαι, pro τηλαυγεῖν. vt ap. Pindarum eſt τηλαυγὲς Φέγγος.

p. 690. pag. med. „Verum idem Ariſtarchus — l. 3. Bentleium video emendare: περήθη. corrige περιῄθη. Et paullo poſt „Payne Knight p. 73 f. δὲ ἐϝ. corrige ἑϝ.

p. 697. med. ad vſ. 402. ἐπεί χ' ἔῶμεν τολέμου. Etiam Schol. Par. ἐπεί χ' ἔομεν. τινὲς χέομεν. ἀντὶ τοῦ ὑποχωρήσομεν. ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀναμιχθῶμεν τοῖς πολεμίοις.

p. 700. ad vſ. 406. Ad Schol. Townl. quod et eſt Victor. monendum erat, non eodem modo animantia induci vocalia ab Heſiodo, Archilocho et Aeſopo, quam ab Homero; nam in his inuentum ſunt ſagacioris ingenii ad praeceptum ethicum edendum; at in Homericis eſt mythica perſuaſio rei vere ita geſtae et ad mirationem mouendam idonea, quae in epica poeſi regnat.

p. 724 extr. „eodem *fore* tempore" corrig. fere.

p. 742. in Excurſu III. ad ἐΐσκω, ϝεΐσκω. v. Obſſ. ad Φ, 332.

p. 748. ad voc. ἑός. quod Bentlei. ſcribebat ϝεος. ideoque εἶτε πρὸς ὅν — emendat εἶτε ϝεον. malim εἶτε ϝεϝον. ſed praeſtat ſequi id quod toties occurrit ὡς ἄρ' ἔφη προς ϝον θυμόν.

p. 755. ἤνασσε et ἤνδανε quod eſſe debet ϝανδανε. ita et Herodot. IX, 5 ἐάνδανε. vt idem ἔαδε. vt IV, 145.

p. 756. poſt ἤρα. add. ἠρίον. ϝηριον. forte ex ipſo illo ϝηρ. με γα ϝηριον. Ψ, 126.

p. 759. Ἴλιος. — „Interpolatum" adde: H, 345. Z, 386. p. 760. Ἰς, ἰνὸς, adde ϝις. p. 764. l. 2. ὁλοῇ. v. ad A, 362 ὁλοϝῇσι Φρεσί. p. 769. poſt οἷς. inſere Οἰλεύς. Οϝιλευς. ad B, 527.

543059